ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ἡ Παρθε-νος σήμε — ρον τὸν ὑπερούσιον τί — κτει...

ΛΙΘΟ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ,,

Τροφὲς ποὺ προδιαθέτουν ΣΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

Καὶ ἄλλες ποὺ τὸν καταπολεμοῦν

Ὑπάρχει σχέσις μεταξὺ τοῦ καρκίνου καὶ τῆς διατροφῆς;

Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἀπαντᾶ καταφατικά.

Ἀλλ' ἂς ἀναφέρουμε, πρῶτα - πρῶτα, μερικοὺς χαρακτηριστικοὺς ἀριθμούς:

Στὶς βιομηχανικὲς περιοχὲς τῆς Ἀμερικῆς (Μασσαχουσέτη, Κονεκτικούτη, Νέα Ὑόρκη, κτλ.), ὅπου οἱ ἄνθρωποι κάνουν μεγάλη κατάχρησι ζωϊκῶν τροφῶν, οἱ καρκινοπαθεῖς ἀνέρχονται σὲ 98 ἐπὶ 100.000 κατοίκων. Ἀντίθετα, στὶς Νότιες Πολιτεῖες, (Τέννεση, Καρολίνα, Μισσισιπῆ, κτλ.) ἡ ἀναλογία εἶνε μόλις 4,8 στοὺς 100.000 κατοίκους.

Εἰδικώτερα, προκειμένου γιὰ τὸν καρκῖνο τοῦ στήθους, ἡ μεγάλη συχνότης του στὴν Ἀγγλία, ποὺ εἶνε χώρα κατ' ἐξοχὴν βιομηχανικὴ (20,4 καρκινοπαθεῖς ἐπὶ 100.000 ἀτόμων), ἀντίθετα μὲ τὴ γεωργικὴ καὶ κτηνοτροφικὴ Ὁλλανδία (1,21 ἐπὶ 100.000 ἀτόμων) παρέχει μιὰ πρόσθετη ἀπόδειξι τῆς ἐπιδράσεως τῆς διατροφῆς, ποὺ διαφέρει βασικὰ στὶς δύο αὐτὲς χῶρες.

Ἂς δοῦμε τώρα τὴν εἰδικὴ ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν, ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις, διάφορα εἴδη τροφῶν στὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου.

1) Ἀζωτοῦχες τροφὲς (κρέατα, κτλ.).

Οἱ ἀζωτοῦχες τροφὲς μεταβάλλονται σὲ διάφορα στοιχεῖα μέσα στὸν ὀργανισμό. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ ἀμινοξέα εἶνε τὰ σημαντικώτερα γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν ἱστῶν. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀμινοξέα κάνουν τοὺς ἱστοὺς ὀξίνους καί, συνεπῶς, μὴ ἐπιδεκτικοὺς καρκινώδους ἐπεξεργασίας. Ἄλλα, ὅμως, τοὺς καθιστοῦν ἀλκαλικούς, ἐπιδεκτικούς, δηλαδή, καρκινώδους ἐπεξεργασίας. Καί, δυστυχῶς, τὰ τελευταῖα αὐτὰ στοιχεῖα ὑπερισχύουν.

Εἶνε εὐνόητο, λοιπόν, ὅτι ἂν ἡ μετρία χρῆσις κρέατος δὲν βλάπτει, ἡ κατάχρησις, ἀντίθετα, δημιουργεῖ εὐνοϊκὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καρκίνου. (Στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται ὁ μεγάλος ἀριθμὸς καρκινοπαθῶν, ποὺ παρατηρεῖται στὴν Ἀγγλία, τὴ Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερική, κτλ.).

Ἡ κατάχρησις κρέατος, ὡστόσο, δὲν ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στὸν καρκῖνο. Κάθε ἄνθρωπος ἀντιδρᾶ μὲ τὸ δικό του τρόπο. Σὲ ὡρισμένα ἄτομα π. χ. ἡ ἀντίδρασις θὰ ἐκδηλωθῆ μὲ μιὰ αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, σὲ ἄλλα μὲ καρκῖνο, σὲ ἄλλα μὲ διαβήτη ἢ μὲ νεφρίτιδες, κτλ.

2) Ὑδατάνθρακες.

Οἱ ἔρευνες τῶν εἰδικῶν ἔχουν περιορισθῆ κυρίως στοὺς δημητριακοὺς καρπούς.

Φαίνεται ὅτι τὸ ἀλεῦρι ἀπὸ σίκαλι ἔχει μιὰ κατασταλτικὴ ἐπίδρασι καὶ μπορεῖ νὰ προλάβη ἢ νὰ σταματήση μιὰ καρκινώδη ἐπεξεργασία. Ἀντίθετα, ἀποδείχτηκε μὲ πειράματα σὲ ποντικοὺς ὅτι τὸ κριθαρίσιο ἀλεῦρι ἀνάμικτο μὲ βρώμη προδιαθέτει στὸν καρκῖνο.

Μιὰ τροφὴ ποὺ εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως τὴν ἀνάπτυξι καρκίνου εἶνε τὸ ἀποφλοιωμένο καὶ γυαλιστερὸ ρύζι.

Ἡ βιομηχανικὴ ζάχαρη, ἐξ ἄλλου, ποὺ εἶνε προϊὸν νεκρὸ καὶ χωρὶς βιταμίνες, φαίνεται πιθανὸν ὅτι δημιουργεῖ ἐπίσης εὐνοϊκὸ ἔδαφος στὴ νόσο.

Στὸν ἴδιο περίπου βαθμό, προδιαθέτει στὸν καρκῖνο καὶ τὸ λευκὸ ψωμί, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἔχει στερηθῆ ἀπὸ τὶς βιταμῖνες καὶ τὰ ζωτικὰ πρωτεϊνικὰ στοιχεῖα, ποὺ βρίσκονται στὸ φλοιὸ τοῦ σπυριοῦ τοῦ σταριοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ μαῦρο ψωμὶ (90 %) δὲν εἶνε λιγώτερο βλαβερό, γιατὶ διαταράσσει τὸ μεταβολισμὸ τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ φωσφόρου.

Τὸ ὑγιεινότερο ψωμὶ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἄλεσμα τῶν σπυριῶν τοῦ σίτου σὲ ἀναλογία 75 %. Τὸ ψωμὶ αὐτό, καθὼς καὶ τὸ φυσικὸ σάκχαρον (χυμοὶ καρπῶν, μέλι, κτλ.) φαίνεται ὅτι παρεμποδίζουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν καρκινώδη ἐπεξεργασία. Ἡ ἐξέτασις πολλῶν καρκινωδῶν ὄγκων ἀπεκάλυψε τὴν παρουσία μέσα σ' αὐτὲς μεγάλης ἀναλογίας γαλακτικοῦ ὀξέος, ποὺ ὀφείλεται πιθανώτατα στὴν κατάχρησι βιομηχανικῆς ζαχάρεως.

3. Λιπαρὲς οὐσίες.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ὡς σήμερα δὲν ἀπέδειξαν καμμιὰ εἰδικὴ ἐπίδρασι τῶν λιπῶν στὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου. Ἡ κατάχρησις λιπαρῶν οὐσιῶν, ὅμως, κουράζει τὸν ὀργανισμό, τὸν ἐξασθενίζει βαθμιαῖα καὶ μπορεῖ νὰ συντελέση ἐμμέσως στὴν ἀνάπτυξι καρκίνου.

4. Φυτικὲς τροφές.

Τὰ χορταρικά, τὰ φροῦτα, κτλ. παρεμποδίζουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἀνάπτυξι καρκίνου. Ὁπωσδήποτε, κρούσματα καρκίνου παρατηροῦνται καὶ μεταξὺ τῶν φυτοφάγων, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ προστασία δὲν εἶνε ἀπόλυτη.

Ἔρως στὸ τσίρκο

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Ἀρμὰν Μουτεφὰρ ἦταν ἀκροβάτης τοῦ τσίρκου. Κάθε βράδυ, ἀνεβασμένος σὲ μιὰ μοτοσυκλέτα, γύριζε ὁλοταχῶς πάνω στὰ χείλη ἑνὸς τεράστιου χωνιοῦ. Κάτω ἀπ' τὸ χωνὶ αὐτὸ βρισκόταν τὸ κλουβὶ τῶν λιονταριῶν τῆς θηριοδαμάστριας Ἀραμπέλας.

Ὁ θίασος εἶχε ἐπὶ πλέον ἄλλους 10 ἀκροβάτας, ἕνα Ἰταλὸ τζόκεϋ, 15 μπαγιαντέρες, 24 ἄλογα καὶ 6 ἐλέφαντες. Ἡ Ἀραμπέλα ἦταν Γερμανίδα καὶ λεγόταν Δωροθέα Γκενχόφεν. Τὰ τελευταῖα ὅμως πολιτικὰ γεγονότα τὴν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ πάρη ἕνα ψευδώνυμο ἀγγλικό. Στὸ νούμερό της, κάθε βράδυ, ἔβαζε τὰ λιοντάρια της νὰ ἐκτελέσουν διάφορες ἀσκήσεις, ἐνῶ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους βροντοῦσε ἡ μοτοσυκλέτα τοῦ Μουφετάρ. Κι' οἱ καρδιὲς τῶν θεατῶν χτυποῦσαν μ' ἀγωνία, στὸν ἴδιο ρυθμὸ τοῦ μοτέρ...

Μιὰ τέτοια συνεργασία δημιουργεῖ σιγὰ - σιγὰ δεσμούς. Ἐνῶ ἔτρεχε μὲ 75 χιλιόμετρα πάνω ἀπὸ 15 αἰχμαλώτους βασιλεῖς τῆς ζούγκλας, ὁ Μουφετὰρ εἶχε διαρκῶς στὸ νοῦ του τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς μὶς Ἀραμπέλας. Τέλος, μιὰ μέρα, τόλμησε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὸν ἔρωτά του.

Ὁ θίασος βρισκόταν τότε σὲ κάποια μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Γαλλίας. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἑνὸς καφενείου τῆς πλατείας κάθονταν ὁ ἀκροβάτης κι' ἡ θηριοδαμάστρια. Ὁ πρῶτος εἶχε προσφέρει στὴ σύντροφό του ἕνα κουτὶ μὲ σοκολατάκια, ποὺ στὸ σκέπασμά του ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα ἀγκαλιασμένο ζευγάρι.

Δὲν ἤξερε νὰ μεταχειρίζεται ποιητικὲς φράσεις. Εἶπε λοιπὸν ἁπλᾶ στὴ δαμάστρια:

— Σᾶς ἀγαπῶ, Ἀραμπέλα! Θὰ μπορούσαμε νὰ παντρευτοῦμε.

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως ἀρνητικά, γιατὶ τὴν ἐμπόδιζαν ἀφ' ἑνὸς τὰ σοκολατάκια κι' ἀφ' ἑτέρου ἡ γυναικεία κοκεταρία της... Ἀφοῦ ἔμεινε συλλογισμένη, ὅσο συνηθίζεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις, κι' ἀφοῦ ἔρριξε μερικὲς ἄγριες ματιὲς στοὺς ἄλλους θαμῶνες τοῦ καφενείου, ποὺ εἶχαν παρατήσει τὶς συζητήσεις τους καὶ κύτταζαν μὲ πόθο τ' ὡραῖο κι' εὐλύγιστο σῶμα της, εἶπε ὕστερα στὸ Μουφετάρ:

— Ὄχι, μικρέ μου, δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ... Ἀγαπῶ τὴν ἐλευθερία μου. Στὸ ἐπάγγελμά μας χρειάζεται ἀνεξαρτησία...

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀκροβάτη ἔμεινε ἀνώφελη. Ἡ Ἀραμπέλα ξεγλυστροῦσε ἀπ' τὰ χέρια του, σὰν τὰ φείδια τοῦ ψευτο - φακίρη τοῦ τσίρκου...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Μουφετὰρ κατάλαβε πόσο ἄτυχος ἦταν κι' ἐξήγησε τὴν αἰτία τῆς ἀρνήσεως τῆς Ἀραμπέλας. Μιὰ νύχτα δηλαδή, ποὺ βασανιζόταν ἀπὸ ἀϋπνία, ἀντελήφθη τὸν Ἰταλὸ τζόκεϋ μὲ τὶς πυτζάμες νὰ γλυστράη μέσα στὸ τροχόσπιτο τῆς θηριοδαμάστριας...

Παραφύλαξε ἄγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα. Καὶ τὰ ξημερώματα, εἶδε τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι νὰ χωρίζη, ἀλλάζοντας ἕνα φιλί.

Σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ στραγγαλίση τὸν Ἰταλό. Ὕστερα ὅμως μετάνοιωσε κι' ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήση, μ' ἕναν ὡραῖο θάνατο, πάνω στὸ θρίαμβο τοῦ νούμερού του: Τὸ βράδυ, ἐνῶ θἄτρεχε μὲ τὴ μοτοσυκλέτα πάνω στὸ χωνί, θἄσβυνε ξαφνα τὴ μηχανὴ καὶ θὰ γκρεμιζόταν μέσα στὸ κλουβί, μπρὸς στὰ πόδια τῆς ἄκαρδης Ἀραμπέλας!

Τόσο τὸ χειρότερο ἂν πέφτοντας τῆς χαλοῦσε τ' ὡραῖο της πρόσωπο, ποὺ χάϊδευε καὶ φιλοῦσε ἕνας ἄλλος!

★

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Βροῦτος, τὸ μεγάλο ἀβησσυνιακὸ λιοντάρι, εἶχε ἀφήσει σχεδὸν ἀνέπαφη τὴν τροφή του. Μήπως τὸ εἶχε ἐκνευρίσει ἡ θύελλα ποὺ πλησίαζε;... Στὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ ὁρίζοντος ἔλαμπαν ἀστραπὲς κάθε τόσο. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἠλεκτρισμό.

Ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τσίρκου ἔστηναν τὸ κλουβί, οἱ κλόουν διασκέδαζαν μὲ τ' ἀστεῖα τους τοὺς θεατάς. Χλωμὸς σὰν πανί, ὁ Μουφετὰρ κούμπωνε τὴ μπλοῦζα του. Περνῶντας δίπλα του, ἡ Ἀραμπέλα τοῦ χαμογέλασε λίγο εἰρωνικά...

Εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμή. Ὁ μοτοσυκλετιστὴς ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά... Μέσα στὸ κλουβί, ἡ Ἀραμπέλα εἶχε ἀρχίσει τὰ γυμνάσματα μὲ τὰ λιοντάρια της.

Ἕνα μουγκρητὸ ἀπάντησε στοὺς πρώτους κρότους τοῦ μοτέρ. Ὁ Βροῦτος εἶχε θυμώσει ἀπὸ ἕνα χτύπημα τοῦ μαστιγίου τῆς θηριοδαμάστριας.

Ὁ Μουτεφὰρ ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ κάποιο δισταγμό, μὰ γρήγορα τὸν κατανίκησε, κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ὅλα ἔπρεπε νὰ τελειώσουν. Ἡ σπαραγμένη καρδιά του ἔπρεπε νὰ πάψη νὰ χτυπάη...

Ἡ μοτοσυκλέτα ξεκίνησε ὁλοταχῶς. Ὁ Μουφετὰρ δὲν ἔβλεπε πιὰ ἐμπρός του παρὰ τὴν εἰκόνα τοῦ τζόκεϋ μὲ τὴν Ἀραμπέλα στὴν ἀγκαλιά του... Ἅπλωσε ἔξαφνα τὸ χέρι του κι' ἔσβυσε τὴ μηχανή... Συγχρόνως, ὁ Βροῦτος ἅπλωνε τὸ τρομερό του πόδι πρὸς τὴ δαμάστρια ποὺ τοῦ εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη...

Μιὰ φωνὴ φρίκης βγῆκε ἀπ' ὅλα τὰ στήθη. Τὸ θηρίο εἶχε ἐπιτεθῆ στὴ μὶς Ἀραμπέλα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἡ μοτοσυκλέτα ἔπεσε πάνω του, σὰν βολίδα, καὶ τοὔσπασε τὴ σπονδυλικὴ στήλη!

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τσίρκου ἔβγαλαν ἀμέσως ἀπ' τὸ κλουβὶ τ' ἄλλα λιοντάρια. Ἡ Ἀραμπέλα εἶχε λιποθυμήσει, δὲν εἶχε πάθει ὅμως οὔτε γρατζουνιά. Ὅσο γιὰ τὸ Μουτεφάρ, ἀντὶ νὰ σκοτωθῆ, εἶχε σπάσει μόνο τὸ ἕνα του πόδι.

Τὸν πλησίασε τότε ὁ Ἰταλὸς τζόκεϋ καὶ τοῦ εἶπε, χαμογελῶντας μ' εὐγνωμοσύνη:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλε μου... Ἂν δὲν συνέβαινε τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ἀτύχημα, θἄχανα τὴν Ἀραμπέλα μου... Ἐσεῖς μοῦ τὴ γλυτώσατε!

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

✪ ✪

Γιὰ νὰ πάρουν θάρρος...

Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου, στὸ Λονδῖνο, πρόσεξε ὅτι πολλοὶ γαμπροὶ πήγαιναν στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ παντρευτοῦν, ἀφοῦ ἔπιναν προηγουμένως μερικὰ ποτηράκια οὐΐσκυ. Ὁ λόγος ἦταν ὅτι ἤθελαν νὰ πάρουν θάρρος...

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι, ὁ ἐν λόγω ἐφημέριος ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ ἑνώση στὸ μέλλον ζευγάρια, ὅταν ὁ γαμπρὸς εἶνε πιωμένος.

«Τὸ γεγονὸς αὐτό, δήλωσε, δείχνει ὅτι ὁ γαμπρὸς δὲν παντρεύεται μὲ τὴ θέλησί του. Οἱ γάμοι αὐτοὶ καταλήγουν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ σὲ διαζύγιο. Ἡ πεῖρα μου μὲ δίδαξε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἄνδρες παντρεύονται ὑπὸ τὴν πίεσι διαφόρων συνθηκῶν κι' ὄχι γιατὶ τὸ θέλουν. Ἀλλ' ὁ ἄνδρας ποὺ πίνει γιὰ νὰ πάρη θάρρος θὰ εἶνε κακὸς σύζυγος καί, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, θὰ ἐγκαταλείψη τὴ συζυγικὴ ἑστία».

ΕΤΟΣ ΙΓ΄. ● ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 630

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135 — 29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Δὲν εἶνε μόνο αἰσθηματικοὶ οἱ παράγοντες ποὺ κάνουν τὴ μητέρα νὰ ἔχη διαφορετικὴ στάσι ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ γάμο τοῦ κοριτσιοῦ καὶ γιὰ τὸ γάμο τοῦ ἀγοριοῦ της.

Τὸ ἀγόρι — λέγαμε — μὲ τὸ γάμο χάνεται γιὰ τὴ μητέρα. Τὸ κορίτσι καὶ μετὰ τὸ γάμο μένει ψυχικὰ δεμένο μαζί της.

Ἀλλὰ ὑπάρνουν καὶ ἄλλοι λόγοι, περισσότερο ἀπτοί. Λόγοι οἰκονομικοί, κοινωνικοί, ἠθικοί. Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τοὺς πρώτους: Σὲ χῶρες ὅπου ὁ ἄντρας εἶνε τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας καὶ τὸ γυιὸ βαραίνει ἡ ὑποχρέωσι νὰ γηροκομήση τοὺς γονεῖς, νὰ παντρέψη τὶς ἀδελφές, νὰ σπουδάση τοὺς νεωτέρους ἀδελφούς, μὴ θέλετε τὸ οἰκογενειακὸ αὐτὸ συγκρότημα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ μητέρα, νὰ πανηγυρίζη, ὅταν ὁ γυιὸς βιάζεται γιὰ τὴ γαμήλια ἕνωσι. Μιὰ ἀντίδρασι, ἄλλοτε κραυγαλέα, ἄλλοτε σιωπηλὴ ἐκδηλώνεται. Σπάνια ὁ ἐνθουσιασμός. Ἀκόμα καὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν περιμένουν τὴν ὑποστήριξι τοῦ μελλονύμφου. Γιατί, ἔχει δημιουργηθῆ πιὰ ἡ παράδοσι, ποὺ λειτουργεῖ αὐτόματα κι' ὑποσυνείδητα.

Τὸ ἀντίθετο γιὰ τὸ κορίτσι. Γιατί, τὸ κορίτσι συνηθίσαμε νὰ τὸ θεωροῦμε βάρος. Μιὰ συναλλαγματικὴ ποὺ ὀφείλουμε νὰ ἐξοφλήσουμε στὴν ὥρα της. Ἀτύχημα μήπως δὲν θεωροῦσαν ὡς χτὲς καὶ ἴσως νὰ θεωροῦν ἀκόμα, τὴ γέννησι τοῦ κοριτσιοῦ; Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ γυναῖκα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐρχόταν στὸν κόσμο ὡς τὴ μέρα τοῦ τέρματος, ἔμενε τὸ ἄγονο μέλος τῆς οἰκογενείας. Ἐπάγγελμα: «οἰκιακά». Κάποιος ἔπρεπε νὰ φροντίζη γι' αὐτήν.

Πόσος καιρὸς εἶνε ποὺ ἄρχισε ἡ γυναῖκα νὰ δουλεύη ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴν εἶναι παθητικὸ στὴν οἰκογένειά της; Πλήρης, φυσικά, ἀνατροπὴ τῆς καταστάσεως σήμερα. Πολλὲς φορὲς τὸ κορίτσι εἶνε περισσότερο ἀποδοτικὸ ἀπὸ τὸ ἀγόρι... Κοπέλλες ποὺ ἔχουν ἐπωμισθῆ τὰ οἰκονομικὰ βάρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ συντηροῦν τοὺς «γέρους», φροντίζουν γιὰ τὶς σπουδὲς τῶν ἀδελφῶν, παίρνουν τὴ θέσι τοῦ ἄντρα. Ἤ, τοὐλάχιστον, ἐπαρκοῦν στὰ ἔξοδά τους. Δὲν περιμένουν ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ πενταικοσάρικο τοῦ τρὰμ ποὺ θὰ τὶς ὁδηγήση στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ τους. Αὐτοσυντήρητες ἀρχίζουν νὰ γίνωνται κι' ἐδῶ οἱ γυναῖκες μας. Δὲν ὑπάρχουν στατιστικές, ἂν κρίνουμε ὅμως ἀπὸ ὅσα δείχνει ἡ ἐπιφάνεια, περισσότερες — στὶς λαϊκὲς ἰδίως τάξεις — εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἐργάζονται, παρὰ ἐκεῖνες ποὺ συνεχίζουν τὴν παράδοσι τῆς ἀνεργίας. Καὶ δὲν θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια ποὺ οἱ αὐριανοὶ ἄνθρωποι θὰ βρίσκουν ἀκατανόητο ὅταν συναντοῦν τὴν χωρὶς ἐπάγγελμα γυναῖκα.

Ἡ στροφὴ αὐτὴ τῶν γυναικῶν μας στὸ ἐπάγγελμα δὲν κάνει πιὰ τόσο ἐπιτακτικὴ κι' ἐπείγουσα τὴν ἀνάγκη τοῦ γάμου. Πάντως, ὁ γάμος ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ παίρνη τὴν πραγματική του μορφὴ καὶ νὰ μὴν εἶνε, ὅπως στὸ παρελθόν, ἡ τακτοποίησι τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τῆς ἄεργης κόρης — ἡ ἀποκατάστασι, ὅπως ἔλεγαν ἄλλοτε. Ἐνῶ ὅμως ἀλλάζουν οἱ συνθῆκες, ἡ παράδοσι μένει κι' ἡ μητέρα ἐξακολουθεῖ ν' ἀνυπομονῆ γιὰ τὰ στέφανα τῆς κόρης. Ὄχι ἴσως μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε ἄλλοτε, ἀλλὰ πάντα μὲ ἔντονη ἐπιθυμία νὰ μὴ μείνη ἡ θυγατέρα της στὸ ράφι.

Ἡ ἐπιθυμία εἶνε ἐπίσης ζωηρὴ καὶ ὅταν πρόβλημα οἰκονομικὸ δὲν ὑπάρχη. Εὔπορη εἶνε ἡ οἰκογένεια. Ἐν τούτοις, ἡ μητέρα βρίσκεται σὲ ἀνησυχία, ὅσο δὲν ὁλοκληρώνεται μὲ τὸ γάμο ἡ κόρη. Ἄγαμη, τὴ νοιώθει ἀτελῆ, δίχως τὸ σταθερό της ὄνομα, χωρὶς τὸν τίτλο τῆς κυρίας, δίχως τὴ δική της οἰκογένεια. Γιατί, βλέπετε τὰ καταφέραμε ὥστε ἀσταθὲς νὰ εἶνε καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀνύμφευτης. Ξέρει μὲ ποιὸ ὄνομα γεννιέται, τῆς εἶνε ὅμως ἐντελῶς ἄγνωστο μὲ ποιὸ ὄνομα θὰ κλείση τὶς ἡμέρες της. Ὁ νυμφίος θὰ τῆς δώση καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλο τῆς κυρίας. Μὲ τὸν τίτλο τοῦ κυρίου καὶ μὲ ἀμετάβλητο ὄνομα φτάνει ὡς τὸν τάφο ὁ ἄντρας. Ἡ γυναῖκα, καὶ κυρία δὲν εἶνε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου περιμένει, ὅσο διανύει τὴν περίοδο τοῦ ἀγάμου βίου της. Ν' ἀποκτήση καὶ τὰ δύο εἶνε ἡ ἐπιθυμία τῆς μητέρας.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ λαχτάρα ἀκόμα. Ὁ κίνδυνος τῆς ὑπολήψεως ποὺ αἰωρεῖται πάνω ἀπὸ τὴν κόρη. Τέτοιο κίνδυνο δὲν τὸν διατρέχει ἡ οἰκογένεια μὲ τὸ ἐλεύθερο ἀγόρι. Ἀνεξέλεγκτο αὐτό, χαίρεται τὸν ἔρωτα σ' ὅλες του τὶς μορφές, καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σημάνη στὴ μητέρα τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐρωτικός του σύνδεσμος εἶνε ἀπὸ κείνους ποὺ ὁδηγοῦν στὸ γάμο. Ἂς μὴ εἶνε αὐτό, κι' ἂς κάμη ὅ,τι θέλει.

Ἐλᾶτε καὶ στὴν κόρη. Σῆμα κινδύνου, ὅταν τὸ ἀθῶο φλέρτ δὲν πρόκειται νὰ φτάση στὸν ὑμέναιο. Συμφορὰ γιὰ τὸ σπίτι τὸ ὀλίσθημα τῆς κόρης. Ἡ ζωηρότητά της στὸν ἔρωτα κρατεῖ σὲ ἀγωνία τὴ μητέρα. Καὶ δὲν ἡσυχάζει παρὰ ὅταν τὴ δῆ μὲ τὴν κουλοῦρα στὸ κεφάλι. Ὁπότε οἱ εὐθῦνες γιὰ τὴν τιμὴ μετατοπίζονται σὲ ἄλλους ὤμους. Μὴ τὴν ἀδικῆτε λοιπὸν ὅταν τὴ βλέπετε τόσο βιαστικὴ γιὰ τὰ γάμο τῆς κόρης της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ

Θησαυρὸς

Εὔχεται

στοὺς ἀγαπητοὺς

ἀναγνώστας του

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

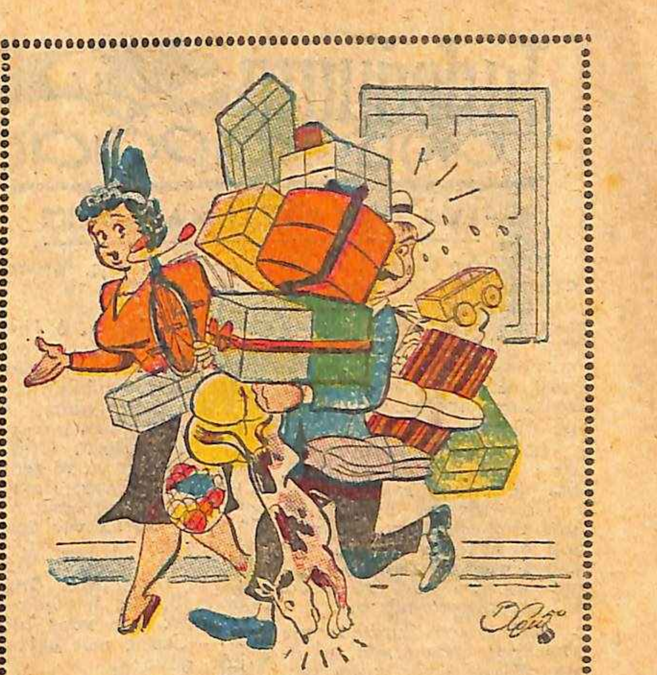

— Μὰ τί ἔγινε ὁ Ἀζώρ, Περίανδρε; Μέχρι τὸ μαγαζὶ ποὺ ψωνίσαμε τὴ γαλοπούλα, ἦτανε μαζί μας!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χριστουγεννιάτικοι στίχοι

Μαζὺ μὲ τὶς καμπάνες

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ποὺ οἱ καμπάνες θὰ σημάνουν,
τὴ Γέννησί Σου, ὢ Θεάνθρωπε, νὰ ὑμνήσουν
χιλιάδες στόματα παράκλησι θὰ κάνουν
κάποια παράκλησι βγαλμένη ἀπ' τὴν ψυχὴ
καὶ τῶν πιστῶν τὰ χείλη ἀχνὰ θὰ ψιθυρίσουν
μιὰ προσευχή:
—Ἡ Γέννησί Σου, Ἅγιο Βρέφος, ἂς ἀνοίξη
τὸ δρόμο ἐκεῖνο ποὺ πηγαίνει στὴ χαρὰ
κι' ἂς ἔρθη ἡ θεία Καλωσύνη Σου, νὰ δείξη
ὅτι τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τὰ σκληρά,
πρέπει νὰ πάψουνε κι' ἡ Ἀγάπη νὰ σκεπάση
ὅλα τὰ μίση τὰ παληά... ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΣΙ!...

★

—Ἡ Γέννησί Σου, σὲ μιὰ φάτνη ταπεινὴ
μᾶς δείχνει, Κύριε, τὴν ταπεινοφροσύνη.
Ἔτσι τὸ θέλησαν, Χριστέ μου, οἱ Οὐρανοί,
καὶ πρέπει ἡ φάτνη σου παράδειγμα νὰ γίνη
νὰ ζήση τόσο ταπεινὰ κι' ἡ Οἰκουμένη,
πάντα χαρούμενη καὶ πάντα εὐτυχισμένη...
Νὰ σβύση κάθε μιὰ κακία, καὶ τὸ μῖσος
νὰ ὑποχωρήση στῶν ἀνθρώπων τὶς ψυχές,
κᾶνε τὸ θαῦμα Σου, Θεάνθρωπε κι' ἂν ἴσως
δὲν Σοῦ ἀρκοῦν οἱ ἁμαρτωλές μας προσευχὲς
δεῖξε στ' ἀλήθεια μιὰν ὑπέργεια Καλωσύνη
γιὰ νὰ φωτίζη ὁ ἥλιος μόνον τὴν Εἰρήνη!

★

Δόξα ἐν Ὑψίστοις! Τῶν Ἀγγέλων τὰ τραγούδια,
ἴσως καλύψουν τὴν ἀνθρώπινη κακία
κι' ἴσως νὰ ράνουν τὶς καρδιές μας μὲ λουλούδια...
«Δόξα ἐν Ὑψίστοις, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»...
Καὶ τὸ ἀστέρι ποὺ τοὺς Μάγους ὁδηγεῖ
εἴθε ὁλόκληρο τὸν Κόσμο νὰ ὁδηγήση,
νὰ σταματήση τὴν ἀνθρώπινη σφαγὴ
καὶ τὸ κανόνι, νὰ τὸ κάνη νὰ σιγήση...
Δόξα ἐν Ὑψίστοις!... Ἐγεννήθη ἕνα Βρέφος
κι' ἡ ἀδικία πρέπει τώρα νὰ σωπάση.
Ἂς λάμψη ὁ ἥλιος νὰ σκορπίση κάθε νέφος,
Χριστὸς γεννήθηκε ἐκ Θεοῦ!... Εἰρήνη πᾶσι!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΑΡΑΘΗΚΕ

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶχε φανταστῆ ποτέ της πῶς μποροῦσε νὰ ἐρωτευθῆ τὸν Πιέρ. Ὁ ἔρωτας, φαίνεται, πῶς δὲν ἦταν γι' αὐτή. Κάποια κακὴ μοῖρα τὴν κατέτρεχε. Κάποτε, ὅταν κυτταζόταν στὸν καθρέφτη της, συλλογιζόταν μὲ πίκρα:

«Δὲν εἶμαι πλασμένη γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσουν. Κι' ὅμως δὲν εἶμαι τόσο ἄσχημη!»

Πραγματικά, μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ὄμορφη. Μὰ εἶχε μιὰ δική της χάρι, ποὺ τὴν ἔκανε συμπαθητικὴ καὶ πρὸ πάντων δυὸ μεγάλα μαῦρα κι' ἐκφραστικὰ μάτια.

Στὰ εἴκοσι χρόνια της ἀγάπησε κάποιο νέο, μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς νιότης της, μὰ αὐτός, ἀφοῦ διασκέδασε λίγο μαζί της, τὴν παράτησε γιὰ νὰ τρέξη στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης κοπέλλας ὄμορφης καὶ πλούσιας. Ἀπὸ τότε ἡ Ἑλένη εἶχε ἀπογοητευθῆ βαθειὰ καὶ τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει δὲν εἶχαν σβύσει ἀπ' τὴν ψυχή της τὸν πρῶτο της ἔρωτα. Ἦταν τώρα εἴκοσι ὀχτὼ χρονῶν.

Τὸν Πιὲρ τὸν γνώριζε ἐδῶ κι' ὀχτὼ μῆνες, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ μητέρα της τοῦ εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο στὸ σπίτι τους, μιὰ καὶ ἦταν χήρα κι' ὁ μισθὸς τῆς Ἑλένης, ποὺ ἦταν δασκάλα, δὲν τοὺς ἔφτανε γιὰ νὰ ζοῦνε. Ὁ Πιὲρ περνοῦσε τὰ περισσότερα βράδυα του μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ κυρία Μαρτὲν σερβίριζε τὸ ζεστὸ καφὲ μὲ τὰ κουλουράκια, ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἔσκυβε στὸ ἐργόχειρό της, φλυαρῶντας συγχρόνως μὲ τὸ νέο νοικάρη τους.

Ἕνα βράδυ, ὁ Πιὲρ τὴν κύτταξε κάπως περίεργα, στυλώνοντας ἐπίμονα τὸ βλέμμα του πάνω της καὶ ἡ Ἑλένη ἀνατρίχιασε. Ἄραγε ἦταν μιὰ φιλικὴ ματιὰ ἢ κάτι περισσότερο; Οὔτε ἡ ἴδια μπόρεσε νὰ τὸ ἐξηγήση, μά, ἀσυνείδητα, ἄρχισε νὰ ἐλπίζη. Ἴσως ξανὰ ὁ ἔρωτας νὰ φώτιζε τὴν πονεμένη ζωή της.

Εἶχαν περάσει ἀρκετὲς μέρες ἀπὸ τότε, ὅταν ἕν' ἄλλο βράδυ, ἡ κυρία Μαρτὲν εἶπε στὴν κόρη της:

— Ξέρεις πὼς ὁ Πιὲρ θὰ μᾶς φύγη;

— Πῶς; φώναξε ἡ Ἑλένη, ποὺ νόμισε πὼς ὅλα γύρω της ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν.

Εἶχε νοιώσει ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά της. «Ἄραγε τὸν ἀγαπῶ;» συλλογίστηκε.

— Μοῦ φαίνεται περίεργη ὅμως ἡ ἀπόφασί του, συνέχισε ἡ μητέρα της. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν φαινόταν καὶ τόσο τρελλός. Κι' ὅμως φεύγει γιὰ νὰ πάη ἐθελοντὴς στὸν πόλεμο.

— Στὸν πόλεμο; ἔκανε ἡ Ἑλένη, ἀφηρημένη.

— Ναί, στὴν Ἰνδοκίνα. Εἶναι πολὺ πατριώτης.

— Εἴσαστε βέβαιη, μαμά; Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο! Στὴν Ἰνδοκίνα ὁ Πιέρ;... Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω...

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε, κόρη μου. Θὰ φύγη. Μοῦ τὸ εἶπε ρητά.

Ἡ Ἑλένη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Δὲν ἤθελε νὰ δῆ ἡ μητέρα της τὰ δάκρυα ποὺ βούρκωσαν τὰ μάτια της...

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερό. Οἱ ἐλπίδες της, τὰ ὄνειρά της σωριάζονταν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ στάχτη...

Ἡ Ἑλένη ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογή: ὁ πόλεμος, οἱ βομβαρδισμοί, ἡ πεῖνα, τὸ κρύο, ἴσως ὁ θάνατος. Θεέ μου, ὁ θάνατος! Μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτα ἔνοιωθε τώρα τὴν ὀδύνη, τὴν ὀδύνη τοῦ χωρισμοῦ, ποὺ γινόταν πιὸ ἔντονη, ἂν καὶ δὲν ἤξερε ἂν κι' ὁ Πιὲρ τὴν ἀγαποῦσε.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀπουσία ἀρκετῶν ἡμερῶν ,ὁ Πιὲρ ἔφτασε ἕνα πρωῒ σπίτι. Γιὰ τελευταία φορὰ βρισκόταν στὸ σαλόνι. Σὲ λίγο θἄφευγε. Καθὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν ἀποχαιρετήση, ἡ Ἑλένη τοῦ εἶπε συγκινημένη:

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ φεύγετε. Θὰ μποροῦσα, ἂν θέλετε, νὰ σᾶς γράφω πότε-πότε.

Ὁ Πιὲρ τὴν κύτταξε ἔκπληκτος κι' ἀπάντησε χαμογελῶντας:

— Δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ. Αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστήση πολύ.

Ὅταν ἡ πόρτα κλείστηκε πίσω του, ἡ Ἑλένη ξέσπασε σὲ κλάμα. Ναί, ὁ ἔρωτας δὲν ἦταν γι' αὐτή, μονάχα ἡ φιλία καὶ τίποτε ἄλλο...

Στὴν ἀρχὴ τὰ γράμματά τους ἦταν σύντομα, εὐγενικά, τυπικά. Ζοῦσαν σὲ δυὸ διαφορετικοὺς κόσμους. Οἱ μῆνες κυλοῦσαν. Μὰ ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε τὰ γράμματά τους γίνονταν πιὸ τρυφερά, πιὸ στοργικά. Ἡ Ἑλένη ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ τρέμη ὅταν ὁ Πιὲρ ἀργοῦσε νὰ τῆς γράψη καὶ προσευχόταν στὸ Θεὸ γιὰ τὴ ζωή του.

Καὶ νά, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς μῆνες σιωπῆς ὅπου ἡ ἄμοιρη νέα πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸ κακό της, ἦρθε τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα. Ὁ Πιέρ, ἡ μοναδική της ἀγάπη ποὺ τόσες ἐλπίδες, τόσα ὄνειρα εἶχε στηρίξει σ' αὐτόν, εἶχε σκοτωθῆ σὲ μιὰ μάχη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Ἑλένη ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Δὲν εἶχε ὄρεξι πιὰ γιὰ τίποτα, οὔτε γιὰ φαγητό, οὔτε γιὰ νὰ βγῆ ἔξω. Ὁ ὕπνος της ἦταν ἐφιαλτικός. Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ μαραίνεται. Ἡ μητέρα της παρακολουθοῦσε μ' ἀπελπισία τὴν ψυχικὴ αὐτὴ ἀρρώστεια τῆς κόρης της δίχως νὰ μπορῆ νὰ τῆς δώση καμμιὰ βοήθεια. Ὧρες - ὧρες ἔκλαιγε καὶ προσευχόταν μὲ θέρμη γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἑλένης.

Μὰ ἡ Ἑλένη, τὸ ὥριμο αὐτὸ λουλούδι ποὺ εἶχε ἀνθίσει μὲ τὸν ἔρωτα, μαραινόταν ἀργά, μὰ σταθερά, ὥσπου μιὰ μέρα, ἕνα δειλινό, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βασίλευε ὁλοκόκκινος στὸν ὁρίζοντα, τὸ ἄμοιρο αὐτὸ πλάσμα ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, ἄφησε τὴν τελευταία πνοή του, μὲ τ' ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της στὰ χείλη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΠΟΡΓΚ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὰ κάλανδα

Συσχετισθεὶς μετὰ γυνῆς ἀφράτης κατὰ κόρον
καὶ θέλων τὰ Χριστούγεννα νὰ τῆς προσφέρω δῶρον
τὴν κάραν μου ἐβασάνισον κι' ἐμβῆκα εἰς μπελάδας
καθ' ὅσον δὲν διέθετον τοὺς σχετικοὺς παράδας.
Πλὴν νὰ φανῶ ἐπιθυμῶν ἱππότης εἰς ἐκείνην
καὶ διαθέτων, ὡς εἰκός, περίλαμπρον σαγήνην,
ἐσκέφθην εἰς τὸν οἶκον της πλησίστιος νὰ πλεύσω
νὰ εἴπω τὰ καλλάνδια καὶ νὰ τὴν κατακτεύσω.
Καὶ ὄντως, τὴν παραμονὴν γλυκύτατος ὡς μέλιον
καὶ εἰς τὰς χεῖρας μου κρατῶν τυμπανοκαμπανέλιον,
εἰσῆλθον μεγαλοπρεπῶς ἔσωθεν τῆς οἰκίας
κι' ἠρξάμην ψάλλων αὐθωρεὶ μετὰ φωνῆς γλυκείας.
— Καλὴν ἑσπέραν, Μοῦσα μου!... εἶπον ὁ ταρνανᾶς.
Πλὴν αὕτη ἐμβανίσασα τὰς χεῖρας μου κενὰς
καὶ ἄνευ δώρων, τοιγαροῦν, βαρβαριστί, ρεγάλων
ἐν τάχει ἀνεκράξατο μετὰ φωνῶν ἐξάλλων:
—'Αγνώμων! Σαρδανάπαλε! Πατηριώ-
(δες ὄν,
» παῦσον τὰ ὀγκανίσματα κι' ἔκβαλε
(τὸν σκασμόν!
» Βλακῶδες ὑποκείμενον καὶ μβουμβου-
(νοκεφάλα...
» ἀχρεῖε... Πτωχοθόδωρε!...
Καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα.
Καὶ οὕτω πως — Ὦ, συμφορά! Ὦ,
(Μοῦσα Τερψιχόρη! —
ταχέως ἀντεστράφησαν, τρόπον τινά,
(οἱ ὅροι
κι' ἀντὶ νὰ ψάλλω κάλλανδα ὡς εἶχον
(φεῦ! σκεφτῆ
γέγονε τὸ ἀντίθετον; Μοῦ τἄψα-
(λεν αὐτή!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτὰζ

Πολὺς καλλιτεχνικὸς κόσμος παρακολούθησε τοὺς γάμους τοῦ ἠθοποιοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδράκη μὲ τὴ δίδα Μάρτζη Βάλβη, στὸ γραφικὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Φιλοθέης.

Ὁ Ἀλεξανδράκης παντρεύεται... γιὰ τρίτη φορὰ στὸ ἴδιο ἐκκλησάκι, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ δυὸ πρῶτοι γάμοι του ἦσαν... εἰκονικοί, γιατὶ ἔτσι τὸ ἀπαιτοῦσαν τὰ σενάρια τῶν φίλμ ποὺ γύριζε τότε. Οἱ εὐτυχισμένοι νεόνυμφοι δέχτηκαν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους πολλὰ πρωτότυπα δῶρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα μεγάλο κλειδὶ ἐπίχρυσο, πάνω σὲ μιὰ καρδιὰ μὲ τὴν ἐπιγραφή : «Τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας».

— Ὁ Τίνο Ρόσσι, ὁ περίφημος Κορσικανὸς καντσονετίστας, ἄρεσε ἐξαιρετικὰ στὶς Ἀθηναῖες, μὲ τὴν ἁπαλὴ καὶ γλυκειὰ φωνή του.

Δυὸ μεγάλες ἀδυναμίες ἔχει ὁ Τίνο Ρόσσι : φοβᾶται πολὺ τὰ ἀεροπορικὰ ταξείδια καὶ τούς... δημοσιογράφους!

Εἶνε ἀκόμη φανατικὸς φίλαθλος, κι' ἔδωσε τὸ ἐναρκτήριο λάκτισμα στὸν ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα Γαλλίας - Ἑλλάδος, ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη Τετάρτη στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

— Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη εἶχε προτάσεις γιὰ νὰ μεταβῆ μὲ τὸ θίασό της στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ Μάρτιο.

— Ὁ θίασος πρόζας τοῦ κ. Ροντήρη, μετὰ τὸ «Δάσος» τοῦ Ὀστρόφσκυ ποὺ ἀρέσει πολύ, ἑτοιμάζει δυὸ καινούργια ἔργα, τὸ ἀγγλικὸ ἀστυνομικὸ «Δύναμις χωρὶς δόξα» καὶ τὸ ἀμερικανικὸ «Ἤξεραν τί ἤθελαν». Στὸ δεύτερο ἔργο θὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του καὶ ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς πρόζας Τάκης Χόρν, ποὺ ἐπιστρέφει αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

— Ἡ κ. Κατερίνα μὲ τὸ θίασό της σημειώνει μεγάλες πιέννες στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, ὅσο δηλαδὴ κανένα ἄλλο συγκρότημα. Τὸ Μάρτιο, ὁ θίασος τῆς Κατερίνας θὰ ἔρθη στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ ἐπανεμφανισθῆ σὲ ἕνα κεντρικὸ κινηματοθέατρο.

— Ὁ γνωστὸς πρωταγωνιστὴς τῆς πρόζας Νίκος Δενδραμῆς ποὺ γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἔπειτα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἀπουσία στὴν Ἀμερική, εἶχε ἀλλεπάλληλες δελεαστικὲς προτάσεις γιὰ νὰ ἐπανεμφανισθῆ στὴ σκηνή, καὶ θὰ παίξη προσεχῶς στὸ Βασιλικὸ θέατρο.

— Ὁ «Μουσικὸς θίασος» ποὺ βρίσκεται στὴν Κωνσταντινούπολι, μετὰ τὴν ἐπιθεώρησι «Σεργιάνι στὸ Βόσπορο» τοῦ συγγραφέως κ. Βασ. Σπυροπούλου, ποὺ συνοδεύει τὸ θίασο, θὰ ἀνεβάση μιὰ πικάντικη μουσικὴ κωμῳδία, μὲ τὸν τίτλο «Παντρεύουμε τὴν Λίτσα μας».

Τὸ ἔργο αὐτὸ γράφτηκε ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι εἰδικὰ γιὰ τὶς ἀδελφὲς Καλουτᾶ, ἀπὸ γνωστὴ δημοσιογράφο καὶ κριτικὸ τῆς Πόλης ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λορελάϋ».

— Τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι προκειμένου νὰ λάβη μέρος στὸ ἐκεῖ φεστιβὰλ τῆς Οὐνέσκο ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Ἰωάννα Ἄλβα, ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ καὶ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ κέντρα.

— Ἡ Καίτη Παρίτση, ὕστερα ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ εἶχε στὴν Κύπρο, ὅπως καὶ ὁ Μακούλης, ἀνανέωσε τὸ συμβόλαιό της καὶ θὰ μείνη στὴ Λεμησσὸ ἕνα ἀκόμη μῆνα.

— Ὁ Λάσκος ἔφτασε στὴν Ἀδδὶς Ἀμπέμπα καὶ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Χαϊλὲ Σελασιέ, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ἀπήγγειλε τὴν «Αἰθιοπιάδα» του.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

„Ρεβεγιόν"!

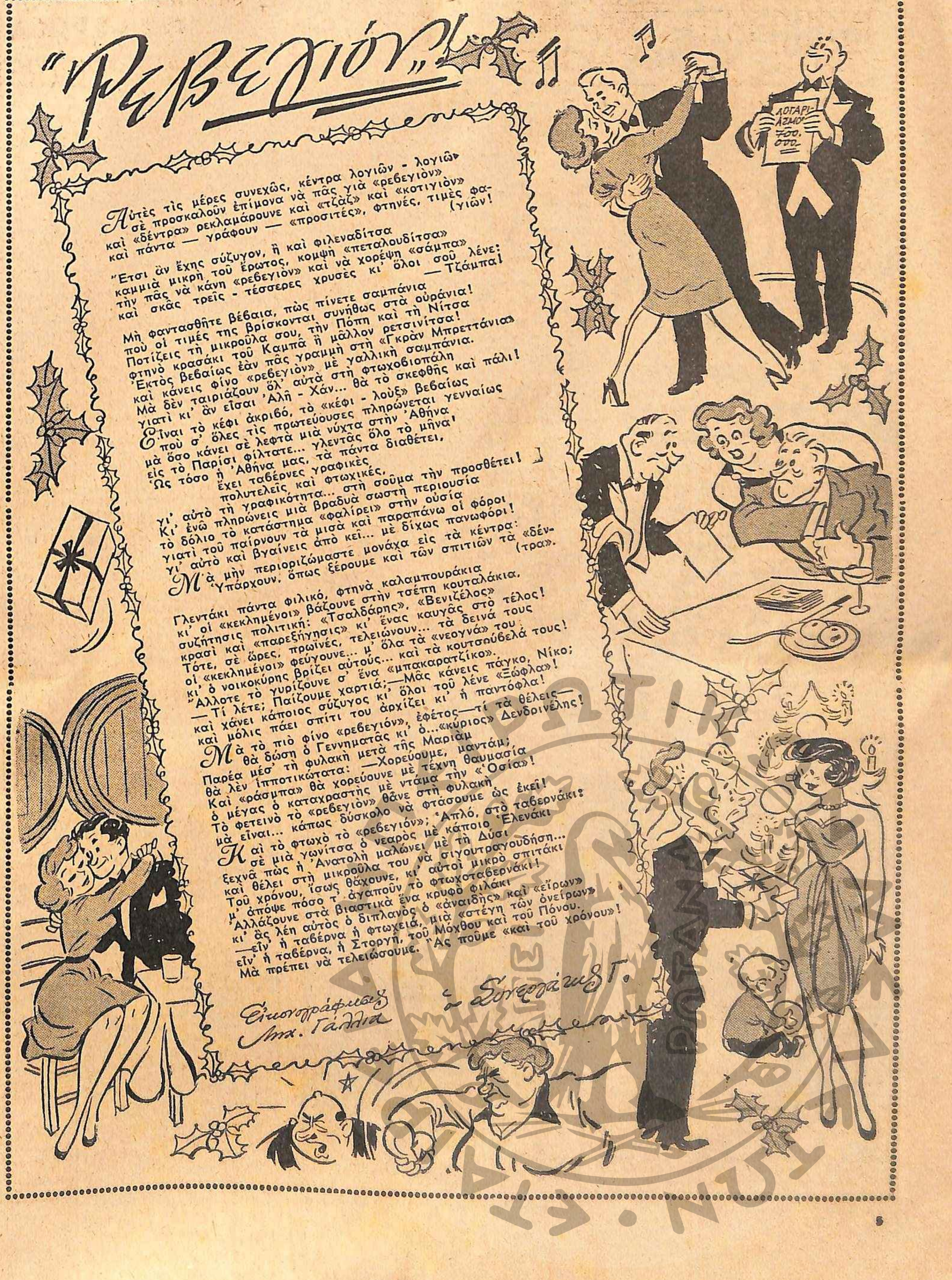

Αὐτὲς τὶς μέρες συνεχῶς, κέντρα λογιῶν - λογιῶν
σὲ προσκαλοῦν ἐπίμονα νὰ πᾶς γιὰ «ρεβεγιὸν»
καὶ «δέντρα» ρεκλαμάρουνε καὶ «τζὰζ» καὶ «κοτιγιὸν»
καὶ πάντα — γράφουν — «προσιτές», φτηνές, τιμὲς φα-
(γιῶν!

Ἔτσι ἂν ἔχης σύζυγον, ἢ καὶ φιλεναδίτσα
καμμιὰ μικρὴ τοῦ ἔρωτος, κομψὴ «πεταλουδίτσα»
τὴν πᾶς νὰ κάνη «ρεβεγιὸν» καὶ νὰ χορέψη «σάμπα»
καὶ σκᾶς τρεῖς - τέσσερες χρυσὲς κι' ὅλοι σοῦ λένε:
— Τζάμπα!

Μὴ φαντασθῆτε βέβαια, πὼς πίνετε σαμπάνια
ποὺ οἱ τιμές της βρίσκονται συνήθως στὰ οὐράνια!
Ποτίζεις τὴ μικροῦλα σου, τὴν Πόπη καὶ τὴ Νίτσα
φτηνὸ κρασάκι τοῦ Καμπᾶ ἢ μᾶλλον ρετσινίτσα!
Ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν πᾶς γραμμὴ στὴ «Γκρὰν Μπρεττάνια»
καὶ κάνεις φίνο «ρεβεγιὸν» μὲ γαλλικὴ σαμπάνια.
Μὰ δὲν ταιριάζουν ὅλ' αὐτὰ στὴ φτωχοβιοπάλη
γιατὶ κι' ἂν εἶσαι Ἀλῆ - Χάν... θὰ τὸ σκεφθῆς καὶ πάλι!

Εἶναι τὸ κέφι ἀκριβό, τὸ «κέφι - λοὺξ» βεβαίως
ποὺ σ' ὅλες τὶς πρωτεύουσες πληρώνεται γενναίως
μὰ ὅσο κάνει σὲ λεφτὰ μιὰ νύχτα στὴν Ἀθήνα
εἰς τὸ Παρίσι φίλτατε... γλεντᾶς ὅλο τὸ μῆνα!
Ὡς τόσο ἡ Ἀθήνα μας, τὰ πάντα διαθέτει,
ἔχει ταβέρνες γραφικὲς
πολυτελεῖς καὶ φτωχικές,
γι' αὐτὸ τὴ γραφικότητα... στὴ σοῦμα τὴν προσθέτει!
Κι' ἐνῶ πληρώνεις μιὰ βραδυὰ σωστὴ περιουσία
τὸ δόλιο τὸ κατάστημα «φαλίρει» στὴν οὐσία
γιατὶ τοῦ παίρνουν τὰ μισὰ καὶ παραπάνω οἱ φόροι
γι' αὐτὸ καὶ βγαίνεις ἀπὸ κεῖ... μὲ δίχως πανωφόρι!

Μὰ μὴν περιοριζώμαστε μονάχα εἰς τὰ κέντρα:
Ὑπάρχουν, ὅπως ξέρουμε καὶ τῶν σπιτιῶν τὰ «δέν-
(τρα».

Γλεντάκι πάντα φιλικό, φτηνὰ καλαμπουράκια
κι' οἱ «κεκλημένοι» βάζουνε στὴν τσέπη κουταλάκια.
Συζήτησις πολιτική: «Τσαλδάρης», «Βενιζέλος»
κρασὶ καὶ «παρεξήγησις» κι' ἕνας καυγᾶς στὸ τέλος!
Τότε, σὲ ὧρες, πρωϊνές, τελειώνουν... τὰ δεινά τους
οἱ «κεκλημένοι» φεύγουνε... μ' ὅλα τὰ «νεογνά» του
κι' ὁ νοικοκύρης βρίζει αὐτούς... καὶ τὰ κουτσούβελά τους!
Ἄλλοτε τὸ γυρίζουνε σ' ἕνα «μπακαρατζίκο».
— Τί λέτε; Παίζουμε χαρτιά;—Μᾶς κάνεις πάγκο, Νίκο;
καὶ χάνει κάποιος σύζυγος κι' ὅλοι τοῦ λένε «Ξώφλα»!
καὶ μόλις πάει σπίτι του ἀρχίζει κι' ἡ παντόφλα!

Μὰ τὸ πιὸ φίνο «ρεβεγιόν», ἐφέτος—τί τὰ θέλεις—
θὰ δώση ὁ Γεννηματᾶς κι' ὁ...«κύριος» Δενδρινέλης!
Παρέα μέσ' τὴ φυλακὴ μετὰ τῆς Μαριὰμ
θὰ λὲν ἱπποτικώτατα: —Χορεύουμε, μαντάμ;
Καὶ «ράσμπα» θὰ χορεύουνε μὲ τέχνη θαυμασία
ὁ μέγας ὁ καταχραστὴς μὲ ντάμα τὴν «Ὁσία»!
Τὸ φετεινὸ τὸ «ρεβεγιὸν» θἄνε στὴ φυλακὴ
μὰ εἶναι... κάπως δύσκολο νὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ!

Καὶ τὸ φτωχὸ τὸ «ρεβεγιόν»; Ἁπλό, στὸ ταβερνάκι
σὲ μιὰ γωνίτσα ὁ νεαρὸς μὲ κάποιο Ἑλενάκι
ξεχνᾶ πὼς ἡ Ἀνατολὴ μαλώνει μὲ τὴ Δύσι
καὶ θέλει στὴ μικροῦλα του νὰ σιγουτραγουδήση...
Τοῦ χρόνου, ἴσως θἄχουνε, κι' αὐτοὶ μικρὸ σπιτάκι
μ' ἀπόψε πόσο τ' ἀγαποῦν τὸ φτωχοταβερνάκι!
Ἀλλάζουνε στὰ βιαστικὰ ἕνα κρυφὸ φιλάκι
κι' ἂς λέη αὐτὸς ὁ διπλανὸς ὁ «ἀναιδὴς» καὶ «εἴρων»
—εἶν' ἡ ταβέρνα ἡ φτωχειά, μιὰ «στέγη τῶν ὀνείρων»
εἶν' ἡ ταβέρνα, ἡ Στοργή, τοῦ Μόχθου καὶ τοῦ Πόνου.
Μὰ πρέπει νὰ τελειώσουμε. Ἂς ποῦμε «καὶ τοῦ χρόνου»!

Εἰκονογράφησε
Αντ. Γάλλια

ὁ Συνεργάτης Γ.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ κορίτσι ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

Πρόλογος

'Απὸ νωρὶς ψιλόβρεχε στὸ λιμάνι. Τὰ καλντερίμια γυαλίζανε κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα φῶτα τῆς νύχτας. Δίπλα στὴν προκυμαία, οἱ ὄγκοι τῶν πλευρισμένων βαποριῶν ξεχωρίζανε σὰν ὑπερφυσικὰ τέρατα μέσ' στὴν ὁμίχλη. Ἕνα ποστάλι ποὺ σαλπάριζε σφύριξε δυνατὰ τρεῖς φορές, κι' ἡ δυνατὴ ἀποχαιρετιστήρια κραυγή του ἀνατάραξε ὁλόκληρο τὸ λιμάνι. Ἕνα μεγάλο φορτηγὸ πλευρισμένο ἐκεῖ μπροστά, εἶχε τελειώσει τὸ ξεφόρτωμά του, καὶ τὰ μεγάλα τσουβάλια ποὔχανε βγῆ ἀπὸ τὸ ἀμπάρι του, στοιβαζόντουσαν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, στὴν προκυμαία, κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα τοῦ τελωνείου.

Μιὰ γυναῖκα περνοῦσε ξυστὰ στὴ σκοτεινὴ θάλασσα. Στὴ θάλασσα, ποὺ ἤτανε πηχτὴ σὰ βοῦρκος. Τὸ βῆμα της ἤτανε κουρασμένο κι' ἀνόρεχτο· περπάταγε ἡ γυναῖκα, γιατὶ ἔπρεπε νὰ περπατάη, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ σταματήση... Πῶς νὰ σταματήση; Μέσ' ἀπὸ τὸ κεφάλι της περνάγανε σὰν καυτερὲς ἀστραπὲς οἱ πικρὲς σκέψεις: Τὸ ἀπλήρωτο νοίκι, οἱ δόσεις τοῦ ἐμπόρου γιὰ ἕνα τιποτένιο πανωφόρι, ὁ μπακάλης... Πόσα προβλήματα ἄλυτα, ποὺ ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τὰ λύση μόνο τὸ περπάτημα μέσ' στὴ νύχτα...

'Η γυναῖκα σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ μεγάλου φορτηγοῦ ποὔχε ξεφορτώσει. Ἔβγαλε τὸ καθρεφτάκι της, καὶ βάφτηκε λίγο. Ἔφτιαξε λίγο καὶ τὰ μαλλιά της, ποὺ ἡ βροχὴ τἄκανε νὰ κρεμᾶνε δίπλα στ' αὐτιά της. Πλάϊ της, μισὸ μέτρο πιὸ χαμηλά, ἡ θάλασσα ἔσκαζε μ' ἕναν ὑπόκωφο κρότο. Πηχτή, μαύρη... Ξαφνικά, μιὰ λαχτάρα ἔζωσε τὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας: "Ἀχ! καὶ νἄπεφτε! Σὲ μιὰ στιγμή, θὰ τελειώναν ὅλα... Τὸ νοίκι, ὁ μπακάλης, ὁ ἔμπορας... Κι' ὕστερα, θὰ σταμάταγε μιὰ γιὰ πάντα ἐκεῖνο τὸ ἀδυνηρό, τὸ φρικαλέο, τὸ ἀσταμάτημο περπάτημα, πάνω στὰ καλντερίμια καὶ στὰ πεζοδρόμια, μὲ ζέστη, μὲ κρύο, μὲ βροχή... Ἀθελά της, ἡ γυναῖκα ἔνοιωσε τὸ παράπονο νὰ τῆς κλείνη τὸ λαιμό: Γιατί, Θεέ μου;... Γιατί;... Ἔλειψε καὶ γι' αὐτὴν ἕνα δωμάτιο, τὸ ξεκούρασμα ἑνὸς καλοῦ λόγου, ἑνὸς χαδιοῦ, τὸ ἄκουσμα τῆς βροχῆς πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ παντζούρια, ἡ προστασία τοῦ κλειστοῦ χώρου;... Μιὰ τέτοια εὐτυχία δὲν ἦταν γι' αὐτή. Ἔπρεπε νὰ περπατάη...

Δίπλα της, ξυστά, πέρασε ἕνας ἄντρας. Φοροῦσε σκοῦρο ναυτικὸ ἀδιάβροχο, καὶ ναυτικὸ πηλίκιο. Ἤτανε κοντός, γεροδεμένος. Εἶχε κατέβει ἀπὸ τὸ φορτηγό. Κοντοστάθηκε γιὰ ν' ἀνάψη ἕνα τσιγάρο, πραγματικὰ ὅμως γιὰ νὰ τὴν περιεργαστῆ στὴ λάμψι τοῦ σπίρτου. Μιὰ γυναῖκα κοντὰ στὸ λιμάνι... Ἐκείνη στηλώθηκε γεμάτη ἐλπίδες: Τὸ νοίκι, ὁ ἔμπορας... Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν κοντὸ ἄνθρωπο. Τῆς φάνηκε μεσόκοπος. Χαμογέλασε μὲ πρόκλησι, κι' ἔκανε νὰ προχωρήση, μὲ τὸ λικνιστικὸ βῆμα της ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάνη τὶς γραμμές της νὰ κυματίσουν...

'Απότομα, ὁ ἄντρας πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο της, καὶ τὴν τράβηξε, μακρυὰ ἀπὸ τὰ πλευρισμένα καράβια...

Μιὰ γυναῖκα τοῦ λιμανιοῦ, καὶ κάποιος περαστικὸς ναυτικὸς ἑνὸς ἐμπορικοῦ ποὔχε φτάσει τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ πολὺ μακρυά... Ἕνα ἀνώνυμο ζευγάρι τοῦ ἔρωτα τῆς στιγμῆς...

Κι' ὅμως, κάποτε, παλιά, κι' ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε ξεκινήσει μὲ τὸ λαχταριστὸ φιλὶ δυὸ νέων ἀνθρώπων, ποὺ τὸ στιγμιαῖο τους ἀγκάλιασμα τὴν εἶχε πετάξει στὴ ζωή...

Α'.

— Εὐγενία, δὲν πᾶμε καλά...

— Γιατί, βρὲ Λευτέρη;... Τί σ' ἔπιασε;...

— Τί μ' ἔπιασε, ρωτᾶς;... Δὲν βλέπεις;...

— Ὄχι... Τί νὰ δῶ;...

Κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ Λευτέρης, ἔβγαλε ἀπ' τὴν ταμπακιέρα του καπνό, τσιγαρόχαρτο, κι' ἔστριψε ἕνα τσιγάρο. Ὕστερα, ζύγωσε τὸ κεφάλι του στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του, καὶ μουρμούρισε:

— Φωτιὰ στὸ σπίτι μας, Εὐγενία!...

— Χριστὸς κι' ἡ Παναγία!... Τί λές;...

— Αὐτὸ ποὺ ἀκοῦς... Ἡ κόρη μας...

— Ἡ Πέρσα;

— Ναί· μαθὰ ἔχουμε κι' ἄλλη;...

— Ἔ, λοιπόν;... Τί ἔκανε ἡ Πέρσα;...

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ ψήνει μὲ τὸν ὁμορφονειό, τὸ νοικάρη μας!...

— Τὸ Μίλτο;... Ἄντε!...

— Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λέω...

— Ποῦ τὸ κατάλαβες;...

— Δὲν τὸ κατάλαβα· τὸ εἶδα...

— Πότε;

— Νά· πρὶν ἀπὸ λίγο... Μόλις εἶχα ξυπνήσει, κι' ἔκανα ν' ἀνοίξω τὸ παντζοῦρι, ποὺ τὧχα κλείσει γιὰ νὰ μὴ μπαίνη ἡ μεσημεριάτικη ἀντηλιά...

— Λοιπόν;

— Βλέπω τότε τὴν κόρη μας τὴν Πέρσα, ποὔβγαινε μὲ προφύλαξι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ὁμορφονειοῦ...

— Μπᾶ... Ἡ ἰδέα σου... Δὲν θἄχες καλοξυπνήσει ἀκόμα, καὶ θὰ ὠνειρευόσουν...

Ἄναψε ὁ Λευτέρης:

— Γιὰ τρελλὸ μὲ περνᾶς, γυναῖκα;...

Σκέφτηκε λίγο ἡ Εὐγενία, κι' ὕστερα σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Ἔ, κι' ὕστερα;...

— Τί πάει νὰ πῆ «κι' ὕστερα»;...

Παρακολουθῆστε τὸ νέο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
τοῦ λιμανιοῦ

Εἶναι ἡ πονεμένη ἱστορία μιᾶς ὄμορφης κοπέλλας ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἐπιπόλαιου κι' ἄπονου νέου καὶ μιᾶς εὐαίσθητης γυναίκας. Ὁλόδροσο λουλοῦδι τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτα ἡ κοπέλλα μεγαλώνει μέσ' στὸν πόνο καὶ τὴ δυστυχία, καὶ παρασύρεται στὴν καταστροφή. Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη, ὁ ἁγνὸς ἔρωτας εἶναι ἀπαγορευμένη εὐτυχία γιὰ τὴ μικρὴ ἀθῶα ἁμαρτωλή, καὶ τὸν ἀρνιέται μὲ ἡρωϊσμό... Ἔτσι ἡ φουρτοῦνα τῆς ζωῆς ρίχνει, σκληρὸ ναυάγιο, τὴν ὄμορφη κοπέλλα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς... Καὶ μιὰ νύχτα... Τὴ δραματικὴ ἐξέλιξι τῆς πονεμένης αὐτῆς ἱστορίας, θὰ παρακολουθήσουν οἱ ἀναγνῶσται μας στὶς γοητευτικὲς σελίδες τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

— Πάει νὰ πῆ ὅτι ὁ Μίλτος εἶνε πλουσιόπαιδο, ἀπὸ σπίτι... Ὁ πατέρας του τοῦ στέλνει ἕνα σωρὸ λεφτὰ κάθε μῆνα... Μακάρι νἄχη τέτοια τύχη ἡ κόρη μας... Ἀδέκαρη εἶνε, θἆταν μιὰ χαρὰ νὰ μπλέξη τέτοιο γαμπρό...

Κούνησε συλλογισμένα τὸ κεφάλι του ὁ Λευτέρης:

— Καλά, κι' ἂν δὲν τὴν πάρη;... Ἂν κυττάξη νὰ περάση τὴν ὥρα του μοναχά;...

— Μπᾶ... Δὲν εἶνε τέτοιο κορίτσι ἡ Πέρσα... Θὰ κρατηθῆ... Εἶνε σοβαρό, μετρημένο...

— Σοῦ λέω, μωρὲ ξεροκέφαλη Εὐγενία, ὅτι τὴν εἶδα νὰ ξεγλυστράη προφυλαχτικὰ μέσ' ἀπὸ τὴν κάμαρά του... Τί πῆγε νὰ κάνη ἐκεῖ μέσα, μεσημεριάτικα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμαστε ὅλοι;...

Ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὴ ἡ Εὐγενία. Ὕστερα, πῆρε τὴν ἀπόφασί της:

— Θὰ τῆς μιλήσω ἐγώ... Ἄσε, θὰ τὴν ξεψαχνίσω, καὶ θὰ μάθω...

*

Ὁ Λευτέρης Δαμῖκος ἦταν ἕνας ψηλόλιγνος στεγνὸς ἄντρας καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρονῶν. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑδραυλικοῦ μόλις ποὔφτανε γιὰ τὸ μεροδοῦλι - μεροφάϊ τῆς οἰκογένειας — τοῦ Λευτέρη, τῆς Εὐγενίας, καὶ τῆς Πέρσας, τῆς κόρης τους. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα, ὅταν ἔφτανε γιὰ φαΐ κι' ὁ ἀδερφὸς τῆς Εὐγενίας, ὁ Ἀρτέμης ὁ Στράτσος, κι' ἡ Πέρσα πρόσθετε πρόθυμα ἕνα σερβίτσιο στὸ τραπέζι, ὁ Λευτέρης μουρμούριζε μὲ συγκρατημένη ἀγανάχτησι:

— Χμ!... Τώρα εἶνε ποὺ θὰ μείνουμε νηστικοί!...

Γιατὶ τὸ φαΐ ἤτανε πάντα λιγοστό, οἱ μπουκιὲς μετρημένες. Κι' ὁ Ἀρτέμης ὁ Στράτσος ἔφτανε συχνά, προσκαλεσμένος μοναχός του γιὰ φαΐ... Ἤτανε σοβατζῆς, μ' ἀπὸ τὴ μέρα ποὔχε γλυστρήσει ἀπὸ μιὰ σκαλωσιὰ κι' εἶχε βγάλει τὸ γοφό του, δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψη συχνά. Ἕνα - δυὸ μεροκάματα μόνο ἔκανε τὴ βδομάδα. Τὶς ἄλλες μέρες, καὶ τὴν Κυριακή, τιμοῦσε τὸ φαΐ τῆς ἀδερφῆς του καὶ τοῦ γαμπροῦ του...

Εἴδανε κι' ἀπόειδανε ὁ Λευτέρης κι' ἡ Εὐγενία πὼς δὲν τὰ βγάζανε πέρα, κι' ἀποφασίσανε νὰ νοικιάσουνε ἕνα δωμάτιο ποὺ τοὺς περίσσευε, μὲ ξεχωριστὴ εἴσοδο, σ' ἕναν ἐργένη, γιὰ νὰ μεγαλώσουνε λίγο τὸ μικρό τους εἰσόδημα... Ὁ νοικάρης βρέθηκε: Λεγότανε Μίλτος Ἀγγέλογλου, κι' εἶχε ρθῆ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴν Πόλι, γιὰ νὰ σπουδάση στὴ «Σχολὴ Ἐμποροπλοιάρχων». Ἦταν ἕνα παιδὶ μᾶλλον κοντό, γεροδεμένο, μὲ τὴν πρώτη σκιὰ τοῦ μουστακιοῦ στ' ἀπάνω του χεῖλι, καὶ τὴν πρώτη δίψα γιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια στὴν καρδιά... Εἶδε τὸ δωμάτιο μέσ' στὴν αὐλὴ τοῦ κυρ - Λευτέρη, στὴν Καστέλλα, τὸ βρῆκε καθαρό, περιποιημένο, ἔδωσε τρία μηνιάτικα μπροστά, κι' ἐγκαταστάθηκε.

Κάθε πρωΐ, τοῦ σιγύριζε ἡ κυρὰ - Εὐγενία. Διέσχιζε πρόθυμα τὴν αὐλή, γιὰ νὰ πάη νὰ τοῦ σκουπίση, νὰ τοῦ ξεσκονίση. Ὕστερα ὅμως, καμμιὰ φορά, ποὺ ἡ γρηὰ ἤταν ἀπασχολημένη στὴν κουζίνα, μὲ τὸ μαγείρεμα ἔλεγε, στὴν κόρη της:

— Ἄντε, Πέρσα, πετάξου νὰ συμμαζέψης μιὰ στιγμὴ τὴν κάμαρα τοῦ κυρίου Μίλτου...

Ἔπαιρνε χωρὶς ἀντίρρησι τὸ κορίτσι μιὰ σκοῦπα, ἕνα φαράσι κι' ἕνα ξεσκονόπανο, καὶ πήγαινε, κοκκινίζοντας, νὰ χτυπήση τὴν πόρτα του... Ὁ Μίλτος τῆς ἄνοιγε μὲ προθυμία καὶ τὴ δεχότανε μ' ἕνα χαμόγελο. Ὅσην ὥρα ἐκείνη σκούπιζε, ὁ νέος νοικάρης παρακολουθοῦσε ἀχόρταγα τὸ κυμάτισμα τοῦ σφιχτοδεμένου κορμιοῦ της, ἢ γλυστροῦσε ἀχόρταγη τὴ ματιά του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ντεκολτέ της... Σιγὰ - σιγά, ἡ Πέρσα κι' ὁ Μίλτος γίνανε φίλοι. Κι' ὅταν, ἕνα πρωϊνό, ὁ νέος νοικάρης τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του ἀποφασιστικά, τὴν ἔσφιξε δυνατὰ καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα, ἡ Πέρσα δὲν βρῆκε κοκκινίζοντας παρὰ νὰ πῆ ἕνα μουδιασμένο:

— Ὤ!... Κύριε Μίλτο...

Καὶ κατέβασε τὰ μάτια της, ἐνῶ τῆς ἔπεφτε ἡ σκοῦπα ἀπὸ τὰ χέρια...

Τὴν τράβηξε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἔκατσε στὸ κρεββάτι, δίπλα του:

— Τὸ ξέρεις ὅτι εἶσαι πολὺ ὄμορφη;... τὴ ρώτησε, ἐνῶ σήκωνε μὲ τὴ βία τὸ κεφάλι της, πιάνοντάς το ἀπ' τὸ πηγοῦνι.

— Γιὰ νὰ τὸ λέτε... ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη σὰν παπαροῦνα.

— Εἶσαι ὄμορφη, Πέρσα... Καί... μ' ἀρέσεις!...

— Καλωσύνη σας...

— Ἔλα, ξαναδόσμου ἕνα φιλί!...

Τούτη τὴ φορὰ ὅμως, ἡ Πέρσα τοῦ ξέφυγε, καί, παίρνοντας τὴ σκοῦπα ποὔχε γλυστρήσει στὸ πάτωμα, βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὴν κάμαρα... Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἦρθε ἡ γρηὰ νὰ τοῦ σιγυρίση. Φουρκισμένος, ὁ Μίλτος τὴ ρώτησε...

— Τί κάνει ἡ Πέρσα;...

— Καλὰ εἶνε· σᾶς χαιρετάει... ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ - Εὐγενία μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο ποὺ χώρισε ὁριζόντια ὅλο τὸ τεράστιο μοῦτρο της μὲ τὰ διπλὰ προγούλια.

— Τότε, πῶς δὲν ἦρθε ἐκείνη νὰ μοῦ σιγυρίση σήμερα;...

Ὁ νέος ἦταν ἀναιδής. Δὲν φοβότανε μὴν προδοθῆ ἡ πρόθεσί του στὴ γρηά... Κι' ἐκείνη ὅμως, δὲν φάνηκε νὰ καταλαβαίνη:

— Ἡ Πέρσα ἔμεινε σήμερα νὰ φτιάση τὸ φαΐ... Γιουβαρλάκια, ποὺ τὰ ξέρει αὐτὴ καλύτερα ἀπὸ μένα... Θέλετε νὰ σᾶς στείλω ἕνα μεζεδάκι τὸ μεσημέρι, ἅμα γίνουνε;...

— Εὐχαριστῶ... ἀπάντησε φουρκισμένος ὁ νοικάρης.

Καταλάβαινε ὅτι ἡ μικρή, φοβισμένη ἀπὸ τὸ πρῶτο φιλὶ καὶ τὸ πρῶτο ἀγκάλιασμα, τοὔκανε νάζια. Ἀποφάσισε, λοιπόν, σὲ πρώτη εὐκαιρία νὰ φερθῆ ἀποφασιστικά, καὶ νὰ ταχτοποιήση μιὰ γιὰ πάντα τὴ δουλειά...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦρθε πάλι ἡ Πέρσα. Εἶχε τὰ μάτια της χαμηλωμένα, καὶ κοκκίνιζε στὸ παραμικρό... Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Μίλτος δὲν τὴν ἀγκάλιασε, δὲν τὴ φίλησε· μόνο τὴ ρώτησε σιγανά, μ' ἕνα παράπονο στὴ φωνή:

— Γιατί δὲν ἦρθες ἐχτές, Πέρσα;...

— Δὲν ἦρθε ἡ μαμά;... ἔκανε ἐκείνη μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἐλαφρυά.

— Ἦρθε· μά, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο...

— Δὲν σᾶς σκούπισε καλά;... Δὲν σᾶς ξεσκόνισε;...

— Πῶς... Καλὰ τὰ κατάφερε, μά... δὲν ἤσουν ἐσύ!...

Χαμήλωσε τὰ μάτια της ἡ Πέρσα, καὶ δὲν ἀπάντησε...

— Γιατί θὲς νὰ μὲ παιδεύης, μικρή μου Πέρσα;... τὴ ρώτησε, κυττάζοντάς την φλογερά.

— Σᾶς παιδεύω;...

— Ἀμ' τί μὲ κάνεις;... Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι κοντεύεις νὰ μοῦ γίνης ἀπαραίτητη;...

— Ἐγώ;!... Σωπᾶτε, δά!...

Τὴν εἶχε ζυγώσει, καὶ τῆς μιλοῦσε ζεστά, πολὺ κοντὰ στ' αὐτί της:

— Ναί... Ἀπαραίτητη!... Ὅταν μένω μόνος μου, ὀνειρεύομαι μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, τὸ κορμί σου... Ἡ φωνή σου ἀντηχεῖ στ' αὐτιά μου κι' ὅταν λείπης... Ἡ ματιά σου μὲ ζεσταίνει ἡδονικά... Πέρσα, σ' ἀγαπῶ!...

— Κύριε Μίλτο!... τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε, ἐνῶ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ συγκίνησι.

— Εἶσαι τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου!... Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ τὴν εὐτυχία παρὰ μονάχα στὸ πλευρό σου...

Παραζαλισμένη ἀπὸ τὰ θερμά του λόγια, ἀναστατωμένη ὡς τις πιὸ κρυφὲς πτυχὲς τῆς καρδιᾶς της, ἡ Πέρσα ἔμεινε σιωπηλή, ἐκεῖ, στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ, μὲ τὸ στῆθος της ποὺ ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε πάντα μὲ συγκίνησι...

Ὁ Μίλτος, ξεθαρρεμένος ἀπὸ τὴν τόσο φλύαρη σιωπή της, καὶ τὴν ἀκόμα πιὸ φλύαρη συγκίνησι της τὴν τράβηξε ἀπαλὰ ἀπάνω του. Ἐκείνη δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου. Ἄφισε τὸ χέρι του νὰ περάση πίσω της, ἀπάνω ἀπὸ τὴ μέση της, καὶ νὰ τὴ σφίξη δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος της. ἄφισε τὰ χείλια του νὰ χαϊδέψουνε τὰ μαλλιά της, ἄφισε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήση πολὺ κοντὰ στὴ δική της...

— Σ' ἀγαπῶ, μικρή μου Πέρσα!... τῆς ψιθύριζε ὁ Μίλτος, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ πλησίασμα τοῦ κρουστοῦ κορμιοῦ της, ἀπὸ τὴν παθητική της ὑποταγὴ στὸν ἔρωτά του...

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς!... τοῦ ἀπάντησε γεμάτη παράπονο. Ἂν μ' ἀγαποῦσες...

— Ἂν σ' ἀγαποῦσα;...

— Τίποτα!...

Στὸ ἐρχόμενο
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ
τεῦχος του
Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
Πολύχρωμες πρωτοχρονιάτικες σελίδες καὶ ἄφθονες ἑλληνικὲς γελοιογραφίες.

— Πῶς «τίποτα»;... Ἀμ' ἀρχίζεις κάτι, πρέπει νὰ τὸ τελειώνης κι' ὅλας... Πέμου, λοιπόν, τί ἦταν αὐτὸ τὸ «τίποτα»;...

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτα...

Ὁ Μίλτος ξέσφιξε σκόπιμα τὸ ἀγκάλιασμά του κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά της. Τώρα ὅμως, τὸν ζύγωσε αὐτὴ καὶ τοὔπιασε καὶ τὰ δυό του χέρια:

— Τί ἔχεις;... τοῦ εἶπε μὲ ἀγωνία, μὲ λαχτάρα. Θύμωσες;...

Σίγουρος πιὰ γιὰ τὴν ἐπιβολή του ἀπάνω της, γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, τῆς εἶπε:

— Καὶ βέβαια θύμωσα!... Ἀρχίζεις κάτι νὰ μοῦ λές, ὕστερα σταματᾶς... Ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ μοὔχης ἐμπιστοσύνη, νὰ μοῦ τὰ λὲς ὅλα...

— Νὰ στὰ πῶ... Ρώτα με...

— Μοὖπες ὅτι δὲ σ' ἀγαπάω... Τί θἄκανα ἂν σ' ἀγαποῦσα;...

Βιαστικά, σιγά, σὰ νἄλεγε κάτι κακό, μουρμούρισε:

— Θὰ μ' ἔπαιρνες γυναῖκα σου!...

— Ἀ!... ἔκανε μόνο ὁ Μίλτος.

Ἀπότομα, μετάνοιωσε ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ τὰ λέη ὅλα... Ἐκείνη κατάλαβε πὼς τὸν εἶχε τρομάξει:

— Ἦταν ὅμως μιὰ ἀνοησία αὐτή .... βιάστηκε νὰ τοῦ προσθέση. Στὰ εἶπα, γιατὶ μοῦ ζήτησες νὰ μὴ σοῦ κρύβω τίποτα ἀπὸ ὅ,τι μοῦ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό...

— Κι' ἔκανες πολὺ καλά, μικρή μου Πέρσα... Μόνο...

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μοῦ δίνης ἐξηγήσεις...

— Ὄχι, πρέπει νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράματα, μιὰ καὶ σ' ἀγαπάω καὶ τὄφερε κι' ἡ κουβέντα: Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμα ἀνεξάρτητος... Ζῶ μὲ λεφτὰ τοῦ πατέρα μου, ποὺ μοῦ τὰ στέλνει γιὰ νὰ σπουδάσω... Ἂν ἐγώ, ἀντὶ νὰ σπουδάσω, κάνω κάτι ἄλλο, τελείως ἄσχετο — παντρευτῶ, νὰ ποῦμε... — τὰ λεφτὰ θὰ σταματήσουν ἀμέσως... Πρέπει, λοιπόν, νὰ γίνω πρῶτα ἀνεξάρτητος — καὶ τέτοιος θὰ γίνω ἅμα βγῶ ἀπὸ τὴ σχολὴ — γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συλλογιστῶ τὸ γάμο...

— Σύχασε... Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ συνεχίζης τὴ συζήτησι ἀπάνω σὲ μιὰ σαχλαμάρα ποὺ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό... Σ' ἀγαπάω ὅμως τόσο!...

Ἡ ὁμολογία γλύστρησε αὐθόρμητα ἀπ' τὰ παρθενικά της χείλια...

— Μ' ἀγαπᾶς;!...

Τώρα, τὰ χείλια της τοῦ ἀπαντήσανε χωρὶς λόγια, κολλημένα ἀπάνω στὰ δικά του... Τὸ φιλί της ἤτανε γεμάτο αὐθορμητισμὸ κι' εἰλικρίνεια! Κι' ὕστερα, σὰ νἄχε κάνει κάτι φοβερό, ἡ Πέρσα πετάχτηκε, καὶ βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω της... Ἄφισε μάλιστα ἀπὸ τὴ βία της καὶ τὴ σκοῦπα...

Β'.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, τὰ ἐρωτικὰ πράματα μέσα στὸ φτωχόσπιτο τῆς Καστέλλας, ἐξελιχτήκανε κανονικά: Ἡ Πέρσα, ἐρωτευμένη ὅλο καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὸ Μίλτο, χωνότανε κάθε μέρα καὶ πιὸ βαθειὰ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος πάλι, δεχότανε τὸν ἔρωτά της σὰν κάτι ποὺ τοῦ χρωστιότανε χωρὶς μεγάλον ἐνθουσιασμό, συγκρατημένα, συγκαταβατικά... Εἶχε καὶ μιὰ ὑστεροβουλία στὸ φέρσιμό του αὐτό: Νὰ μὴν τοῦ ζητηθοῦν εὐθῦνες, ἂν κάποτε ἡ ἱστορία αὐτὴ γινότανε σχέσις... Ἡ Πέρσα πάλι, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της ποὺ τὸν μαστίγωνε δυνατὰ ἡ ἐλαφρυὰ ἀδιαφορία του, εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνη τρέλλες: Γλυστροῦσε στὸ δωμάτιό του τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ ὕπνου, τὸν περίμενε τὴ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος γύριζε ἀπ' ὄξω, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὰ χείλια της στὰ σκοτεινά, ἢ τὸν φρόντιζε σὰν ἀδερφή, σὰ φιλενάδα — πότε μὲ κανένα μαντάρισμα, πότε μὲ κανένα σιγύρισμα, πότε μὲ κανένα πιάτο διαλεχτὸ φαΐ ἀπὸ τὴν κουζίνα της... Ὥσπου, σὲ κάποια τέτοια μεσημεριανή της ἐπίσκεψι, τὴν εἶδε ὁ κυρ - Λευτέρης, καὶ τὰ διηγήθηκε, ὅπως εἴδαμε, στὴ γυναῖκα του· κι' ἡ κυρὰ - Εὐγενία, συλλογισμένη, σοβαρή, εἶχε δηλώσει ὅτι θὰ φρόντιζε νὰ μάθη

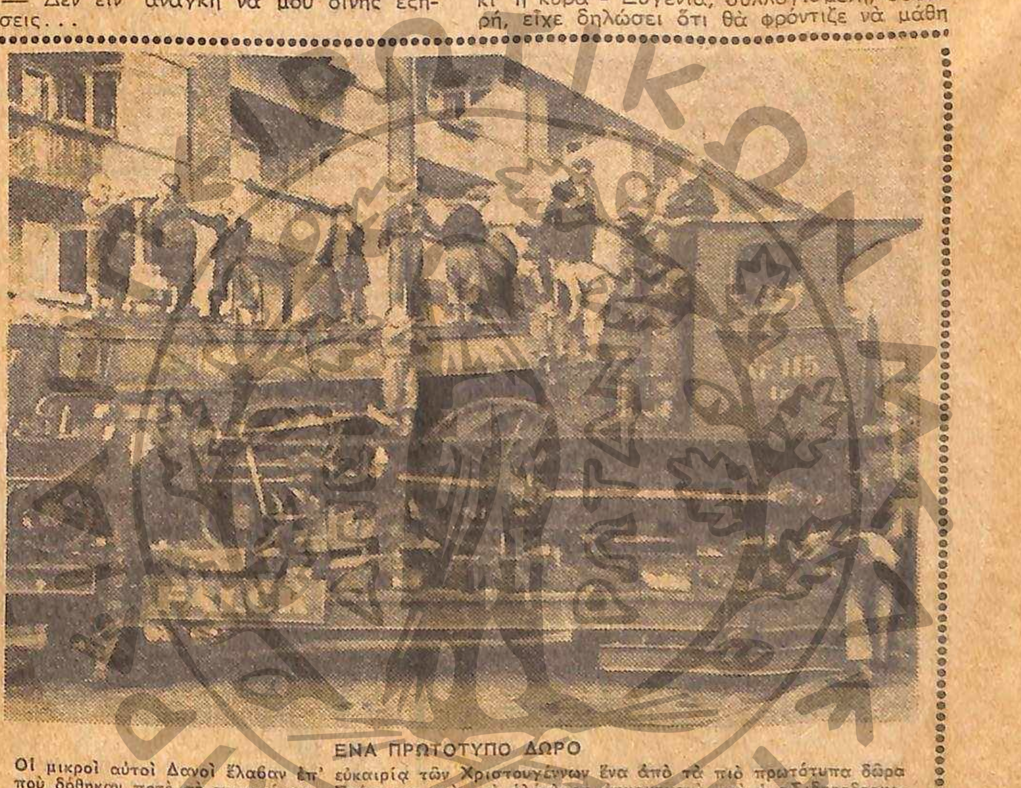

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΩΡΟ

Οἱ μικροὶ αὐτοὶ Δανοὶ ἔλαβαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πρωτότυπα δῶρα ποὺ δόθηκαν ποτὲ σὲ πιτσιρίκους. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ἀτμομηχανὴ ποὺ ἡ «Σιδηροδρομικὴ Ἑταιρεία τῆς Κοπεγχάγης», ἀντὶ νὰ τὴν πουλήση γιὰ παλησίδερα, τὴ χάρισε στὰ παιδιὰ τῶν μηχανικῶν της!...

τὶ συνέβαινε ἀπὸ τὴν κόρη της τὴν ἴδια...

Ἔτσι, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας, ἡ γρηὰ φώναξε τὴν Πέρσα στὴν κάμαρά της. Ὁ κυρ - Λευτέρης εἶχε κι' ὅλας ἀποκοιμηθῆ δίπλα, ἀπάνω στὴν ἐφημερίδα του. Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀρχίσανε χαμηλόφωνα τὴ συζήτησί τους:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τί ἤθελες στὴν κάμαρα τοῦ Μίλτου;... ρώτησε αὐστηρὰ ἡ μητέρα.

Κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιὰ ἡ κόρη.

— Δὲν μιλᾶς;... τὴν ξαναρώτησε πιὸ δυνατὰ ἡ γρηά.

— Τί θὲς νὰ σοῦ πῶ, μητέρα;...

— Αὐτὸ ποὺ σὲ ρώτησα: Τί γύρευες στὴν κάμαρα τοῦ νοικιάρη;...

— Καὶ μήπως πρώτη φορὰ πάω;.... Κάθε μέρα δὲν τοῦ σκουπίζω, δὲν τοῦ συγυρίζω;...

— Ἄστα αὐτά!... Ὅταν τοῦ σκουπίζης, σὲ στέλνω ἐγώ, φανερά.... Σήμερα ὅμως, περίμενες νὰ κοιμηθοῦμε ὅλοι, γιὰ νὰ πᾶς νὰ τὸν βρῆς... Κρυφά, σὰν κλέφτρα!...

Ἡ Πέρσα ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Μὴν κλαῖς κι' ἀποκρίσου!... φώναξε ἡ κυρα - Εὐγενία.

Μὲ τὴ φωνή της, ὁ γερο - Δαμίκος κουνήθηκε κι' ἔπαψε νὰ ροχαλίζη.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη ν' ἀκούη κι' ὁ πατέρας σου... συνέχισε ψιθυριστὰ ἡ γρηά. Αὐτὰ εἶνε μόνο δικά μας...

— Γιατί;... Ὁ πατέρας δὲν εἶπες ὅτι μ' εἶδε νὰ βγαίνω ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Μίλτου;... Θὰ πῆ, λοιπόν, ὅτι τὰ ξέρει ὅλ' αὐτά...

— Ἄσε τὶς ἐξυπνάδες, καὶ λέγε: Τὶ ἔκανες στὴν κάμαρα ἑνὸς νέου, ἐργένη;...

Δὲν ἀπάντησε ἡ Πέρσα, μόνο συνέχισε τὸ σιγανό της κλάμα.

— Ἄκουσε, εἶπε ἡ γρηά, μὲ τὰ κλάμματα δὲν γίνεται τίποτα... Δὲν σὲ μαλλώνω· ὁ Μίλτος εἶνε πλουσιόπαιδο... Ἂν καταφέρης νὰ τὸν τυλίξης, θὰ σοῦ πῶ μπράβο!...

— Δὲν πάω νὰ τὸν τυλίξω!... ἀπάντησε περήφανα ἡ Πέρσα. Τὸν ἀγαπάω...

— Κουροφέξαλα!... Θὰ τὸν ἀγάπαγες ἂν ἤτανε φτωχός;...

— Ὅ,τι καὶ νάτανε, μητέρα!... Στ' ὁρκίζουμαι...

Κούνησε μὲ περιφρόνησι ἡ γρηὰ τὸ κεφάλι της:

— Καλὸ κουτορνίθι εἶσαι τοῦ λόγου σου!...

— Γιατί; Ἐπειδὴ ἀγαπάω;...

— Τί θὰ πῆ ἀγαπᾶς;... Ἐδῶ, ἂν μπορῆς νὰ τὸν καταφέρης νὰ σὲ παντρευτῆ, τὰ πράματα θὰ πᾶνε καλά, κι' ἐγὼ ἡ ἴδια σ' ὁρκίζουμαι νὰ κάνω λίγο στραβὰ μάτια, γιὰ τὸ καλό σου, γιὰ τὸ συμφέρον σου... Ἂν ὅμως εἶνε νὰ σταματήσετε στὸν ἔρωτα, τότε δὲν θὰ ξαναπατήσης στὴν κάμαρά του γιατὶ θὰ σοῦ κόψω τὰ πόδια!...

Εἶδε ἡ Πέρσα ὅτι ἔπρεπε νὰ πολεμήση γιὰ νὰ κερδίση τὴν ὑπόθεσί της, κι' ἀποφάσισε ν' ἀπαντήση μὲ αὐθάδεια:

— Μὰ γιατί; Πῶς θὲς νὰ τὸν μπλέξω, ἅμα δὲν μ' ἀφίνεις νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ;....

Ἔσκυψε πολὺ κοντὰ στ' αὐτί της ἡ κυρὰ - Εὐγενία, καὶ τῆς μουρμούρισε:

— Γιατί, μονάχη σου μέσ' στὴν κάμαρά του, μπορεῖ νὰ πάθης καμμιὰ ζημιά!...

— Ἄ, μητέρα!... ἀπάντησε ἀναστατωμένη ἡ Πέρσα.

— Ξέρω, εἶσαι τίμιο κορίτσι κι' ἔξυπνο, συνέχισε πιὸ μαλακωμένη ἡ μητέρα της, μὰ καὶ τὸ ἔξυπνο πουλὶ ἀπὸ τὴ μύτη πιάνεται...

— Ἐγὼ δὲν πιάνουμαι ἀπὸ πουθενά!...

— Ἴσως γιατὶ ἐσὺ δὲν εἶσαι πουλί...

Κι' εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα της, ἡ κυρὰ - Εὐγενία γέλασε δυνατά. Ὁ κοιμισμένος ὑδραυλικὸς πετάχτηκε ὀρθός, χαλῶντας ἔτσι τὴν ἡσυχία μιᾶς γκρίζας γατούλας ποὺ ρουθούνιζε ἀπάνω στὰ γόνατά του...

— Τί εἶνε;... Τί τρέχει;... ρώτησε.

— Τίποτα!... τοῦ ἀπάντησε ἀπότομα ἡ γυναῖκα του. Κάνε δουλειά σου ἐσύ... Πάρε κανένα ὑπνάκι...

Εἶδε πὼς ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του εἴχανε «συζήτησι σοβαρά», συλλογίστηκε ὅτι ἡ τιμὴ τῆς κόρης του βρισκότανε σὲ καλὰ χέρια, καὶ τὸν ξαναπῆρε ξένοιαστος ἀπάνω στὴν καρέκλα του, μὲ τὴ γκρίζα γάτα ξανὰ ἀπάνω στὰ γόνατά του... Τὸν κύτταξε γιὰ λίγην ὥρα ἡ κυρὰ - Εὐγενία, σὰ νάθελε νὰ πειστῆ ὅτι κοιμότανε κι' ὅτι δὲν θὰ ξύπναγε γιὰ ὅλη τὴ νύχτα, καὶ γύρισε πάλι στὴν Πέρσα:

— Λοιπόν, εἴπαμε: Τοῦ λόγου σου δὲν πιάνεσαι ἀπὸ πουθενά. Τὰ μάτια σου τέσσερα ὅμως μὴ μπλέξης πάρα πάνω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει μὲ τὸ Μίλτο.

— Καλά, μητέρα...

— Θὰ τὸ παρακολουθήσω κι' ἐγὼ τὸ ζήτημα!... ἔκανε μὲ ἀπειλητικὸ στόμφο ἡ γρηά. Δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ κάνης τοῦ κεφαλιοῦ σου!...

— Σὲ παρακαλῶ, μητέρα!... ἔκανε ἡ Πέρσα, σφίγγοντας τὰ χέρια τῆς μάνας της ἱκετευτικά. Μὴν τοῦ πῆς τίποτα... Εἶνε ἱκανὸς νὰ στενοχωρηθῆ, νὰ θυμώση...

— Νὰ θυμώση;!... Ξύδι! ἔκανε ἡ κυρὰ - Εὐγενία.

— Δὲν θέλω νὰ νομίση ὅτι πάω νὰ τὸν ἐκβιάσω...

— Νὰ τὸν ἐκβιάσης;!... Ὄμορφο κορίτσι εἶσαι, νοικοκυρά, κέρδος του θἆναι νὰ σὲ παντρευτῆ...

— Ἂν εἶνε νὰ μὲ παντρευτῆ, ἂς μὲ παντρευτῆ μόνος του... Δὲν θέλω νὰ τοῦ τὸ ζητήση ἄλλος...

— Ὁ «ἄλλος» εἶμαι γώ;... Ἡ μάνα σου, ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα, γιατὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται, σὰ μάνα;... Λοιπόν. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια: Ἢ θὰ σὲ πάρη ὁ ὀμορφονειός, καὶ ναρθῆ νὰ σὲ ζητήση στὰ ἴσια ἀπ' τὸν πατέρα σου, ἀπὸ μένα, ἢ νὰ κοποῦνε μαχαῖρι οἱ γλύκες καὶ τὰ ραντεβουδάκια... Ἄκουσες;...

— Καλά, μητέρα...

Ἡ συζήτησι αὐτὴ ἀναστάτωσε κυριολεχτικὰ τὴν Πέρσα. Τὴ νύχτα, ἔβρεξε μὲ ζεστὰ δάκρυα τὸ μαξιλάρι της. Γιατί, καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ κρύψη ἀπὸ τὴ μάνα της, ἀπ' τὸν πατέρα της, ἀπὸ τὸν κόσμο, τὸ ὅτι ἀπὸ καιρὸ τώρα, μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μίλτου, ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, τἆχε χάσει ὅλα... Ὅλα!... Καὶ τώρα, ἀνίκανη νὰ σταματήση πιὰ — μιὰ καὶ συλλογιότανε πὼς δὲν εἶχε πιὰ νὰ κατρακυλήση πιὸ βαθειὰ μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα ποὺ λάτρευε...— δὲν ἔβλεπε μπροστά της παρὰ τὴ μεγάλη ἀπειλὴ νὰ ὀρθώνεται σὰν ἐφιάλτης: Τὸ Μίλτο θὰ τὸν ἔχανε, θὰ τῆς τὸν στερούσανε... Ἔπρεπε νὰ τὸν διεκδικήση μὲ ὅλα τὰ μέσα, μὲ ὅλη τὴ δύναμί της...

Τὸ ἄλλο πρωΐ, πῆγε ἡ γρηὰ νὰ σιγυρίση τὸ δωμάτιο τοῦ καινούργιου νοικάρη. Τὸν καλημέρισε μὲ ψεύτικο, προσποιητὸ χαμόγελο, καὶ περίμενε νὰ τὴ ρωτήση, γιὰ τὴν Πέρσα. Λέξι ἐκεῖνος. Ὥσπου, στὸ τέλος, ἡ κυρὰ - Εὐγενία, ἀφοῦ βαρέθηκε νὰ σκουπίζη καὶ νὰ ξεσκονίζη — θὰ σκούπισε τὸ τρεῖς φορές, καὶ θὰ ξεσκόνισε ὡς ἔξη! — ἔφερε μοναχή της τὴ συζήτησι:

— Ἡ Πέρσα ἦτανε λιγάκι ἀδιάθετη σήμερα...

— Μπά;...

Σκέτα «μπά»... Ξεροκατάπιε στενοχωρημένη ἡ κυρὰ - Εὐγενία. Ὁ Μίλτος δὲν φαινότανε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἀδιαθεσίας τῆς Πέρσας. Γι' αὐτό, φρόντισε νὰ τοῦ τὸ πληροφορήση ἡ γρηά, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τῆς τὸ ζητήση:

— Φαίνεται, κρύωσε· κι' εἶχε λίγο πυρετό...

— Περαστικά... ἀπάντησε ξερὰ ὁ νοικάρης.

— Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐγὼ σήμερα νὰ σᾶς σιγυρίσω...

— Μά, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ δικαιολογῆσαι, κυρὰ - Εὐγενία... Σάμπως ἐσὺ δὲν εἶσαι νοικοκυρά, πιὸ καλὴ κι' ἀπὸ τὴν κόρη σου, κι' ἀπ' ὅλες;...

Χαμογέλασε, φανερὰ κολακευμένη, ἡ γρηά:

— Ναί, δὲν λέω... Μά, ἐπειδὴ τὴν ἔχεις συνηθίσει τὴν Πέρσα...

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Μίλτος χωρὶς ν' ἀπαντήση. Εἶδε κι' ἀπόειδε ἡ κυρὰ - Εὐγενία πὼς δὲν ἔβγαινε τίποτα μὲ τὴ συζήτησι, πῆρε τὴ σκοῦπα της, κι' ἔφυγε...

Τὸ ἴδιο βράδυ, βρῆκε ἀφορμὴ νὰ ξαναγκρινιάση τὴν κόρη της:

— Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ὀμορφονειός σου κάνει νερά!...

— Γιατί, μητέρα;...

— Νά, οὔτε ρώτησε γιὰ σένα, οὔτε τὸν ἔνοιαξε ποὺ δὲν πῆγες ἐσὺ νὰ τοῦ σιγυρίσης σήμερα...

— Τί νὰ σοῦ πῆ ἐσένα;... Ντρέπεται...

— Τὸ πουλάκι μου, τὸ ἀθῶο!... Βρέ, ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι δὲν σ' ἀγαπάει, κι' ὅτι δὲν ἔχει στὸ νοῦ του νὰ σὲ παντρευτῆ...

— Μπᾶ, μητέρα... Πῶς γίνεται;...

— Ὅλα γίνουνται... Γι' αὐτό, στὸ ξαναλέω: Πρόσεξε, κακομοῖρα μου!... Τὰ μάτια σου τέσσερα...

Τί νὰ προσέξη πιὰ ἡ καϋμένη Πέρσα;... Γι' αὐτό, τὴν ἄλλη μέρα, γεμάτη ἀνησυχίες πῆγε νὰ σιγυρίση αὐτὴ τὸ δωμάτιο τοῦ νέου νοικάρη.

Ὁ Μίλτος τὴν ὑποδέχτηκε πολὺ ψυχρά. Τὴν ἄφισε νὰ σκουπίση ὅλη τὴν κάμαρα χωρὶς νὰ τῆς πῆ λέξι. Ἔπρεπε μοναχή της ἐκείνη ν' ἀνοίξη τὴ συζήτησι· καὶ τὴν ἄνοιξε, μὲ κόπο:

— Μίλτο... Ξέρεις, ἡ μάνα μου...

— Ἔ, τί;...

Ἔβαλε τὰ κλάμματα ἡ κοπέλλα.

— Γιατί κλαῖς;... τὴ ρώτησε ἐκεῖνος ἀπότομα, νευριασμένος.

— Μίλτο, μὲ συχωρεῖς... Δὲν μ' ἀφίνει νὰ ξανάρθω στὴν κάμαρά σου...

— Ἔ, μὴν ξανάρθης! Γι' αὐτὸ σκᾶς;...

Τὸν κύτταξε μὲ πόνο:

— Δὲν σὲ νοιάζει;...

— Μὲ νοιάζει, δὲν μὲ νοιάζει, αὐτὸς εἶν' ἄλλος λογαριασμός. Μάνα σου εἶνε μιὰ φορά, σ' ἐξουσιάζει πρέπει νὰ τὴν ἀκούσης.

— Δὲν θέλω νὰ μ' ἐξουσιάζη ἡ μάνα μου· θέλω νὰ μ' ἐξουσιάζης ἐσύ!

— Ἐγώ;... Πῶς γίνεται;...

— Μαδὰ δὲν εἶμαι δική σου;...

Ἔστριψε τρομαγμένος τὸ κεφάλι του ἕνα γύρω ὁ Μίλτος, ἀπὸ φόβο μὴν ἀκούση κανένας ἄλλος τὴν ἀστόχαστη φράσι... Ὕστερα γύρισε σκοτεινὸς στὴν Πέρσα:

— Ἐκεῖ μέσα εἶνε ὁ Μάγος ποὺ κουβαλάει τὸ χρυσό!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἄκου, μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό!... τῆς εἶπε.

— Γιατί, Μίλτο;... τὸν ρώτησε παγωμένη.

— Γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει!... Ἀκοῦς;... Δὲν θέλω ἐγὼ πονοκεφαλιάσματα καὶ σκοτοῦρες μὲ τὴ μάνα σου καὶ μὲ τὸν πατέρα σου...

Μὲ τὸ λαιμό της ξερό, κατάφερε νὰ τοῦ πῆ:

— Μά, καλά· δὲν μ' ἀγαπᾶς;...

— Αὐτὸ εἶν' ἄλλο ζήτημα...

— Δὲν θὰ μὲ πάρης γυναῖκα σου;....

— Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι, ὅσο ζῶ μὲ λεφτὰ τοῦ πατέρα μου, δὲν μπορῶ νὰ παντρευτῶ;

Ξέσπασε τότε ἡ φτωχιὰ ἡ Πέρσα:

— Καλά, μὰ ἐγὼ σὲ λίγο δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ περιμένω νὰ γίνης ἀνεξάρτητος!

— Γιατί;...

— Γιατὶ ἡ σχέσι μας θὰ φανερωθῆ μόνη της: Θὰ γίνω μητέρα!...

Χλώμιασε ὁ Μίλτος, κι' ἄρπαξε πυρετικὰ τὸ χέρι της:

— Τί λές;... τὴ ρώτησε σιγά.

— Τὴν ἀλήθεια, Μίλτο...

— Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτό;...

Χαμογέλασε μελαγχολικὰ ἡ Πέρσα:

— Ἂν εἶμαι σίγουρη...

Ἔκανε λίγα νευρικὰ βήματα μέσ' στὸ δωμάτιο ὁ Μίλτος. Ὕστερα, ξαφνικά, στάθηκε μπροστὰ στὴν κοπέλλα, ποὺ σώπαινε μὲ χαμηλωμένα μάτια:

— Ἄκουσε, αὐτὸ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ἀποφύγουμε· γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τῶν δυονῶν μας...

— Νὰ τὸ ἀποφύγουμε;... Πῶς;...

— Ἄσε με, θὰ τὸ σκεφτῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ... Καί, στὸ μεταξύ, λέξι ἐσὺ στὴ μάνα σου!... Ἀκοῦς;... Ἀλλοιῶς, μὴ λογαριάζεις ἀπάνω μου...

— Καλά, Μίλτο...

Ἔφυγε ἡ φτωχιὰ ἡ Πέρσα, ἀναστατωμένη, μὲ τὴν καρδιά της σφιγμένη. Καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ τόσο ἀφρόντιστα, τόσο κουτά, τοῦ τἆχε δώσει ὅλα, δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά... Ἴσως ἀκόμα καὶ νὰ μὴν τὴν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ. Ἕνα κέφι του περαστικό, εἶχε σβύσει πιὰ ἐντελῶς... Καὶ τώρα, ἡ κοπέλλα αὐτὴ ποὺ ἔκλεινε μέσα της τὸ σφάλμα της, ποὺ ἤτανε καὶ σφάλμα δικό του, γινότανε ξαφνικὰ γιὰ κεῖνον μπελᾶς!...

Ἔβρεξε πάλι τὴ νύχτα μὲ ζεστὰ δάκρυα τὸ μαξιλάρι της. Τὰ δάκρυα ὅμως, δὲν προχωροῦνε καθόλου μιὰ ὑπόθεσι. Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ἡ Πέρσα ξαναπῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ Μίλτου, ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε ἕνα κουτάκι:

— Πάρε αὐτὰ τὰ χάπια... τῆς εἶπε. Θὰ πίνης ἕνα κάθε τρεῖς ὧρες... Καὶ θὰ δοῦμε...

Τίποτ' ἄλλο!... Δὲν τοῦ ἀπάντησε κι' ἡ Πέρσα τίποτα, μόνο ἔφυγε ἀμίλητη, κουρελιασμένη... Καὶ νἄχη πάνω καὶ τὴ μητέρα της, νὰ τὴ ρωτάη... Ἡ γρηὰ εἶχε γίνει ἀνυπόφορα πιεστική. Τὴν περίμενε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Μίλτου, καὶ τὴν ξεμονάχιασε μέσ' στὴν κουζίνα:

— Ἔλα, λέγε... τῆς εἶπε.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, μητέρα;...

— Τί ἔγινε; Τί σοὔπε ὁ ὀμορφονειός;...

— Τίποτα...

— Πῶς τίποτα;... Δὲν ἔχει σκοπό του νὰ σὲ παντρευτῆ;...

Δὲν ἀπάντησε ἡ Πέρσα, μόνο κατέβασε πολὺ χαμηλὰ τὰ μάτια της. Ἡ γρηὰ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ τὴν κούνησε δυνατά:

— Μίλα!... τῆς φώναξε. Μὴ μοῦ κάνης τὴ μουγγή!...

Καθὼς τῆς κούνησε ἀπότομα τὸ μπράτσο, ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Πέρσας τὸ μικρὸ κουτάκι. Τὸ εἶδε ἡ γρηά, καὶ χύμηξε νὰ τὸ πάρη.

— Δῶστο μου, μητέρα!... φώναξε ταραγμένη ἡ Πέρσα, προσπαθῶντας νὰ τὸ ἀποσπάση ἀπὸ τὰ δάχτυλα τῆς μητέρας της.

— Τ' εἶν' αὐτό;... ἔκανε ἡ κυρὰ - Εὐγενία.

Τὸ ἄνοιξε τὸ κουτάκι, καὶ βρῆκε μέσα καμμιὰ δεκαριὰ γκρίζα χάπια.

— Ποιὸς στἄδωσε αὐτά;... ρώτησε ἀπότομα ἡ γρηά.

— Δῶσμου τα!... Δῶσμου τα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ρομάντζο μιᾶς μικρῆς ἀρρώστης

20ον

— Τἆχω ξεχάσει ἀπὸ πολὺν καιρό... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἕνα χαμόγελο.

Κάτσανε κι' οἱ τρεῖς στὸ σαλόνι, μ' ἕνα κουτὶ σοκολατάκια μπροστά τους, σ' ἕνα τραπεζάκι· κάθε λίγο καὶ λιγάκι, ὁ γερο - Στράλης ἔπαιρνε κι' ἀπὸ ἕνα, καὶ τὄβαζε στὸ στόμα τῆς Ρίτας....

— Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... ἔκανε ἐκείνη μπουκωμένη.

— Ἀκοῦστε, λοιπόν... εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ γέρος. Σᾶς φώναξα σήμερα καὶ τοὺς δυό, γιὰ νὰ συζητήσουμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τὶς λεπτομέρειες τοῦ καινούργιου σπιτιοῦ...

— Τοῦ καινούργιου σπιτιοῦ;! ἔκανε ἡ Ρίτα σὰ χαμένη.

— Μά, φυσικά!... Πρέπει νὰ κάνουμε ὡρισμένες μεταβολές... Φώναξα τὸ μηχανικό, καὶ μοὔκανε ἕνα πρόχειρο σχέδιο... Νά, γιὰ δέτε το καὶ σεῖς...

Ξεδίπλωσε μπροστά του, στὸ τραπεζάκι, τὸ σχέδιο, κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῆ:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κρεββατοκάμαρά σας... Εὐάερη, προσηλιακή, μὲ δυὸ μεγάλα παράθυρα στὸ δρόμο... Αὐτὸ εἶναι τὸ σαλόνι σας, αὐτὸ τὸ λουτρό σας, αὐτὴ ἡ κουζίνα σας...

Ζαλισμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας της ποὺ γινότανε τώρα χειροπιαστὴ πραγματικότης, ἡ Ρίτα ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ μιὰ στιγμή... Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ἔρριξε πάλι μιὰ ματιὰ στὸ σχέδιο τοῦ σπιτιοῦ τους!...

— Κι' αὐτὸ τὸ δωματιάκι;... ρώτησε μηχανικὰ τὸ Στράλη.

— Ποιό; Αὐτό, δίπλα στὸ δικό σας;...

— Ναί...

Ὁ γέρος χαμογέλασε πονηρά:

— Εἶναι τοῦ παιδιοῦ σας...

Κοκκίνισε ἡ Ρίτα ὡς τ' αὐτιά, χαμηλώνοντας τὰ μάτια της... Ὁ ἔρωτάς της ὁλοκληρωμένος μ' ἕνα παιδί!... Δὲν εἶχε νὰ ποθήση τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή...

— Κι' αὐτὸ τὸ παιδί σας, συνέχισε ὁ Στράλης μὲ συγκίνησι, θἄρχουμαι νὰ τὸ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου κάθε μέρα ἐγώ... Καί, ὅταν μεγαλώση λιγάκι, θἆμαι πάντα μὲ τὶς τσέπες μου γεμάτες λιχουδιές, μὲ τὰ χέρια μου γεμᾶτα παιχνίδια, γιὰ νἄχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ δῶ τὰ ματάκια του νὰ λάμπουν ἀπὸ εὐτυχία, τὸ στοματάκι του γελαστό...

Ἄκουγε ἡ Ρίτα, σὰ χαμένη, σὰν πελαγωμένη μέσ' στὰ κύματα τῆς εὐτυχίας ποὺ τὴ ζῶναν ἀπὸ παντοῦ... Καί, ξαφνικά, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε πιὰ νὰ τὴν κρατήση τὸ στῆθος της αὐτὴ τὴν εὐτυχία, ποὺ τῆς τὴ χάριζε μαζεμένη, ἡ ζωή, τὴν ἄφισε νὰ ξεχυθῆ σὲ λυγμούς... Ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζί!... Ὁ Παῦλος τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά, ἀναστατωμένος ἀπὸ τὰ δάκρυά της...

— Μὴν ἀνησυχῆς... Αὐτὰ δὲν εἶναι δάκρυα λύπης. Εἶναι δάκρυα χαρᾶς... Ἄστα νὰ τρέξουν ἐλεύθερα...

ΚΑ΄.

Δειλά, εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουνε τὰ προμηνύματα τῆς ἄνοιξης: Μπουμπούκια, ἀρώματα, πουλιά... Δαμασμένος ἀπὸ τὴ γενικὴ καλωσύνη τῆς Φύσεως, ὁ Βοριᾶς εἶχε γίνει ζέφυρος. Τὰ χελιδόνια, ἐπίσημα μὲ τὰ κατάμαυρα φράκα τους, σχίζανε σὰ χαρούμενες ἀστραπὲς τὸν ἀνοιξιάτικο αἰθέρα, σὰ νὰ βιαζόντουσαν νὰ τρέξουνε γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ δεξίωσι τῶν καινούργιων καλύκων ἀπάνω στὴν καινούργια χλόη...

Καὶ μέσ' στὸ βαρὺ Σανατόριο, ἡ θανατερὴ μαυρίλα τοῦ χειμῶνα εἶχε ἀπότομα μαλακώσει. Στὰ δρομάκια τὸ χῶμα ἦτανε νοτισμένο μὲ δροσιά, καὶ τὰ πεῦκα πρασινίζανε μὲ τὴν καινούργια ὁλόλαμπρη φορεσιὰ τῆς ἀνοιξιάτικης γοητείας. Μέσα στοὺς θαλάμους, καινούργια αἰσιοδοξία εἶχε διοχετευθῆ στοὺς ἀρρώστους. Λὲς καὶ στὰ τραυματισμένα στήθια νἆχε γίνει πνευμοθώραξ μὲ ζέφυρο!...

Ὁ Λούζης εἶχε πιὰ σηκωθῆ. Ἡ ἀρρώστεια του εἶχε τελικὰ ὑποχωρήσει. Τώρα, ὁ γιατρὸς ἦταν ἀδύνατος καὶ χλωμός, τὰ πόδια του δὲν τὸν στηρίζανε καλά.

— Μὴ σὲ νοιάζη... ψιθύρισε στὴ Ρίτα, ἕνα μεσημεράκι ποὺ ἐκείνη τὸν βοήθησε νὰ κάνη τὰ πρῶτα του βήματα στὰ δρομάκια. Σὲ λίγες μέρες, αὔριο ἴσως, θἆμαι ἐντελῶς καλά...

— Μακάρι... τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη.

— Κι' ἔτσι, ξεχρεώθηκες μιὰ καὶ καλὴ ἀπέναντί μου!... τῆς εἶπε ὕστερα ὁ Λούζης.

— Ξεχρεώθηκα;...

— Μά, φυσικά... Ὅσα ἔκανα ἐγὼ στὴν ἀρρώστεια σου, ἔκανες καὶ σὺ στὴ δική μου...

— Σῶπα, καϋμένε... Μὴν εἶσαι ὑπερβολικός...

— Ὄχι, Ριτοῦλα· δὲν λέω παρὰ μόνο τὴν ἀλήθεια: Ὅ,τι ἔκανα γιὰ σένα, ἔκανες καὶ σὺ γιὰ μένα... Δὲν μοῦ χρωστᾶς πιὰ τίποτα. Μπορεῖς νὰ φύγης, χωρὶς νὰ κυττάξης πίσω σου...

— Νὰ φύγω;...

— Μά, ναί· εἶναι καιρὸς πιά... Εἶσαι ἐντελῶς καλά... Εἶδα σήμερα νὰ ἑτοιμάζουνε τὸ ἐξιτήριό σου... Εἶσαι καλά, Ριτοῦλα... Πέταξε στὴ ζωή, στὴν εὐτυχία...

Ξαφνικά, ἔνοιωσε ἐκείνη τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται στὴν ἰδέα ὅτι αὐτὴ θἄφευγε, ἐκεῖνος ὅμως θἄμενε μόνος του μέσ' στὸ πληχτικὸ αὐτὸ Σανατόριο, στὴν πολιτεία τοῦ ἀργοῦ θανάτου ἢ τῆς ἀπελπισμένης πάλης μὲ τὸ Χάρο...

— Τάσο!... τοῦ μουρμούρισε. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θ' ἀφήσω πίσω μου ἕνα ματωμένο κομμάτι ἀπ' τὴν καρδιά μου, κοντά σου...

— Σ' εὐχαριστῶ, Ριτοῦλα... Ἡ θύμησί σου θὰ μένη — τὸ καταλαβαίνεις... — ὁλοζώντανη μέσα στὴν ψυχή μου...

— Ὅσο τὸ συλλογιέμαι, τόσο μοῦ φαίνεται βουνὸ τὸ νὰ φύγω...

— Ὄχι, θὰ φύγης, χωρὶς λύπη, χωρὶς τύψεις... Κι' ἐπὶ τέλους, σκέψου τὸ καλά: Δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ μπῶ ἐγὼ ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ στὸν ἀγαπημένο σου... Ἐκεῖνος σ' ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρή, εἶχε ἑνώσει τὰ ὄνειρά του μὲ τὰ δικά σου...

— Κι' ἐσὺ μοῦ χάρισες τὴ ζωή, τοῦ ἀπάντησε μὲ δύναμι.

— Τὴ ζωὴ στὴ χάρισε ὁ Θεός, μὲ τὴν ἀόρατη μὰ ὑπεράνθρωπη δύναμι, ποὺ ξέρει νὰ παρατείνη ἢ νὰ σταματάη τὴ ζωή... Ἐγὼ δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας ἀσήμαντος βοηθός του...

— Τάσο!... τοῦ φώναξε μὲ πόνο.

— Βεβαιώσου, μικρή μου Ριτοῦλα, συνέχισε σιγὰ ὁ Λούζης μὲ μελαγχολία, ὅτι ἔτσι ὅπως τελειώνει αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦτανε σωστὸ νὰ τελειώση... Δὲν θἄθελα μὲ κανέναν τρόπο νὰ βρεθῆ κάποιος ποὺ νὰ μοῦ χτυπήση κατάμουτρα ὅτι ἐκμεταλλεύτηκα τὴν ἀρρώστεια σου, τὸν κίνδυνό σου, γιὰ νὰ σὲ κερδίσω... Δὲν θἄθελα μὲ κανέναν τρόπο νὰ μὲ κατηγορήσουνε γι' ἀσυνείδητο.

— Ἐσένα;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Τὰ Χριστούγεννα ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ Πὼλ Ντυπουΐ

ΑΥΤΗ τὴ στιγμὴ νομίζω ὅτι εἶμαι ὁ μόνος Γαλλο - Καναδὸς στὰρ στὸν ἀγγλικὸ κινηματογράφο, λέει σήμερα ὁ Πὼλ Ντυπουΐ μὲ ὑπερηφάνεια.

Ὑψηλός, μελαχροινός, μὲ γαλανὰ μάτια γεμάτα θέλησι καὶ φῶς, ἔχει ὅλα τα χαρακτηριστικὰ τῆς ἐθνικότητός του: Ἐπίμονος, θεληματικός, ἤρεμος καὶ εὐγενικὸς μὲ ὅλους. Ἡ φωνή του εἶνε βαρειὰ καὶ ἠχηρή, ἐνῶ τὰ ἀγγλικά του εἶνε «σπασμένα». Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ πῆγε στὴν Ἀγγλία, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1943, ὡς Καναδὸς «πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς» ἤξερε πολὺ λίγα ἀγγλικά. Τώρα, τὰ μιλάει βέβαια καλά, ἀλλὰ μὲ πολλοὺς ἰδιωματισμοὺς καὶ βαρειὰ γαλλικὴ προφορά...

Ἡ ἐμφάνισί του στὰ ἀγγλικὰ κινηματογραφικὰ στούντιο ἦταν τυχαία. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἄφιξί του στὸ Λονδῖνο, ὁ Τζέρρυ Γουΐλμοτ, Καναδὸς σχολιαστὴς τοῦ ραδιοφώνου, τοῦ ἔβαλε τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ παίξῃ στὸ κινηματογράφο τὸ ρόλο τοῦ γυιοῦ τῆς Φρανσουὰζ Ροζαὶ στὸ φίλμ «Τζόννυ Φρένσμαν».

Ἡ ἰδέα ἄρεσε στὸν Πὼλ καὶ τὸν ἔκανε νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως στὰ στούντιο. Φαντάζεστε ὅμως τὴν ἀπογοήτευσί του, ὅταν σὲ λίγες ἡμέρες πῆρε τὴν ἀπάντησι ὅτι οἱ δοκιμὲς ἦταν ἱκανοποιητικές, ἀλλὰ ἡ... μύτη του ἦταν κάπως μεγάλη!

— Δὲν πρέπει πάντως νὰ στενοχωριέστε γιὰ τὴ μύτη σας, τοῦ εἶπαν γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσουν. Ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ἔχετε ταλέντο, θὰ τῆς κάνουμε μιὰ μικρή... ἐπιδιόρθωσι καὶ ὅλα θὰ πᾶνε καλά!

Ἔτσι κι' ἔγινε. Μετὰ τὴν αἰσθητικὴ ἐγχείρησι, ὁ Πὼλ ξαναγύρισε στὰ στούντιο. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα. Ὅσο γιὰ τὴν ἀποστολή του ὡς «πολεμικοῦ ἀνταποκριτοῦ», αὐτὴ εἶχε πάει κι' ὅλας περίπατο!...

Μετὰ τὸ ρόλο του στὸ πρῶτο φίλμ, ἀκολούθησε τὸ ἀστυνομικὸ «Ἡ κυρία ποὺ γελάει» καὶ ἀμέσως κατόπιν τοῦ δόθηκε ἡ πρώτη ἐπιτυχία τῆς καινούργιας καρριέρας του: Στὸ πλευρὸ τῆς διάσημης στὰρ Μάργκαρετ Λόκγουντ ἔπαιξε στὸ δραματικὸ φίλμ «Λευκὸς μονόκερως». Ἀμέσως μετὰ πῆρε τὸ ρόλο τοῦ Βέλγου πατριώτη στὸ φίλμ ἀντιστάσεως «Ἐνάντια στὸν ἄνεμο». Ἀκολούθησε τὸ ἀστυνομικὸ «Κλινάμαξα γιὰ τὴ Τεργέστη» καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ γνωστὸ δραματικὸ φίλμ «Θεέ, δός μου τὸ φῶς μου», πάλι μὲ τὴν Λόκγουντ, ποὺ τὸν ἔκανε μὲ μιᾶς γνωστὸ καὶ συμπαθέστατο καλλιτέχνη τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ταινίες του εἶνε καὶ ἡ πρωτότυπη κωμωδία «Διαβατήριο γιὰ τὸ Πίμλικο».

Ὁ Πὼλ Ντυπουΐ γεννήθηκε στὴν πόλι Κεμπὲκ τοῦ Καναδᾶ στὶς 11 Αὐγούστου τοῦ 1915, ἀπὸ γονεῖς Γάλλους ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ χρόνια ἐκεῖ πέρα.

Στὶς φλέβες τοῦ Πὼλ, λοιπόν, τρέχει καθαρὸ γαλλικὸ αἷμα, ὅπως καὶ στὶς φλέβες τῆς γυναῖκας του Μαίρης. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ οἰκογένεια Ντυπουΐ λατρεύει κάθε τὶ τὸ γαλλικό, κάθε τὶ ποὺ προέρχεται ἰδίως ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ὁ Πὼλ σήμερα βρίσκεται μόνος στὸ Λονδῖνο. Ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του, ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν στὸ Κεμπέκ. Ἐκεῖ διαβάζουν στὶς ἐφημερίδες τὶς ἐπιτυχίες του, παρακολουθοῦν τὶς ταινίες του καὶ περιμένουν τὶς συχνές, ἀλλὰ σύντομες ἐπισκέψεις του.

Κάθε χρόνο, τὴν τρίτη ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Πὼλ Ντυπουΐ παίρνει τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ πηγαίνει στὸν Καναδᾶ γιὰ νὰ περάσῃ μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του τὰ Χριστούγεννα.

Ἐκεῖ κάτω, οἱ παληοὶ Γάλλοι, συνηθίζουν νὰ διατηροῦν ὅλες τὶς ὄμορφες παραδόσεις τῆς πρώτης πατρίδας τους. Κάθε σπίτι στολίζει τὸ δέντρο του καὶ κάθε οἰκογένεια ἑτοιμάζει τὴ γαλοπούλα της. Ὁ Πὼλ ἔχει τὴν ἀδυναμία νὰ διαλέγῃ μόνος του ἀπὸ τὸ δάσος τὸ ἔλατο ποὺ θὰ στήσῃ στὸ σπίτι του καὶ μάλιστα τὸ κόβει ὁ ἴδιος καὶ τὸ μεταφέρει μὲ τὸ ἔλκηθρό του ἀπὸ τὸ χιονισμένο βουνό.

Ἔπειτα, τὸ πρωΐ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, κλειδώνει τὴν πόρτα τῆς μεγάλης σάλλας καὶ στολίζει τὸ δέντρο μόνος του μὲ πολύχρωμα κεράκια, κι' ἀσημένια ἄστρα, κρεμῶντας ἀπὸ τὰ κλαδιά του ἕνα πλῆθος ὄμορφα δῶρα γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του.

Ἡ σάλλα αὐτή, τὸ βράδυ, εἶναι κατάφωτη καὶ ἡ πόρτα της ἀνοίγει ὅταν σταθοῦν ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Πὼλ κι' ἀρχίσουν νὰ λένε τὰ κάλλαντα.

Στὸ κατῶφλι της τότε παρουσιάζεται ἕνας ψηλὸς καὶ ὡραῖος μπάρμπα - Νοὲλ (ὁ Ἅη - Βασίλης τῶν καθολικῶν) ποὺ προσκαλεῖ τὰ παιδιὰ καὶ τὴ σύζυγο νὰ μποῦν στὴ σάλλα καὶ νὰ πλησιάσουν στὸ δέντρο. Κι' ὁ Πὼλ κατόπιν ποὺ εἶνε ντυμένος σὰν μπάρμπα - Νοέλ, ξεκρεμάει ἀπὸ τὸ δέντρο τὰ διάφορα δῶρα τους καὶ τοὺς τὰ δίνει μὲ τὶς καλύτερες εὐχές του γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

— Μοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἔθιμο, ἔλεγε ἐσχάτως στοὺς φίλους του καὶ θὰ τὸ κρατήσω κάθε χρόνο, ὅσο ζῶ. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου.

Α. ΚΙΝΓΚ

Ὁ Πὼλ Ντυπουΐ

✪✪

Πῶς νὰ μὴ παντρεύεστε

Τὰ γεροντοπαλλήκαρα τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κλίφτον Γουὲμπ ἀκολουθοῦν ἕνα δεκάλογο, ποὺ ὅπως ἰσχυρίζονται ἀπομάκρυνε ἀπ' αὐτούς... τὸν κίνδυνο τοῦ γάμου. Ἀκοῦστε τον: 1) Πιστεύουν πὼς τ' ἄλογα εἶναι οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ δὲν μιλοῦν ποτέ. 2) Προτιμοῦν νὰ μένουν ἀξύριστοι καὶ μὲ ροῦχα ὄχι πάντοτε φρεσκοσιδερωμένα. 3) Θεωροῦν τὴ φανατικὴ προσήλωσι τοῦ ἀσθενοῦς φύλου στὴ μόδα ὡς ἔνδειξιν ἀδυναμίας χαρακτῆρος. 4) Εἶναι τῆς γνώμης πὼς οἱ κομψὲς γυναῖκες θὰ μποροῦσαν νὰ ζυγίζουν καὶ 10 κιλὰ περισσότερο. 5) Συχαίνονται τὸ κουτσομπολιό. 6) Θεωροῦν τὴν ἀπασχόλησι γιὰ τὴν ἀγορὰ διαφόρων γυναικείων εἰδῶν ὡς τὴν πιὸ ἀνόητη ἱεροτελεστία. 7) Ἀπεχθάνονται τὸ χορό. 8) Ἀναγνωρίζουν τὴ μαγειρικὴ ὡς τέχνη καὶ δὲν τὴν θεωροῦν ἀγγαρεία (ὅπως πολλὲς γυναῖκες). 9) Θεωροῦν τὸ μπρὶτζ ὡς δεῖγμα πνευματικῆς καταπτώσεως καὶ 10) Προτιμοῦν νὰ ἔχουν τὰ πράγματά τους μέσα σὲ μιὰ καὶ μόνη βαλίτσα

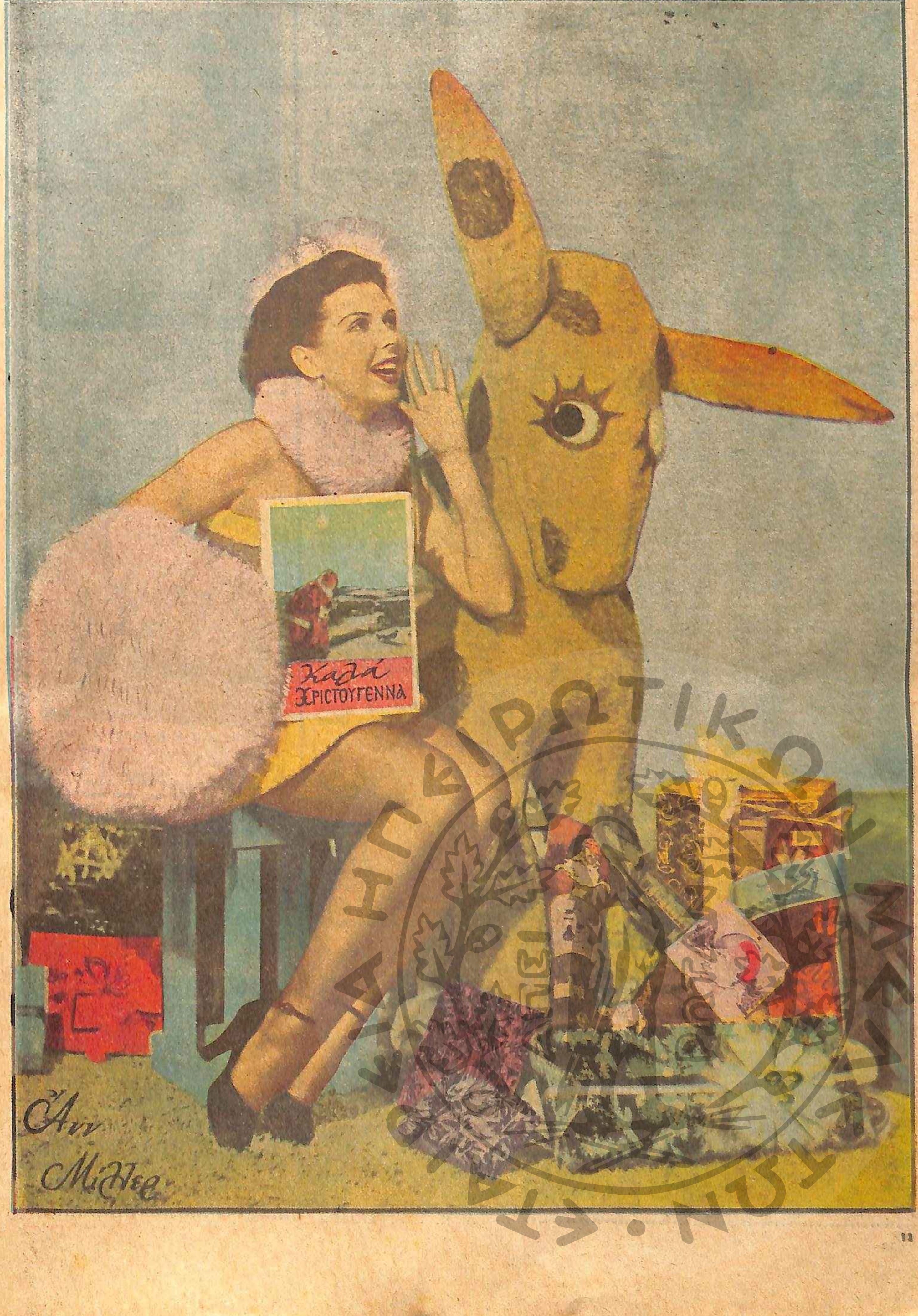

Τὸ ρεπερτόριο τῆς ζωῆς

Ὁ δεύτερος γάμος

(Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ παληά, μεγαλοαστική, σχεδὸν ἀρχοντικὴ σάλλα, μὲ βαρειά, ὀγκώδη ἔπιπλα ποὺ τὸ καθένα μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς σεβάσμιας «ἠλικίας» του ἔχει καὶ τὴ μικρή του «προσωπική» ἱστορία. Κάτι «μεγεθύνσεις» πρόσφατων προγόνων ποζάρουν σὲ χρυσὲς καπνισμένες κορνίζες μὲ ὕφος αὐστηρὸ καὶ «Κυριακάτικο», μὲ μαῦρα ροῦχα, περιδέραια καὶ σκουλαρίκια... Τὸ πεθαμένο «παρελθὸν» τελειώνει σὲ λίγο καὶ τὴ «νεκρὴ ζωή» του, γιατί, ὅπου νάναι, τὴ θέσι του στὴ σάλλα θὰ πάρη τὸ γερασμένο «παρὸν» κι' οἱ παπποῦδες κι' οἱ γιαγιάδες θὰ ταφοῦν ξανὰ κι' ὁριστικὰ στὸ κάρρο τῶν «ἀπορριμμάτων» τοῦ Δήμου...

Ἀτμόσφαιρα βαρειᾶς γαλήνης. Πληκτικῆς. Σχεδόν, ἀσφυκτικῆς. Ἀκόμα καὶ τὸ φῶς εἶν' ἀδύνατο, ἀναιμικό, σὰ νὰ θέλη κι' αὐτὸ νὰ μελαγχολήση...

ΕΚΕΙΝΗ: Σαράντα χρονῶν. Διατηρημένη ἀπ' τὴν κοκέτικη ἀντίδρασι τῆς αἰώνιας γυναίκας ποὺ δίνει μὲ ἡρωϊκὸ πεῖσμα τὴ μάχη της μὲ τὸ χρόνο. Γλυκειά, μελαχροινή, μὲ μαῦρα ἐρωτικὰ μάτια καὶ σῶμα γλυπτικὸ ποὺ ἀντέχει μ' ἀγωνία στὴν τρομερὴ ἀπειλὴ τοῦ «εντεφορμαρίσματος».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἑξῆντα πέντε χρονῶν. Φαίνεται πενῆντα. «Οὐδέτερος τύπος» στὴν ἐμφάνισι. Οὔτε ἀποκρουστικός, οὔτε ἄσχημος, οὔτε συμπαθητικός. Περιποιημένο ντύσιμο).

ΕΚΕΙΝΗ (Συνεχίζει κουβέντα. Μιλεῖ σιγά, ψιθυριστά, μᾶλλον μὲ δισταγμὸ ἢ μὲ δυσκολία νὰ βρῆ τὶς κατάλληλες φράσεις)... Εἶναι βλέπεις, τώρα δέκα χρόνια ποὺ παντρευτήκαμε. Ποτὲ δὲν σκέφτηκα νὰ σοῦ κάνω λόγο γιὰ τέτοιο θέμα... Τὰ παιδιά σου, γίνανε παιδιά μου! Τοὺς ἔδωσα τὴ στοργὴ τῆς μητέρας μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη καὶ μ' ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια. Δὲν γνώρισαν τὴν πραγματική τους μάννα. Ἐμένα γνώρισαν καὶ μένα πρωτοείπανε «μαμᾶ». (Βουρκωμένη φωνή)··· Δεν σοῦ λέω πὼς δὲν μὲ κολάκευε... πὼς δὲν μοὔδινε χαρὰ νὰ τ' ἀκούω... Ὅταν ἀρρώσταινε ἡ Λιλίκα μας ἢ ὁ Πετράκης, ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου μὲ θέρμη καὶ λαχτάρα τὸ γλυκό τους κορμάκι ποὔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ παρακαλοῦσα μέσα μου ψιθυριστὰ τὴν Παναγία νὰ «μὴ μᾶς τὰ πάρη», μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Συγκινημένος): Μὰ τί ἔπαθες σήμερα; Εἶσαι τόσο νευρική!... Πές μου τί σοῦ συμβαίνει. Πές μου ποῦ θέλεις νὰ καταλήξης...

ΕΚΕΙΝΗ (Σκουπίζοντας τὰ μάτια της): Δὲν ξέρω, Πέτρο, δὲν ξέρω... Ἴσως νὰ μὴ θέλω νὰ καταλήξω πουθενά...

(Σιγή)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συνέχισε. (Τρυφερά). Ἄσε τὴν καρδιά σου ἐλεύθερη νὰ μιλήση... νὰ ξαλαφρώση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ στὰ πῶ... Μιὰ ποὺ ἄρχισα... (Καταπίνει τὸ λυγμὸ ποὺ τῆς βάζει βραχνὴ σουρντίνα στὸ μελαγχολικὸ τραγοῦδι τοῦ πόνου της). Λοιπόν... τὰ παιδιά σου... τὰ παιδιά μας ἤθελα νὰ πῶ, γιατ' εἶμαι ἡ δεύτερη ἢ ἴσως ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη μάννα τους, μεγάλωσαν καὶ βρίσκονται στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς. Δεκαεφτὰ ἡ Λιλίκα. Δεκαεννὴὸ ὁ Πετράκης. Κάθε τόσο, νοιώθω πὼς ἡ ἀγάπη τους γιὰ μένα δὲν εἶναι κείνη ποὺ ἤτανε. Εἶμαι, βέβαια, πάντα ἡ «μαννούλα». Δὲν ἔχω γίνει στὴν ψυχή τους «ἡ μητρυιά». Μὰ ὡς τόσο... εἶμαι ἡ ξένη φίλη! Κάτι σὰ μακρυνὴ καλὴ θεία... Αὔριο... Ἴσως γίνω ἡ «φτωχειὰ συγγενής». Θὰ μοῦ χαρίσουν, φαντάζομαι, ὅλη τους τὴν εὐγενικὴ συμπάθεια. Τὸ πιστεύω, σχεδόν. Μὰ θὰ μὲ δοῦν, μοιραῖα, καὶ σὰ ζωντανὴ ἐνόχλησι ποὺ ἀναπνέει τὸν ἀέρα σὰν ἐλεημοσύνη μέσα στὸ σπιτικό τους. Δὲν θὰ μὲ δοῦν σὰν κλέφτρα. Μὰ σὰ ζητιάνα ἴσως... Καὶ θὰ γίνω, μὲ ὅλα τὰ «προσχήματα», ἡ εὐπρεπὴς ὑπηρέτρια τοῦ ἀντρὸς τῆς Λιλίκας καὶ τῆς γυναίκας τοῦ Πετράκη!... Γιατί, φυσικά, θὰ παντρευτοῦν τὰ παιδιά... (Κάνει μιὰ κίνησι νευρικὴ σὰ νάνοιωσε ξαφνικὸ ρῖγος ἀπ' τὰ λόγια της). Γερνάω, Κώστα!... Μὴ μὲ παρεξηγῇς... Λέω ἀνοησίες. Εἶμαι στὴν «ἐπικίνδυνη ἡλικία» ποὺ λένε οἱ γιατροί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βαρειὰ καὶ κάπως ψυχρά): Ὄχι, δὲν λὲς ἀνοησίες. Μιλᾶς πολὺ πρακτικά. Σκέφτεσαι τί θὰ γίνης, ἅμα πεθάνω. (Ἐκείνη κάνει μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας). Ὄχι, μὴ διαψεύδης τὸν ἑαυτό σου! Εἶναι μιὰ λεπτότης ἐντελῶς περιττή!... Ἔχεις δίκηο. Συνεχῶς προικίζω τὴ Λιλίκα, διαρκῶς γράφω ἀκίνητα στ' ὄνομα τοῦ Πετράκη. Κι' ἡ περιουσία λιγοστεύει ἐπικίνδυνα. (Ξερά). Αὔριο, θὰ γράψω στ' ὄνομά σου ὅ,τι ἄλλο ἔχω.

ΕΚΕΙΝΗ (Μὲ τὴν ἀλάνθαστη διαίσθησι τῆς γυναίκας): Κάτι «ἔσπασε» μέσα σου!... Ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πικρά). Ναί! (Χαμόγελο ψεύτικο). Μὰ δὲν ἔχει σημασία... Δὲν φταῖς ἐσύ. Ἴσα - ἴσα, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ὑπόδειξες τὸ καθῆκον μου!... (Συγκινημένος). Μὰ εἶναι, βλέπεις... (γέλιο μὲ τραγικὴ προσπάθεια)... Εἶναι βλέπεις ψυχρό, παγερό, αὐτὸ τὸ ἀφιλότιμο τὸ «καθῆκον»!... Δὲν εἶδες ποὺ τὸ λέμε μονάχα στὴν καθαρεύουσα; Στὴν ἁπλῆ γλῶσσα δὲν ὑπάρχει τέτοια λέξι!...

ΕΚΕΙΝΗ (Σηκώνεται): Συχώρεσέ με, Κώστα!... Μά... (μὲ ὑπέρτατο κόπο)... Ἴσως δὲν θἄχω τὴ δύναμι νὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί σου!... Εἶν' ἀνθρώπινο αὐτό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Γερασμένος ἀπότομα, καμπουριασμένος, ἐξαϋλωμένος): ...Σὲ καταλαβαίνω, παιδί μου!... Μὴ μοῦ ζητᾶς συγνώμη!... Ἤσουνα καὶ εἶσαι πάντα, ὁ πιὸ εἰλικρινὴς σύντροφος... (Ἥσυχη, ἁπαλὴ συγκίνησι). Ν' ἀγαπᾷς τὰ παιδιά... Νὰ τ' ἀγαπᾷς πάντα!... (Γέρνει στὸν ὦμο της μ' ἀναφυλλητά, σὰ γέρικο μωρὸ ποὺ εἶναι!...).

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Γνωρίζετε ὅτι...

...Ἡ πριγκήπισσα Ἐλισάβετ ἐλάνσαρε τελευταῖα ἕνα νέο γουναρικό: τὸ «κάστωρ — φάντασμα» κι' ὅτι τὰ καταστήματα γουναρικῶν δὲν προφταίνουν πιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλες τὶς πελάτισσές τους ποὺ ζητοῦν παρόμοια γουναρικά;

...Ὁ νέος νόμος γιὰ τὸ γάμο στὴν Τσεχοσλοβακία, ὁρίζει ὅτι ἡ γυναίκα εἶναι ἐξ ἴσου μὲ τὸν ἄντρα ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας κι' ὅτι ὁ σύζυγος μπορεῖ ἂν θέλη νὰ πάρη τὸ ἐπίθετο τῆς γυναίκας του ποὺ δικαιοῦται ἐπίσης νὰ διατηρῇ ἂν θέλη τὸ δικό της;

...Οἱ ἀναγνῶσται ἑνὸς ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ ποὺ δημοσιεύει μελέτες σχετικὲς μὲ τὴ φυσικὴ ἱστορία θἄχουν αὐτὴ τὴ βδομάδα μιὰ ὡραία ἔκπληξι; Οἱ σελίδες τοῦ περιοδικοῦ, θὰ μοσχοβολοῦν πεῦκο, χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ μελάνη ποὺ μεταχειρίστηκε τὸ τυπογραφεῖο στὸ ὁποῖο τυπώνεται τὸ περιοδικό;

... Μιὰ γυναίκα σ' ἕναν κινηματογράφο τοῦ Λονδίνου ὅπου προβάλλεται τὸ ἔργο «Ὑπὸ τὸν Αἰγόκερω» τρόμαξε τόσο ὥστε πετάχτηκε ἐπάνω πανικόβλητη, ξέσχισε τὶς κάλτσες της καὶ ἔκαμε κατόπιν τὰ παράπονά της στὴν Κινηματογραφικὴ Ἑταιρεία στὸ Χόλλυγουντ, ἡ ὁποία τῆς ἔστειλε ἕνα ζευγάρι κάλτσες νάϋλον;

...Τὰ φίλμ τῆς Σίρλεϋ Τὲμπλ ξέπεσαν ἐπειδὴ ζήτησε διαζύγιο;

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ τραγουδίστρια Νίτσα Μόλλυ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη καλλιτεχνικὴ περιοδεία στὸ ἐξωτερικό, βρίσκεται τώρα στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου οἱ ἐμφανίσεις της σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία.

Η ΣΥΝΤ ΚΑΙ Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ

Ἡ χαριτωμένη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ Σὺντ Τσάρρις, παρ' ὅλο τὸ ἑλκυστικὸ χαμόγελό της, ἑτοιμάζεται ν' ἀποκεφαλίση τὴ γαλοπούλα της; Κάθε ἄλλο! Ἡ Σὺντ εἶνε γνωστὸ ὅτι στὴ θέα τοῦ αἵματος, χάνει ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις της! Γιὰ τὸ σφάξιμο λοιπὸν τῆς γαλοπούλας θὰ φροντίση ὁ μάγειράς της. Ἡ Σὺντ μόνο βρίσκει πρόφασι νὰ ποζάρη γιὰ μιὰν ὡραία φωτογραφία.

Ο ΠΙΚΑΣΣΟ ΕΚΘΕΤΕΙ

Στὸ Παρίσι, ὁ «Οἶκος τῆς σκέψεως» στεγάζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ νέα ἔκθεσι τοῦ Πικασσό. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ περίφημος ζωγράφος ἐκθέτει καὶ μερικὰ γλυπτὰ ἔργα του. Στὴ φωτογραφία μας, μιὰ ἐπισκέπτρια τῆς ἐκθέσεως περιεργάζεται μιὰ μπρούτζινη προτομή.

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Η ΑΓΩΝΙΑ, τὸ δέος, ὁ τρόμος, τὸ φάσμα ἑνὸς νέου παγκοσμίου πολέμου, εἶναι τὰ κύρια γνωρίσματα τῶν ἐφετεινῶν Χριστουγέννων, τῆς κατ' ἐξοχὴν ἑορτῆς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς «ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίας». Ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης θὰ σταθῇ ἐφέτος ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀπτασίαν τοῦ Θείου Βρέφους μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀνησυχίες, μὲ τὸ φοβερὸ ἐρώτημα εἰς τὰ χείλη: Θὰ αἱματοκυλισθῇ πάλι ὁ κόσμος;

Κανεὶς δὲν μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ δώση μιὰ θετικὴ ἀπάντησι στὸ τραγικὸ ἐρώτημα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, ὅσοι εἶναι μυημένοι στὰ μυστικὰ τῆς Θείας Διδασκαλίας, ἀντλοῦν θάρρος καὶ ἐλπίδες ἀπὸ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Βηθλεέμ. Δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ κυριαρχήση τελικὰ ἡ εἰρήνη ἐπάνω στὸ γηρασμένο πλανήτη μας. Δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐξουδετερωθοῦν οἱ δυνάμεις τοῦ μίσους, τῆς σκληρότητος καὶ τῆς μισαλλοδοξίας καὶ νὰ κυριαρχήσουν οἱ δυνάμεις τῆς λογικῆς, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀρετῆς. Δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπικρατήση ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεανθρώπου: «Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...»

★

ΕΙΝΑΙ ΑΦΟΡΗΤΕΣ οἱ ταλαιπωρίες ποὺ ὑφίσταται τὸ κοινὸν κάθε φορὰ ποὺ διακόπτεται ἡ συγκοινωνία λόγῳ παρελάσεων, ἑορτῶν ἢ ὑποδοχῆς ξένων προσωπικοτήτων. Ὅλη ἡ κεντρικὴ περιοχὴ τῆς πρωτευούσης τίθεται ὑπὸ ἀπαγόρευσιν καὶ ἂν κανεὶς βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ φθάση ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τῆς ἀποκεκλεισμένης ζώνης στὴν ἄλλη, πρέπει νὰ κάνη — πεζὴ συνήθως — μιὰ διαδρομὴ πολλῶν χιλιομέτρων.

Αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε ἴσως μεγάλη σημασία ἂν συνέβαινε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο. Ἐπαναλαμβάνεται ὅμως συχνότατα, πολλὲς φορὲς μάλιστα χωρὶς οὐσιαστικὸ λόγο. Πάντως πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνωμαλία, ἡ ὁποία ἀδικαιολόγητα παίρνει τόση ἔκτασι, ἐνῶ μπορεῖ νὰ περιορισθῇ μὲ μιὰ λογικὴ διαρρύθμισι τῶν πραγμάτων, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς πρωτεύουσες τοῦ κόσμου. Μερικὰ «περάσματα» σ' ὡρισμένα σημεῖα τῆς παρατάξεως θὰ διευκόλυναν τὸ κοινόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ περιοδικὰ ποικίλης ὕλης, «Θησαυρὸς» καὶ «Ρομάντσο», ἀντιμετωπίζουν σήμερον, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς Τύπος, τρομερὰν κρίσιν δημοσιογραφικοῦ χάρτου, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει ἔλλειψιν εἰς τὴν διεθνῆ ἀγορὰν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ τιμὴ ὑπερδιπλασιάσθη κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἤτοι, ἀπὸ 2100 δραχ. τὸ κιλὸν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰούνιον, ἔφθασε εἰς τὴν τιμὴν τῶν 4.500 δραχ. ἐπίσης κατὰ κιλόν.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅμως ἐνδεχομένης πτώσεως τῆς τιμῆς τοῦ δημοσιογραφικοῦ χάρτου, τὰ περιοδικὰ «Θησαυρὸς» καὶ «Ρομάντσο», ἐδέχθησαν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας νὰ ὑποστοῦν τεραστίας ζημίας, αἱ ὁποῖαι ἐξογκοῦνται καθημερινῶς, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ τιμαὶ τῶν βιομηχανιῶν χάρτου παρουσιάζουν συνεχῆ καὶ σταθερὰν ἄνοδον. Κατόπιν τούτου, πρὸ τῆς ἐξαιρετικὰ δυσχεροῦς αὐτῆς καταστάσεως καὶ διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ συνεχίσουν τὴν ἔκδοσίν των, τὰ περιοδικὰ «Θησαυρὸς» καὶ «Ρομάντσο» ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ νὰ αὐξήσουν τὴν τιμήν των, ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους κατὰ χιλίας δραχμάς, ἐνῶ ἀντιθέτως ἄλλα περιοδικὰ πωλοῦνται ἤδη πρὸ πολλοῦ, δικαιολογημένως ἄλλωστε, πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων δραχμῶν.

★

ΕΙΝΑΙ ΟΛΙΓΟΝ ἀφελὴς ἡ δικαιολογία τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου σχετικὰ μὲ τὴν μέχρι τέλους Ἰουνίου 1951 παράτασι τῆς ζωῆς τῶν κουρελιασμένων καὶ βρωμερῶν κερμάτων. Τὰ περὶ τῆς ἀνάγκης κατοχυρώσεως τῶν συμφερόντων ἐκείνων ποὺ βρίσκονται «εἰς ἀπομεμακρυσμένα σημεῖα τῆς Ἐπικρατείας» καὶ κατέχουν κέρματα πρὸς ἀνταλλαγήν, εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε σοβαρότητα. Κανεὶς δὲν ἔχει... ἀποθηκευμένα κέρματα. Ἁπλῶς ὑπάρχουν οἱ ἐν κυκλοφορίᾳ μικροβιοφόρες βρωμερότητες, ποὺ ἐπειδὴ λαμβάνουν γιὰ ἕνα ἑξάμηνο ἀκόμη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κυκλοφοροῦν ἀσυδότως. Πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους...

★

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντιμετωπίζεται μὲ κομπογιαννίτικα μέσα. Ὁ διπλασιασμὸς τῶν διδάκτρων ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦταν ἡ σανὶς σωτηρίας. Ἔρριξε τοὺς φοιτητὰς σ' ἕναν ἐπίμονο — καὶ ἐντελῶς δικαιολογημένον — ἀπεργιακὸν ἀγῶνα τοῦ ὁποίου τὰ λογικὰ ἐλατήρια δὲν ἀμφισβητοῦν καὶ οὐσιαστικὰ ἀναγνωρίζουν ἡ Πολιτεία καὶ οἱ καθηγηταί.

Δύο εἶναι οἱ τρόποι ποὺ μποροῦν νὰ βγάλουν τὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τὸ οἰκονομικό του ἀδιέξοδο: Πρῶτον, ἡ νομοθέτησις μέτρων ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀξιοποίησι τῆς τεραστίας κτηματικῆς περιουσίας του, ἡ ὁποία τώρα δὲν ἀποδίδει τίποτε. Δεύτερον, ἡ γενναία ἐκκαθάρισις τοῦ σώματος τῶν καθηγητῶν ποὺ αὐξάνεται διαρκῶς καὶ πληθύνεται ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Ἂν γίνουν αὐτὰ θὰ ἀναπνεύση τὸ ἀνώτατο πνευματικὸ ἵδρυμα καὶ δὲν θὰ καλοῦνται οἱ φοιτηταὶ νὰ τακτοποιήσουν τὰ οἰκονομικά του ἀπό... τὴν τσέπη τους!

★

ΚΑΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ καὶ διὰ τοῦ καθημερινοῦ Τύπου ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς κοινοποιήσεως ἑνὸς μυστηριώδους καταλόγου βουλευτῶν ποὺ ἔλαβαν γιὰ λογαριασμὸ φίλων τους ἄδειες, τοποθετήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις αὐτοκινήτων. Περιέργως οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες δὲν δείχνουν καμμιὰ προθυμία γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ καταλόγου αὐτοῦ, ποὺ εἶνε ἐν τούτοις χρησιμώτατος γιὰ τὸν κατατοπισμὸ τῆς κοινῆς γνώμης στὴν ὑπὲρ τῶν... ὑψηλῶν κρατικῶν συμφερόντων δρᾶσι μερικῶν πατέρων τοῦ Ἔθνους.

★

Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ποὺ ρυθμίζει τὰ δάνεια τοῦ σχεδίου Μάρσαλ ἀντιμετωπίζει μὲ ὅσην δυνατὴν γενναιότητα τὶς περιπτώσεις ἀστικῶν δανεισμῶν, μὲ ἀπόλυτη ὅμως ἀδιαφορία γιὰ τὶς περιπτώσεις τῆς ἀγροτικῆς ἀνασυγκροτήσεως. Αἰτήσεις ἀγροτικῶν δανείων καθυστεροῦν ἓξ καὶ ὀχτὼ μῆνες ἕως ὅτου εὐαρεστηθῇ ἡ ὑπηρεσία νὰ τὶς ἐξετάση. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἐλάχιστα ἱκανοποιοῦνται οἱ σχετικὲς μὲ τὴν ἀγροτικὴ ἀνασυγκρότησι αἰτήσεις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει γίνει ἀντιληπτὸς ὁ ρόλος ποὺ παίζουν ἡ γεωργία καὶ ἡ γεωργικὴ βιομηχανία στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ τόπου. Καὶ μιλοῦμε περὶ τριετῶν σχεδίων ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀνορθώσεως τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

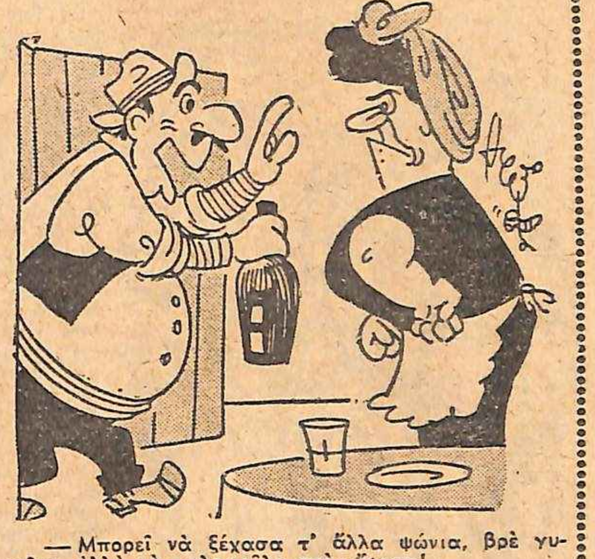

— Μπορεῖ νὰ ξέχασα τ' ἄλλα ψώνια, βρὲ γυναῖκα, ἀλλὰ τὴ γαλοποῦλα στὴν ἔφερα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

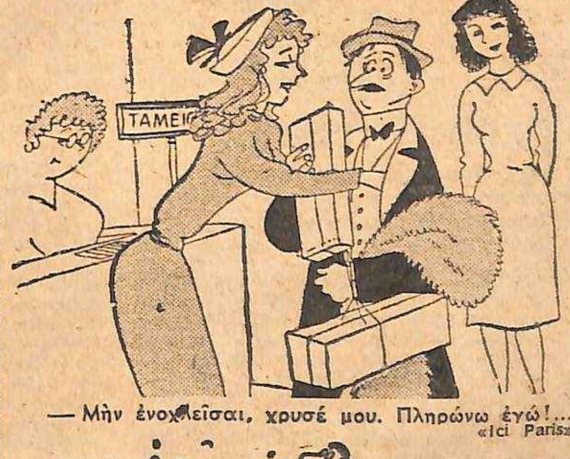

— Μὴν ἐνοχλεῖσαι, χρυσέ μου. Πληρώνω ἐγώ!...

«Ici Paris»

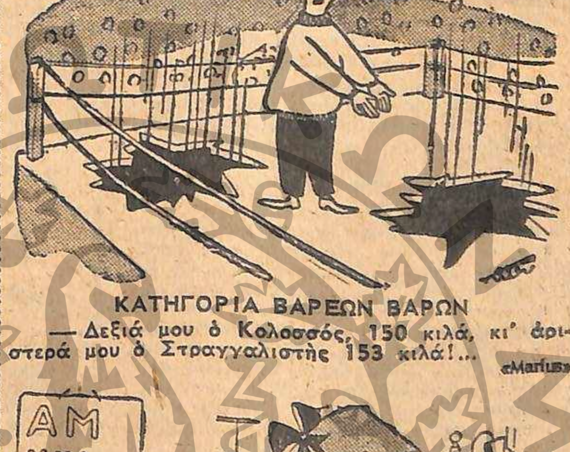

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΒΑΡΕΩΝ ΒΑΡΩΝ

— Δεξιά μου ὁ Κολοσσός, 150 κιλά, κι' ἀριστερά μου ὁ Στραγγαλιστὴς 153 κιλά!...

«Marius»

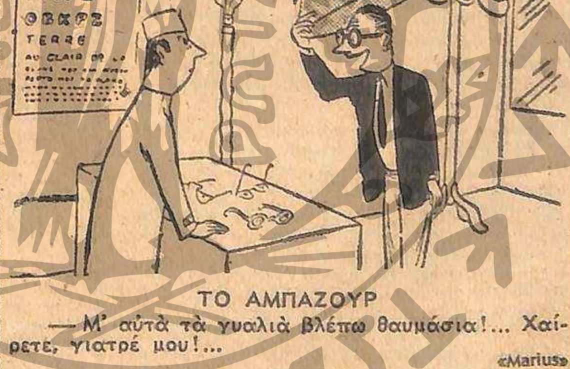

ΤΟ ΑΜΠΑΖΟΥΡ

— Μ' αὐτὰ τὰ γυαλιὰ βλέπω θαυμάσια!... Χαίρετε, γιατρέ μου!...

«Marius»

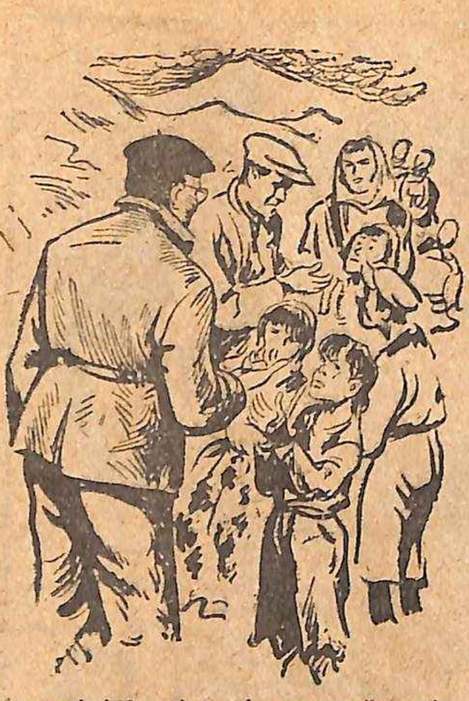

Κάναμε τὸ λάθος νὰ μοιράσωμε καραμέλες στὰ γυφτάκια κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα τῆς γενικῆς ἐφόδου...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
μὲ κουκιὰ καὶ λαρδὶ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δὲν ὑπῆρξα φίλος τῶν πολυημέρων ἐκδρομῶν καὶ δὲν πρόκειται βέβαια νὰ γίνω ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα. Ἐκτιμῶ βαθύτατα αὐτοὺς ποὺ φορτώνονται πέντε - δέκα ὀκάδων σύνεργα καὶ τρόφιμα καὶ σκαρφαλώνουν στὰ βουνὰ γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴ φύσι, ὅπως τουλάχιστον ἰσχυρίζονται, ἀλλὰ ἡ ἐκτίμησίς μου δὲν ἔφθασε ποτὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοὺς μιμηθῶ. Τοῦτο διότι νομίζω ὅτι τὶς ἡμέρες τῆς ἀργίας πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε κατὰ τὸ δυνατὸν τὴ σοφὴ πολιτικὴ τοῦ χουζουριοῦ. Ἴσως νὰ σφάλλω στὸ σημεῖον αὐτό, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ μεταβάλω ἀντιλήψεις.

Αὐτὰ ὡς γενικοὶ κανόνες. Ἐπειδὴ ὅμως κάθε κανὼν ἔχει τὴν ἐξαίρεσί του, ἔχω νὰ παρουσιάσω κι' ἐγὼ στὸ ἐκδρομικὸ ἐνεργητικό μου μερικὲς πολυήμερες ἐκστρατεῖες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐν τούτοις δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι διατηρῶ πάρα πολὺ ἐνθουσιώδεις ἀναμνήσεις.

Πλησίαζαν οἱ μέρες τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1927, ὅταν ἕνα μέλος τῆς τότε παρέας μου ἔρριξε τὴ φαεινὴ ἰδέα νὰ ἐπωφεληθοῦμε τῶν ἑορτῶν καὶ νὰ κάνουμε μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία — λίγο κυνηγετική, λίγο ἀρχαιολογικὴ καὶ λίγο ψυχαγωγικὴ — στὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου. Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὴν πρότασι ἦτανε ἐρασιτέχνης, ἀρχαιολόγος καὶ ἤθελε νὰ μᾶς ὁδηγήση στὴ Δωδώνη. Ἕνας ἄλλος — ὁ τότε ναυτικὸς πράκτωρ καὶ ἤδη ἔμπορος σιδηρικῶν κ. Μιχ. Παντζαρόπουλος — ἦταν μανιώδης κυνηγὸς καὶ ἤθελε νὰ μᾶς παρουσιάση ἐκπληκτικὰ δείγματα τῆς τέχνης του.

—Ἴσως νὰ πετύχουμε καὶ κανένα ἀγριογούρουνο, μᾶς ἔλεγε μὲ μεγάλη αὐτοπεποίθησι, στὶς δασωμένες ἠπειρωτικὲς ἐκτάσεις.

Τέσσερες ἄλλοι ἦσαν τυπικοὶ ἐκδρομεῖς. Κι' ἐγὼ — ὁ ἕβδομος — λίγο ἀπ' ὅλα: καὶ φίλος τῆς ἀρχαιολογίας καὶ θαυμαστὴς τοῦ καλοῦ κυνηγιοῦ. Ὅσο κι' ἂν λαχταροῦσα νὰ γευθῶ ἀγριογούρουνο, ἤμουν κάτι περισσότερο ἀπὸ βέβαιος πὼς θὰ χόρταινα λαγούς.

Ξεκινήσαμε μὲ τὸ πλοῖο κατὰ τὶς 21 Δεκεμβρίου. Φτάσαμε στὴν Πρέβεζα καραβοτσακισμένοι οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ μὲ ἀκμαῖο τὸ ἠθικό. Ὅλοι ἤμαστε βαρύτατα ντυμένοι, ἀλλὰ ἐγὼ ἔδινα τὴν ἐντύπωσι Ἐσκιμώου. Εἶχα ἐξοικονομήσει κι' ἕνα δανεικὸ πέτσινο σακκάκι. Ἔβρεχε ραγδαῖα στὴν Πρέβεζα, ἐνῶ πιὸ πάνω οἱ κορυφὲς τῶν βουνῶν ἦταν φορτωμένες χιόνι. Δύσκολα βρήκαμε αὐτοκίνητο νὰ μᾶς μεταφέρη στὰ Γιάννενα. Οἱ σωφὲρ δὲν ἔδειχναν μεγάλη προθυμία γιὰ μιὰ διαδρομὴ ὄχι ἐντελῶς ἀσφαλῆ λόγω τῆς φοβερῆς λασπουριᾶς, τῶν μικροπλημμυρῶν καὶ πλήθους ἄλλων ἀπροόπτων. Παρ' ὅλα ταῦτα βρέθηκε ὁ τολμηρὸς ποὺ ἀνέλαβε νὰ μᾶς μεταφέρη μὲ τὸ ἀρχαῖο ἀμάξι του, ἕνα πάλαι ποτὲ ἑπταθέσιο, ποὺ θὰ ἀνῆκε ἀσφαλῶς στὴν πρώτη δεκάδα τῶν αὐτοκινήτων ποὺ εἶχαν φθάσει στὴν Ἑλλάδα.

Περιέργως φθάσαμε σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς στὰ Γιάννενα λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Δὲν βρήκαμε ἀνοιχτὸ ἑστιατόριο, ἀλλὰ φάγαμε στὰ δωμάτιά μας ἕνα μέρας ἀπὸ τὶς προμήθειές μας. Τὴν ἄλλη μέρα — παραμονὴ Χριστουγέννων — μᾶς ἔκανε μιὰ ἀπίστευτη λαμπρὴ λιακάδα. Καὶ ὁ κυνηγός μας, ὁ κ. Παντζαρόπουλος, ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζη τὰ δυὸ τουφέκια του. Οἱ λαγοὶ τὸν περίμεναν... ἐναγωνίως.

Τὸ πρόγραμμα πρόβλεπε ξεκίνημα πρωΐ - πρωῒ τῆς ἑπομένης γιὰ τὴ Δωδώνη. Κατόπιν... ἀπόπειρα κυνηγίου. Διανυκτέρευσι ἐν συνεχείᾳ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γύρω φτωχὰ χωριουδάκια — Κούραντο, Ἀητόπετρα, Γκρίμποβο κ. ἄ. — ὁμαδικὴ μετάβασι στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ τὴ νύχτα καὶ τὴν ἑπομένη ξεφάντωμα μὲ τὰ κέρδη τοῦ κυνηγιοῦ καὶ μὲ τὶς ἐξ Ἀθηνῶν προμήθειες. Ἡ διαδρομή μας θὰ γινόταν κατὰ ἕνα μικρὸ μέρος μὲ αὐτοκίνητο καὶ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μὲ ζῶα. Δὲν θυμοῦμαι ἄλλη φορὰ στὴ ζωή μου νὰ εἶχα περάση τόσο ἄβολα μονοπάτια καὶ νὰ ἀνοίγουν δίπλα μου τόσο ἄγριες χαράδρες. Εὐτυχῶς ποὺ συνεχιζόταν ἡ καλοκαιρία. Ἀλλοιῶς θὰ... ξεχειμωνιάζαμε ὑποχρεωτικῶς στὴν περιοχὴ καὶ θὰ ἐπιστρέφαμε τὴν ἄνοιξι.

Στὴ Δωδώνη ἱκανοποιήσαμε κατὰ τὸ δυνατὸν τὶς ἀρχαιόφιλες ἐπιθυμίες μας, καθόλου ὅμως τὶς κυνηγετικὲς ἐπιδιώξεις μας. Ὁ Παντζαρόπουλος προσπάθησε νὰ ξεσηκώση μερικοὺς χωρικούς, ἀλλὰ κανεὶς δὲν προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν συνοδεύση. Ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχαν ἀγριογούρουνα στὴν περιοχή, οὔτε καὶ διεγράφετο ἐλπὶς νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ λαγοί. Ἕνας χωρικὸς εἶχε σκοτώσει τὴν προηγουμένη δυὸ ἀγριόπαπιες καὶ ὁ κυνηγός μας προθυμοποιήθηκε νὰ τὶς ἀγοράση, καλοῦ κακοῦ.

Στὸ χωριὸ οἱ γεμᾶτοι καλωσύνη ἄνθρωποι ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν νὰ μᾶς περιποιηθοῦν. Κοιμηθήκαμε καὶ οἱ ἑφτὰ σ' ἕνα ἰσόγειο δωμάτιο καὶ θὰ εἴχαμε πεθάνει ἀδόξως ἀπὸ τὸ κρύο, ἂν δὲν εἶχαν τεθῆ στὴ διάθεσί μας ἀρκετὲς φλοκωτὲς βελέντζες ἀπὸ τὰ γειτονικὰ σπίτια.

Ἡ χριστουγενιάτικη λειτουργία ἄρχισε μέσα στὴ νύχτα. Ἡ καμπάνα ἀντιλαλοῦσε ἐπὶ ὥρα πολλὴ στὰ γύρω ἄγρια βουνά, ἐνῶ ἡ ἐξαϋλωμένη φωνὴ τοῦ παπᾶ ἔστελνε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα: «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸν ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε...».

Πρωῒ - πρωῒ κολατσίσαμε πρόχειρα καὶ ξεκινήσαμε μὲ μουλάρια καὶ γαϊδουράκια γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῆς περιοδείας. Τὸ μεσημέρι θὰ τρώγαμε στὴν Ἀητόπετρα — ὅπου θὰ δίναμε νὰ μᾶς μαγειρέψουν καὶ τὶς ἀγριόπαπιες — καὶ τὸ βράδυ θὰ κατεβαίναμε πρὸς τὸ Γρίμποβο, ὅπου καὶ θὰ διανυκτερεύαμε. Τὴν ἑπομένη θὰ ἐπιστρέφαμε στὰ Γιάννενα κι' ἀπὸ κεῖ θ' ἀνεβαίναμε στὴ Ζίτσα νὰ πιοῦμε καὶ τὸ περίφημο κρασί της καὶ νὰ πάρουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ πέσαμε πάνω σὲ μιὰ ὁμάδα γύφτων. Πρέπει νὰ ἦσαν περὶ τοὺς πενῆντα μεγάλοι καὶ μικροί. Πολὺ καθυστερημένα — οἱ γύφτοι ἐγκαταλείπουν τὶς ὀρεινὲς περιοχὲς μόλις χειμωνιάση — τραβοῦσαν γιὰ τὰ Γιάννενα σέρνοντας μαζί τους λίγα μουλάρια, τρεῖς - τέσσερες κατσίκες κι' ἕνα σωρὸ κουτσούβελα, ξυπόλητα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κρύο. Μᾶς ἐπετέθηκαν πρῶτα τὰ κουτσούβελα, ἀπεριγράπτως βρώμικα, ἐλεεινὰ καὶ πειναλέα. Εἴχαμε τὴν ἀπερισκεψία νὰ μοιράσουμε λίγες καραμέλες καὶ μπισκότα ποὺ βρέθηκαν στὶς τσέπες μας κι' αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ νὰ γενικευθῆ ἡ ἔφοδος καὶ νὰ πέση ἀπάνω μας ὅλη ἡ γύφτικη μεραρχία, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μποροῦμε νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦμε.

Στὴν ἀρχὴ μᾶς ζήτησαν λεφτά. Δὲν μᾶς περίσσευαν. Κατόπιν μᾶς ζήτησαν τρόφιμα γιὰ τὰ παιδάκια. Ἕνας - δυὸ ἀπὸ μᾶς — οἱ πλέον χειροδύναμοι — ἑτοιμάσθηκαν νὰ χειροδικήσουν γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κλοιό, ἐνῶ ὁ Παντζαρόπουλος ἔκανε πὼς ἑτοίμαζε τὰ τουφέκια του. Ἐγὼ ἔκρινα σκόπιμο νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς ἐπικειμένης τραγωδίας. Μ' ὅλα ταῦτα δὲν συνέβη τίποτε τὸ ἀπευκταῖο. Τελικὰ ἐπεκράτησε ἡ ἄποψις τῶν φιλανθρώπων τῆς παρέας καὶ ἀπεφασίσθη νὰ τοὺς δώσουμε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ τρόφιμά μας, ἐλάχιστα ἄλλωστε. Μόλις ὅμως ἀνοίχτηκαν οἱ σάκκοι, ἁπλώθηκαν... ἑκατὸ χέρια μαζεμένα καὶ καθάρισαν τὰ πάντα. Σωστὴ διαρπαγή. Φύγαμε μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ βρίσκαμε κάτι νὰ φᾶμε στὸ χωριό. Στηρίζαμε τὶς ἐλπίδες μας καὶ στὶς ἀγριόπαπιες. Ἀλλὰ δὲν ἀργήσαμε νὰ διαπιστώσουμε ὅτι τὶς εἶχαν κλέψει κι' αὐτὲς τὴν ὥρα τῆς μεγάλης συγχύσεως.

Εἴχαμε ὅλη τὴ διάθεσι νὰ πάρουμε τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικά. Μᾶς ἐμπόδιζε ὅμως ἡ πείνα. Εὐτυχῶς ποὺ βρήκαμε στὸ χωριὸ ἄφθονα... ξερὰ κουκιὰ καὶ λίγο λαρδί. Μ' αὐτὰ καὶ μὲ κριθαρένιο ψωμὶ γιορτάσαμε τὰ Χριστούγεννα, διατηρώντας τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι ὁ «διάσημος» κυνηγός μας Παντζαρόπουλος θὰ μᾶς ἐξασφάλιζε καὶ κανένα λαγό. Ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ προμηθευτοῦμε οὔτε στὴν Κεντρικὴ Ἀγορὰ Ἀθηνῶν, ὅταν γυρίσαμε καραβοτσακισμένοι τὴν μεθεπομένη...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

* * *

Χριστούγεννα παπῶν

★ Ὅλες οἱ μεγάλες γιορτὲς συνδυάζονται καὶ μὲ ἀνάλογες γαστρονομικὲς ἀπολαύσεις. Στὸ Βατικανὸ οἱ πάπαι ξεπερνοῦσαν ἀπὸ ἄποψι πλούτου τὰ πολυτελέστερα γεύματα τῶν ἡγεμόνων.

★ Ἕως τὸ 1573 ὁ ἑκάστοτε πάπας τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων συνήθιζε νὰ δίνη γεῦμα στὸ ὁποῖον παρεκάθηντο ὅλοι οἱ παπάδες τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἀκολουθία τοῦ Ποντίφηκος.

★ Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸ 1822 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 18ος ἐπεσκέφθηκε τὴ Νεάπολι. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ παρέθεσε ἕνα πολυτελέστατο γεῦμα. Στὸ τέλος παρετέθη μιὰ πελώρια τούρτα, ποὺ παρίστανε τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Οἱ εὐσεβεῖς δαιτυμόνες ρίχτηκαν στούς... Μάγους, στοὺς βοσκοὺς καὶ στὰ ζῶα τῆς Φάτνης, ἐνῶ ὁ βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας κατεβρόχθισε... τὸ Θεῖον Βρέφος!

Ἐνσταντανέ

Τὰ δῶρα

Ἕνα ζευγάρι νεαρῶν μᾶλλον συζύγων περπατάει στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Κάνει «ἐγκαίρως τὰ Χριστουγεννιάτικα ψώνια» τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτή.

—Κωστάκη, νὰ πάρης δῶρο καὶ τῆς μαμᾶς, συνιστᾶ ἡ σύζυγος.

—Ναί, ἀγάπη μου.

—Καὶ τῆς Κατίνας.

—Ναί, μωρό μου.

—Καὶ τῆς Πόπης.

—Ναί, χρυσή μου.

—Καὶ τῆς Ἑλενίτσας.

—Ναί, παιδί μου.

—Καὶ τοῦ Σταύρου.

—Ναί.

—Καὶ τῆς Μαρίκας μας

—Μμμ...

—Καὶ τοῦ Ἀντωνάκη.

—Ναί, μωρή!

—Τί εἶπες;

—Εἶπα νὰ σοῦ πάρη ἡ ὀργὴ τὸν πατέρα σου πούγινε πολύτεκνος γιὰ νὰ πληρώνω ἐγὼ τὰ σπασμένα! Αὐτὸ εἶπα.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ Ρόμπερτ Μπάρρατ ὡς Μὰκ Ἄρθουρ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Τζὶν Σίμμονς, ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ δείξη στοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους της τὸ θαυμάσιο δαχτυλίδι ποὺ τῆς χάρισε στὴν Ἀμερικὴ ὁ Στιούαρτ Γκρέϊντζερ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβώνων της. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ βαρύτιμο καὶ γι' αὐτὸ τῆς ζήτησαν νὰ πληρώση ἕνα τεράστιο ποσὸν γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸ εἰσαγάγη στὴ χώρα της. Ἡ Τζὶν προτίμησε νὰ τ' ἀφήση στὸ τελωνεῖο. Ἔτσι θὰ τὸ φορῆ μόνο ὅταν θὰ ταξιδεύη ἔξω ἀπὸ τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο.

★ Ὁ Ἀγᾶ Χάν, ἡ Βεγούμ, ὁ γυιός του Ἀλῆ Χὰν καὶ ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ θὰ παρευρεθοῦν στὸ γάμο τοῦ Σάχη τῆς Περσίας, ποὺ θὰ γίνη στὴν Τεχεράνη στὶς 27 Δεκεμβρίου. Τὰ μέλη τῆς πλουσιωτέρας οἰκογενείας τοῦ κόσμου πρόκειται νὰ προσφέρουν στὸ βασιλικὸ ζεῦγος δῶρα μυθώδους ἀξίας.

★ Στὸ νέο φὶλμ τοῦ Τζῶν Φάρροου «Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ» ὁ θεατὴς δὲν θὰ βλέπη οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου.

★ Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ πρόκειται νὰ εἰσαχθῆ στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ κάνη μιὰ διπλῆ ἐγχείρησι κήλης, ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη.

★ Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ ἐγκατέλειψε τὸν ἄντρα της, καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴ μητέρα της. Ἡ Ἐλίζαμπετ ποὺ ἐξελέγη στὴν Ἀμερικὴ «ἡ πιὸ ὡραία γυναῖκα τοῦ 1950» καὶ ποὺ παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες τὸν Νίκυ Χίλτον, Ἀμερικανὸ βασιλέα τῶν ξενοδοχείων, πρόκειται νὰ γυρίση ἕνα νέο φὶλμ καὶ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ξυπνᾶ πρωῒ καὶ νὰ κοιμᾶται νωρὶς τὸ βράδυ. Ἕνα τέτοιο πρόγραμμα ὅμως δὲν θὰ ἐπέτρεπε στὸ νεαρὸ σύζυγό της νὰ ἐκπληρώση τὶς κοινωνικὲς καὶ κοσμικές του ὑποχρεώσεις καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἐλίζαμπετ τοῦ ἔδωσε προσωρινὰ ἀπόλυτη ἐλευθερία. Παρὰ τὰ 18 της χρόνια, ἡ Ἐλίζαμπετ βρῆκε πραγματικὰ μιὰ σοφὴ λύσι γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ διαζύγιο.

★ Ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς Ζὺλ Μπερρὺ ἐξελέγη ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Γκρέγκορυ Ρατὼφ γιὰ νὰ ὑποδυθῆ τὸν ρόλο ἑνὸς Γάλλου ἀστυνομικοῦ σ' ἕνα φὶλμ ποὺ θὰ γυριστῆ στὸ Λονδῖνο, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Χέντυ Λαμάρ.

★ Ὁ Τζαίημς Στιούαρτ καὶ ἡ Ντόροθυ Λαμοὺρ θὰ εἶναι οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ μεγαλύτερου φὶλμ ποὺ γυρίστηκε μέχρι σήμερα μὲ θέμα τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τσίρκου. Ἡ ἄλλοτε «πριγκήπισσα τῆς ζούγκλας» θὰ ξαναβρῆ κοντὰ στὰ λιοντάρια καὶ στὶς τίγρεις ἕνα γνώριμο περιβάλλον. Ὅσο γιὰ τὸν Τζαίημς Στιούαρτ, θὰ ξαναθυμηθῆ τὶς ἀκροβασίες ποὺ ἔκανε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του κατὰ τὸν πόλεμο.

★ Ὁ Μπὶνγκ Κρόσμπυ ἀπαγόρευσε στοὺς γυιούς του νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο. Οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας ἰσχυρίζονται ὅτι τοὺς εἶπε: «Ἕνας Κρόσμπυ εἶναι ἀρκετὸς γιὰ τὸν κινηματογράφο!».

★ Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ ἐπισκέφθηκε πρὸ ἡμερῶν τὸν γιατρὸ Γκάγιελορντ Χάουζερ. Κι' ἐκεῖνος ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸν κύτταξε κατάπληκτος καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶσαστε ὑγιέστατος σὲ ἀπίστευτο βαθμό! Δὲν μοῦ λέτε τί τρόπο ζωῆς ἀκολουθεῖτε γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω κι' ἐγώ;»

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἀνακάλυψε ἕνα σωσία τοῦ Μὰκ Ἄρθουρ. Πρόκειται γιὰ τὸν ἠθοποιὸ Ρόμπερτ Μπάρρατ ποὺ ἔχει ὑποδυθῆ ἤδη τὸν ρόλο τοῦ Δρος Γκαῖμπελς στὸ ὁμώνυμο φὶλμ ποὺ γυρίστηκε τὸ 1943 καὶ τὸν πατέρα τῆς Ζὰν Ντ' Ἄρκ στὸ φὶλμ «Ἰωάννα τῆς Λωρραίνης». Ὁ Μπάρρατ παίζει τὸ ρόλο τοῦ Μὰκ Ἄρθουρ στὸ φὶλμ «Ἀνταρσία στὶς Φιλιππίνες».

★ Ὁ Ροσσελίνι ἀποφάσισε νὰ μᾶς παρουσιάση μιὰ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν τελείως διαφορετική. Θὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτὸ μὲ τὸ φὶλμ «Σωκράτης καὶ Ξανθίππη» στὸ ὁποῖο ἡ Ἴνγκριντ θὰ παίξη τὸν ρόλο τῆς τρομερῆς γυναίκας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

★ Τὸ φὶλμ «Ὅσα παίρνει ὁ ἄνεμος» ποὺ παίζεται στὸ Παρίσι ἐπὶ 29 ἑβδομάδες, σὲ πρώτη προβολή, κατέρριψε ὅλα τὰ ρεκὸρ εἰσπράξεων: 121.297.000 φράγκα! Πέρυσι τὸ ρεκὸρ ἦταν 30.405.161 φράγκα.

★ Ὁ Ὄρσον Οὐέλλες θὰ γυρίση δυὸ φὶλμ στὴ Γερμανία.

★ «Δὲν πρόκειται νὰ ξαναπαντρευτῶ», ἐδήλωσε ἡ Σίρλεϋ Τὲμπλ στοὺς δημοσιογράφους. Ἐκεῖνοι ὅμως χαμογέλασαν πονηρὰ γιατὶ δυὸ μῆνες τώρα, δὲν κάνει βῆμα χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Τσάρλς Μπλάκ, ἕναν ὡραῖο ἀξιωματικὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ.

★ Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ γνώρισε τὸ φὶλμ «Λεωφόρος Σάνσετ» ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἱστορίας τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Γκλόρια Σβάνσον ἀποφάσισε νὰ γράψη τ' ἀπομνημονεύματά της. «Ἡ ἱστορία μου θὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρουσα, λέει ἡ Γκλόρια, καὶ θ' ἀποτελέση τὸ σενάριο μιᾶς ταινίας στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστήσω ἡ ἴδια».

★ Στὸν περίφημο κωμικὸ Ντάννυ Καίη προσεφέρθη ὁ μεγαλύτερος θεατρικὸς μισθὸς ποὺ δόθηκε ποτὲ σὲ ἠθοποιό. Τὸ θέατρο «Παλλάντιουμ» τοῦ Λονδίνου θὰ τοῦ δώση γιὰ 12 βδομάδες (Ἰούνιο, Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο 1951) ἀμοιβὴ 7.142 ἀγγλικῶν λιρῶν ἑβδομαδιαίως. Ὡστόσο ὁ Ντάννυ δὲν ἀπάντησε ἀκόμα ἂν δέχεται.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἕνα καπέλλο μὲ φτερό!

Ἕνα ὡραῖο μεσημέρι—ποὺ δὲν εἶνε καθόλου ὡραῖο — ἡ ἀγαπημένη σας γυναικοῦλα σᾶς παρουσιάζει δυὸ ὡραῖα πράγματα: Ἕνα καινούργιο καπέλλο κι' ἕναν καινούργιο λογαριασμό.

— Πεντακόσιες χιλιάδες! Μόνο!

Τὴν καθησυχαστικὴ λέξι «μόνο» οἱ γυναῖκες τὴν κολλοῦν σὰν γραμματόσημο, σὲ ὅλα τὰ ποσὰ ποὺ ἔχουν νὰ σᾶς ἀναγγείλουν ὅτι πρέπει νὰ πληρώσετε. Τὸ «μόνο» ἀρχίζει ἀπὸ τὶς πέντε χιλιάδες καὶ φθάνει σὲ ὅρια, ποὺ μόνο ἡ ἀπεραντωσύνη τοῦ οὐρανοῦ μπορεῖ νὰ δώση μιὰ ἰδέα. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ ἕνα καπέλλο ἁπλῶς.

Στοιχίζει, λοιπόν, αὐτὸ τὸ γυναικεῖο καπέλλο πεντακόσιες χιλιάδες. Αὐτὴ ὅμως εἶνε ἡ βασικὴ ἀξία. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζουν ἄλλα ἔξοδα, ποὺ μποροῦν νὰ στοιχίσουν πέντε ὡς ἑκατὸ φορὲς ἀπ' αὐτὴ τὴ βασικὴ ἀξία, ἴσως καὶ περισσότερο. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα τύχης.

★

Καὶ λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο μεσημέρι ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ὡραῖο, ἡ Λιλὴ μοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἔχω μιὰ ἔκπληξι! Κλεῖσ' τὰ μάτια σου!

Ὅταν ἡ γυναῖκα σου σοῦ λέει «κλεῖσ' τὰ μάτια σου» ἐσὺ πρέπει νὰ τὰ κλείνης καὶ ν' ἀνοίγης τὸ πορτοφόλι. Ἔκλεισα τὰ μάτια μου:

— Ἄνοιξέ τα!

Καὶ εἶδα τὸ κεφάλι τῆς Λιλῆς μέσα σ' ἕνα καινούργιο καπέλλο, φανταχτερὸ κι' ἐκπληκτικό. Ἦταν ἀληθινὰ ὄμορφο, ὅπως καὶ τὸ κεφάλι τῆς Λιλῆς. Τὸ μόνο ποὺ βρῆκα ὑπερβολικό, ἦταν ἕνα τεράστιο φτερό, μπλὲ σκοῦρο, βαλμένο στὸ πλάϊ, μὲ τὴν οὐρὰ πρὸς τὰ πάνω καὶ τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω. Ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ τοὺς κοντυλοφόρους ἀπὸ φτερὰ χήνας, ποὺ μεταχειρίζονταν οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς πρὶν ἐφευρεθοῦν οἱ στυλογράφοι καὶ οἱ κοντυλοφόροι. Καὶ συγκεκριμένα μοῦ θύμιζε τὴ μεγαλοπρεπῆ πέννα τοῦ Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζάκ, ὅπως τὴν ἔχω ἰδῆ σὲ σκίτσα τοῦ παληοῦ καιροῦ. Ἔπειτα ζύγισα τὸ μέγεθος τοῦ φτεροῦ. Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα, τὸ ὑπολόγισα ὡς μισὸ μέτρο μάκρος.

— Σὰν λίγο μεγάλο δὲν σοῦ φαίνεται τὸ φτερό;

— Εἶνε τῆς μόδας!

— Ξέρω κι' ἐγώ, τί νὰ σοῦ πῶ; Ἔτσι ποὺ τὸ βλέπω μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν φορᾶς καπέλλο μὲ φτερό, ἀλλὰ φτερὸ μὲ καπέλλο.

— Μιὰ φορὰ εἶνε μοντέλο! Καμμιὰ ἄλλη στὴν Ἀθήνα δὲν θὰ τὸ φοράη. Καὶ γιὰ μοντέλο δὲν εἶνε καθόλου ἀκριβό.

— Πόσο;

— Μόνο πεντακόσιες χιλιάδες.

Πεντακόσιες χιλιάδες γιὰ ἕνα μοντέλο δὲν εἶνε, βέβαια, λίγες, ἀλλὰ οὔτε καὶ πολλές. Μ' ἕνα πεντακοσάρι ξοφλᾶμε. Ἔτσι ἐνόμιζα.

★

Τὸ ἄλλο ὡραῖο μεσημέρι, ἡ Λιλὴ εἶχε μιὰ ἄλλη ὡραία ἔκπληξι: Ἀνακάλυψε πὼς τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ καπέλλου δὲν πήγαινε μὲ κανένα

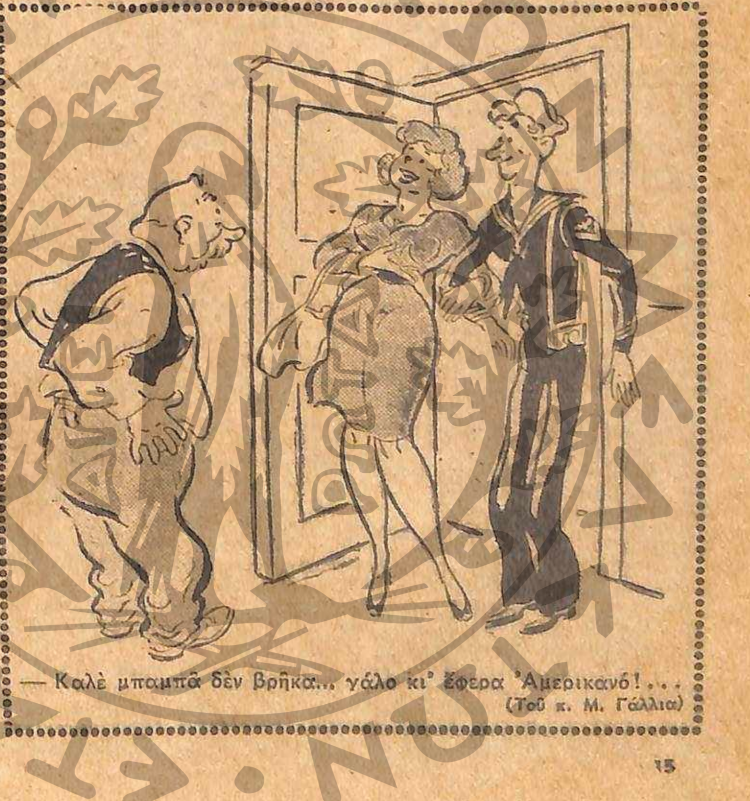

— Καλὲ μπαμπὰ δὲν βρῆκα... γάλο κι' ἔφερα Ἀμερικανό!...

(Τοῦ κ. Μ. Γάλλια)

ἀπὸ τὰ φορέματά της. Ἕνα τόσο ὄμορφο καὶ φανταχτερὸ καπέλλο, ἀπαιτοῦσε ὁπωσδήποτε καὶ ἀνάλογο φόρεμα. Ἀλλοιῶς ἦταν ἄχρηστο καὶ θὰ θαβόταν στὴ ντουλάπα.

— Δὲν δώσαμε, βέβαια, πεντακόσιες χιλιάδες γιὰ νὰ τὶς ἀποθηκέψουμε στὴ ντουλάπα! μοῦ εἶπε, μὲ ὕφος γυναίκας ποὺ ἔχει ἀνεπτυγμένο τὸ οἰκονομολογικὸ πνεῦμα.

Ὄχι βέβαια. Καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ δώσουμε ἄλλες ἐννηακόσιες, γιὰ τὸ κατάλληλο φόρεμα. Ἀλλὰ ἕνα φόρεμα κι' ἕνα καπέλλο, δὲν φτάνουν γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὸ «ἀνσὰμπλ» μιᾶς κυρίας. Ὑπάρχουν καὶ κάτι ἐξαρτήματα: Τὰ παπούτσια, ἡ τσάντα καὶ τὰ γάντια.

— Δὲν δώσαμε, βέβαια, ἕνα τετρακόσια γιὰ νὰ τὰ θάψουμε στὴ ντουλάπα!

Ὄχι βέβαια. Μιὰ ποὺ μπήκαμε στὸ χορό, δὲν μπορούσαμε νὰ τὸν ἀφήσουμε στὴ μέση. Παπούτσια, τσάντα, γάντια, ὅλα ὁμοῦ πεντακόσιες ἀκόμη. Στρογγυλὸς λογαριασμός. Τὸ ὅλον ἕνα ἐννηακόσια.

— Ποτὲ δὲν φανταζόμουνα ὅτι ἕνα γυναικεῖο καπέλλο μπορεῖ νὰ στοιχίζῃ τόσα! εἶπα πληρώνοντας τὸν τελευταῖο λογαριασμό.

Τὸν τελευταῖο, ὅπως ἐνόμιζα. Ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, ἂν σταματοῦσα κι' ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἕνα φανταχτερὸ καπέλλο, στοιχίζει πολὺ περισσότερα. Καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιπροσθέτως κι' ἕνα φτερὸ μισὸ μέτρο, μὲ τὴ μύτη νὰ ἐξέχῃ εἴκοσι πόντους ἀπὸ τὸ κύριο σῶμα τοῦ καπέλλου, τότε τὰ ἔξοδα φτάνουν σὲ σημεῖο ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογίσῃ.

★

Ὅταν συμπληρώθηκε τὸ «ἀνσάμπλ», ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐπίδειξις. Τὰ πρῶτα ἐγκαίνια θὰ γινόντουσαν στὸ σπίτι τῆς Σάσας, ὅπου μαζεύονται τακτικὰ μερικὲς κυρίες καὶ ξοδεύουν τὶς ὧρες τους στὸ πινάκλ. Συνήθως ἡ Λιλὴ ἔπαιρνε τὸ τρὰμ καὶ πήγαινε ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν. Αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ὅμως, πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Ἄκουσα τρία δαντελλένια χτυπήματα στὴν πόρτα, καὶ εἶπα «ἐμπρός». Ἡ πόρτα μισάνοιξε. Καὶ βλέπω πρῶτα μιὰ μύτη φτεροῦ νὰ τρυπώνῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, σὰν περισκόπιο ὑποβρυχίου.

— Ἔλα Λιλή! εἶπα.

Καὶ ἀκολούθησε τὸ ὑπόλοιπο. Ὅταν οἱ γυναῖκες ἐπισκέπτονται ἀπρόοπτα τοὺς ἄντρες τους στὸ γραφεῖο, ἔχουν ἕνα εἰδικὸ χαρούμενο ὕφος κι' ἕνα παράξενο παιδιάστικο χαμόγελο. Πρὸ παντὸς ἂν τύχῃ καὶ φοροῦν κάτι καινούργιο.

— Πέρασα ἀπὸ δῶ νὰ σοῦ πῶ μιὰ καλησπέρα καὶ νὰ μὲ δῇς. Πῶς σοῦ φαίνομαι;

Καὶ πῆρε πόζα μανεκέν.

— Ἂν βγάλῃς αὐτὸ τὸ φτερό, εἶσαι ὑπέροχη.

— Ἐσένα τὸ φτερὸ σοῦ μπῆκε στὸ μάτι! Μὰ αὐτὸ εἶνε ὅλη ἡ ἀξία τοῦ ἀνσάμπλ.

— Κάθησε λίγο. Θέλεις ἕνα γλυκό;

— Ὄχι, γιατὶ ἔχω τὸ ταξὶ κάτω καὶ περιμένει.

— Ταξί; Μὰ ἐσὺ συνήθως παίρνεις τὸ τράμ, ποὺ σὲ βγάζει στὴν πόρτα τῆς Σασάλας.

— Ναί, ἀλλὰ μὲ τέτοιο καπέλλο, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπαίνῃ μιὰ κυρία στὸ τράμ. Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ φορέσῃς ἕνα φράκο καὶ νὰ πᾷς στὴν ἀγορά. Τὰ ὡραῖα καπέλλα ἐπιβάλλουν καὶ ὑποχρεώσεις.

— Ὥστε μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, μόνο σὲ ταξὶ θὰ μπαίνουμε.

— Καὶ λίγο εἶνε. Κανονικά, ἕνα τέτοιο καπέλλο, θέλει δική του κοῦρσα. Ἀλλὰ τέλος πάντων. Στὴν ἀνάγκη συμβιβάζεται καὶ μὲ τὸ ταξί. Γειά σου, ἀγάπη μου!

— Ὠρβουάρ, χρυσό μου. Καὶ πρόσεχε τὸ φτερό, τώρα ποὺ βγαίνεις!

— Ἔννοια σου!

Πρόσεξε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὴ μύτη τοῦ φτεροῦ νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὴν πόρτα. Εὐτυχῶς χωρὶς καμμιὰ ζημιά. Οὔτε γιὰ τὴν πόρτα, οὔτε γιὰ τὸ καπέλλο. Ἀργὰ τὸ βράδυ πέρασα ἀπὸ τῆς Σάσας γιὰ νὰ πάρω τὸ φτερὸ μὲ τὴ γυναῖκα μου. Δέχθηκα θερμὰ συγχαρητήρια ἀπὸ τὶς φιλενάδες της, ποὺ φοροῦσαν μικρότερα φτερά. Ὅλ' αὐτὰ τὰ μικρὰ φτερά, νόμιζες πὼς εἶχαν τὸ συναίσθημα τῆς κατωτερότητος μπροστὰ στὸ γιγάντιο φτερὸ τῆς Λιλῆς, ποὺ κυριαρχοῦσε ἐκεῖ μέσα, σὰν αὐτοκράτορας ἀνάμεσα στοὺς ὑποτακτικούς του. Τὸ πινὰκλ εἶχε συνέχεια ἀκόμα καὶ κάθησα δίπλα ἀπὸ τὴ Λιλή, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὸν τρόπο ποὺ ἔπαιζε καὶ κατάφερνε πάντα νὰ βγαίνῃ χαμένη. Καθὼς κουνοῦσε τὸ κεφάλι της, τὸ φτερὸ μιὰ πήγαινε μπροστά, σὰν ἔμβολο παληοῦ πολεμικοῦ πλοίου, μιὰ γύριζε ἀριστερά, μιὰ δεξιά. Κι' ἐγὼ τραβήχτηκα ἐγκαίρως γιὰ νὰ μὴ μοῦ συμβῇ κανένα ἀτύχημα.

Αὐτὸ τὸ ἀτύχημα συνέβη τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ σερβίριζαν τὸν καφέ. Ἡ ὑπηρέτρια εἶχε τρυπώσει ἀνάμεσα στὴ Λιλὴ καὶ σὲ μένα, μὲ τὸ δίσκο στὸ χέρι. Καὶ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε πάρει τὸ φλυτζάνι κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ ἀκουμπήσῃ στὸ τραπέζι, ἔξαλλη ἡ Λιλὴ γιατὶ τὴν εἶχαν πιάσει διπλῆ μὲ δυὸ μπαλλαντὲρ στὰ χέρια της, κάνει ἀπότομη στροφὴ γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὰ χαρτιά της:

— Μὰ γιὰ κύττα, Φαίδων. Μὲ τέτοιο χαρτὶ καί...

... καὶ ἡ μύτη τοῦ φτεροῦ βρίσκει τὸ φλυτζάνι. Τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ ὤθησι, καὶ τὸ φλυτζάνι πέφτει ἀπάνω μου. Εὐτυχῶς ὁ καφὲς δὲν ἦταν ζεματιστός. Ἔγινε μιὰ μικρὴ ταραχή. Ἡ Λιλὴ τάβαλε μὲ τὴν ὑπηρέτρια:

— Μὰ δὲν προσέχεις, καϋμένη, ὅταν κρατᾷς καφέδες;

— Μὰ ποῦ νὰ ἤξερα, κυρία Λιλή, ὅτι θὰ γυρίσῃ τὸ φτερό σας;

Τέλος πάντων, τὸ ζήτημα διασκεδάστηκε. Εἶπαν ὅλες ὅτι ὁ καφὲς εἶνε «γοῦρι» κι' ἔτσι ἔμεινα κι' εὐχαριστημένος..

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὸ πινὰκλ ἔλαβε τέλος καὶ σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε. Πήραμε καὶ τὴν Ἑλένη στὸ ταξί, νὰ τὴν ἀφήσουμε σπίτι της. Ἀλλὰ προειδοποιήσαμε τὴ Λιλή:

— Ὅταν εἶνε νὰ γυρίσῃς τὸ κεφάλι σου, νὰ μᾶς τὸ ἀναγγείλῃς πρῶτα!

Ἀφήσαμε τὴν Ἑλένη στὸ σπίτι της. Καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ δικό μας.

— Ἐσὺ κάτσε σ' αὐτὴ τὴ γωνία κι' ἐγὼ σὲ τούτη! εἶπα στὴ Λιλή.

Βρέθηκα σὲ χῶρο ἔξω ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα βολῆς τοῦ φτεροῦ. Τὸ ταξὶ ἔτρεχε κανονικά, στὴν ἄσφαλτο. Ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ὅμως ἔτυχε νὰ ξεπροβάλῃ ἀπὸ κάποιο σταυροδρόμι καὶ ὁ σωφὲρ ἀναγκάστηκε νὰ φρενάρῃ ἀπότομα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύγκρουσι. Πέσαμε μὲ τὰ μοῦτρα μπροστά. Ὁ σωφὲρ ξεφώνισε:

— Ὢχ!

Κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ σβέρκο του. Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ μύτη τοῦ φτεροῦ, ὅπως ἔπεσε μὲ ὁρμή, ἐμβόλισε τὸ σβέρκο τοῦ σωφέρ, ποὺ ἔτυχε νὰ κάθεται μπροστὰ ἀπὸ τὴ Λιλή. Ἐξέτασα τὸ σβέρκο του. Τὸ τραῦμα ἦταν ἐλαφρό. Ἂν τὸ φτερὸ εἶχε πιὸ ψιλὴ μύτη, θὰ εἴχαμε τραῦμα διαμπερές.

— Σὲ πονάει; τὸν ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Σὰν νὰ μοῦ σούβλισαν τὸ σβέρκο!

— Δὲν εἶνε τίποτα!

Ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ τὸν ἠρέμησε κάπως κι' ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος μᾶς εἶπε «καληνύχτα» τρίβοντας τὸ σβέρκο του.

— Δὲν προσέχουν κι' αὐτοὶ οἱ σωφέρ! εἶπε ἡ Λιλή, ἐνῶ ἀνοίγαμε τὴν πόρτα.

— Τί ἤθελες νὰ κάνῃ;

— Νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του κι' αὐτός!

— Μὰ αὐτὸς κρατάει τὸ βολὰν καὶ βρίσκει ἀντίστασι!

— Τότε καλὰ νὰ πάθῃ!

— Μάλιστα. Καὶ τὸ κοστοῦμι μου τί θὰ γίνῃ;

— Θὰ τὸ στείλῃς στὸ καθαριστήριο!

Στὸ λογαριασμὸ τοῦ καπέλλου προστέθηκαν ἀκόμα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξὶ καὶ τὰ καθαριστικά.

★

— Πρέπει νὰ πάρῃς ἕνα καινούργιο καπέλλο! μοῦ εἶπε τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ἡ Λιλή, σὲ τόνο ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀντίρρησι.

— Δὲν βρίσκω τὸ λόγο ἀπάντησα. Αὐτὸ ποὺ φορῶ κρατιέται μιὰ χαρὰ ἀκόμα.

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε ψιλὸ καὶ μαλακό. Εἶνε μᾶλλον καπέλλο τῆς δουλειᾶς. Σοῦ χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἕνα καπέλλο ἀμπιγιέ, ἀπὸ κεῖνες τὶς σοβαρὲς ρεπούμπλικες, μὲ τὸ γυριστὸ μπόρ, ποὺ ἔχουν κι' ἕνα φιλετάκι στὸ γῦρο.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Μά, διάβολε! Τὸ ρωτᾷς; Δὲν μπορῶ νὰ βγαίνω μὲ τὸ καινούργιο μου καπέλλο μὲ τὸ φτερὸ κι' ἐσὺ δίπλα μου μ' αὐτὴ τὴ γκρίζα μαλακὴ ρεπούμπλικα. Εἶσαι ἀνορθογραφία! Ὅταν μὲ συνοδεύῃς, πρέπει νὰ εἶσαι κι' ἐσὺ ἀνάλογα ντυμένος! Νὰ μὴ μὲ κάνῃς νὰ ντρέπωμαι!

Φυσικὰ συμμορφώθηκα. Ἀγόρασα μιὰ ἐπιβλητικὴ μπλὲ ρεπούμπλικὰ κι' ἕνα φουλάρι γιὰ τὸ λαιμό. Ἡ Λιλὴ ἐνθουσιάστηκε καὶ εἶπε:

— Δὲν θὰ πᾶμε σὲ κανένα κέντρο ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βράδυα; Δὲν πῆρα, βέβαια, τὸ καινούργιο μου καπέλλο γιὰ νὰ τὸ κλειδώσω στὴ ντουλάπα. Πρέπει νὰ τὸ δείξω!

Οἱ ἄντρες, συνήθως, πηγαίνουν στὰ κέντρα διασκεδάσεως γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ δείξουν τὰ καινούργια τους φορέματα καὶ καπέλλα. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σκληρὸς ὁ ἄντρας ποὺ δὲν θὰ δώσῃ στὴ γυναῖκα του αὐτὴ τὴν εὐκαιρία.

Ἔτσι, ἕνα βράδυ, ἡ Λιλή, ἐγὼ καὶ τὸ φτερό της, βρεθήκαμε στὸ καμπαρὲ «Τὸ πράσινο ἀστέρι». Φυσικά, δὲν πήγαμε σὰν κοῦκοι. Καλέσαμε καὶ συντροφιά. Τὸ καπέλλο τῆς Λιλῆς εἶχε μεγάλο σουξέ. Τὸ κύτταζαν κυρίες καὶ κύριοι, μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμὸ καὶ χαμογελοῦσαν. Τέτοιο φτερὸ δὲν εἶχαν ξαναϊδῆ τὰ μάτια τους κι' ἡ Λιλὴ κολυμποῦσε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Φαινόταν τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο δὲν ἦταν οὔτε νύφη.

Φυσικά, ὅταν σηκωνόταν γιὰ νὰ χορέψῃ, τ' ἄλλα ζευγάρια ἔκαναν τόπο, γιὰ νὰ μὴ συγκρουστοῦν μὲ τὸ φτερό. Καὶ ἄκουσα μιὰ - δυὸ φορὲς καὶ κάτι φωνές:

— Τὸ νοῦ σας τὸ φτερό! Κάνει στροφή!...

Φάγαμε, ἤπιαμε, χορέψαμε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ καπέλλου. Πληρώσαμε καὶ σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε. Ὅλα τὰ βλέμματα παρακολούθησαν τὴν ἐπιβλητικὴ ἀποχώρησι τοῦ φτεροῦ. Στὴν ἔξοδο ὁ θυρωρὸς μὲ τὸ χρυσοποίκιλτο γαλάζιο παλτό, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ σφύριξε νἄρθῃ ταξί. Ἄνοιξε μὲ σεβασμὸ τὴν πόρτα κι' ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ συνέβη τὸ δρᾶμα. Ὅπως ἦταν ψηλὸς καὶ σωματώδης, ἐνῶ ἔσκυβε γιὰ νὰ κάνῃ τὴ συνηθισμένη βαθειὰ ὑπόκλισι, τὸ μοῦτρο του βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὴ μύτη τοῦ φτεροῦ. Ὁ δυστυχὴς δὲν εἶχε σταθμίσει τὸν κίνδυνο. Ἡ Λιλή, γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι της γιὰ ν' ἀμείψῃ τὴν εὐγενικὴ ὑπόκλισι μ' ἕνα χαμόγελο καὶ τότε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ σπάθισε τὴν ἠρεμία τῆς νύχτας:

— Ὤχ! Τὸ μάτι μου!

— Δὲν εἶνε τίποτα! εἶπα.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ πολὺ δραματικά: «Τὸ μάτι μου! Τὸ μάτι μου!» καὶ νὰ τὸ σκεπάζῃ μὲ τὸ χέρι του.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ κέντρο, μαζεύτηκε κόσμος.

— Ἔχει πάθει σοβαρὴ δουλειά, τί καθόσαστε! εἶπε ἕνας ἀστυφύλακας. Στῶν Πρώτων Βοηθειῶν, γρήγορα!

★

Ὁ καϋμένος ὁ θυρωρὸς χρειάστηκε νὰ μείνῃ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα σὲ ὀφθαλμιατρικὴ κλινική, ὡς ποὺ νὰ ξαναβρῆ τὸ μισὸ φῶς ποὺ εἶχε χάσει.

— Θαῦμα πῶς τὸ γλύτωσε! μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ εἶχε γίνει Νέλσων!

Φυσικὰ τὰ ἔξοδα, μαζὶ μὲ μιὰ γερὴ ἀποζημίωσι, τὰ πληρώσαμε ἐμεῖς, δηλαδὴ ἐγώ. Πῆγαν κι' αὐτὰ στὸ λογαριασμὸ τοῦ καπέλλου, ποὺ στοιχίζει μόνο πεντακόσιες χιλιάδες. Καὶ ὁ λογαριασμὸς μένει ἀκόμα ἀνοιχτός. Γιατὶ ἡ Λιλὴ ἐπιμένει πάντα νὰ τὸ φορᾷ.

— Τουλάχιστον νὰ βάλῃς ἕνα μακρύτερο φτερό! τῆς πρότεινα.

— Τί λὲς καϋμένε! Στὸ φτερὸ εἶνε ὅλη ἡ ἀξία του!

Θὰ τὸ φορᾷ, λοιπόν. Ὁπωσδήποτε, ὅταν θᾶνε νὰ βγοῦμε ἔξω, θὰ δημοσιεύσω μιὰ σχετικὴ εἰδοποίησι στὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆτε στὴν ἀκτῖνα βολῆς καὶ ἐρημώσουν οἱ δρόμοι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✿ ✿

Ἀλλοίμονο στοὺς συζύγους

Τὸ καλύτερο «σαμπουὰν» γιὰ τὶς ξανθές, σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς εἰδικούς, εἶνε ἡ σαμπάνια. Ἂν ἡ μόδα αὐτὴ ἐπικρατήσῃ, οἱ ἄντρες ποὺ ἔχουν παντρευτῆ ξανθὲς γυναῖκες ἀπειλοῦνται μὲ χρεωκοπία!...

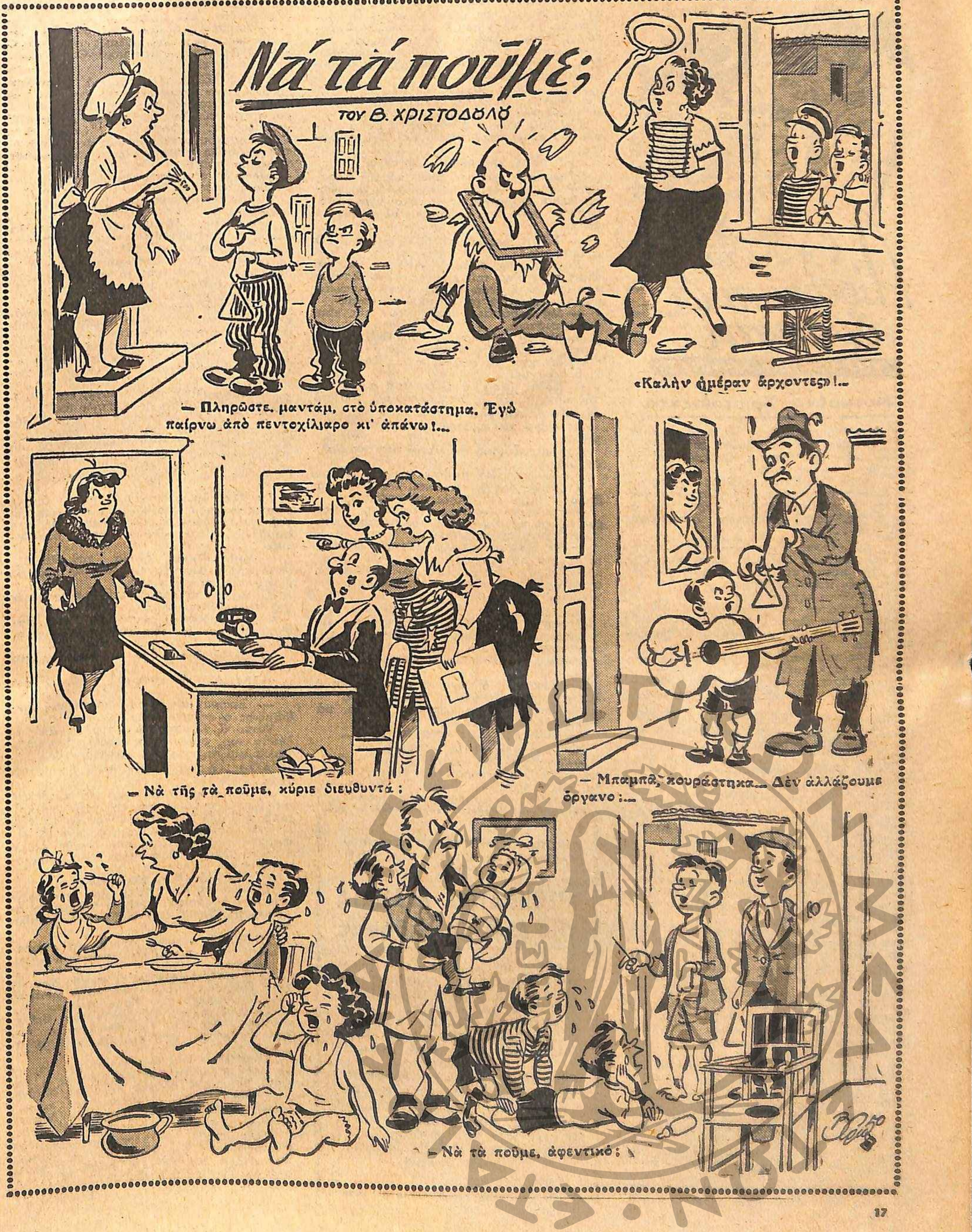
Νά τά πούμε;
του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
— Πληρῶστε, μαντάμ, στὸ ὑποκατάστημα. Ἐγὼ παίρνω ἀπὸ πεντοχίλιαρο κι' ἀπάνω!...
«Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες»!...
— Νὰ τῆς τὰ ποῦμε, κύριε διευθυντά;
— Μπαμπά, κουράστηκα... Δὲν ἀλλάζουμε ὄργανο;...
— Νὰ τὰ ποῦμε, ἀφεντικό;

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αἰσθηματικὰ δράματα
ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ματωμένα Χριστούγεννα

Νύχτα Χριστουγέννων, στὴν Κηφισσιά. Περασμένη ἡ ὥρα. Γλυκὸς ἁπλώθηκε ὁ ὕπνος μέσα στὰ σπίτια, ὕστερα ἀπ' τὸ Χριστουγεννιάτικο γεῦμα.

Ὁ γέρο Σταθάτος, παλιὸς στρατιωτικός, κάθεται μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ σκέπτεται τὰ περασμένα. Εἶνε γέρος πιά, ἀνύπαντρος, χωρὶς οἰκογένεια, ὁλομόναχος στὴ ζωή...

……

Τόκ! τόκ!... Δυνατοί, βιαστικοὶ χτύποι στὴν πόρτα φέρνουν ἀπότομα τὸν γέροντα στὴν πραγματικότητα.

Ποιὸς νἆναι τέτοια ὥρα;

Ὁ Σταθάτος τινάχτηκε πάνω, ὄρθιος. Ἔρριξε στοὺς ὤμους τὸ παλτό του, καί, παίρνοντας στὸ χέρι μιὰ λάμπα, βγῆκε στὸ διάδρομο.

— Σᾶς παρακαλῶ!... Σῶστε με!... τοῦ εἶπε μὲ κομμένη φωνὴ μιὰ κυρία.

— Περᾶστε, κυρία μου! ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ ὁ γέρο πολεμιστὴς καὶ παραμέρισε εὐγενικά.

Μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ μέσα. Κι' ὁ Σταθάτος ὡδήγησε τὴν ἄγνωστη στὸ δωμάτιό του.

— Καθῆστε, παρακαλῶ! Ἐκεῖ, στὸ τζάκι!...

Ἐκείνη κάθησε, ἀναστενάζοντας μὲ ἀνακούφισι.

— Ὤ, κύριε! Σᾶς εὐχαριστῶ... Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! εἶπε γεμάτη συγκίνησι.

— Ἡσυχᾶστε, κυρία! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μ' εὐχαριστῆτε. Εἶναι χρέος μου νὰ σᾶς βοηθήσω σ' ὅ,τι μὲ χρειάζεστε!

Ἡ ξένη εἶνε τώρα ξεθαρρέψει. Ὁ πρῶτος φόβος, ἡ κούρασί της εἶχαν ὑποχωρήσει. Στὸ ὡραῖο της πρόσωπο ἀντιφέγγιζαν οἱ φλόγες ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ αὐτὸ τὸ παιχνίδισμα τῆς λάμψης ἔδινε παράξενη γοητεία στὴ μορφή της.

— Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω κάτι; πρότεινε ὁ ἀπόστρατος. Ξέρετε ὁ ὑπηρέτης μου ἔχει ἄδεια ἀπόψε κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς περιποιηθῶ ὅσο πρέπει...

— Μὰ τί λέτε! διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Ἄλλωστε, πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω...

— Δὲν εἶμαι διόλου περίεργος!... τὴ διέκοψε ἱπποτικὰ ὁ Σταθᾶτος.

— Ὄχι, ὄχι! Πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε: Εἶμαι γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ Σ.

— Πῶς! Τοῦ ἰλάρχου;...

— Ἀκριβῶς! Ἀγαπιώμαστε τρελλὰ ἄλλοτε. Μὰ ἡ ζωή μου τελευταῖα ἔχει καταντήσει μαρτύριο. Μὲ ζηλεύει τρομερά. Τὸ πάθος του γιὰ μένα εἶναι τρομερὰ βίαιο, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πιά... Μ' ἔχει διαρκῶς κλεισμένη μέσα στὸ σπίτι, μέρα καὶ νύχτα. Καὶ ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ βγῶ, βάζει φύλακες καὶ μ' ἐπιτηροῦν, ἀνθρώπους του καὶ μὲ παρακολουθοῦν, βῆμα δὲν μπορῶ νὰ κάνω μόνη μου... Καὶ μοῦ δημιουργεῖ κάθε τόσο τρομερὲς σκηνές. Εἶναι ἕνας βάρβαρος! Μοῦ φέρεται σκαιά. Μὲ προσβάλλει, χωρὶς λόγο. Θεέ μου!... Κι' ἀπόψε τόλμησε μάλιστα νὰ μὲ δείρῃ... Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, σηκώθηκα κρυφὰ κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι. Μένομε, ξέρετε, στὸν παράλληλο μὲ τὸ δικό σας δρόμο, στὴ γωνία. Ἄχ, Θεέ μου, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη!...

Ἕνας βαθὺς λυγμὸς ἔπνιξε τὰ λόγια τῆς ἄτυχης γυναίκας καὶ τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ φωτεινὰ μάτια της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησαν δυνατὰ χτυπήματα κάτω στὴν πόρτα καὶ ἄγριες φωνές:

— Ἀνοῖξτε γρήγορα!... Ἀνοῖξτε!

Ἡ ὡραία κυρία στὸ ἄκουσμα τῆς προσταγῆς ἐκείνης ἔγινε κατάχλωμη. Σηκώθηκε ὄρθια, σφίχτηκε κοντὰ στὸ γέρο ἀπόστρατο καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Σῶστε με, κύριε! Εἶν' ἐκεῖνος... Ὁ ἄντρας μου!

Συγκινημένος ἀκόμα ἀπὸ τὴ θλιβερὴ ἐξιστόρησι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει, ὁ Σταθάτος ἔσφιξε τρυφερὰ τὰ χέρια τῆς γυναίκας καὶ τὴν κύτταξε μὲ βαθειὰ συμπόνοια.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου! τῆς εἶπε ἀποφασιστικά.

— Μὰ δὲν ἀκοῦτε;... Ὤ, Θεέ μου!... Ἴσως μὲ εἶδε ποὺ ἔτρεχα ἐδῶ. Ἴσως νὰ τὸν ὡδήγησαν τὰ σκυλιά του... Καὶ τώρα τί θ' ἀπογίνω;...

— Ἐλᾶτε μέσα, στὸ διπλανὸ δωμάτιο! τῆς εἶπε ἥσυχα ὁ Σταθάτος. Θὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν ἤρθατε ἐδῶ.

Ἡ κυρία τὸν ἀκολούθησε στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Στὸ μεταξὺ πιὸ ἄγρια ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή:

— Ἀνοῖξτε! Θὰ σπάσω τὴν πόρτα!...

Ὁ ἀπόστρατος θύμωσε. Μὲ βιαστικὰ βήματα πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα:

— Λοιπόν; ρώτησε ἀγριεμένος. Ποιός εἶνε κεῖνος ποὺ θὰ σπάσῃ τὴν πόρτα μου;..

Μὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι.

Ἕνας ἄνθρωπος, ἔξω φρενῶν, ὥρμησε μέσα στὸ σπίτι. Δυὸ σκυλιά, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, τριγύριζαν ἀνήσυχα μέσα στὸ δωμάτιο, μυρίζοντας παντοῦ καὶ γαυγίζοντας ἄγρια.

*

Ἦταν ὁ ἴλαρχος Σ. Ὁ Σταθάτος τὸν γνώριζε κατ' ὄψι μόνο. Ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς στὴν τότε κοινωνία τῆς Ἀθήνας στρατιωτικὸς ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

— Ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα μου; ρώτησε ὁ ἴλαρχος, μὲ αὐστηρὸ κι' ὀργίλο ὕφος.

— Ποιά γυναῖκα; ρώτησε ἥσυχα, μὰ σοβαρὰ ὁ Σταθάτος.

— Αὐτὴ ποὺ ἔχεις κρυμμένη ἐδῶ!...

Ὁ γέρο πολεμιστὴς νευρίασε.

— Ἀκοῦστε ἐδῶ, ἀγαπητέ μου! τοῦ εἶπε, στὸν ἴδιο σκληρὸ τόνο. Πρῶτα - πρῶτα, σᾶς παρακαλῶ, ὅποιος κι' ἂν εἴσαστε νὰ φέρεστε μὲ εὐπρεπέστερο τρόπο στὸ σπίτι μου. Δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ μοῦ φέρεται ἔτσι, ἐδῶ μέσα!

— Ἄφησέ τα αὐτά, γέρο! φώναξε ὁ ἀξιωματικός. Φέρε ἐδῶ ἀμέσως τὴ γυναῖκα, γιὰ νὰ μὴ ψάχνω μόνος μου! Θὰ τὴ βρῶ, ὅπου κι' ἂν εἶνε!...

Στὸ μεταξὺ ὅμως τὰ σκυλιά, μὲ τὴ μυρουδιὰ εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ ἄτυχη κυρία καὶ τώρα τσαγκρούνιζαν τὴν πόρτα μὲ μανία, γαυγίζοντας.

Ὁ ἴλαρχος κατάλαβε πὼς ἐκεῖ μέσα ἦταν κρυμμένη ἡ γυναῖκα του. Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλὰ ὁ γέρος ἀπόστρατος πρόλαβε καὶ στάθηκε μπροστά του.

— Δὲν θὰ μπῇ κανένας ἐδῶ μέσα! φώναξε δυνατά.

Ὁ ἔξαλλος ἀξιωματικός, χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἐπετέθηκε ἐναντίον τοῦ Σταθάτου, βοηθούμενος κι' ἀπ' τὰ σκυλιά του. Ἀκολούθησε συμπλοκὴ καὶ σὲ λίγο ὁ ἴλαρχος ἔρριξε καταγῆς τὸ γέρο πολεμιστὴ κι' ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ἡ σύζυγός του.

Μὰ ὁ γέρο Σταθάτος, μ' ὅλα τὰ γεράματά του, δὲν ἦταν διατεθειμένος ν' ἀφήσῃ ἀπροστάτευτο τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο πλάσμα στὴ μανία τοῦ ἀνοήτου αὐτοῦ Ὀθέλλου. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ τράβηξε δυνατὰ τὸν ἴλαρχο, ἐμποδίζοντάς τον ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ξέφυγε, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ τράβηξε τὸ πιστόλι του.

Ὁ γηραιὸς ἀπόστρατος ὅμως πρόλαβε ν' ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνο καί, καθὼς βρισκόταν δίπλα στὴν ὁπλοθήκη του, μὲ μιὰ γοργὴ χειρονομία ξεκρέμασε ἕνα κυνηγετικὸ ὅπλο, γιὰ ν' ἀμυνθῇ...

*

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπὸ μέσα καὶ ἡ ὡραία κυρία, κάτωχρη καὶ τρέμοντας ὁλόκληρη, ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς δυὸ ἄντρες:

— Μή! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... κραύγασε ἡ δύστυχη, ἁπλώνοντας πρὸς τὸ μέρος τους τὰ χέρια της.

Ὁ γέρο Σταθάτος ἔτρεξε καὶ στάθηκε στὸ πλευρό της.

— Μὴ φοβᾶσαι, κόρη μου! τῆς εἶπε σταθερά. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω οὔτε νὰ σ' ἀγγίξῃ...

Ὁ ἄλλος ἔκανε δυὸ βήματα μπροστά τους:

— Ἄφησε τὴ γυναῖκα! φώναξε στὸ Σταθάτο.

— Ξεκουμπίσου! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐρεθισμένος ὁ ἀπόστρατος.

Τότε, ὁ ἴλαρχος Σ., τυφλὸς ἀπ' τὴ λύσσα του, σήκωσε τὸ πιστόλι του, σκόπευσε καὶ πυροβόλησε ἐναντίον του.

Ἀλλά... ἡ σκηνὴ εἶχε ἄλλη δραματικὴ τροπή:

Ἡ ὡραία κυρία μάντεψε τὶς προθέσεις τοῦ ἄγριου συζύγου της καὶ στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή, θυσιάζοντας τὸν ἑαυτό της, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἰλάρχου, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀγαθὸ ἐκεῖνο γέροντα, ποὺ φέρθηκε τόσο καλόκαρδα ἀπέναντί της.

Μὰ ἦταν ἀργὰ — ἀλλοίμονο!...

Ὁ ἴλαρχος Σ. εἶχε κιόλας πυροβολήσει. Καὶ ἡ σφαῖρα, ἀντὶ νὰ πλήξῃ τὸν ἀπόστρατο, βρῆκε στὸ στῆθος τὴ γυναῖκα του.

Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα ἄφησε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου καὶ κυλίστηκε κάτω, αἱμόφυρτη!

Ὁ φονιάς, βλέποντας τί συνέβη ὥρμησε ἔξω, φρικτός, ἔξαλλος μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα, τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων...

Ὁ γέρο Σταθάτος, ταραγμένος βαθιά, ἔσκυψε κοντὰ στὴν τραγικὴ γυναῖκα, ποὺ ἦταν ξαπλωμένη στὸ πάτωμα, γεμᾶτος ἀγωνία.

Ἡ ὡραία κυρία ἄνοιξε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ κόπο τὰ μάτια της καὶ κύτταξε μ' ἕνα θολό, σβυσμένο βλέμμα τὸ γέρο ἱππότη.

— Σᾶς... σᾶς... εὐχαριστῶ, κύριε... τραύλισε σφαδάζοντας ἀπὸ τοὺς θανάσιμους πόνους της.

Κάτι θέλησε νὰ προσθέσῃ ἀκόμα, μὰ δὲν πρόλαβε. Ἕνα κῦμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ στόμα της καὶ τῆς ἔκοψε τὰ λόγια καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωή της!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Παρακολουθῆστε τὴ νέα συγκλονιστικὴ σειρὰ τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας

Πρόκειται γι' ἀληθινὲς ἱστορίες ἀγάπης καὶ αἵματος, ποὺ διαδραματίστηκαν στὴν Πρωτεύουσα πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτο Παγκόσμιο πόλεμο καὶ ποὺ συγκίνησαν βαθειὰ τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Πονεμένα εἰδύλλια, σπαρακτικὲς τραγωδίες ἔρωτος, ρωμαντικὲς αὐτοκτονίες, ἄγριες ἀντιζηλίες καὶ μίση, ὑπέροχες θυσίες γιὰ τὴν ἀγάπη, ξαναζωντανεύουν τὴν ἀλησμόνητη Παλιὰ Ἀθήνα.

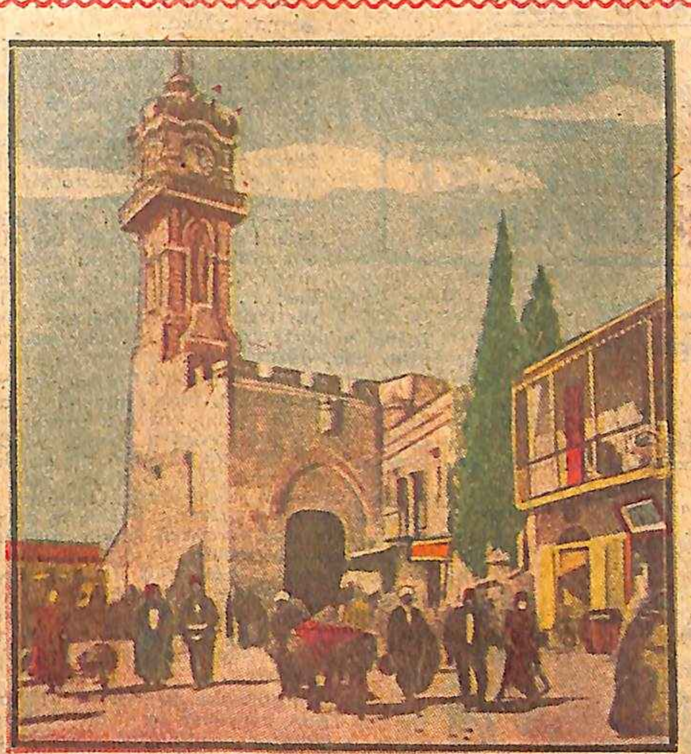

Ἡ πύλη τῆς Γιάφφας στὴν Ἱερουσαλὴμ

Ἡ σκηνογραφία ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ

Καὶ ἡ... βαβυλωνία τῶν γλωσσῶν

Ὁ τόπος ὅπου γεννήθηκε, ἐδίδαξε καὶ σταυρώθηκε ὁ Χριστός, εἶνε γεμᾶτος ὑποβλητικὲς εἰκόνες ποὺ δημιουργοῦν συνολικὰ τὴ μεγαλειώδη σκηνογραφία τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας. Πρόκειται εἰδικὰ γιὰ τὸ ὕπαιθρο τῆς Παλαιστίνης, ποὺ παρὰ τὴν καταθλιπτικὴ γυμνότητά του, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν προσφέρει στὰ μάτια τοῦ ξένου τίποτε ἄλλο ἀπὸ πέτρες καὶ χώματα καὶ βράχους καὶ ἀσθενικὰ δεντράκια, διεγείρει τὴ συγκίνησι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν μεταφέρει στοὺς μεγάλους χρόνους τῆς χριστιανικῆς δόξης.

Δὲν ξέρω ποιὰ μορφὴ θὰ πάρῃ τὸ ὕπαιθρο τῆς Παλαιστίνης ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ὅταν ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς θὰ ἔχῃ εἰσχωρήσει ὡς τὸν τελευταῖο λοφίσκο κι' ὡς τὸ τελευταῖο σπιτάκι τῆς Ναζαρέτ. Ἡ ἐποχή μας εἶνε ἀφορήτως παγερὴ καὶ δὲν ἀνέχεται αἰσθηματισμούς. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι αὔριο, στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου δὲν θὰ λειτουργήσῃ κανένα μοντέρνο καζῖνο ἢ δὲν θὰ κτισθοῦν συγχρονισμένα ξενοδοχεῖα στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας.

Στὸν «Βίον τοῦ Ἰησοῦ» ὁ Ρενὰν γράφει ὅτι ὁ Χριστός, ἂν καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴ Ναζαρὲτ αἰσθανόταν περισσότερο «σὰν στὸ σπίτι του» ὅταν βρισκόταν στὰ χωριὰ τῶν ψαράδων τῆς Γαλιλαίας. Αὐτὸ ἔχει τὴν ἐξήγησί του. Γιατὶ οἱ πλαγιὲς ποὺ πέφτουν πρὸς τὴ λίμνη τῆς Γαλιλαίας εἶνε πλημμυρισμένες ἀπὸ γλυκύτητα καὶ ἁπαλότητα καὶ συνθέτουν τὸ ἐπιβλητικώτερο περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ σπαρῇ καὶ νὰ ἀνθίσῃ ἡ διδασκαλία τῆς εἰρήνης. Γενικὰ τὸ ἀνώτερο τμῆμα τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰορδάνου εἶνε, νομίζω, τὸ ὡραιότερο τοπίο τῆς Παλαιστίνης. Ἐκεῖ οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι ζοῦν ἀκόμα τὴ μακαριότητα τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος. Εἶνε ντυμένοι κατὰ τὸν ἴδιο περίπου τρόπο ποὺ ἦσαν ντυμένοι οἱ ψαράδες τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ παλαιστινιακὴ ὕπαιθρος διετήρησε ὡς τὶς ἡμέρες μας τὸ χρῶμα καὶ τοὺς τύπους τῆς παληᾶς ἐποχῆς. Διασχίζοντας τοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν πρὸς τὰ σύνορα τῆς Συρίας, ὁ ξένος βρίσκεται μπροστὰ σὲ εἰκόνες, ποὺ ἐνῶ δὲν εἶνε μνημεῖα καμωμένα ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου, διεγείρουν τὴ συγκίνησι καὶ ὑποβάλλουν τὴ θρησκευτικὴ κατάνυξι. Ἡ Τιβεριάς, τὸ ὄρος Ἑρμῆν, τὰ Μάγδαλα — ἡ πατρίδα τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς — ἡ ἀκτὴ ὅπου ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος ἔδεναν τὴ βάρκα τους.

Ἀνατολικώτερα ἡ Καπερναοὺμ καὶ κατόπιν ἡ τοποθεσία τῆς καταραμένης ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ πόλεως Βηθσαϊδά. Οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν Καπερναοὺμ μένει τίποτε, ἔξω ἀπὸ τὸ μωσαϊκὸ δάπεδο καὶ τὰ θεμέλια τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τῆς συναγωγῆς, ὅπου ἔκαμε τὸ πρῶτο κήρυγμά του ὁ Ἰησοῦς.

Ἐνῶ ὅμως τὸ γυμνὸ τοπίο τῆς Παλαιστίνης μὲ τὰ συγκλονιστικὰ ὀνόματα προσφέρει βαθύτατες συγκινήσεις, οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ προκαλοῦν τὸ αἴσθημα τῆς ἀπογοητεύσεως. Ὅταν πλησίαζα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βηθλεέμ, εἶχα τὴν ψευδαίσθησι πὼς θὰ ἔβλεπα ζωντανὴ τὴν ἁπλοϊκὴ σκηνογραφία τοῦ τόπου τῆς Θείας Γεννήσεως. Τὰ πρῶτα ποὺ ἀντίκρυσα ἦταν ἕνα χαλασμένο φορτηγὸ αὐτοκίνητο μπροστὰ στὴν πλατεῖα τοῦ Ναοῦ τῆς Γεννήσεως, ἕνας μελαψὸς σωφὲρ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ ἐπισκευάσῃ καὶ πέντ' ἔξη ἀραπάδες ποὺ χάζευαν γύρω.

Πιὸ πέρα μιὰ πληθωρικὴ ἀραπίνα μὲ χοντρὰ σκουλαρίκια στ' αὐτιὰ καὶ στή... μύτη ἀγωνιζόταν νὰ βρῇ πελάτες γιὰ νὰ πλασάρῃ τὰ «μισμίσια» της (βερύκοκα), ἐνῶ καμμιὰ δεκαριὰ ξυπόλυτα καὶ ἀπεριγράπτως βρώμικα ἀραπάκια ἔσπευσαν νὰ πέσουν ἐπάνω μου, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μοίραζα λεφτὰ ἢ... ζαχαρωτά. Δὲν ἤμουν σὲ θέσι νὰ τὰ ἱκανοποιήσω κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Σὰν μιὰ φευγαλέα ὀπτασία τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος παρουσιάσθηκε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν καμπὴ ἑνὸς καλντεριμιοῦ μιὰ ψηλή, λιγερὴ Βηθλεεμίτισσα μὲ μιὰ στάμνα στὸ κεφάλι της. Αὐτὴ βέβαια ἦταν μιὰ μορφὴ ἀπὸ αὐτὲς ποὺ φορμάρει ἡ φαντασία ὅταν ὀπτασιάζεται κανεὶς τὶς σκηνὲς τοῦ δρόμου στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ.

Τρεῖς φορὲς ἐπισκέφθηκα τὴ Βηθλεὲμ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων 15 χρόνων. Καὶ κάθε φορὰ τὴν ἔβλεπα ἀλλαγμένη, παρασυρμένη ἐπίμονα ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ ἐκμοντερνισμοῦ. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι αἰσθάνθηκα συγκίνησι ὅταν εἶδα τὶς πολύχρωμες φωτεινὲς ρεκλάμες λίγα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σπήλαιο τῆς Γεννήσεως ἢ ὅταν ἀντίκρυσα τὶς δεκάδες τῶν αὐτοκινήτων νὰ τρέχουν μπροστὰ στὸ Ναό, χαλῶντας τὸν κόσμο μὲ τὰ ἀδιάκοπα κορναρίσματά τους.

Ὁ χρόνος εἶναι μοιραῖο νὰ καταλύῃ τὶς ἱστορικὲς σκηνογραφίες. Δὲν εἶναι λιγώτερο καταστροφικὸς ὁ ἄνθρωπος. Ὅσο κι' ἂν διατηρῇ τὴν εὐλάβειά του πρὸς τὰ μνημεῖα τῆς Διδασκαλίας καὶ τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀφίνει τὸν αἰσθηματισμὸ νὰ ὑπερνικήσῃ αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε πρόοδο καὶ συγχρονισμό. Ὕστερα εἶναι καὶ ἡ ἐξωφρενικὴ παρέκκλισις ἀπὸ τὴν ἁπλῆ γραμμὴ ποὺ ἐχάραξε τὸ Θεῖον κήρυγμα. Ἔτσι, ὁ ἀνύποπτος ποὺ μπαίνει στὸ Ναὸ τῆς Γεννήσεως, θὰ ἀκούσῃ μιὰ βαβυλωνία γλωσσῶν — ἑλληνικά, λατινικά, ἀρμένικα, ἀβησσυνέζικα — ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ διαίρεσαν τὸ Ναὸ σὲ τμήματα καὶ συμπλέκονται μεταξύ τους γιὰ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα!

Τί ἀντιπαθητικὸ καὶ ἀντιθρησκευτικὸ θέαμα καὶ ἄκουσμα ἀλήθεια γιὰ ἕνα χριστιανό!...

Παρ' ὅλα αὐτά, ὅταν κανεὶς κατέβῃ τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία σκαλιὰ τοῦ Σπηλαίου καὶ σταθῇ μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο μπρούντζινο ἄστρο ποὺ δείχνει τὸ ἀκριβὲς — κατὰ τὴν παράδοσι — σημεῖο τῆς Γεννήσεως, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἕνα ἐντονώτατο κλονισμό. Ὅσο κι' ἂν νοθεύουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἐπισκέπτη τὰ χρυσᾶ καὶ ἀσημένια ἀναθήματα, οἱ περιττὲς διακοσμήσεις, μέσα ἀπὸ τὸν ἱερὸ χῶρο ἀναβλύζει ἡ συγκίνησις. Ἡ σκέψις ὅτι στὸν χῶρο αὐτὸν ἐσκίρτησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Θεῖον Βρέφος λυγίζει καὶ τὸν πιὸ ψυχρὸ καὶ τὸν πιὸ ἀδιάφορο ἄνθρωπο...

Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

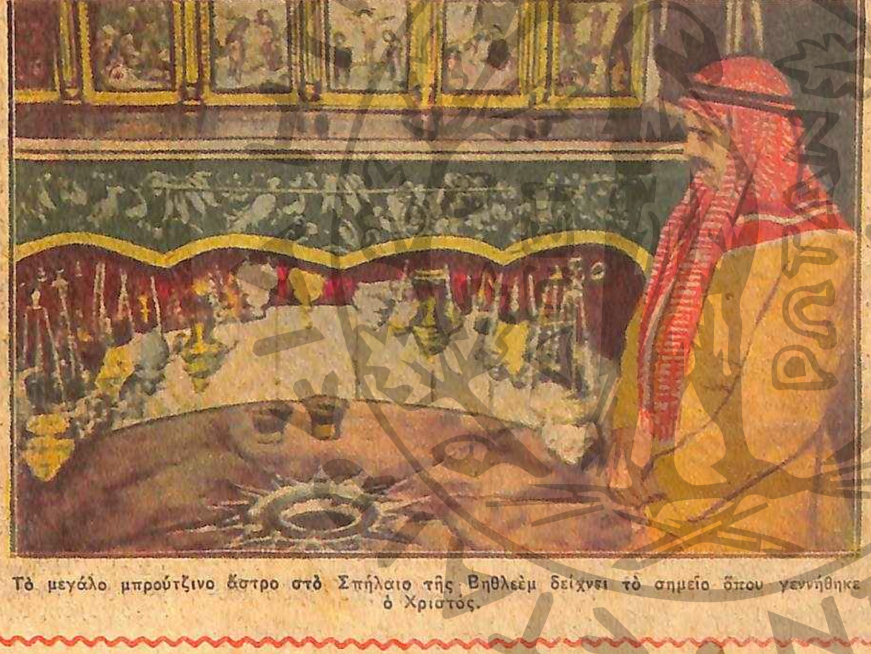

Τὸ μεγάλο μπρούτζινο ἄστρο στὸ Σπήλαιο τῆς Βηθλεὲμ δείχνει τὸ σημεῖο ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἔρως!

Οἱ ρωμαντικώτερες ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Ὁ δολικὸς ἐρωτευμένος

Οἱ δυὸ φίλοι εἴχανε βγῆ ἀπὸ τὴν πόλι τους — τὸ Νησὶ τῶν Καλαμῶν — καὶ περπατούσαν στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐξοχῆς, ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο δειλινὸ τοῦ 1898. Ὁ ἕνας, ὁ Τάσος Βαλτινός, μιλοῦσε μὲ θέρμη, μὲ πάθος, κι' ὁ ἄλλος ὁ Γιάννης Στάθης, τὸν ἄκουγε μὲ συγκίνησι:

— Τὴν ἀγαπάω, Γιάννη!... ἔλεγε ὁ Τάσος. Ἂν δὲν τὴν πάρω, θὰ σκοτωθῶ...

— Τὴν Ἀφροδίτη;...

— Ναί... Καὶ σὲ φώναξα σήμερα, ὄχι μόνο γιὰ νὰ σ' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου ποὔναι γεμάτη ἀπ' αὐτήν, μὰ καὶ γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσῃς: Ἡ Ἀφροδίτη, εἶναι ξαδέρφη σου, πρώτη σου ξαδέρφη...

— Ἔ, λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά: Ἔχεις δικαίωμα νὰ τὴν πάρῃς μαζί σου, νὰ πᾶς περίπατο... Δὲν σὲ παρεξηγεῖ κανένας...

— Λοιπόν;... ξανάπε σκοτεινὸς ὁ Στάθης.

Τοὔπιασε καὶ τὰ δυό του χέρια ὁ Τάσος, καὶ τοῦ τάσφιξε στὴν καρδιά του:

— Λοιπόν, θἄμαστε κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ φίλοι στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, θἄμαστε ἀδέρφια, ἂν μοῦ τὴ φέρῃς μιὰ μέρα...

— Νὰ στὴ φέρω;... Δὲν ξέρεις ὅμως κάτι, Τάσο...

— Τί;

— Ὅτι τὴν Ἀφροδίτη τὴν ἀγαπάω κι' ἐγώ!

— Ἐσύ;!... Τὴν πρώτη σου ξαδέρφη;...

Ἔκατσε σὲ μιὰ πέτρα βαρὺς ὁ Γιάννης, κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του, σὰ νἄθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἀναστατωμένες του σκέψεις...

— Ναί... Τὴν ἀγαπάω!... ψιθύρισε σὰ νὰ μονολογοῦσε. Κι' αὐτὸς ὁ ἔρωτάς μου ὁ ἀπαγορευμένος, φλογίζει ὅλη μου τὴν καρδιά!... Τὴν ἀγαπάω, καὶ ξέρω πὼς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τῆς τὸ πῶ, ξέρω πὼς δὲν εἶνε γραφτό μου νὰ τὴ σφίξω ποτὲ στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τῆς ψιθυρίσω ἀγάπης λόγια, νὰ κλείσω τὰ χείλια της μὲ τὰ δικά μου... Τὴν ἀγαπάω κρυφά, σὰν κολασμένος!...

— Τότε;... ρώτησε μαλακὰ ὁ Τάσος.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του ὁ Γιάννης:

— Τότε, θὰ σὲ βοηθήσω ἐσένα!... εἶπε ἀποφασιστικὸς στὸ φίλο του.

Ἔλαμψαν τὰ μάτια τοῦ Τάσου:

— Ἀλήθεια, Γιάννη;...

— Στ' ὁρκίζουμαι... Θὰ στὴ φέρω ἐγώ... Μιὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κάνω ἐγὼ εὐτυχισμένη, κάντην ἐσύ... Μά, θὰ τὴν κάνῃς;...

— Στ' ὁρκίζουμαι!... ἀπάντησε μὲ τὴ σειρά του ἐπίσημα ὁ Τάσος.

★

Ἔτσι κι' ἔγινε: Ἕνα πρωΐ, — Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ — ὁ Γιάννης ὁ Στάθης πῆγε στὸ σπίτι τῆς ξαδέρφης του, τῆς ὄμορφης Ἀφροδίτης, καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ μπάρμπα του, τὸν κὺρ - Θανάση τὸν Ἀλεξάκη, νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ πᾶνε στὸ πανηγῦρι τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ ποὺ γινόταν ἐκείνη τὴ μέρα στὸ ὁμώνυμο μοναστῆρι τῆς περιοχῆς.

— Μά, τὸ μοναστῆρι εἶναι μακρυὰ ἀπὸ δῶ, δυὸ ὧρες δρόμο...

— Θὰ πᾶμε μὲ τὰ γαϊδουράκια...

— Ἄντε, πηγαίνετε...

Πῆρε τὴν ξαδέρφη του ὁ Γιάννης, ποὺ ντυμένη μὲ τὰ καλά της, ἔλαμπε ὅλη ἀπὸ νειάτα κι' ὀμορφιά, ἀνεβήκανε σὲ δυὸ γαϊδουράκια, καὶ τραβήξανε γιὰ τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ.

Ἤτανε μιὰ μέρα διάφανη, γεμάτη ξάστερο φῶς κι' ἀπαλὰ χρώματα. Τὰ λειβάδια ἤτανε πλημμυρισμένα μὲ καινούργια λουλούδια, ποὺ κεντούσανε τὰ πιὸ φανταχτερὰ στολίδια ἀπάνω στὸ φρέσκο μεταξωτὸ τῆς καινούργιας χλόης. Τὰ δυὸ γαϊδουράκια ἀνηφορίζανε σιγὰ - σιγὰ τὸ στενὸ δρομάκι. Σιωπηλὸς ὁ Γιάννης, ἤταν βυθισμένος στὶς πικρές του σκέψεις. Ἡ Ἀφροδίτη, ἀντίθετα, ἤτανε κεφάτη, χαρούμενη, ἤθελε νὰ φλυαρῇ σὰν σπουργίτι:

— Γιατὶ δὲν μιλᾶς, Γιάννη;... ρώτησε ξαφνικὰ τὸν ξάδερφό της.

— Τί νὰ πῶ;... ἔκανε ἐκεῖνος, σκοτεινός, συλλογισμένος.

— Νὰ πῇς γιὰ τὰ πουλιά, γιὰ τὰ λουλούδια, γιὰ τὴν ἄνοιξι...

Κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ Γιάννης μελαγχολικά:

— Τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια κι' ἡ ἄνοιξι, δὲν εἶναι γιὰ μένα, Ἀφροδίτη...

— Γιατί;

— Ἐγὼ μέσα στὴν ψυχή μου κρύβω μαυρίλα...

Τὸν κύτταξε παραξενεμένη ἡ Ἀφροδίτη:

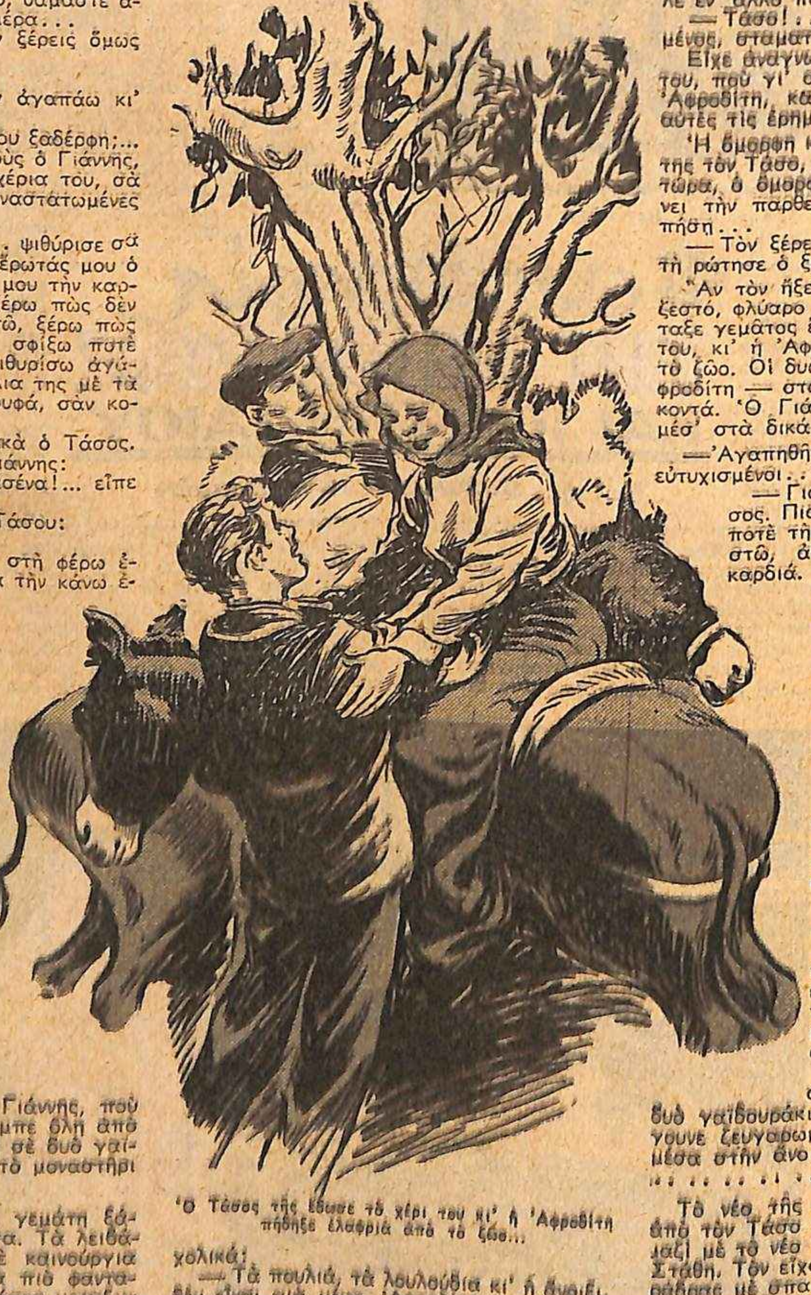

Ὁ Τάσος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του κι' ἡ Ἀφροδίτη πήδηξε ἐλαφριὰ ἀπὸ τὸ ζῶο...

— Τί ἔχεις, Γιάννη;... τὸν ρώτησε γλυκά.

— Μὴ μὲ ρωτᾶς!... τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα, σχεδὸν ἄγρια. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω, οὔτε λέγεται, οὔτε κάνει νὰ τὸ μάθῃς ἐσύ, Ἀφροδίτη!...

Καθὼς προχωρούσανε δίπλα - δίπλα τὰ δυὸ γαϊδουράκια, ἐκείνη ἀκούμπησε ἀπαλὰ τὸ χέρι της ἀπάνω στὸ δικό του:

— Γιατὶ δὲν κάνει νὰ τὸ μάθω, ἐγώ, Γιάννη;... Μηδὰ δὲν εἴμαστε ἀναθρεμένοι, ἐσὺ κι' ἐγώ, ἀπὸ μικρά, κοντὰ - κοντά, σὰν ἀδέρφια;... Δὲν ἔχεις ἀδερφή, Γιάννη, καὶ δὲν ἔχω ἀδερφό. Ἔχεις ἐμένα, κι' ἐγὼ ἔχω ἐσένα... Πές μου τὸν πόνο σου, ἀδερφέ μου...

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε ὁ Γιάννης, καὶ τοῦ φάνηκε τόσο ὄμορφη, τόσο λαμπερή — σὰν τὴν ἄνοιξι τὴν ἴδια... Γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ ζεστά του λόγια, γεμᾶτα ἔρωτα, γεμᾶτα πάθος, χυμήξανε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα του, σὲ μιὰ ὁλοζώντανη ἐξομολόγησι, κρυμένη τόσον καιρό, τόσα χρόνια... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ λόχμη, ξεπρόβαλε ἕν' ἄλλο παλληκάρι.

— Τάσο!... φώναξε ὁ Γιάννης παγωμένος, σταματώντας ἀπότομα τὸ ζῶο του.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ φίλο του... τὸ φίλο του, ποὺ γι' αὐτὸν εἶχε πάρει σήμερα τὴν Ἀφροδίτη, καὶ τὴν εἶχε ξεμοναχιάσει σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιές...

Ἡ ὄμορφη κοπέλλα, βλέποντας μπροστά της τὸν Τάσο, κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά. Καιρὸ τώρα, ὁ ὄμορφος συμπολίτης της εἶχε κάνει τὴν παρθενικὴ καρδούλα της νὰ χτυπήσῃ...

— Τὸν ξέρεις τὸν Τάσο, Ἀφροδίτη;... τὴ ρώτησε ὁ ξάδερφός της.

Ἂν τὸν ἤξερε!... Τὸν κύτταξε μ' ἕνα ζεστό, φλύαρο βλέμμα, κι' ἐκεῖνος τὴν κύτταξε γεμᾶτος ἔρωτα... Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του, κι' ἡ Ἀφροδίτη πήδηξε ἐλαφριὰ ἀπὸ τὸ ζῶο. Οἱ δυὸ νέοι — ὁ Τάσος κι' ἡ Ἀφροδίτη — σταθήκανε κοκκινίζοντας κοντὰ - κοντά. Ὁ Γιάννης ἔπιασε τὰ χέρια τους μέσ' στὰ δικά του, καὶ τὰ ἕνωσε.

— Ἀγαπηθῆτε σεῖς οἱ δυό!... Γίνετε εὐτυχισμένοι... ψιθύρισε μὲ πόνο.

— Γιάννη!... τοῦ φώναξε ὁ Τάσος. Πιστέ μου φίλε, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλωσύνη σου. Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. Ἔχεις μεγάλη καρδιά.

Ὁ Γιάννης δὲν μιλοῦσε. Κάτι σὰν νἄθελε νὰ πῇ, μὰ δὲν ἔβγαινε ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸν ἔπνιγε ἡ συγκίνησι. Κόμπος εἶχε σταθῆ στὸ λαιμό του ὁ λυγμὸς τοῦ πόνου του.

Ὁ Τάσος τὸ μάντεψε καὶ τὸν χτύπησε στὸν ὦμο:

— Κουράγιο, τοῦ εἶπε.

Ὕστερα τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά, ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε πάλι μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδερφέ μου!...

— Φύγετε τώρα. Ἡ ὥρα ἡ καλή... Ὁ Θεὸς μαζί σας! εἶπε ὁ Γιάννης ποὺ κράτησε παλληκαρίσια τὴν ψυχραιμία του ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

Ὕστερα ἀνέβασε τὸν Τάσο καὶ τὴν Ἀφροδίτη στὰ δυὸ γαϊδουράκια, καὶ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουνε ζευγαρωμένοι, μέσ' στὰ λουλούδια, μέσα στὴν ἄνοιξι...

……

Τὸ νέο τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τὸν Τάσο Βαλτινό, ἔφτασε στὸ χωριὸ μαζὶ μὲ τὸ νέο τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Γιάννη Στάθη. Τὸν εἴχανε βρῆ στὸ βάθος μιᾶς χαράδρας μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι. Γύρω του, οἱ παπαροῦνες μπερδευόντουσαν μὲ τὸ αἷμα του. Ἡ ἄνοιξι τὸν εἶχε παρηγορήσει πεθαμένο, νανουρίζοντάς τον μέσα στὴ λουλουδιασμένη ἀγκαλιά της...

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ὁ 13ος μισθὸς

Ὁ ἑορτάσιμος μισθός, ὁ δέκατος ὁ τρίτος,
ποὺ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι παίρνουν ἀδιακρίτως,
γίνεται σκέψις νὰ δοθῇ ἐφέτος κατὰ δόσεις,
πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐγίνηκε εἰς ἄλλας περιπτώσεις!

★

Σοφὰ τὸ κράτος σκέπτεται καὶ προνοητικά.
Διότι, οἱ ὑπάλληλοι, ἂν ἔτσι ξαφνικά,
ἕνα ὁλόκληρο μισθὸ στὸ χέρι ἀντικρύσουν,
ἀπὸ τὸ χρῆμα τὸ πολὺ ἴσως... παραφρονήσουν!

Ἐκπαίδευσις μὲ δόσεις

Ἕνεκα περιστάσεων δεινῶν καὶ ἀνωμάλων
καὶ λόγῳ τῆς ἐλλείψεως ἀρκούντων διδασκάλων,
τὸ ὑπουργεῖο σκέφθηκε — σοφά, ὅ,τι κι' ἂν πῇς —
νὰ λειτουργήσουν τὰ σχολειὰ μὰ ἐκ περιτροπῆς.

★

Θὰ λειτουργοῦνε, ὡς ἑξῆς, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω:
Σήμερα τὸ ἕνα τὸ σχολειὸ μεθαύριο τὸ ἄλλο.
Κι' ἄλλα σχολειὰ ἀλλοιώτικα, ἂν σᾶς ἐνδιαφέρῃ:
Ἄλλα χειμῶνα, δηλαδή, κι' ἄλλα τὸ καλοκαῖρι!

★

Πρωτότυπη ἐκπαίδευσις κι' ἐπιστημονική.
Καὶ μέθοδος πολὺ λαμπρὰ καὶ οἰκονομική.
Κι' οἱ μαθηταὶ οἱ εὐτυχεῖς στὰ νέα τοῦτα χρόνια,
θὰ μπαίνουν τοῦβλα στὸ σχολειό, νὰ βγαίνουνε...
(καδρόνια!

Τὰ χαρτιὰ

Γιὰ τῆς ΥΕΚΑ τὸ γνωστὸν τὸ σκάνδαλο ἂν ρωτήσῃς
ἀμέσως διετάχθησαν καὶ γίνονται ἀνακρίσεις.
Κι' εἰσαγγελεῖς κι' ἀνακριταὶ ἐμπῆκαν σ' ἀγγαρεία
κι' ἐγγράφων ἐξετάζουνε ὁλόκληρη σωρεία.

★

Μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, μόλις λίγο τὰ ξύσῃς,
οἱ ἔνοχοι ποὺ φάγανε, βγαίνουν φαρδειὰ - πλατειά.
Κι' ἔτσι συμβαίνει πάντοτε, σ' ὅλες τὶς καταχρή-
(σεις:
Κάνουν φτερὰ τὰ χρήματα καὶ μένουν τά... χαρτιά!

Πτηνοτροφία

Τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, ποὔχει γνῶσι καὶ σοφίο
ἀσχολεῖται τελευταίως καὶ μὲ τὴν πτηνοτροφία.
Κι' ἕνα πρόγραμμα ἐφαρμόζει εἰς τὸ ζήτημα ἐτοῦτο
ποὺ εὐημερία θὰ φέρῃ εἰς τὸν τόπο μας καὶ πλοῦτο

★

Τὰ ἀποτελέσματά του θἆν' πολὺ χορταστικά.
Θἄχουμε αὐγῶν σωρεία καὶ πολλὰ πουλερικά.
Κι' ἔτσι, μὲ τοῦ Ὑπουργείου, τὰ περίφημα τὰ φῶτα,
θὰ περνᾶμε ὅλοι κι' ὅλες στὸ ἑξῆς... ζωὴ καὶ κόττα!

Ἡ φοιτητικὴ ἀπεργία

Ἀπήργησαν κι' οἱ φοιτηταὶ ἀπ' τὰ μαθήματά των,
γιατὶ διπλασιάσθηκαν, αἴφνης, τὰ δίδακτρά των
ποὺ διαρκῶς αὐξάνονται καὶ παίρνουν νέα βάρη,
κι' ὡς νὰ σπουδάσῃ ἕνα παιδί, τοῦ γδέρνουν τὸ το-
(μάρι.

★

Μὰ πρέπει ἡ μηχανὴ αὐτὴ πλέον νὰ σταματήσῃ,
ἂν θέλουμε τῆς γνώσεως τὸ φῶς νὰ μὴ μᾶς σβύσῃ.
Γιατὶ καθὼς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει καταντήσει,
τώρα ἡ σπουδὴ ἑνὸς παιδιοῦ — μεγάλη ἀδικία —
στοιχίζει τόσο, ὅσο σχεδὸν μιὰ πολυκατοικία!

Τὰ δελτία

Τὸ σύνθημα μᾶς ἔδωσε πρώτη ἡ Ἑλβετία.
Καθιερώνει προσεχῶς κι' ἐγκαίρως τὰ δελτία:
Δελτία χωρὶς ἀντίρρησι καὶ δίχως πολλὰ λόγια,
στὰ ροῦχα καὶ στὰ τρόφιμα καθὼς καὶ στὰ... ρι
(λόγια

★

Ξαναγυρίζει, φαίνεται, ὁ παλαιὸς μπελᾶς.
Μὰ ἂς μὴν ἀνησυχοῦμε ἐμεῖς. Διότι ἡ Ἑλλάς,
στὸ θέμα αὐτὸ διεκδικεῖ τὸν τίτλο τῶν πρωτείων.
Γιατί, ἂν δὲν ἔχῃ τρόφιμα, λόγῳ πολλῶν αἰτίων,
ποτέ της δὲν τῆς ἔλειψε ἐπάρκεια... δελτίων!

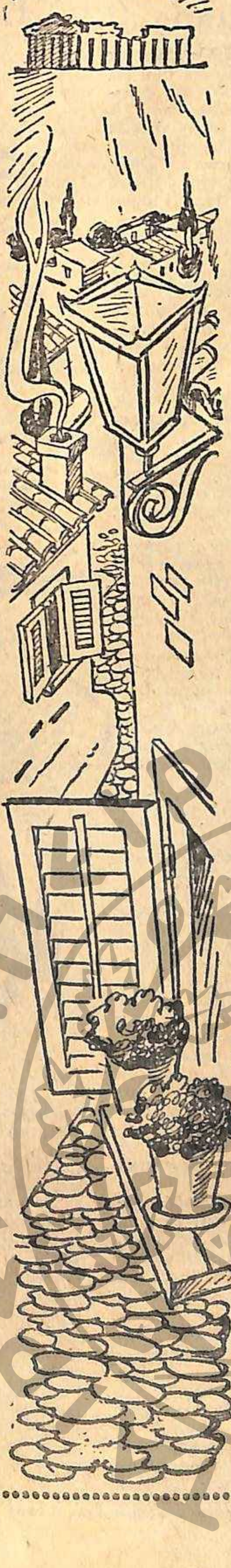

Δῶρα

Λοιπόν, ἐφτάσαν κι' οἱ γιορτές. Κι' ἔρχεται πιὰ
(ἡ ὥρα,
γιὰ εὐχές, γιὰ βασιλόπητες καὶ πρὸ παντὸς γιὰ
(δῶρα!
Χριστὸς γεννᾶται ἐν Βηθλεὲμ κι' ἔρχεται ὁ Ἄη - Βα-
(σίλης,
καὶ ἑτοιμάσου, κύριε, δῶρα παντοῦ νὰ στείλῃς!

★

Παιδιά, γυναῖκα, πεθερά, ἀνήψια, θειοὶ καὶ θειάδες,
κουμπάροι, παρακούμπαροι, μπαμπάδες καὶ μαμάδες,
γαμπροὶ καὶ μπατζανάκηδες καὶ νύφες καὶ γιαγιάδες,
ξαδέρφες, παραξάδερφες, γνωστὲς καὶ φιλενάδες,
ἀφεύκτως περιμένουνε νὰ λάβουν μπουναμᾶ,
γιὰ νὰ μᾶς ποῦν «χρόνια πολλὰ» ὀλίγον τι θερμά.

★

Καὶ ἐπὶ πλέον, θυρωροί, μικροὶ τοῦ ἀσανσέρ,
κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἀνάβουνε καὶ τὸ καλοριφέρ,
καθαρισταί, διανομεῖς καὶ τηλεγραφικοί,
γκαρσόνια καὶ μπαρμπέρηδες καὶ ἄλλοι μερικοὶ
κι' ἐκεῖνοι θὰ μᾶς εὐχηθοῦν σὰν πέρυσι κι' ἐφέτος,
ἀφοῦ θὰ λάβουν πουρμπουάρ: «αἴσιον τὸ νέον ἔ-
(τος!»

★

Ὅταν τὸ συλλογίζεσαι σὲ πιάνει μερμηρία.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀποφάσισα, χωρὶς ἀργοπορία,
στὸ Σχέδιο Μάρσαλ νὰ γραφτῶ, νὰ μοῦ ἐρθοῦν πα-
(ράδες,
ἀλλοιῶς, τὸ λέω ὀρθὰ κοφτά, δὲν ἔχει μπουναμάδες!

Ἡ ὀμπρέλλα!

Ἡ φίλη μας ἡ Ἀμερική,
πανστρατιὰ ἐκήρυξε περίπου γενική.
Ὥστε νὰ εἶνε ἐπὶ ποδὸς κι' ἕτοιμη κάθε ὥρα,
ἐὰν τὸ ἔχῃ ἡ μοῖρα μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλη μπόρα.

★

Ποιὸς ξέρει τάχα ἡ αὔριον τὸ τί μᾶς ἑτοιμάζει!
Τὸν κόσμο, τῶν ἐξοπλισμῶν τὸν ἔπιασε ἡ τρέλλα.
Τῆς καταιγίδος ἡ ἀπειλὴ τὸν οὐρανὸ σκεπάζει.
Καὶ δὲν θ' ἀνοίξῃ, φαίνεται, τοῦ Τσάμπερλαιν ἡ...
(ὀμπρέλλα!

Οἱ γιατροὶ τοῦ ΙΚΑ

Μὲ τὴ σειρά τους ἀπεργοῦν καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ ΙΚΑ.
Καὶ δοκιμάζουνε κι' αὐτοὶ τῆς ἀπεργίας τὴ γλύκα.
Ἐξαίφνης ἐγκατέλειψαν τὰς τακτικάς των θέσεις,
καὶ ἀπαιτοῦνε τοῦ μισθοῦ κάποιες κι' αὐτοί...ἐνέσεις.

★

Τὸ αἴτημά των δίκαιον καὶ λογικὸν μοῦ φαίνεται.
Μὲ τὸ μισθὸ τὸ γλίσχρο τους, ὁ ζῆλος των μαραί-
(νεται.
Γιὰ νὰ μποροῦν στοὺς ἀσθενεῖς θεράποντες νὰ σπεύ-
(σουν,
πρέπει τὰ οἰκονομικὰ πρῶτα νὰ... θεραπεύσουν!

Τὸ ἱπτάμενον ὑποβρύχιον!

Στὸν ὁμιχλώδη οὐρανὸν τῆς φίλης Ἰγγλιτέρας,
ἐνεφανίσθη πρὸ ἡμερῶν ἕνα οὐράνιον τέρας,
ποὺ ἔπλεε καὶ ἵπτατο εἰς τὸν αἰθέρα ἐπάνω
καὶ ἦτο «ὑποβρύχιον — λέει — ἀεροπλᾶνο»!

★

Θαύμαζε πρόοδο, ἄνθρωπε, καὶ τὸ σταυρό σου κάνε!
Φτερὰ τὰ ὑποβρύχια ἐπῆραν καὶ πετᾶνε!
Κι' ἔτσι προβλέπω κι' εὔχομαι ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ
(μύχια,
σὲ λίγο κι' ἀερόπλανα νὰ ἰδοῦμε... ὑποβρύχια!

Τὸ χαρέμι καταργεῖται

Στὴν Αἴγυπτο—τὸ διάβασα καὶ ἡ ψυχή μου τρέμει—
νόμος καινούργιος κι' αὐστηρὸς γίνεται μάνι - μάνι,
ποὺ καταργεῖ ὁριστικῶς στὸ μέλλον, τὸ χαρέμι,
αὐτὸ τὸ μέγα ἀγαθὸν ποὔχουν οἱ Μουσουλμᾶνοι.

★

Ἐνῶ καλὰ περνούσανε μὲ τὴν πολυγαμία,
εἰς τὸ ἑξῆς θὰ παίρνουνε γυναῖκα μόνο μία.
Βεβαίως, ὅ,τι θέλουνε στὸν τόπο τους θὰ κάνουν.
μὰ νὰ ρωτήσω ἤθελα ἂν ξέρουνε τί χάνουν!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Χριστούγεννα στὸν Ὄλυμπο

Ἔχουμε γράψει κι' ἄλλη φορὰ γιὰ τὰ τολμηρὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Κατοχῆς, ποὺ μὲ πλήρη συνείδησι τῶν κινδύνων ποὺ θὰ διέτρεχαν, ἀναλάμβαναν νὰ ἐκτελέσουν διάφορες μυστικὲς ἀποστολές. Σήμερα θὰ διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ τὸ θάρρος του κι' ὁ ἡρωϊκὸς θάνατός του, ξεπερνοῦν τὰ συνηθισμένα ὅρια τῆς φαντασίας. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ὀνομαζόταν Βασίλης Φλῶρος. Ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ περιοδικό, ἀντιγράφω τὴ συνταρακτικὴ ἀφήγησι τοῦ Βρεταννοῦ λοχαγοῦ Στὴβ Κρίστοφερ, ποὺ τὴν ἔγραψε γιὰ νὰ τὴ διαβάσουν τὰ παιδιὰ τῆς πατρίδας του. Νὰ τί ἀφηγεῖται:

«Προπαραμονὴ Χριστουγέννων τοῦ 1943, ἔπεσα μὲ ἀλεξίπτωτο στὴν πιὸ ψηλὴ βουνοκορφὴ τῆς Ἑλλάδος: τὸν Ὄλυμπο. Μαζὶ μὲ μένα πήδησε στὸ κενὸ κι' ὁ φίλος μου ἀνθυπολοχαγὸς Ρόρρυ Λέϊκ, ἕνα κατάξανθο παλληκάρι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ «Κάϊρο - Γουὲστ» ξεκινήσαμε μὲ θαυμάσιο σχεδὸν καιρό, στὸν Ὄλυμπο χιόνιζε. Τὸ κρύο ἦταν διαπεραστικὸ καὶ μᾶς τρυποῦσε τὰ κόκκαλα. Ἐπειδὴ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ δὲν βλέπαμε οὔτε σπιθαμὴ μπροστά μας, ὁ Ρόρρυ κι' ἐγώ, ἀναγκαστήκαμε ν' ἀνοίξουμε μιὰ λακούβα στὸ χιόνι — ὅπως κάνουν οἱ Ἐσκιμῶοι — καὶ νὰ τυλιχτοῦμε στ' ἀλεξίπτωτά μας. Στριμωχτήκαμε κατόπιν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον τουρτουρίζοντας σὰν τὰ σκυλιά. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν κλείσαμε μάτι. Γιατὶ ἐκτὸς τῆς φοβερῆς παγωνιᾶς, ἀκούγαμε γύρω μας νὰ οὐρλιάζουν συνέχεια τὰ πεινασμένα τσακάλια καὶ οἱ λύκοι. Χαράματα ἡσύχασαν ὅλα. Μὰ τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ ἀσταμάτητα, λὲς κι' ὁ χειμώνας ἤθελε νὰ θάψῃ κάθε ζωὴ ποὺ ἀνάσαινε ἀκόμη στὸν ἄγριο κεῖνον τόπο.

»Ἤμουν σχεδὸν ἀπελπισμένος καὶ βέβαιος γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς ποὺ μᾶς εἶχε ἀναθέσει τὸ Βρεταννικὸ στρατηγεῖο. Τὸ πολὺ σὲ δυὸ βδομάδες ἔπρεπε νὰ βρισκόμαστε στὴν Ἀθήνα. Μὰ ὁ καιρὸς σίγουρα δὲν θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ φτάσουμε ἐγκαίρως στὸν προορισμό μας. Μὲ τέτοια ὁρμητικὴ χιονοθύελλα, θὰ εἶχαν ἀσφαλῶς σταματήσει ὅλες οἱ συγκοινωνίες. Δὲν θὰ βρίσκαμε οὔτε αὐτοκίνητο, οὔτε τραῖνο, οὔτε κανένα ἄλλο μεταφορικὸ μέσο. Οἱ ταυτότητές μας ἦσαν ἀπολύτως... ἐν τάξει. Μᾶς τὶς εἶχαν στείλει σφραγισμένες καὶ «ὑπογεγραμμένες» μερικοὶ «φίλοι» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀκριβῶς γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ τὶς θέλαμε. Τ' ὄνομά μου ἦταν, σύμφωνα μ' αὐτές, Στέφανος Χριστοφόρου, καὶ τοῦ Ρόρρυ Χαράλαμπος Λέρτας. Κι' ἐπειδὴ μιλούσαμε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἑλληνικά, δὲν κινδυνεύαμε καὶ τόσο ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἔτσι τουλάχιστον νομίζαμε.

» — Στὸ κάτω - κάτω θὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια ὡς ἐκεῖ, μοῦ εἶπε ὁ σύντροφός μου. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἔχῃς αὐτὸ τὸ κουράγιο, κάπταιν Κρίστοφερ...

» Κούνησα σιωπηλὰ τὸ κεφάλι μου. Ὁ Ρόρρυ ἦταν εἰκοσιδύο μόλις χρονῶν κι' ἐγὼ σαράντα ὀχτώ. Εἶχα δηλαδὴ τὰ διπλᾶ χρόνια καὶ κάτι περισσότερο. Ὡστόσο οἱ ὧρες περνοῦσαν κι' ἐπειδὴ τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ ὅπως καὶ πρίν, ἀποφασίσαμε νὰ πάρουμε τὸ δρόμο στὰ τυφλὰ καὶ ὅπου μᾶς βγάλῃ. Δὲν εἴχαμε ἀποσκευές. Κρατούσαμε μονάχα τὰ περίστροφά μας, ἀρκετὲς σφαῖρες κι' ἀπὸ ὀχτὼ χειροβομβίδες μέσα σ' ἕνα μικρὸ σακκίδιο. Τίποτ' ἄλλο. Τὸ κατέβασμά μας ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο — τὴν κατοικία αὐτὴ τῶν ἀρχαίων θεῶν τῶν Ἑλλήνων — μᾶς φάνηκε πὼς δὲν θὰ τέλειωνε ποτέ. Ἐνῷ, γιὰ μιὰ στιγμή, νομίζαμε πὼς μπαίναμε σὲ ὁμαλὸ δρόμο ποὺ θὰ μᾶς ἔφερνε πρὸς τὰ κάτω, ξαφνικὰ ἀνακαλύπταμε πὼς ἤμαστε χαμένοι μέσα σὲ μιὰν ἄγρια λαγκαδιὰ ἀπὸ αἰωνόβια καὶ χιονισμένα δεντρα. Ἔτσι ἡ πρώτη μας μέρα στὴν Ἑλλάδα, πέρασε χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα καὶ μάλιστα μέσα σὲ τραγικὲς συνθῆκες. Κι' ἄρχιζε ἡ δεύτερη νύχτα.

» — Τουλάχιστον νὰ πέφταμε πάνω σὲ κανένα γερμανικὸ φυλάκιο, μοῦ εἶπε μιὰ στιγμὴ ὁ Ρόρρυ. Θὰ πήγαινα κατευθεῖαν νὰ παραδοθῶ, φτάνει νὰ μοῦ ἔδιναν ἕνα ποτῆρι τσάϊ καὶ λίγο κονιὰκ γιὰ νὰ συνέλθω...

» Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πεινούσαμε φοβερά. Ὅταν πηδήσαμε ἀπὸ τ' ἀεροπλάνο, εἴχαμε μαζί μας λίγα μπισκότα καὶ μερικὲς σοκολάτες. Μὰ αὐτὰ τὰ καταβροχθίσαμε μέσα σὲ λίγες ὧρες, ἐλπίζοντας πὼς τὴν ἑπομένη θὰ πλησιάζαμε σὲ κανένα χωριό. Καὶ τώρα ἤμαστε πανὶ μὲ πανί! Πῶς θὰ τὰ καταφέρναμε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας; Ὅταν εἶσαι πεινασμένος τὸ κρύο σοῦ φαίνεται διπλό. Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ἀκούσαμε πολὺ κοντά μας κάτι τρομαχτικὰ οὐρλιαχτά. Ὁ Ρόρρυ τράβηξε τὸ περίστροφό του νομίζοντας πὼς ἦσαν λύκοι. Εὐτυχῶς τὸν πρόλαβα.

» — Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ ψιθύρισα. Δὲν εἶναι λύκος, ἀλλὰ σκύλος. Ἐπομένως, κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει νὰ βρίσκωνται ἄνθρωποι. Ἂς προσέξουμε μόνο νὰ μὴν εἶναι Γερμανοί...

» — Μακάρι καὶ νὰ εἶναι, ἀποκρίθηκε ὁ Ρόρρυ, ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους. Τότε μονάχα ἐλπίζω νὰ τελειώσουν τὰ βάσανά μας. Τουλάχιστον πρὶν μᾶς τουφεκίσουν, θὰ μᾶς δώσουν κάτι νὰ φᾶμε, κάπταιν...

» Τὸν ἀγριοκύτταξα καὶ κεῖνος σώπασε ἀμέσως σὰν παιδὶ ποὺ τὸ μαλλώνουν. Ὡστόσο τὸ μαντρόσκυλο ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ πίσω ἀπὸ τοὺς κορμοὺς ἑνὸς ἀδιαπέραστου χιονισμένου δάσους. Εἶχε πλησιάσει ἀρκετὰ κοντά μας. Μαντεύαμε τὴ σιλουέττα του μέσα στὸ μισοσκόταδο, μὰ πουθενὰ δὲν βλέπαμε οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε σπίτι. Δὲν εἶχε, λοιπόν, ἀφεντικὸ αὐτὸ τὸ σκυλί; Κι' ἂν εἶχε, γιατὶ δὲν ἐρχόταν νὰ μάθῃ τί συμβαίνει; Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦσαν σὰν αἰῶνες. Ὁ Ρόρρυ μοῦ πρότεινε νὰ τὸ σκοτώσουμε μὲ τὰ πιστόλια μας γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ δέχτηκα. Εἶχα διαβάσει κάποτε πὼς οἱ Ἕλληνες βοσκοὶ ἀγαποῦν τὰ σκυλιά τους περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι οἱ ἄγρυπνοι φύλακες τῶν κοπαδιῶν τους, αὐτὰ τοὺς εἰδοποιοῦν γιὰ τοὺς ξένους ποὺ πλησιάζουν στὸ μαντρί τους. αὐτοὶ τέλος εἶναι οἱ μοναδικοὶ σύντροφοι τῆς μοναξιᾶς τους. Ξαφνικὰ ἀκούσαμε μιὰ παράξενη, μιὰ παιδικὴ σχεδὸν φωνή:

» — Ποιὸς εἶναι;

» — Φίλοι! φώναξα ἐγὼ ἑλληνικά. Μάζεψε τὸ σκύλο σου γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ πλησιάσουμε...

» — Πέστε τὸ σύνθημα καὶ τὸν μαζεύω, ἀποκρίθηκε ἡ ἴδια φωνή.

» — Ποιὸ σύνθημα; ρώτησα ἀπερίσκεπτα ἐγώ. Δὲν ξέρουμε κανένα σύνθημα...

» Αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή μας. Ἡ «φωνὴ» ποὺ μᾶς μιλοῦσε ὑψώθηκε ἀπότομα προστάζοντας τὸ μαντρόσκυλο νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ:

» — Πάνω τους, Κίτσο! Πάνω τους!

» Μ' ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ καὶ μ' ἕνα ἐξαιρετικὰ ὑπολογισμένο πήδημα, τὸ σκυλὶ ἔπεσε πάνω στὸ Ρόρρυ καὶ τὸν ἀναποδογύρισε μὲ τὸ βάρος του. Ὁ δυστυχισμένος φίλος μου ἔβαλε τὶς φωνές, καλῶντας με σὲ βοήθεια. Φυσικὰ δὲν ἔχασα καιρό. Τράβηξα τὸ περίστροφό μου καὶ πυροβόλησα πολλὲς φορὲς στὸν ἀέρα. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό. Ὁ μολοσσὸς παράτησε ἀμέσως τὸ θῦμα του καὶ οὐρλιάζοντας πάντα, τὄβαλε στὰ πόδια. Ὁ Ρόρρυ σηκώθηκε βλαστημώντας. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε σπουδαῖα πράγματα. Μονάχα στὸ ἀριστερό του χέρι τὸν εἶχε πληγώσει μὲ τὰ δόντια του ὁ ἀγριόσκυλος.

» — Τώρα θὰ τὰ πληρώσῃ τ' ἀφεντικό του, μοῦ εἶπε καὶ τράβηξε κουτσαίνοντας λίγο πρὸς τὴ μεριὰ ποὺ εἶχε ἀκουστῇ ἡ φωνή.

» Τὸν ἀκολούθησα ἀπὸ κοντά. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ μᾶς ἔγινε ἡ «ἐπίθεσις» ἀνακαλύψαμε μιὰ καλύβα, μαντρωμένη γύρω - γύρω μὲ καλαμιὲς καὶ σκοῖνα. Στὴ μύτη μας ἔφτασε μιὰ βαρειὰ μυρουδιὰ προβατίλας. Καταλάβαμε πὼς εἴχαμε πέσει σὲ μαντρί. Ὁ Ρόρρυ ξέχασε ἀμέσως τὸ θυμό του καὶ τὸν πόνο τοῦ χεριοῦ του. Ἡ πεῖνα κυριάρχησε πάλι μέσα του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μᾶς φάνηκε πὼς ἀκούσαμε βελάσματα. Ἡ χαρά μας δὲν περιγράφεται. Ὥστε ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ πιοῦμε κανένα ποτῆρι γάλα! Πλησιάσαμε στὴν καλύβα, μὰ δὲ μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὴν πόρτα της. Γιατί, ἐκτὸς ποὺ τὸ χιόνι τὴν εἶχε σκεπάσει σχεδὸν ὁλότελα, τὰ σκοῖνα μὲ τ' ἀγριάγκαθά τους δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ ζυγώσουμε κοντὰ καὶ νὰ ψάξουμε μὲ τὰ χέρια. Τὸ καλυβόσπιτο αὐτὸ ἔμοιαζε μὲ σκαντζόχοιρο. Ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἀνακαλύψαμε τὴν εἴσοδό του .Μὲ μιὰ κλωτσιά, ὁ Ρόρρυ τὴν ἀναποδογύρισε καὶ μπήκαμε μέσα μὲ τὰ περίστροφα στὰ χέρια. Σὲ μιὰ γωνιὰ φώτιζε — μέσα σ' ἕνα κουτὶ κονσέρβας — ἕνα ἀλοιματοκέρι. Καὶ λίγο πιὸ πέρα, μᾶς κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα κι' ἔντρομα μάτια του, ἕνα ἀγόρι, μόλις δεκάξη χρονῶν. Μόλις τὸ εἶδα, ἡ καρδιά μου γέμισε χαρά.

» — Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπα. Εἴμαστε φίλοι. Χάσαμε τὸ δρόμο καὶ περιπλανιόμαστε ἀπὸ χτὲς τὴ νύχτα μέσα στὸ κρύο καὶ στὴ μπόρα τοῦ χιονιᾶ. Πεινοῦμε! Ἔχεις τίποτε νὰ μᾶς φιλέψῃς;

» Τὸ ἀγόρι βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω, ἔλειψε μερικὰ λεπτὰ καὶ ξαναγύρισε μ' ἕνα κάδο ποὺ ἄχνιζε ἀπὸ ζεστὸ γάλα. Τὸν παράτησε ἀμίλητο μπροστά μας καὶ μᾶς ἔδωσε ἀπὸ μιὰ πήλινη κοῦπα γιὰ νὰ πιοῦμε ὅσο θέλουμε. Ὁ Ρόρρυ ὅμως δεν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιες εὐγένειες. Εἶχε σηκώσει κι' ὅλας τὸν κάδο κι' ἔπινε μὲ ἀπληστία. Περίμενα ὑπομονετικά, μὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ τὸν πάρω μὲ τὸ ζόρι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ συνεχίσω ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου. Ὕστερα ἀπὸ λίγο εἴχαμε ξαναβρῆ πάλι τὸ κέφι μας. Ὁ μικρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μᾶς κυττάζῃ σιωπηλός.

» — Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησα ἀνάβοντας τσιγάρο.

» — Βασίλη Φλῶρο.

» — Γιατὶ ἀμόλυσες τὸ σκυλί σου ἀπάνω μας;

» — Ἀφοῦ δὲν ξέρετε τὸ σύνθημα θὰ πῇ πὼς εἴσαστε μαζὶ μὲ τοὺς Γερμανούς. Τώρα πιὰ ὅμως δὲν μὲ νοιάζει κι' ἂν μὲ πιάσετε. Τὰ παιδιὰ θἄχουν περάσει ἀντίπερα...

» Πέφταμε ἀπὸ ἔκπληξι σὲ ἔκπληξι. Ποιὸ ἦταν τὸ «σύνθημα» ποὺ ἔπρεπε νὰ ποῦμε καὶ ποιὰ τὰ «παιδιὰ» ποὺ πέρασαν ἀντίπερα; Ὡστόσο ἀργότερα τὰ ἐξηγήσαμε ὅλα. Στὴν καλύβα αὐτὴ εὕρισκαν συχνὰ καταφύγιο παλληκάρια ποὺ ἀνῆκαν στὶς ὁμάδες ὑπαίθρου τοῦ Ὀλύμπου. Τὴ νύχτα αὐτὴ ὅμως — νύχτα Χριστουγεννιάτικη — τὰ παλληκάρια τράβηξαν μυστικὰ στὰ τριγυρινὰ χωριὰ γιὰ νὰ γιορτάσουν μαζὶ μὲ τοὺς δικούς τους. Ὡστόσο ὅσο κι' ἂν προσπαθήσαμε νὰ πείσουμε τὸ Φλῶρο ὅτι ἤμασταν φίλοι κι' ὄχι ἐχθροί, δὲν καταφέραμε ἀπολύτως τίποτε. Κι' οἱ λόγοι ἦσαν πολλοί: πρῶτα - πρῶτα ἐπειδὴ ἤμαστε ὁπλισμένοι μὲ περίστροφα κι' ὄχι τουφέκια σὰν τῶν ἀνδρῶν τῶν ὁμάδων. Δεύτερον γιατὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τοῦ ἐξηγήσουμε πῶς βρεθήκαμε στὸν Ὄλυμπο. Καὶ τρίτο ὅτι μοιάζαμε μὲ... Γερμανούς! Στὸ τέλος ὅμως ὁ Ρόρρυ — ποὺ εἶχε συμπαθήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ μικρὸ — τοῦ εἶπε χωρὶς περιστροφὲς ὅτι ἤμαστε Ἄγγλοι κι' ὅτι πέσαμε τὴν προηγούμενη νύχτα μὲ ἀλεξίπτωτο στὸ βουνό. Ὁ Φλῶρος πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

» — Ποιὰ ὥρα πέσατε χτές; ρώτησε ἀνήσυχα.

» — Κατὰ τὶς δυό, περασμένα μεσάνυχτα...

» — Τότε κινδυνεύετε νὰ σᾶς πιάσουν. Οἱ Γερμανοὶ πέρασαν

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

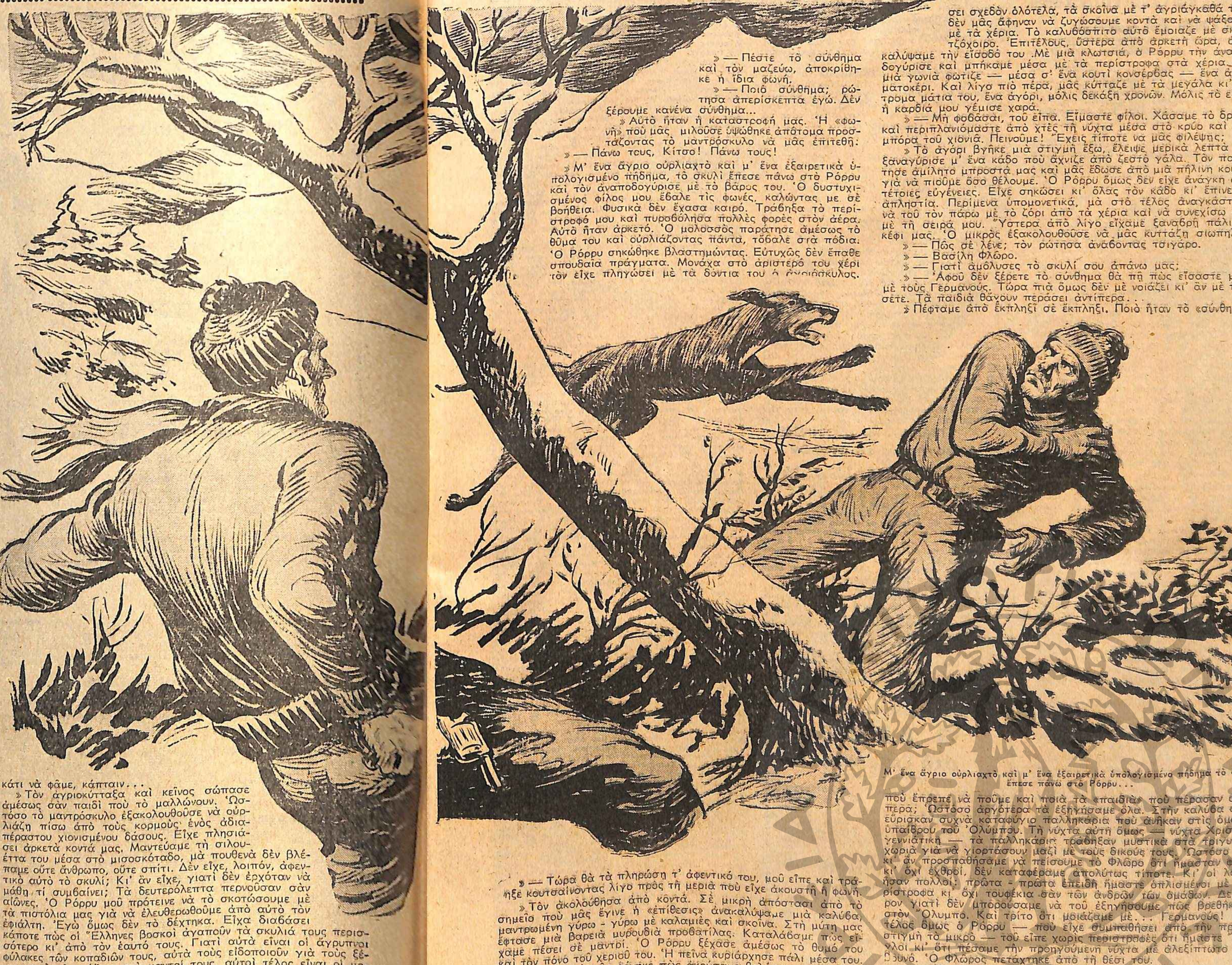

Μ' ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ καὶ μ' ἕνα ἐξαιρετικὰ ὑπολογισμένο πήδημα τὸ σκυλὶ ἔπεσε πάνω στὸ Ρόρρυ...

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ἀπὸ δῶ τὸ ἀπόγευμα καὶ μὲ ρώτησαν ἂν εἶδα τίποτε ξένους. Ὕστερα ἦρθε ἕνα ἀπὸ τὰ «παιδιὰ» καὶ εἶπε πὼς οἱ γκεσταπίτες ψάχνουν νὰ σᾶς βροῦν γιατὶ ἀκούσανε λέει τὴ νύχτα τ' ἀεροπλάνο σας καὶ κατάλαβαν πὼς πέσατε μὲ ἀλεξίπτωτο. Τὰ φυλάκιά τους δὲν εἶναι μακρυὰ ἀπὸ δῶ...

»Αὐτὸ μᾶς ἀνησύχησε ἀρκετά. Ὡστόσο ὁ Ρόρρυ ἦταν τόσο κουρασμένος ποὺ ἔπεσε ὅπως ἦταν πάνω σὲ κάτι ξερὰ χόρτα καὶ ἀποκοιμήθηκε στὸ δευτερόλεπτο. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ κρατήσω τὰ μάτια μου ἀνοιχτά. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ὁ Φλῶρος — ποὺ στὸ μεταξὺ γίναμε φίλοι — καὶ μοῦ εἶπε νὰ κοιμηθῶ χωρὶς φόβο. Αὐτὸς θὰ φύλαγε σκοπὸς ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἂν ἔβλεπε τίποτε τὸ ὕποπτο, θὰ μᾶς εἰδοποιοῦσε ἀμέσως. Χωρὶς νὰ προλάβω νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἅρπαξε τὴν κάπα του, τὴν ἔρριξε στοὺς ὤμους του καὶ πετάχτηκε ἔξω μὲ μιὰ γλίτσα στὸ χέρι. Ἔπεσα δίπλα στὸ Ρόρρυ ποὺ οὔτε κἂν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Μὰ ἐνῶ θαρροῦσα πὼς θὰ κοιμηθῶ ἀμέσως, ὁ ὕπνος ἀρνιόταν νὰ κατεβῆ στὰ μάτια μου. Τὸν ἔδιωχναν οἱ σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν στὸ μυαλό μου. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἄρχισαν νὰ βαραίνουν τὰ βλέφαρά μου. Δὲν ξέρω ἂν μὲ πῆρε ὁ ὕπνος κι' ἂν ὀνειρεύτηκα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς βρέθηκα στὸ χωριό μου — ἕνα βορεινὸ χωριουδάκι τῆς Σκωτίας — καὶ πὼς ἤμουν ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου. Στὴ ζεστὴ σάλλα τοῦ σπιτιοῦ μας ἄστραφτε φορτωμένο ἀπὸ πολύχρωμα παιχνίδια τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Κι' ἐγὼ κρατοῦσα τὸ μικρό μου γυιὸ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὸν φιλοῦσα, τὸν φιλοῦσα...

»Ξαφνικὰ πετάχτηκα πάνω. Μὲ εἶχε ξυπνήσει ὁ Φλῶρος.

»—Ἔρχονται οἱ Γερμανοί, μοῦ εἶπε τρομαγμένος. Ὁ Κίτσος ἄρχισε τὰ μουγκρητὰ κι' ἐγὼ ἄκουσα τὰ βήματά τους. Σὲ δέκα λεπτὰ τὸ πολὺ θὰ βρίσκωνται ἐδῶ. Πρέπει νὰ κρυφθῆτε ἀμέσως...

»Ἔδωσα μιὰ κλωτσιὰ τοῦ Ρόρρυ καὶ μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του τοῦ εἶπα τὰ καθέκαστα. Ἅρπαξε τὸ περίστροφό του καὶ τὸ σακκίδιο μὲ τὶς χειροβομβίδες. Τουρτουρίζοντας βγήκαμε ἀμέσως ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ σπηλιά. Ὁ Φλῶρος μᾶς ἔβαλε μέσα καὶ μᾶς βεβαίωσε πὼς κανένας δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακαλύψη. Ὕστερα ἔφυγε τρεχᾶτος. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἀκούσαμε τοὺς Γερμανοὺς ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἔξω. Μέσα ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα ποὺ σκέπαζαν τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, διακρίναμε τὸ φῶς τῶν φαναριῶν τους. Ἦσαν ἑφτὰ ἢ ὀχτὼ καὶ τραβοῦσαν κατευθεῖαν γιὰ τὴν καλύβα.

»Πέρασε λίγη ὥρα. Ξαφνικὰ ἀκούσαμε δυὸ πιστολιὲς κι' ἕνα δυνατὸ οὐρλιαχτό. Καταλάβαμε πὼς οἱ Γερμανοὶ εἶχαν σκοτώσει τὸν Κίτσο. Ὁ Ρόρρυ ἔσφιξε τὰ δόντια του, γιὰ νὰ μὴ δείξη πὼς αὐτὸ τὸν λύπησε κατάκαρδα. Ὕστερα ὅλα σώπασαν μονομιᾶς. Ἡ ἀπότομη αὐτὴ σιωπὴ ἄρχισε νὰ μᾶς ἐκνευρίζη. Τί συνέβαινε; Μήπως μᾶς πῆραν εἴδησι καὶ προσπαθοῦσαν τώρα νὰ μᾶς κυκλώσουν; Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ὅσο ἦταν ἀκόμη καιρός. Σπρώξαμε μὲ τρόπο τὰ χαμόκλαδα κι' ἕρποντας πάνω στὸ χιόνι, ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε πρὸς τὴ μεριὰ τῆς καλύβας. Πλησιάσαμε πολὺ κοντά, ἀντίκρυ στὴν πόρτα τῆς καλύβας. Καὶ τότε εἴδαμε ἕνα τρομαχτικὸ θέαμα: Δυὸ Γερμανοὶ εἶχαν γυμνώσει τὸν ἄμοιρο Φλῶρο καὶ τρυποῦσαν τὸ κορμάκι του μὲ τοὺς σουγιάδες τους, ἐνῶ ἕνας διερμηνέας τοῦ ἔλεγε ἄγρια:

»— Μίλησε, ἂν θέλης τὴ ζωή σου! Τ' ἀποτσίγαρα ποὺ βρήκαμε ἐδῶ εἶναι ἐγγλέζικα. Ποῦ τοὺς ἔχεις κρυμμένους;

»Ὁ Φλῶρος ὅμως δὲν ἔβγαζε μιλιά. Τὸ σῖμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπὸ τὶς πληγές του. Τὸ μαρτύριο αὐτὸ κράτησε πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα. Τὰ μάτια μας εἶχαν βουρκώσει. Ἐμεῖς ἤμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ ὅ,τι τραβοῦσε τώρα τὸ ἡρωϊκὸ αὐτὸ ἀγόρι. Ἐμεῖς ποὺ εἴχαμε πετάξει τ' ἀποτσίγαρά μας μέσα στὴν καλύβα, χωρὶς νὰ φροντίσουμε νὰ τὰ ἐξαφανίσουμε. Ἐλπίζαμε, ὡστόσο, ὅτι στὸ τέλος θ' ἄφηναν τὸ μικρὸ καὶ θἄφευγαν. Γελαστήκαμε ὅμως. Σὲ μιὰ στιγμή, τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμό του ἕνας Γερμανός, τράβηξε τὸ περίστροφό του καὶ τ' ἄδειασε ὅλο πάνω στὸ ξανθὸ κεφαλάκι τοῦ ἀγοριοῦ, ποὺ ἔγειρε ἀπ' τὸ ἕνα πλευρὸ καὶ κατρακύλησε νεκρὸ στὸ χῶμα.

»Τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴν εἴδαμε μὲ τὰ μάτια μας. Τὴν εἴδαμε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς καλύβας. Ὁ Ρόρρυ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε σὰν νὰ μὲ ρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα. Ἐγὼ τοῦ ἔγνεψα «ναί». Ἀρχίσαμε τότε νὰ προχωροῦμε - ἕρποντας πάντα — μὲ τὶς χειροβομβίδες στὰ χέρια. Κι' ὅταν καταλάβαμε πὼς ἡ ἀπόστασι ἦταν καλὴ γιὰ τὸ σκοπό μας, σηκωθήκαμε ὄρθιοι καὶ τὶς πετάξαμε κατευθεῖαν στὸ ζωντανὸ στόχο μας. Ἡ σιωπὴ τῆς νύχτας ταράχτηκε ἀπὸ δυὸ καταχθόνιες ἐκρήξεις. Καὶ τὰ μάτια μας θάμπωσαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ λάμψι ποὺ ἁπλώθηκε γύρω. Ἀκούσαμε κάτι τρομαγμένες κραυγὲς καὶ μερικὰ ἀγκομαχητά. Ὕστερα ὅλα ἡσύχασαν μονομιᾶς. Ἀπὸ τοὺς ἑφτὰ Γερμανοὺς κανεὶς δὲν ἔμεινε ζωντανός!...

»Ξημέρωναν Χριστούγεννα...».

Μετὰ ἀπὸ τὴ δραματική τους αὐτὴ περιπέτεια οἱ δυὸ Βρεταννοὶ — ἀφοῦ ἔθαψαν στὸ χιόνι τὸ διάτρητο αἱμόφυρτο κορμάκι τοῦ ἡρωϊκοῦ Βασίλη Φλώρου — ἄρχισαν πάλι τὴν περιπλάνησί τους στὸν Ὄλυμπο. Καὶ μόνο τὴ μεθεπομένη ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα ἑλληνικὸ φυλάκιο. Ἐκεῖ πιάστηκαν ὡς ὕποπτοι. Μὰ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πῆγε καὶ τοὺς συνάντησε ὁ Βρεταννὸς ταγματάρχης Μόντι Γουντχάουζ (Κρὶς) καὶ διαπίστωσε τὴν ταυτότητά τους. Καὶ τότε μόνο οἱ ὁμάδες ὑπαίθρου τοὺς ἐλευθέρωσαν, βοηθῶντας τους συγχρόνως νὰ φτάσουν στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀρχίζει μιὰ ἄλλη πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, ποὺ τὴν ἀφήνουμε γι' ἄλλοτε...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἰωάννην Γρηγορόπουλον, Ἀγρίνιον: Λυποῦμαι, ἀλλὰ ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Μὴν ἀμφιβάλλετε. **Γεώργιον Τρόπον**, **Κ. Σουσανίδην**, **Ι. Λεβέντην**, **Χρ. Μαλακόν**, **Δ. Ἰωαννίδην** καὶ **Ἀριστ. Ἐξηντάρην**: Εὐχαριστῶ. Οἱ «Κατάσκοποι, δὲν θὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο ἂν δὲν τελειώση πρῶτα ἡ δημοσίευσί τους στὸ «Θησαυρό». **Χριστόφορον Σακελλαρίδην**, καθηγητὴν Ἀπερείου, Κάρπαθον: Ἡ ἐπανόρθωσι θὰ γίνη ὅταν θὰ ξαναγράψω γιὰ τὸ Λιτὸ καὶ τὴν Κάρπαθο. Ἔχω συγκεντρώσει ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ μιὰ τόσο ἡρωϊκὴ ἱστορία. Τὰ ὀνόματα ποὺ ἔχω παραλείψει, θὰ μποῦν ὅλα ἀνεξαιρέτως, στὸ καινούργιο κομμάτι. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὴ φωτογραφία τοῦ ἀειμνήστου Λιτοῦ. **Θεόδωρον Τουτουντζιάν**, Κόρθιον - Ἄνδρου: Τὴ φωτογραφία τοῦ θρυλικοῦ Ι. θὰ τὴν ἔχετε ἂν κάνετε λίγη ὑπομονή. Ἐπειδὴ μοῦ τὴν ζητοῦν πολλοὶ θὰ βγάλω μερικὲς καὶ θὰ στείλω στοὺς ἐνδιαφερομένους. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀκριβῆ σας διεύθυνσι γιὰ νὰ μὴ χαθῆ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὴν ἀγάπη σας, εὐχαριστῶ. **Συνδρομήτριαν ἀλλὰ καὶ Ἑλληνίδα**, Ἐνταῦθα: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν ὑπόδειξι. Ἂν ἔχετε περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ πρόσωπα αὐτά, θὰ ἤθελα πάρα πολὺ νὰ μοῦ τὶς στείλετε. Φυσικὰ δὲν πρόκειται νὰ ξαναγράψω, ἀλλὰ ὑπάρχει «εἰδικὸς» λόγος ποὺ τὰ ζητῶ. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ. **Βαλσάμην Πάντον**, Ἐνταῦθα: Ἴσως ἡ συνωνυμία νὰ σᾶς κάνη τόσον ἐχθρικὸ ἀπέναντί μου. Δὲν πιστεύω νὰ συμβαίνη τίποτε ἄλλο. Ἄλλωστε αὐτὸς εἶνε Γιάννης κι' ἔτσι τὸν ἔχω γράψει. Λοιπόν, μὴ θυμώνετε ἄδικα. **Βάσιαν Βακίρωφ**, Λάρισσαν: Δὲν ἔχω ἰδέα. Πάντως μπορεῖτε νὰ τοῦ κάνετε μήνυσι ἐπὶ συκοφαντίᾳ. Ὅσο ξέρω, τοὐλάχιστον, τέτοιο ὄνομα δὲν ἔχω γράψει ποτὲ στὸ «Θησαυρό». **Ἰωάννην Τερζόπουλον**, Ἐνταῦθα: Τοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμή, γιατὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἁγνοὺς Ἕλληνες καὶ πατριῶτες. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε Ἐμμ. Μπενάκη 40. Μὴ τοῦ γράψετε. Προτιμώτερο νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε ὁ ἴδιος στὸ σπίτι του. Θὰ σᾶς δεχτῆ εὐχαρίστως. **Γεώργιον Μπενάκην**, Ν. Κοκκινιά: Περᾶστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας καὶ ἀπευθυνθῆτε στὸν κ. Δράκο. Πιστεύω νὰ ἐνδιαφερθῆ. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσί τους. **Max Rerman**, Πάτρας: Ὥστε ἔχει δίκηο ὁ Χ. Χ. Χ.; Τί νὰ σᾶς πῶ; Λυποῦμαι γιὰ λογαριασμό σας. Ἄλλωστε τὸ πῶς σκέφτεστε τὸ δείχνει τὸ ψευδώνυμό σας. **Τακτικὸν Ἀναγνώστην**, Μυτιλήνη: Φτάνει πιά, πρὸς Θεοῦ! Τὸ ἔχω γράψει τόσες φορὲς ὥστε εἶνε περιττὸ νὰ ξαναρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή. **Ἐλευθέριον Καστρινάκην**, Ἀμοργόν: Οἱ «διαφυγὲς» ἔχουν πάντοτε ἐνδιαφέρον καὶ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα πολὺ νὰ μοῦ στείλετε ὅ,τι στοιχεῖον ἔχετε. Γιὰ τὴν ὑπόθεσι Πάρου, ὅπως εἴδατε, ἔχω γράψει. Ἐπίσης πολὺ σύντομα θὰ δῆτε δημοσιευμένο τὸ κεφάλαιο γιὰ τὴ δίκη τῶν τριανταέξη ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὑπόθεσι. **Τζώνην Α. Κάππον**, φύλακα ΚΥΠ, Πειραιᾶ: Χάνεστε σὲ μιὰ κουταλιὰ νερό! Ὅλ' αὐτὰ θὰ εἶχαν σημασία ἂν ἡ Γκεστάπο βρισκόταν ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλά... εἶνε βέβαιο πὼς ἔφυγε πιὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίση στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Γιατί δὲν συμβουλεύεστε γιὰ τὰ νεῦρα σας κανένα γιατρό; Ἡ κατάστασί σας αὐτὴ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς μαύρης ἐποχῆς ποὺ περάσαμε. **Σοφία Μινέρβου**, Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Οἱ φωτογραφίες τῶν ἀγωνιστῶν εἶνε τόσο σπάνιες ποὺ κι' ἐγὼ μὲ δυσκολία τὶς βρίσκω. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ βγοῦν σὲ βιβλίο. Λίγη ὑπομονή. **Μαρῖνον Μοσχονᾶν**, Ἐνταῦθα: Τὸ γράμμα σας εἶνε ἕνας ἀληθινὸς ὕμνος γιὰ τὸ «Θησαυρὸ» καὶ γιὰ τοὺς «Κατασκόπους». Ὁ κ. Παπαγεωργίου σᾶς εὐχαριστεῖ θερμῶς. Τὸ ἴδιο κι' ἐνώ. **Μιὰ Ἰκαριώτισσα**, Ἐνταῦθα: Χάρηκα πάρα πολὺ μὲ τὸ γράμμα σας. Θὰ σᾶς περιμένω ἕνα μεσημέρι στὰ γραφεῖα μας 12—2 Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο. Ἂν στὸ μεταξὺ φύγετε γιὰ τὸ ὡραῖο νησάκι σας, θὰ περιμένω νὰ μοῦ γράψετε ἀπὸ ἐκεῖ. Εἶμαι φίλος σας. **Φυματικὸν Σισμανογλείου**: Ἂν μοῦ στείλετε περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τοὺς Κυπρίους, θὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω. Π. χ. ποιὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ βοηθήσατε ν' ἀποδράσουν; Πότε καὶ ἀπὸ ποῦ δραπέτευσαν; Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἀπαραίτητα, ἂν θέλετε νὰ γίνη ἡ δουλειά σας. **Ε. Πορτοκάλην**, Κων)πολιν: Τὰ πρόσωπα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας εἶνε τελείως φανταστικά. Μόνο τὰ γεγονότα, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος, εἶνε αὐθεντικά. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια χίλια εὐχαριστῶ. **Ἀχιλλέαν Δ. Ἀναστασιάδην**, Θεσ)νίκη: Αὐτὴ δυστυχῶς εἶνε ἡ μοῖρα ὅλων ἐκείνων ποὺ ἐργάστηκαν ἀληθινὰ γιὰ τοὺς Συμμάχους. Θὰ ἤθελα πάρα πολὺ νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω ἂν μοῦ στείλετε μὲ λεπτομέρειες ὅλο τὸ ἱστορικό σας. Ἰδιαιτέρως μ' ἐνδιαφέρουν τὰ ὀνόματα τῶν Ἄγγλων ποὺ περιθάλψατε καὶ σὲ ποιὰ μονάδα ἀνῆκαν. Γράψτε μου καὶ κάτι θὰ γίνη. **Ἰω. Λ. Βάϊλ**, Ἀθήκια - Κορινθίας: Ἐσεῖς ὁ γέρο - φίλος μου, δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ κατακρίνετε γι' αὐτό. Ξέρετε τὰ αἰσθήματά μου ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν καὶ προπαντὸς τὶς ἰδέες μου. Ἀλλὰ θὰ τὰ κουβεντιάσουμε ἀπὸ κοντὰ ὅταν θἄρθετε μὲ τὸ καλὸ στὴν Ἀθήνα. Χαιρετισμοὺς στὴν κ. Α. **Ἰωσὴφ Νικολάου Σαμούτ**, Κεφαλληνία - Ἀργοστόλιον: Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὸ φυλλάδιο ποὺ μοῦ στείλατε. Γιὰ τοὺς Καθολικοὺς ἱερεῖς θὰ γράψω πολὺ σύντομα, κάνετε λίγη ὑπομονή. Συγκεντρώνω διάφορα στοιχεῖα ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Νεολαία Ἀθηνῶν. Σ. Β. Κ., Μαθητήν, Μέγαρα: Πόσο θὰ ἤθελα νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ὅταν θὰ κατεβῆτε καμμιὰ φορὰ στὴν Ἀθήνα! Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε ἔχετε ἀπόλυτο δίκιο, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐποχή μας εἶνε πολὺ σκοτεινὴ ἀκόμη καὶ προσπαθῶ ν' ἀποφεύγω τοὺς σκοπέλους. Μὲ καταλαβαίνετε; Γιὰ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα εὐχαριστῶ. Ὁ κ. Χριστοδούλου σᾶς χαιρετᾷ. **Θωμᾶν Ν. Τριβιζᾶν**, Μαρκόπουλον, Ἀττικῆς: Διαβᾶστε τὴν ἀπάντησι τοῦ κ. Σ. Β. Κ. καὶ θὰ μ' ἐννοήσετε. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Προσπαθῆστε ὅμως καὶ σεῖς νὰ εἶσαστε λίγο πιό...εὐγενικὸς στὰ γράμματά σας. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βρίζετε, ἐφ' ὅσον, ὅπως μοῦ γράφετε, συμφωνεῖτε κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος μαζί μου. **Νικόλαον Μπολάμην**, Ζάκυνθον: Θέλω νὰ πιστέψετε πὼς δὲν ἔλαβα κανένα γράμμα σας προηγουμένως. Γιατί νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω; Κατ' ἀρχὴν εἶμαι ἀπόλυτα σύμφωνος μαζί σας κι' ἀκόμα εἶμαι «φίλος» σας σὲ ὅλη τὴ γραμμή. Ἂν μοῦ στέλνατε μιὰ ὡρισμένη διεύθυνσι θὰ σᾶς ἔγραφα ταχυδρομικῶς καὶ θὰ σᾶς ἐξηγοῦσα πολλὰ πράγματα.

Ι. Β. Ι.

Παρακολουθῆστε στὴ σελ. 35 τὴ νέα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρά:

Ο ΕΡΩΣ
στὴ ζωή μας

Πρόκειται γιὰ διάφορα ἐκλαϊκευτικὰ ἄρθρα, ποὺ ἐξετάζουν τὸ πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ βαθὺ ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, τὴν ἀγάπη, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς φυσιολογίας, τῆς Βιολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας. Νὰ μερικοὶ ἀπ' τοὺς τίτλους αὐτῶν τῶν ἄρθρων:

— Τὸ κίνητρο τοῦ γάμου στὸν ἄνδρα καὶ στὴ γυναίκα.
— Ἡ ὀμορφιὰ εἶνε κληρονομική;
— Τὸ ὅμοιο καὶ τὸ ἀνόμοιο στὸν ἔρωτα.
— Ὁ ὀνειροκρίτης τῆς ἀγάπης.
— Πλούσια ἢ ὄμορφη;
— Τὸ κλῖμα στὸν ἔρωτα.
— Ἄσχημη ἢ ἔξυπνη; κτλ. κτλ.

Στὴ νέα αὐτὴ σειρά, οἱ ἀναγνῶστες καὶ οἱ ἀναγνώστριές μας θὰ βροῦν μιὰ διαφωτιστικὴ ἀπάντησι σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν καὶ ποὺ γεμίζουν μὲ ἀπορίες κάθε ἐρωτευμένη ψυχή.

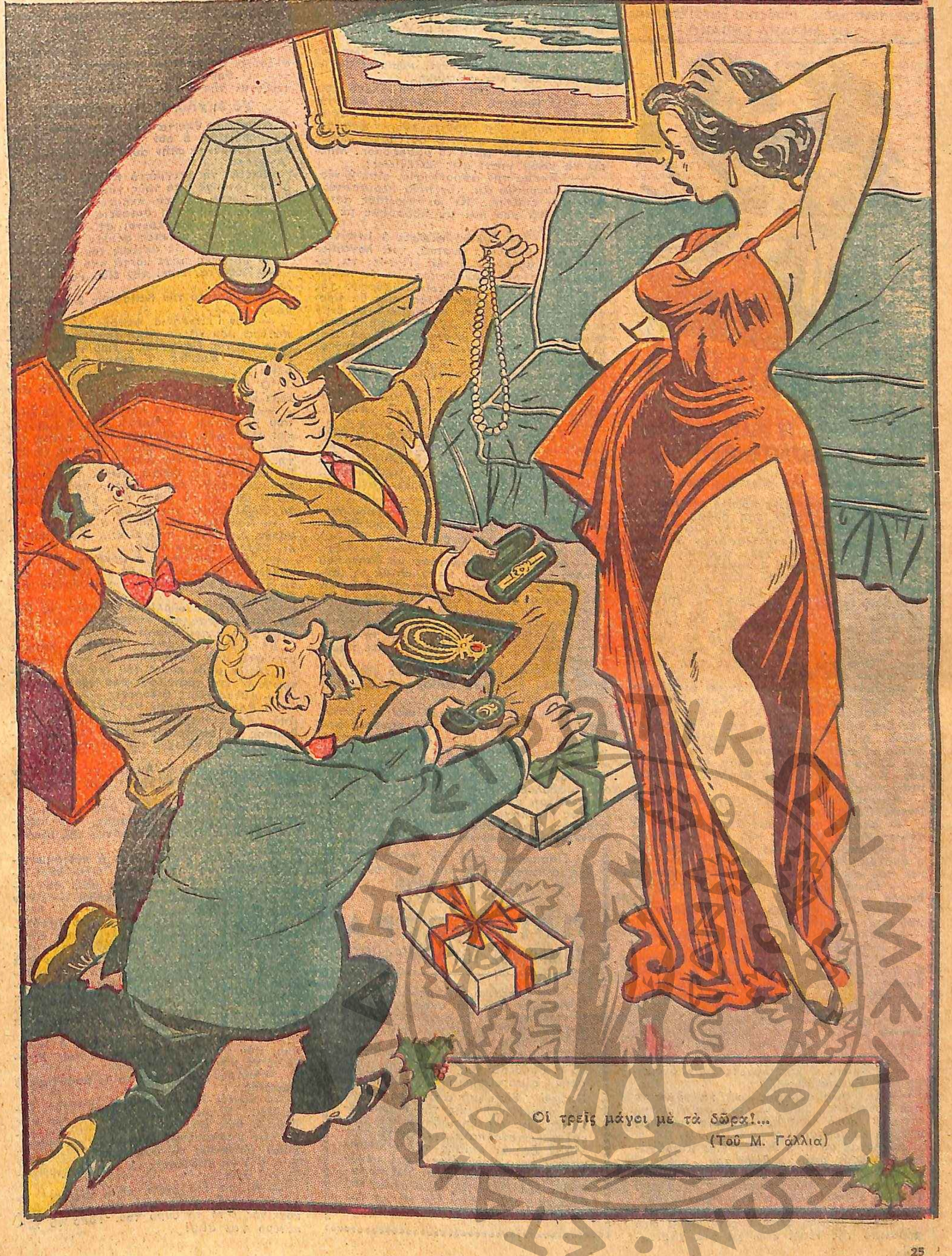

Οἱ τρεῖς μάγοι μὲ τὰ δῶρα!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

Στὸ δρόμο τῆς αἰωνίας πόλεως

Τὸ ἡλιόλουστο ἐκεῖνο πρωϊνὸ τοῦ Μαΐου, ἕνας ἱππεὺς κάλπαζε στὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴ Φλωρεντία στὴν Αἰωνία Πόλι. Φαινόταν ὡς εἰκοσιτεσσάρων χρόνων. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του φανέρωναν θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι. Καὶ τὸ λεπτὸ μουστάκι, ποὺ στόλιζε τὸ ἐπάνω χεῖλος του, τοῦ ἔδινε μιὰ ἀρρενωπὴ καὶ περήφανη ἔκφρασι. Τὸ ντύσιμό του ἔδειχνε, ὡστόσο, πὼς τὸ πουγγί του δὲν ἔπρεπε νὰ ἦταν γεμάτο ἀπὸ χρυσάφι. Ὁ ἐπενδύτης του εἶχε χάσει ἀπὸ καιρὸ τὸ χρῶμα του κι' ἦταν μπαλωμένος σὲ πολλὲς μεριές. Ὅσο γιὰ τὶς μπόττες του, μόλις στέκονταν στὰ πόδια του.

Βρισκόταν τώρα σ' ἀπόστασι μικρότερη τῶν ἑφτὰ λευγῶν ἀπὸ τὴν Ἁγία Πόλι, ὅταν, ξαφνικά, διέκρινε λίγο πιὸ μπροστά του ἕνα σύννεφο σκόνης, ποὺ πλησίαζε ὁλοένα. Δυὸ ἄλογα ἔτρεχαν στὸ μεγάλο δρόμο μὲ τρελλὸ καλπασμό. Πάνω ἀπὸ τὸ ἕνα ἄλογο κυμάτιζε τὸ ράσο ἑνὸς κληρικοῦ. Καὶ στὸ ἄλλο τὸ ὁλόλευκο φόρεμα μιᾶς γυναίκας.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς οἱ δυὸ ἱππεῖς βρέθηκαν κοντά του.

Ὁ φτωχὸς ὁδοιπόρος ἑτοιμαζόταν νὰ χαιρετήση τὴ γυναῖκα ποὺ κάλπαζε πάνω στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἄλογα, ἀλλά, ξαφνικά, ἡ ἀμαζόνα διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ φώναξε μὲ λαχανιασμένη φωνή:

— Ἐλευθερῶστε με ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, κύριε!...

Ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι της τὸ ρασοφόρο ποὺ εἶχε σταματήσει ἐπίσης.

— Μιλᾶτε γι' αὐτὸ τὸν κληρικό; ρώτησε ὁ ἱππεύς.

— Μιλῶ γι' αὐτὸ τὸ δαίμονα! ἀπάντησε ἡ νέα. Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ συνεχίσω μόνη τὸ δρόμο μου...

— Θὰ μετανοιώσετε γι' αὐτὸ ποὺ κάνετε! εἶπε ὁ κληρικὸς στὴ νέα.

— Σιωπή, καλόγερε! φώναξε μὲ ἀπειλητικὸ τόνο ὁ ἱππεύς. Ἂν δὲν θέλετε νὰ νοιώσετε τὴ λεπίδα τοῦ ξίφους μου νὰ χώνεται στὸ πλευρό σας, φύγετε ἀμέσως!

— Τολμᾶτε ν' ἀπειλήσετε ἕναν ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας;

— Καὶ σεῖς τολμᾶτε νὰ καταδιώκετε μιὰ γυναῖκα;... Ἀλλ' ἀρκετὰ συζητήσαμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Κάμετε κανονικὴ στροφὴ καὶ δρόμο!

Λέγοντας αὐτά, ὁ ἱππεὺς εἶχε μισοβγάλει τὸ ξίφος ἀπὸ τὴ θήκη του.

Ὁ μοναχὸς δὲν περίμενε ν' ἀποτελειώση τὴν κίνησί του. Σπηρούνισε τὸ ἄλογό του καὶ χάθηκε μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Ρώμης.

Ἕνα χαμόγελο φάνηκε τότε πάνω στὸ πρόσωπο τῆς νέας, ἐνῶ, μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι τοῦ χεριοῦ της ἔρριχνε τὶς μποῦκλες τῶν ὁλόξανθων μαλλιῶν της πρὸς τὰ πίσω.

— Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ ὅ,τι κάματε, κύριε, εἶπε μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ μελωδική...

Ὁ ἱππεὺς πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

— Ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν, ἀπάντησε, εἶνε εὐτυχὴς γιατὶ μπόρεσε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήση... Θὰ προτιμοῦσε, ὡστόσο, νὰ εἶχε νὰ κάμη μ' ἕναν ἀντίπαλο κάπως πιὸ σοβαρὸ ἀπ' αὐτὸ τὸ ρασοφόρο... Μπορῶ νὰ μάθω γιατὶ σᾶς κατεδίωκε;

— Ἔκαμα τὴν ἀπρονοησία, εἶπε ἡ νέα, ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' τὴν πόλι περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε... Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ πρόσβαλε μὲ τὰ λόγια του...

— Ὤ! Τὸν ἄθλιο! φώναξε ὁ ἱππότης.

— Δὲν μιλοῦσε, φυσικά, γιὰ λογαριασμό του, συνέχισε ἡ νέα. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ ταπεινὸ ὄργανο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας... Εἴπατε πρωτύτερα πὼς θὰ προτιμούσατε νὰ εἴχατε νὰ κάμετε μ' ἕναν πιὸ ἄξιο ἀντίπαλο;... Ἀλλὰ σᾶς πληροφορῶ πὼς αὐτὸς ὁ ρασοφόρος εἶνε ὁ τρομερώτερος ἐχθρὸς ποὺ θὰ μπορούσατε ν' ἀποχτήσετε... Φροντίστε νὰ μὴν ξαναβρεθῆτε ποτὲ στὸ δρόμο του... Λέγεται δὸν Γκαρσόνιο...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, γιὰ τὶς προειδοποιήσεις σας, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Ἀλλὰ δὲν τὸν φοβοῦμαι.

— Καὶ τώρα θὰ σᾶς ζητήσω μιὰ ἄλλη ἐκδούλευσι, συνέχισε ἡ νέα. Νὰ μὴν προσέξετε σὲ ποιὸ μέρος θὰ διευθυνθῶ, οὔτε νὰ προσπαθήσετε νὰ μάθετε ποιὰ εἶμαι...

Μιὰ σκιὰ λύπης ἁπλώθηκε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

— Ὤ, κυρία, ἱκέτευσε, πέστε μου τοὐλάχιστον, γι' ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς συναντήσεώς μας, τ' ὄνομά σας...

Ἡ νέα χαμογέλασε.

— Δὲν μπορῶ, ἀπάντησε μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε πὼς λυπόταν πραγματικὰ γι' αὐτό. Θὰ σᾶς πῶ, ὅμως, ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομα ποὺ μοῦχουν δώσει οἱ γνωστοί μου... Μὲ φωνάζουν Πριμαβέρα (Ἄνοιξι)...

Χαμογέλασε καὶ πάλι. Ἔπειτα σπηρούνισε τ' ἄλογό της κι' ἔφυγε πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχε πάρει ὁ μοναχός.

Ὁ ἱππότης ἔμεινε μόνος. Τὸ ὕφος του ἦταν πολὺ περίλυπο καθὼς ἀνέβαινε καὶ πάλι στ' ἄλογό του.

— Πριμαβέρα! ψιθύρισε σὰν σὲ ἔκστασι. Ἔχει, στ' ἀλήθεια, τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ δροσιὰ τῆς ἄνοιξης... Ἀλλὰ γιατὶ τάχα νὰ τὴν σκέπτωμαι;... Θὰ μ' ἔχη ξεχάσει κι' ὅλας... Μὰ κι' ἂν ἀκόμη μὲ θυμόταν τί θὰ μποροῦσα νὰ ἐλπίζω; Εἶμαι ἕνας φτωχὸς διάβολος, ποὺ δὲν κατάφερε ἀκόμα νὰ ἐξασφαλίση μιὰ θέσι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μήπως δὲν πηγαίνω στὴ Ρώμη, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως κάποιος μεγάλος ἄρχοντας θὰ θελήση νὰ μὲ πάρη στὴν ὑπηρεσία του; Ὄχι, φίλε μου Ραγκαστέν! Δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά σου!

Παρακολουθῆστε τὸ περίφημο
ἀριστούργημα τοῦ γνωστοῦ
Γάλλου συγγραφέως
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ:

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

Ἕνα ἱπποτικό, περιπετειῶδες μυθιστόρημα ποὺ θὰ σκορπίση ρίγη συγκινήσεων καὶ θὰ συναρπάση τοὺς ἀναγνῶστες μας μὲ τοὺς φλογεροὺς καὶ θυελλώδεις ἔρωτές του, τὰ ἄγρια μίση του καὶ τὴν ὑπέροχη πλοκή του.

Ἡ ὑπόθεσίς του, ποὺ ξετυλίγεται στὴν αἱματοβαμένη περίοδο τῶν Βοργιῶν, δίνει μιὰ ἀνάγλυφη εἰκόνα τῆς ὀργιώδους ζωῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲ τὰ θηριώδη πάθη της, καὶ τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματά της. Ἀλλὰ δείχνει ἐπίσης τὴν ἀκατανίκητη δύναμι ἑνὸς ἁγνοῦ καὶ μεγάλου ἔρωτα, ποὺ συντρίβει ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ὑψώνεται, ἀμόλυντος καὶ ἄφθαρτος πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ αἵματος καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις, ὁ ἱππότης σπηρούνισε τ' ἄλογό του κι' ἄρχισε νὰ καλπάζη πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Αἰωνίας Πόλεως...

Τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ διαμάντι

Λίγη ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ὁ δὸν Γκαρσόνιο ἔμπαινε λαχανιασμένος στὴν αὐλὴ τοῦ Πύργου τοῦ Ἀγγέλου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Καῖσαρ Βοργίας, ὁ πρωτότοκος ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Πάπα, ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ μιὰ πολυπληθῆ συνοδεία εὐπατριδῶν. Ἦταν ὅλοι ἀνεβασμένοι στ' ἄλογά τους κι' οἱ χρυσοστόλιστες στολές τους ἔλαμπαν κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου.

Ὁ μοναχὸς πῆγε κοντὰ στὸ Βοργία.

— Αὐθέντα, εἶπε, τὴν εἶδα καὶ τῆς μίλησα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Καίσαρος ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Δὸν Γκαρσόνιο, φώναξε, θὰ πῶ στὸν πατέρα μου νὰ σὲ κάμη ἐφημέριο τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας... Ποῦ τὴν εἶδες;... Πότε;... Ἔμαθες τ' ὄνομά της;... Ποῦ μένει;

Ὁ μοναχὸς ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ σὰν κάτι νὰ τὸν ἔπνιγε στὸ λαιμό.

— Τὴν συνάντησα κοντὰ στὸν ἐλαιῶνα, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὴ Φλωρεντία καὶ στὴ Ρώμη, ἀπάντησε. Πῆγα κοντὰ καὶ τῆς μίλησα ὅπως ἔπρεπε... Θέλησε νὰ φύγη... Ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφησα οὔτε βῆμα καὶ θὰ μάθαινα τὰ πάντα, χωρὶς τὴν ἀπρόοπτη ἐπέμβασι ἑνὸς λῃστῆ, ποὺ ὅρμησε πάνω μου μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι... Ἔτσι, τὸ πουλὶ βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ πετάξη...

— Κατάρα! βρυχήθηκε ὁ Καῖσαρ. Κι' αὐτὸς ὁ λῃστὴς ποῦ εἶνε;... Τὸν ἄφησες κι' αὐτὸν νὰ σοῦ φύγη;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Τὸν παρακολούθησα χωρὶς νὰ μὲ καταλάβη... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τρώει στὸ «Πανδοχεῖο τοῦ Καμακιοῦ».

— Ἐμπρός! οὔρλιαξε ὁ γυιὸς τοῦ Πάπα, βυθίζοντας τὰ σπηρούνια του μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου του.

Σὲ λίγο, ἡ λαμπρὴ συνοδεία ἔφτασε μπροστὰ στὸ πανδοχεῖο. Ὁ δὸν Γκαρσόνιο ἔδειξε στὸν κύριό του ἕνα νέο ποὺ ἔτρωγε σ' ἕνα τραπεζάκι στὸ προαύλιο.

— Αὐτὸς εἶνε! ψιθύρισε.

Ὁ Βοργίας γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του. Ἦταν ἕναν ἄνθρωπος μὲ φαρδειοὺς ὤμους καὶ ψηλὸ ἀνάστημα, ποὺ ἔδειχνε τὴν ἐντύπωσι κολοσσοῦ.

— Τί ἰδέα ἔχεις, Ἀστόρ, γι' αὐτὸν τὸν ἔνδοξο ἄρχοντα, ποὺ τρώει στὸν κῆπο του; τὸν ρώτησε.

— Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ κοντά, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ κολοσσός, ποὺ κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἔννοια αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως.

Ὁ βαρῶνος Ἀστὸρ ἦταν ὁ περιφημότερος σπαθιστὴς τῆς Ρώμης. Ὅλοι ὅσοι εἶχαν διασταυρώσει τὸ ξίφος μαζί του — κι' ἀνέρχονταν σὲ πολλὲς δεκάδες — εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο.

Ὁ κολοσσὸς πῆγε κοντὰ στὸν ἱππότη, τὸν περιεργάσθηκε κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Μοῦ κινήσατε τὴ συμπάθεια, νέε μου. Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ ἐκδούλευσι... Πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὸν ὑπηρέτη μου... Ἔχει νομίζω κάτι παληόρουχα γιὰ πέταγμα... Πέστε του ἐκ μέρους μου νὰ σᾶς δώση ἕνα κοστοῦμι... Εἶμαι βέβαιος πὼς θἄχη λιγώτερα μπαλώματα ἀπ' αὐτὸ ποὺ φορεῖτε...

— Ἀ, τὰ προσέξατε; ρώτησε ὁ ἱππότης, ποὺ τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πόσα εἶνε;

— Μέτρησα ὡς τώρα τρία, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος.

— Κάνετε λάθος! εἶπε ὁ ἱππότης. Εἶνε ἕξη... Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς ἐκεῖ συνηθίζεται πολὺ ἡ μόδα τῶν μπαλωμένων ρούχων... Ἂν θέλετε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀνοίξω ἕξη τρύπες, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς...

— Βλέπω ὅτι ἔχετε πολὺ πνεῦμα! ἀπάντησε ὁ βαρῶνος, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς!

καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἔβγαλε τὸ ξίφος του. Ὁ ἱππότης τὸν μιμήθηκε ἀμέσως.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι διασταύρωσαν τὰ ξίφη τους κι' ἔπειτα ὥρμησαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Ἀστὸρ ἄφησε μιὰ βλαστήμια.

— Μία! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ ἱππότης, ποὺ τὸν εἶχε πληγώσει στὸ δεξιὸ μηρό. Θὰ φροντίσω νὰ σᾶς ἀνοίξω ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα καὶ τὶς ὑπόλοιπες πέντε τρύπες ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα.

— Θὰ σὲ καρφώσω στὸ χῶμα! οὔρλιαξε ὁ βαρῶνος.

Κι' ὥρμησε μὲ λύσσα ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλ' ὁ ἱππότης ἀπέκρουσε ὅλες τὶς ἐπιθέσεις του κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς ἐπιδέξιους διαξιφισμούς, τὸν ξαναπλήγωσε στὸ κάτω μέρος τοῦ στήθους.

— Δύο! κραύγασε θριαμβευτικά.

Τοῦ κάκου ὁ βαρῶνος χρησιμοποιοῦσε τὰ πιὸ ἔξυπνα τεχνάσματά του. Ὁ ἱππότης ξέφευγε πάντα καὶ διάλεγε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ πλήξη τὸν ἀντίπαλό του.

Τρεῖς!... Τέσσερες!... Πέντε!...

— Μᾶς λείπει ἄλλη μία! εἶπε ὁ ἱππότης.

Καὶ σὲ λίγο ἀνήγγειλε:

— Ἕξη!

Εἶχε τρυπήσει τὸν ἀντίπαλό του στὸ δεξιὸ βραχίονα καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ πετάξη τὸ ξίφος του.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδες ποὺ περιστοίχιζαν τὸ Βοργία ἔκαμαν μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τραβήξουν τὰ ξίφη τους. Ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τοὺς συγκράτησε μ' ἕνα νεῦμα. Ἔπειτα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἱππότου.

— Μπορῶ νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, νέε μου; ρώτησε.

— Εἶμαι ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Γάλλος.

— Γιατὶ μ' ἀποκαλεῖτε αὐθέντη; ρώτησε ὁ Βοργίας.

— Γιατὶ σᾶς γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Κι' ἂν ἦρθα στὴ Ρώμη, τὸ ἔκαμα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ξίφος μου ἴσως μπορέση νὰ χρησιμεύση στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τὴ φήμη πὼς εἶνε ὁ καλύτερος στρατηγὸς τῆς ἐποχῆς μας.

— Ἕνα ξίφος σὰν τὸ δικό σας εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτο, ἀπάντησε κολακευμένος ὁ Βοργίας. Ἀλλὰ πὼς μὲ γνωρίζετε, ἀφοῦ ἐρχόσαστε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Ρώμη;

Ὁ ἱππότης ἀνασήκωσε τὸ δεξιό του χέρι κι' ἔδειξε ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο διαμάντι, ποὺ στόλιζε τὸ μικρό του δάχτυλο.

— Ἀναγνωρίζετε αὐτὸ τὸ διαμάντι, αὐθέντα; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Βοργίας. Ἦταν ἄλλοτε δικό μου. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ σὲ ποιὸν καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες τὸ ἔδωσα...

— Θὰ σᾶς τὸ ὑπενθυμίσω, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, εἶπε ὁ ἱππότης. Πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, πήγαινα στὸ Σινού, ὅπου βρισκόταν τότε ἡ γαλλικὴ αὐλή. Ἔφτασα ἐκεῖ τὴν ἡμέρα, ποὺ κάματε τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδό σας στὴν πόλι... Ὅλοι στὴ Γαλλία μιλοῦν ἀκόμη γιὰ τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴ γενναιοδωρία τοῦ δούκα τοῦ Βαλεντινουᾶ (ὁ βασιληᾶς τῆς Γαλλίας Κάρολος 8ος εἶχε ἀπονείμει αὐτὸ τὸν τίτλο στὸν Καίσαρα Βοργία, ἔπειτα ἀπὸ τὶς νίκες του ἐναντίον διαφόρων ἡγεμόνων τῆς Βορείου Ἰταλίας). Τὰ μουλάρια μὲ τὶς ἀποσκευές σας εἶχαν ἀσημένια πέταλα καὶ τὰ ἄλογα τῶν ἀκολούθων σας ὁλόχρυσα χαλινάρια... Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅμως, κάματε μιὰ μεγάλη ἀπερισκεψία... Βγήκατε ὁλομόναχος τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο, γιὰ νὰ πᾶτε σ' ἕνα μοναχικὸ πύργο ποὺ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι κι' ὅπου σᾶς περίμενε μιὰ γοητευτικὴ πυργοδέσποινα... Ἀλλά, στὸ δρόμο, ρίχτηκαν πάνω σας μερικοὶ κακοποιοὶ γιὰ νὰ σᾶς λῃστέψουν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται ποιὸς εἴσαστε... Ἀντισταθήκατε σὰν λιοντάρι...

— Ἀλλ' οἱ κακοποιοὶ ἦταν πολλοὶ καὶ κόντευα νὰ ὑποκύψω, εἶπε διακόπτοντάς τον ὁ Βοργίας. Ἕνας νεαρὸς εὐπατρίδης, ὅμως, ἦρθε ξαφνικὰ κοντά μου καὶ μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ τὸ θάρρος του ἀπομάκρυνε τοὺς λῃστές...

— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, αὐθέντα, μοῦ δώσατε αὐτὸ τὸ ὄμορφο δαχτυλίδι, λέγοντάς μου ὅτι θὰ μοῦ χρησίμευε γιὰ νὰ μ' ἀναγνωρίσετε, ἂν ποτὲ βρισκόμουν στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω τὴν προστασία σας.

— Νέε μου, εἶπε ὁ Βοργίας, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρισκόσαστε στὴν ὑπηρεσία μου κι' ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τολμήση νὰ σᾶς κυττάξη μ' ἄσχημο βλέμμα!

Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ πουγγί του καὶ τὸ πέταξε στὸ Ραγκαστέν.

— Σᾶς περιμένω ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, πρόσθεσε. Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ δέχομαι τοὺς καλούς μου φίλους.

— Ποῦ θὰ σᾶς βρῶ, αὐθέντα μου;

— Στὸ «Χαρούμενο Ἀνάκτορο», ἀπάντησε ὁ Βοργίας.

Κι' ἀπομακρύνθηκε μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Ὁ ἀδελφοκτόνος

Τὸ «Χαρούμενο Ἀνάκτορο» ἔξω ἀπ' τὴ Ρώμη, ἦταν ἡ μεγαλοπρεπὴς κατοικία τῆς Λουκρητίας Βοργία, δουκίσσης τοῦ Μπιζάγκλια, κόρης τοῦ πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ 6ου καὶ ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Φραγκίσκου, δουκὸς τῆς Γκάντιας.

Κεῖνο τὸ βράδυ ἡ γοητευτικὴ οἰκοδέσποινα διασκέδαζε, ὅπως πάντα, μαζὶ μὲ μερικοὺς προσκαλεσμένους της μέσα στὴν πολυτελῆ αἴθουσα τῶν συμποσίων.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά, ὅταν ὁ Καῖσαρ Βοργίας ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα.

Ἡ Λουκρητία, βλέποντάς τον, ἅπλωσε πρὸς τὸ μέρος του τὸ χέρι της, ποὺ σὲ κάθε δάχτυλό του ἄστραφτε ἕνα διαμάντι ἢ ἕνα σμαράγδι.

— Πόσο ἄργησες ἀδελφέ μου! εἶπε.

— Συχώρεσέ με, ἀγαπητή μου Λουκρητία, ἀπάντησε ὁ Καῖσαρ, φιλῶντας τὸ νέρι τῆς ἀδελφῆς του. Μόλις τέλειωσα μερικὲς ὑποθέσεις, ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ πατέρας μας κι' ἀμέσως ἔτρεξα νὰ σὲ ἰδῶ.

— Σὲ συγχαίρω, εἶπε μὲ φιλαρέσκεια ἡ Λουκρητία. Ἀλλὰ... δὲν χαιρετᾶς τὸν ἀδελφό μας;

Ὁ Φραγκῖσκος Βοργίας, δοὺξ τῆς Γκάντιας, δευτερότοκος γυιὸς τοῦ Πάπα, ἦταν καθισμένος πλάϊ στὴν ἀδελφή του. Ὁ Καῖσαρ πῆγε κοντά του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Χαμογέλασαν κι' οἱ δυό. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό τους ἦταν ψεύτικο. Κάτω ἀπ' αὐτὸ μάντευες ἕνα ἄσπονδο μῖσος.

Ὁ Καῖσαρ κάθισε λίγο πιὸ πέρα κι' ἄδειασε ἕνα κύπελλο μὲ κρασί, ποὺ ἕνας ὑπηρέτης εἶχε τρέξει νὰ βάλη μπροστά του.

Ἡ Λουκρητία ἅρπαξε κι' αὐτὴ ἕνα κύπελλο καὶ τὸ ἄδειασε ὡς τὸν πάτο. Ἔπειτα, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φραγκίσκου, πέρασε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε.

— Πολὺ συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ ἀδελφικὴ στοργή! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Καῖσαρ.

— Ἀγαπάω τὸν ἀδελφό μου Φραγκῖσκο ὅπως ἀγαπῶ καὶ σένα, Καῖσαρ, ἀπάντησε ἡ Λουκρητία.

Ὁ Φραγκῖσκος χαμήλωσε τὰ μάτια του μπρὸς στὸ ἀτσαλένιο βλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ εἶχε στηριχθῆ πάνω του.

— Ἔχεις ἄδικο, Λουκρητία, εἶπε. Ἂν ἡ οἰκογένειά μας εἶνε ἔνδοξη κι' ὁ θρόνος τοῦ πατέρα μας ἀτράνταχτος, αὐτὸ τὸ χρωστᾶμε στὸν Καίσαρα.

Ὁ Καῖσαρ εἶχε βγάλει τὸ ἐγχειρίδιό του καί, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τὸ κάρφωσε στὸ ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ.

Ὅλοι ἀνατρίχιασαν βλέποντας αὐτὴ τὴν κίνησι κι' ὁ Φραγκῖσκος ἔγινε πιὸ λευκὸς κι' ἀπὸ πανί. Μόνο ἡ Λουκρητία δὲν φάνηκε νὰ ταράχτηκε.

— Εἶσαι ζηλιάρης, ἀδελφέ μου! εἶπε στὸν Καίσαρα.

Κι' ἀμέσως ἔπειτα πρόσθεσε μὲ πρόσχαρο ὕφος:

— Ἂς πιοῦμε... στὴ ζήλεια τοῦ μεγάλου κι' ἔνδοξου ἀδελφοῦ μου!

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἅπλωσε τὸ χέρι του στὰ κύπελλα ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ τραπέζι. Μόνο ἡ Λουκρητία πῆρε τὸ δικό της κι' ἤπιε μερικὲς γουλιές.

Κάθε τόσο γύριζε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸ μέρος τοῦ βελούδινου παραπετάσματος, ποὺ ἔκρυβε μιὰ πόρτα στὸ βάθος τῆς αἰθούσης. Αὐτὸ τὸ παραπέτασμα ἀναταρασσόταν κάπου - κάπου καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ φαινόταν πολὺ περίεργο σ' ὅποιον τὸ πρόσεχε, γιατὶ δὲν σχηματίζονταν ρεύματα μέσα στὴν αἴθουσα.

Κεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κόρη τοῦ πάπα Ἀλεξάνδρου Βοργία ἦταν πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Φοροῦσε ἕνα ἀραχνοΰφαντο φόρεμα πού, ἀντὶ νὰ κρύβη, ἔκανε πιὸ προκλητικὲς τὶς ἁρμονικὲς καμπύλες τοῦ κορμιοῦ της. Καὶ τὰ μεγάλα μάτια της γυάλιζαν πολὺ παράξενα...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας καινούργιος προσκαλεσμένος μπῆκε στὴν αἴθουσα. Οἱ ἄλλοι τὸν χαιρέτησαν μὲ χαρούμενες κραυγές, βρίσκοντας ἔτσι μιὰ διέξοδο, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγωνίας ποὺ πίεζε τὰ στήθη τους.

— Τί νέα μᾶς φέρνεις ἀπὸ τὴ Ρώμη, δοῦκα; ρώτησε ἡ Λουκρητία τὸν καινούργιο ἐπισκέπτη της.

— Ἡ Ρώμη δὲν ἔχει νέα, ἀπάντησε ὁ δούκας ντὲ Ριέντζι. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ι-

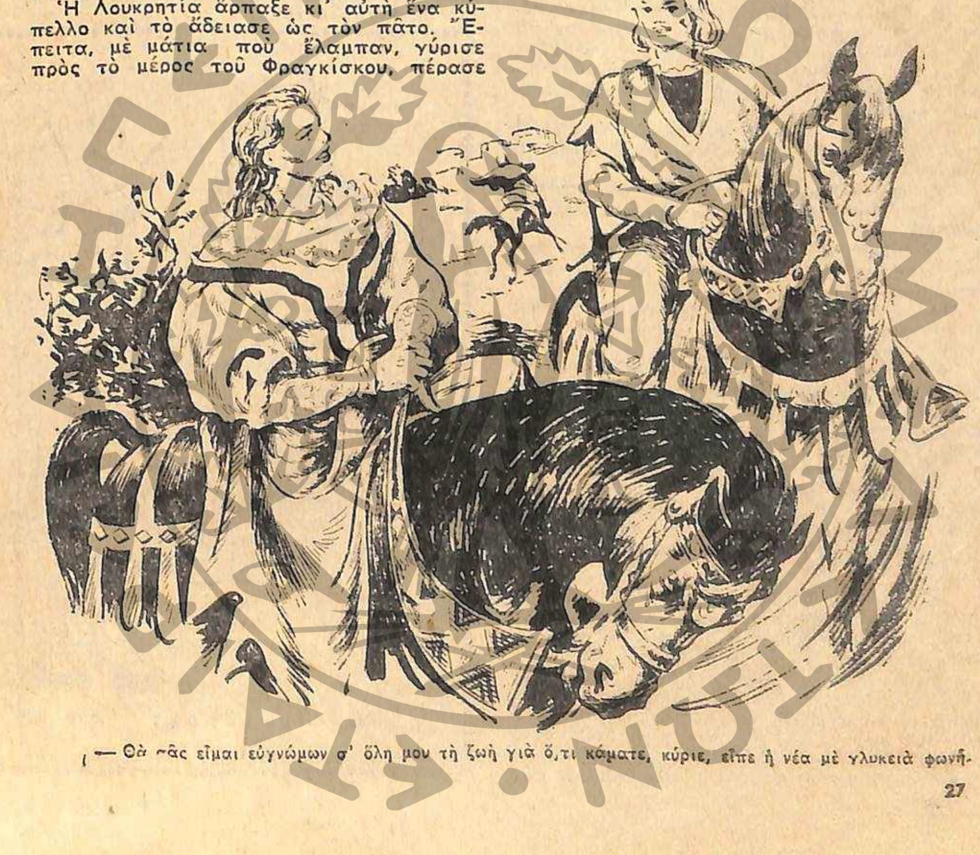

— Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ ὅ,τι κάματε, κύριε, εἶπε ἡ νέα μὲ γλυκειὰ φωνή.

λοῦν μόνο γιὰ τὸν Πάπα καὶ τὴν οἰκογένειά του. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, μαθαίνουν ἕνα σωρὸ πράγματα, ποὺ ἐμεῖς τὰ ἀγνοῦμε. Ἄκουσα, ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα, νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ πιὸ ἀπίστευτο..

— Καὶ ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο; ρώτησε ἡ Λουκριτία.

— Μιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν πῶ ἐδῶ...

— Γιατί:... Εἶνε, λοιπόν, τόσο σκανδαλιστική;

— Τουναντίον. Εἶνε πολὺ ἠθικὴ κι' ἁγνή. Αὐτὸ εἶνε ποὺ παραξενεύει ὅλους... Οἱ ἄνθρωποι, λοιπόν, στὴ Ρώμη, λένε πῶς ἕνας ἔνδοξος στρατηγὸς εἶνε ἐρωτευμένος ὡς τὸ κόκκαλο καὶ πῶς ἐκείνη ποὺ ἀγαπάει δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούση τ' ὄνομά του.

— Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἔνδοξου στρατηγοῦ;

— Μαντέψετε! ἀπάντησε ὁ δούκας ντὲ Ριέντζι, ἐνῶ κατέβαζε ἕνα κύπελλο μὲ κρασὶ τοῦ Ἀλικάντε.

— Εἶνε περιττό! φώναξε ὁ Καῖσαρ Βοργίας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ!... Κι' ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ εἶχε νὰ πῇ κάτι γι' αὐτὸ τὸ αἴσθημά μου!

Ἡ Λουκρητία ἔσκασε στὰ γέλια.

— Εἶσαι ἐρωτευμένος, λοιπόν, Καῖσαρ; ρώτησε.

Ὁ Καῖσαρ χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

— Ὄχι, Λουκρητία, ἀπάντησε. Ἡ νέα γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦν θὰ γίνη δική μου, γιατὶ τὴν ποθῶ. Ὅπως ἔγινε δική μου κι' ἡ γυναῖκα σου Ριέντζι!...

Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατακόκκινο καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές.

— Εἶμαι ὁ κυρίαρχος ἐδῶ μέσα! φώναξε ἀμέσως κατόπιν. Ὅπως εἶμαι ὁ κυρίαρχος τῆς Ρώμης κι' ὅπως θὰ εἶμαι κυρίαρχος αὔριο ὅλης τῆς Ἰταλίας!

Μιλοῦσε καὶ χειρονομοῦσε ὅπως ἕνας τρελλός.

— Ὅλοι κι' ὅλες θὰ σκύψουν κάτω ἀπὸ τὴ θέλησί μου! ξαναεῖπε.

— Ἐκτὸς ἀπὸ μένα! φώναξε ἡ Λουκρητία, κυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια.

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φραγκίσκου καὶ πέρασε καὶ πάλι τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του.

— Εὐτυχῶς σύ, ἀδελφέ μου, σκέφτεσαι καὶ τὴν ἀδελφή σου, τοῦ εἶπε. Γιὰ σένα μόνο θὰ εἶνε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὅλη ἡ ἀγάπη μου...

— Κατάρα! βρυχήθηκε ὁ Καῖσαρ.

Εἶχε ἁρπάξει τὸ ἐγχειρίδιό του, ποὺ ἦταν πάντα καρφωμένο στὸ τραπέζι καί, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε κοντὰ στὸν ἀδελφὸ καὶ τὴν ἀδελφή του.

Ἡ Λουκρητία ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη. Ἀλλ' ὁ Φραγκῖσκος δὲν πρόφτασε νὰ φύγη. Τὸ χέρι τοῦ Καίσαρος κατέβηκε μὲ ὁρμὴ κι' ἡ λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου χώθηκε ὡς τὴ λαβὴ μεσα στὸ στῆθος τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Σκύλε! φώναξε, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαιναν ἀφροί. Τολμᾷς νὰ ὑψώνης τὸ ἀνάστημά του μπροστά μου;

Ὁ Φραγκῖσκος σωριάστηκε στὸ πάτωμα ἐνῶ ἕνα κῦμα αἵματος ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Βοήθεια! τραύλισε μὲ ὑπόκωφη φωνή. Βοήθεια!... Καίγομαι!... Νερό!... Δῶστε μου λίγο νερό...

Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς αὐτῆς τῆς ἀποτρόπαιης σκηνῆς δὲν τόλμησε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Θέλεις νερό; φώναξε ὁ Καῖσαρ μ' ἕναν ἀπαίσιο μορφασμό. Περίμενε, ἀδελφέ μου!... Περίμενε!... Σὲ λίγο θὰ μπορῇς νὰ πιῇς ὅσο θέλεις!... Ὅλο τὸ νερὸ τοῦ Τίβερι θὰ εἶνε δικό σου!

Ἔσκυψε τότε, ἅρπαξε τὸν ἀδελφό του στὰ στιβαρὰ χέρια του κι' ἔτρεξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἰθούσης. Στὸ μέρος αὐτὸ βρισκόταν μιὰ ταράτσα ποὺ προχωροῦσε τέσσερα ἢ πέντε μέτρα πάνω ἀπὸ τὸν Τίβερι.

Ὁ Καῖσαρ ἄνοιξε μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ταράτσα,, ἔτρεξε στὴν ἄκρη της κι' ἄφησε τὸ φορτίο ποὺ κρατοῦσε νὰ πέση μέσα στὸ νερό.

Ἡ Λουκρητία βλέποντας πῶς κανεὶς δὲν τὴν πρόσεχε, γιατὶ ὅλοι παρακολουθοῦσαν μὲ κατάπληξι καὶ τρόμο τὸ ἀπαίσιο δρᾶμα ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά τους, γλύστρησε ὡς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἀνασήκωσε τὸ βελούδινο παραπέτασμα καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα μακρόστενο διάδρομο, ποὺ ἁπλωνόταν πίσω ἀπ' αὐτό.

Ἕνας γέρος μὲ πρόσωπο σκληρὸ καὶ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ κακία ἦταν καθισμένος ἐκεῖ πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα. Εἶχε ἰδῆ κι' εἶχε ἀκούσει τὰ πάντα. Κι' ἡ μαύρη ψυχή του δὲν εἶχε συγκινηθῆ οὔτε στιγμή.

Ἡ Λουκρητία πῆγε κοντά του.

— Εἴσαστε εὐχαριστημένος, πατέρα μου; ρώτησε. Τὸν ἐρέθισα ἀρκετά;

Ὁ γέρος ἔκαμε ἕναν ἀόριστο μορφασμό.

— Νομίζω πῶς προχώρησες περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, κόρη μου, ἀπάντησε. Ἀλλ' ὅ,τι ἔγινε ἔγινε... Τὸν ἀγαποῦσα πολὺ αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τὸ Φραγκῖσκο... Θὰ ψάλλω ὁ ἴδιος μιὰ λειτουργία γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς του... Τὸ κακὸ γι' αὐτὸν ἦταν πῶς ἐναντιωνόταν στὰ σχέδιά μου... Δὲν εἶχε τὸ μυαλὸ ἑνὸς Βοργία... Καληνύχτα, κόρη μου... Σοῦ δίνω τὴν παπικὴ εὐλογία μου. Ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα... Δὲν πρέπει ὁ Καῖσαρ νὰ καταλάβη ὅτι ἐκμεταλλευθήκαμε τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του γιὰ νὰ τὸν κάμωμε νὰ ἐξυπηρετήση τοὺς σκοπούς μας...

Στὶς ὄχθες τοῦ Τίβερι

Ἀφίσαμε τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν στὸ προαύλιο τοῦ «Πανδοχείου τοῦ Καμακιοῦ».

— Ὡραία τὰ κατάφερα! ψιθύρισε ὅταν ἔμεινε μόνος, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Καίσαρος Βοργία καὶ τῆς λαμπρῆς ἀκολουθίας του. Ἀπόχτησα κι' ὅλας δυὸ ἐχθρούς, ποὺ μὲ μισοῦν θανάσιμα. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, βρῆκα ἕναν ἰσχυρὸ προστάτη. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρη ἂν δὲν κατορθώσω, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Βοργία, νὰ βρῶ μιὰ θέσι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο!

Σταμάτησε. Πάνω στ' ὄμορφο ὄνειρό του γιὰ τὸ μέλλον ἔπεφτε μιὰ μαύρη σκιά. Θὰ μποροῦσε ἴσως ὅλα νὰ τὰ καταφέρη. Ἀλλὰ θὰ ξανάβλεπε τάχα τὴ γοητευτικὴ νέα ποὺ εἶχε συναντήσει τὸ πρωῒ στὸ δρόμο μεταξὺ Φλωρεντίας καὶ Ρώμης;

—Πριμαβέρα! ψιθύρισε ἀναστενάζοντας. Θὰ τὴν ξαναϊδῶ ἄραγε τὴν ὄμορφη πριγκήπισσά μου;... Γιατὶ πρέπει νὰ εἶνε τουλάχιστον πριγκήπισσα... Ἀλλὰ γιατὶ τὴν κυνηγοῦσε αὐτὸς ὁ ρασοφόρος; Βρίσκεται, βέβαια, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Καίσαρος Βοργία... Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει; Ὅταν φανερώσω στὸν προστάτη μου τί ἀχρεῖο ὑποκείμενο εἶνε, θὰ τὸν διώξη μὲ τὶς κλωτσιὲς ἀπὸ κοντά του.. Αὐτὸ εἶνε! Θὰ παρακαλέσω τὸν Καίσαρα Βοργία νὰ πάρη καὶ τὴν ἀγαπημένη μου ὑπὸ τὴν προστασία του...

Τὰ λόγια, ποὺ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα του, τοῦ φάνηκαν πολὺ παράξενα.

— Ἀγαπητέ μου ἱππότη, εἶπε γελῶντας, μοῦ φαίνεται πῶς πολὺ βιάζεσαι... Ἀποκαλεῖς κιόλας ἀγαπημένη σου μιὰ νέα ποὺ τὴν εἶδες μόνο μερικὰ λεπτὰ καὶ ποὺ δὲν ξέρεις ἂν θὰ τὴν ξαναϊδῇς ποτέ... Ἔ, ὄχι, φίλε μου!... Κύτταξε πρῶτα νὰ διορθώσης τὰ χάλια σου.. Γιατὶ μὲ τὴν περιβολὴ ποὺ ἔχεις, δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ σὲ περάσουν γιὰ ζητιάνο...

Ἀπὸ τὸ Ραγκαστὲν ἔλειπαν τὰ πάντα. Κι' ἀγόρασε τὰ πάντα. Ὅταν τελείωσε τὰ ψώνια του, δὲν εἶχαν μείνει παρὰ μόνον τρεῖς πιστόλες μέσα στὸ πουγγὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Καῖσαρ Βοργίας.

Βάλθηκε κατόπιν νὰ βρῇ ποῦ ἦταν τὸ «Χαρούμενο ἀνάκτορο» τῆς Λουκρητίας Βοργία. Ἀλλ' οἱ διαβάτες ποὺ ρωτοῦσε τὸν κύτταζαν μὲ καχυποψία κι' ἀπομακρύνονταν χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν ἀπάντησι. Δυὸ - τρεῖς ἄφησαν, μάλιστα, κάποια βλαστήμια καὶ τὸν ἀγριοκύτταξαν.

Ἕνα παιδάκι, τέλος, προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν ὁδηγήση ὡς ἐκεῖ.

Τὸ «Χαρούμενο ἀνάκτορο» ἦταν ἕνα κομψὸ οἰκοδόμημα στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Τίβερι. Ὡραῖες τοιχογραφίες στόλιζαν τὴν πρόσοψί του καὶ στὴν εἴσοδό του φρουροῦσαν μερικοὶ στρατιῶτες μὲ μακρυὲς λόγχες.

—Θαυμάσια! ψιθύρισε ὁ ἱππότης. Ξέρω τώρα ποῦ πρέπει νὰ πάω. Δὲν μένει παρὰ νὰ βρῶ κάποιο πανδοχεῖο ἐδῶ κοντά...

Δὲν χρειάστηκε, ἄλλωστε, νὰ κοπιάση πολύ. Καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα πιὸ κάτω βρισκόταν ἕνα πανδοχεῖο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Ὁ καλὸς Σαμαρείτης».

Ὁ κάπελλας δὲν φάνηκε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ καινούργιου πελάτη καὶ θεώρησε καλὸ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τὰ δωμάτια προπληρώνονταν.

— Πόσο; ρώτησε ὁ ἱππότης.

— Μιάμιση πιστόλα τὴν ἡμέρα, μαζὶ μὲ τροφή, τὴ δική σας καὶ τοῦ ἀλόγου σας.

Ὁ Ραγκαστὲν τοῦ ἔδωσε τὶς τρεῖς πιστόλες, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει κάνοντας τὴ σκέψι πῶς εἶχε δικαίωμα, αὐτὸς κι' ὁ ἀγαπημένος του «Καπιτὰν» μόνο σὲ δυὸ ἡμερῶν ζωή. Ἡ σκέψις αὐτή, ὡστόσο, δὲν τὸν λύπησε.

— Ποῦ μπορῶ νὰ πλυθῶ; ρώτησε.

— Θὰ βρῆτε στὸ πλυσταριὸ ζεστὸ νερό, σαποῦνι κι' ὅ,τι ἄλλο χρειαζόσαστε, ἀπάντησε ὁ κάπελλας, ἐνῶ ἀπομακρυνόταν, κρατῶντας τὸν «Καπιτὰν» ἀπὸ τὰ γκέμια.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν, ἀφοῦ πλύθηκε κι' ἄλλαξε τὰ ἐσώρρουχά του, κοιμόταν τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Τὸ κεββάτι δὲν ἦταν, βέβαια, πολὺ ἀναπαυτικό, ἀλλὰ δὲν ἦταν πολὺ ἀπαιτητικὸς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Εἶχε, ἄλλωστε, μεγάλη ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῇ. Κι' ὡς τὰ μεσάνυχτα, ποὺ θὰ πήγαινε στὸ «Χαρούμενο ἀνάκτορο» μεσολαβοῦσαν πολλὲς ὧρες.

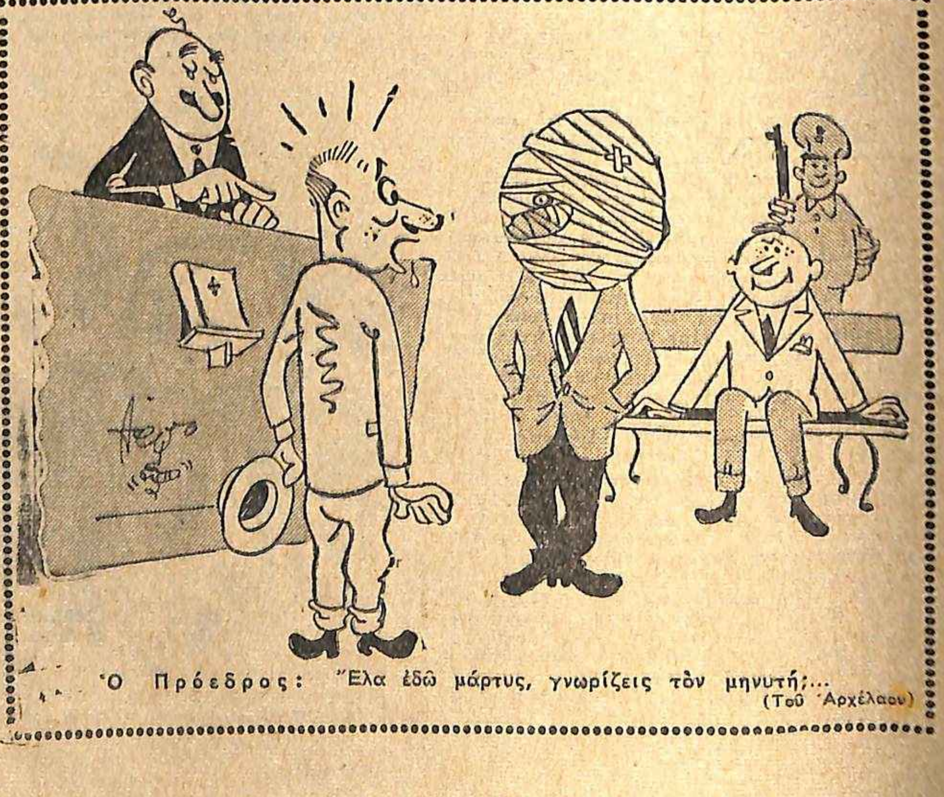
Ὁ Πρόεδρος: Ἔλα ἐδῶ μάρτυς, γνωρίζεις τὸν μηνυτή;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ ὅταν ξύπνησε. Ἔκαμε τότε τὴν τουαλέττα του μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ἀφοῦ ἔφαγε τὸ δεῖπνο ποὺ τοῦ σερβίρισε ὁ κάπελας στὴν αἴθουσα τοῦ πανδοχείου — τὰ φαγητὰ ἦταν ἄφθονα ἂν ὄχι ἐκλεκτὰ — ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἄρχισε τότε νὰ προχωρῇ ἀργά, πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ Τίβερι, μὲ τὸ μυαλὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ σκέψεις.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἀνατρίχιασε. Τοῦ φάνηκε πῶς εἶχε ἀκούσει ἕνα ὑπόκωφο βογγητό, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

Χωρὶς νὰ διστάση, προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνή.

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἕνας ἄνθρωπος βρισκόταν ἐκεῖ, μὲ τὸ μισὸ κορμὶ μέσα στὸ νερό. Ψυχορραγοῦσε...

Ὁ Ραγκαστὲν τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

— Ποιὸς εἴσαστε; ρώτησε ὁ ἄγνωστος μὲ σβυσμένη φωνή

— Μὴν φοβόσαστε τίποτε! ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Εἶμαι ἕνας φίλος..

— Δὲν ἔχω φίλους, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

— Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς πάω;

— Πουθενά. Μπορῶ νὰ πεθάνω κι' ἐδῶ. Ἀκοῦστε...

Ἡ φωνή του γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδύνατη.

— Θὰ πεθάνω, τὸ ξέρω, ξαναεῖπε σὲ λίγο μ' ἕνα ἀγκομαχητό... Ὄχι... Δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτε γιὰ μένα... Θέλω ὅμως νὰ ἐκδικηθῶ... Εἰδοποιῆστε τὴ Βεατρίκη... Σχεδιάζει νὰ τὴν ἀπαγάγη...

— Ποιὰ Βεατρίκη; ρώτησε ὁ ἱππότης.

— Αὐτὴ ποὺ τὴ λένε Πριμαβέρα... τὴν κόρη τοῦ κόμητος Ἄλμα...

Ὁ Ραγκαστὲν ἔσκυψε πάνω του καὶ τὸν ρώτησε μ' ἀγωνία:

— Ποιὸς σχεδιάζει νὰ τὴν ἀπαγάγη;

— Αὐτὸς ποὺ μὲ σκότωσε... Ὁ...

Ἕνας δυνατὸς σπασμὸς τάραξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ στῆθος του καὶ τὸ ὄνομα ποὺ ἤθελε νὰ πῇ ἔσβυσε στὰ χείλη του.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ὁ Ραγκαστέν, βλέποντας πῶς εἶχε ξεψυχήσει.

Ἀνασηκώθηκε τότε κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη ὁλόγυρα, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀνεβάση τὸ πτῶμα στὸ δρόμο.

Ἀλλ' ὅταν ξαναγύρισε στὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχε ἀφήσει, δὲν τὸ βρῆκε στὴ θέσι του. Τὸ πτῶμα εἶχε κυλήσει καὶ πάλι μέσα στὸ νερό, γιατὶ ἡ ὄχθη ἦταν πολὺ ἐπικλινὴς σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁ Τίβερις δὲν ἤθελε ν' ἀφήση τὴ λεία του...

Ὁ Ραγκαστὲν κατάλαβε πῶς δὲν εἶχε νὰ κάμη τίποτε ἐκεῖ. Ἀνέβηκε τότε καὶ πάλι στὸ δρόμο κι' ἀπομακρύνθηκε μέσα στὴ νύχτα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ»

Μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ κυκλοφορεῖ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Ν. Ζλατάνου μηνιαῖο ἀστυνομικὸ περιοδικὸ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων κυρίως τῆς Β. Ἑλλάδος. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ θὰ ἔχη ὡς μοναδικὸ σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ συμβάλη στὴν ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερη ἐκπλήρωσι τοῦ σκληροῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναλάβει νὰ φέρη εἰς πέρας ἡ Ἀστυνομία. Στὶς σελίδες του θὰ μπορῇ κάθε ἀστυνομικὸς νὰ ἐκθέτη ἐλεύθερα τὴ γνώμη του ἐπάνω σὲ κάθε ζήτημα. Ἐπὶ πλέον τὸ περιοδικὸ θ' ἀφιερώσῃ εἰδικὲς σελίδες γιὰ τὴ Στρατιωτικὴ Ἀστυνομία (ξηρᾶς, θαλάσσης, ἀέρος), καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὸ πυροσβεστικὸ σῶμα. Γραφεῖα: Παύλου Μελᾶ ἀριθ. 27, Θεσσαλονίκη.

★

«ΚΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΙΜΑΝΙΑ»

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλο ἡ γνωστὴ πεζογράφος καὶ διαλεχτὴ συνεργάτις μας κ. Ἰωάννα Μπουκουβάλα - Ἀναγνώστου ἐξέδωσε τελευταῖα μιὰ κομψὴ συλλογή, ποὺ περιέχει τοὺς πιὸ ἀντιπροσωπευτικοὺς στίχους της, πού, ὅπως μόνη γράφει στὸν πρόλογό της, τοὺς ἔχει γράψει «μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της». Εἶνε ἐμπνεύσεις ἀπὸ τὰ ταξίδια της, ἐντυπώσεις της, ἀπὸ τὴ θεώρησι τοῦ κόσμου καὶ αἰσθήματά της ἀπὸ τὴ ζωή.

Ξεχωρίζουν χαρακτηριστικὰ τὰ τραγούδια ποὺ ἡ κ. Ἰωάννα Μπουκουβάλα - Ἀναγνώστου ἀφιέρωσε στὴν κορούλα της καὶ ὅπου σὲ μιὰ διάχυσι στοργῆς ξεσπᾷ «ἐκ βαθέων» ἡ φωνὴ τῆς μάννας, ἡ λαχτάρα τοῦ πλάστη γιὰ τὸ τρυφερὸ πλάσμα του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

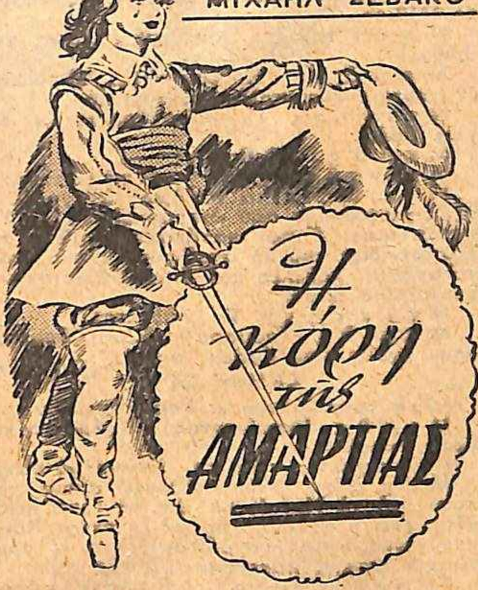

38ον

— Καλησπέρα, κύριε καρδινάλιε! ἀπάντησε ἀνοιχτόκαρδα ὁ Λουδοβῖκος στὴν ὑπόκλισι τοῦ Ρισεριέ. Καλῶς ἤρθατε στὴ δεξίωσί μου!

Ὁ καρδινάλιος ὑποκλίθηκε καὶ πάλι. Καὶ κατόπιν εἶπε:

— Μεγαλειότατε, κάποτε εὐαρεστηθήκατε νὰ παραστῆτε στὰ ἐγκαίνια τοῦ μικροῦ παρεκκλησίου μου... Σὲ λίγες μέρες πρόκειται νὰ κάνω τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἰδιαιτέρου μεγάρου μου. Ἱκετεύω λοιπὸν εὐλαβῶς τὴ μεγαλειότητά σας νὰ εὐαρεστηθῆτε καὶ νὰ τιμήσετε μὲ τὴν παρουσία σας τὰ ἐγκαίνια αὐτά... Ἐπίσης, ἱκετεύω τὴ μεγαλειότητα σας βασίλισσά μας, τὶς βασιλικὲς ὑψηλότητες, τὸν Κύριο καὶ τὴν Κυρία καθὼς κι' ὅλους ἐδῶ τοὺς παρόντας ἀξιοτίμους εὐπαδες, νὰ παραστοῦν καὶ νὰ τιμήσουν τὰ ἐγκαίνια αὐτά !

Ἡ βασίλισσα ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ρισελιέ, χλώμιασε. Βαθειὰ σιγὴ ἀκολούθησε. Ὅλοι περίμεναν ν' ἀκούσουν τί θ' ἀπαντοῦσε ὁ βασιλεύς. Κι' ἔτσι θὰ καταλάβαιναν σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόταν ἡ εὔνοιά του πρὸς τὸν πανίσχυρον αὐτὸν πρωθυπουργό του ποὺ τόσο τὸν μισοῦσαν οἱ περισσότεροι.

— Μὰ τὴν πίστι μου, κύριε καρδινάλιε, ἀπάνω στὴν ὥρα ἔρχεται ἡ γιορτὴ τῶν ἐγκαινίων! εἶπε εὔθυμα ὁ Βασιλεύς. Εἴχαμε ἀρχίσει νὰ στενοχωρούμεθα ἀπὸ πλῆξι...Θὰ παρασταθῶ λοιπὸν στὴ γιορτή σας καί, παρακαλῶ, νὰ μὴ λείψῃ ἐπίσης κανένας ἀπὸ τοὺς ἐδῶ παρόντας!

— Βέβαια!... Βέβαια!... βιάστηκε νὰ προσθέσῃ ὁ Γάστων, μὲ κολακευτικὸ χαμόγελο.

Ἦταν ὁ ἴδιος, δὲν εἶχε ἀλλάξει. Δειλός, χωρὶς χαρακτῆρα.

Ὅλοι ἄρχισαν τώρα νὰ κυττάζουν τὸν καρδινάλιο μὲ σεβασμό, ἕτοιμοι νὰ λυγίσουν τὴ ράχη τους καὶ νὰ ἐξαντληθοῦν σὲ κολακεῖες. Ἡ βασιλικὴ εὔνοια ἐξακολουθοῦσε νὰ περιβάλλῃ τὸν παντοδύναμο Ρισελιέ. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ πάῃ κόντρα;

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ βασίλισσα Ἄννα σηκώθηκε ἀπότομα ὀρθή. Τὰ μάγουλά της εἶχαν βαφῆ κόκκινα, τὰ μάτια της, τὰ τόσο ὡραῖα καὶ φωτεινὰ σὲ στιγμὲς ἠρεμίας, πετοῦσαν τώρα φωτιές.

— Ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ ἐμφανιστῶ στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ μοχθηροῦ κληρικοῦ μὲ τὰ κόκκινα ράσα! φώναξε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπὸ ὀργή, ἀπὸ πληγωμένη περηφάνεια.

Ὁ βασιλεὺς πέταξε ἀμέσως τὰ χαρτιά του μὲ θυμό, τινάχτηκε κι' αὐτὸς ὀρθὸς καὶ κεραυνοβόλησε τὴ Βασίλισσα μ' ἕνα τρομερὸ βλέμμα, ἕνα ἀπὸ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ποὺ πληγώνουν βαθειά, ποὺ σκοτώνουν.

— Κυρία!... φώναξε. Αὐτὸς ὁ «μοχθηρὸς κληρικός», ὅπως τὸν λέτε, εἶνε ὁ πιὸ σίγουρος στῦλος τοῦ θρόνου σας καὶ τοῦ θρόνου μου!... Θὰ βρισκόμαστε ἔκπτωτοι κι' ἐξόριστοι, ἂν δὲν εἴχαμε αὐτόν!... Ἐννοῶ λοιπὸν νὰ μὲ ὑπακούουν ὅλοι, ὅταν διατάζω κάτι... Ἀκόμα κι' ἐσεῖς, κυρία!

Σιωπὴ τρόμου, βάρυνε τὴν αἴθουσα. Μὰ ἡ βασίλισσα δὲν τρόμαξε, δὲν δίστασε. Καὶ διέκοψε τὴ σιωπὴ αὐτή, ξαναφωνάζοντας σταθερά:

— Εἶνε αἶσχος σωστό, αὐτὴ ἡ διαταγή σας, Μεγαλειότατε!...

Ὁ βασιλεὺς φρενίασε.

— Αἶσχος εἶνε ἡ διαγωγή σας, κυρία, κι' ὄχι ἡ διαταγή μου! οὔρλιασε ἔξαλλος. Αἶσχος εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι θελήσατε κάποτε τὸ θάνατό μου, μὲ τὴ σκέψι νὰ παντρευτῆτε κατόπιν τὸν ἀδερφό μου... Καὶ θὰ τὸ κατωρθώνατε αὐτό, κυρία, ἂν δὲν μ' ἔσωζε ὁ πιστὸς αὐτός, ὁ ἀφοσιωμένος κι' ἀνεκτίμητος πρωθυπουργός μου!...

(Οἱ φράσεις αὐτὲς τοῦ Βασιλέως εἶνε αὐθεντικὲς καὶ βεβαιωμένες ἐπισήμως ἀπὸ τὴν ἱστορία).

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ἡ βασίλισσα ἔγινε κίτρινη σὰν πτῶμα. Καὶ προχωρῶντας δυὸ βήματα πρὸς τὸν βασιλέα, τοῦ φώναξε μὲ λύσσα τὰ ἑξῆς αὐθεντικὰ ἐπίσης λόγια:

— Κύριε, ἀπὸ τὸν ἀδελφό σας Γάστωνα ὡς ἐσᾶς ἡ διαφορὰ εἶνε τόσο μικρή, ὥστε τίποτα δὲν θὰ κέρδιζα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ συζύγου!... Καὶ ἄν...

— Πηγαίνετε γρήγορα στὸ δωμάτιό σας, κυρία τὴ διέκοψε μουγκρίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του ὁ βασιλεύς. Σᾶς θέτω ὑπὸ περιορισμὸ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς μου. Κι' ἐσεῖς, κύριε καρδινάλιε, νὰ διατάξετε αὔριο τὰ δέοντα, ὥστε νὰ συνταχθῇ τὸ πρακτικὸ τοῦ διαζυγίου μου μὲ τὴ βασίλισσα!

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακή, δὲν ἔβγαλε πειὰ μιλιά. Περιωρίστηκε μονάχα νὰ ρίξη ἕνα βλέμμα θανάσιμο μίσους στὸν καρδινάλιο, ἕνα βλέμμα ἀνέκφραστης περιφρονήσεως κι' ἀποσύρθηκε κατόπιν περήφανη στὰ δωμάτιά της.

Ὁ βασιλεὺς ἅρπαξε τότε τὸν καρδινάλιο ἀπὸ τὸ μπράτσο. Καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸ θυμό του, κύτταξε τοὺς εὐγενεῖς ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ κραύγασε:

— Κύριοι, ὅσοι εἴσαστε ἐδῶ παρόντες, ἀκοῦστε με... Ἐπιθυμῶ ν' ἀνακοινώσετε καὶ στοὺς ἀπόντας τὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς πῶ: Διατάσσω νὰ ὑπακούετε ὅλοι σας τυφλὰ τὸν πρωθυπουργό μου!... Ἡ θέλησι τοῦ Ρισελιέ, νὰ εἶνε νόμος γιὰ ὅλους σας στὸ μέλλον!

Τρομερὰ λόγια!... Ὁ Ρισελιὲ θριάμβευε... Ἦταν νικητής, παντοκράτωρ!... Ποιὸς θὰ τολμοῦσε πιὰ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ, νὰ ὑψώση μπροστά του τὸ ἀνάστημά του; Ὕψωσε περήφανα τὸ κορμί του, τὸ τυλιγμένο στὰ κόκκινα ράσα του κι' ἔρριξε γύρω του ἕνα βλέμμα σταθερὸ καὶ κυριαρχικό, ἕνα βλέμμα ποὺ λύγιζε, ποὺ σύντριβε.

Ἦταν σὰν νάλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριός σας! Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τολμήση νὰ τὰ βάλη μαζί μου!...».

Εἶδε τὰ κεφάλια ὅλων νὰ ὑποκλίνωνται μπρὸς στὸ βλέμμα του αὐτό. Ἔνοιωσε τότε τὴν ὑπέρτατη εὐχαρίστησι τοῦ θριάμβου του. Καὶ σκέφτηκε:

«Εἶμαι ὁ κυρίαρχος!... Ὁ πάτερ Ἰωσὴφ τὸ προφήτεψε... Ἡ βασιλεία μου ἀρχίζει...».

Μὰ παρευθὺς χλώμιασε. Ἔνοιωσε ξαφνικὰ ὅτι δὲν ἦταν ὁ κυρίαρχος!...

Τί συνέβαινε;... Τί ἀντίκρυσε καὶ τὸν ἔκανε νὰ λιποψυχήσῃ;

Ἐπάνω ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκυμμένα ταπεινὰ μπροστά του κεφάλια... ὑψωνόταν ἕνα κεφάλι περήφανο!... Δυὸ μάτια ὕπουλα, φλογερὰ τὸν κύτταζαν λοξά, σαρκαστικά, κυριαρχικά...

Ἦταν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου, μὲ αὐστηρὴ μορφὴ καὶ μὲ στυγνὰ χαρακτηριστικά, ἦσαν τὰ μάτια ἑνὸς ρασοφορεμένου Σατανᾶ!...

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ τολμοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ ἔτσι;

Ἦταν ὁ πάτερ Ἰωσήφ, ὁ Γκρῖζος Καλόγερος, ὅπως τὸν ἔλεγαν, ὁ καταχθόνιος σύμβουλός του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

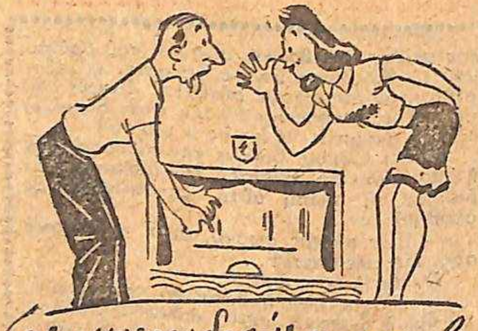

Ἡ κωμωδιοῦλα μας

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΜΕΜΑΣ : Κομψὸς δανδῆς τῶν κοσμικῶν κέντρων, μὲ ὕφος μεγάλης προσωπικότητος. «Πολιτευτὴς» σὲ κάποιο μικρὸ κόμμα καὶ «δικηγόρος» ἄνευ διπλώματος. ΝΤΙΝΤΗΣ : Παρόμοιος ἀεριτζῆς καὶ διαπρεπὴς τρακαδόρος. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀξιοπρεπεῖς κύριοι.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα κοσμικὸ μπάρ).

Μεμᾶς (μελαγχολικά): Τὸ πρόβλημα εἶνε μέγα!

Ντιντῆς: Ποιό ἀπ' ὅλα τὰ προβλήματα;

Μεμᾶς: Τὸ πρόβλημα τῶν ἑορτῶν, ἀγαπητέ μου. Κάνουμε κι' οἱ δυὸ τὸν παραλῆ καὶ τὸ σπουδαῖο κύριο. Καλλιεργοῦμε σχέσεις. Ἐλπίζουμε σὲ γερὲς τράκες κι' ἀκόμα σὲ μιὰ μεγάλη προῖκα.

Ντιντῆς: Περιττὴ φλυαρία ὁ πρόλογος. Ἔμπα στὸ θέμα.

Μεμᾶς: Ἔχω μπῆ πρὸ πολλοῦ. Τὸ θέμα εἶνε οἱ γιορτές. Ἔρχονται Χριστούγεννα. Πρέπει νὰ στείλουμε στὶς γνωστές μας γλυκά! Ἄνθη! Δέντρα!... Κάτι τί, τέλος πάντων.

Ντιντῆ : Τὴν Πρωτοχρονιά, θέλεις νὰ πῇς.

Μεμᾶς: Λάθος κάνεις. Ἄλλο τὄνα κι' ἄλλο τ' ἄλλο! Δηλαδή... θέλω νὰ πῶ «ἕτερον ἑκάτερον».

Ντιντῆς: Τί τὴ θὲς τὴ μετάφρασι στὴν καθαρεύουσα;

Μεμᾶς: Μὰ τώρα... ὁ τρόπος ποὺ ἐκφράζομαι σ' ἐνδιαφέρει; Ἢ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος;

Ντιντῆς (ψύχραιμα): Ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐξευρέσεως χρημάτων.

Μεμᾶς: Εὐχαριστῶ πολύ!... Αὐτὴ τὴ λύσι θὰ τὴν εὕρισκε ἀμέσως οἱοσδήποτε ἠλίθιος.

Ντιντῆς: Μὰ ἐγὼ ἀμέσως τὴ βρῆκα!

Μεμᾶς: Ἔ, φυσικά!... Ἡ λύσις ἐν τούτοις εἶνε πολὺ διαφορετική.

Ντιντῆς (μ' ἐνδιαφέρον): Τὴν ἔχεις βρῆ;

Μεμᾶς: Βεβαίως!

Ντιντῆς: Τότε γιατί μὲ ρώτησες;

Μεμᾶς: Γιὰ νὰ βρῶ τὰ «γράδα» τῆς ἐγκεφαλικῆς σου ἀνεπαρκείας!... (Ὑπεροπτικά): Γράφε κατάλογο κυριῶν καὶ δεσποινίδων ποὺ θὰ στείλουμε γλυκά, σοκολατάκια, κοῦκλες καὶ διάφορα χριστουγεννιάτικα δῶρα.

Ντιντῆς: Τ' 'λάθηκες;

Μεμᾶς (σοβαρά): Εἶμαι ἄριστα στὴν ὑγεία μου. Γράφε, ἀνόητε!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Γεωργοπούλου)

Μεμᾶς (μπαίνοντας): Καλημέρα κ. Γεωργόπουλε.

Γεωργόπουλος: Καλημέρα σας.

Μεμᾶς: Φεύγω, ξέρετε, αὔριο τὸ πρωῒ γιὰ τὰ Χανιά. Κι' ἐπειδὴ ξέρω πὼς μένει ἐκεῖ ἡ ἀδελφή σας κι' ἔρχονται Χριστούγεννα, σκέφτηκα μήπως θέλετε νὰ μοῦ δώσετε κανένα πακεττάκι νὰ τῆς πάω.

Γεωργόπουλος: Εἴσαστε πάρα πολὺ εὐγενής. Πραγματικῶς ἔλεγα νὰ τῆς στείλω ἕνα κουτὶ γλυκά. Καὶ μιὰ ποὺ πᾶτε στὰ Χανιά... ἂν φυσικὰ δὲν καταχρῶμαι τῆς καλωσύνης σας, μπορεῖτε νὰ δώσετε καὶ σὲ μιὰ ξαδερφοῦλα μου ἄλλο ἕνα κουτὶ σοκολάτες;

Μεμᾶς: Πολὺ εὐχαρίστως! Ἀστειεύεσθε;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ γραφεῖο Χριστοπούλου — Παναγιωτοπούλου καὶ Σία)

Μεμᾶς: ... Φεύγω αὔριο γιὰ τὴν Πάτρα. Ἔχετε τίποτα νὰ στείλετε στοὺς συγγενεῖς σας;

Χριστόπουλος: Ἐγὼ θέλω νὰ στείλω ἕνα κουτὶ γλυκὰ στὸ θεῖο μου.

Παναγιωτόπουλος: Κι' ἐγὼ σ' ἕνα φίλο μου ποὔχω ὑποχρεώσεις.

Μεμᾶς: Τοιμᾶστε τα καὶ τ' ἀπόγεμα περνάω καὶ τὰ παίρνω.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Στὸ σπίτι του Μεμᾶ).

Μεμᾶς, (ἔχοντας μπροστά του φακελλάκια κι' ἐπισκεπτήρια): Λοιπόν! Ἕνα δῶρο θὰ στέλνω ἐγώ, ἕνα ἐσύ. Μαζέψαμε δεκαοχτὼ κουτιὰ σοκολάτες. Τὰ μεγαλύτερα θὰ πᾶνε στὶς δυὸ ὑποψήφιες ἀρραβωνιαστικές μας: τὴ Λιλὴ καὶ τὴν Καίτη. Τοῦτο δῶ τοῦ Γεωργόπουλου θὰ τὸ στείλω στὴ Λιλή. Αὐτὸ τοῦ Παναγιωτόπουλου θὰ τὸ στείλης ἐσὺ στὴν Καίτη...

Ντιντῆς: Σύμφωνοι. Εἶσαι δίκαιος ἄνθρωπος.

Μεμᾶς: Εἶμαι πρὸ παντὸς εὐφυής!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς παραμονῆς σ' ἕνα κοσμικὸ μπὰρ παίρνουν τὸ οὖζο τους ὁ Γεωργόπουλος, ὁ Χριστόπουλος κι' ὁ Παναγιωτόπουλος παρέα).

Μεμᾶς (μπαίνοντας): Νά τρεῖς ἀπ' τὰ κορόϊδα! Καλλίτερα.

Ντιντῆς: Νὰ ξεμπερδεύουμε! (Πλησιάζουν).

Γεωργόπουλος: Δὲν φύγατε, κύριε Μεμᾶ;

Μεμας (κάνει τὸ σταυρό του): Εὐτυχῶς!

Ντιντῆς: Ὁ Θεὸς τὸν φύλαξε!

Μεμᾶς: Ἐπρόκειτο νὰ φύγω ἐγὼ γιὰ τὰ Χανιὰ κι' ὁ Ντιντῆς γιὰ τὰς Πάτρας. Καὶ — τί τραγικὴ σύμπτωσις!... Πέσανε καὶ τὰ δυὸ ἀεροπλάνα!... Πῶς γλυτώσαμε!...

Παναγιωτόπουλος: Τί λέτε;

Γεωργόπουλος: Κι' οἱ ἐφημερίδες δὲν ἔγραψαν τίποτα!

Μεμᾶς (σκουντώντας τὸ Ντιντῆ): Ἀπηγορεύθη γιατὶ διεξάγονται μυστικὲς ἀνακρίσεις!...

Γεωργόπουλος: Ἄ, ἔτσι;

Μεμᾶς (προλαμβάνει): Τὰ δέματα, ἐννοεῖτε, τὰ εἴχαμε στείλει μ' ἕναν ὑπάλληλό μας. (Ἀναστενάζει). Θεὸς σχωρέστονε, τὸν καϋμένο!

Ντιντῆς: Ἄχ, ναί! Θεὸς σχωρέστονε! Καὶ ἤτανε καλὸ παιδί!

Γεωργόπουλος: Πολὺ λυπᾶμαι. Καὶ ἰδιαιτέρως ποὺ ἡ ἀδελφή μου δὲν ἔλαβε τὰ ραπανάκια.

Μεμᾶς: Ποιά ραπανάκια;

Γεωργόπουλος: Τῆς εἶχα βάλει μέσα στὸ κουτὶ ραπανάκια. Ἔχουμε τσακωθῆ γιὰ κληρονομικά. Καὶ γιὰ τὸ γαμπρό μου ἔστελνα μιὰ τεράστια μοῦντζα! Ἀπὸ κάτω ἔγραφα: «Μαῦρα Χριστούγεννα νὰ κάνετε!»

Παναγιωτόπουλος: Ἐγὼ εἶχα βάλει σάπιες λεμονόκουπες στὸν ἀφιλότιμο τὸ θεῖο μου ποὺ μ' ἀποκλήρωσε!

Χριστόπουλος: Κι' ἐγὼ ἀποτσίγαρα καὶ σκουπίδια! Κρῖμα ποὺ χαθήκανε!

Μεμᾶς (ἡμιλιπόθυμος): Ἴσως καὶ νὰ τ' ἄφησε στὸ γραφεῖο ταξιδίων ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὰ πήγαινε! Ὅλα γίνονται καμμιὰ φορά! (Κλωτσάει τὸ Ντιντῆ): Ντιντῆ, δὲν πετιέσαι μὲ ταξὶ μέχρι τὸ γραφεῖο ταξιδίων;

Ντιντῆς (κατακόκκινος): Πετάχτηκα κιόλας!

Μεμᾶς (κλείνει τὸ μάτι): Καὶ στὰ δυὸ «γραφεῖα ταξιδίων!» Δὲν ξέρουμε... ἀπὸ ποῦ ἔφυγε!

Ντιντῆς (μὲ τὸ γνωστὸν «νεφτι»): Ναί, ναί! Ἔννοια σου! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στὸ ἴδιο μπάρ. Ὁ Ντιντῆς ἐπιστρέφει μὲ τὰ δυὸ κουτιά).

Ντιντῆς: Εὐτυχῶς τἄφερα! Δὲν τὰ εἶχε πάρει μαζί του!...

Μεμᾶς: Δόξα σοι ὁ Θεός!

Γεωργόπουλος (ἀνοίγοντας βιαστικὰ τὸ κουτί του): Αὐτὸ νὰ τὸ πῶ ἐγώ! Ποὺ εἶχα βάλει μέσα στὸ κουτὶ ἑκατὸ χρυσὲς λίρες! (Ἀνοίγει καὶ τὶς παίρνει μέσ' ἀπὸ τὶς σοκολάτες). Μὰ ἐμᾶς πῆγες νὰ «ρίξῃς», κ. Μεμᾶ;... Τώρα πρὶν ἔρθετε συζητούσαμε γιατὶ εἴχαμε μάθει πὼς εἴσαστε τύπος κάπως ὕποπτος...

Παναγιωτόπουλος (ἀνοίγει τὸ κουτί του καὶ βγάζει ἕνα κουτάκι μικρὸ μὲ τεράστιο μπριγιὰν «μπλὲ - μπλάν»): Αὐτὸ κάνει τρακόσες πενῆντα λίρες! Παρ' ὀλίγο νὰ τὴν πάθω. Ἐμπιστοσύνη δὲν σοὔχω, ἀλλὰ δὲν φανταζόμουνα πὼς κλέβεις καὶ σοκολάτες!...

Ντιντῆς (θριαμβευτικά): Τό δικό σας ὅμως, κ. Χριστόπουλε, τὸ εἶχε πάρει μαζί του ὁ ὑπάλληλός μας!

Χριστόπουλος (ἀπαθῶς): Ἀδιαφορῶ! Γιατί τὸ δικό μου, πράγματι, περιεῖχε σκουπίδια!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

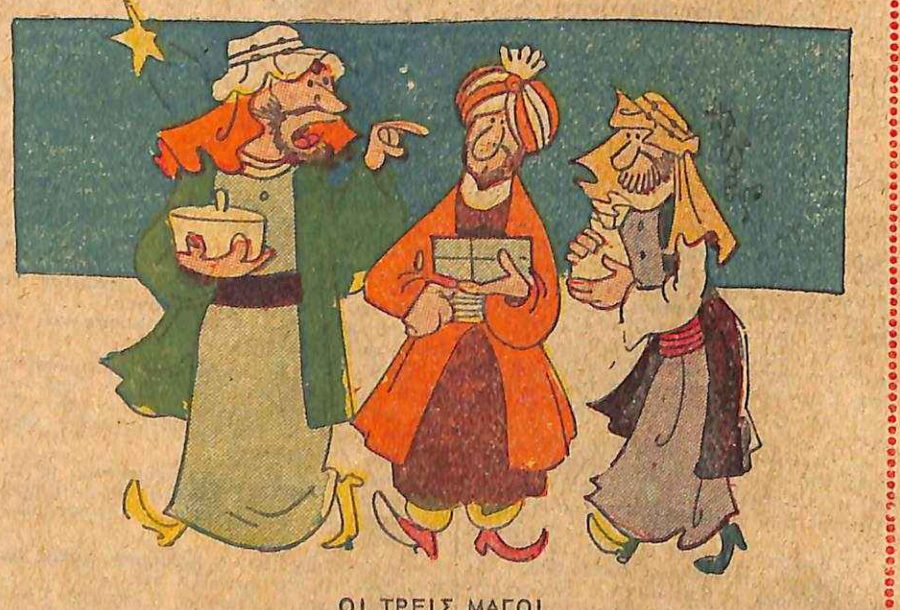

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΙ

— Καὶ τὸ νοῦ σου ἐσὺ μὲ τὸ χρυσὸ μὴ σὲ βάλουνε στὸ χέρι, τίποτα σαΐνια τοῦ ΟΛΠ!..

(Τοῦ Ἀρχέλα)

Χριστουγεννιάτικο πάρτυ

Γιά νὰ μοιάζετε σὰν νεράϊδα

Ἀφοῦ ἡ μητέρα μεταβάλη τὸ σπίτι της — ὅσο μπορεῖ — σὲ παραμυθένιο παλάτι κι' ἀνταμειφθῆ γι' αὐτὸ μὲ τὴ χαρὰ ποὺ θὰ φωτίση τὰ ματάκια τῶν παιδιῶν της, θὰ φροντίση ὕστερα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της: Θὰ προσπαθήση δηλαδὴ νὰ γίνη μιὰ ὡραία νεράϊδα, γιὰ νὰ λάμψη μὲ τὴν ὀμορφιά της στὸ πάρτυ ὅπου θὰ περάση τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων.

Τὰ κομμωτήρια εἶναι πολυάσχολα, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Φροντῖστε λοιπὸν νὰ λουστῆτε καὶ νὰ χτενιστῆτε ἐγκαίρως, ὥστε νὰ μὴν τρέχετε κι' ἀγανακτῆτε τὴν τελευταία στιγμή. Τὴν ἡμέρα τοῦ πάρτυ, προετοιμάσετε πρὸ πολλῶν ὡρῶν ὅ,τι θὰ σᾶς χρειαστῆ γιὰ τὸ ντύσιμό σας, καὶ βάλτε νωρίτερα στὸ κρεββάτι τὰ μικρὰ παιδιά σας, γιὰ νἄχετε ὕστερα καιρὸ νὰ ντυθῆτε, νὰ χτενισθῆτε καὶ νὰ μακιγιαρισθῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας.

Ἕνα χλιαρὸ κι' ἀρωματισμένο λουτρὸ θὰ σᾶς ἀνακουφίση, ἀποτελῶντας τὸν καλλίτερο πρόλογο μιᾶς εὐχάριστης βραδυᾶς. Δὲν πρέπει ὅμως νἆναι πολὺ ζεστό, γιατὶ θὰ σᾶς φέρη μιὰ νάρκη. Ἡ κολώνια ποὺ θὰ τοῦ προσθέσετε, δὲν εἶναι περιττὴ πολυτέλεια. Τὸ ἄρωμά της καταπραΰνει τὰ νεῦρα καὶ διατηρεῖται πάνω στὸ δέρμα σας, ἐλαφρὸ καὶ γλυκό, ἀκόμη κι' ἀφοῦ σκουπιστῆτε. Ἂν θὰ φορέσετε τουαλέττα δίχως μανίκια, βεβαιωθῆτε προηγουμένως ὅτι δὲν ἔχετε τρίχες στὰ μπράτσα καὶ στὶς μασχάλες. Στὸ ὕπαιθρο μπορεῖτε νὰ τὸ παραβλέψετε κάπως, σὲ κλειστὸ ὅμως χῶρο τὸ δέρμα σας πρέπει νἆναι λεῖο κι' ὁλοκάθαρο. Χρησιμοποιῆστε λοιπὸν πρὶν ἀπ' τὸ λουτρό σας ξυράφι ἢ ἀποτριχωτικό, κι' ὕστερα μιὰ λοσιὸν κατὰ τῆς μυρωδιᾶς τοῦ ἱδρῶτος. Εἶναι προτιμώτερο νὰ κάνετε τὴν ἀποτρίχωσι ἀπ' τὴν προηγουμένη μέρα, ἰδίως δὲ ἂν χρησιμοποιῆτε ἀποτριχωτικὸ μὲ δυσάρεστη ὀσμή.

Μετὰ τὸ λουτρό, τρίβετε καλὰ τὸ σῶμα σας μὲ χνουδωτὴ πετσέτα, τὸ πουδράρετε μὲ τὰλκ καὶ φορᾶτε τὰ καλλίτερα ἐσώρρουχά σας. Περνᾶτε μιὰ ρόμπα, γιὰ νὰ κάμετε ὕστερα τὸ μανικιούρ σας: σπρώχνοντας πρὸς τὰ πίσω τὰ πετσάκια, μαλακωμένα ἀπ' τὸ μπάνιο. Ἂν δὲν εἶναι ἐντελῶς καθαρὰ τὰ νύχια σας ἀπὸ κάτω, τὰ καθαρίζετε μὲ λίγο βαμπάκι τυλιγμένο σ' ἕνα σπίρτο.

Τὰ παραμελημένα νύχια καλλιτερεύουν πολύ, ἂν τὰ περᾶστε μ' ἕνα εἰδικὸ ὑγρό, ποὺ τὰ καθαρίζει τελείως, ἀσπρίζει τὶς ἄκρες τους καὶ μαλακώνει τὰ πετσάκια. Γιὰ τὸ βάψιμό τους, προτιμήσατε βερνίκι ἀδιαφανές, ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν χρειάζεται καὶ δεύτερο στρῶμα. Βάφτε τὰ νύχια σας ὡς τὴ βάσι τους, ἀφίνοντας ὅμως ἄβαφη μιὰ στενὴ λουρίδα δεξιὰ κι' ἀριστερά τους.

Ἐνῶ περιμένετε κατόπιν νὰ στεγνώση τὸ βερνίκι, κλεῖστε τὰ μάτια σας, ἀφῖστε ὅλο τὸ σῶμα σας χαλαρωμένο καὶ προσπαθῆστε νὰ μὴ σκέπτεσθε τίποτε. Θὰ νοιώσετε μιὰ εὐχάριστη ξεκούρασι, σωματικὴ καὶ πνευματική.

Προτιμώτερο νὰ χτενιστῆτε ἀφοῦ βάλτε τὸ φόρεμά σας, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη κίνδυνος νὰ χαλάσουν ὕστερα τὰ μαλλιά σας. Ρίξτε ὅμως γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους σας μιὰ μεγάλη πετσέτα, γιὰ νὰ προστατέψετε τὴν τουαλέττα σας.

Τώρα τὸ δέρμα σας εἶναι καθαρό, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη ἕτοιμο γιὰ μακιγιάζ. Χρειάζεται πρῶτα μιὰ τονωτικὴ λοσιόν, ποὺ θὰ σφίξη τοὺς κάπως χαλαρωμένους μῦς καὶ θὰ φρεσκάρη τὸ πρόσωπό σας. Βρέχετε μ' αὐτὴν ἕνα βαμπάκι καὶ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ λαιμὸ κι' ἀνεβαίνοντας μὲ σταθερὲς κινήσεις πρὸς τοὺς κροτάφους. Πρὶν ἀκόμη στεγνώση τελείως ἡ λοσιόν, βάζετε τὴν κρέμα σας, ἁπλώνοντάς την παντοῦ μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σας. Ἂν μεταχειρίζεσθε κρέμα χρωματιστή, φροντίζετε νὰ φτάση ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν σας, καθὼς καὶ πίσω κι' ὁλόγυρα ἀπ' τ' αὐτιά σας.

Βάζετε ὕστερα ρούζ στὰ μάγουλα — ὄχι ὅμως πάρα πολύ, γιατὶ τὸ πρόσωπό σας θὰ κοκκινίση περισσότερο ὅταν θὰ ζεσταθῆτε. Ἔπειτα πουντράρεσθε μὲ ἄφθονηποῦντρα, πιέζοντας καλὰ τὸ πούπουλο πάνω στὸ δέρμα σας, καὶ σκουπίζετε ἐλαφρὰ τὴν περίσσεια. Ἔτσι ἡ ποῦντρα θὰ μείνη στὸ πρόσωπό σας ὅλη τὴ βραδυά.

Ἀλεῖφτε τὰ τσίνορά σας μὲ ρίμμελ ἢ μὲ εἰδικὴ κρέμα. Ἔτσι, φαίνονται διπλάσια σὲ μῆκος. Ὕστερα χαράζετε μ' ἕνα μολῦβι τῶν φρυδιῶν μιὰ λεπτὴ γραμμὴ στὴν ἄκρη τῶν ἐπάνω βλεφάρων καθὼς καὶ κάτω ἀπ' τὰ τσίνορα τοῦ κάτω βλεφάρου. Προηγουμένως πρέπει νἄχη ἐξασκηθῆ τὸ χέρι σας, ὥστε νὰ μὴ γίνουν πολὺ ἔντονες αὐτὲς οἱ γραμμές.

Λίγες σταγόνες μπριγιὸλ δίνουν ὡραία λάμψι στὰ πολὺ ξηρὰ μαλλιά. Τὸ ἁπλώνετε μὲ τὴ βοῦρτσα ἀνάμεσα στὶς μποῦκλες σας, ὅταν βγάλετε τὸ φιλέ. Ἂν ἔχετε μαλλιὰ λιπαρὰ ἐκ φύσεως, μὴ μεταχειρισθῆτε μπριγιόλ, ἀλλὰ μιὰ λοσιὸν ποὺ στερεώνει τὴ μιζ - αν - πλί. Ἡ λοσιὸν αὐτὴ θὰ στεγνώση ὥσπου νὰ ντυθῆτε, καὶ θὰ διατηρήση ὅλη τὴ βραδυὰ ἄθικτο τὸ χτένισμά σας.

Εἶναι ὡραῖο νἄχη τὸ κραγιόνι τῶν χειλιῶν σας τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ βερνίκι τῶν νυχιῶν. Ἂν δὲν μοιάζουν τελείως, πρέπει τουλάχιστον νὰ ταιριάζουν οἱ τόνοι τους. Ἕνα κραγιόνι πορτοκαλὶ π. χ. δὲν ταιριάζει μὲ βερνίκι ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ μαύρου κρασιοῦ.

Γιὰ νὰ σχεδιάσετε κανονικὰ τὸ σχῆμα τῶν χειλιῶν σας, φροντῖστε νἄχη κοφτὴ ἄκρη τὸ κραγιόνι σας. Ἂν χρειάζεται, διορθώνετε τὴν ἄκρη του, κόβοντάς την μ' ἕνα καλοακονισμένο μαχαιράκι.

Πουντράρετε ἐλαφρὰ τὰ χείλη σας, γιὰ νὰ μὴ γυαλίζουν πολύ.

Τέλος, ἐπιθεωρεῖτε ὅλο τὸ πρόσωπό σας, ἀφαιρεῖτε μ' ἕνα βουρτσάκι κάθε ἴχνος πούντρας ἀπ' τὰ φρύδια καὶ τὶς βλεφαρίδες σας, στρώνετε τελείως τὶς τρίχες τῶν φρυδιῶν καὶ τ' ἀλείφετε μὲ λίγο ἐλαιόλαδο γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ σκοῦρα καὶ σὰν μεταξωτά.

Γιὰ νὰ γίνετε ἀληθινὴ νεράϊδα φορᾶτε τὰ πιὸ λαμπερὰ κοσμήματα στὸ κεφάλι σας, στ' αὐτιά σας, στὰ μπράτσα σας. Δὲν πειράζει ἂν εἶναι ψεύτικα τὰ διαμάντια τους.

Πρέπει νὰ ξέρετε πάντα ὅτι οἱ ἐντυπώσεις τῶν ἀνθρώπων δημιουργοῦνται, καὶ στηρίζονται τὶς περισσότερες φορὲς σὲ ψευταπάτες. Ὁ ἄντρας δὲν ἐξετάζει κείνη τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς βλέπει μακιγιαρισμένη καὶ στολισμένη ὅτι αὐτὰ εἶναι φτιαχτὰ ἢ ψεύτικα, ἀλλὰ τὴν ὀπτικὴ ἀπόλαυσι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

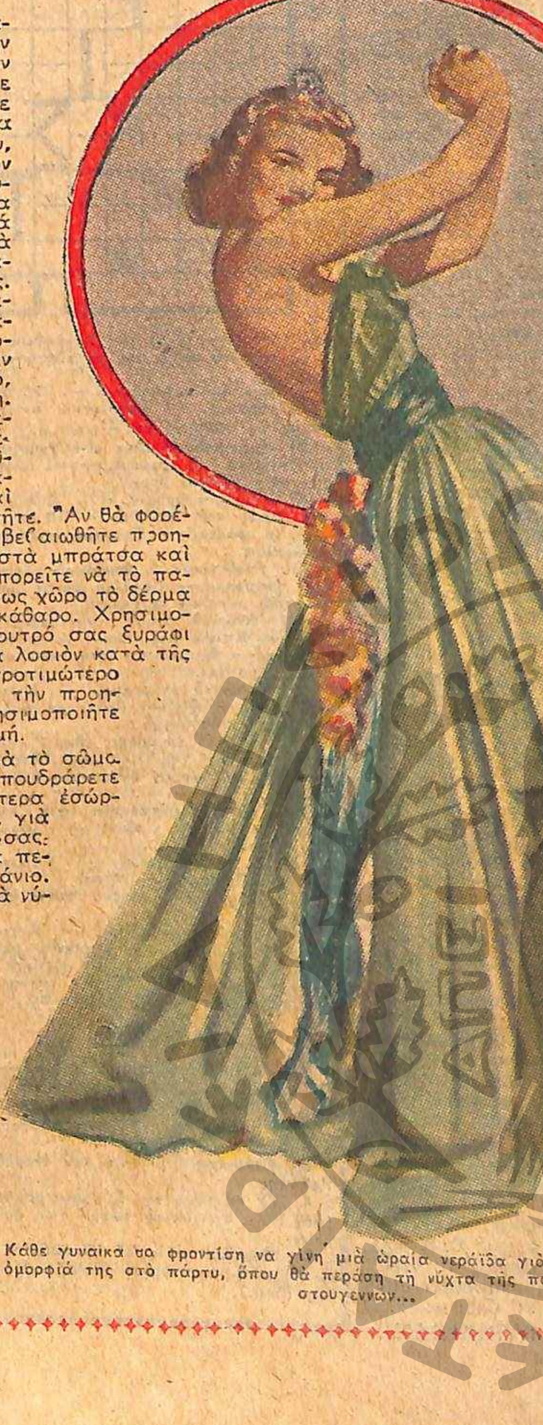

Κάθε γυναίκα θα φροντίση να γίνη μιὰ ὡραία νεράϊδα γιὰ να λάμψη με την ὀμορφιά της στὸ πάρτυ, ὅπου θὰ περάση τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων...

Τι ΗΣΑΝ τὰ «καπάκια»;

Μιὰ περίεργη πολεμικὴ συνήθεια

Συχνά, μέσα στὴν ἱστορικὴ πολεμικὴ περίοδο τοῦ Εἰκοσιένα θὰ συναντήσουμε τὴν περίπτωσι παληῶν καπεταναίων κλεφταρματωλῶν νὰ συνθηκολογοῦνε, ἀπὸ κακὴ περίστασι, μὲ τὸν ἐχθρό.

Συνθηκολογοῦσαν ἀληθινά; Ὄχι, ψευτοπροσκυνοῦσαν —κι' αὐτὸ τὸ ψευτοπροσκύνημα τὸ λέγανε: «παίζω τὰ καπάκια».

Τὸ προχειρότερο παράδειγμα εἶνε ὁ πανικὸς μετὰ τὴ μάχη τοῦ Πέτα, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1822, καὶ τὴν πανωλεθρία τῶν φιλελλήνων (Νόρμαν, Τάϋχμαν, Μινιάκ, Μιρσένσκυ, Ταρέλλα, Ντάνια κλπ.), ποὺ ἀνάγκασε τοὺς ἁρματωλοὺς τοῦ Βάλτου καὶ τοῦ Ξηρόμερου νὰ ψευτοπροσκυνήσουν.

Αὐτὰ τὰ καπάκια, ὅμως, ἔγιναν πολλὲς φορὲς αἰτία, μὰ καὶ πρόφασι — ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐσωτερικῆς διαιρέσεως καὶ ἀλληλομαχίας τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κοτζαμπάσηδων τῆς ἐπαναστάσεως μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς — νὰ κατηγορήσουν οἱ πρῶτοι τοὺς δεύτερους γιὰ τουρκισμό. Σκληρὰ καταδιώχτηκε γιὰ τὰ καπάκια ὁ Καραϊσκάκης, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἀγῶνα, καὶ θανάσιμα ὁ Ἀνδροῦτσος.

Ὁ σκοπὸς αὐτῶν τῶν διώξεων ἦταν νὰ ἐπιβληθῆ τὸ κράτος στοὺς ἀνυπόταχτους στρατιωτικούς, ποὺ δὲν ὑπακούανε στὶς κυβερνήσεις. Οἱ κυβερνήσεις, πολὺ συγκεντρωτικὲς στὰ ἡρωϊκὰ ἐκεῖνα χρόνια, θέλανε να διευθύνουνε ἀπὸ τὸ κέντρο τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπιδιώκανε νὰ μεταβάλουνε τοὺς πιὸ ἄξιους στρατιωτικοὺς σὲ ὑπάκουα δικά τους ὄργανα, ποὺ νὰ τοὺς δίνουνε λογαριασμὸ καὶ γιὰ τὶς παραμικρότερες πολεμικές τους κινήσεις.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅλοι οἱ παληοὶ στρατιωτικοί, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δείξανε στὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως λαμπρὴ πολεμικὴ δρᾶσι, νὰ χάσουν τὰ νερά τους, μόλις σταμάτησαν τὴ δική τους αὐτόβουλη ἐνέργεια, καὶ πέρασαν κάτω ἀπὸ τὸ χέρι τῶν κυβερνήσεων, ἀφοῦ αὐτὲς δὲν ξέρανε οὔτε τὰ πολεμικὰ τερτίπια, οὔτε τὴν ψυχολογία τοῦ λαοῦ ποὺ πολεμοῦσε.

Τὰ καπάκια, σὰν ἀναγκαῖο κακὸ ποὺ ἡ παράδοσι ἡ πολεμικὴ τὸ εἶχε μορφώσει καὶ νομιμοποιήσει, εἶχαν διπλὸ χαρακτῆρα: ἢ οἱ ψευτοπροσκυνημένοι ἀρχηγοὶ ἀφίνανε τὸ δρόμο ἐλεύθερο στοὺς ἐχθροὺς νὰ περάσουν καὶ νὰ πέσουνε πιὸ κάτου μὲ τὴν πολεμική τους δύναμι, ὁπότε τὰ καπάκια δὲν διαφέρανε ἀπὸ προδοσία, ἢ τὰ δυὸ ἀντίπαλα μέρη κάνανε ἀνακωχὴ καὶ σταματοῦσε ὁ πόλεμος προσωρινά, γιατὶ καὶ τὰ δυὸ μέρη τὸ κρίναν ἀναγκαῖο, καθένα γιὰ λογαριασμὸ δικό του. Τὸ δεύτερο αὐτὸ εἶδος τῶν καπακιῶν ἦταν καὶ τὸ ἐλαφρότερο στὴν ἠθική του ἔννοια.

Πῶς γινόντουσαν οἱ διαπραγματεύσεις τῶν καπακιῶν; Τὴν πρότασι γιὰ τὶς συνομιλίες τὴν ἔκαναν πάντα οἱ Τοῦρκοι μὲ ἀπεσταλμένο τους, ποὺ ἦταν γνωστὸς στοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τὰ παληὰ τὰ χρόνια — πρίν, δηλαδή, τὴν Ἐπανάστασι — γιὰ τὴν μετριοπάθεια καὶ τὸ συμβιβαστικό του πνεῦμα. Ἕνα τέτοιο, τὸν Καραταΐρ, εἶχαν στείλει στὸν Καραϊσκάκη, στ' Ἄγραφα, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν αὐτὸς «ἀσθενὴς καὶ ἔπασχεν ἀπὸ ἕνα ξηρόβηχαν», οἱ τοῦρκοι Σιλιχτὰρ καὶ Σοῦλτσε-Κόρτσα.

— Οἱ ἀγάδες, εἶπε ὁ Καραταΐρ στὸν Καραϊσκάκη, ἐπιθυμοῦνε τὴν εἰρήνη τοῦ λαοῦ. Ὅσος πόλεμος ἔγινε ὡς τὰ σήμερα ἀναμεταξύ μας ἔγινε ἀπὸ παρεξήγησι δική μας καὶ δίχως τὴν ἀληθινή μας θέλησι. Λοιπὸν νὰ ξαναφέρουμε τὴν τάξι καὶ τὴν εἰρήνη πίσω...

Ἡ ἀπάντησι, ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ πλευρά, στὴν πρότασι δινόταν σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μέρες. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων σκεφτόντουσαν καὶ ἀποφάσιζαν γιὰ τὰ καπάκια. Ἔτσι ἔγινε καὶ στ' Ἄγραφα τότε. Κάλεσε ὁ Καραϊσκάκης τοὺς καπεταναίους Σκαλτσᾶ, Συντεκνιώτη, Λιακατᾶ, Ζαραλὴ καὶ μερικοὺς ἄλλους καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἀδελφοὶ καπετάνιοι, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ μοῦ στείλατε, ἀπαντῶντας στὸ κάλεσμά μου. Βλέπω ὅμως πὼς εἶμαι ἄρρωστος καὶ δὲν θὰ μπορῶ νὰ παίρνω ὁ ἴδιος μέρος στοὺς πολέμους, πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο, ἀφοῦ κι' ὅταν ἤμουνα ἐκεῖ καὶ πολεμοῦσα, αὐτὸς ὁ Φραγκιστας, ἡ σαπιοκοιλιὰ (συνηθισμένη τοῦ Καραϊσκάκη ἔκφρασι ποὺ σήμαινε τὸν ἄθλιο καὶ δειλὸ ἄνθρωπο) τζάκισε (ὑποχώρησε κι' ἔφυγε τὴν ὥρα τῆς μάχης) χωρὶς αἰτία καὶ γιὰ τοῦτο τὸν ἔκανα ἀρεστάδο (τὸν ἔβαλε κατὰ μέρος, στάσιμο, παίρνοντάς του ἀπ' τὰ χέρια τὴ διοίκησι τοῦ σώματος ποὺ εἶχε στὶς διαταγές του).

Εἶπε κι' ἄλλα πολλὰ ὁ Καραϊσκάκης, σωστὰ τὰ περισσότερα, καὶ τέλος βρῆκε τρόπο νὰ ξεθυμάνη κατὰ τῶν Σουλιωτῶν ποὺ τὰ εἶχε μαζί τους ἐπειδὴ αὐτοὶ δυστυχισμένοι, ξέντυτοι, πεινασμένοι καὶ δίχως γρόσι ὅταν ἔκαναν μιὰ ἐνέδρα τῶν ἐχθρῶν, κοντὰ στὴν Κρυα Βρύσι, καὶ πῆραν λάφυρα ὡς 150 ζῶα φορτωμένα ἀπὸ πολύτιμα μεταξωτά, δέρματα, ἀσημικὰ καὶ χρυσαφικὰ παράτησαν τὸν πόλεμο κι' ἄρχισαν τὴν μοιρασιὰ καὶ τὸ ἐμπόριο...

Ἀποφάσισαν λοιπὸν ὅλοι οἱ συγκεντρωμένοι στὸ στρατόπεδο τῆς Ὀξυᾶς νὰ γίνη ἡ προσωρινὴ εἰρήνη ἢ ἀνακωχὴ — τὰ καπάκια δηλαδὴ — μὲ ὅρους: νὰ φύγουν οἱ Τοῦρκοι πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ ἁρματωλικιοῦ τῶν Ἀγράφων, ν' ἀφήσουν ἐλεύθερους τοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ὅσα ἄλογα καὶ κοπάδια ἀπὸ πρόβατα εἶχαν πάρει στὸ διαγούμισμα τῆς περιοχῆς.

Αὐτὰ ἦταν τὰ καπάκια.

Τώρα κρατούσανε στὰ σωστὰ αὐτὲς τὶς συμφωνίες τῶν καπακιῶν οἱ Ἕλληνες;

Θὰ τὸ καταλάβουμε ἀπὸ τὰ παρακάτω λόγια τοῦ Καραϊσκάκη στὸν παληὸ ἁρματωλὸ τοῦ Ἀσπροπόταμου Στορνάρη, ὅταν αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶχε παρατηρήσει πὼς οἱ ἐχθροὶ εἶνε πιθανὸ νὰ πατήσουνε τὶς συμφωνίες.

—Ὠχ, ἀδερφὲ Στορνάρη, τοῦ εἶχε πῆ, σάματις κλείνει τὴ διαπραγμάτευσι τώρα ἡ Ρωσσία μὲ τὴν Τουρκία; Κάνουμε τὴν εἰρήνη τώρα, κι' ἅμα μεθαύριο δὲν μᾶς ἀρέση τὴ γράφουμε στὰ παληοτσάρουχά μας κι' ἐγώ, καὶ σύ, κι' ὅλοι μας!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 308

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Περιοχὴ τῆς Μακεδονίας, Α. τοῦ Ὀλύμπου, μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ.— Μέλος τῆς οἰκογενείας Βλαμμένου.— Σύνολον ἀνθρώπων μὲ κοινὸ σκοπό.

2) Ἕνα ἀπὸ τὰ κομμάτια στὰ ὁποῖα χωρίζεται τὸ σκόρδο.— Γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης.

3) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).— Ἀεροπορικὴ δύναμις.

4) Σύμφωνον.— Καρποφόρο δέντρο (καθ.).— Νησὶ τῶν Κυκλάδων.

5) Εἶδε τὸ σπίτι του νὰ πέφτη σὲ ἐρείπια.

6) Δυὸ ὅμοια φωνήεντα.— Ὄργανα αἰσθήσεως.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' πρόσ.).— 21.

7) Τραγουδῶ.— Δὲν εἶνε γνήσια.— Παίζεται μὲ χαρτιά.— Μὲ ἄλλο ἕνα «Σ» γίνεται βουνό.

8) Χαρίζουν δροσιὰ καί... ξυλεία.— Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ.— Τὸ κρατοῦν οἱ ψάλτες.— Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.

9) Ὑποθετικόν.— Φωνῆεν.— Χρονικὸ ἐπίρρημα.— Γαλλικὴ μονὰς μετρήσεως μεγάλων ἐκτάσεων.

10) Ἀνδρικὸ ὄνομα (συντομευμένο).— Ἐπιφώνημα πόνου.— Μισὴ «Ἄννα».— Βρίσκονται στὴν κουζίνα ἢ στὸ τραπέζι.

11) Χρονικὸ ἐπίρρημα.— Νησὶ τοῦ Ἰονίου.—Θὰ τὴν βρῆτε σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς ἀκτῆς.

12) Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.).— Ἀντικατέστησε τὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (αἰτ. πληθ.).

13) Ἡ ἴδια ἀντωνυμία (οὐδ.).— Σημαίνει μεγάλο κίνδυνο.— Γυναικεῖο ὄνομα.

14) ... Ο' Μπράϊεν.— Ὑπουργεῖον.— Πρόθεσις.— Νότα.

15) Ὅμοιος.— Μάρκα αὐτοκινήτων.

16) Ἀριθμητικὸ (δημ.).— Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.— Στοιχεῖο τῆς φύσεως.— Ὀργάνωσις ἐπὶ Μεταξᾶ.

17) Ἀνόθευτα.— Ἡρωὶς ἱστορικοῦ φίλμ, ποὺ εἴδαμε τελευταίως.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Χρονικὸ διάστημα (πληθ.).— Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Σάρου.— Λόγια (ἀρχ.).

2) Νημάτιον.— Ὑψηλοὶ σκοποί, ἐπιδιώξεις.— Ἀριθμός.

3) Θέλοντας.— Πόλις τοῦ Νομοῦ Ροδόπης.

4) Τὰ πάντα...— Εὐχαριστοῦμαι (ἀρχ.).— Φωτιστικὸ μέσον τῶν ἀρχαίων.

5) Ἑορτάζει στὶς 21 Ὀκτωβρίου.— Κτητικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).—Μόλις (δημ.).

6) Ἄρθρο (πληθ.).— Τὴν φοροῦν οἱ στρατιωτικοί.— Τὸ D. D. T. εἶνε γι' αὐτὰ κίνδυνος-θάνατος.

7) Πηγαίνουν μαζὶ στὸ σχολεῖο.— Διπλασιαζόμενο μᾶς δίνει μιὰ φοβερὴ μυῖγα.

8) Δύο ὅμοια φωνήεντα.— Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου.— Ἄρνησις (ξεν.).

9) Στεῖρα.— Πρόσωπα.

10) Τὸ πρῶτο συνθετικὸ γνωστῆς πόλεως τῆς Β. Ἀφρικῆς.— Ἀπαραίτητοι στὰ σχολεῖα.— Προηγοῦνται ὑψηλοῦ τίτλου.

11) Ἀπειρία.— Αἴσθησις.

12) Ἄρθρο.— Δυσάρεστον.— Μεταφορικὸ μέσον (δημ.).

13) Γυναικεῖο ὄνομα (χαϊδευτικό).— Βυζαντινὴ νότα.— Πῶλ...: Ἕλλην εὐθυμογράφος.

14) Κοινωφελὲς ἵδρυμα.— Κοινῶς λέγεται φασιλικός.— Εἰδήσεις.

15) Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία.— Ἀμόλυντον.

16) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Εὐμετάβλητος.— Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.

17) Τοπικὸ ἐπίρρημα.— Ἐχρησιμοποιεῖτο ἄλλοτε ὡς κινητήριος δύναμις.— Ἄγγλος θαλασσοπόρος.

ΠΑΝ. ΓΑΛΗΝΟΣ

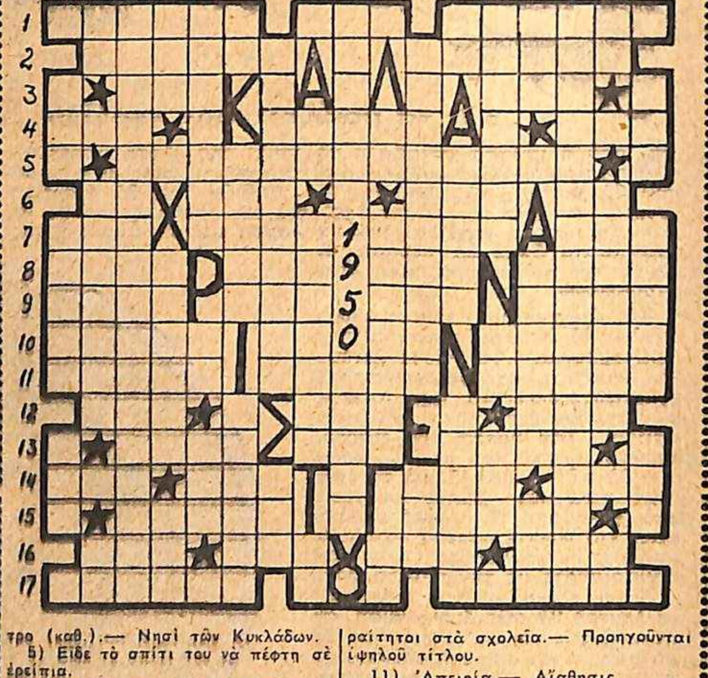

Ἡ λύσις τοῦ 307ου στὴ σελ. 76

❖ ❖

Ἕνα νέο ἐμβόλιο ἐναντίον τῆς λύσσης

Τὰ ἀμερικανικὰ ἐργαστήρια Λέντερλη ἀνήγγειλαν τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς νέου ἐμβολίου ἐναντίον τῆς λύσσης. Τὸ ἐμβόλιο αὐτό, ποὺ χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἕνωσι τῶν Ἀμερικανῶν Ἰατρῶν σὰν «ἡ πιὸ σημαντικὴ πρόοδος γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς λύσσης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Παστέρ», δοκιμάσθηκε ὡς σήμερα μ' ἀπόλυτη ἐπιτυχία σὲ περισσότερα ἀπὸ 12.000 σκυλιά.

Τὸ νέο ἐμβόλιο παρασκευάζεται ἀπὸ ζωντανοὺς ἰοὺς λύσσης, ποὺ εἰσάγονται σὲ κλωσσοπούλια. Πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, ἐχρησιμοποιοῦντο νεκροὶ ἰοὶ ποὺ εἰσάγονται στὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ νωτιαῖο μυελὸ διαφόρων ζώων. Ἡ ἀποτελεσματικότης των ἀνέρχεται σὲ ποσοστὸ 80-90%. Εἶχαν, ἐξ ἄλλου, τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν διετηροῦντο περισσότερο ἀπὸ 12 μῆνες μετὰ τὴν παρασκευή των καὶ ὅτι ἡ χρῆσις των δὲν ἦταν τελείως ἀκίνδυνη.

Τὸ νέο ἐμβόλιο ἀποδείχτηκε ἀποτελεσματικὸ στὰ 100% τῶν περιπτώσεων.

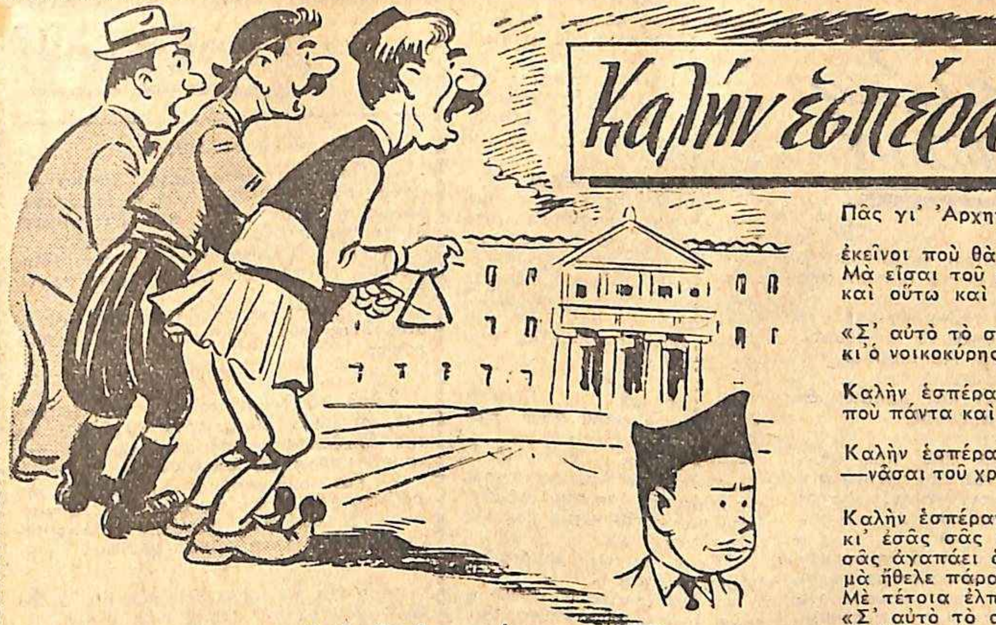

Καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντες!..

Πᾶς γι' Ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ, ἢ μᾶλον στὸ προτείνουν
ἐκεῖνοι ποὺ θὰ θέλανε... καὶ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν.
Μὰ εἶσαι τοῦ «Ἑνωτικοῦ» κι' ἑνωτικὸς θὰ μείνης
καὶ οὕτω καὶ στοὺς Λαϊκούς, ἑνωτικὸς θὰ γίνης.
«Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὔρθαμε, πέτρα νὰ μὴ ραΐση
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, χρόνια πολλὰ νὰ ζήση»!

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, κὺρ Ναπολέων Ζέρβα,
ποὺ πάντα καὶ γιὰ τὸ Στρατὸ θὰ σ' ἔχουμε ρεζέρβα.

★

Καλὴν ἑσπέρα Ρέντη μου καὶ φίλτατε κὺρ Κώστα,
—νᾆσαι τοῦ χρόνου ὑπουργὸς καὶ νὰ σὲ βάλω πόστα!

★

Καλὴν ἑσπέραν, ἄρχοντες Πλαστήρα, Τσουδερέ μου,
κι' ἐσᾶς σᾶς χρειαζόμαστε... ἐν ὄψει τοῦ πολέμου,
σᾶς ἀγαπάει ὁ λαός, γι' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλετε
μὰ ἤθελε πάρα πολύ... λίγο μυαλὸ νὰ βάλετε.
Μὲ τέτοια ἐλπίδα σήμερα θὰ σᾶς τὸ τραγουδήση:
«Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τῆς ΕΠΕΚ πέτρα νὰ μὴ ραΐση
κι' ὁ Ἀρχηγὸς κι' ὁ Πρόεδρος χρόνια πολλὰ νὰ ζήση».

★

Καλὴν ἑσπέρα, Ἄρχοντα, χρυσέ μου καὶ καλέ μου
φίλτατε φίλε διαλεχτὲ καὶ Στεφανοπουλέ μου.
Ἡγεῖσαι τώρα, ὡς γνωστόν, πολιτικῆς ὁμάδος
καὶ ξέρουμε πὼς τὸ καλὸ σκέπτεσαι τῆς Ἑλλάδος.
Λοιπὸν κι' ἐσὺ χρειάζεσαι, καὶ ἡ Ὁμὰς νὰ ζήση
κι' ὁ κόσμος ὅλος σήμερα θερμὰ θὰ τραγουδήση:
«Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὔρθαμε, πέτρα νὰ μὴ ραΐση
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, χρόνια πολλὰ νὰ ζήση»!

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, κὺρ Κώστα Μανιαδάκη,
ποὺ εἶσ' ἐσχάτως στὴ Βουλή, πολὺ σεμνὸ παιδάκι
καὶ μὲ τὸ Σοφιανόπουλο τὰ πᾶς πολὺ ὡραῖα
ὅλοι σᾶς βλέπουν ἀγκαζέ, σὰν τρυφερὴ παρέα,
καὶ τῆς συνεργασίας σας μαντεύουν τὴν ἀρχή της
βλέπω τὸ Σοφιανόπουλο... νὰ «ψήνεται» γιὰ Χίτης!

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, Ἡλία Τσιριμῶκο,
ποὺ ξέρεις νᾆσαι ρήτορας... μὰ καὶ νὰ κάνης μῶκο
καὶ στὸ χριστουγεννιάτικο τὸ φετεινό μας δέντρο
κι' ἐσὺ κι' ὁ Σβῶλος εἴσαστε κι' Ἀριστεροὶ καὶ «Κέντρο».
Μὰ εἴσαστε καλὰ παιδιὰ κι' ὁ κόσμος δὲν θ' ἀργήση
ἂν κάποια λάθη κάνατε, νὰ σᾶς τὰ συγχωρήση
καὶ ὅλοι ἀπόψε ὁμαδικά, θὰ σᾶς τὸ τραγουδήσουν:
«Οἱ νοικοκύρηδες κι' οἱ δυό, χρόνια πολλὰ νὰ ζήσουν
καὶ ἄλλοτε Δεκέμβριο... πέτρες νὰ μὴ ραΐσουν»!

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντες, Χατζῆμπεη, Χριστάκο
ποὺ σήμερα... «διώκεσθε» κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ Λανάκο
καὶ δὲν φρονῶ πὼς θέλετε αὐτὴ τὴν ποικιλία
ἤγουν, τουτέστιν δηλαδή... ν' ἀρθῆ ἡ ἀσυλία!
Κι' οὔτε θὰ γίνη βέβαια, — πιστεύω σοβαρὰ —
κι' ἂν δὲν τὰ φέρη ὁ Θεός... μᾶλλον ἀριστερὰ
τὶς ἁμαρτίες ποὔχετε θὰ σᾶς τὶς συγχωρήση
λοιπόν... «στὰ σπίτια ποὔρθαμε καθένας σας νὰ ζήση
καὶ ἀπὸ «μπόμπα ἀτομική»... τζάμι νὰ μὴ ραΐση»!

★

Θαρρῶ τοὺς ἐξαντλήσαμε, πολὺ ἀβρὰ κι' ἀκάκως
—μᾶς μένουνε οἱ ὑπουργοί, Κωστόπουλος, Λαγάκος
Ἀβέρωφ καὶ Λαμπρόπουλος, Κοθρῆς μὰ καὶ Ζαΐμης,
κι' ὅλοι ποὺ τώρα χαίρουνε κάποιας προσφάτου φήμης.
«Εὐχόμαστε στὰ σπίτια τους, μέρες καλὲς ν' ἀρχίσουν
καὶ ὅλ' οἱ νοικοκύρηδες χρόνια πολλὰ νὰ ζήσουν.
Νὰ κόψουν τοὺς ἀργόμισθους, νὰ διώξουνε τὰ «τοῦβλα»
καὶ τοὺς καταχραστὰς τοῦ «ΟΛΠ» νὰ ψήσουνε στὴ σοῦβλα,
νὰ κάνουνε τὸν Καθαρμό, χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσουν
καὶ πρὸ παντός, μωρὲ παιδιά,
νὰ βάλουν χέρι στὴν καρδιά,
καὶ στὴν Ἀνοικοδόμησι «πέτρες νὰ μὴ ραΐσουν»!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντα καὶ νῦν Πρωθυπουργέ μου
ποὺ τὰ κατάφερες καλὰ
καὶ ὁ πατὴρ ἀπὸ ψηλὰ
θὰ λέη:—Μπράβο γυιέ μου!
Εἶσαι καλός, εἶσαι λαμπρός, μὰ ὅλο βάζεις φόρους
καὶ μᾶς αὐξάνεις τοὺς μισθούς... μονάχα ὑπὸ ὅρους:
Πρὶν πάρουμε ἀναπνοὴ
αὐξάνει τόσο κι' ἡ ζωὴ
ποὺ οἱ αὐξήσεις τῶν μισθῶν πᾶνε κατὰ διαβόλου
κι' ἐξανεμίζονται αὐθωρεί... σὰν καταθέσεις Σβώλου!

Εὐχόμαστε νᾆσαι καλὰ
κι' ὅλα νὰ πᾶνε ὁμαλά,
φόρους νὰ βάζης διαρκῶς, σ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς χάνους.
Μὰ ὄχι καὶ στούς... «δυστυχεῖς», «φτωχοὺς» βιομηχάνους!
Ἄστους λιγάκι νὰ γλεντοῦν καὶ νὰ χορεύουν σάμπα
κι' ἐμεῖς νὰ ἐργαζώμαστε...νὰ ζοῦμε τὸν Κατσάμπα!

★

Καλὴν ἑσπέραν, Ἄρχοντα, καὶ σ' ὅλο σου τὸ σπίτι
—δὲν τὸ ξεχνᾶμε! Εἶσαι γυιὸς τοῦ «Γυιοῦ τοῦ Ψηλορείτη!—
κι' εὐχόμαστε νᾆσαι καλὰ καὶ νὰ μᾶς διορθώσης
κι' ἂν ἔκανες καὶ σφάλματα... νὰ τὰ ἐπανορθώσης!
Μὲ τέτοια ἐλπίδα, δηλαδή,
γιὰ τοῦ Λευτέρη τὸ παιδὶ
ὅλος ὁ κόσμος σήμερα, μαζὶ θὰ τραγουδήση:
«Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὔρθαμε, πέτρα νὰ μὴ ραΐση
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, χρόνια πολλὰ νὰ ζήση».

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, Γιωργάκη Παπανδρέου,
ποὔχεις τὴν φήμη κολπατζῆ καὶ γόητος ὡραίου,
μὰ θὰ σοῦ πῶ στοῦ «Θησαυροῦ» τὸ ἀνοικτὸ πεδίο
πὼς ὅλοι σὲ συκοφαντοῦν, ἀλλά... καὶ εἰς τὰ δύο!
Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, Γιωργάκη Παπανδρέου,
μόνο ποὺ δὲν τὸ εἴδαμε τὸ «Κράτος τοῦ Δικαίου».
Κι' ὅταν ζυγώσουν ἐκλογὲς θὲ νὰ μᾶς πῆς στὸ τέλος
πὼς ἐσὺ τὤθελες πολύ... μὰ φταίει ὁ Βενιζέλος!
Ὅμως ἐτοῦτος ὁ λαὸς ποὺ τόση ἔχει κρίσι
καὶ μόνο γιὰ τὸ Καπνικὸ θὲ νὰ σοῦ τραγουδήση:
«Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὔρθαμε πέτρα νὰ μὴ ραΐση
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, χρόνια πολλὰ νὰ ζήση»!

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, Τσαλδάρη Κωνσταντῖνε,
κανένας μας δὲν λησμονεῖ Χριστούγεννα πὼς εἶναι,
κι' εὐχόμαστε τὸ κόμμα σου ναρθῆ καὶ πάλι ἀπάνω
μὰ λίγο νὰ προσγειωθῆς...ἀπὸ τ' ἀεροπλάνο!
Γιὰ νὰ μὴ μπλέχης ἄδικα σὲ φοβεροὺς μπελάδες
κράτα τὸ κόμμα μακρυά, ἀπ' τοὺς Γεννηματάδες
ποὺ δίκαια ἐγίνηκε, γι' αὐτοὺς μεγάλος κρότος
καὶ πάρε, Ντῖνο μου, σκοινὶ καὶ κρέμασέ τους πρῶτος.
Ἀλλὰ σ' αὐτὸ κανένας μας ποτὲ δὲν ἀμφιβάλλει
κι' ἔτσι κι' ἀπόψε ὁ λαὸς σοῦ τραγουδᾶ καὶ πάλι:
«Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὔρθαμε, πέτρα νὰ μὴ ραΐση
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, χρόνια πολλὰ νὰ ζήση»!

★

Καλὴν ἑσπέραν Ἄρχοντα, γλυκέ μας καὶ καλέ μας,
Παναγιωτάκη φίλτατε καὶ Κανελλόπουλέ μας!

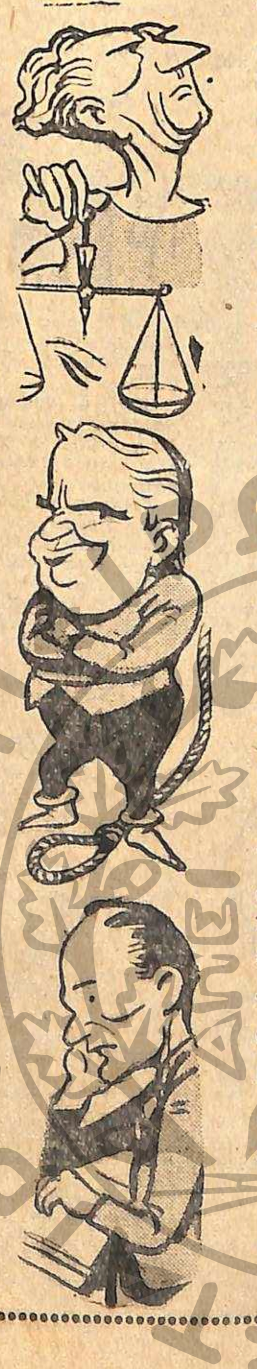

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Ἀπὸ τὸ πρωΐ τῆς παραμονῆς ἡ Τίνα — Χρηστίνα Π.— ντύνεται, στολίζεται, παρφουμαρίζεται καὶ περιμένει τὰ δῶρα.

— Ντρίννν!

Τὸ πρῶτο κουδούνισμα στὶς 11. Ἕνας μικρὸς κομίζει κομψότατο κουτάκι. Συγκίνησις! Ταχυκαρδία!... Μπιζοῦ, ἀσφαλῶς... Τ' ἀνοίγει. Ἐλαφρὰ ἀπογοήτευσις. Περιέχει ἕνα ἑλβετικὸ ρολογάκι, μᾶλλον «κοινῆς χρήσεως».

Δεύτερο κουδούνισμα.

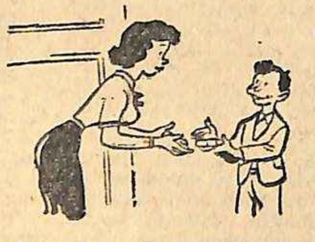

Δεύτερη συγκίνησις. Δεύτερη ταχυκαρδία. Δεύτερη ἀπογοήτευσις: Δεύτερο ρολογάκι!

Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε: Ὡς τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, ἡ δεσποινὶς Τίνα Π. ἔχει λάβει σαρανταεννέα ρολογάκια ἀπὸ ἰσαρίθμους θαυμαστάς!

Τί σκαρώνουν αὐτὲς οἱ ἀφιλότιμες οἱ δόσεις «ἄνευ προκαταβολῆς»!

★

Βράδυ παραμονῆς.

Μπαίνει σπίτι του ὁ σύζυγος.

—Ἀγάπη μου, ἔλαβες τὸ δέντρο καὶ τὰ στολίδια του;

Ἔξαλλο ὕφος ἡ σύζυγος:

— Τἄλαβα!

— Καί.... εἶσαι θυμωμένη;

— Διόλου!... Μαζί σου, διόλου. Θύμωσα ὅμως μὲ τὸ μικρὸ ποὺ ἔφερε δῶ τὸ δέντρο τῆς φιλενάδας σου καὶ πῆγε στὸ σπίτι της τὸ δικό μου!... Ὁρίστε. Διάβασε!

Διαβάζει τρέμων ὁ σύζυγος:

«Ἀγαπημένη μου Μαίρη. Καὶ τοῦ χρόνου. Νὰ μᾶς ζήση ὁ μπέμπης μας».

Ἡ σύζυγος:

—Ἔχετε καὶ μπέμπη, ἔ;

Καὶ ὁ σύζυγος:

—Ἔ;

Τὴν ἴδια στιγμὴ χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο. Τὸ βρίσκει σὰ «διέξοδο» ὁ σύζυγος καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό. «Βάζει αὐτὶ» καὶ ἡ σύζυγος.

— Μαίρη ἐδῶ! Μερσί, μωρό μου, γιὰ τὸ δέντρο! Εἶμ' εὐτυχισμένη ποὺ μὲ γράφεις «γυναικοῦλα σου». Χώρισες ἐπὶ τέλους μ' αὐτὴ τὴ μέγαιρα;...

Τὸ κλείνει ὁ δυστυχὴς σὲ κατάστασι ἀξιοδάκρυτη. Καί... τρώει τὸ δέντρο στὸ κεφάλι:

— Νά, παληάνθρωπε!

Ξαναχτυπᾶ τὸ τηλέφωνο:

— Καλὰ Χριστούγεννα! λέει κάποιος.

— Κακὰ καὶ μαῦρα! ἀπαντᾶ ὁ σύζυγος.

— Πῶς;

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Αὔριο εἶναι τὰ τελευταῖα μου Χριστούγεννα! Ἔτσι προαισθάνομαι...

★

Διασκεδάζει ὁ πουροφόρος κύριος σπάζοντας μὲ τὸ ἀναμμένο του ποῦρο τὶς φοῦσκες ποὺ κρατοῦν παιδιὰ καὶ δεσποινίδες.

— Τσάφ!...

Κι' ἔπειτα:

—Ὤ! Μὶλ παρντόν! Νὰ σᾶς ἀγοράσω μιὰ ἄλλη.

— Περιττόν, κύριε.

Καὶ πέφτει, ἐπὶ τέλους, στὴν ἐργαζομένη κομψὴ «ἀτσίδα»:

— Πάφ!... Ὤ! Μὶλ παρντόν! Νὰ σᾶς ἀγοράσω μιὰ ἄλλη.

—Ὄχι, δὲν πειράζει. Ἀλλὰ προσέξτε μὴν πλησιάσετε τὸ ποῦρο στὸ κεφάλι σας! Γιατὶ θὰ σπάση κι' αὐτό. Εἶναι φοῦσκα!...

★

Μπαίνει τὸ κομψό, νεαρὸ ζευγάρι στὸ μαγαζί:

—Ἔχετε μιὰ πάρα πολὺ ὡραία κοῦκλα;

Ὁ ὑπάλληλος, δείχνοντας τὴ δεσποινίδα ποὺ συνοδεύει ὁ πελάτης ἀπαντᾶ:

— Τέτοια; Ὄχι κύριε. Δὲν ὑπάρχει πουθενά!

Καὶ ψωνίζει ὅλο τὸ μαγαζὶ ὁ κύριος καὶ οὔτε κυττάζει τὸ λογαριασμό!

Κι' ἔρχεται δεύτερο ζευγάρι. Κι' ἐπαναλαμβάνεται τὸ «κόλπο». Ἀλλὰ ὁ δεύτερος κύριος εἶναι λίαν «τζώρας»:

- Δὲν τὰ παρατᾶς αὐτά; Ἤρθαμε νὰ σᾶς δώσουμε τὰ λεφτά μας καὶ μᾶς κάνετε κόρτε στὴ γυναῖκα μας δηλαδή; Ἃ στὸ διάολο μὴν πῶ καὶ τίποτις παραπάνω!

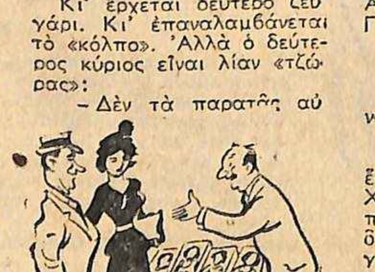

Καὶ φεύγει ἔξαλλος.

Τὰ βγάζεις πέρα μὲ τὸ ρωμηό; Κάθε ρωμηὸς καὶ ἰδιαίτερο μυστήριο!

★

Μὲ χίλια βάσανα τὰ κατάφερε γνωστὸς Ἀθηναῖος «νὰ ἐπιβῆ στρατιωτικοῦ ἀεροπλάνου» καὶ νὰ ταξιδέψη ἔτσι τζάμπα γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ἀλλὰ μόλις βρέθηκε στὸν ἀέρα, ἔγινε κατακίτρινος.

— Φοβᾶστε; τὸν ρώτησε φωναχτὰ ὁ πιλότος.

— Λίγο!... Πρώτη φορὰ μπαίνω σὲ ἀεροπλάνο!

— Κι' ἐγώ! τοῦ φώναξε ὁ πιλότος, δουλεύοντάς τον κανονικῶς.

Χρειάζονται σχόλια;

Ὁ ἐπιβάτης ἔγινε ἀκόμη πιὸ ὠχρός, ἔχασε τὸ ὑπόλοιπο κουράγιο του καί... τὶς αἰσθήσεις του.

Ἔτσι λιπόθυμος ἔφθασε στὸ ἀεροδρόμιο, στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ. Καί.... συνῆρθε στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ τὸν μετέφεραν.

★

Μπρὸς σὲ μιὰ βιτρίνα γουναρικῶν στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Μιὰ νεαρὰ κομψὴ μὰ φτωχοντυμένη δεσποινιδοῦλα κυττάζει λαίμαργα τὶς προκλητικὲς «ρενὰρ ἀρζαντέ», τὰ «πτὶ-γκρὶ» καὶ τὶς «ἑρμίνες».

Ἕνας παχύς, κοιλαρᾶς, κύριος πλησιάζει:

— Θὰ θέλατε ν' ἀποχτήσετε μιὰ ὡραία γοῦνα, δεσποινίς;

— Θέλω. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ!...

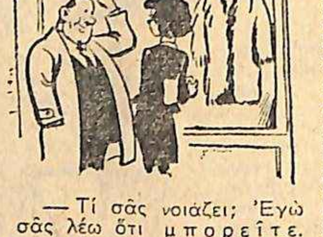

— Τί σᾶς νοιάζει; Ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι μπορεῖτε.

— Μπορῶ. Ἀλλά... δὲν θέλω!

Καὶ ὁ κοιλαρᾶς κύριος χαιρετᾶ μ' εὐλάβεια καὶ θαυμασμὸ τὸ δυναμικὸ κι' εὐφυέστατο πλασματάκι καὶ «ἀποσύρεται»...

Ἄλλη μικρὴ πλησιάζει:

— Σοῦφυγε;

— Ναί. Τὸ βλάκα! Συνήθως ἅμα τοὺς κάνεις τὴν πολὺ δύσκολη ἐπιμένουν! Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος τί ἔπαθε;... Γκίνια ἔχουμε ἀπόψε!

★

Στὸ καφενεῖο:

— Χρῆστο, δῶσε μου ἕνα τσιγάρο.

— Δὲν ἔχω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ περνάει ἕνας γέρος ἐπαίτης. Ὁ Χρῆστος ἀνοίγει μεγαλοπρεπῶς ἕνα πακέττο καὶ δίνει στὸ ζητιᾶνο τρία τσιγάρα.

— Γιατὶ ἐμένα μοῦ εἶπες πὼς δὲν ἔχεις;

— Γιατὶ ἐσὺ ἔχεις κι' ὅμως ζητᾶς ἀπὸ μένα! Ἐνῶ αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς, πραγματικῶς δὲν ἔχει!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ζητιᾶνος ἀνοίγει μιὰ μεγάλη κούτα... γεμάτη τσιγάρα καὶ τοποθετεῖ τὴ νέα... «εἴσπραξι».

Τότε ὁ σελέμης ἐπεμβαίνει ἀκαριαίως:

— Γέρο, ἐσὺ ἔχεις πολλά! Δὲν μοῦ δίνεις ἕνα κι' ἐμένα;

— Εὐχαρίστως! λέει πρόθυμα ὁ ζητιᾶνος.

Καὶ ὁ σελέμης ἀνάβει τὸ τσιγάρο ποὺ τοῦ ἀρνήθηκε ὁ φίλος του, μὲ... βαθεῖαν ἱκανοποίησιν!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιοῦμορ

Στὸ τελωνεῖο

— Πρέπει νὰ πληρώσετε δασμὸ γι' αὐτὸ τὸν παπαγάλο, λέει ὁ τελωνοφύλακας σ' ἕναν κύριο ποὺ ἐπιστρέφει μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

— Πῶς: διαμαρτύρεται αὐτός. Πληρώνουν, λοιπόν, δασμὸ κι' οἱ παπαγάλοι;

—Ὄχι οἱ παπαγάλοι, ἀλλ' οἱ ἰδιοκτῆται των, ἀπαντάει ὁ τελωνοφύλακας.

★

Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς διαλείμματος, οἱ μουσικοὶ ρωτᾶνε τὸ διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας ποιὸ εἶνε τὸ ἑπόμενο κομμάτι ποὺ θὰ παίξουν.

— Τὴν «οὐβερτούρα» τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου, τοῦ Ροσσίνι, ἀπαντάει αὐτός.

— Ὦ, Θεέ μου, φωνάζει ὁ φλαουτίστας, αὐτὴν ἔπαιζα πρὸ ὀλίγου!

★

— Κατα τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος ὁ ἄντρας μου μὲ κατάφαγε στὰ φιλιά...

— Καὶ τώρα;

— Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ χωνέψη!

★

— Τί ἐλεεινὴ φωνή! λέει ἕνας ἀκροατής. Ποιὰ νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὴ ποὺ τραγουδάει;

— Εἶναι ἡ γυναῖκα μου, κύριε, ἀπαντάει ἕνας κύριος ποὺ κάθεται στὸ διπλανὸ κάθισμα.

—Ὦ, συγγνώμη, λέει ὁ πρῶτος. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ ὅτι ἡ φωνή της εἶνε κακή. Ἀλλὰ βρίσκω αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ἀξιοθρήνητο. Ἀναρωτιέμαι ποιὸς ἠλίθιος μπορεῖ νὰ τὤγραψε;

—Ἐγώ, κύριε, ἀπαντάει ὁ γείτονάς του.

★

— Δὲν σκέφτεσαι νὰ παντρευτῆς;

— Κάνω καὶ τίποτε ἄλλο;

— Γιατί, τότε, δὲν παντρεύεσαι;

— Γιατ' τὸ σκέπτομαι...

★

— Μὲ βλέπεις ἐμένα, φίλε μου; Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἔφαγα πολὺ βωδινὸ κρέας, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι δυνατὸς σὰν βῶδι.

— Περίεργο! Ἐγὼ ἔφαγα πολλὰ ψάρια, κι' ὅμως δὲν ξέρω νὰ κολυμπάω!

★

Μεταξὺ συζύγων:

—Ἀδύνατον νὰ συμφωνήσουμε ποτὲ σὲ τίποτε! Μαῦρο λέω ἐγώ, ἄσπρο λὲς ἐσύ...

— Δὲν μοῦ λές, πῆγες ποτέ σου στὶς Ἰνδίες;

—Ὄχι.

— Οὔτε κι' ἐγώ. Νὰ λοιπὸν ποὺ βρεθήκαμε σύμφωνοι σὲ κάτι!.

★

Ἕνας μεθυσμένος γλυστράει καὶ πέφτει μπρούμυτα μέσα σ' ἕνα λάκκο μὲ νερό. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατορθώνει νὰ σηκωθῆ. Γυρίζει λοιπὸν πρός... τὸ νερὸ καὶ τοῦ λέει μὲ περιφρόνησι:

—Ὅ,τι κι' ἂν κάνης, δὲν θὰ σὲ πιῶ!

Καὶ πέφτει ἀνάσκελα, γιὰ νὰ μὴν ἀκουμπήση τὸ νερὸ στὸ στόμα του!...

★

— Τἄμαθες; Πέθανε ὁ φίλος μας ὁ Νῖκος!

— Μπᾶ! Πῶς τ' ἀποφάσισε; Αὐτὸς ἦταν συνήθως τόσο ἀναποφάσιστος!...

★

— Δὲν ξαναπηγαίνω πιὰ στὸν κινηματογράφο. Γιατὶ ὕστερα δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

— Σὲ ταράζουν λοιπὸν καὶ σένα τόσο πολὺ οἱ ὑποθέσεις τῶν φίλμ;

—Ὄχι, ἀλλὰ κοιμᾶμαι σ' ὅλη τὴν παράστασι!

Ὁ Ἔρως ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Οἱ «ἀδελφὲς ψυχὲς»

Α΄.

Ἡ «ἀδελφὴ ψυχὴ» ἤ, γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε μιὰ ἄλλη ἔκφρασι, τὸ ὄν, τὸ πρόσωπο ποὺ μπορεῖ νὰ συμπληρώση τὴν προσωπικότητά μας μὲ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ τῆς δώση τὴν ἁρμονία ποὺ τῆς λείπει ἀνταποκρίνεται σὲ κάτι τὸ πραγματικὸ ἢ ἀποτελεῖ μιὰ ἐπινόησι τῆς φαντασίας μας;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει συζητηθῆ πολλὲς φορὲς ὡς τώρα καὶ χρησίμευσε μάλιστα ὡς θέμα πολλῶν μυθιστορημάτων, ποὺ εἶχαν μεγάλη διάδοσι μεταξὺ τοῦ κοινοῦ. Ἡ ἐπιστήμη δὲν τὸ εἶχε ἀγνοήσει ἐπίσης, ἀλλά, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές της δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ ἑρμηνεύση μὲ τρόπο ἱκανοποιητικό. Τελευταῖα, ὅμως, ἕνας διάσημος ψυχολόγος, ὁ δόκτωρ Ἄλλεντυ, ἔδωσε μιὰ πρωτότυπη καὶ πολὺ ἀξιοπρόσεκτη ἐξήγησι σ' αὐτὴ τὴν περίεργη τάσι τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ν' ἀναζητῆ μιὰ «ἀδελφὴ ψυχή», γιὰ νὰ συνενωθῆ μαζί της σ' ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο. Ἐκεῖνο ποὺ ἀναζητοῦμε, παρατηρεῖ, δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὰ φυσικά, οὔτε τὰ ψυχικὰ ἢ ἠθικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν προσωπικότητά μας. Εἶναι κωμικό, λοιπόν, νὰ νομίζωμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς ὁμοιότητος, ἕνας ἄντρας μὲ ἁγνὰ κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα ἀναζητάει μιὰ γυναῖκα μὲ ἀγγελικὴ ψυχὴ κι' ἕνας πνευματικὰ ἀνεπτυγμένος μιὰ γυναῖκα μὲ εὐρεῖα διάνοια ἢ ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς ἀντιθέσεως, οἱ κοντοὶ ἄνδρες γοητεύονται ἀπὸ τὶς ψηλὲς γυναῖκες καὶ οἱ βίαιοι ἀπ' τὶς ἀγαθὲς καὶ ἤρεμες, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντίρροπο στὰ ὁρμητικὰ καὶ θυελλώδη αἰσθήματά τους. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἴσως θέματα εὐχαρίστων συζητήσεων στὰ κοσμικὰ σαλόνια, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς σπρώχνει σ' ἕνα ἄλλο ὂν εἶναι τὸ ὑποσυνείδητό μας, ποὺ δὲν βλέπει οὔτε τὸ ὕψος, οὔτε τὴν πνευματικὴ ἀνωτερότητα, οὔτε τὴν ψυχικὴ ἀγαθότητα καὶ καλωσύνη. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει εἶναι μιὰ βαθειὰ συγγένεια μὲ τὸ ὑποσυνείδητο ἑνὸς ἄλλου ὄντος καὶ αὐτὸ ἄσχετα μὲ τὶς ἐπιφανειακὲς ὁμοιότητες καὶ ἀντιθέσεις. Οὔτε τὰ μάτια μας, οὔτε τὸ μυαλό μας ἀνακαλύπτουν τὴν «ἀδελφὴ ψυχή». Δὲν εἶνε σὲ θέσι, ἄλλωστε, νὰ τὸ κάμουν. Τὴν ἀνακαλύπτει, χωρὶς ὅρασι καὶ χωρὶς σκέψι, τὸ βαθύτερο ἐγώ μας, αὐτὸ τὸ ἐγώ μας ποὺ ἀγνοοῦμε κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ ποὺ δὲν ξέρομε οὔτε τί θέλει, οὔτε τί ἐπιδιώκει, οὔτε ποιὰ μέσα χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ φτάση στοὺς σκοπούς του. Εἶναι ἡ ἄγνωστη ἐκείνη ἐσωτερικὴ δύναμι ποὺ δρᾶ ἔμμεσα ἢ ἄμεσα.

Οἱ κεραυνοβόλοι ἔρωτες, πολλὰ αἰσθήματα ποὺ μᾶς φαίνονται ἀταίριαστα, γιατὶ τὰ κρίνομε σύμφωνα μὲ τὰ ἐξωτερικά μας δεδομένα, οἱ βαθειὲς καὶ ἀξέχαστες συγκινήσεις ποὺ μᾶς προκαλεῖ ἕνα ἄλλο ὂν μόλις τὸ ἀντικρύσωμε ἔχουν τὴν πηγή τους στὸ μυστηριῶδες ὑποσυνείδητό μας, ποὺ ξέρει νὰ βλέπη πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, νὰ περιφρονῆ τὶς φαινομενικὲς ἀντιθέσεις καὶ νὰ βρίσκη συγγένειες ἐκεῖ ποὺ οὔτε νὰ τὶς ὑποπτευθοῦμε θὰ μπορούσαμε.

Αὐτὸ τὸ ἔνστικτο, ποὺ ἀποκαλοῦμε τυφλό, ἔχει στὴν πραγματικότητα μάτια πιὸ διεισδυτικὰ κι' ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες Χ ἢ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ραδίου. Κανένα ἐμπόδιο δὲν τὶς σταματάει. Μποροῦν νὰ διαπεράσουν καὶ τὴν πιὸ ἰσχυρὴ θωράκισι καὶ ν' ἀνάψουν πυρκαϊὰ μέσα σὲ μιὰ καρδιά, ποὺ εἶναι θαμμένη κάτω ἀπὸ τὶς στάχτες τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ τοῦ πόνου.

Ὑπάρχουν, ὡστόσο, ἄνθρωποι, ποὺ δὲν αἰσθάνθηκαν, οὔτε πρόκειται νὰ αἰσθανθοῦν ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τῆς «ἀδελφῆς ψυχῆς». Ἀλλὰ καὶ κεῖνοι ποὺ τὴν αἰσθάνονται δὲν τὴν ἀναζητοῦν πάντα μὲ τὴν ἴδια θέρμη καὶ τὴν ἴδια λαχτάρα κι' ἴσως - ἴσως δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν ὁποιαδήποτε στιγμή, ἀκόμη κι' ἂν περάση πλάϊ τους. Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι τὸ ἔνστικτό μας ποὺ μᾶς σπρώχνει σ' αὐτὴ τὴν ἀναζήτησι κοιμᾶται πολλὲς φορὲς ἢ ὁπωσδήποτε ὅτι δὲν ἔχει πάντα τὴν ἴδια ἱκανότητα διεισδύσεως. Παρουσιάζει κι' αὐτὸ τὶς διακυμάνσεις του. Δὲν εἶναι ἀρκετό, λοιπόν, νὰ βρεθοῦμε μπροστὰ στὴν «ἀδελφὴ ψυχή», γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε ἀμέσως τὴν ἕλξι της. Χρειάζεται νὰ συντρέξουν μερικὲς ἄλλες προϋποθέσεις, γιὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσωμε καὶ ν' ἀναγνωρισθοῦμε ἀπ' αὐτήν. Ὁ δόκτωρ Ἄλλεντυ σημειώνει τὶς κυριώτερες ἀνάμεσα σ' αὐτές.

1) Ἡλικία. Οἱ νέοι κι' οἱ νέες, παρατηρεῖ, δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένη πεῖρα καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ βροῦν τὴν «ἀδελφὴ ψυχή». Ἀνακαλύπτουν, ὅμως, πολλὲς «ἀδελφὲς ψυχές». Αὐτὸ γίνεται γιατὶ τὸ αἴσθημα τῆς «ψυχικῆς συγγενείας» εἶναι πολὺ ἀόριστο καὶ σχεδὸν νεφελῶδες μέσα τους. Βρίσκουν, λοιπόν, πολλοὺς «μακρυνοὺς συγγενεῖς», ἀλλὰ μόνον μιὰ συρροὴ ἐξαιρετικῶν συμπτώσεων μπορεῖ νὰ τοὺς κάμη ν' ἀνακαλύψουν τὴν «ἀδελφὴ ψυχή». Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους περασμένης ἡλικίας. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, εἶναι ἐπιρρεπεῖς στὴν ἀνεύρεσι «ἀδελφῆς ψυχῆς». Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ὅμως, πρόκειται γιὰ ἁπλὲς παραισθήσεις. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρακινεῖ σ' αὐτὲς εἶναι ὅτι νοιώθομε, ξαφνικά, τὸ κενὸ τῆς ζωῆς ποὺ ζήσαμε ὡς τότε κι' εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ κάμωμε μιὰ καινούργια προσπάθεια. Βαφτίζομε τότε τὸ ὡραῖο ὂν ποὺ θὰ συναντήσουμε μπροστά μας μὲ τὸ ὄνομα τῆς «ἀδελφῆς ψυχῆς» — πιστεύομε, ἄλλωστε, ὅτι εἶναι — καὶ... ξεκινᾶμε γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Συμπέρασμα: Ἡ μεγάλη νεότης καὶ ἡ ὑπερώριμη ἡλικία, ἡ αὐγὴ καὶ τὸ λυκόφως τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι οἱ κατάλληλες στιγμὲς γιὰ νὰ συναντήσωμε τὴν «ἀδελφὴ ψυχή». Οἱ συναντήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀξίζουν πολὺ περισσότερο ὅταν γίνωνται κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγαλύτερης ὡριμότητός μας. Κι' εἶναι τότε πιὸ ἀληθινές.

2) Χαρακτήρ. Οἱ ρωμαντικοί, οἱ ὀνεροπόλοι καὶ οἱ κατατρεγμένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα ἔχουν μιὰ ἰδιαίτερη προδιάθεσι στὴν ἀναζήτησι τῆς «ἀδελφῆς ψυχῆς», γιὰ τὸ λόγο ὅτι αἰσθάνονται πιὸ πολὺ τὴν ἀνάγκη της, ἀντίθετα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς δράσεως, ποὺ τὴν θεωροῦν περιττὴ καὶ δὲν εὔχονται, οὔτε προσπαθοῦν νὰ τὴν συναντήσουν.

3) Περιβάλλον. Ὅλοι ξέρομε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος στὸν ἔρωτα. Ἕνα εἰδυλλιακὸ τοπίο, μιὰ ὑποβλητικὴ μουσική, μιὰ αἰσθηματικὴ κινηματογραφικὴ ταινία προδιαθέτουν τὴν ψυχή μας στὴν ἀναζήτησι ἑνὸς ἄλλου προσώπου, ποὺ δοκιμάζει τὰ ἴδια αἰσθήματα μὲ μᾶς καὶ αἰσθάνεται τὴν ἴδια ἀνάγκη νὰ τὰ ἐξωτερικεύση. Τὸ σούρουπο καὶ γενικὰ οἱ νυχτερινὲς ὧρες, ἐξ ἄλλου, κάνουν τὴ μοναξιὰ νὰ βαραίνη πιὸ πολὺ πάνω μας καὶ μᾶς προδιαθέτουν στὸν ἔρωτα. Αὐτὲς τὶς ὧρες, ὅλα, πρόσωπα καὶ πράγματα, φαίνονται σὰν τυλιγμένα κάτω ἀπὸ ἕνα πέπλο μυστηρίου. Κι' ὅλοι ξέρομε πόσο μεγάλη ἦταν πάντα ἡ ἐπίδρασις τοῦ μυστηρίου στὸν ἔρωτα.

4) Ὑποβολή. Ἕνα σωρὸ πράγματα μποροῦν νὰ διεγείρουν τὸ ἐρωτικό μας αἰσθητήριο καὶ νὰ ξυπνήσουν τοὺς πιὸ δυνατοὺς πόθους μέσα στὴν ψυχή μας: α) ἡ γοητεία μιᾶς κομψῆς ἀμφιέσεως, β) ἡ γοητεία ἑνὸς ὀνόματος, γ) τὸ θέλγητρο μιᾶς θερμῆς καὶ περιπαθοῦς φωνῆς, δ) ἡ ὑποβλητικὴ δύναμι μιᾶς φράσεως ἢ μιᾶς λέξεως, ποὺ ἀκούσθηκε σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ ἢ μ' ἕναν τρόπο, ποὺ ξύπνησε μέσα μας ἕναν κοιμισμένο κόσμο ἰδεῶν, αἰσθημάτων ἢ πνευματικῶν τάσεων. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μιὰ κατάστασις ἀτομικῆς εὐφορίας ἢ μιᾶς καλλιτεχνικῆς ἐξάρσεως μᾶς σπρώχνουν ἀκατανίκητα σ' ἕνα ὡρισμένο πρόσωπο.

Ὁ δόκτωρ Ἄλλεντυ τονίζει ὅτι ἡ «ἀδελφὴ ψυχὴ» εἶναι κάτι τὸ ἀόριστο. Κι' ὅταν τὴ βροῦμε ἀκόμα δὲν ξέρουμε ἂν κάναμε λάθος κι' ἂν δὲν θὰ ἐπακολουθήση ἀπογοήτευσις. Γι' αὐτὸ τὸ ὑποσυνείδητό μας μᾶς εἰδοποιεῖ: «Προσοχή! Κάνεις λάθος, δὲν εἶναι τὸ ἰδανικό σου!...». Πολὺ λίγοι, δυστυχῶς, ἀκοῦνε τὴ συμβουλὴ αὐτή. Κι' ἀκολουθεῖ τότε ἡ ἀπογοήτευσις, ἡ καταστροφή!... Χρειάζεται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ βρῆ κανεὶς τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ τοῦ χαρίση τὴν ὀνειρευτὴ εὐτυχία.

Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένη πεῖρα, ἀνακαλύπτουν πολλὲς «ἀδελφὲς ψυχές»...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

ΟΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΣΥΡΡΑΞΕΩΣ

Πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα τῶν δύο ἀντιπάλων

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισε ὁ πόλεμος στὴν Κορέα, ἡ ἀνθρωπότης ζῆ κάτω ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη. Τὸ «ἐπεισόδιο» αὐτὸ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἀποτελεῖ ἄραγε τὸ προανάκρουσμα μιᾶς γενικῆς συρράξεως ποὺ θὰ ξεσπάση ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη; Νὰ ποιὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ὀρθώνεται μπροστὰ στὴ σκέψι ὅλων.

Τὰ κυριώτερα γεγονότα ποὺ ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τότε μποροῦν νὰ συνοψισθοῦν στὰ ἑξῆς:

1) Ἰνδοκίνα. Ἀνταρτοπόλεμος σὲ μεγάλη κλίμακα, στὴν περιοχὴ ἰδίως τοῦ Τογκίνου. Οἱ γαλλικὲς δυνάμεις ἀντιμετωπίζουν τεράστιες δυσκολίες καὶ συγκεντρώνονται ὁλοένα καὶ περισσότερο σὲ ὡρισμένα ὀχυρὰ σημεῖα, ἀφήνοντας τὴν ὕπαιθρο στὴ διάθεσι τῶν ἐπαναστατῶν.

2. Κατάληψις τοῦ Θιβὲτ ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ Μάο Τσὲ Τούνγκ.

3. Ἔντασις τοῦ ἀνταρτοπολέμου στὴ Βιρμανία καὶ τὴ Μαλαισία.

4. Ἐπέμβασις τῆς Κίνας στὴν Κορέα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη ἀνατροπὴ τῆς ἐκεῖ καταστάσεως.

5. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κηρύχθηκαν σὲ «κατάστασι ἀνάγκης». Ἔντασις τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν σ' ὅλα γενικὰ τὰ ἐπίπεδα.

6. Ἐνίσχυσις τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ τῆς ἀμύνης τῆς δυτικῆς Εὐρώπης.

7. Ἐπαναστατικὰ κινήματα στὶς χῶρες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, ἐξ ἄλλου, τονίσθηκε κατὰ κόρον ὅτι ἡ προσπάθεια τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς τείνει στὸ νὰ ἐξεγείρη τὴν Ἀσία ἐναντίον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

«Ἡ Κορέα, γράφει ὁ εἰδικὸς μελετητὴς τῶν Ἀσιατικῶν πραγμάτων Ἀλέξανδρος Οὐέρθ, ἐξελίχθη ταχέως σὲ σύμβολο. Ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου ἐκεῖ, ἡ Ἀσία θὰ ἔχη ἐξεγερθῆ στὸ σύνολό της σχεδὸν ἐναντίον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀσία καλλιεργεῖται σήμερα μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ἕνα αἴσθημα μίσους καὶ περιφρονήσεως ἀπέναντι τῶν Ἀμερικανῶν. Ἀμφιβολίες ὑπάρχουν μόνο γιὰ τὴν Ἰαπωνία, ἴσως γιατὶ ἡ χώρα αὐτὴ μισεῖται τόσον ἀπὸ τοὺς Κινέζους, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς Κορεᾶτες, μ' ὅλο πού, σύμφωνα μὲ τὶς σοβιετικὲς πληροφορίες, τὸ ἐναντίον της μῖσος εἶναι μικρότερο παρὰ τὸ ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν. Ὑπάρχουν, ὡστόσο, ἀόριστοι ἐλπίδες ὅτι ἡ Ἰαπωνία θὰ προσχωρήση ἐπίσης στὴν ἀσιατικὴ ἐξέγερσι ἐναντίον τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἐκφράζονται φόβοι μήπως ἡ Ἰαπωνία προδώση τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀσιατικῆς ἀλληλεγγύης καὶ συμπράξη μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς σ' ἕνα σχέδιο ἀνακτήσεως τῆς Κίνας, ποὺ θὰ ἐκτελεσθῆ μὲ τὴν ἀπόβασι ἀμερικανικῶν στρατευμάτων στὴ νότιο Κίνα, κινεζικῶν (τοῦ Τσὰνγκ Κάϊ Σὲκ) στὴν κεντρικὴ καὶ ἰαπωνικῶν στὴ βόρειο. Ἀπὸ ρωσσικῆς πλευρᾶς, μιὰ τέτοια ἐπιχείρησις χαρακτηρίζεται ὡς «ἀμερικανικὴ αὐτοκτονία», τονίζεται δὲ ὅτι ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ ἔκβασίς της, δὲν θὰ συντελέση σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ στὴν ἔντασι τοῦ ἀσιατικοῦ μίσους ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν».

Κατὰ τὴ γνώμη ἐγκύρων παρατηρητῶν, ὅπως ὁ Ἰωσὴφ Ἄλσοπ, ὁποιεσδήποτε κι' ἂν εἶναι οἱ ἐξελίξεις στὴν Ἀσία, ἡ σοβιετικὴ πολεμικὴ μηχανὴ δὲν θὰ μπορέση νὰ κινητοποιηθῆ πρὶν ἀπὸ τὸ 1953 ἢ 1954. Ὁ Ἄλσοπ, σ' ἕνα ἐμπεριστατωμένο ἄρθρο του, κάνει τὴν κατωτέρω ἀνάλυσι τῆς ρωσσικῆς δυνάμεως:

1. Ἡ ρωσσικὴ παραγωγὴ ἀτομικῶν βομβῶν ὑπολογίζεται σὲ 6 γιὰ τὸ πρῶτο ἔτος καὶ σὲ 25 γιὰ καθένα ἀπὸ τὰ ἑπόμενα. Ἔτσι, τὸ Κρεμλῖνο θὰ ἔχη διαθέσιμο ἀπόθεμα 80 ἢ καὶ περισσοτέρων βομβῶν μέχρι τοῦ 1953 - 54.

2. Ἡ κατασκευὴ βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων μεγάλης ἀκτῖνος δράσεως εἶναι μὲν περιωρισμένη, ἀλλ' αὐξάνεται συνεχῶς. Σύμφωνα μὲ ὡρισμένες πληροφορίες, οἱ Ρῶσσοι πρόκειται ν' ἀποκτήσουν, ἂν δὲν ἔχουν ἤδη, τὸ πρωτότυπο ἑνὸς μεγίστης ἀκτῖνος δράσεως βομβαρδιστικοῦ, ποὺ θὰ εἶναι ἐφάμιλλο τοῦ ἀμερικανικοῦ Β 36. Ὑπολογίζεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ Ρωσσία θὰ διαθέτη μέχρι τοῦ 1953 - 54 500 τουλάχιστον βομβαρδιστικὰ ὅμοια μὲ τὰ ἀμερικανικὰ Β 29.

3. Εἶναι ἐξακριβωμένο ὅτι οἱ Ρῶσσοι μηχανικοὶ κατασκευάζουν ἢ βελτιώνουν περὶ τὰ 80 μεγάλα ἀεροδρόμια στὴν ἀνατολικὴ Εὐρώπη. Μόνο στὴν Πολωνία καὶ τὴν ἀνατολικὴ Γερμανία κατεσκευάσθησαν ἢ βρίσκονται ὑπὸ κατασκευὴν 34 τέτοια ἀεροδρόμια, ποὺ θὰ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ διαδρόμους προσγειώσεως γιὰ βαρέα βομβαρδιστικὰ μεγάλης ἀκτῖνος δράσεως. Τὸ νέο αὐτὸ δίκτυο ἀεροδρομίων, ποὺ θ' ἀποτελέσουν μιὰ τρομακτικὴ ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Βρεταννικῶν νήσων, θὰ ἔχη τερματισθῆ γύρω στὸ 1953 - 54.

4. Τὰ νέα ρωσσικὰ ἀεριοπροωθούμενα ἀνασχετικὰ καταδιωκτικὰ κατασκευάζονται μὲ ρυθμὸ 2000 ἐτησίως. Μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ κατασκευάζονται ἐπίσης σύγχρονα ἀεροπλάνα μάχης, ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῶν κατὰ ξηρὰν στρατευμάτων. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἀνακαινίσεως τόσον τῆς ρωσσικῆς ἀεροπορίας, ὅσον καὶ τοῦ δικτύου τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης, δὲν θὰ ἔχη συμπληρωθῆ πρὶν ἀπὸ τὸ 1953 - 54.

5. Παράλληλα ὀργανώνεται τὸ σύστημα ἀντιαεροπορικῆς ἀνιχνεύσεως (ραντὰρ κλπ.). Κι' αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε ἕτοιμο πρὶν ἀπὸ τὸ 1953-54.

6. Ἡ σοβιετικὴ παραγωγὴ ἁρμάτων μάχης φθάνει τὸν ἰλιγγιώδη ἀριθμὸν τῶν 3.000 ἐτησίως. Παράλληλα ἡ σοβιετικὴ παραγωγὴ χάλυβος ὑπερέβη τοὺς 20.000.000 τόννους ἐτησίως καὶ δεικνύει τάσεις καὶ νέας αὐξήσεως. Ὑπολογίζεται ὅτι μέχρι τοῦ 1953 - 54 ὁ σοβιετικὸς «στρατὸς ἐπιθέσεως» θὰ ἔχη μηχανοποιηθῆ ἐξ ὁλοκλήρου. Ἔτσι, ὁ ρόλος τοῦ πεζικοῦ θὰ περιορισθῆ μόνον στὴν κατοχὴ τῶν περιοχῶν, ποὺ θὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ τὶς μηχανοκίνητες δυνάμεις.

Κατὰ τὸν Ἄλσοπ, «ὅλα δείχνουν ὅτι τὸ Κρεμλῖνο δὲν σκέπτεται καὶ δὲν θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ τρομοκρατήση τὸ δυτικὸ κόσμο, μὲ τὴν ἐπίδειξι τῆς δυνάμεώς του, πρὶν ἀπὸ τὸ 1953 - 1954».

Ἂν περάσωμε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο στρατόπεδο, θὰ ἰδοῦμε, σύμφωνα μὲ τὸ Βρεταννὸ στρατιωτικὸ ἐμπειρογνώμονα Μπ. Χ. Λίντελ Χάρτ, ὅτι ἡ ἄμυνα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας καὶ τῆς Εὐρώπης παρουσιάζουν διαφορετικὰ προβλήματα ἡ καθεμιὰ καὶ ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν «ἀχίλλειο πτέρνα» τῆς γενικῆς ἀμύνης τῆς Δύσεως σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο. Ὁ συντονισμὸς τῶν καθ' ἕκαστα προβλημάτων κι' ἡ δημιουργία ἑνὸς ἑνιαίου συστήματος ἀμύνης, ποὺ νὰ περιλαμβάνη ὁλόκληρο τὸ δυτικὸ κόσμο, θ' ἀπαιτήσουν πολὺν καιρὸ καὶ κολοσσιαῖες προσπάθειες.

Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη ὅλων τῶν ἐγκύρων παρατηρητῶν, ὁ πόλεμος βρίσκεται, λοιπόν, πολὺ μακρύτερα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε, φυσικά, ἐκτὸς ἀπροόπτου, ποὺ ξεφεύγει, ὡς γνωστόν, ἀπὸ κάθε πρόβλεψι. Ἀλλ' ἂς προσπαθήσωμε ν' ἀπαντήσωμε σὲ μερικὰ ἐρωτήματα, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνεβαίνουν στὰ χείλη ὅλου τοῦ κόσμου.

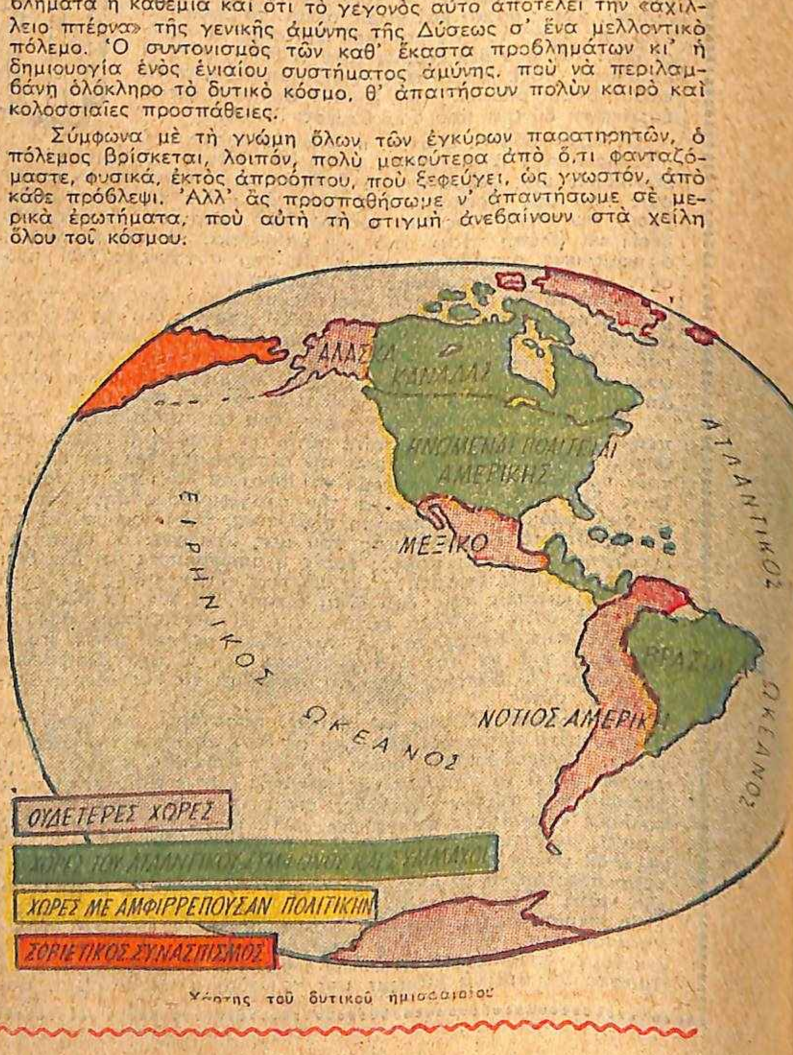

Χάρτης τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου

1. Συμφέρει στὴ Ρωσσία νὰ προκαλέση ἀμέσως τὴν ἔκρηξι τρίτου παγκοσμίου πολέμου;

Πλεονεκτήματα.

Τὰ περισσότερα πλεονεκτήματα βρίσκονται πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρωσσίας αὐτὴ τὴ στιγμή. Οἱ κολοσσιαῖες πιστώσεις, ποὺ ἐψηφίσθησαν στὴν Ἀμερική, γιὰ τὸν ἐπανεξοπλισμὸ καὶ τὴν στρατιωτικὴ ἀναδιοργάνωσι τῆς δυτικῆς Εὐρώπης θὰ ἐκμηδενίσουν σὲ διάστημα δύο ἐτῶν τὴ σημερινὴ ὑπεροχὴ τῆς Ρωσσίας στὸ πεδίο τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς. Ὁ δυτικὸς συνασπισμὸς θὰ καταστῆ τότε ἀκαταμάχητος καὶ κάθε προσπάθεια διασπάσεώς του θὰ συντριβῆ.

Μειονεκτήματα.

Σ' ἕνα νέο πόλεμο, θὰ παίξη σημαντικὸ ρόλο ἡ ἀμερικανικὴ ἀεροπορία, ποὺ εἶναι σὲ θέσι νὰ καταστρέψη τοὺς στρατηγικοὺς σοβιετικοὺς στόχους. Δύο ἄλλα μειονεκτήματα γιὰ τὴ Ρωσσία εἶναι ἡ ἐκ μέρους τῶν Ἀμερικανῶν χρησιμοποίησις σ' εὐρεῖα κλίμακα τῆς ἀτομικῆς βόμβας κι' ἡ πιθανὴ ἔκρηξις κινημάτων ὄπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος. Ἔτσι, ἡ Μόσχα θὰ κινδύνευε νὰ χάση τὴ σημερινὴ κυριαρχία της στὸ 1)3 τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἐλπίδα μιᾶς γενικῆς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως.

2. Ἡ Ρωσσία μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι θὰ βγῆ νικήτρια ἀπὸ μιὰ καινούργια παγκόσμιο σύρραξι;

Πλεονεκτήματα.

Ἡ Ρωσσία ἔχει τὸν ἰσχυρότερο στρατὸ τοῦ κόσμου. Διαθέτει ἐπίσης ἀξιόλογες «πέμπτες φάλαγγες» σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Μιὰ σειρὰ τοπικῶν ἐπαναστάσεων, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ ρωσσικὴ ἐπίθεσι, μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν σὲ μιὰ νίκη, ποὺ θὰ εἶναι περισσότερο ἐπαναστατικὴ παρὰ στρατιωτική.

Μειονεκτήματα.

Ἡ μεγάλη μειονεκτικότης τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας στὸν ἀέρα καὶ τὴ θάλασσα δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ μεταφέρη τὸν πόλεμο στὶς χῶρες τῶν κυριωτέρων ἀντιπάλων της κι' ἡ πεῖρα διδάσκει ὅτι δὲν ὑπάρχει νίκη χωρὶς στρατιωτικὴ κατοχή. Οἱ ἀντίπαλοί της θὰ μποροῦν, λοιπὸν ν' ἀντεπιτεθοῦν στὴν κατάλληλη στιγμή.

3. Μπορεῖ ἡ Ρωσσία νὰ καταλάβη ταχέως τὴν Εὐρώπη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ νὰ τὶς ὑπερασπίση ἀποτελεσματικὰ ἐναντίον ἐνδεχομένων ἐπιθέσεων τῶν ἀντιπάλων της;

Πλεονεκτήματα.

Ἀπέναντι στὶς ἐμπειροπόλεμες σοβιετικὲς μεραρχίες δὲν ὑπάρχουν σήμερα οὔτε στὴν Εὐρώπη οὔτε στὴ Μέση Ἀνατολὴ δυνάμεις ἱκανὲς γιὰ μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἀντίστασι. Τὰ τοπικὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, ἀνερχόμενα στὴν ἀρχή, μποροῦν νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν πληθυσμὸ νὰ πολεμήση ἢ τουλάχιστον νὰ συνεργασθῆ στὴν ἄμυνα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ἐναντίον τῶν δυτικῶν.

Μειονεκτήματα.

Οἱ σοβιετικὲς μεραρχίες θ' ἀπομακρυνθοῦν πολὺ ἀπὸ τὶς βάσεις των καὶ ὁ ἀνεφοδιασμός των θὰ καταστῆ προβληματικός. Οἱ μεταφορὲς ἀνδρῶν καὶ ὑλικοῦ θὰ εἶναι ἐκτεθειμένες, ἄλλωστε, στὸν κίνδυνο συνεχῶν ἐπιθέσεων ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ. Ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὶς βάσεις των, οἱ σοβιετικὲς δυνάμεις θὰ ἐξασθενίζουν καὶ θὰ καθίστανται ἀνίκανες νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους.

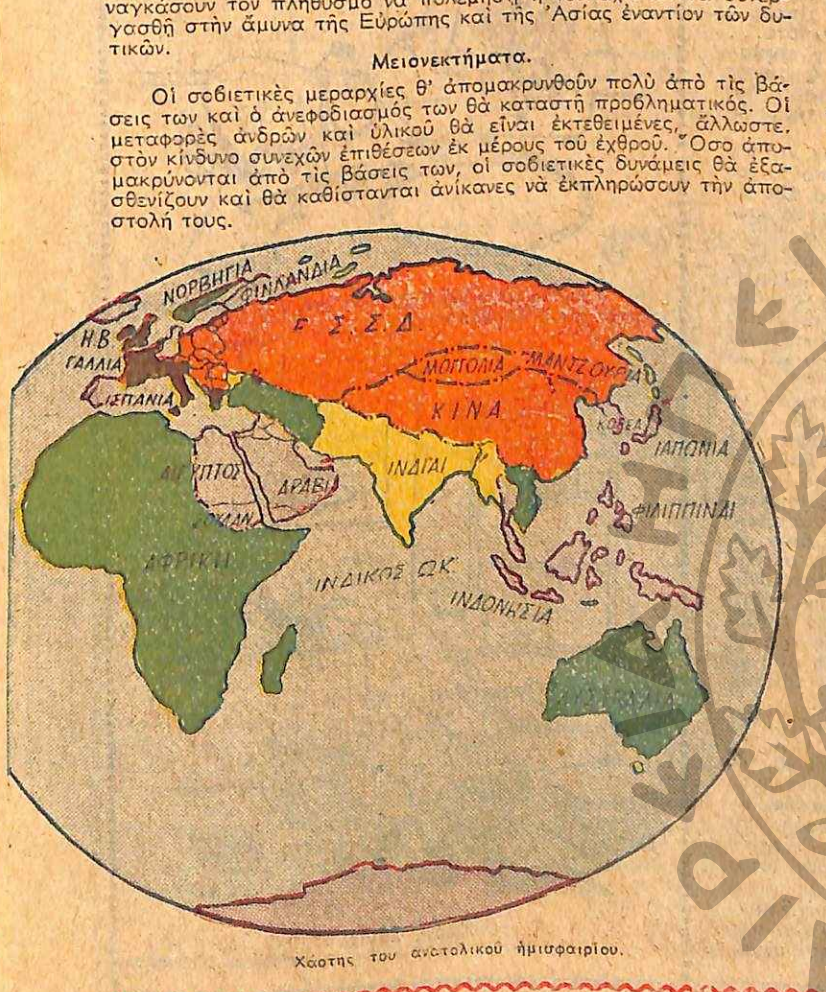

Χάρτης τοῦ ἀνατολικοῦ ἡμισφαιρίου.

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΥΛΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

Σημ. Τὰ σημειούμενα ποσοστὰ ἀναφέρονται στὸ σύνολο τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς.

Πρῶτες ὗλες	Ἡνωμένες Πολιτεῖες	Ἀγγλικὴ Κοινοπολιτεία	Καναδᾶς	Γαλλία καὶ Ἀποικίες	Σύνολον Δυτικοῦ Συνασπισμοῦ	Ρωσσία καὶ Δορυφόροι
Ἄνθραξ	34 %	25 %	18,8 %	6,8 %	84,6 %	9 %
Πετρέλαιον	61,5 %	2,4 %	2 %	0,32 %	66,22 %	10,5 %
Σίδηρος	38 %	10 %	6,5 %	25 %	79,5 %	14 %
Μαγγάνιον	0,7 %	36,5 %	—	1,2 %	44,7 %	40 %
Ἀλουμίνιον	7,8 %	16 %	6 %	34 %	63,8 %	6,5 %
Καουτσοὺκ	—	48,5 %	46 %	5,5 %	100 %	—
Βάμβαξ	49 %	13 %	1,8 %	1,9 %	65,7 %	9,9 %
Μαλλὶ	11,5 %	46,5 %	3,4 %	5,1 %	66,5 %	6,8 %

4. Ἔχει συμφέρον ἡ Ρωσσία νὰ περιπλέξη τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες σὲ πόλεμο ἐναντίον τῶν ἀσιατικῶν κρατῶν;

Πλεονεκτήματα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ λύονται τὰ χέρια της στὴν Εὐρώπη. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶναι ἀναπόφευκτο ὅτι ἕνας τέτοιος πόλεμος θὰ φθείρη τὶς δυνάμεις τῶν δυτικῶν καὶ θὰ ἐπιτρέψη στὴ Ρωσσία νὰ καταφέρη τὸ καίριο πλῆγμα στὴν κατάλληλη στιγμή.

Μειονεκτήματα.

Ἡ Ρωσσία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τροφοδοτῆ μὲ πολεμικὸ ὑλικὸ τὶς χῶρες ποὺ θὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῶν δυτικῶν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμη παρὰ μόνον εἰς βάρος τῶν δικῶν της παρασκευῶν, γιατὶ οἱ δυνατότητές της εἶναι πολὺ περιορισμένες.

5. Συμφέρει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες νὰ ἐξαπολύσουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕναν τρίτο πόλεμο;

Πλεονεκτήματα.

Καταστρέφοντας τὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες θὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβάλουν μιὰ μακροχρόνιο εἰρήνη. Ἔτσι τὸ γόητρό τους θ' αὐξηθῆ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμε τὰ τεράστια οἰκονομικὰ ὀφέλη ποὺ θὰ προκύψουν γιὰ τὴ νικήτρια δύναμι ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Μειονεκτήματα.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ρωσσίας θὰ ἐξαντλήση σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ ἡ νίκη των θὰ εἶναι πιθανὸν πύρρειος. Ἡ «ἀναστήλωσις τῶν ἐρειπίων» θ' ἀπορροφήση τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν μεταπολεμικῶν προσπαθειῶν καὶ θὰ μειώση κατὰ πολὺ τὴ σημασία τῆς νίκης.

6. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες μποροῦν νὰ ἔχουν τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ βγοῦν νικήτριες ἀπὸ μιὰ παγκόσμιο σύρραξι;

Πλεονεκτήματα.

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς Ἀμερικανὸς ποὺ ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν τελικὴ ἔκβασι μιᾶς μελλούσης συρράξεως. Ὁ σημερινὸς πόλεμος, ἐξ ἄλλου, εἶναι κυρίως ζήτημα παραγωγῆς ὅπλων, πολεμοφοδίων, ἀεροπλάνων κι' ἡ ὑπεροχὴ τῶν Η. Π. σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο εἶναι ἀναμφισβήτητη.

Μειονεκτήματα.

Τὸ πυκνὸ μυστήριο ποὺ καλύπτει τοὺς ρωσσικοὺς ἐξοπλισμοὺς δὲν ἀποκλείει τὰ ἀπρόοπτα. Οἱ Ρῶσσοι, ἐξ ἄλλου, ὅταν φθάσουν σὲ ἀπόγνωσι, εἶναι δυνατὸν νὰ καταφύγουν στὸ χημικὸ ἢ μικροβιακὸ πόλεμο, ποὺ οἱ συνέπειές των θὰ εἶναι τρομερές.

*

Προσπαθήσαμε νὰ σᾶς δώσουμε κάθε πληροφορία σχετικὰ μὲ τὴν κατάστασι, ὅπως παρουσιάζεται σήμερα, ἐπὶ τῆ βάσει φυσικά, τῶν στοιχείων ποὺ ὑπάρχουν.

Δυὸ κόσμοι, δυὸ ἰσχυροὶ ἀντίπαλοι, δυὸ πάνοπλοι κολοσσοὶ βρίσκονται ἀντιμέτωποι. Καὶ στὰ χείλη ὅλων ὑπάρχει τὸ τρομερό, τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα :

Θὰ συγκρουσθοῦν οἱ δύο κολοσσοί ; Θὰ ἐκραγῆ ὁ τρίτος πόλεμος, ὁ τρομερώτερος ὅλων ;

Θὰ κινδυνεύση νὰ καταστραφῆ ὁ πολιτισμός μας ;

Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ πολυεύσπλαχνος. Καὶ θὰ σώση ἀσφαλῶς τὴν ἀνθρωπότητα, παρ' ὅλα της τὰ ἁμαρτήματα, ἀπὸ τὸν ὄλεθρον.

ΤΕΛΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

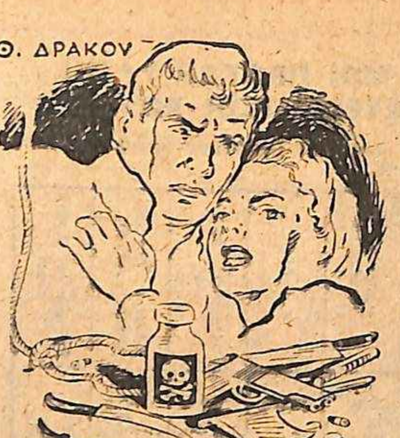

Τό μουσείο του αίματος

Το ερωτικὸ δρᾶμα ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μὲ τὸ πιστόλι δὲν σκοτώνονται μόνον οἱ μεγάλοι, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ ὅταν δοῦν τὸν κόσμο μαῦρο γύρω τους, ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Ἡ πρώτη ἀγάπη εἶνε συνήθως ἡ πιὸ φλογερή. Κι' οἱ νεαροὶ Ρωμαῖοι προτιμοῦν νὰ σκοτώσουν τὴν ἀγαπημένη τους καὶ νὰ σκοτωθοῦν παρὰ νὰ τὴν χάσουν γιὰ πάντα. Μιὰ τέτοια ἀκριβῶς ἱστορία ἐξακρίβωσα στὸ Μουσεῖο τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Θανάτου, καθὼς περιεργαζόμουν τὴν προθήκη τῶν διαφόρων βλημάτων. Ἐκεῖ σ' ἕνα χαρτονάκι ὑπῆρχε ἕνα ὄνομα καὶ μιὰ ἡμερομηνία: «Σοφία Σούκουλη. 3 - 7 - 1931».

Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Σοφία Σούκουλη καὶ τί τῆς συνέβη τὴν 3 Ἰουλίου 1931; Νὰ τί ἀναφέρεται σχετικῶς στὸ ἀρχεῖο τοῦ Αἵματος: Πρόκειται γιὰ τὴν ἐρωτικὴ τραγωδία δυὸ μικρῶν παιδιῶν ποὺ ἀγαπήθηκαν παράφορα, θέλησαν νὰ ἑνωθοῦν κι' ὅταν ἀντιμετώπισαν τὴν ἄρνησι στὴν πραγματοποίησι τῶν ὀνείρων τους προτίμησαν νὰ σκοτωθοῦν. Ἔτσι βύθισαν τὶς οἰκογένειές τους στὸ πένθος. Καὶ νὰ πῶς ξετυλίχτηκε αὐτὴ ἡ ἱστορία:

Στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους, σ' ἕνα διόροφο σπίτι ζοῦσαν δυὸ οἰκογένειες. Στὸ ἐπάνω πάτωμα καθόταν ἡ οἰκογένεια Δαλιάνη. Στὸ κάτω ἡ οἰκογένεια Σούκουλη. Ὁ Δαλιάνης κι' ὁ Σούκουλης ἦσαν στενοὶ φίλοι ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ τὰ παιδιά τους τὰ ἕνωνε ἐπίσης μιὰ ἀμοιβαία θερμὴ συμπάθεια. Πρὸ πάντων ὁ Θεόδωρος Δαλιάνης, ποὺ ἦταν τότε 19 χρονῶν κι' ἡ Σοφία Σούκουλη, ποὺ ἦταν 17 ἔνοιωθαν μιὰ γλυκειὰ ἕλξι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ὁ Θεόδωρος διακρινόταν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, καὶ τὴν καλὴ καρδιά του. Ἡ Σοφία ἦταν πεντάμορφη κι' εἶχε μιὰ θαυμάσια φωνή. Οἱ γονεῖς της τὴν στέλναν καὶ παρακολουθοῦσε μαθήματα φωνητικῆς στὸ Ὠδεῖο κι' ἔκαναν γι' αὐτὴ ἕνα σωρὸ ὄνειρα.

Σιγὰ - σιγὰ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγαπήθηκαν. Τὸ αἴσθημά τους ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ παιδιάστικα αἰσθήματα ποὺ περνοῦν μὲ τὸν καιρό. Πρὸ πάντων ὁ Δαλιάνης ὑπόφερε πολύ. Εἶχε χάσει τὴν ὄρεξί του, τὸν ὕπνο του, ἦταν διαρκῶς ἀφηρημένος.

Οἱ γονεῖς του βλέποντας τὴν κατάστασί του ἀνησύχησαν. Πρώτη τὸν ἔπιασε ἡ μητέρα του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείση νὰ τῆς ὁμολογήση τί τοῦ συνέβαινε.

— Μητέρα, τῆς δήλωσε ἐκεῖνος, τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σοβαρό. Ἀπὸ τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ πάρω θὰ ἐξαρτηθῆ ἡ ζωή μου καὶ τὸ μέλλον μου. Γι' αὐτὸ ἄφησε καλλίτερα νὰ μιλήσω μὲ τὸν πατέρα...

Καὶ κατέφυγε στὸν πατέρα του.

— Τί σοῦ συμβαίνει, παιδί μου; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Θὰ σοῦ φανῆ περίεργο πατέρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ μικρὸς γυιός του, μὰ τώρα πειὰ εἶμαι 19 χρονῶν καὶ μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω ἐλεύθερα. Θέλω νὰ παντρευτῶ.

— Νὰ παντρευτῆς;... ἀπόρησε ἐκεῖνος. Καὶ γιατὶ τόση βιασύνη;

— Εἶμαι φοβερὰ ἐρωτευμένος, πατέρα! Ἂν δὲν τὴν κάνω γυναῖκα μου θὰ τρελλαθῶ!...

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀγαπᾶς; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ πατέρας του.

— Ἡ Σοφία. Ἡ Σοφία Σούκουλη.

— Ἄκουσε, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Ὁ γάμος δὲν εἶναι κανένα παιγνίδι. Γιὰ νὰ δημιουργήσης οἰκογένεια πρέπει νὰ μπορῆς πρῶτα νὰ κερδίζης ἄνετα τὴ ζωή σου. Ἐσὺ δὲν τελείωσες ἀκόμα τὶς σπουδές σου, δὲν πῆγες στρατιώτης, δὲν ἀπόχτησες τὴν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία σου. Βέβαια ἡ Σοφία εἶναι καλὸ κορίτσι καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ τὴν κάνω κόρη μου, γιατὶ εἴμαστε παληοὶ φίλοι μὲ τὸν πατέρα της. Ἀφῆστε, λοιπόν, νὰ τὸ συζητήσουμε καλλίτερα τὸ πρᾶγμα. Δὲν σᾶς πῆραν τὰ χρόνια...

Ὁ μικρὸς Δαλιάνης ἠρέμησε. Ἔτρεξε στὴν ἀγαπημένη του γιὰ νὰ τῆς πῆ τὰ εὐχάριστα νέα. Κι' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἄρχισαν νὰ κάνουν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους.

Ὁ πατέρας ὅμως τοῦ Δαλιάνη δὲν τὸ πῆρε τὸ ζήτημα στὰ σοβαρά. Καί, παρὰ τὴν ὑπόσχεσί του, δὲν ἐνόχλησε καθόλου τὸ φίλο του. «Παιδιὰ εἶναι, σκέφθηκε, θὰ τοὺς περάση». Ἔτσι πέρασαν οἱ μέρες, χωρὶς νὰ δίνεται καμμιὰ λύσις. Ὁ μικρὸς Δαλιάνης μάταια ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε τὸν πατέρα του, κι' ἡ Σοφία, πάλι, ἄδικα κύτταζε τὸν πατέρα της, προσπαθῶντας νὰ μαντέψη ἀπὸ τὴ στάσι του μήπως τοῦ εἶχε εἰπῆ τίποτε ὁ φίλος του. Μὰ τίποτε... τίποτε...

Τὰ δυὸ μικρὰ ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Κι' ὅταν καὶ πάλι ὁ μικρὸς Δαλιάνης τόλμησε νὰ ρωτήση τὸν πατέρα του, ἐκεῖνος ἔχασε τὴν ὑπομονή του:

— Εἶσαι μικρός, τοῦ εἶπε, καὶ τὴν παντρειὰ νὰ τὴν βγάλης ἀπὸ τὸ νοῦ σου. Φρόντισε τὰ μαθήματά σου κι' ἄφησε τὶς ἀνοησίες, γιατὶ θὰ σοῦ τραβήξω γιὰ καλὰ τ' αὐτιά.

Ὁ Θεόδωρος Δαλιάνης δὲν εἶπε τίποτε. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε πιὸ σκεφτικός, πιὸ μελαγχολικός... Μιὰ ἰδέα ριζώθηκε στὸ μυαλό του: Νὰ προμηθευθῆ ἕνα πιστόλι, νὰ σκοτώση τὴν ἀγαπημένη του καὶ νὰ σκοτωθῆ!...

Καὶ κατάφερε, πραγματικά, νὰ βρῆ ἕνα περίστροφο. Στὶς 3 Ἰουλίου 1931, τὸ πρωΐ, στάθηκε στὴ γαλαρία τοῦ σπιτιοῦ του καὶ κύτταζε ἀπὸ αὐτὴ τὴν κίνησι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀγαπημένης του. Εἶδε τὸν πατέρα καὶ τ' ἀδέλφια τῆς Σοφίας νὰ φεύγουν κι' ὅταν νόμισε ὅτι ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμὴ κατέβηκε στὸ σπίτι τῆς λατρευτῆς του. Σὰν θύελλα ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας, ὅπου κοιμόταν ἡ Σοφία μὲ τὴν ἀδελφή της. Ἡ νέα σηκώθηκε μὲ τὸ νυχτικὸ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ὁ Δαλιάνης τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουμε!... τῆς εἶπε.

Καὶ πρὶν προλάβη ἐκείνη νὰ τὸν ἐμποδίση τράβηξε τὸ περίστροφο καὶ τὴν πυροβόλησε δυὸ φορές. Οἱ σφαῖρες τὴ βρῆκαν στὸ κεφάλι καὶ τὴ σώριασαν κάτω νεκρή. Ἔπειτα στήριξε τὸ περίστροφο στὸν κρόταφό του κι' αὐτοκτόνησε.

Ἔτσι τελείωσε τὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα δυὸ παιδιῶν, ποὺ κανεὶς δὲν εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὸν ἁγνὸ καὶ μεγάλο ἔρωτά τους...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

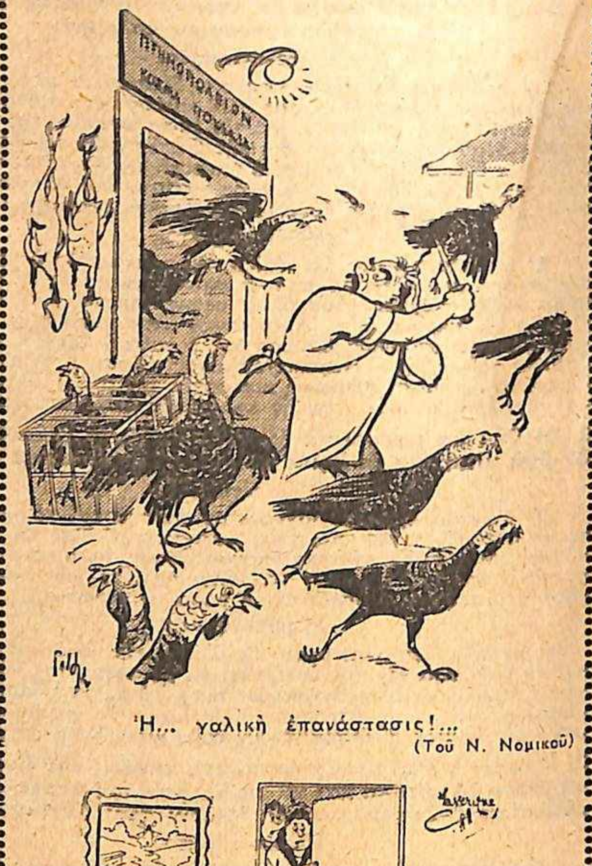

Ἡ... γαλικὴ ἐπανάστασις!...

(Τοῦ Ν. Νομικοῦ)

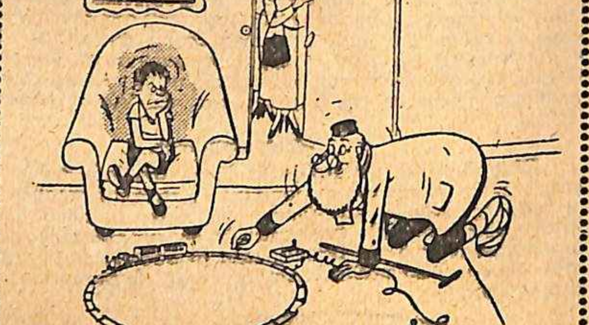

—Ἔπρεπε νὰ γίνω παπποὺς γιὰ ν' ἀποκτήσω τὸν πρῶτο μου σιδηρόδρομο!..

«Rouge et Noir»

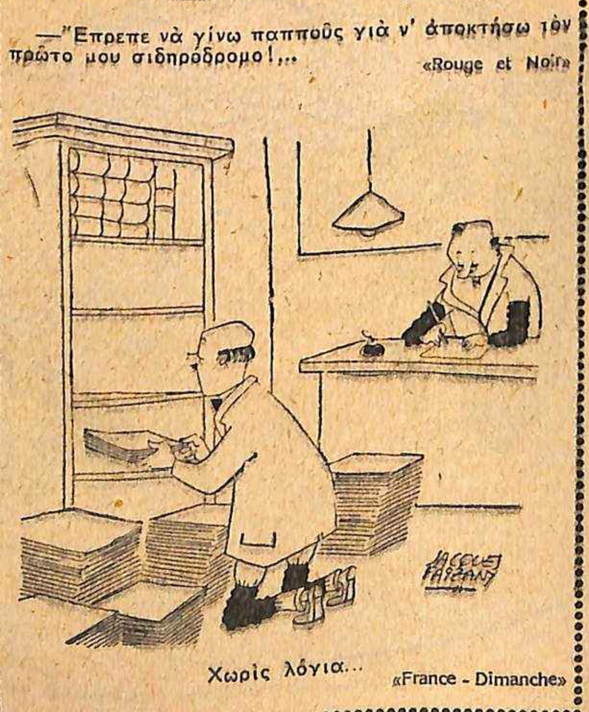

Χωρὶς λόγια...

«France - Dimanche»

Εὔθυμα στιγμιότυπα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι.

Δ. ΨΑΘΑ

ΑΘΗΝΑ - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Στὸ Χάλιφαξ

Ἔπρηξε τὸν καπετάνιο τόσες μέρες ἕνας ἀνεκδιήγητος — συμπαθέστατος κατὰ τὰ ἄλλα — μακρυνὸς ἀνεψιός του. Τόσες περιποιήσεις καὶ τόσο ἐνδιαφέρον — τὸν τάραξε κυριολεκτικά!

— Λοιπόν, θεῖε Στάμο; Εἶστε καλά;

— Πολὺ καλά.

— Ἆ, μπράβο!

Ἐκεῖ ποὺ καθόμαστε καὶ τρώγαμε ἥσυχα - ἥσυχα στὸ τραπέζι, ἀναπηδοῦσε:

— Πῶς εἶστε, θεῖε Στάμο;

— Ἐν τάξει εἶμαι.

— Ἆ, μπράβο!

Σὲ ὧρες ἀπίθανες, ἕξη τὸ πρωΐ, δώδεκα τὴ νύχτα, ἔσπευδε στὴ γέφυρα:

— Τί νέα, θεῖε Στάμο;

— Ἥσυχα.

— Ἆ, μπράβο!

Πολυμαθής, ἐγκυκλοπαιδικός, εὐφραδέστατος, προσηνέστατος, περιποιητικός, φιλοπερίεργος δὲν ἔψησε μονάχα τὸν καπετάνιο μὲ τὸ ἐνδιαφέρον του ἀλλὰ καὶ τὴν παρέα τῶν συνεπιβατῶν του. Δὲν ἔμεινε θέμα ἐπιστημονικό, πολιτικό, κοινωνικό, γεωγραφικό, ἱστορικό, πολεμικό, ναυτικό, ἰατρικὸ ποὺ νὰ μὴν ἀνέπτυξε μὲ τὴν ἀκαταμάχητη εὐφράδεια του.

— Θεῖε Στάμο, καθῖστε μιὰ στιγμή. Ἔχω μαζί μου μιὰ χιουμουριστικὴ διάλεξι. Νὰ τὴν φέρω μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς τὴν διαβάσω.

— Ἄ, ὄχι. Εἶνε ἀργά. Πρέπει νὰ πηγαίνω.

Κι' ὁ θεῖος Στάμος, προφασιζόμενος ὅτι ἔχει δουλειὰ ἀναχωρεῖ. Ὁ ἀνεψιὸς — περίπου σαραντάρης — στρέφεται σὲ μένα.

— Σεῖς, φίλτατε;

— Νυστάζω, τρομερά.

— Σεῖς κ. Βαβογιάννη;

— Στραβώθηκα στὴ νύστα.

— Σεῖς, κ. Ἀρθοῦρο;

— Κουτουλάω.

— Μὰ ἀκριβῶς γιατὶ νυστάζετε ὅλοι σας νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀκούσετε τὴ διάλεξί μου. Τὴν ἔδωσα στὴν Ἄνδρο καὶ χάλασε κόσμο. Τὸ καλύτερο φάρμακο τῆς νύστας εἶνε τὸ γέλιο. Ἔ, κ. Ψαθᾶ; Σεῖς ξέρετε ἀπ' αὐτά. Τί λέτε;

— Λέω ὅτι τὸ καλύτερο φάρμακο τῆς νύστας εἶνε ὁ ὕπνος. Καληνύχτα!

Κι' ὅλοι ἐν σώματι:

— Καληνύχτα σας.

Φαντάζεστε πῶς ἀπογοητεύτηκε παρ' ὅλα αὐτά; Ὅταν ἔμεινε μόνος, κατέβηκε στὴν καμπίνα του, πῆρε τὴ διάλεξί του κι' ἀνέβηκε ἴσια στὴ καμπίνα τοῦ πλοιάρχου:

— Θεῖε Στάμο;

— Τί συμβαίνει πάλι;

— Ἦρθα μὲ τὴ διάλεξι!

Κι' ὁ θεῖος Στάμος ἐπιτέλους ἐξερράγη:

— Ἄντε νὰ κοιμηθῆς, χριστιανέ μου! Ἄντε! Δὲν βαρέθηκε τὸ στόμα σου νὰ λέη ἀπ' τὸ πρωΐ;

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνήσυχος μᾶς ἀφηγήθηκε ὅτι ὁ «θεῖος Στάμος» δὲν ἦταν τὸ βράδυ στὰ καλά του καὶ μόλις τὸν εἶδε κατὰ τὸ μεσημέρι ἔτρεξε:

— Πῶς εἶστε, θεῖε Στάμο;

Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ θεῖος Στάμος δὲν τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα. Ἴσως, ὅμως ἐπειδὴ κατέβηκε πολὺ ἐγκαίρως σ' ἕνα ἀπ' τὰ λιμάνια ποὺ πιάσαμε, γιατὶ προοριζότανε γιὰ τὸ Λονδῖνο.

★

Τώρα ποὺ φτάσαμε στὸ Χάλιφαξ, ὅμως, τὸν ἀναζητᾶμε γιατὶ θὰ εἶχε τόσα νὰ μᾶς πῆ γιὰ τὸν Καναδᾶ, γιὰ τὴν ἱστορία του, γιὰ τοὺς Καναδέζους, γιὰ τὸ ἐμπόριο, γιὰ τὴ βιομηχανία, γιὰ τὸ κλῖμα, γιὰ τὸν τύπο, γιὰ τὸ χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Χωρὶς αὐτὸν βγαίνουμε στὸ Χάλιφαξ ἀκατατόπιστοι τελείως καὶ τὸν ἀναζητᾶμε:

— Ποῦνε ὁ «θεῖος Στάμος»!

— Χάσαμε τὸ «θεῖο Στάμο»!

— Ἔ καὶ νἄχαμε τώρα τὸ «θεῖο Στάμο», θὰ μᾶς γνώριζε στὸ πῖ καὶ φῖ μ' ὅλους τοὺς Καναδέζους.

Ἄς εἶνε, θὰ προσπαθήσουμε νὰ βολευτοῦμε καὶ χωρὶς τὰ φῶτα τοῦ «θείου Στάμου». Λίγες ὧρες μονάχα θὰ μείνη τὸ πλοῖο μας στὸ Χάλιφαξ, ὡς ποὺ νὰ κανονίση τὶς διατυπώσεις καὶ ν' ἀποβιβάση τοὺς 200 περίπου ἐπιβάτες του — φυγάδες τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος — ποὺ μιὰ ἁρμόδια ἐπιτροπὴ στέλνει στὸν Καναδᾶ.

Βγαίνουμε πρῶτοι. Ἀλλόκοτη κι' ἔρημη μοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ πόλις, τὸ βορειότερο λιμάνι ποὺ ἔχω ἐπισκεφτῆ. Τέλος Ἀπριλίου καὶ τὸ κρῦο τσουχτερό. Ἀπὸ δῶ ξεκινοῦσαν οἱ νηοπομπὲς στὸν πόλεμο κι' ἔβραζε τότε ἀπὸ κίνησι, στρατιωτικὴ καὶ ναυτική. Σήμερα, ὅμως, λιμάνι καὶ πόλις φαίνονται βουτηγμένα στὴν ἐρημιά. Ἀραιοὶ στὸ δρόμο οἱ διαβάτες — χιόνι παγωμένο καὶ ξερὸ στὰ κράσπεδα τῶν δρόμων. Ποῦ θὰ πᾶμε; Τρὰμ ἀραιά, αὐτοκίνητα λιγοστά.

— Πᾶμε μὲ τὸ τράμ;

— Πᾶμε μὲ τὰ πόδια;

Ἀποφασίζουμε νὰ ποῦμε στὸ τρὰμ κι' οἱ σιωπηλοὶ Καναδέζοι ἐπιβάτες σηκώνουν τὰ κεφάλια τους ἀπορημένοι. Τί ὁμάδα θορυβοποιῶν εἶνε τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ποῦθε ἔρχονται ν' ἀναταράξουν τὴ γαλήνη τους; Ἄντρες, γυναῖκες, κοριτσόπουλα μᾶς περιεργάζονται καὶ τοὺς περιεργαζόμαστε ἀμοιβαίως. Νάμαστε σ' ἕναν δρόμο κεντρικό. Δὲν κατεβαίνουμε; Κατεβαίνουμε. Καὶ μέσα στὸ κέντρο τῆς πόλης, στὰ φωτισμένα ἐμπορικά, ἕνα... νεκροταφεῖο!

— Βρὲ τόπο ποὺ διάλεξαν.

— Μὰ φαίνεται παληό.

— Ἦταν πρῶτα τὸ νεκροταφεῖο κι' ὕστερα χτίστηκαν τὰ μαγαζιὰ ἢ χτίσαν τὸ νεκροταφεῖο μέσα στὰ μαγαζιά;

Νὰ μιὰ ἀπορία ποὺ μόνο ὁ «θεῖος Στάμος» θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς λύση.

★

Τὶς τόσο λίγες ὧρες — καὶ βραδάκι — τί μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς ἀπὸ μιὰ πόλι; Χαζεύουμε στὶς βιτρίνες. Μπαίνουμε στὰ μαγαζιά. Ἐδῶ ὁ κόσμος εἶνε κάπως πυκνότερος. Κορίτσια καὶ γυναῖκες, ψηλές, ὡραῖες, κατὰ κανόνα, κοῦκλες. Μπαίνουμε στὰ μεγάλα καταστήματα καὶ μᾶς ὑποδέχονται ἐπίσης κουκλίτσες μὲ εὐγένεια καὶ προθυμία τόση, ποὺ ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά μας ξετρελλαίνεται.

— Δὲν πάω πουθενά!

— Τί ἐννοεῖς;

— Θὰ μείνω στὸ Χάλιφαξ! Πάει τὸ πῆρα ἀπόφασι.

Χαζεύοντας μισοὶ ἐδῶ, μισοὶ ἐκεῖ, μπαίνοντας ἄλλοι σ' ἕνα κατάστημα κι' ἄλλοι σὲ ἄλλο, κάθε τόσο χανόμαστε καὶ ξαναβρισκόμαστε μὲ φωνές:

— Ἔεεε, Γιώργη!

— Ποῦ εἴσαστε, βρεεεέ;

— Μὴ προχωρᾶτε... Θὰ χαθοῦμε!

Κι' οἱ ἥσυχοι Καναδέζοι ποὺ περπατᾶνε στοὺς δρόμους, τὸ ἴδιο σιωπηλοί, σηκώνουν πάλι τὰ κεφάλια καὶ κυττᾶνε. Τί διάβολο ἐπιδρομὴ ταραξιῶν εἶνε τούτη; Ἑλληνάδες, ὅμως, μὲ παράδοσι φωνῶν καὶ χειρονομιῶν ἀλωνίζουμε τοὺς δρόμους, ἀποφασισμένοι μιὰ καὶ βρεθήκαμε στὸ Χάλιφαξ νὰ... τοῦ δώσουμε νὰ καταλάβη.

★

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι σ' αὐτὴ τὴν πόλι — ἕνεκα τὸ κρῦο — οἱ ἄνθρωποι τὰ κοπανᾶνε στὰ γερά. Βλέπω μιὰ βιτρίνα μὲ ὡραῖα καπέλλα καὶ μπαίνω. Μὲ ὑποδέχεται τρικλίζοντας ὁ καταστηματάρχης. Γερός, ψηλός, συμπαθητικός, μὲ τὴ μύτη κόκκινη καὶ τὰ μπράτσα διάπλατα ἀνοιχτὰ σ' ἐγκάρδιο καλωσώρισμα.

— Ὁρίστε, μάϊ ντίαρ.

— Γκοὺτ ἴβνιγκ, σέρ.

— Γκοὺτ ἴβνιγκ. Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς;

— Θάθελα ἕνα καπέλλο, σέρ.

Ἁπλώνει τὸ χέρι καὶ μοῦ δείχνει τὰ ράφια του μὲ μιὰ κίνησι μεθυσμένου ποὺ μοῦ θυμίζει τὸ Μακρῆ.

— Ὁρῖστε σέρ. Ὅλα αὐτὰ τὰ καπέλλα εἶνε δικά σου!...

Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ μᾶς δίνει ποῦρα. Διαλέγω ἕνα καπέλλο. Τὸ φορῶ, ἐν τάξει.

— Ὀ-κεΐ, φίλε. Πόσο κάνει;

— Τίποτα.

— Πῶς τίποτα;

— Ἀπὸ ποῦ εἴσαστε;

— Ἕλληνες.

— Ἕλληνες; Ἀρχαῖοι Ἕλληνες; Περικλῆς; Ἀριστοτέλης; Δαΐκαιος Ἀριστείδης; Ὤ! Γιοῦ ἄρ Δαΐκαιος Ἀριστείδης;

Τοῦ λέω ὅτι δὲν εἶμαι αὐτοπροσώπως ὁ Δίκαιος Ἀριστείδης, ἀλλὰ ὁ ἐξάδελφός του.

— Ὤ! ἐξάδελφος;

— Γιές! Πόσο κάνει τὸ καπέλλο;

— Νάθιγκ! Νάθιγκ!

Τίποτα. Μιὰ φορὰ ποὺ εἶμαι ἐξάδελφος τοῦ Δίκαιου Ἀριστείδη καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ὁμήρου κι' ἀφοῦ βοήθησα καὶ στὸ γράψιμο τῆς Ἰλιάδος δὲν θέλει νὰ μοῦ πάρη οὔτε σέντσι. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα παρατραβᾶ καὶ μὲ ζυγώνει ἄλλος:

— Ἕξη δολλάρια, σέρ.

Τὸν κυττῶ. Αὐτὸς δὲν τάχει κοπανήσει. Ρωτῶ:

— Ἐσεῖς δὲν ξέρετε τὸν Ὅμηρο;

— Γές, τὸν ξέρω. Ἀλλὰ ἄλλο ὁ Ὅμηρος καὶ ἄλλο τὰ δολλάρια. Τὰ ρέστα σας, κύριε...

— Θὲνκ γιοῦ.

Καὶ φεύγουμε ἐνῶ ὁ καταστηματάρχης, τρικλίζοντας βγαίνει στὴν πόρτα καὶ χειρονομεῖ:

— Χαιρετίσματα στὸν Ὅμηρο! Χαιρετίσματα στὸν Δαΐκαιο Ἀριστείδη!...

Ὀ-κέϊ. Δὲν θὰ τὰ ξεχάσω.

Δ. ΨΑΘΑΣ

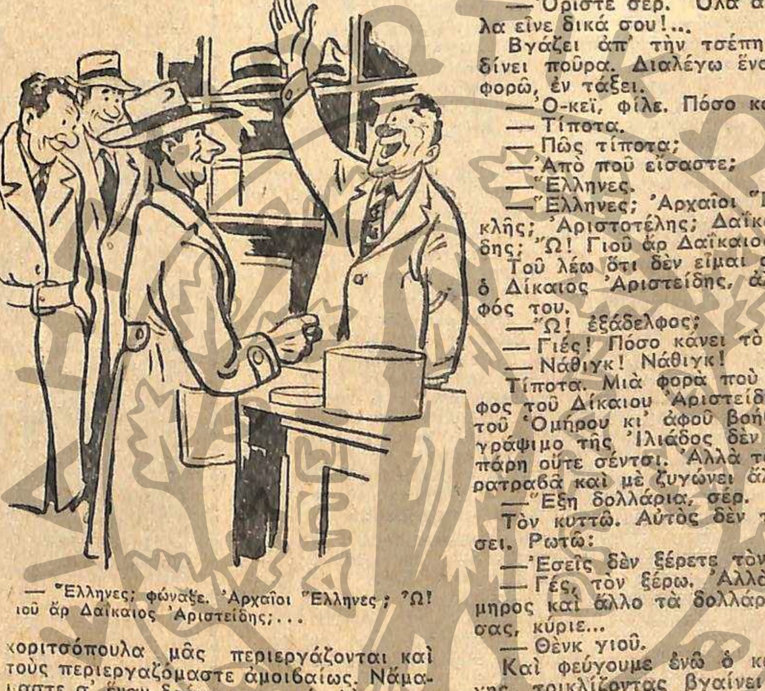

— Ἕλληνες; φώναξε. Ἀρχαῖοι Ἕλληνες; Ὤ! ιοῦ ἄρ Δαΐκαιος Ἀριστείδης;...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ δι' ΟΛΟΥΣ

Τὰ παράσιτα τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος

Πῶς εἰσχωροῦν στὸν παιδικὸ ὀργανισμὸ

Τὰ παράσιτα εἶνε μικρὰ ζῶα ἢ φυτά, ποὺ ζοῦν πάνω ἢ μέσα σὲ μεγαλείτερα φυτὰ ἢ ζῶα. Ὑπάρχουν ἄφθονα στὴ Φύσι. Τρία εἴδη τους λοιπὸν βρίσκουν ἄσυλο μέσα στὰ ἔντερα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδίως τῶν μικρῶν παιδιῶν: οἱ «ὀξύουροι», οἱ «ἕλμινθες» (λεβίθες) καὶ ἡ «ταινία».

Οἱ πιὸ κοινοὶ εἶνε οἱ ὀξύουροι. Συναντῶνται σὲ παιδιὰ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ὅση καθαριότης κι' ἂν ὑπάρχη στὰ σπίτια τους.

Μοιάζουν σὰν λεπτὲς ἄσπρες ἶνες ἀπὸ βαμπάκι, μήκους ½-1 πόντου. Εἰσχωροῦν στὸ πεπτικὸ σύστημα ἀπ' τὸ στόμα, μὲ τὴ μορφὴ μικροσκοπικῶν αὐγῶν, ποὺ ἐκκολάπτονται στὸ παχὺ ἔντερον. Σὲ 2 - 4 βδομάδες, τὰ θηλυκὰ ἔχουν πιὰ ὡριμάσει, βγαίνουν ἀπ' τὸ ἀπευθυσμένον—ἰδίως τὴ νύχτα—καὶ γεννοῦν 10 - 11 χιλιάδες αὐγὰ καθένα, πάνω στὸ δέρμα ποὺ περιβάλλει τὸ δακτύλιο.

Τ' αὐγὰ αὐτὰ δὲν κολλᾶνε στὸ δέρμα. Σκορπίζονται λοιπὸν εὔκολα ὁλόγυρα, ἀνακατεύονται μὲ τὴ σκόνη κι' εἰσχωροῦν στὸν ὀργανισμὸ ἄλλων ἀτόμων. Ἂν μάλιστα δὲν τὰ κατέστρεφαν τὰ ὑγρὰ τοῦ στομάχου, θἄπρεπε νἄχουν μολυνθῆ ἀπ' αὐτὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι...

Συχνά, οἱ ὀξύουροι δὲν φέρνουν καμμιὰ ἐνόχλησι στὸ ἄτομο ποὺ τοὺς φιλοξενεῖ. Ἄλλοτε πάλι προκαλοῦν συμπτώματα, ἀλλὰ ὄχι χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴ διάγνωσι. Τὸ κυριώτερο ἀπ' αὐτὰ εἶνε φαγοῦρα γύρω ἀπ' τὸ δακτύλιο, ἰδίως τὴ νύχτα, κάποτε δὲ καὶ πόνος. Ὁ ἐρεθισμὸς μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ καὶ στὰ γεννητικὰ ὄργανα τῶν κοριτσιῶν. Ἡ φαγοῦρα δὲν ἀφίνει τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν καλά, κι' ἔτσι εἶνε διαρκῶς κουρασμένα κι' ἐκνευρισμένα.

Ἀνεξήγητες διαταραχὲς τῆς θερμοκρασίας, πεπτικὲς ἀνωμαλίες ἢ βλεννώδεις κενώσεις μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ ὀξυούρους (κανονικὰ ὅμως ὁ γιατρὸς πρέπει ν' ἀναζητῆ πρῶτα ἄλλες αἰτίες).

Ὅταν λοιπὸν ἕνα παιδὶ παρουσιάζη τέτοια συμπτώματα, ὁ γιατρὸς ὑποπτεύεται τὴν παρουσία ὀξυούρων. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό, πρέπει νὰ ἐξετάση νωπὰ πρωϊνὰ περιττώματα τοῦ παιδιοῦ. Θὰ ἰδῆ τότε τὰ ἄσπρα σκουληκάκια νὰ κινοῦνται πάνω στὴν ἐπιφάνειά τους.

Ἶνες ἄσπρες ἀλλὰ ἀκίνητες δὲν εἶνε ὀξύουροι. Πρόκειται πιθανώτατα γιὰ ὑπολείμματα φρούτων ἢ λαχανικῶν, ἀποχρωματισμένα ἀπ' τὴν πέψι.

Ἂν τὰ παράσιτα δὲν βρεθοῦν ἀμέσως, πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ ἐξέτασις ἐπὶ 3 - 4 ἡμέρες κατὰ συνέχειαν.

Σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ γιατρὸς πιστεύει σοβαρὰ ὅτι οἱ ἐνοχλήσεις τοῦ παιδιοῦ ὀφείλονται σὲ ὀξυούρους, ἀλλὰ δὲν τοὺς βρίσκει, μπορεῖ ν' ἀναζητήση μὲ τὸ μικροσκόπιο τ' αὐγά τους στὰ περιττώματα ἢ στὸ δέρμα γύρω ἀπ' τὸ δακτύλιο.

Οἱ ὀξύουροι εἶνε κοινότατοι στὰ παιδιά, δὲν λείπουν ὅμως καὶ στὶς ἄλλες ἡλικίες. Ὅταν λοιπὸν ἀνευρεθοῦν στὰ περιττώματα ἑνὸς παιδιοῦ τῆς οἰκογενείας, πρέπει νὰ γίνη ἐξέτασις καὶ γιὰ τ' ἄλλα παιδιά, καθὼς καὶ γιὰ τοὺς ἐνηλίκους. Πρέπει ἐπίσης νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ νὰ προληφθῆ ἡ διάδοσί τους: νὰ μὴ τινάζωνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ ἐσώρρουχα καὶ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ, νὰ διατηροῦν ὅλοι τὰ νύχια τους κοντὰ καὶ καθαρά, νὰ πλένωνται τὰ χέρια πρὶν ἀπὸ κάθε φαγητὸ κι' ἀμέσως μετὰ τὴν κένωσι, πρὶν ἀκόμη ὁ πάσχων ἀγγίξη, ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο. Ἰδίως πρέπει νὰ πλένη καλὰ τὰ χέρια της, μὲ σαπουνάδα καὶ μὲ βουρτσάκι τῶν νυχιῶν, ἡ μητέρα που ἔπλυνε, ἔντυσε ἢ ἔβαλε στὸ κρεββάτι του ἕνα μολυσμένο βρέφος, καὶ προπάντων πρὶν φτιάση τὸ φαγητό του καὶ τὸ ταΐση.

Προκειμένου περὶ βρέφους, ἡ μητέρα πλένει μὲ νερό, σαποῦνι καὶ βαμπακι τὸ δέρμα γύρω ἀπ' τὸ δακτύλιο, πρὶν ἀπ' τὸν ὕπνο καὶ μετὰ τὴν κένωσι. Τὸ σκουπίζει ἔπειτα καὶ τ' ἀλείφει μὲ μιὰ ἀλοιφὴ «πρεσιπιτὲ μπλάνκ», ποὺ θ' ἀπομακρύνη τὰ παράσιτα ὅταν βγοῦν γιὰ νὰ γεννήσουν τ' αὐγά τους.

Καλὸ εἶνε νὰ φορῆ τὸ παιδὶ παντελόνια στὸν ὕπνο του, γιὰ νὰ μὴν ξύνεται. Στὴ δίαιτά του πρέπει ν' ἀποφεύγωνται τὰ πράσινα λαχανικά. Πρέπει ἀκόμη νὰ συνηθίση νὰ μὴν πιπιλίζη τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ μὴν τρώη τὰ νύχια του, γιατὶ διευκολύνει ἔτσι τὴν ἀναμόλυνσί του.

Συχνά, τὸ ἔντερο ἀπαλλάσσεται μόνο του ἀπ' τοὺς ὀξυούρους, χωρὶς νὰ χρειαστοῦν φάρμακα. Φρόνιμο εἶνε ν' ἀποφεύγεται ἐπίσης ἡ φαρμακευτικὴ θεραπεία, ὅταν οἱ ἐνοχλήσεις εἶνε ἐλαφρές.

Σὲ σοβαρώτερες περιπτώσεις, δίδεται στὰ βρέφη σαντονίνη (γιὰ νὰ σκοτώση τὰ παράσιτα) καὶ καλόμελι (γιὰ τὴν εὐκολώτερη ἀποβολή τους). Ὑπάρχει μάλιστα μιὰ εἰδικὴ σοκολάτα ποὺ περιέχει καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ συστατικά. Χορηγεῖται ἐπὶ 4 - 5 ἡμέρες κατὰ συνέχειαν, κι' ἔπειτα δίδεται ἕνα κουταλάκι καστορέλαιον.

Στὰ μεγαλείτερα παιδιὰ χορηγοῦνται ἀποτελεσματικώτερα φάρμακα, ὅπως π. χ. τὸ «ἰῶδες γεντιανῆς». Ἡ δόσις καθορίζεται ἀπ' τὸ γιατρό.

Τὰ κλύσματα δὲν φέρνουν συνήθως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ ἕλμινθες (λεβίθες) εἶνε σπανιώτερες ἀπ' τοὺς ὀξυούρους. Μοιάζουν σὰν τὰ σκουλήκια τοῦ χώματος, παχύτερες δηλαδὴ στὴ μέση καὶ μυτερὲς στὶς δυό τους ἄκρες. Εἰσχωροῦν στὸν ὀργανισμὸ μὲ μολυσμένες καὶ ὠμὲς τροφὲς (χορταρικά). Τὸ κλασσικὸ φάρμακο ἐναντίον τους εἶνε ἡ σαντονίνη.

Γιὰ τὴν ταινία, τέλος, ἔχομε γράψει ἄλλοτε λεπτομερῶς.

* * *

Ἔλλειψις ἀνύπαντρων

Ἕνα εἶδος ποὺ πλησιάζει νὰ λείψη ἀπ' τὶς μεταπολεμικὲς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶνε... οἱ ἀνύπαντροι! Πράγματι, οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν δύο φύλων ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν εἶνε ἑνωμένα μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντρόγυνων ὑπολογίζεται σὲ 75 ἑκατομμύρια περίπου, δηλαδὴ 11 ½ ἑκατομμύρια πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα ἦσαν πρὸ 10 ἐτῶν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς αὐξήσεως τῶν γάμων φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὸν πόλεμο. Στὰ τελευταῖα ὅμως μεταπολεμικὰ χρόνια, οἱ γάμοι ἔχουν ἐλαττωθῆ σημαντικά, γιατὶ ἁπλούστατα... δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἀρκετοὶ ἀνύπαντροι!

Φθήνηνε ἡ κορτιζόνη

Ἡ τιμὴ τῆς κορτιζόνης, τοῦ νέου καὶ ὠφελιμωτάτου φαρμάκου γιὰ τοὺς ἀρθριτικούς, ἔχει εὐτυχῶς ἐλαττωθῆ σημαντικά. Ἐνῶ πέρυσι κόστιζε 200 δολλάρια τὸ γραμμάριο, τώρα προσφέρεται μόνο μὲ 50 δολλάρια. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴ βελτίωσι τῶν μεθόδων παραγωγῆς του. Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ μὲ βεβαιότητα πόση κορτιζόνη χρειάζεται γιὰ ὁλόκληρη τὴ θεραπεία, κι' ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ προϋπολογισθῆ πόσο θὰ κοστίση. Πάντως, μετὰ τὶς ἀρχικὲς μεγάλες δόσεις, δίδεται στὸν ἄρρωστο μόνο 1/10 τοῦ γραμμαρίου κάθε μέρα, ἢ ἡμέρα παρ' ἡμέρα.

Φυτὰ - Βοργίες

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Οὐΐσκονσιν ἀνακάλυψαν ὅτι ὑπάρχουν ὡρισμένα φυτά, ποὺ δηλητηριάζουν τὰ ἄλλα, τὰ γειτονικά. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ ἡλιοτρόπιον, ποὺ σκοτώνει μὲ τὸ δηλητήριό του ὄχι μόνο ἀθώους γείτονές του ὅπως τὸ γρασίδι καὶ τὰ ἀγριόχορτα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ τοῦ εἴδους του. Γι' αὐτό, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ ἡλιοτρόπια, τὰ μεσαῖα δὲν εὐδοκιμοῦν ὅσο τ' ἀκρυνά, γιατὶ περιβάλλονται ἀπὸ ἐπικίνδυνους συγγενεῖς τους. Ἡ δηλητηριώδης ἐπίδρασις τῶν φυτῶν αὐτῶν ἐκδηλώνεται μόνο τὴν ἄνοιξι, δὲν διατηρεῖται δὲ ὡς τὸ ἑπόμενο ἔτος. Φαίνεται ὅτι προκαλεῖται ἀπὸ οὐσίες παραγόμενες ἀπ' τὴν ἀποσύνθεσι τῶν ριζῶν, ποὺ γίνεται πιὸ γρήγορη τὴν ἄνοιξι. Στὸν ἴδιο λόγο ὀφείλεται πιθανώτατα καὶ τὸ ὅτι δὲν εὐδοκιμοῦν τὰ μικρὰ φυτὰ ποὺ βρίσκονται κοντὰ σὲ ὡρισμένο εἶδος καρυδιᾶς.

Μποροῦμε ν' ἀνθέξωμε καὶ σὲ 90 βαθμούς!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ θερμοκρασία ξεπερνάει τοὺς 32 βαθμούς, ἀρχίζουμε να αἰσθανώμαστε κάποια δυσφορία κι' ἡ δύναμίς μας γιὰ ἐργασια μειώνεται σημαντικά. Φαίνεται, ὅμως, σύμφωνα μὲ τὸν δόκτορα Τζῶν Μάρμπαργκερ, διευθυντὴ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀεροϊατρικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς, ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ψυχολογικὸ κάματο καὶ ὄχι γιὰ πραγματικὴ ἐλάττωσι τῶν δυνάμεών μας. Κατὰ τὸν ἐν λόγῳ ἐπιστήμονα, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν τρομακτικὴ θερμοκρασία τῶν 90 βαθμῶν! Ἀλλὰ στὴ θερμοκρασία αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παραμείνη παρὰ μόνον 20 λεπτὰ καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ φοροῦσε ροῦχα ποὺ θὰ ἦταν ἱκανὰ νὰ τὸν προστατεύσουν ἀπὸ τὰ γύρω ἀντικείμενα. Γιατὶ ἡ ἐπαφὴ μ' ὁποιαδήποτε ἀπ' αὐτὰ θὰ προκαλοῦσε ἐγκαύματα στὸ σῶμα του.

Ὁ δόκτωρ Μάρμπαγκερ ἐργάσθηκε ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς ὧρες σὲ θερμοκρασία 52 βαθμῶν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ ἀξιοσημείωτη ἐνόχλησι.

Αὐτόματο ἀλεξίπτωτο

Ἕνα ἀμερικανικὸ ἀλεξίπτωτο νέου τύπου ποὺ ἀνοίγει αὐτομάτως σὲ ὡρισμένο ὕψος ἀπὸ τὸ ἔδαφος, θὰ κάνη πιὸ ἀκίνδυνα τὰ πηδήματα τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν. Εἶνε ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ χρονομετρικὴ συσκευή, ποὺ ρυθμίζεται συνήθως ἔτσι ὥστε ν' ἀφήση νὰ περάσουν 6 - 7 δευτερόλεπτα ἀπ' τὸ πήδημα ὡς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀλεξιπτώτου. Ἔχει ὅμως ἐπίσης κι' ἕνα εἶδος βαρομέτρου, ποὺ κάνει τὸ ἀλεξίπτωτο ν' ἀνοίγη σὲ ὕψος 1.500 μέτρων ἀπ' τὸ ἔδαφος.

ΑCTH 180 φορὲς πιὸ ἰσχυρὸ

Οἱ χημικοὶ τῶν ἀμερικανικῶν ἐργαστηρίων «Ἄρμουρ» κατώρθωσαν νὰ παρασκευάσουν μιὰ νέα μορφὴ ὁρμόνης ΑCTH, ποὺ εἶνε 180 φορὲς ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν παλαιά.

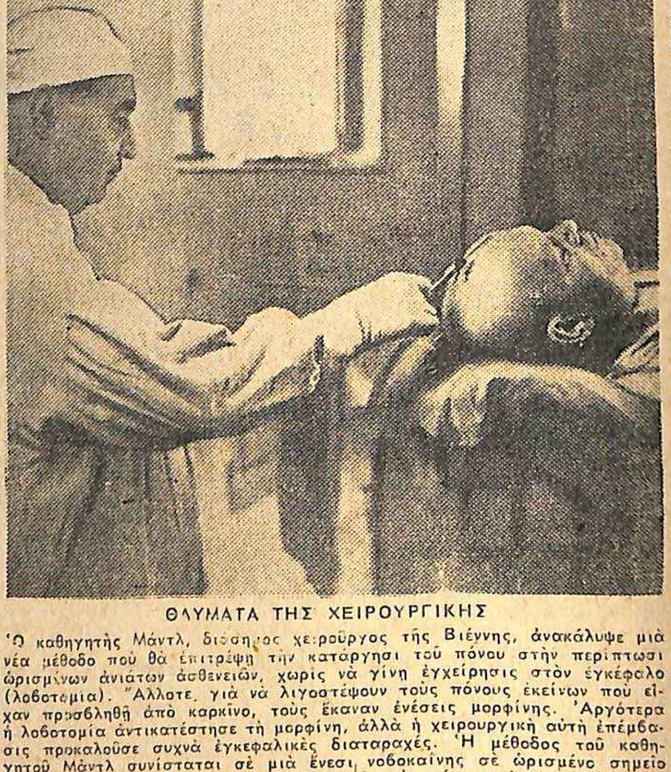

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Ὁ καθηγητὴς Μάντλ, διάσημος χειρουργὸς τῆς Βιέννης, ἀνακάλυψε μιὰ νέα μέθοδο ποὺ θὰ ἐπιτρέψη τὴν κατάργησι τοῦ πόνου στὴν περίπτωσι ὡρισμένων ἀνιάτων ἀσθενειῶν, χωρὶς νὰ γίνη ἐγχείρησις στὸν ἐγκέφαλο (λοβοτομία). Ἄλλοτε, γιὰ νὰ λιγοστέψουν τοὺς πόνους ἐκείνων ποὺ εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ καρκῖνο, τοὺς ἔκαναν ἐνέσεις μορφίνης. Ἀργότερα ἡ λοβοτομία ἀντικατέστησε τὴ μορφίνη, ἀλλὰ ἡ χειρουργικὴ αὐτὴ ἐπέμβασις προκαλοῦσε συχνὰ ἐγκεφαλικὲς διαταραχές. Ἡ μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Μάντλ συνίσταται σὲ μιὰ ἔνεσι νοβοκαΐνης σὲ ὡρισμένο σημεῖο τοῦ ἐγκεφάλου ποὺ γίνεται, ἀφοῦ ἀνοιχτῆ μιὰ τρύπα στὸ κρανίο τοῦ ἀρρώστου. Τ' ἀποτελέσματα τῆς νέας μεθόδου εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικὰ καὶ ἀνακουφίζουν ἀπὸ τοὺς δριμεῖς πόνους. Στὴ φωτογραφία μας ὁ καθηγητὴς κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς τέτοιας ἐπεμβάσεώς του.

Ο «ΙΟΣ» τοῦ καρκίνου

Τὰ μυστηριώδη σκοῦρα σφαιρίδια

Κάποιο ἀπόγευμα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1946, τρεῖς ἐπιστήμονες, σ' ἕνα ἐργαστήριο τῆς Ν. Ὑόρκης, ἦσαν σκυμένοι πάνω ἀπὸ μιὰ περίεργη φωτογραφία. Θὰ νόμιζε κανείς, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι ἦταν ἡ εἰκόνα μιᾶς βομβαρδισμένης πόλεως, παρμένη ἀπὸ ἀεροπλάνο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀνθρώπινο ἱστό, σὲ μεγέθυνσι 20.000 διαμέτρων. Διέκρινε κανεὶς καθαρὰ σ' αὐτὸν δυὸ εἰδῶν κύτταρα: φυσιολογικὰ καὶ καρκινώδη.

Οἱ τρεῖς ἐπιστήμονες — οἱ δόκτορες Γκέσλερ, Γκρέϋ καὶ Κέλλς — εἶχαν ἤδη ἐξετάσει ἐπὶ 2 χρόνια πολυάριθμες μικροφωτογραφίες ἀνθρωπίνων ἱστῶν μὲ μεγέθυνσι μέχρι 100.000 διαμέτρων. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως διέκριναν κάτι ποὺ δὲν τὄχαν προσέξει ὡς τότε: τὰ καρκινώδη κύτταρα παρουσίαζαν μιὰ διαφορὰ ἀπ' τὰ ὑγιᾶ, εἶχαν δηλαδὴ κάτι σὰν σκιερὲς κοκκίδες ὁλόγυρά τους. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε γίνει μιὰ τέτοια παρατήρησι, ποὺ ἐρχόταν νὰ ἐνισχύση τὴ θεωρία ὅτι ὁ καρκῖνος προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα εἶδος ἰοῦ.

Ἀπὸ 12 χρόνια πρίν, ὁ βιοχημικὸς Γκέσλερ εἶχε διατυπώσει τὴ γνώμη ὅτι θἆταν δυνατὸν νὰ παρατηρηθοῦν ἔκδηλες διαφορὲς μεταξὺ ὑγιῶν καὶ καρκινωδῶν κυττάρων, ἂν τὰ ἐξέταζαν οἱ ἐπιστήμονες μὲ μεγάλη μεγέθυνσι. Δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἀκόμη ἀρκετὰ ἰσχυρὰ μικροσκόπια.

Ἀργότερα, τὸ 1939, κατασκευάσθηκε ἕνα «ἠλεκτρονιακὸν μικροσκόπιον», ποὺ ἄνοιγε νέους δρόμους στὴ μελέτη τῶν ὑπερμικροσκοπικῶν ἰῶν. Γιὰ νὰ ἐξετασθῆ ὅμως μ' αὐτὸ ἕνα δεῖγμα ἱστοῦ, θἄπρεπε νἄχη ἐλάχιστο πάχος, ὄχι μεγαλείτερο ἀπὸ 1 δεκάκις χιλιοστὸν τοῦ χιλιοστομέτρου (1.000 φορὲς μικρότερο ἀπ' τὴ διάμετρο μιᾶς ἀνθρώπινης τρίχας). Συγχρόνως, ἔπρεπε νἆναι κομμένο κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴν καταστραφοῦν τὰ κύτταρα, νὰ μὴν ἀλλοιωθῆ ἡ φυσικὴ ὄψι τους.

Γιὰ τέτοιες δουλειὲς χρησιμοποιοῦσαν ἤδη στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τὸ «μικροτόμο», ἕνα μηχάνημα ὅμοιο κάπως μ' αὐτὸ ποὺ κόβει... τὸ σαλάμι στὰ μπακάλικα!

Ὁ δόκτωρ Γκέσλερ καὶ δυὸ συνεργάτες του βάλθηκαν νὰ φτιάσουν ἕνα μικροτόμο ἀκόμη τελειότερο. Μὲ κοινὰ λοιπὸν ἐξαρτήματα καὶ μὲ πολλοὺς κόπους κατεσκεύασαν ἕνα τέτοιο μηχάνημα, στὸ μέγεθος μιᾶς κοινῆς ραπτομηχανῆς, μ' ἕνα τροχὸ ποὺ περιστρεφόταν μὲ 60.000 στροφὲς στὸ λεπτό. Προκειμένου γιὰ τὴν κόψι τοῦ μαχαιριοῦ, δοκίμασαν διάφορα ἀκριβὰ ὑλικὰ (ζαφείρια, εἰδικὰ μίγματα, κλπ.) καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι προτιμότερη ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἦταν... μιὰ κοινὴ ξυριστικὴ λεπίδα! Μ' αὐτὴν κόβονται σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας χιλιάδες δείγματα ἱστῶν.

Ὁ μικροτόμος ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα, περιστρέφεται μὲ 12.000 στροφὲς στὸ λεπτό, γιατὶ ἡ ταχύτης αὐτὴ ἀπεδείχθη καλλίτερη ἀπ' ὅλες. Ὁ ἱστὸς ποὺ πρόκειται νὰ κοπῆ, κλείνεται μέσα σὲ παραφίνη καὶ εἰσάγεται σ' ἕνα λεπτὸ σωλῆνα, ποὺ πλησιάζει σιγὰ-σιγὰ στὴν κόψι τοῦ ξυραφιοῦ. Ὁ δίσκος περιστρέφεται καὶ κόβει τὶς «φέτες». Οἱ «φέτες» αὐτὲς ἐξετάζονται μὲ τὸ ὑπερμικροσκόπιο καὶ ἐπιτυγχάνονται τεράστιες μεγεθύνσεις, ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ φαίνωνται καθαρώτατα ὅλα τὰ συστατικὰ τοῦ κυττάρου.

Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸν τρόπο, ὁ δόκτωρ Γκέσλερ κι' οἱ συνεργάτες του διέκριναν κάτι μικρὰ σκοῦρα σφαιρίδια, προσκολλημένα στὰ καρκινώδη κύτταρα. Στοὺς ὑγιεῖς ἱστοὺς δὲν ὑπῆρχαν ποτὲ αὐτὰ τὰ σωματίδια!

Ἐξακριβώθηκε ἀκόμη ὅτι οἱ διαστάσεις τους δὲν εἶναι σταθερές, κι' ὅτι στοὺς γρήγορα ἐξελισσομένους ἢ στοὺς πολὺ προχωρημένους καρκίνους ὑπάρχουν περισσότερα καὶ μεγαλύτερα σκοῦρα σφαιρίδια, ποὺ περισφίγγουν τὰ κύτταρα καὶ τὰ πνίγουν...

Ἔπρεπε τώρα ν' ἀποχωρισθοῦν τὰ σφαιρίδια ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο ἱστό, γιὰ νὰ μελετηθοῦν ἰδιαιτέρως. Αὐτὸ λοιπὸν κατωρθώθη μέσα σὲ μιὰ φυγοκεντρικὴ συσκευὴ μὲ ταχύτητα 30.000 στροφῶν τὸ λεπτό.

Ἡ φωτογράφησί τους ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ὁμοιόμορφα σὲ σχῆμα, βάρος καὶ πυκνότητα.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἀποτελεῖ σπουδαῖο ἐπιχείρημα τῆς θεωρίας περὶ ἰοῦ τοῦ καρκίνου. Τὰ σκοῦρα σφαιρίδια ἀποτελοῦνται ἀπὸ πρωτεΐνες, ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἰοὶ κι' οἱ πυρῆνες τῶν κυττάρων. Συμπεριφέρονται κι' αὐτὰ σὰν ἰοί. Μποροῦν δηλαδὴ νὰ πολλαπλασιασθοῦν καὶ ν' ἀποκτήσουν ζωτικότητα, ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις, γιὰ νὰ καταστρέψουν τὴ ζωὴ τῶν κυττάρων. Ὅταν ζωϊκοὶ ἱστοὶ μὲ τέτοια σωμάτια, μεταμοσχευθοῦν σὲ ὑγιᾶ πειραματόζωα τοῦ ἰδίου εἴδους, προκαλοῦν καρκῖνο. Ἰδίως τὰ πουλερικὰ ψοφοῦν σ' ἕνα μῆνα.

Ἐρωτᾶται τώρα: Γιατί τὰ καρκινώδη κύτταρα ἀναπτύσσονται ἀκανόνιστα, ὑπερβολικὰ κι' εἰς βάρος τῶν ἄλλων; Γιατὶ οἱ ἐπανειλημμένοι μηχανικοὶ ἐρεθισμοὶ (χτυπήματα, κλπ.) φαίνεται ὅτι προκαλοῦν καρκῖνο σὲ μερικὰ ἄτομα, ἐνῶ ἄλλα δείχνουν ἀπεναντίας ἀνοσία σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια;

Οἱ διαπιστώσεις τοῦ δόκτορος Γκέσλερ τείνουν νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴ θεωρία ὅτι ὁ ἰὸς τοῦ καρκίνου μεταδίδεται στὰ βρέφη κι' ὅτι μπορεῖ νὰ περάση ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη γενεά. Μπορεῖ νὰ μείνη ἀδρανὴς σ' ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὅτου κάποιο μέρος τῆς κυτταρικῆς διαπλάσεως πάθη βλάβες κι' ἐξασθενήση, ἢ γίνη γενικῶς μὲ κάποιον τρόπο ἐπιδεκτικὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν σκούρων σωματιδίων. Ἡ μόλυνσις τοῦ ἰοῦ προκαλεῖ τότε τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ὑγιῶν κυττάρων, διαταράσσεται ἡ εὐαίσθητη βιολογικὴ ἰσορροπία κι' ἀναπτύσσεται ὄγκος.

Τελευταίως οἱ ἐπιστήμονες ἄρχισαν νὰ κάνουν ἐνέσεις τῶν σφαιρικῶν σωματιδίων σὲ μικρὰ ποντίκια ποὺ εἶναι βιολογικῶς ὅμοια μὲ ἀνθρώπους.

Ἂν οἱ ἐνέσεις αὐτὲς προκαλέσουν καρκῖνο, θ' ἀποδειχθῆ ὅτι πρόκειται πραγματικὰ περὶ ἰοῦ, καὶ θἄχη κερδηθῆ μιὰ ἀκόμη μάχη στὸν ἀδιάκοπο ἀγῶνα τῆς Ἐπιστήμης κατὰ τοῦ καρκίνου.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

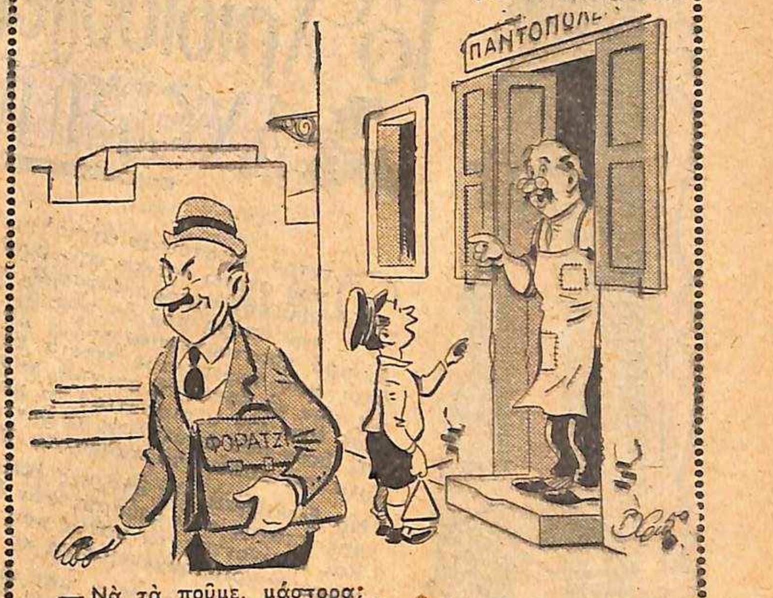

— Νὰ τὰ ποῦμε, μάστορα;
— Ὄχι, παιδί μου. Μᾶς τἄπαν ἄλλοι!...

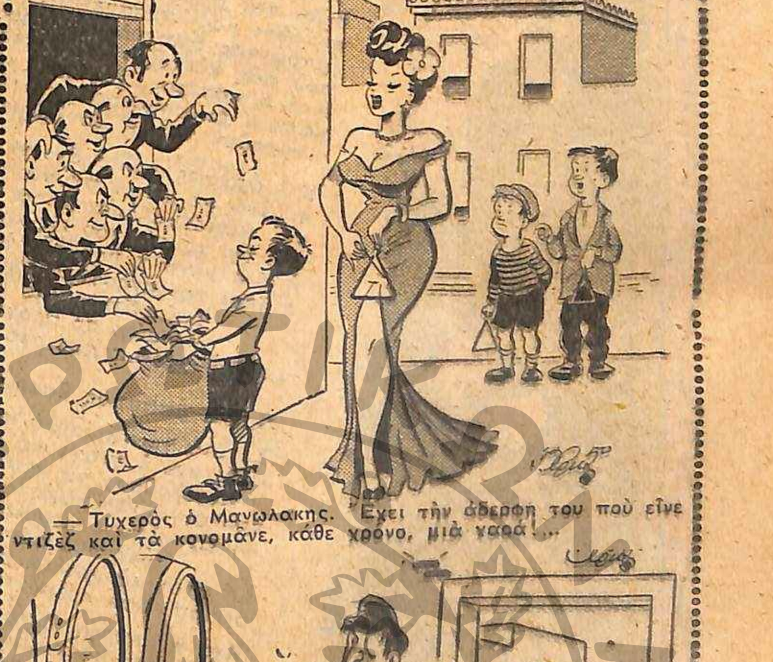

— Τυχερὸς ὁ Μανωλάκης. Ἔχει τὴν ἀδερφή του ποὺ εἶνε ντιζὲζ καὶ τὰ κονομάνε, κάθε χρόνο, μιὰ χαρά!...

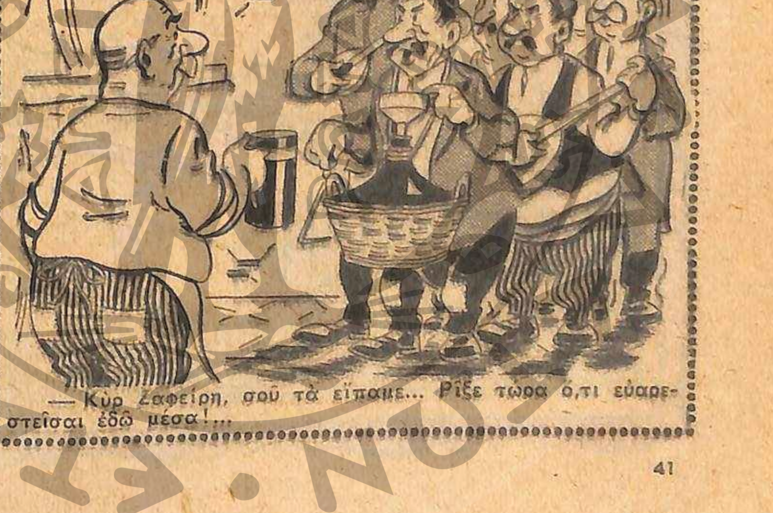

— Κὺρ Ζαφείρη, σοῦ τὰ εἴπαμε... Ρίξε τώρα ὅ,τι εὐαρεστεῖσαι ἐδῶ μέσα!...

Τὸ Χριστουγεννιάτικο ΔΕΝΤΡΟ

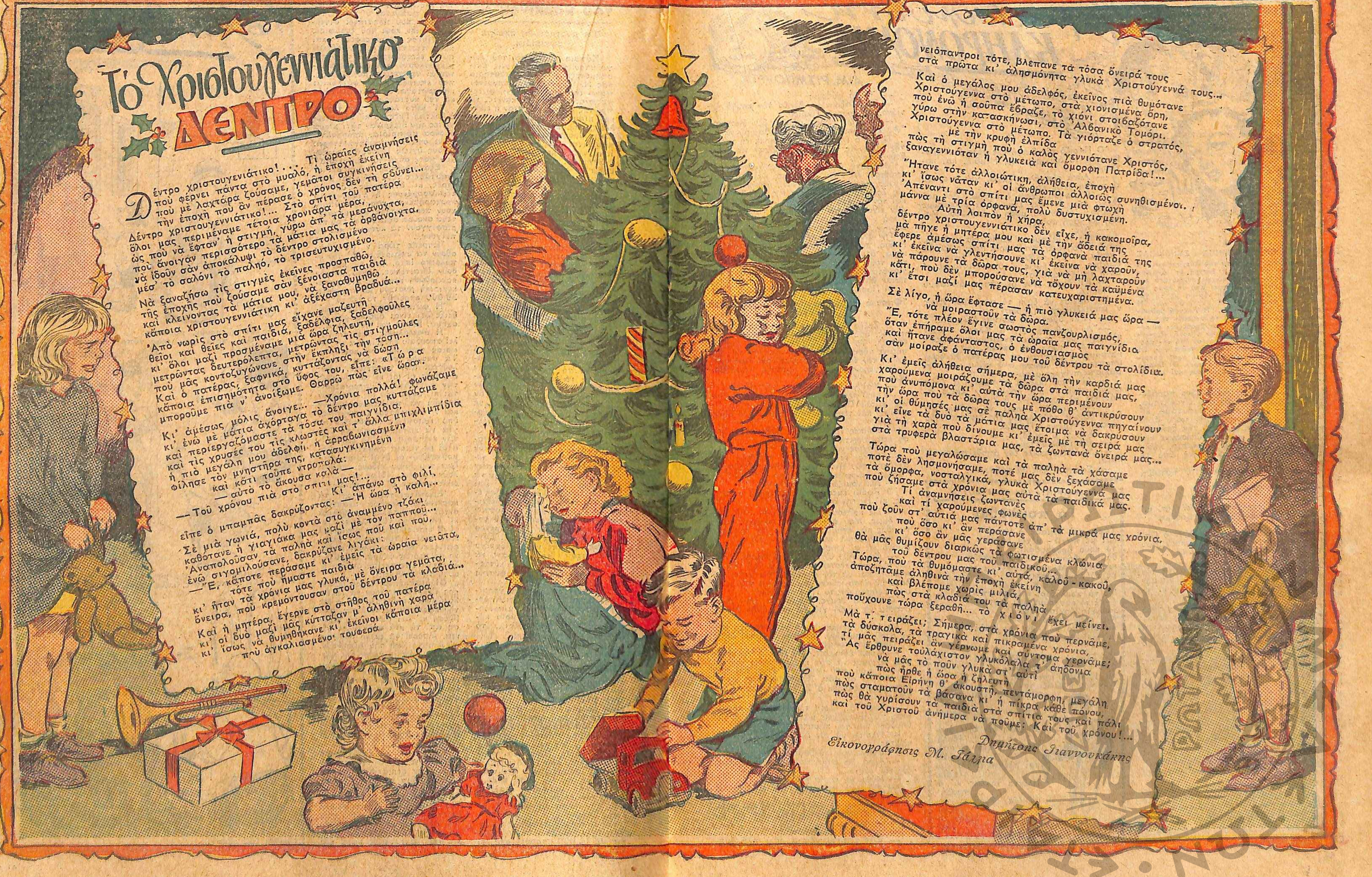

Δέντρο χριστουγενιάτικο!... Τὶ ὡραῖες ἀναμνήσεις
ποὺ φέρνει πάντα στὸ μυαλό, ἡ ἐποχὴ ἐκείνη
ποὺ μὲ λαχτάρα ζούσαμε, γεμᾶτοι συγκινήσεις
τὴν ἐποχὴ ποὺ ἂν πέρασε ὁ χρόνος δὲν τὴ σβύνει...
Δέντρο χριστουγεννιάτικο!... Στὸ σπίτι τοῦ πατέρα
ὅλοι μας περιμέναμε τέτοια χρονιάρα μέρα,
ὡς ποὺ νὰ ἔφταν' ἡ στιγμή, γύρω ἀπ' τὰ μεσάνυχτα,
ποὺ ἄνοιγαν περισσότερο τὰ μάτια μας τὰ ὀρθάνοιχτα,
νὰ ἰδοῦν σὰν ἀποκάλυψι τὸ δέντρο στολισμένο
μέσ' τὸ σαλόνι τὸ παληό, τὸ τρισευτυχισμένο.

Νὰ ξαναζήσω τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες προσπαθῶ,
τῆς ἐποχῆς ποὺ ζούσαμε σὰν ξένοιαστα παιδιὰ
καὶ κλείνοντας τὰ μάτια μου, νὰ ξαναθυμηθῶ
κάποια χριστουγεννιάτικη κι' ἀξέχαστη βραδυά...

Ἀπὸ νωρὶς στὸ σπίτι μας εἴχανε μαζευτῆ
θεῖοι καὶ θεῖες καὶ παιδιά, ξαδέλφια, ξαδελφοῦλες
κι' ὅλοι μαζὶ προσμέναμε μιὰ ὥρα ζηλευτή,
μετρῶντας δευτερόλεπτα, μετρῶντας τὶς στιγμοῦλες
ποὺ μᾶς κοντοζυγώνανε στὴν ἔκπληξι τὴν τόση...
Καὶ ὁ πατέρας, ξαφνικά, κυττάζοντας νὰ δώση
κάποια ἐπισημότητα στὸ ὕφος του, εἶπε: «Τώρα
μποροῦμε πιὰ ν' ἀνοίξωμε. Θαρρῶ πὼς εἶνε ὥρα».

Κι' ἀμέσως μόλις ἄνοιγε... —Χρόνια πολλά! φωνάζαμε
κι' ἐνῶ μὲ μάτια ἀχόρταγα τὸ δέντρο μας κυττάζαμε
καὶ περιεργαζόμαστε τὰ τόσα του παιγνίδια,
καὶ τὶς χρυσές του τὶς κλωστὲς καὶ τ' ἄλλα μπιχλιμπίδια
ἡ πιὸ μεγάλη μου ἀδελφή, ἡ ἀρραβωνιασμένη
φίλησε τὸν μνηστῆρα της, κατασυγκινημένη
καὶ κάτι τοὖπε ντροπαλά:
— αὐτὸ τὸ ἄκουσα καλὰ —
— Τοῦ χρόνου πιὰ στὸ σπίτι μας!...
Κι' ἀπάνω στὸ φιλί,
εἶπε ὁ μπαμπᾶς δακρύζοντας: —Ἡ ὥρα ἡ καλή...

Σὲ μιὰ γωνιά, πολὺ κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι
καθότανε ἡ γιαγιάκα μας μαζὶ μὲ τὸν παπποῦ...
Ἀναπολοῦσαν τὰ παληὰ καὶ ἴσως ποῦ καὶ ποῦ,
ἐνῶ σιγομιλούσανε, δακρύζανε λιγάκι:
—Ἔ, κάποτε περάσαμε κι' ἐμεῖς τὰ ὡραῖα νειᾶτα,
τότε ποὺ ἤμαστε παιδιὰ
κι' ἦταν τὰ χρόνια μας γλυκά, μὲ ὄνειρα γεμᾶτα,
ὄνειρα, ποὺ κρεμόντουσαν στοῦ δέντρου τὰ κλαδιά...

Καὶ ἡ μητέρα, ἔγερνε στὸ στῆθος τοῦ πατέρα
κι' οἱ δυὸ μαζὶ μᾶς κύτταζαν μ' ἀληθινὴ χαρὰ
κι' ἴσως νὰ θυμηθήκανε κι' ἐκεῖνοι κάποια μέρα
ποὺ ἀγκαλιασμένοι τουφερά
νειόπαντροι τότε, βλέπανε τὰ τόσα ὄνειρά τους
στὰ πρῶτα κι' ἀλησμόνητα γλυκὰ Χριστούγεννά τους...

Καὶ ὁ μεγάλος μου ἀδελφός, ἐκεῖνος πιὰ θυμότανε
Χριστούγεννα στὸ μέτωπο, στὰ χιονισμένα ὄρη,
ποὺ ἐνῶ ἡ σοῦπα ἔβραζε, τὸ χιόνι στοιβαζότανε
γύρω στὴν κατασκήνωσι, στὸ Ἀλβανικὸ Τομόρι.
Χριστούγεννα στὸ μέτωπο. Τὰ γιόρταζε ὁ στρατός,
μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα
πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ καλὸς γεννιότανε Χριστός,
ξαναγεννιόταν ἡ γλυκειὰ καὶ ὄμορφη Πατρίδα!...

Ἦτανε τότε ἀλλοιώτικη, ἀλήθεια, ἐποχὴ
κι' ἴσως νᾶταν κι' οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιῶς συνηθισμένοι.
Ἀπέναντι στὸ σπίτι μας ἔμενε μιὰ φτωχὴ
μάννα μὲ τρία ὀρφανά, πολὺ δυστυχισμένη.
Αὐτὴ λοιπὸν ἡ χήρα,
δέντρο χριστουγεννιάτικο δὲν εἶχε, ἡ κακομοῖρα,
μὰ πῆγε ἡ μητέρα μου καὶ μὲ τὴν ἄδειά της
ἔφερε ἀμέσως σπίτι μας τὰ ὀρφανὰ παιδιά της
κι' ἐκεῖνα νὰ γλεντήσουνε κι' ἐκεῖνα νὰ χαροῦν,
νὰ πάρουνε τὰ δῶρα τους, γιὰ νὰ μὴ λαχταροῦν
κάτι, ποὺ δὲν μπορούσανε νὰ τὄχουν τὰ καϋμένα
κι' ἔτσι μαζί μας πέρασαν κατευχαριστημένα.

Σὲ λίγο, ἡ ὥρα ἔφτασε — ἡ πιὸ γλυκειά μας ὥρα —
νὰ μοιραστοῦν τὰ δῶρα.
Ἔ, τότε πλέον ἔγινε σωστὸς πανζουρλισμός,
ὅταν ἐπήραμε ὅλοι μας τὰ ὡραῖα μας παιγνίδια
καὶ ἦτανε ἀφάνταστος, ὁ ἐνθουσιασμὸς
σὰν μοίραζε ὁ πατέρας μου τοῦ δέντρου τὰ στολίδια.

Κι' ἐμεῖς ἀλήθεια σήμερα, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας
χαρούμενα μοιράζουμε τὰ δῶρα στὰ παιδιά μας,
ποὺ ἀνυπόμονα κι' αὐτὰ τὴν ὥρα περιμένουν
τὴν ὥρα ποὺ τὰ δῶρα τους μὲ πόθο θ' ἀντικρύσουν
κι' οἱ θύμησές μας σὲ παληὰ Χριστούγεννα πηγαίνουν
κι' εἶνε τὰ δυὸ τὰ μάτια μας ἕτοιμα νὰ δακρύσουν
γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ δίνουμε κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας
στὰ τρυφερὰ βλαστάρια μας, τὰ ζωντανὰ ὄνειρά μας...

Τώρα ποὺ μεγαλώσαμε καὶ τὰ παληὰ τὰ χάσαμε
ποτὲ δὲν λησμονήσαμε, ποτέ μας δὲν ξεχάσαμε
τὰ ὄμορφα, νοσταλγικά, γλυκὰ Χριστούγεννά μας
ποὺ ζήσαμε στὰ χρόνια μας αὐτὰ τὰ παιδικά μας.
Τί ἀναμνήσεις ζωντανὲς
καὶ τί χαρούμενες φωνὲς
ποὺ ζοῦν στ' αὐτιά μας πάντοτε ἀπ' τὰ μικρά μας χρόνια.
ποὺ ὅσο κι' ἂν περάσανε
κι' ὅσο ἂν μᾶς γεράσανε
θὰ μᾶς θυμίζουν διαρκῶς τὰ φωτισμένα κλώνια
τοῦ δέντρου μας τοῦ παιδικοῦ...
Τώρα, ποὺ τὰ θυμόμαστε κι' αὐτά, καλοῦ - κακοῦ,
ἀποζητᾶμε ἀληθινὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη
καὶ βλέπομε χωρὶς μιλιά,
πὼς στὰ κλαδιά του τὰ παληὰ
ποὖχουνε τώρα ξεραθῆ... τὸ χιόνι ἔχει μείνει.

Μὰ τί τειράζει; Σήμερα, στὰ χρόνια ποὺ περνᾶμε,
τὰ δύσκολα, τὰ τραγικὰ καὶ πικραμένα χρόνια,
τί μᾶς πειράζει ἂν γέρνωμε καὶ σύντομα γερνᾶμε;
Ἂς ἔρθουνε τοὐλάχιστον γλυκόλαλα τ' ἀηδόνια
νὰ μᾶς τὸ ποῦν γλυκὰ στ' αὐτὶ
πὼς ἦρθε ἡ ὥρα ἡ ζηλευτὴ
ποὺ κάποια Εἰρήνη θ' ἀκουστῆ, πεντάμορφη, μεγάλη
πὼς σταματοῦν τὰ βάσανα κι' ἡ πίκρα κάθε πόνου,
πὼς θὰ γυρίσουν τὰ παιδιὰ στὰ σπίτια τους καὶ πάλι
καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀνήμερα νὰ ποῦμε: Καὶ τοῦ χρόνου!...

Δημήτρης Γιαννουκάκης

Εἰκονογράφησις Μ. Γάλλια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κορντιὲ ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Λάουρας καὶ τὴν κάνει δική του. Κι' ὅταν ἡ αἰσχρὴ κι' ἄνανδρη πρᾶξι του γίνεται γνωστὴ δείχνει κυνικότητα καὶ θρασύτητα. Ὁ Μερβιγὺ πεθαίνει ἀπὸ τὴ λύπη του κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε παντρευτῆ νόμιμα μὲ τὴ γυναῖκα του τὸν κληρονομοῦν οἱ συγγενεῖς του. Ἡ Σοφία κλείνεται σὲ μοναστήρι. Ἡ Λάουρα βρίσκεται στοὺς πέντε δρόμους μὲ τὸ παιδάκι της ἀπ' τὸν Κορντιὲ ποὺ τὸ ἔσκασε ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ κόρες τοῦ Μερβιγὺ δὲν κληρονομοῦν τίποτε. Περνοῦν χρόνια. Τὴ Λάουρα τὴν ἀναλαμβάνουν ὑπὸ τὴν προστασία τους ὁ κ. Ἔμερυ κι' ἡ γυναῖκα του. Οἱ ἀρχὲς ἐξακριβώνουν στὸ μεταξὺ ὅτι ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια τῶν Παριζὸ ἦταν ἡ Κλάρα Γκερέν. Οἱ Παριζὸ δὲν ἔχουν ἰδέα τί γίνεται γύρω τους καὶ εἶνε ἥσυχοι.

38ον — Μοῦ φαίνεται μόνο παράξενο πῶς δὲν ἦρθε στὸ ἀγρόκτημα, γιατὶ πολὺ τὴν ἀγαπούσαμε, κι' ἐκείνη πάλι μᾶς ἦταν πολὺ ἀφοσιωμένη. Εἴχαμε ἀπόφασι νὰ τὴν ξαναπάρουμε, καὶ μάλιστα νὰ τῆς αὐξήσουμε καὶ τὸ μισθό της. Ἄραγε, εἶ ε γνωστό, κύριε δήμαρχε, ποῦ πῆγε ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή;

— Φαίνεται ὅτι γύρισε στὴν πατρίδα της.

— Καὶ βρῆκε θέσι ἐκεῖ;

— Ἔτσι λένε.

— Κρῖμα! Ἦταν καλὴ ὑπηρέτρια, κι' ἄλλη ποὺ νὰ τῆς μοιάζη δὲν θὰ βροῦμε.

— Ἴσως...

— Κύριε δήμαρχε, ἐξακολούθησε ὁ Παριζό, μάθαμε ἐπίσης ὅτι βρέθηκε ποιὰ ἦταν ἡ γριὰ ὑπηρέτριά μας, ποὺ πνίγηκε...

— Ναί, βρέθηκε, Παριζό.

— Αὐτὸ μᾶς παραξένεψε πολύ. Νὰ τὴν ἔχουμε μαζί μας τόσα χρόνια, καὶ νὰ μὴν ξέρουμε... Ἀλλὰ πῶς κατώρθωσαν κι' ἔμαθαν τὸ ἀληθινό της ὄνομα;

— Εἶνε ἁπλούστατο: Χάρις στὸ γιατρὸ Βαρέ, καὶ στὰ κοσμήματα, ποὺ εἶχε δώσει στὴ Διονυσία Μορέλ, ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἡ γριὰ αὐτὴ ἦταν ἡ Κλάρα Γκερέν. Ξέρετε ὅτι, στὴ νεκροψία, ὁ γιατρὸς Βαρὲ θυμήθηκε ὅτι τὴ γυναῖκα αὐτὴ τὴν εἶχε νοσηλέψει ἄλλοτε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Πουατιέ. Ὁ γιατρὸς ἐπίσης ἀναγνώρισε καὶ τὰ κοσμήματα, ὅτι ἀνῆκαν στὴ γυναῖκα ἐκείνη. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ κοσμήματα, ὑπῆρχε καὶ μιὰ καρφίτσα - μενταγιόν, ὅπου ἦταν χαραγμένο τὸ ὄνομα τῆς Κλάρας Γκερέν. Ἔτσι, ἔφεραν ἀπὸ τὴν πατρίδα της ἕνα γέρο θεῖο της, ποὺ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὰ κοσμήματα τῆς ἀνηψιᾶς του. Τὸ δικαστήριο λοιπὸν διέταξε νὰ διορθωθῆ ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξι τοῦ θανάτου της...

★

Ὁ Παριζὸ γύρισε στὸ ἀγρόκτημα ἥσυχος.

— Ἄδικα τρομάξαμε, εἶπε στὴ γυναῖκα του. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος κινδύνου. Ὁ γιατρὸς τοῦ Μπλουὰ τἄκαμε ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται καθόλου ὅτι δουλεύει γιὰ μᾶς.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ρώτησε ἡ Ζερβὲζ παραξενεμένη.

Ὁ Παριζὸ τῆς διηγήθηκε τότε ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τὸ δήμαρχο τῆς Νεμβίλ, καὶ κατέληξε:

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα. Τώρα, γιὰ πές μου τί γνώμη ἔχεις καὶ σύ;

— Περίφημα! εἶπε ἡ Ζερβέζ. Δὲν σοῦ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα; Ὅταν τὸ μάθη ὁ ξάδερφος Ραβιό, θὰ χαρῆ πολύ.

— Λές;

— Μὰ τί θέλαμε κι' ἐμεῖς; Νὰ μαθευτῆ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅτι ἡ γριὰ ἦταν ἡ Κλάρα Γκερὲν κι' ὅτι πέθανε. Λοιπὸν τώρα μαθεύτηκε, χωρὶς ἐμεῖς ν' ἀνακατευτοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἐξακρίβωσι.

— Κι' ὅμως, εἶπε μὲ κάποιο δισταγμὸ ὁ Παριζό.

Κι' ἄρχισε νὰ ξύνη τὸ αὐτί του, χωρὶς ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του.

— Τί κι' ὅμως; τὸν ρώτησε ἡ Ζερβέζ.

— Ἂν μαθευτῆ ὅτι ἡ Κλάρα Γκερὲν κληρονομοῦσε τριάντα ἑκατομμύρια φράγκα, κι' ὅτι, τώρα ποὺ πέθανε, αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια ἔρχονται σὲ μᾶς, δὲν θὰ φανῆ ὕποπτο τὸ ὅτι πέθανε στὰ χέρια μας, καὶ μάλιστα πνίγηκε μέσα στὸ βάλτο;

— Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ πεθάνη σ' ἄλλο μέρος, ἀφοῦ σὲ μᾶς δούλευε κι' ἔμενε, ἀπάντησε μὲ κυνικότητα ἡ Ζερβέζ.

— Ναί, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μάθουν ὅτι ἐμεῖς ξέραμε τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης τοῦ Ζοραμί, ἐπέμεινε ὁ Παριζό.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Θὰ ὑποψιαστοῦν.

— Μὲ τὶς ὑποψίες δὲν ἀποδείχνεται τίποτα.

— Σωστά, ἀλλὰ θὰ ψάξουν...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Το πουλόβερ

Τώρα ποὺ ἔπιασε ὁ χειμῶ-
καὶ μὲ παγῶ - μέχρι λαιμὸ
τὸ κρῦο βορρηαδάκι,
θαρρῶ, Φροσί, πὼς θὰ βιαστῆς
καὶ πάλι νὰ καταπιαστῆς
μὲ τὸ πουλοβεράκι.

★

Μὲ τὸ πουλόβερ, ντέ, τὸ μπλέ,
—μὲ τὸ κοστοῦμι μου κομπλὲ—
ποὔχεις ἀρχίσει χρόνια.
Καὶ κάθε χρόνο τὸ δουλέ -
κι' ὅλο τὸ πλέ - καὶ τὸ ξεπλέ,
κι' εἶν' ὅλο στὰ βελόνια!

★

Κι' ὅλο τὸ πᾶς γιαβᾶ - γιαβᾶ
ἀπὸ Γενάρη σὲ Φλεβά -
τὸ μάλλινο μπεγλέρι.
Καὶ ὅλο ἡ φιάξι του ἀργεῖ
κι' ὡς νὰ τελειώση καὶ νὰ γί-
μπαίνει τὸ καλοκαίρι!

★

Μ' ἄλλη δὲν ἔχει ἀναβολή.
Πάρε στὸ χέρι τὸ μαλλὶ
καὶ πλέχτο ἀγάλι - ἀγάλι.
Πλέχτο ταχέως κι' ὁπωσδή -
ἂν θές, Φροσάκι, δηλαδή,
νὰ μὴ τὸ πλέξη ἄλλη!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Τί θὰ ψάξουν;

— Θὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὸν κουλὸ ζητιάνο, ἐξήγησε ὁ Παριζό.

— Κι' ὡς τώρα, μήπως δὲν ἔψαχναν; Ἂς ἐξακολουθήσουν ἂν δὲν βαριοῦνται.

Τέλος, ὁ Παριζὸ παραδέχτηκε τὴ γνώμη τῆς γυναίκας του, ὅτι δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τίποτα.

Ἄλλωστε, ὁ Ραβιὸ παρακολουθοῦσε τὴν ὑπόθεσι. Μὲ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδα, ποὺ τὸν διέκριναν, μποροῦσε καὶ τὶς ἔρευνες τῆς Δικαιοσύνης νὰ διαφύγη, καὶ τὸν κόμητα Ντεσολὲρ ν' ἀντιμετωπίση. Δὲν εἶχαν λοιπὸν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ ν' ἀφίσουν τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους, καὶ νὰ περιμένουν.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆραν ἕνα γράμμα τοῦ Ραβιό, ποὺ τοὺς ἔγραφε ὅτι ὅλα πήγαιναν καλά, ὅτι θὰ πετύχαιναν τὸ σκοπό τους, καὶ τοὺς ἀνήγγελλε ἐπίσης ὅτι θὰ παντρευότανε, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς γράφη καὶ ποιὰν θάπαιρνε.

Οἱ Παριζὸ ἡσύχασαν πιὰ ἐντελῶς.

Ὅπου ὁ Ραβιὸ νομίζει ὅτι κέρδισε τὸ παιγνίδι

Ὁ Ζοζὲφ Ραβιὸ δὲν ἦταν τόσο εὐκολόπιστος, ὅσο ἡ ξαδέρφη του ἡ Ἀναστασία Φουρέλ. Τὸ ὅτι ὁ Πρωτονοτάριος ἐκεῖνος πέτυχε τόσο εὔκολα νὰ μεταπείση τὴν Εὐγενία, τὸν ἔκαμε νὰ ὑποψιάζεται κάπως.

Ἡ γεροντοκόρη τὸν κύτταξε παραξενεμένη.

— Καὶ γιατί ἀνησυχεῖς; τὸν ρώτησε.

— Μοῦ πέρασε μιὰ ἰδέα: Ὅτι ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς Πρωτονοτάριος ἦταν τόσο Ἰσπανὸς καὶ τόσο Πρωτονοτάριος ὅσο εἶμαι κι' ἐγώ.

— Μήπως τρελλάθηκες, ξάδερφε; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἀναστασία.

Κι' ἄρχισε νὰ γελάη.

— Ὥστε, νομίζεις ὅτι ὁ χθεσινὸς ἐπισκέπτης σου ἦταν πραγματικὸς Πρωτονοτάριος; ξαναρώτησε ὁ Ραβιό.

— Δὲν νομίζω, εἶμαι βέβαιη.

Ὁ Ραβιὸ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεφτικός, κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Μὲ καθησυχάζεις, ξαδέρφη. Ἀδιάφορο ὅμως. Μοῦ φαίνεται ὅτι θἄκανες καλὰ νὰ ἰδῆς τὸν ἐφημέριο, καὶ νὰ τὸν ρωτήσης ἂν πραγματικὰ αὐτὸς συμβούλεψε τὸν Ἰσπανὸ νὰ σ' ἐπισκεφθῆ.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, ξάδερφε. Ἄλλωστε, εἶχα σκοπὸ σήμερα νὰ ἰδῶ τὸν ἐφημέριο καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω γιατὶ μίλησε μὲ τόσο κολακευτικὰ λόγια γιὰ μένα στὸ Σεβασμιώτατο Πρωτονοτάριο.

Ὁ Ραβιὸ ἔφυγε, ἀφίνοντας τὴν Ἀναστασία νὰ ντυθῆ γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία.

Μετὰ τὴ λειτουργία, ἡ γεροντοκόρη πῆγε στοῦ ἐφημερίου, ποὺ τὴν δέχτηκε, ὅπως συνήθως, μὲ καλωσύνη.

— Κύριε ἐφημέριε, τοῦ εἶπε ἡ Ἀναστασία, ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ μεγάλη τιμή, ποὺ μοῦ ἔγινε χτές, καὶ ποὺ τὴν ὀφείλω σὲ σᾶς. Ἔνοιωσα τόση χαρά, ὅταν μ' ἐπεσκέφθη ὁ Σεβασμιώτατος Πρωτονοτάριος...

— Ναί, ναί, ξέρω, τὴν διέκοψε ὁ ἐφημέριος. Εὐχαριστήθηκε μάλιστα πολὺ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ κάματε.

— Ἤλπιζα νὰ τὸν δῶ σήμερα στὴν ἐκκλησία.

— Ἔφυγε χτὲς τὸ βράδυ γιὰ τὸ Παρίσι.

— Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψη στὸ Βιλντεβρέ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, κυρία Φουρνιέ.

— Θὰ ἔχω, πιστεύω, τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ξαναϊδῶ.

— Σκοπεύει νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ καὶ πάλι.

— Ὁ Σεβασμιώτατος μοῦ εἶπε ὅτι εἴσαστε φίλος του.

Ὁ ἐφημέριος χαμογέλασε.

— Εἶνε τριάντα χρόνια, ποὺ συνδεόμαστε, ἀπάντησε.

Ὁ ἐφημέριος δὲν ἔλεγε ψέμματα, γιατί, πραγματικά, γνώριζε κάποιον Πρωτονοτάριο μὲ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε δανειστῆ ὁ κύριος Μουριλλόν.

Ἡ Ἀναστασία ἔφυγε κατευχαριστημένη, κι' ὁ Ραβιό, ποὺ ἔμαθε σὲ λίγο τὴν ἀπάντησι τοῦ ἐφημέριου, ἡσύχασε ἐντελῶς.

Τὸ βράδυ αὐτό, ὁ τυχοδιώκτης δείπνησε στὸ Πυργάκι.

Ἡ Εὐγενία, ἀποφασισμένη νὰ παίξη τὸ ρόλο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει, δὲν δείχτηκε ἀπότομη ὅπως ἄλλοτε, ἀπέναντί του, πρᾶγμα ποὺ κατενθουσίασε τὸ Ραβιὸ καὶ τὴν Ἀναστασία.

Ἡ κυρία Λυρώ, ποὺ φαινόταν πολὺ καλύτερα, χαιρόταν, βλέποντας τὴν τροπή, ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ραβιὸ πῆγε στὸ Παρίσι, κι' ἐνέργησε γιὰ νὰ γίνη ὁ γάμος του ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Συνεννοήθηκε ἐπίσης καὶ μὲ τὸ συμβολαιογράφο του.

Τὸ σπουδαιότερο, ἦταν νὰ ἑτοιμαστῆ τὸ προικοσύμφωνο, ἢ μᾶλλον ἡ συμφωνία «γιὰ μέλλουσα τυχὸν περιουσία», γιατί, φυσικά, ἡ Εὐγενία δὲν ἤξερε ὅτι εἶχε δική της, καὶ μάλιστα τεράστια.

Ὁ Ραβιὸ ἤθελε νὰ φτιάση ἔτσι τὸ συμβόλαιο αὐτό, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ διαθέτη κατὰ βούλησιν τόσο τὴ δική του τὴν περιουσία, ὅσο καὶ τῆς γυναῖκας του. Ἔπρεπε ἐπίσης ἡ κυρία Λυρὼ νὰ ὑπογράψη ὅτι ἄφινε πρὸς ὄφελος τῆς κόρης της καὶ τοῦ γαμπροῦ της ὅ,τι τυχὸν μποροῦσε νὰ κληρονομήση.

Τὴν Τρίτη, ὁ Ραβιὸ ἔφαγε, μεσημέρι καὶ βράδυ, στὸ Πυργάκι. Ἦταν πολὺ εὔθυμος καὶ πολὺ περιποιητικὸς στὴ μητέρα καὶ στὴν κόρη.

Τὴν Τετάρτη, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶχε τοιχοκολληθῆ στὸ Δημαρχεῖο ἡ ἀναγγελία τῶν γάμων του. Εἶχε ἐπίσης νὰ κάνη κι' ὡρισμένες ἀγορές.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Σεβασμιώτατος Πρωτονοτάριος ἔκαμε τὴ δεύτερη ἐπίσκεψί του στὸ Πυργάκι.

Ἡ Ἀναστασία, ποὺ τοῦ εἶχε πιὰ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, τοῦ εἶπε ὅτι ὁ γάμος τῆς Εὐγενίας θὰ γινότανε σὲ δεκαπέντε μέρες.

Ὁ «Σεβασμιώτατος» φάνηκε ὅτι εὐχαριστήθηκε γι' αὐτὴ τὴν εἴδησι.

Ἡ Ἀναστασία, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Ραβιὸ πεντακόσια φράγκα, ἔδωσε τὰ ἑκατὸ στὸν Πρωτονοτάριο «γιὰ τὸ ἔργο τῶν ἱεραποστόλων».

Ὁ Πρωτονοτάριος δέχτηκε τὸ χαρτονόμισμα, ὅπως εἶχε δεχτῆ καὶ τὸ εἰκοσόφραγκο. Κατέβηκαν ἔπειτα στὸν κῆπο, ὅπου ἡ κυρία Λυρὼ περπατοῦσε, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἡ Εὐγενία κεντοῦσε μέσα στὸ κιόσκι. Ὁ Δὸν Χοσὲ τὴ χαιρέτησε ἀπὸ μακρυά, λέγοντάς της:

— Μὴν ἀνησυχῆτε, παιδί μου.

Ἔκαμε ἔπειτα τὸ γύρο τοῦ κήπου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν κυρία Λυρὼ καὶ τὴν Ἀναστασία, κι' ἔπειτα τὶς ἄφισε καὶ πῆγε κοντὰ στὴν Εὐγενία.

— Ἔχω νὰ σοῦ πῶ καλὰ νέα ἀπὸ τὸν Λουσιέν, τῆς εἶπε. Εἶνε πολὺ καλύτερα. Σήμερα τὸ πρωῒ σηκώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ περπατήση, κάπου μιὰν ὥρα. Θὰ σοῦ γράψη ἀπόψε, κι' αὔριο θὰ σοῦ φέρω τὸ γράμμα του. Θὰ προσπαθήσω ἐπίσης νὰ τὰ καταφέρω νὰ τὸν δῆς, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες. Ἡ κυρία Φουρνιὲ μοῦ εἶπε ὅτι αὔριο θὰ λείψη ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐσύ, παιδί μου, νὰ ἐξακολουθήσης νὰ παίζης τὸ ρόλο σου, ὅπως σοῦ σύστησα. Αὔριο, κανόνισε νὰ εἶνε ἡ μητέρα σου στὸν κῆπο, κατὰ τὶς δυό, ποὺ θἄρθω νὰ σ' ἐπισκεφτῶ, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ μείνουμε μόνοι στὸ δωμάτιό σου καὶ νὰ μιλήσουμε. Θὰ τὰ καταφέρης;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἴσως ν' ἀκούσης στὸν τοῖχο ἕνα παράξενο θόρυβο, συνέχισε ὁ Μουριλλόν. Νὰ μὴν ἀνησυχήσης. Περίμενε ἥσυχη...

— Μάλιστα, ἐπανέλαβε ἡ Εὐγενία, πειθήνια.

— Θέλεις νὰ πῶ τίποτα στὸ Λουσιέν;

— Πέστε του ὅτι χάρηκα πολύ, ποὺ ἔμαθα ὅτι εἶνε καλύτερα. Πέστε του ἐπίσης ὅτι τὸν σκέφτομαι πάντοτε κι' ὅτι δὲν ἔπαψα νὰ τὸν ἀγαπῶ.

— Λοιπόν, ὠρβουὰρ γιὰ αὔριο, εἶπε ὁ Μουριλλόν.

Καὶ τὴν ἄφισε.

Βρῆκε ὕστερα τὴν Ἀναστασία καὶ τὴν κυρία Λυρώ, ποὺ τὸν συνώδεψαν ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ κήπου καὶ τὸν ἀποχαιρέτησαν μὲ σεβασμό.

Παρακολουθῆστε στὴ σελ. 63 τὸ νέο συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τῆς διάσημης Ἀγγλίδος συγγραφέως
ΜΑΡΤΖΟΡΥ ΑΛΛΙΝΓΚΑΜ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ τῶν ζωντανῶν νεκρῶν

Εἶνε ἕνα δυναμικὸ ἔργο, καταπληκτικῶν ἀστυνομικῶν περιπετειῶν, ποὺ ξετυλίγεται μέσα σὲ μιὰ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα ἐγκλημάτων, μυστηρίου καὶ τρόμου καὶ ποὺ κρατάει ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Τὸ «Σπίτι τῶν ζωντανῶν νεκρῶν» εἶνε ἡ συγκλονιστικὴ ἀφήγησις μιᾶς σατανικῆς ἐκδικήσεως, ποὺ ἔρχεται πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, γιὰ νὰ πλήξη τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ μέλη μιᾶς τραγικῆς οἰκογενείας, ποὺ σκοντάφτουν σὲ κάθε βῆμα τους πάνω στὸ θάνατο!...

★

Τὴν ἑπομένη ὁ Ραβιὸ πῆρε γράμμα ἀπὸ τὴ Ζερβέζ, ποὺ τοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου ξάδερφε,

Σπεύδω νὰ σοῦ μεταδώσω μιὰν εἴδησι, ποὺ θὰ σὲ κάνη νὰ παραξενευτῆς, ὅπως παραξενευτήκαμε ὁ ἄντρας μου κι' ἐγώ. Ἀποκαλύφτηκε ὅτι ἡ γριὰ ὑπηρέτριά μας, ποὺ πέθανε, ἦταν κάποια Κλάρα Γκερέν, καὶ βγῆκε ἀπόφασι τοῦ προέδρου νὰ διορθωθῆ ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξι τοῦ θανάτου της μὲ τὸ πραγματικό της ὄνομα.

»Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ξάδερφε, ὅτι, στὴν ἀρχή, φοβηθήκαμε κι' οἱ δυό. Ὁ ἄντρας μου πῆγε ἀμέσως κι' εἶδε τὸν δήμαρχο τῆς Νεμβίλ, κι' ὅταν μάθαμε τὴν ἀλήθεια, γελάσαμε μὲ τοὺς φόβους μας.

»Φαντάσου, ξάδερφε, ὅτι ὁ γιατρὸς Βαρὲ ἦταν ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως.

»Ξέρεις ὅτι βρῆκαν στὸ μπαοῦλο τῆς Διονυσίας κάτι κοσμήματα, ποὺ ἀνῆκαν στὴ γριὰ ὑπηρέτριά μας. Λοιπὸν αὐτὰ τὰ κοσμήματα ὁ γιατρὸς θυμόταν ὅτι ἦσαν τῆς Κλάρας Γκερέν, ποὺ πρὶν ἀπὸ χρόνια τὴν εἶχε ξεγεννήσει στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Πουατιέ. Ἔφεραν κι' ἕνα θεῖο της, μὲ τὸ γυιό του, ἀπὸ τὴν πατρίδα της, ποὺ κι' αὐτοὶ τ' ἀναγνώρισαν.

»Τώρα, ξάδερφε, ἐσὺ πρέπει νὰ μᾶς συμβουλέψης τί νὰ κάνουμε.

»Γιὰ τὴν ἄλλη ὑπόθεσι, δὲν ξέρουμε ἀκόμα τίποτα. Ἄλλοι λένε πὼς ἡ Διονυσία εἶνε ἀθώα κι' ἀφέθηκε ἐλεύθερη. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν τὸ ἐναντίον. Δὲν μιλοῦν ὅμως πιὰ γιὰ τὸ θάνατο τῆς γριᾶς. Ξεχάστηκαν ὅλα, καί, σὲ βεβαιῶ, αὐτὸ δὲν μᾶς δυσαρεστεῖ καθόλου.

»Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη εἴδησι: Σήμερα τὸ πρωΐ, ὁ ἄντρας μου πῆρε ἕνα γράμμα ὅπου τοῦ γράφουν ὅτι τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Γκρανβὰλ πουλήθηκε. Δὲν ξέρουμε τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἰδιοκτήτη. Καὶ φυσικά, δὲν ξέρουμε ἂν θὰ μείνουμε στὸ Γκρανβὰλ ἢ ὄχι.

»Δὲν εἶνε δυνατόν, ξάδερφε, νὰ μᾶς καλέσης σύντομα στὸ Παρίσι, γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ ξέρεις;

»Ὁ ἄντρας μου σὲ χαιρετάει.

Μὲ ἀγάπη
ἡ ξαδέρφη σου, Ζερβὲζ Παριζό».

Ὁ Ραβιὸ διάβασε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ γράμμα.

Τὰ μάτια του ἄστραψαν.

— Μὰ τὴν πίστι μου! ψιθύρισε. Νὰ μιὰ εἴδησι, ποὺ δὲν τὴν περίμενα καθόλου. Ὅλα πηγαίνουν περίφημα. Μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ὁ Διάβολος εἶνε μὲ τὸ μέρος μου. Ἔπαιξα μεγάλο παιγνίδι, ἀλλὰ νὰ ποὺ τὸ κέρδισα. Τὴν ἔπαθες, κύριε κόμη Ντεσολέρ!

Καὶ γέλασε εἰρωνικά. Ἔπειτα κάθησε στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραψε τὴν ἀπάντησι:

«Ἀγαπητή μου ξαδέρφη,

»Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἴδησι, ποὺ μοῦ ἀνήγγειλες. Παραξενεύτηκα, ἀλλὰ κι' εὐχαριστήθηκα συγχρόνως. Μείνετε ἥσυχοι. Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Γκρανβάλ. Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ ὅτι προσπαθῶ ὅσο μπορῶ καλύτερα, γιὰ τὰ κοινὰ συμφέροντα μας.

»Ἐδῶ ὅλα πηγαίνουν περίφημα.

»Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, θὰ γίνη ὁ γάμος μου. Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς προσκαλέσω ἰδιαιτέρως. Ἑτοιμαστῆτε ἀπὸ τώρα.

Μὲ ἀγάπη
Ζοζὲφ Ραβιό».

Τὸ γρᾶμμα

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ Εὐγενία κι' ἡ μητέρα της κατέβηκαν στὸ κιόσκι τοῦ κήπου. Ἐπειδὴ ἡ κόρη του ἔλειπε, ὁ Φουρὲλ δὲν ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆ καθόλου ἀπὸ τὸν κῆπο. Αὐτὴ τὴ διαταγὴ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ἀναστασία, κι' ὁ βαρελᾶς, καθὼς ἔκανε τάχα πὼς σκαλίζει, παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὶς δυὸ γυναῖκες.

Λίγο προτοῦ τὸ ρολόϊ χτυπήση δυό, ἡ Εὐγενία σηκώθηκε κι' εἶπε στὴ μητέρα της:

— Πάω νὰ πάρω ἕνα κομμάτι ντα̣ντέλλα, ποὺ τὴν ξέχασα στὸ δωμάτιό μου.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ κιόσκι, καὶ πρόσθεσε δυνατά, γιὰ νὰ τὴν ἀκούση ὁ Φουρέλ:

— Δὲν θ' ἀργήσω, μητέρα μου. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Ὁ Φουρὲλ τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ

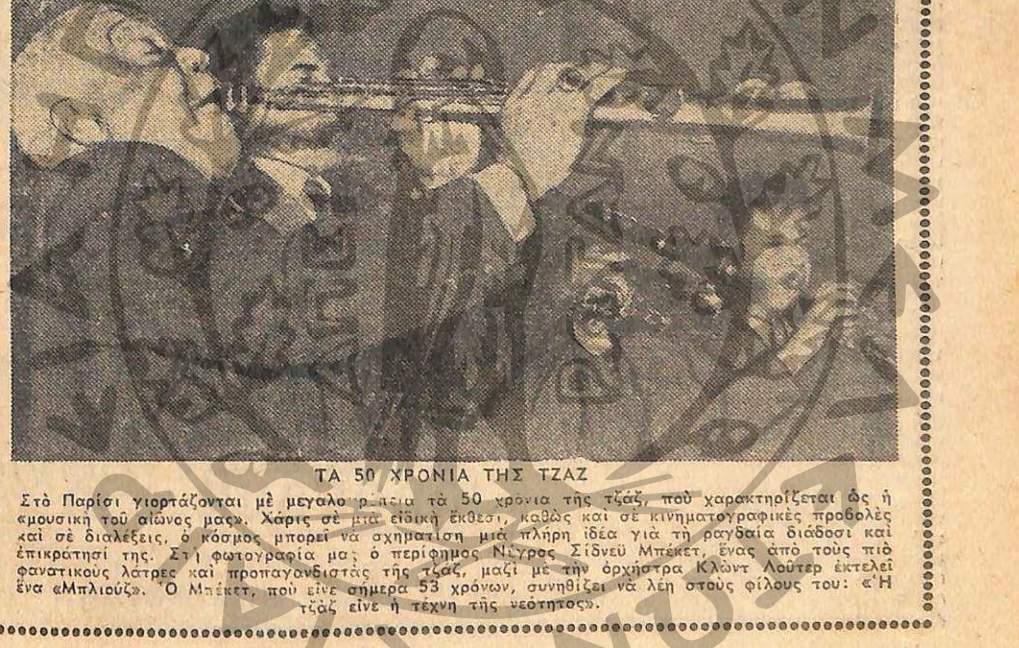

ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

Στὸ Παρίσι γιορτάζονται μὲ μεγάλο [illegible] τὰ 50 χρόνια τῆς τζάζ, ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ «μουσικὴ τοῦ αἰῶνος μας». Χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ ἔκθεσι, καθὼς καὶ σὲ κινηματογραφικὲς προβολὲς καὶ σὲ διαλέξεις, ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ σχηματίση μιὰ πλήρη ἰδέα γιὰ τὴ ραγδαία διάδοσι καὶ ἐπικράτησί της. Στὴ φωτογραφία μας ὁ περίφημος Νέγρος Σίδνεϋ Μπέκετ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φανατικοὺς λάτρες καὶ προπαγανδιστὰς τῆς τζάζ, μαζὶ μὲ τὴν ὀρχήστρα Κλῶντ Λοῦτερ ἐκτελεῖ ἕνα «Μπλιούζ». Ὁ Μπέκετ, ποὺ εἶνε σήμερα 53 χρόνων, συνηθίζει νὰ λέη στοὺς φίλους του: «Ἡ τζὰζ εἶνε ἡ τέχνη τῆς νεότητος».

βλέμμα, ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, μ' ὅλο ποὺ δὲν φοβότανε πιὰ μὴν τοὺς φύγη, μιὰ κι' εἶχε δεχτῆ νὰ παντρευτῆ τὸ Ραβιό.

Ἡ νέα ἀνέβηκε τὴ σκάλα, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της, κύτταξε γύρω της καὶ περίμενε.

Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε δυὸ καὶ πέντε.

Ξαφνικά, ἄκουσε ἕναν παράξενο κρότο. «Στὸν τοῖχο εἶναι», σκέφτηκε.

Καί, μολονότι ὁ Μουριλλὸν τὴν εἶχε προειδοποιήσει, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα αἴσθημα τρόμου.

Ἂν ὁ ψευτο - Πρωτονοτάριος δὲν τῆς εἶχε πῆ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τρομάξη, ἀσφαλῶς θὰ τὄβαζε στὰ πόδια.

Πέρασαν τρία λεπτὰ περίπου. Ἔπειτα, ξαφνικά, ἄνοιξε μιὰ κρυφὴ πόρτα στὸν τοῖχο, καὶ παρουσιάστηκε ὁ Μουριλλόν, ποὺ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως, μ' ὅλο ποὺ δὲν φοροῦσε ράσα αὐτὴ τὴ φορά. Πῆγε κοντὰ στὴ νέα, καὶ τῆς ψιθύρισε, χαμογελῶντας της μὲ καλωσύνη:

— Σήμερα, γιὰ νἄρθω νὰ σ' ἐπισκεφτῶ, ἀκολούθησα ἄλλο δρόμο, γιατὶ ἔπρεπε ν' ἀποφύγω τὴ δυσπιστία τῶν ἐχθρῶν σου, ποὺ μποροῦσαν νὰ ὑποψιαστοῦν ἀπὸ τὶς συχνὲς ἐπισκέψεις μου. Καθὼς βλέπεις, ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο μιὰ κρυφὴ εἴσοδος, ποὺ δὲν τὴν ξέρει οὔτε ὁ Ραβιό, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς συνενόχους του. Ἡ κρυφὴ αὐτὴ πόρτα ἐξυπηρέτησε τὸ γιατρὸ Μογκάρ, ποὺ μπῆκε ἀπ' αὐτὴν ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ἡ μητέρα σου, καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φάρμακο, ποὺ τὴν ἔκανε νἆναι τώρα καλύτερα. Ἀλήθεια, πῶς εἶναι σήμερα;

— Οὔτε χειρότερα, οὔτε καλύτερα ἀπὸ χτές, κύριε Μουριλλόν. Πάντοτε παραπονεῖται γιὰ τοὺς πόνους, ποὺ νοιώθει στὸ κεφάλι της. Τὶς τελευταῖες ὅμως μέρες δὲν ἔχει τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες κρίσεις, ποὺ μὲ τρόμαζαν, καὶ μ' ἔκαναν νὰ νομίζω ὅτι θὰ πεθάνη...

— Παιδί μου, πρέπει νὰ τὸ ξέρης, καὶ νομίζω ὅτι τώρα μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ: τὴ μητέρα σου τὴν δηλητηρίαζαν.

— Θεέ μου!... μουρμούρισε ἡ Εὐγενία, χλωμιάζοντας.

— Κάθε βράδυ, στὸ τσάϊ ποὺ ἔπινε, προτοῦ κοιμηθῆ, ἔρριχναν μερικὲς σταγόνες ἀπὸ ἕνα δηλητήριο, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε πρῶτα τρελλή, κι' ἔπειτα θὰ τὴ σκότωνε.

Ἡ Εὐγενία ἔτρεμε ὁλόκληρη καὶ κυττοῦσε μὲ κατάπληξι τὸ Μουριλλόν.

— Ἡσύχασε ὅμως, πρόσθεσε ἐκεῖνος, ἡ προσπάθειά τους αὐτὴ ἀπέτυχε. Ὡστόσο, παιδί μου, πρέπει ν' ἀποτελειώσης ἐκεῖνο ποὺ ἄρχισε ὁ Μογκάρ.

— Τί πρέπει νὰ κάνω, κύριε Μουριλλόν; Πέστε μου.

— Τὸ δηλητήριο, ποὺ ἔδιναν στὴ μητέρα σου, ἦταν σ' ἕνα μπουκαλάκι, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ «Νερὸ τῆς Κεϋλάνης», καὶ βρίσκεται σ' ἕνα ντουλαπάκι τοῦ τοίχου, κοντὰ στὴ θερμάστρα, μέσα στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Φουρνιέ. Μιὰ μέρα, ὁ κύριος Μογκὰρ κι' ἡ Διονυσία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λουσιὲν μπῆκαν κρυφὰ στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Φουρνιὲ κι' ἔβαλαν στὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο, ἕνα ἀντίδοτο. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν φόβος νὰ ἐξακολουθήση ἡ δηλητηρίασι, ἀλλὰ τώρα, ποὺ φαινομενικὰ δέχτηκες νὰ παντρευτῆς τὸ Ραβιό, ὁ γιατρὸς κι' ἐγὼ σκεφτήκαμε ὅτι πιθανὸν οἱ κακοῦργοι, μὴν ξέροντας τὰ ὅσα ἔγιναν, νὰ μὴ δίνουν πιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακο στὴ μητέρα σου, γιατί, ἀφοῦ νομίζουν ὅτι πέτυχαν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν ἀπὸ σένα, θεωροῦν περιττό, κι' ἴσως κι' ἐπικίνδυνο νὰ τρελλάνουν καὶ νὰ δολοφονήσουν τὴ μητέρα σου. Καταλαβαίνεις τώρα;

— Μάλιστα, κύριε Μουριλλόν.

— Ὥστε, παιδί μου, πρέπει ἡ μητέρα σου νὰ ἐξακολουθήση νὰ παίρνη τὸ ἀντίδοτο, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα, ποὺ πετύχαμε. Ἀλλά, γιὰ νὰ μὴν παρατηρήση, ἢ ὑποψιαστῆ τίποτα ἡ κυρία Φουρνιέ, ὅταν δῇ ὅτι τὸ μπουκαλάκι ἀδειάζει, πάρε ἕνα ἄλλο μπουκαλάκι, μὲ ἀντίδοτο, κι' ἀπ' αὐτὸ νὰ δίνης στὴ μητέρα σου, κάθε μέρα, μέσα στὸ τσάϊ της, ἢ στὸ νερό, ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ. Νὰ μὴν πῆς ὅμως στὴ μητέρα σου τίποτα γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ πέρασε. Πρέπει νὰ τ' ἀγνοῆ ὅλα. Σήμερα ἦρθα νὰ σὲ ἰδῶ ἀκριβῶς γιὰ νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ἀντίδοτο. Βάλε το σ' ἕνα μέρος σίγουρο, καὶ κάμε ὅπως σοῦ εἶπα.

Καί, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ μπουκαλάκι, κι' ἕνα γράμμα, τῆς τἄδωσε.

— Σοῦ ἔφερα ἐπίσης κι' αὐτὸ τὸ γράμμα, πρόσθεσε.

— Τοῦ Λου... Τοῦ κυρίου Λουσιέν; ρώτησε ἡ Εὐγενία, κοκκινίζοντας.

— Ναί, ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾶς, καὶ ποὺ σ' ἀγαπάει, ἀπάντησε ὁ Μουριλλόν.

Καί, σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς Εὐγενίας, μπῆκε στὴ μυστικὴ δίοδο.

— Πίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, τῆς εἶπε, ὑπάρχει μιὰ σκάλα, ποὺ βγάζει στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γιατροῦ Μογκάρ, ὅπου θεραπεύεται ὁ Λουσιέν. Θάρρος, παιδί μου. Λίγες μέρες ἀκόμα θὰ ὑποφέρης...

Κι' ὁ Μουριλλὸν ἐξαφανίστηκε, κλείνοντας τὴ μυστικὴ πόρτα πίσω του.

Τὸ δαχτυλίδι

Μόλις ἔφυγε ὁ Μουριλλόν, ἡ Εὐγενία ἑτοίμασε ἕνα δροσιστικὸ γιὰ τὴ μητέρα της, ἔρριξε μέσα μιὰ κουταλιὰ ἀπὸ τὸ ἀντίδοτο, κι' ἔπειτα ἔκρυψε τὸ μπουκαλάκι. Ἄνοιξε κατόπιν τὸ γράμμα τοῦ Λουσιέν. Αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν, πραγματικά, ἀπὸ κεῖνον.

Μὲ μάτια βουρκωμένα, ἄρχισε νὰ διαβάζη:

«Ἀγαπημένη μου,

» Μοῦ διάβασαν τὸ γράμμα, ποὺ ἔλαβες, δῆθεν ἐκ μέρους μου, καὶ καταταράχτηκα. Εἶναι πολὺ κακοῦργοι ἐκεῖνοι ποὺ μεταχειρίστηκαν ἐναντίον σου κι' ἐναντίον μου αὐτὴ τὴν ἄτιμη μηχανορραφία. Πλαστογράφησαν περίφημα τὸ γραφικό μου χαρακτῆρα, καὶ μποροῦσες, θαυμάσια, νὰ ξεγελαστῆς. Ὡστόσο, ὁ κ. Μουριλλόν, μὲ διαβεβαίωσε ὅτι δὲν θέλησες νὰ πιστέψης πὼς μποροῦσα νὰ γράψω πράγματα, τόσο ἀντίθετα μὲ τὰ αἰσθήματά μου.

» Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου Εὐγενία, σ' εὐχαριστῶ.

» Ξέρεις τί μοῦ συνέβη. Μετάνοιωσα σκληρὰ γιὰ τὴν ἀπερισκεψία μου. Κι' ὡστόσο, εἶχα γιὰ δικαιολογία μου τὸν ἔρωτά μου γιὰ σένα. Σήμερα, χάρις στὸ Θεὸ καὶ στὶς περιποιήσεις τοῦ κ. Μογκάρ, γλύτωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνο, καί, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, αἰσθάνομαι νὰ ξανάρχονται οἱ δυνάμεις μου. Λίγες μέρες ἀκόμα, καὶ θᾶμαι ἐντελῶς καλά.

»Ἀγαπημένη μου, πρέπει νἄχης τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν κ. Μουριλλόν, καὶ νὰ μὴ διστάζης νὰ κάνης πάντοτε ὅ,τι σὲ συμβουλεύει. Αὐτὸς κι' ὁ κύριος κόμης Ντεσολὲρ ἐργάζονται γιὰ τὴν εὐτυχία μας. Δὲν ξέρω τὰ σχέδιά τους, ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἔμαθα πὼς ὁ κύριος κόμης ἀνέλαβε τὴ μητέρα σου καὶ σένα ὑπὸ τὴν προστασία του.

» Θὰ γίνω γρήγορα καλά, καὶ τότε θὰ νοιώσω τὴ μεγάλη εὐτυχία νὰ σὲ ξαναϊδῶ.

»Ἀγαπημένη μου Εὐγενία, νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι πάντοτε σ' ἀγαποῦσα καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Λουσιὲν Μορέλ».

Ἡ νέα φίλησε τὸ γράμμα, κι' ἔπειτα τὄκρυψε στὸ στῆθος της.

« Θὰ τὸ ξαναδιαβάσω τὸ βράδυ, προτοῦ κοιμηθῶ, εἶπε μέσα της, κι' ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ πέση στὰ χέρια τῆς κυρίας Φουρνιέ, θὰ τὸ κάψω ἔπειτα, στὴ φλόγα τοῦ κεριοῦ μου».

Πῆρε κατόπιν τὸ κομμάτι τὴ ντεντέλλα καὶ τὸ ποτῆρι μὲ τὸ δροσιστικὸ πιοτό, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὴ μητέρα της, καὶ κατέβηκε στὸ κιόσκι τοῦ κήπου.

Ἡ κυρία Λυρὼ τελείωνε, ἐκείνη τὴν ὥρα, τὸ ἐργόχειρό της, ἐνῶ ὁ Φουρὲλ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκαλίζη τὸν κῆπο του.

— Μητέρα, εἶπε ἡ Εὐγενία, κάνει πολλὴ ζέστη καὶ σκέφτηκα ὅτι θἄθελες νὰ πιῆς κανένα δροσιστικό.

— Πραγματικά, παιδί μου, θἄθελα νὰ πιῶ κάτι, ἀπάντησε ἡ κυρία Λυρώ. Ἔκαμες καλὰ ποὺ μοῦ τὸ ἔφερες.

Κι' ἤπιε τὸ δροσιστικὸ μὲ τὸ ἀντίδοτο, ποὺ τῆς εἶχε ἑτοιμάσει ἡ κόρη της.

Ἡ Εὐγενία κάθησε κατόπιν καὶ ξανάρχισε νὰ κεντάη.

Ἡ Ἀναστασία γύρισε κατὰ τὶς πέντε. Ἦταν κατευχαριστημένη γιὰ τὰ ψώνια, ποὺ εἶχε κάνει.

— Δὲν λογάριασα λεφτά, εἶπε. Γιὰ μιὰ τέτοια περίστασι δὲν χρειάζονται οἰκονομίες. Ἡ Εὐγενία μας θἆναι σὰν κοῦκλα μὲ τὰ νυφικά της!

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνουν ὅλα τὰ φορέματα στὸ Πυργάκι, κι' εἶχε συμφωνήσει μιὰ μοδίστρα νἄρχεται νὰ ράβη στὸ σπίτι.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἦρθαν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὰ ψώνια.

Ἡ Ἀναστασία φώναξε ἀμέσως τὴν Εὐγενία νὰ τῆς τὰ δείξη.

Ἡ νέα τὰ βρῆκε ὅλα πολὺ ὄμορφα, καὶ πολὺ πλούσια.

— Ἔχω λοιπὸν γοῦστο; τὴ ρώτησε ἡ κυρία Φουρνιέ.

— Περίφημο, κυρία!

— Ὥστε εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Μάλιστα, κυρία Φουρνιέ, ἀπάντησε ἡ Εὐγενία.

— Ἀπόψε θὰ τὰ δείξουμε στὸν κύριο Ραβιό, γιατὶ θὰ φάη μαζί μας, καὶ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ μᾶς πῆ. Κι' αὐτὸς γυρνάει ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ καταστήματα γιὰ ψώνια. Ψάχνει νὰ βρῆ τὰ καλύτερα κοσμήματα γιὰ νὰ σοῦ προσφέρη. Γι' αὐτό, γιὰ λίγες μέρες ἀκόμα, θὰ τὸν βλέπουμε σπάνια. Ἔπειτα ὅμως, θἄρχεται κάθε πρωΐ καὶ θὰ ἐπιστρέφη τὸ βράδυ στὸ Παρίσι.

Τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ἦσαν πάλι στὸν κῆπο, πῆγε νὰ τὶς ἐπισκεφτῆ ὁ «Πρωτονοτάριος». Εἶχε φέρει τρία μενταγιόν, εὐλογημένα ἀπὸ τὸν Πάπα, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπάνω, κι' ἔδωσε ἀπὸ ἕνα στὴν κυρία Φουρνιέ, στὴν κυρία Λυρὼ καὶ στὴν Εὐγενία.

Τὴ στιγμή, ποὺ τὄδινε στὴ νέα, τῆς εἶπε σιγανά:

— Αὔριο νἆσαι στὶς δυὸ στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας σου. Βρὲς πρόφασι ὅτι ἔχεις πονοκέφαλο, καὶ πήγαινε δῆθεν νὰ κοιμηθῆς. Μὴν ξεχάσης μόνο νὰ κλειδώσης τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα.

Ἔπειτα ὁ Σεβασμιώτατος, μίλησε λίγο μὲ τὴν κυρία Φουρνιὲ κι' ἔφυγε.

Ὁ Ραβιὸ ἔφτασε λίγη ὥρα προτοῦ καθήσουν στὸ τραπέζι. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κασετίνα μικρή, πῆρε τὸ χέρι τῆς Εὐγενίας, ποὺ κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴν τὸ τραβήξη, καὶ τῆς πέρασε, χαμογελῶντας, στὸ δάχτυλο ἕνα δαχτυλίδι, ποὺ θ' ἄξιζε πολὺ ἀκριβά.

Ὁ Ραβιὸ ξόδευε ἀσυλλόγιστα, γιατὶ ἦταν βέβαιος ὅτι, σὲ λίγες μέρες, θἄβαζε χέρι στὰ ἑκατομμύρια.

Ἡ Εὐγενία κύτταξε γιὰ λίγο τὸ δαχτυλίδι, κι' ἔπειτα τὄβγαλε ἀπὸ τὸ δάχτυλό της.

— Τί κάνεις λοιπόν; φώναξε ἡ Ἀναστασία.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ φοράω ἀπὸ τώρα, ψιθύρισε ἡ νέα.

— Μικροῦλα μου, εἶπε ἡ Ἀναστασία, ἀφοῦ ὁ ἀρραβωνιαστικός σου σοῦ τὄδωσε ἀπὸ σήμερα, θὰ πῆ ὅτι θέλει νὰ τὸ φορᾶς ἀπὸ τώρα.

— Ναί, δεσποινὶς Εὐγενία, θὰ μ' εὐχαριστήσετε, πρόσθεσε ὁ Ραβιό.

— Ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο, πρόσθεσε ἡ Ἀναστασία, μπορεῖς νὰ κρίνης, ἀγαπητή μου Εὐγενία, τί θἆναι καὶ τὰ ἄλλα.

Μ' ὅλη τὴν ἀποστροφὴ ποὺ ἔνοιωθε, ἡ νέα ἀναγκάστηκε νὰ ξαναπεράση τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλό της.

Ἡ συνάντησις τῶν ἐρωτευμένων

Ἡ Εὐγενία, μόλις πλησίασε δυὸ ἡ ὥρα, εἶπε στὴ μητέρα της:

— Πέρασα μιὰ νύχτα ταραγμένη, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἴσως γι' αὐτὸ ἔχω σήμερα ἕνα δυνατὸ πονοκέφαλο. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μοῦ περάση, ἂν κατορθώσω νὰ κοιμηθῶ τώρα καμμιὰν ὥρα.

— Τότε, παιδί μου, πήγαινε στὸ δωμάτιό σου καὶ ξάπλωσε, τῆς εἶπε ἡ κυρία Λυρώ, ἀνύποπτη.

— Ναί, μητέρα μου, αὐτὸ θὰ κάνω.

Ἄφησε τὴ μητέρα της στὸ κιόσκι, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, κλείδωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα, ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη της, κι' ἔπειτα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της.

Δὲν περίμενε πολύ.

Σὲ λίγο, ἀκούστηκε ἕνας κρότος ἐλαφρὸς στὸν τοῖχο, κι' ἡ μυστικὴ πόρτα ἄνοιξε ἀργά. Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ τὸ Μουριλλόν, ποὺ περίμενε νὰ ἰδῆ, εἶδε μιὰ ψηλὴ κι' ὄμορφη νέα νὰ μπαίνη μέσα. Καθὼς εἴπαμε, ἡ Διονυσία ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν ἀδελφό της, καί, μόλις τὴν εἶδε, ἡ Εὐγενία τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Εἴσαστε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λουσιέν, δὲν εἶν' ἔτσι; τὴν ρώτησε, δίνοντάς της τὸ χέρι μὲ στοργή.

— Ναί, δεσποινὶς Εὐγενία, εἶμαι ἡ Διονυσία Μορέλ, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Πῶς εἶναι σήμερα ὁ ἀδελφός σας;

— Πηγαίνει πάντοτε καλύτερα.

— Δὲν περίμενα σᾶς, ἀλλὰ τὸν κύριο Μουριλλόν. Ὡστόσο εἶμαι εὐτυχής, ποὺ σᾶς εἶδα. Ἔχετε, ἀσφαλῶς, κάτι νὰ μοῦ πῆτε.

— Ἦρθα νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε τὸν ἀδελφό μου.

— Καὶ μὲ ρωτᾶτε γι' αὐτό;

— Λοιπόν, δεσποινὶς Εὐγενία, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς πάρω.

— Νὰ μὲ πάρετε;

— Ναί, γιὰ νὰ σᾶς πάω στὸν ἀδελφό μου.

— Εἶναι δυνατόν; ψιθύρισε ἡ Εὐγενία συγκινημένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

— Ελᾶτε πῆτε τὸ ναὶ κύριε Παυσανία καὶ γὼ θὰ σᾶς μαγειρεύω ἀντὶ μὲ βούτυρο καὶ λίπη μὲ ΡΑΦΙΝΕ ΚΡΟΝΟΣ

ΚΕΝΤΑΤΕ ΜΕ ΜΕΤΑΞΙΑ "ΑΠΟΓΑΚΙ"
ΑΠΟΓΑΚΙ
ΠΑΓΩΔΑ
ΠΛΕΚΕΤΕ ΜΕ ΜΑΠΠΙΑ "ΠΑΓΩΔΑ"
Ε. ΚΩΣΤΟΥΛΑΚΗΣ & ΣΙΑ ΚΛΕΙΤΙΟΥ 6
ΔΙΟΤΙ ΕΠΕΒΛΗΘΕΙΣΑΝ

Κοινωνικὰ

Γάμοι

Ἐμμανουὴλ Σπαντιδάκης — δὶς Ὄλγα Χασομέρη, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξε ἡ δ Ἑλενίτσα Ι. Παπαγεωργίου.

★

Στοὺς ἀγαπημένους μας νεονύμφο Λεωνίδαν Λασκαρᾶτον καὶ Κικὴν Μαθι εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Οἰκ. Σταματίου — Μιμίκ

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Χρῆστος Τζίμας καὶ ἡ δ)νὶς Ε ρήνη Στρατηγοῦ ἠρραβωνίσθησαν ἐν Αἰ νη τὴν 3ην Δεκεμβρίου. Τοὺς εὐχόμεθ ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Γ. Ν. Φ.

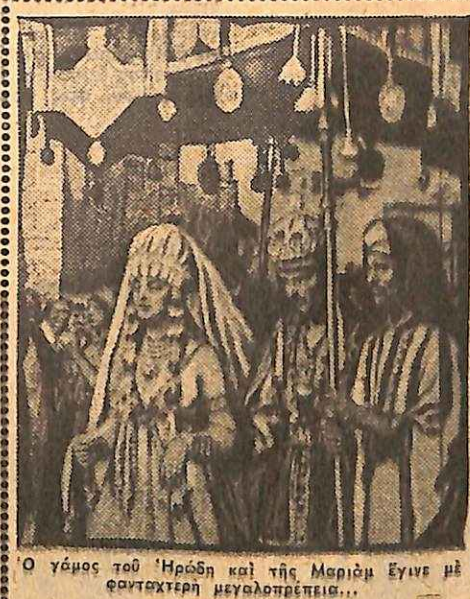

Ὁ γάμος τοῦ Ἡρώδη καὶ τῆς Μαριὰμ ἔγινε μὲ φανταχτερὴ μεγαλοπρέπεια...

ΕΝΑΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ! στὸ θρόνο τῆς Ἰουδαίας

Ἡ αἱματοβαμμένη βασιλεία τοῦ Ἡρώδου

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου ἀποτελεῖ ἕνα σύνολο ἀπὸ ἐγκλήματα κι' ἀπὸ πολεμικὰ κατορθώματα μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα βιαίου ἔρωτος καὶ ζήλειας...

Ἀπ' τὰ 15 του χρόνια, συνήθισε νὰ κρατάη τὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας, γιατὶ ὁ πατέρας του Ἀντίπατρος τὸν εἶχε κάμει κυβερνήτη τῆς Γαλιλαίας. Ἔτσι ἀπόχτησε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα ποὺ χαρακτήριζαν κάθε πρᾶξι του. Ἦταν 16 ἐτῶν μόνον, ὅταν ἐξώντωσε διάφορες ληστοσυμμορίες τῆς Γαλιλαίας.

Ἡ πρώτη του γυναῖκα δὲν παρουσιάζει κανένα ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ δεύτερη ὅμως, ἡ νέα κι' ὡραία Μαριάμ, ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ συζύγου της.

Τὸ θρόνο τῆς Ἰουδαίας κατεῖχε τότε ὁ ἀρχιερεὺς Ὑρκανός, γέρος κι' ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Ὁ Ἡρώδης συνδέθηκε φιλικὰ μὲ τὴν ἐγγονή του Μαριάμ, ποὺ ἦταν περίπου συνομήλική του. Κι' ὁ Ὑρκανός, ἀηδιασμένος ἀπ' τὶς ἀτέλειωτες μηχανορραφίες τῶν συγγενῶν του, ἔστρεψε τὶς προτιμήσεις του στὸν Ἡρώδη καὶ τὸν ὥρισε διάδοχό του, παραμερίζοντας τοὺς νόμιμους κληρονόμους τοῦ θρόνου του.

Ἡ κόρη του Ἀλεξάνδρα, ἡ μητέρα τῆς Μαριάμ, αἰσθάνθηκε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μιὰν ἀδικαιολόγητη ἀντιπάθεια γιὰ τὸν Ἡρώδη, ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ συγκατατεθῆ στὴν ἕνωσι τῆς κόρης της μαζί του. Ὁ γάμος τους ἔγινε μὲ μεγαλοπρέπεια.

Ὁ Ἡρώδης ἀγάπησε φλογερὰ τὴ δεύτερη γυναῖκα του, ἀλλὰ συγχρόνως τὴ ζήλευε παθολογικά.

Μόλις ἐνηλικιώθηκε, τὸ ἔτος 40 π. Χ., ὁ Ὑρκανὸς τοῦ παραχώρησε τὸ θρόνο. Ὁ Ἡρώδης μπόρεσε ἔτσι νὰ προσφέρη ἕνα στέμμα στὴν ἀγαπημένη του.

Μιὰ ἐπιδρομὴ τῶν Πάρθων κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἦρθε νὰ ταράξη τὴν εὐτυχία του. Οἱ ἰσχυρὲς βαρβαρικὲς ὀρδὲς κατατρόπωσαν τὸ στρατὸ τοῦ Ἡρώδου καὶ τὶς ρωμαϊκὲς ἐνισχύσεις ποὺ εἶχε στείλει ὁ Μάρκος Ἀντώνιος. Ὁ γέρος Ὑρκανὸς αἰχμαλωτίσθηκε ἀπ' τοὺς ἐχθρούς.

Ὅταν πέρασε αὐτὴ ἡ θύελλα, ὁ Ἡρώδης πληροφορήθηκε ἀπ' τοὺς κατασκόπους του ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρα εἶχε στείλει κρυφὰ στὸ Μάρκο Ἀντώνιο τὰ πορτραῖτα τῆς Μαριὰμ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Ἀριστοβούλου. Τὸ σατανικό της σχέδιο ἦταν νὰ μαγευτῆ ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ τῆς νέας γυναίκας ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς (γνωστὸς γιὰ τὴν ἀδυναμία του στὸ ὡραῖο φῦλον) καὶ νὰ ζητήση νὰ τὴν πάρη ἀπ' τὸν ἄντρα της. Μὰ οἱ σκοποί της ἀπέτυχαν. Ὁ Ἀντώνιος ἀπήντησε ὅτι τόσο ὡραῖα παιδιὰ ἔμοιαζαν γεννημένα ἀπὸ θεοὺς μᾶλλον, παρὰ ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ προσκάλεσε μόνο τὸν Ἀριστόβουλο νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

Ὁ Ἡρώδης ἄφρισε ἀπ' τὸ κακό του, γιὰ τὴ μηχανορραφία αὐτὴ τῆς πεθερᾶς του. Ὡστόσο εἶχε τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ διπλωματία νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ τῆς φερθῆ ἐγκάρδια. Μάλιστα, γιὰ νὰ κολακέψη τὴ μητρικὴ ματαιοδοξία της, ἔκανε ἀρχιερέα τὸν νεαρὸ Ἀριστόβουλο, στὴ θέσι τοῦ αἰχμαλώτου ἀκόμη Ὑρκανοῦ.

Μιὰ μέρα ὁ Ἀριστόβουλος, πῆγε νὰ κολυμπήση μαζὶ μὲ μερικοὺς ἀξιωματούχους τῆς Αὐλῆς. Τὸ ἴδιο βράδυ, οἱ σύντροφοί του τὸν ἔφεραν πίσω νεκρό, πνιγμένο. Δόθηκε τότε ἡ ἐξήγησις ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα, ὅτι ὁ νέος εἶχε πέσει, ζεστὸς καὶ ἱδρωμένος, στὰ πολὺ κρύα νερὰ τοῦ ποταμοῦ... Ἡ μητέρα του ὅμως— καὶ πολλοὶ ἄλλοι μαζί της—κατάλαβαν πὼς ὁ Ἡρώδης εἶχε φροντίσει νὰ τὸν βγάλη ἀπ' τὴ μέση, θεωρῶντας τον ἐπικίνδυνο... Ἡ λύπη ποὺ ἔδειξε γιὰ τὸ θάνατό του, δὲν ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διαλύση αὐτὲς τὶς ὑπόνοιες. Ὁ φόβος κρατοῦσε κλεισμένα ὅλα τὰ στόματα. Ἀλλὰ κι' ἡ Μαριὰμ ἀκόμη ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀποστροφὴ γιὰ τὸν ἄντρα της.

Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ἔπεσε σὰν βόμβα μιὰ πρόσκλησις τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου νὰ παρουσιασθῆ ἐμπρός του ὁ Ἡρώδης, γιὰ ν' ἀπολογηθῆ γιὰ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὸν Ἀριστόβουλο. Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶχε ζητήσει μυστικὰ αὐτὴ τὴν ἐπέμβασι.

Ὁ Ἡρώδης βρέθηκε τότε σὲ τρομερὸ δίλημμα. Φοβόταν ν' ἀφίση μόνη τὴ γυναῖκα του, τώρα μάλιστα ποὺ δὲν τὸν συμπαθοῦσε πιά. Μά, κι' ἂν τὴν ἔπαιρνε μαζί του, κινδύνευε νὰ γοητευθῆ ὁ Ἀντώνιος ἀπ' τὴν ὀμορφιά της καὶ νὰ τὸν ρίξη στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴ χαρῆ...

Τέλος, προτίμησε τὴν πρώτη λύσι. Ἄφισε ὅμως στὴ θέσι του τὸν ἀδελφό του Ἰωσήφ, μὲ τὴν ἐντολή, ἂν μάθαινε πὼς εἶχε καταδικασθῆ καὶ πὼς δὲν θὰ γύριζε πίσω, νὰ θανατώση τὴ Μαριάμ, ὥστε νὰ μὴ τὴ σφίξη ἄλλος στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅταν ὁ Ἰωσὴφ ἔμαθε ὅτι ὁ Ἡρώδης εἶχε πείσει τὸν Ἀντώνιο γιὰ τὴν ἀθωότητά του κι' ὅτι εἶχε ἐξασφαλίσει μάλιστα τὴ φιλία καὶ τὴν προστασία του, θεώρησε καλὸ νὰ φανερώση στὴ βασίλισσα τὴ μυστικὴ διαταγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Πίστευε ὅτι ἡ Μαριὰμ θὰ τὸ θεωροῦσε σὰν ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου της.

Μὰ ἐκείνη εἶχε πάψει πιὰ ν' ἀγαπάη τὸ δολοφόνο τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὸν δέχθηκε ψυχρά, στὴ θριαμβευτικὴ ἐπιστροφή του, καὶ σὲ μιὰ φοβερὴ σκηνὴ ποὺ ξέσπασε μεταξύ τους τὸν κατηγόρησε πὼς εἶχε ἐπιδιώξει καὶ τὸ δικό της θάνατο.

Τρελλὸς ἀπὸ μανία καὶ ζήλεια, ὁ Ἡρώδης φαντάσθηκε τότε ὅτι ὁ Ἰωσὴφ εἶχε ἔνοχες σχέσεις μὲ τὴ Μαριὰμ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ τῆς εἶχε φανερώσει τὸ μυστικό. Διέταξε λοιπὸν τὴ θανατική του ἐκτέλεσι.

Ἡ ἧττα κι' ὁ θάνατος τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου ἀποτέλεσαν ἕνα καινούργιο χτύπημα γιὰ τὸν Ἡρώδη. Εἶχε χάσει τὸ μεγάλο φίλο του. Κι' ἐπιπλέον φοβόταν ὅτι ὁ νικητὴς Ὀκταβιανός, μαθαίνοντας τὶς κατηγορίες ποὺ τὸν βάραιναν, θὰ τὸν τιμωροῦσε ἀμείλικτα.

Πραγματικὰ ὁ Ὀκταβιανὸς τὸν κάλεσε ν' ἀπολογηθῆ. Κι' ὁ Ἡρώδης φεύγοντας φυλάκισε τὴ Μαριὰμ καὶ τὴ μητέρα της κι' ἔβαλε φύλακά τους τὸν ἔμπιστό του Σέμο, μὲ τὴν ἴδια ἐντολὴ ποὺ εἶχε ἀναθέσει ἄλλοτε στὸν Ἰωσήφ.

Ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, γύρισε καὶ πάλι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε κατηγορία. Ἡ Μαριὰμ τὸν δέχθηκε ἐχθρικώτερα παρὰ ποτέ. Ὁ Ἡρώδης φαντάσθηκε τότε ὅτι ὁ Σέμο τῆς εἶχε προδώσει τὸ μυστικό, καὶ τὸν παρέδωσε στὸ δήμιο. Ὕστερα κατηγόρησε τὴ γυναῖκα του ὅτι εἶχε ἔνοχες σχέσεις μὲ τὸ Σέμο. Καὶ πίεσε τοὺς δικαστάς της νὰ τὴν καταδικάσουν σὲ θάνατο.

Αὐτὸ τὸ τραγικὸ τέλος εἶχε μιὰ ἀγάπη ποὺ εἶχε ἀρχίσει σὰν ὡραῖο ρομάντσο...

Ἕνα ἀκόμη ἔγκλημα τοῦ Ἡρώδου — τὸ φοβερώτερο ἀπ' ὅλα — ἦταν ἡ σφαγὴ χιλιάδων ἀθώων βρεφῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρισκόταν ἀναμεταξύ τους κι' ὁ νεογέννητος Ἰησοῦς.

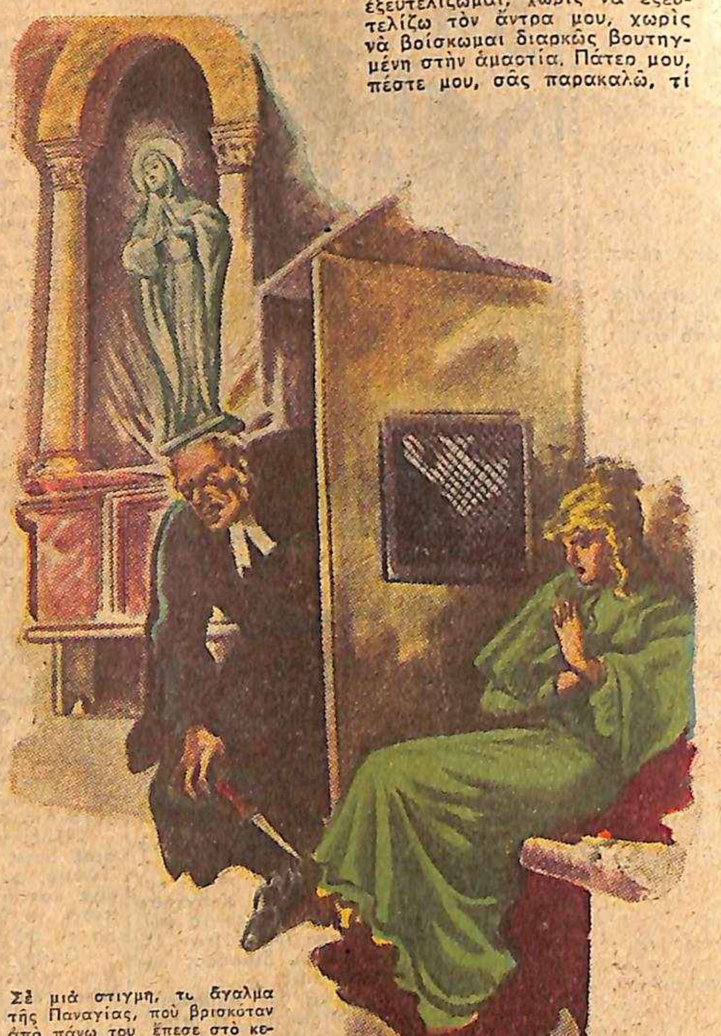

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ πάνω του, ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ ἐξομολογητοῦ..

Ο ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ

Ἱστορικὸ διήγημα

ΟΠΟΙΟΣ ταξείδεψε στὴν Ἰταλία καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ Μιλλέζιμο, θὰ ἐπισκέφθηκε, ἀσφαλῶς, καὶ τὴν παλαιὰ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ποὺ εἶνε ἕνα πραγματικὸ κομψοτέχνημα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκαλεῖ τὴ γενικὴ περιέργεια τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐκκλησίας εἶνε ἕνα ἄγαλμα τῆς Παναγίας ἀπὸ τὸ πιὸ καθαρὸ μάρμαρο. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε σπασμένο στὴ μέση καὶ ξανακολλημένο κατὰ τρόπο ὅμως ποὺ φαίνεται καθαρὰ ἡ ρωγμή.

Στὸ κάτω μέρος τοῦ ἀγάλματος, ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Γιὰ νὰ τιμωρήση μιὰ ἱεροσυλία».

Πρόκειται γιὰ μιὰ πραγματικὴ ἱστορία ποὺ ἔγινε θρῦλος τόσο ἐξ αἰτίας τοῦ μυστικισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη στὴν ὁποία βρέθηκε τότε ἡ ἀστυνομία ν' ἀποδώση τὴν τιμωρία σὲ κάποια... ὑπερφυσικὴ ἐπέμβασι, ὅπως γράφει ὁ ὑπ' ἀριθ. 1437 φάκελλος τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μιλλέζιμο.

Φυσικὰ ἡ ἱστορία εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ Μιλλέζιμο βρισκόταν ὑπὸ αὐστριακὴ κατοχή, προτοῦ ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ἐπιχειρήση τὴν ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀστυνομία ἦταν τότε τελείως ἀνοργάνωτη καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Ἦταν ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1798. Ὁ καιρὸς ἦταν βροχερός, ἀπαίσιος καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ φιλήσυχου Μιλλέζιμο ἔμεναν στὸ σπίτια τους περιμένοντας ἀνυπόμονα νὰ νυχτώση γιὰ νὰ πᾶνε στὴ νυχτερινὴ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων.

Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἡ Στέλλα Γιοῦσερ, μιὰ μελαχροινὴ καὶ λεπτὴ γυναῖκα ἀπὸ τὸ Τυρόλο, ποὺ εἶχε παντρευτῆ πρὸ δύο χρόνων ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ, τὸν Ἀλβέρτο Γιοῦσερ, ἔφτασε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου γιὰ νὰ ἐξομολογηθῆ.

Μολονότι, ἐξ αἰτίας τοῦ κρύου, ἦταν ντυμένη μὲ βαρειὰ καὶ χοντρὰ ροῦχα, πρᾶγμα ποὺ κατέστρεφε κάπως τὴ λεπτή της σιλουέττα καὶ μολονότι τὸ πρόσωπό της σκεπαζόταν ἀπὸ ἕνα μάλλινο σάλι, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβη κανεὶς πὼς κάτω ἀπ' τὰ φορέματα αὐτὰ κρυβόταν τὸ ὡραιότερο γυναικεῖο κορμὶ ποὺ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ὀνειρευτῆ ἕνας ἄντρας καὶ πὼς ἡ φλόγα ποὺ ἔλαμπε μέσα στὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια της εἶχε ἀσφαλῶς τὴν ἑστία της μέσα σ' ὁλόκληρο τὸ λεπτοκαμωμένο ἐκεῖνο κορμί.

Μπῆκε μ' εὐλάβεια στὴν ἐκκλησία ἡ γυναῖκα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἱερό. Ζήτησε τὸν παπᾶ καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ ἐξομολογηθῆ.

Ὁ παπᾶς τῆς ἔδειξε τὸ ἐξομολογητήριο καὶ τῆς εἶπε νὰ ἑτοιμαστῆ. Ὕστερα χάθηκε γιὰ λίγο πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό.

Ἡ Στέλλα γονάτισε στὸ θαλαμίσκο ὅπου οἱ καθολικοὶ ἐξομολογοῦνται χωρὶς νὰ βλέπουν τὸν παπᾶ καὶ χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ τοὺς βλέπη.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ παπᾶς μπῆκε στὸ ἐξομολογητήριο καὶ ἡ Στέλλα ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὸ ἁμάρτημά της. Τοῦ εἶπε ὅτι πρὸ ἕξη μηνῶν εἶχε γνωρίσει κάποιο νέο ποὺ μὲ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους του τὴν εἶχε σαγηνεύσει καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν ἀγαπήση.

Γλυκειὰ σὰν μονόλογος, σὰν προσευχὴ ἡ ἐξομολόγησις τῆς Στέλλας συνεχιζόταν. Ἐξιστοροῦσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Μὲ λυγμοὺς ἀφηγήθηκε πὼς ἦταν πολὺ μικρὴ μόλις εἴκοσι χρόνων ὅταν τὴν πάντρεψαν μ' ἕναν ἄντρα, ποὺ ἀντὶ νὰ τῆς χαρίση τὴν ἀγάπη ποὺ λαχταροῦσε ἡ τρυφερή της καρδιά, δὲν εἶχε νὰ τῆς προσφέρη τίποτε ἄλλο ἀπὸ βαρβαρότητα καὶ ἐξευτελιστικὲς βρισιές.

Κι' ὅμως τέσσερες ὁλόκληρους μῆνες πάλεψε μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ μὴν ὑποπέση στὸ θανάσιμο ἁμάρτημα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πιὰ καὶ δὲν θὰ μποροῦσε οὔτε αὔριο, οὔτε ποτὲ ν' ἀντισταθῆ στὴ δύναμι ποὺ τὴν ἔσπρωχνε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου ἐκείνου ποὺ τῆς χάριζε ὅ,τι ποθοῦσαν τὰ εἰκοσιδυό της χρόνια καὶ ἡ φλογερή της καρδιά.

— Πάτερ μου, συνέχισε ἡ Στέλλα, συμβουλέψετέ με τί πρέπει νὰ κάνω; Ἀφοῦ ἡ θρησκεία μας δὲν ἐπιτρέπει τὸ διαζύγιο, δὲν μπορῶ νὰ χωρίσω τὸν ἄντρα μου. Ὦ, Θεέ μου, πόσο ὑποφέρω!.. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ πῶ πὼς δὲν θέλω πιὰ νὰ ζῶ μαζί του καὶ νὰ τὸν ἀφήσω κατόπιν γιὰ νὰ παντρευτῶ τὸν λατρευτό μου καὶ νὰ ζήσω μαζί του μιὰ ὀνειρεμένη ζωή, χωρὶς νὰ ἐξευτελίζωμαι, χωρὶς νὰ ἐξευτελίζω τὸν ἄντρα μου, χωρὶς νὰ βρίσκωμαι διαρκῶς βουτηγμένη στὴν ἁμαρτία. Πάτερ μου, πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί πρέπει νὰ κάνω, γιατὶ ἂν δὲν βρῶ μιὰ λύσι θὰ τρελλαθῶ!

Καθισμένος δίπλα στὸ ἐξομολογητήριο, στὴ γωνιὰ τοῦ ἱεροῦ, ὁ παπᾶς ἔτριζε μὲ μανία τὰ δόντια του ἐνῶ συγχρόνως χάϊδευε μὲ λύσσα ἕνα στιλέττο ποὺ κρατοῦσε στὸ δεξί του χέρι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔκανε νὰ σηκωθῆ ἀλλὰ τότε, χωρὶς κανένα λόγο, χωρὶς καμμιὰ ἰσχυρὴ δόνησι ποὺ θὰ δικαιολογοῦσε κάπως τὸ γεγονός, τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας ποὺ βρισκόταν ἀπὸ πάνω του ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ ἐξομολογητοῦ ποὺ κυλίστηκε νεκρὸς στὸ πλακόστρωτο τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ πρῶτοι πιστοὶ ποὺ ἦρθαν τὴ νύχτα στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων, βρῆκαν τὸν παπᾶ γονατισμένο μπροστὰ στὸ πτῶμα τοῦ Ἀλβέρτου Γιοῦσερ, τοῦ συζύγου τῆς Στέλλας κι' ἔμαθαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν παπᾶ τους τὶς λεπτομέρειες τοῦ δυστυχήματος.

Ὁ Γιοῦσερ, ὑποπτεύθηκε πὼς ἡ γυναῖκα του εἶχε σχέσεις μὲ κάποιον ἄλλο καὶ μαθαίνοντας ἀπὸ τὴν ἴδια πὼς ἐπρόκειτο νὰ ἐξομολογηθῆ, πῆγε στὴν ἐκκλησία λίγο πρὶν ἀπ' αὐτὴ καὶ στὴν κατάλληλη στιγμὴ ἐπετέθη στὸν παπᾶ, τὸν ἔδεσε πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ καὶ φορῶντας τὸ ράσο του πῆγε στὸ ἐξομολογητήριο γιὰ ν' ἀκούση τὴν ἐξομολόγησι τῆς γυναίκας του.

Ἡ Παναγία ὅμως γιὰ νὰ τιμωρήση τὸν ἱερόσυλο, ἔρριξε ἐπάνω του τὸ ἄγαλμά της καὶ τὸν σκότωσε. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄγαλμα χτύπησε κάτω κι' ἔγινε δυὸ κομμάτια.

Ἐδῶ σταματάει ὁ θρῦλος. Κι' ἐδῶ σταματοῦσε μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ ἡ ἱστορία, ὅταν ξαφνικὰ τὸ 1925, ἕνας ἀνεψιὸς τοῦ παπᾶ, κάποιος Λαρέττο, ἐννενήντα χρόνων, πεθαίνοντας στὸ Μοντενότε ἔρριξε πλῆρες φῶς στὴ μυστηριώδη αὐτὴ ὑπόθεσι.

Ὁ Ἀλβέρτος Γιοῦσερ εἶχε παρακολουθήσει πραγματικὰ τὴ Στέλλα καὶ εἶχε δέσει τὸν ἱερέα πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήση καὶ ν' ἀκούση αὐτὸς τὴν ἐξομολόγησι τῆς γυναίκας του.

Τὸ σατανικὸ κι' ἐγκληματικὸ σχέδιο τοῦ ζηλιάρη συζύγου πέτυχε. Κι' ἔτσι, ὁ Γιοῦσερ μπόρεσε ν' ἀκούση κρυμμένος μέσα στὸ ἐξομολογητήριο, ὅλη σχεδὸν τὴν ἐξομολόγησι τῆς γυναίκας του.

Τὰ λόγια τῆς ὡραίας Στέλλας ἔμπαιναν σὰν πυρωμένα μαχαίρια στὴν καρδιά του. Τὸν ἔπνιγε ἡ λύσσα...

Ἡ Στέλλα δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτα. Ἄνοιγε, ἀνύποπτη, τὴν καρδιά της, βέβαιη ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ ἐξομολογητηρίου βρισκόταν ὁ ἱερεύς.

Ἐνῶ ὅμως ἡ μακρὰ αὐτὴ ἐξομολόγησις συνεχιζόταν, ὁ παπᾶς κατώρθωσε νὰ λύση τὰ δεσμά του καὶ προκάλεσε ὁ ἴδιος τὴν πτῶσι τοῦ ἀγάλματος τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γιοῦσερ ἑτοιμαζόταν νὰ διαπράξη καὶ δεύτερη ἱεροσυλία, σκοτώνοντας τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα του μπροστὰ στὸ ἱερό.

Ὅταν ἡ Στέλλα Γιοῦσερ ἀντελήφθη τί εἶχε συμβῆ, σωριάστηκε στὸ δάπεδο λιπόθυμη.

……

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μιλλέζιμο δὲν ἐννοοῦν ὅμως μὲ κανένα τρόπο νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ κι' ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι ἔγινε θαῦμα κι' ὅτι τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας ἔπεσε γιὰ νὰ τιμωρήση τὸν ἱερόσυλο.

ΠΩΛ ΚΛΟΣ

* * *

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν

Ἕνας δικηγόρος τοῦ Σικάγου, ὁ Ρόμπερτ Ντάλινγκ ὑπέβαλε ἀγωγὴ ἐναντίον τῆς τηλεφωνικῆς ἑταιρείας, γιατὶ ἔχασε πολύτιμο χρόνο μπροστὰ στὴν τηλεφωνικὴ συσκευή του προσπαθῶντας νὰ πάρη τοὺς πελάτες του, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνη πάντοτε, λόγῳ ἐλαττωματικῆς λειτουργίας τοῦ τηλεφωνικοῦ δικτύου. Μὲ τὴν ἀγωγὴ αὐτὴ ζητάει ἀπὸ τὴν ἑταιρεία ἀποζημίωσι 500 χιλιάδων δολλαρίων.

Τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς στὴν Ἀθήνα;

Ἡ ἀποκόλλησις τοῦ ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΕΙΔΟΥΣ

Ἡ ἐγχείρησις γιὰ τὴ θεραπεία της

ΓΙΑ τὸν περισσότερο κόσμο, ἡ ἀποκόλλησις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς ἀποτελεῖ κάτι τὸ ἄγνωστο. Κι' ὅμως εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους ἀπ' αὐτὸ τὸ λόγο.

Ὅπως λέει καὶ τ' ὄνομά της, ἡ πάθησις αὐτὴ εἶνε ἕνα ξεκόλλημα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος (τοῦ ἐσωτερικοῦ δηλαδὴ τοιχώματος τοῦ ματιοῦ) ἀπ' τὸ πλέγμα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ποὺ βρίσκεται πίσω του καὶ ποὺ τὸν διατρέφει. Τί συμβαίνει τότε;

Οἱ γιατροὶ παρομοιάζουν τὸ μάτι μὲ φωτογραφικὴ μηχανή. Ὅταν τὸ φίλμ μιᾶς μηχανῆς τσαλακωθῆ ἢ πάθη κάποια ἄλλη βλάβη, οἱ φωτογραφίες βγαίνουν θολὲς καὶ παραμορφωμένες. Τὸ ἴδιο λοιπὸν γίνεται καὶ στὸ μάτι: Μὲ τὸ ξεκόλλημα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, θολώνουν οἱ εἰκόνες ποὺ σχηματίζονται πάνω του.

Ὁ ξεκολλημένος ἀμφιβληστροειδὴς ἀποτελεῖ πιὰ ἕνα κομμάτι νευρικοῦ ἱστοῦ χωρὶς τροφὴ καὶ ὑποστήριγμα. Ἂν λοιπὸν δὲν ξαναπροσαρμοσθῆ γρήγορα στὴ θέσι του, νεκρώνεται, καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος τυφλώνεται.

Ὑπάρχουν τρεῖς αἰτίες ἀποκολλήσεως τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς. Ἡ πρώτη εἶνε ἕνα ἀτύχημα (χτύπημα ἢ δυνατὸ τράνταγμα). Συμβαίνει συχνὰ στοὺς πυγμάχους, καθὼς καὶ σ' ὅσους ἐπιδίδονται σὲ βίαια σπόρ. Στὸν τελευταῖο πόλεμο, ἔπαθαν πολλοὶ ἀποκόλλησι ἀπ' τὶς δυνατὲς ἐκρήξεις.

Οἱ περισσότερες ὅμως περιπτώσεις ἀποκολλήσεως τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς εἶνε «ἰδιοπαθεῖς», ὀφείλονται δηλαδὴ σὲ ἀγνώστους λόγους σχετικοὺς μὲ τὸν ὀργανισμό. Οἱ γιατροὶ ξέρουν μόνον ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν θυμάτων αὐτῆς τῆς παθήσεως ὑποφέρουν ἤδη ἀπὸ μυωπία. Τὰ 5 - 6 % τῶν μυώπων παθαίνουν ἀποκόλλησι, χωρὶς φανερὴ αἰτία. Ὁ κίνδυνος γίνεται μεγαλείτερος, ὅσο αὐξάνει ἡ μυωπία. Μιὰ θεωρία δίνει τὴν ἑξῆς ἐξήγησι τοῦ πράγματος: Ἐπειδὴ τὰ μυωπικὰ μάτια εἶνε ἐπιμηκέστερα ἀπ' τὰ κανονικά, ὁ ἀμφιβληστροειδής, μὴ ἔχοντας ἐλαστικότητα, δὲν μπορεῖ νὰ τεντωθῆ, κι' ἔτσι ξεκολλάει σιγὰ - σιγὰ ἀπ' τὴ θέσι του.

Σημαντικὸς παράγων εἶνε κι' ἡ κληρονομικότης — πιθανώτατα γιατὶ ἡ μυωπία εἶνε κάποτε κληρονομική. Στοὺς ἄντρες, ἡ πάθησις αὐτὴ παρατηρεῖται δυὸ φορὲς συχνότερα παρὰ στὶς γυναῖκες, ἴσως γιατὶ ἡ ζωή τους εἶνε δραστηριώτερη.

Σπάνια ἡ ἀποκόλλησις συμβαίνει καὶ στὰ δυὸ μάτια. Ἐμφανίζεται ἰδίως σὲ ἄτομα 50 - 60 ἐτῶν, πάντως δὲ μετὰ τὰ 20. Στὰ μικρὰ παιδιὰ εἶνε σπανιωτάτη. Στοὺς μύωπες παρουσιάζεται συνήθως μεταξὺ 36 καὶ 40 ἐτῶν.

Τρίτη γενικὴ αἰτία τῆς ἀποκολλήσεως εἶνε διάφορες μολύνσεις (φυματική, συφιλιδική, κλπ.), ἢ ὄγκοι πίσω ἀπ' τὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ἢ τοπικὴ αἱμορραγία. Ὁ καταρράκτης δὲν προκαλεῖ ἀποκόλλησι, ἡ ἐγχείρησί του ὅμως εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισί της.

Ἡ ἀποκόλλησις δὲν φέρνει πόνους. Τὸ κυριώτερο σύμπτωμά της εἶνε οἱ ἀλλοιώσεις τῆς ὁράσεως. Ὁ πάσχων νοιώθει σὰν νὰ ὑπάρχη μιὰ κουρτίνα στὰ δυὸ πλευρὰ τῶν ματιῶν του, ποὺ περιορίζει τὸ ὀπτικὸ πεδίον του. Προηγουμένως, βλέπει λάμψεις μπροστὰ στὰ μάτια του (δὲν ἕπεται ὅμως ὅτι οἱ λάμψεις αὐτὲς σημαίνουν πάντα ἀποκόλλησι).

Οἱ ἀποκολλήσεις ἀπὸ ἀτύχημα παρουσιάζουν τὶς μεγαλείτερες πιθανότητες θεραπείας, γιατὶ συμβαίνουν συνήθως σὲ ἄτομα νέα, μὲ πολλὴ ζωτικότητα καὶ μὲ μάτια ὑγιᾶ. Ὅσο γρηγορώτερα γίνη ἡ ἰατρικὴ ἐπέμβασις — ὅσο λιγώτερο δηλαδὴ καιρὸ μείνη ὁ ἀμφιβληστροειδὴς ἀποχωρισμένος ἀπ' τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα — τόσο τὸ καλλίτερο.

Εὐτυχῶς, μπορεῖ νὰ γίνη ἐγκαίρως ἡ διάγνωσις τῆς παθήσεως μὲ τὸ «ὀφθαλμοσκόπιον», μὲ τὸ ὁποῖο ὁ γιατρὸς ἐξετάζει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ.

Πρὶν ἀπὸ 25 - 30 χρόνια, ἡ θεραπεία τῆς ἀποκολλήσεως ἦταν προβληματικὴ καὶ σπανία. Ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε νὰ συστήση τίποτε ἄλλο ἀπ' τὴν ἀνάπαυσι στὸ κρεββάτι. Στὶς περισσότερες δὲ περιπτώσεις, ὁ πάσχων τυφλωνόταν ὁριστικά.

Τέλος, ὁ Ἑλβετὸς ὀφθαλμολόγος Ζὺλ Γκονὲν ὑποστήριξε ὅτι, σὲ κάθε ἀποκόλλησι, ὑπάρχει πάντα μιὰ μικρὴ ὀπὴ στὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ἀπ' ὅπου τὸ ὑγρὸ τοῦ ματιοῦ εἰσχωρεῖ πίσω του καὶ τὸν ξεκολλάει. Ἂν λοιπὸν ὁ γιατρὸς ψάξη μὲ προσοχὴ καὶ ὑπομονή, θὰ βρῆ τὴν ὀπὴ αὐτή, θὰ τὴν φράξη καὶ θὰ ξανακολλήση στὴ θέσι του τὸν ἀμφιβληστροειδῆ. Παρ' ὅλες τὶς εἰρωνεῖες τῶν συναδέλφων του, ὁ Γκονὲν ἐπέτυχε τὴν πρώτη τέτοια θεραπεία τὸ 1917.

Ἡ ἴδια λοιπὸν μέθοδος, τελειοποιημένη, χρησιμοποιεῖται καὶ σήμερα.

Γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀποκολλήσεως, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ καθορίση ὁ γιατρὸς τὴν αἰτία της. Δὲν ἐπιτρέπεται π. χ. νὰ ἐφαρμόση τὴν ἴδια μέθοδο ὅταν ἡ ἀποκόλλησις ὀφείλεται σὲ ὄγκο, ὅπως ὅταν προέρχεται ἀπὸ ἀτύχημα. Γιατὶ τότε μπορεῖ νὰ συντελέση στὴ γρηγορώτερη ἐπέκτασι τοῦ ὄγκου. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει νὰ θεραπευθῆ ὁ ὄγκος μᾶλλον, πρὶν ἀπ' τὴν ἀποκόλλησι.

Ἀλλὰ κι' ὅταν πρόκειται περὶ «ἰδιοπαθοῦς» ἀποκολλήσεως, δὲν εἶνε διόλου εὔκολο ν' ἀνακαλύψη ὁ γιατρὸς τὴ μικρὴ ὀπή, ποὺ μπορεῖ νὰ κρύβεται μέσα στὶς πτυχὲς τοῦ ξεκολλημένου καὶ ζαρωμένου ἀμφιβληστροειδοῦς.

Ἡ ἐγχείρησις ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐπιδεξιότητα, συνίσταται δὲ στὸ ξανακόλλημα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ βελόνη. Ἐπιτυγχάνει στὰ 50% τῶν περιπτώσεων, κυρίως δὲ ὅταν δὲν ἔχη ἀκόμη νεκρωθῆ ὁ ἀμφιβληστροειδής.

Ἀφοῦ πιὰ ὁ ἀμφιβληστροειδὴς κολλήση καλά, δὲν ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος νέας ἀποκολλήσεως του. Ὡστόσο, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν στὸν ἄρρωστο νὰ προσέχη στὸ ἑξῆς.

Ἡ ἀποκόλλησις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς δὲν μπορεῖ νὰ προληφθῆ. Εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν πάθη κανείς, ἔστω κι' ἂν περνάη ὅλη του τὴ ζωὴ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ μόνο προληπτικὸ μέτρο γιὰ τοὺς μύωπες εἶνε νὰ ἐξετάζωνται συχνὰ γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἂν ὑπάρχη ἀποκόλλησις.

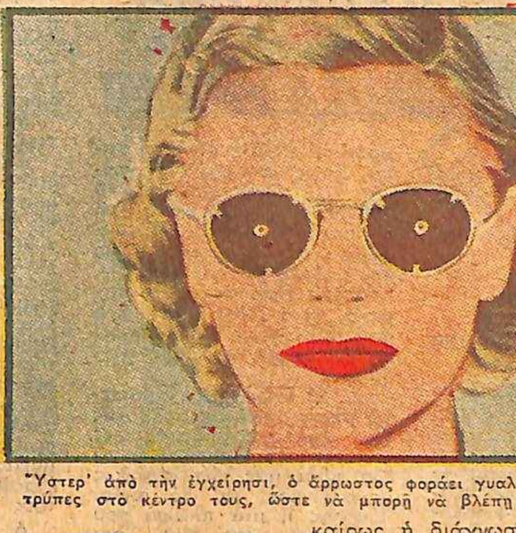

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι, ὁ ἄρρωστος φοράει γυαλιὰ μαῦρα, μὲ μικρὲς τρύπες στὸ κέντρο τους, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ βλέπη μόνο κατ' εὐθεῖαν.

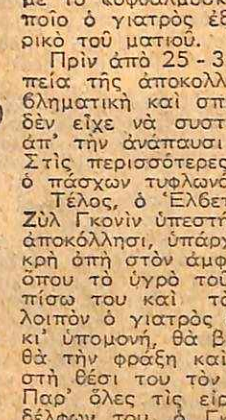

Τομὴ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ. 1) Κερατοειδὴς χιτών. 2) Ἶρις. 3) Κρυσταλλώδης φακός. 4) Ἀκτινωτὸ σῶμα. 5) Ὀπίσθιος θάλαμος μὲ ὑελῶδες ὑγρό. 6) Ἀμφιβληστροειδὴς χιτών. 7) Χοριοειδής. 8) Σκληρωτικὸς χιτών.

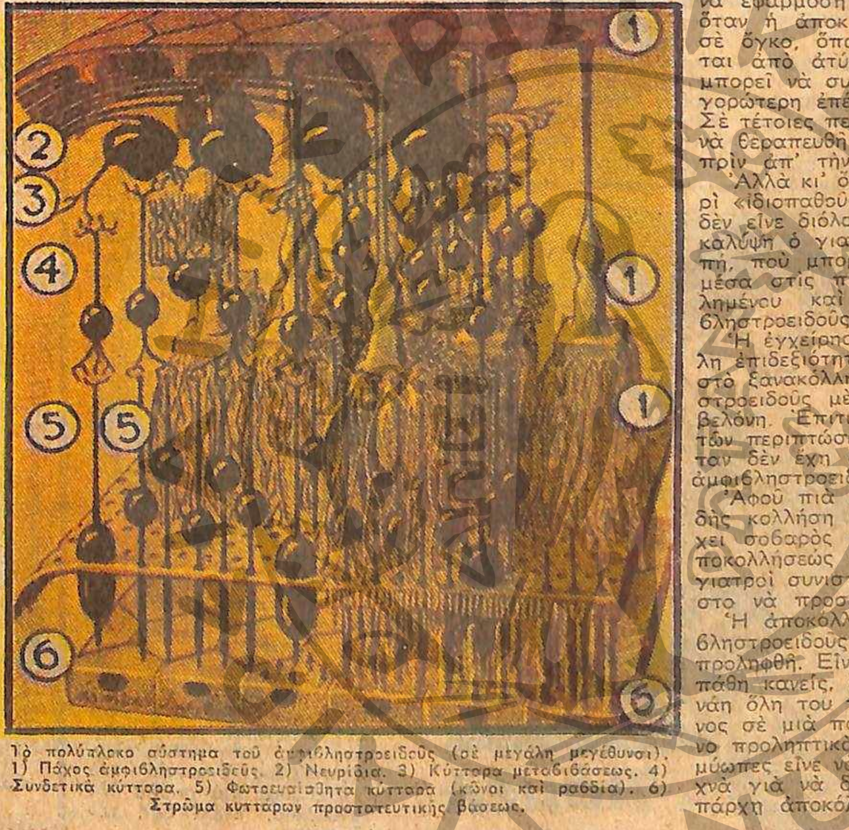

Τὸ πολύπλοκο σύστημα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς (σὲ μεγάλη μεγέθυνσι). 1) Πάχος ἀμφιβληστροειδοῦς. 2) Νευρίδια. 3) Κύτταρα μεταβιβάσεως. 4) Συνδετικὰ κύτταρα. 5) Φωτοευαίσθητα κύτταρα (κῶνοι καὶ ραβδία). 6) Στρῶμα κυττάρων προστατευτικῆς βάσεως.

Η ἐπιστήμη διαλύει ΤΙΣ ΠΛΑΝΕΣ ΜΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔτρωγε γυαλιά

Ἐμπρὸς στὸν ἔκπληκτο δόκτορα Οὐώλτερ Χέϊνς, διάσημο τοξικολόγο, ἕνας νέος καταβρόχθισε δυὸ λαμπόγυαλα, δυὸ ποτήρια, ἕνα μπουκαλάκι καὶ δυὸ τζάμια παραθύρου, ὅλα ψιλοκοπανισμένα!... Κι' ὅμως δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό, ὅπως βεβαιώθηκε ὁ δόκτωρ, κρατῶντας τον ἐπὶ πολλὲς ὧρες ὑπὸ παρατήρησιν. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε... ὑαλοφάγος ἐξ ἐπαγγέλματος! Ἐπιδεικνύει δηλαδὴ στὸ τσίρκο τὴν παράξενη ἱκανότητά του. Ἡ μονη προφύλαξις ποὺ παίρνει κάθε φορά, εἶνε νὰ τρώη καλά, λίγη ὥρα πρὶν ἀπ' τὸ νούμερό του. Φαίνεται ὅτι τὰ μικρὰ γυαλάκια χώνονται μέσα στὴν τροφὴ ποὺ ὑπάρχει ἤδη στὸ πεπτικό του σύστημα, κι' ἔτσι δὲν τραυματίζουν τὸ στόμαχο καὶ τὰ ἔντερα.

Πάντως, ἡ περίπτωσις αὐτὴ δείχνει ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ καταπιῆ κοπανισμένα γυαλιά, δίχως νὰ πεθάνη. Δὲν σᾶς συνιστοῦμε, βέβαια, νὰ κάμετε αὐτὴ τὴ δοκιμή! Σᾶς τὴν ἀναφέρουμε μόνο σὰν μιὰ ἀπόδειξι ὅτι πολλὰ πράγματα ποὺ πιστεύει ὅλος ὁ κόσμος, ἀποδεικνύονται λανθασμένα ἀπ' τὴν Ἐπιστήμη.

Ἂς δοῦμε καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα:

1. Οἱ πνευματικὲς δυνάμεις ἐλαττώνονται ταχύτατα στοὺς ἡλικιωμένους;

Ὄχι. Σὲ ἡλικία 50 ἐτῶν, μαθαίνει κανεὶς ἐξ ἴσου καλά, ὅπως καὶ στὰ 17 χρόνια του. Πρὶν ἀπ' τὰ 10 χρόνια, εἶνε σχετικὰ μικρὴ ἡ ἱκανότης τῆς μαθήσεως. Φτάνει στὸ ἀνώτερο σημεῖο της μεταξὺ 20 καὶ 30 ἐτῶν. Ὕστερα ἐλαττώνεται σιγὰ - σιγά, ἔτσι ὥστε στὰ 70 ἢ στὰ 80 χρόνια του μπορεῖ κανεὶς ἀκόμη νὰ μάθη ὁτιδήποτε.

2. Ἡ δεξιὰ κι' ἡ ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ σώματός μας εἶνε ἀπόλυτα συμμετρικές;

Ὄχι. Τὸ ἕνα χέρι ἢ τὸ ἕνα πόδι μας εἶνε συνήθως μεγαλείτερο ἀπ' τὸ ἄλλο. Ἐπίσης ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ προσώπου μας εἶνε λίγο πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἂν ἀμφιβάλλετε, στήσετε ἕνα μικρὸ καθρέφτη κάθετα στὴ μέση μιᾶς φωτογραφίας ποὺ νὰ σᾶς παριστάνη «ἀν φάς». Θὰ δῆτε πόσο διαφορετικὸ φαίνεται τὸ πρόσωπό σας, ὅταν σχηματίζεται ἔτσι ἀπὸ δυὸ ὅμοια μέρη.

3. Οἱ ἰδιοφυεῖς εἶνε ἀσθενικοὶ καὶ πεθαίνουν νέοι;

Κάθε ἄλλο. Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι μὲ μεγάλη ἀντίληψι, οἱ προνομιοῦχοι τοῦ πνεύματος, ζοῦν συνήθως πολλὰ χρόνια. Καὶ τὰ πολὺ ἔξυπνα παιδιὰ παρουσιάζουν συγχρόνως καὶ μιὰ ἔκδηλη σωματικὴ ὑπεροχή

4. Τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου καθρεφτίζει τὸ χαρακτῆρα του;

Πολυάριθμα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ διακρίνουμε ἕνα γιατρὸ ἀπὸ ἕνα κλέφτη, ἕνα καθηγητὴ ἀπὸ ἕνα διαρρήκτη, ἕνα πολιτικὸ ἀπὸ ἕνα δολοφόνο, βλέποντας μόνο τὶς φωτογραφίες τοῦ προσώπου τους... Ἡ φυσιογνωμία δὲν ἀποτελεῖ καθόλου ἀσφαλὲς κριτήριο. Κι' ὅταν ἀκόμη ἐπιτυγχάνουμε στὴν κρίσι μας γιὰ τὸ χαρακτῆρα κάποιου ἀγνώστου ποὺ συναντοῦμε, δὲν μᾶς βοηθεῖ τὸ σχῆμα τῆς μύτης του ἢ τῶν αὐτιῶν του, ἀλλὰ μιὰ ἔμφυτη συσχέτισι τῶν τρόπων του καὶ τῶν κινήσεών του μὲ ὅσα μᾶς ἔχει διδάξει ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς.

5. Τὸ ἀλκοὸλ εἶνε διεγερτικό;

Στὴν ἀρχή, φέρνει μιὰ διέγερσι, ἀλλὰ φαινομενικὴ μόνον. Ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει πραγματικά, εἶνε ὅτι ξεχνάει κανεὶς προσωρινῶς τοὺς περιορισμοὺς ποὺ τὸν ἔκαναν ἐπιφυλακτικὸ καὶ μετρημένο σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του, κι' ἔτσι φαίνεται ζωηρότερος. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, τὸ ἀλκοὸλ φέρνει μιὰ κατάπτωσι τῶν πνευματικῶν ἱκανοτήτων, δυσκολεύει τὴν ὁμιλία, ἐπηρεάζει τὸ συνδυασμὸ τῶν μυϊκῶν κινήσεων, καὶ τέλος ἐξασθενίζει τὴν ἀναπνοὴ καὶ τοὺς καρδιακοὺς παλμούς.

6. Οἱ γυναῖκες ἔχουν περισσότερη διαίσθησι ἀπὸ τοὺς ἄντρες;

Ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζομε «διαίσθησι» σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶνε ἡ τέχνη νὰ φτάνη κανεὶς σ' ἕνα συμπέρασμα ἀπὸ μιὰ σειρὰ μικροπαρατηρήσεων (μιὰ χειρονομία, τὸν τόνο τῆς φωνῆς, μιὰ ματιά, κλπ.). Οἱ γυναῖκες λοιπὸν βγάζουν εὐκολώτερα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα προκειμένου γιὰ ζητήματα κοινωνικά, ποὺ ἐνδιαφέρουν περισσότερο τὸ φῦλον τους, ἐνῶ οἱ ἄντρες ἔχουν τὴν ἴδια ἱκανότητα γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ δουλειά τους. Ὡστόσο, οἱ γυναῖκες διευθύνονται περισσότερο ἀπ' τὴ διαίσθησι στὶς πράξεις τους, γιατὶ ὑπακούουν λιγώτερο ἀπ' τοὺς ἄντρες στὴν ψυχρὴ λογική.

7. Μὲ τὴν ἐξάσκησι τελειοποιούμεθα;

Μόνον ἐφόσον φροντίζομε νὰ γίνεται τελεία ἡ ἐξάσκησίς μας. Ἀλλοιῶς, κάνουμε ἁπλῶς πιὸ ριζωμένα τὰ λάθη μας. Γενικῶς, ἡ ἐξάσκησις σταθεροποιεῖ τὶς συνήθειές μας, καλὲς ἢ κακές.

8. Οἱ περισσότερες δηλητηριάσεις ἀπὸ τροφὲς ὀφείλονται σὲ πτωμαΐνες;

Οἱ πτωμαΐνες σχηματίζονται μέσα σὲ ἀποσυντεθειμένες τροφές. Κανεὶς ὅμως δὲν τρώει τροφὲς ποὺ ἔχουν πάθει ἀποσύνθεσι. Ἐξ ἄλλου, τὸ ροκφὸρ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀποσυντεθειμένου τυριοῦ, ποὺ ὡστόσο δὲν περιέχει πτωμαΐνες (τὸ ἴδιο συμβαίνει δὲ καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα τρόφιμα). Οἱ περισσότερες λοιπὸν δηλητηριάσεις ἀπὸ τροφὲς ὀφείλονται σὲ τοξίνες μικροβίων, ποὺ δὲν προκαλοῦν καμμιὰ σχεδὸν ἀλλοίωσι τῆς γεύσεως ἢ τῆς μυρωδιᾶς τῶν τροφίμων στὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται, ἔτσι ὥστε νὰ τὰ τρώη κανεὶς ἀνύποπτος.

9. Τὸ κρύο αὐξάνει τὴ δραστηριότητα καὶ τὴν ἀποδοτικότητά μας;

Μᾶς προκαλεῖ μιὰ διέγερσι, συγχρόνως ὅμως συνεπάγεται ὑπερβολικὴ σπατάλη ἐνεργείας τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Δαπανοῦμε π. χ. περισσότερη ἐνέργεια γιὰ ν' ἀνεβοῦμε μιὰ σκάλα τὸν Ἰανουάριο, παρὰ ὅση τὸν Αὔγουστο.

ΒΥΡΩΝ

ΟΠΩΣ τὰ μαθαίνετε νὰ πλένουν τὰ δόντια τους...
...Μάθετέ τα καὶ νὰ γυαλίζουν τὰ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ τους
μὲ Κάμελ

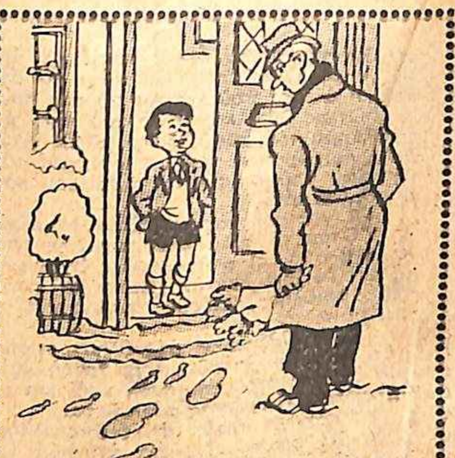

ΤΑ ΙΧΝΗ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ!
—Ἦρθε καὶ τὴν πῆρε κάποια... φίλη της!

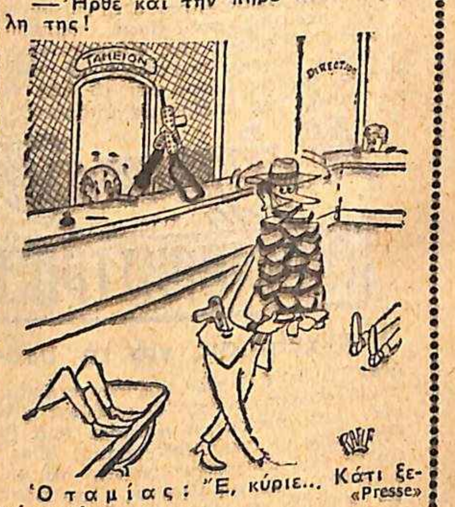

Ὁ ταμίας: Ἔ, κύριε... Κάτι ξεχάσατε!...
«Presse»

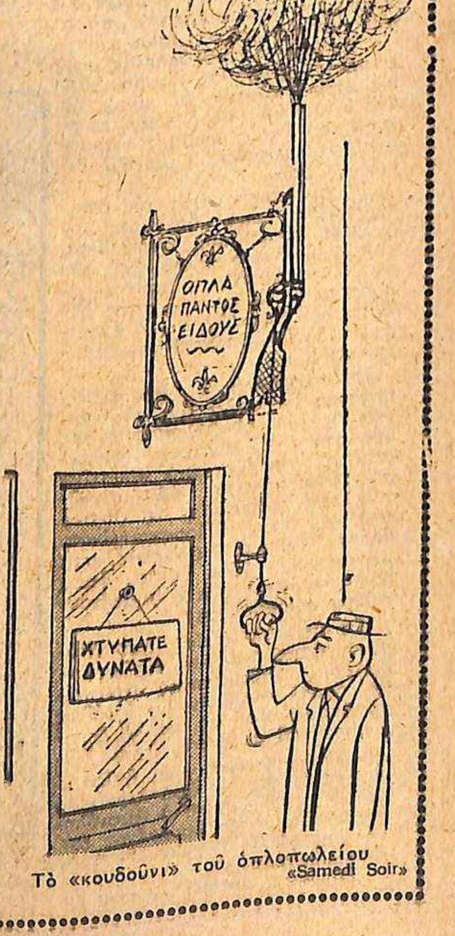

Τὸ «κουδοῦνι» τοῦ ὁπλοπωλείου
«Samedi Soir»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

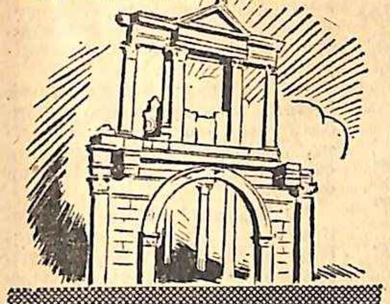

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ συμβόλαια τῶν γάμων

Ἀπὸ τὶς ἀρχειακὲς καταστροφὲς ποὺ ἔγιναν στὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος τοῦ Εἰκοσιένα, περισώθηκαν μερικὰ τεύχη ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν νοταρίων τῆς παληᾶς Ἀθηναϊκῆς Πολιτείας, στὰ ὁποῖα καταγράφονταν οἱ προικοπαραδόσεις, μὲ τὶς ὑπογραφὲς τῶν «συμβαλλομένων» δηλαδὴ τῶν γονέων ἢ συγγενῶν τοῦ γαμπροῦ, τῆς νύφης καὶ τῶν μαρτύρων.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ γραπτὰ αὐτὰ μνημεῖα τοῦ προεπαναστατικοῦ βίου σώθηκαν χάρις στὸν Διονύσιο Σουρμελῆ, τὸ γνωστὸ συγγραφέα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ συμβολαιογράφο ἀργότερα, τοῦ ἄστεος, ποὺ ἔζησε τὰ χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Εἰκοσιένα.

Τὰ βιβλία αὐτὰ τῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας νοταρίων ἦσαν γνωστά, πρὸ τοῦ Ἀγῶνος ὡς κώδικες.

Ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς ἔλεγε τὸν κώδικα «Κώντικα».

Ὁ Σουρμελῆς — τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα περισώθηκαν σ' ἐλάχιστα καὶ σπάνια ἀντίτυπα — δὲν ἔγραψε μόνο τὴν «Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν» στοὺς χρόνους τοῦ Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ τὴ συνοπτικὴ κατάστασι τῆς πόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολλὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα βγαίνουν ἰδίως γιὰ τὴν τοπογραφία της.

Σὰν συμβολαιογράφος, ἔπειτα, ὁ Σουρμελῆς, διακρίθηκε ταυτοχρόνως καὶ σὰν σπουδαῖος «ἀρχειοδίφης». Ἀτυχῶς, ὅμως οἱ κώδικες ποὺ ἀφοροῦσαν τ' ἀθηναϊκὰ προικοσύμφωνα ποὺ κατώρθωσε νὰ περισώση ὁ ἐκλεκτὸς Ἀθηναῖος φιλίστορας ἦσαν τῆς δευτέρας περιόδου τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀγῶνος.

Ὁ τύπος τῶν «γαμηλίων» αὐτῶν συμβολαίων εἶνε περίπου ὁ ἴδιος. Σὲ ὅλες τὶς πράξεις γράφεται ὁ τόπος: «Ἀθήνα». Ὁ ἀρχαιότερος ἀπὸ τοὺς περισωθέντας κώδικας — ποὺ ἐπιμελῶς φυλάχτηκε ἀπὸ τὸν παλαιὸ Ἀθηναῖο συμβολαιογράφο Δ. Βουζίκη — φέρει χρονολογία 1749, μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ νοταρίου τῆς πολιτείας Παλαιολόγου Βουρδούχα.

Στὴν πρώτη πρᾶξι, μὲ χρονολογία : 11 Νοεμβρίου 1749, εἶνε γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ προικοπαράδοσις τῆς νεόνυμφης κυρὰ - Φλοροῦς, θυγάτηρ τοῦ ποτὲ Σταμάτη Κοντονικόλα, ὁποῦ πέρνει τὰ πατρικά της καὶ τὰ μητρικά της, τὰ κάτωθεν».

Καὶ ἀκολουθοῦν τὰ «παραδοτέα» μὲ τὴ στερεότυπη φρᾶσι: «Ἀρχῆς κασέλα κάρινη μία».

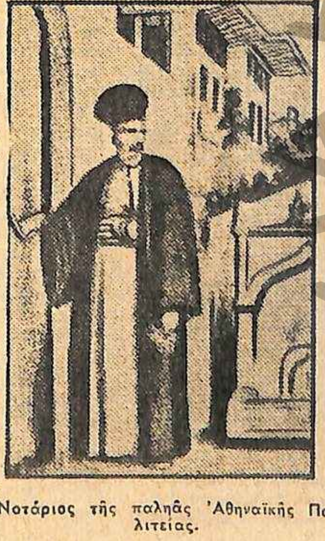

Νοτάριος τῆς παληᾶς Ἀθηναϊκῆς Πολιτείας.

Σὲ ἄλλα συμβόλαια, γράφεται : «Ἀρχῆς σεντοῦκι κάρινο» ἢ «Ἀρχῆς κασέλα ἀλπέδινη ἢ ἀλπεδινιά». Σὲ μερικά, ὅμως, δὲν ὁρίζεται τὸ ξύλο ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔγινε τὸ ἔπιπλο, πάντως, ὅμως προηγοῦνται ἡ κασέλα ἢ ἡ σεντοῦκα μετὰ τὴν ἐνδεικτικὴ λέξι τῶν «πρωτείων»: «Ἀρχῆς».

Ὑπῆρχαν, ὅμως, καὶ κατάλογοι προικιῶν, χωρὶς κασέλες. Στὶς τελευταῖες αὐτὲς περιπτώσεις ἡ νύφη, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦταν φτωχὴ Ἀθηναία, ψυχοκόρη.

★

Ἀπὸ τὰ συμβόλαια ποὺ περισώθηκαν στὰ διάφορα ἀρχεῖα, φαίνεται ὅτι νοτάριοι (συμβολαιογράφοι) τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν, πρὸ τοῦ Ἀγῶνος τοῦ Εἰκοσιένα καὶ ἀργότερα, ἦσαν οἱ ἑξῆς: Παλαιολόγος Βουρδούχας 1747 - 1764, Νικόλαος Μπενιζέλος 1764 - 1765, Νικόλαος Χειλᾶς 1765, Ἀντώνιος Καρόρης 1788-1815, Λάμπρος Νέρης 1817 - 1823, Παναγῆς Ποῦλος 1823 - 1824 καὶ Ἰωάννης Λαγάνας 1828.

Γιὰ τὸν παληὸ νοτάριο Χειλᾶ, πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι εἶνε ὁ ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀθηναίων, διαπραγματευθεὶς μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Πύλης Ἀβδουλὰχ πασᾶ, τὴν ὁριστικὴ ἐπάνοδο στὰς Ἀθήνας, τῶν Ἀθηναίων ποὺ εἶχαν διασκορπισθῆ κάποτε στὰ νησιὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τοῦ Αἰγαίου.

★

Τὰ «γαμήλια» συμφωνητικά, ὅπως εἴπαμε, ἄρχιζαν μὲ τὴν στερεότυπη φρᾶσι «Ἀρχῆς κασέλα κάρινη» ἢ «σεντοῦκι κάρινο».

Ἀπὸ τὴν ἐποχή, ὅμως, τοῦ λογίου νοταρίου τῶν Ἀθηνῶν Ἀντωνίου Καρόρη τὸ «Ἀρχῆς» ἀντικαταστάθηκε μὲ τὴ φρᾶσι: «Ἐν πρώτοις».

Ἐνῶ, λοιπόν, τὸ πρῶτο καὶ τιμιώτατο προικιὸ ἦταν ἡ σεντούκα, τὸ τελευταῖο στὸ προικοσύμφωνο— πολύτιμο ἐπίσης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἦταν ἡ εὐχὴ τῶν γονέων.

Στὸ προικοσύμφωνο, μάλιστα, μιᾶς φτωχῆς χωρικῆς τῆς Ἀττικῆς, συνέπεσαν στὴν τελευταία παράγραφο, τὰ ἑξῆς κωμικῶς ἀντίθετα: «Γαϊδοῦρι ἓν καὶ ἡ εὐχὴ τῶν γονέων, ἀμήν»!

★

Ἂν καμμιὰ φορὰ ὁ νοτάριος ἔλειπε γιὰ διαφόρους λόγους, ὑπόγραφαν τὴ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Δημογέροντες καὶ κάποιος ἀπὸ τὰ μέλη τῶν ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἕνα τέτοιο παράδειγμα ἀπαντᾶται σὲ πρᾶξι, μὲ χρονολογία: 3 Φεβρουαρίου 1788. Σ' αὐτὸ ὑπόγραψαν, ἀντὶ τοῦ συμβολαιογράφου οἱ ἑξῆς : Ἡγούμενος Πεντέλης Κύριλλος, Ἀντώνιος Ροῦτος, Σπυρίδων Παλαιολόγος, Σταῦρος Βροντογούρης καὶ Ἀγγελάκης Μπενιζέλος.

Κατ' ἐξαίρεσιν, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προεπαναστατικὰ συμβόλαια, ὁ τελευταῖος ὑπογράφει: Ἀγγελάκης υἱὸς τοῦ Παλαιολόγου Μπενιζέλου.

Πρόκειται γιὰ τὴν παλαιὰ ἀρχοντικὴ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια τῶν Μπενιζέλων, στὴν ὁποία ἀνῆκε καὶ ἡ Φιλοθέη Μπενιζέλου, ἡ γνωστὴ ἀπὸ τὸ ἁγιολόγιο Ἁγία Φιλοθέη.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

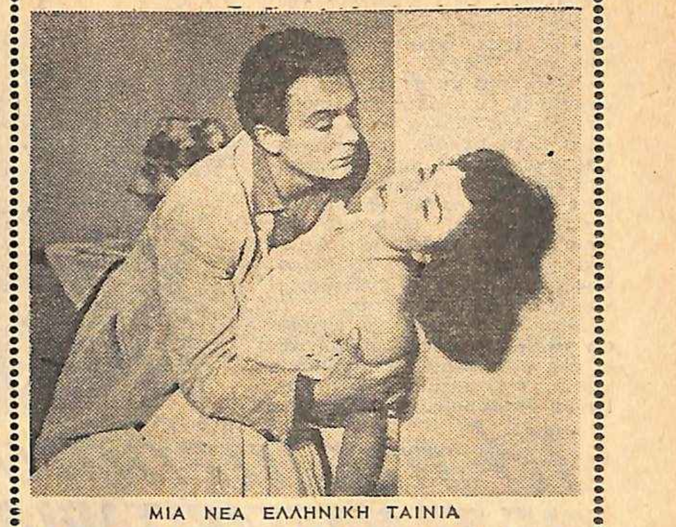

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Ἡ δὶς Δάφνη Σκούρα καὶ ὁ κ. Δημόπουλος σὲ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν καινούργια ἑλληνικὴ ταινία «Κατέστρεψα μιὰ νύχτα τὴ ζωή μου» τῆς «Νόβακ Φίλμς». Τὸ σενάριο τοῦ ἔργου εἶνε βγαλμένο ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τῆς κ. Ἰωάννας Μπουκουβάλα-Ἀναγνώστου «Μιὰ μητέρα ἐξιλεώνεται».

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἡ μεταμόσχευσις τῶν ματιῶν, αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ἐγχείρησις, ποὺ ἐπιτρέπει σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις νὰ ξαναϊδοῦν οἱ τυφλοὶ τὸ φῶς τους σημειώνει καθημερινῶς μεγάλες προόδους. Ἡ νεαρὰ αὐτὴ Γαλλίδα, εἶνε ἡ δὶς Μπουλανζέ, ἡλικίας 28 χρόνων, ποὺ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς χάρις στὴν θαυματουργὸ αὐτὴ ἐπέμβασι. Ἡ Ἀλίκη Μπουλανζέ, τυφλὴ ἐκ γενετῆς, ἀντικρύζει γιὰ πρώτη φορὰ τὴ μητέρα της, ποὺ τὴν γνώριζε μονο μὲ τὴν ἀφὴ καὶ τὴ φωνή της..

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ... ΛΕΜΟΝΙΟΥ

Ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τῆς Μονμάρτρης λανσάρει ἕνα καινούργιο χορό: «τὸ χορὸ τοῦ λεμονιοῦ». Οἱ δυὸ χορευταὶ πρέπει νὰ ἐκτελέσουν μιὰ ὁλόκληρη σάμπα φροντίζοντας νὰ μὴ πέση τὸ λεμόνι ποὺ τοποθετοῦν, στὴν ἀρχὴ τοῦ χοροῦ, ἀνάμεσα στὰ μέτωπά τους. Ἀνωτέρω, οἱ θριαμβευταὶ ἑνὸς τέτοιου διαγωνισμοῦ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό περιδέραιο ΜΕ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ τὴ χρονιὰ — ὅπως κάθε χρόνο — ὁ Σὲρ Σέπτιμους Σέϊλ γιόρταζε τὴν Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων στὸ ἐξοχικὸ ἀρχοντικὸ σπίτι του, στὸ Ἔσσεξ.

Ὁλόκληρο τὸ σπίτι εἶχε διακοσμηθῆ μὲ κλαδιὰ ἀπὸ «γκὶ» καὶ ὅλα τὰ τζάκια ἦσαν ἀναμμένα. Στὴ μεγάλη τραπεζαρία καὶ στὸ σαλόνι τοῦ ἰσογείου, μιὰ εὔθυμη συντροφιὰ ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες γλεντοῦσε. Γιόρταζαν ὄχι μόνο γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἀλλὰ γιατὶ ἦταν καὶ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς κόρης τοῦ Σὲρ Σέπτιμους, τῆς ὡραίας Μαργαρίτας.

Μποροῦσε κανεὶς νὰ μετρήση τὰ χρόνια τῆς Μαργαρίτας σ' ἕνα περιδέραιο μὲ μαργαριτάρια, ποὺ κρεμόταν στὸν ὄμορφο λαιμό της. Τὰ μαργαριτάρια ἦσαν τώρα εἴκοσι καὶ ἀντιπροσώπευαν μιὰν ὁλόκληρη περιουσία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σὲρ Σέπτιμους, τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, ἡ συντροφιὰ ἀπαρτιζόταν ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Σὲν Σέπτιμους, Τζὼν Σέϊλ, τὴ γυναῖκα του, τὸ γυιό του Χένρυ καὶ τὴν κόρη του Μπέττυ, τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Μπέττυ Ὄσουαλντ Τρούγκουντ, τὸν Τζὼρτζ Κόμφρεϋ, ἕναν κοσμικὸ νεαρὸ ἐξάδελφο τῆς γυναίκας τοῦ Σὲρ Σέπτιμους, τὴ Λαβίνια Πρέσκοτ καὶ τὴν Τζόϋς Τρίβετ, μακρυνὲς συγγενεῖς τοῦ Σὲρ Σέπτιμους, τὸν Ρίτσαρντ καὶ τὴν Μπέρυλ Ντένισον, μακρυνοὺς συγγενεῖς τῆς γυναίκας τοῦ Σὲρ Σέπτιμους, κι' ἕνα νεαρό, κάπως ἐκκεντρικό, μέλλος τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Ἔσσεξ, τὸ λόρδο Πήτερ Οὐΐμσεϋ. Ἦσαν ἐπίσης ἐκεῖ ὁ Οὐΐλλιαμ Νόργκεϊτ, γραμματεὺς τοῦ Σὲρ Σέπτιμους, καὶ ἡ Μὶς Τόμκινς, γραμματεὺς τῆς γυναίκας του.

Τὸ γλέντι βρισκόταν στὸ φόρτε του, ὅταν ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ Σὲρ Σέπτιμους :

— Μαργαρίτα! Ποῦ εἶνε τὸ περιδέραιό σου;

— Τὸ ἔβγαλα, πατέρα, ἀπάντησε ἡ νέα, γιὰ νὰ τὸ δείξω στὴ Λαβίνια καὶ στὴ Μπάρυλ, καὶ τὸ ἀκούμπησα σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι. Μὰ δὲν εἶναι τώρα ἐδῶ.

Ἀνησύχησαν κι' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γύρω. Δὲν ὑπῆρχαν πολλὰ μέρη μέσα στὴ μεγάλη τραπεζαρία, ὅπου θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κρύψη ἕνα περιδέραιο, κι' ὅμως τὰ μαργαριτάρια δὲν βρέθηκαν πουθενά.

Ἔψαξαν στὸ σαλόνι, ξανάψαξαν στὴν τραπεζαρία καί, μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἦσαν πιὰ βέβαιοι ὅτι τὰ μαργαριτάρια εἶχαν γίνει ἄφαντα!

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ βρίσκωνται κάπου μέσα σ' αὐτὰ τὰ δυὸ δωμάτια, εἶπε ὁ λόρδος Οὐΐμσεϋ. Τὸ σαλόνι δὲν ἔχει ἄλλη πόρτα καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, χωρὶς νὰ τὸν δοῦν οἱ ἄλλοι.

Τότε ὁ Οὐΐλλιαμ Νόργκεϊτ, ὁ γραμματεὺς τοῦ Σὲρ Σέπτιμους ἔκαμε μιὰ πρότασι :

— Νομίζω, σέρ, εἶπε, ὅτι κανεὶς μας δὲν θὰ εἶχε ἀντίρρησι νὰ ψάξουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Ὁ Σὲρ Σέπτιμους διαμαρτυρήθηκε, μὰ οἱ ἄλλοι ὑποστήριξαν τὴν πρότασι τοῦ Νόργκεϊτ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση. Κλείδωσαν τὴν πόρτα καὶ ἔψαξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον — οἱ ἄντρες στὴν τραπεζαρία καὶ οἱ γυναῖκες στὸ σαλόνι. Μὰ καὶ πάλι τὰ μαργαριτάρια δὲν βρέθηκαν!

Τότε κάποιος πρόφερε διστακτικὰ τὴν τρομερὴ λέξι : «Ἀστυνομία»! Φυσικά, ὁ Σὲρ Σέπτιμους ἀναστατώθηκε στὴν ἰδέα αὐτή. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τὰ μαργαριτάρια ἔπρεπε νὰ ἦσαν κάπου. Ἔπρεπε νὰ ψάξουν στὰ δυὸ δωμάτια. Ὁ λόρδος Οὐΐμσεϋ εἶχε κάποια πεῖρα ἀπὸ τέτοια πράγματα. Εἶχε κάποτε βοηθήσει τὴν ἀστυνομία στὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς ἐγκληματίου. Θὰ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δοκιμάση, βέβαια...

Ὁ λόρδος Οὐΐμσεϋ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Θὰ προσπαθήσω, Σὲρ Σέπτιμους, ἀπάντησε. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ καθήσετε ὅλοι στὴν τραπεζαρία; Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν. Προτιμῶ νὰ ἔχω ἕναν μάρτυρα μαζί μου. Σὲρ Σέπτιμους θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ἐσᾶς...

Κάθησαν ὅλοι καὶ ὁ Οὐΐμσεϋ ἄρχισε νὰ κάνη γύρους, ἐξετάζοντας τὸ κάθε τι, κυττάζοντας τὸ ταβάνι, πέφτοντας στὰ τέσσερα καὶ ψάχνοντας κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα. Ὁ Σὲρ Σέπτιμους τὸν ἀκολουθοῦσε.

Πέρασαν ἔτσι στὸ σαλόνι καὶ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι, ὁ Οὐΐμσεϋ ἔκανε τὴ μεγάλη ἀνακάλυψί του. Βρῆκε ἕνα μικροσκοπικὸ ἀντικείμενο, μιὰ καρφίτσα ἀπὸ κεῖνες ποὺ οἱ ἐντομολόγοι χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ καρφιτσώνουν μικρὰ ἔντομα, πολὺ μικρὴ καὶ πολὺ λεπτὴ μὲ μικρὸ κεφάλι.

— Μήπως κανένας ἀπὸ τοὺς φιλοξενουμένους σας μαζεύει ἔντομα; ρώτησε ὁ Οὐΐμσεϋ.

— Δὲν φαντάζομαι, ἀπάντησε ὁ Σὲρ Σέπτιμους. Νὰ τοὺς ρωτήσω ὅμως...

— Ὄχι! εἶπε ὁ Οὐΐμσεϋ. Μὴν τὸ κάνετε αὐτό. Ξέρω τώρα πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα. Ξέρω ποῦ βρίσκονται τὰ μαργαριτάρια, μὰ δὲν ξέρω ἀκόμη ποιὸς τὰ ἔκλεψε. Καί, γιὰ νὰ μὴ βαρύνη ὅλους μας ἡ ὑποψία, πρέπει νὰ βροῦμε τὸν ἔνοχο. Στεῖλτε τους ὅλους στὰ κρεββάτια τους καὶ κλειδῶστε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας. Θὰ ἔχουμε τὸν ἄνθρωπό μας αὔριο τὸ πρωΐ, μετὰ τὸ πρόγευμα...

*

Τὸ ἑπόμενο πρωϊνό, μετὰ τὸ πρόγευμα, ποὺ δὲν σερβιρίστηκε στὴ μεγάλη τραπεζαρία, ἀλλὰ στὸ χώλ, ὁ Ὄσουαλντ Τρούγκουντ ρώτησε :

— Λοιπόν; Πῶς πάει ὁ ντέτεκτιβ μας; Τὸν βρήκατε τὸν κλέφτη, Οὐΐμσεϋ;

— Ὄχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ λόρδος.

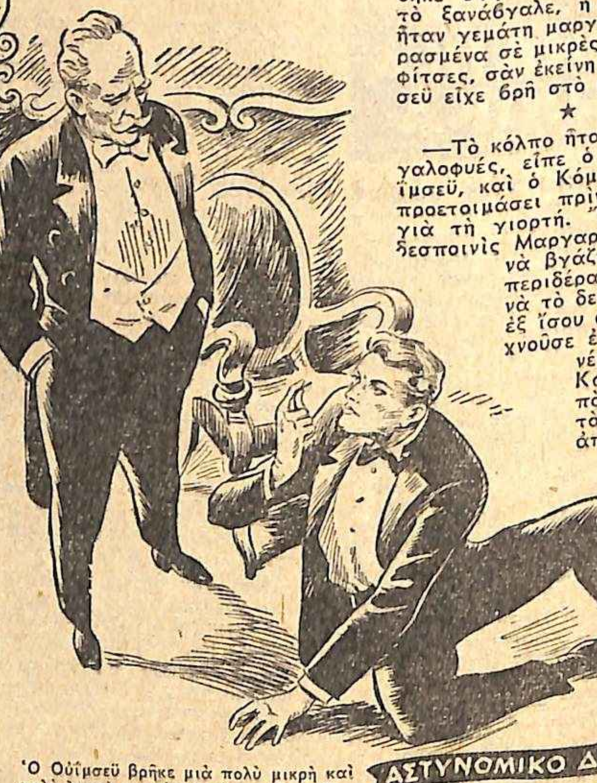

Ὁ Οὐΐμσεϋ βρῆκε μιὰ πολὺ μικρὴ καὶ πολὺ λεπτὴ καρφίτσα μὲ μικρὸ κεφάλι.

Ὁ Σὲρ Σέπτιμους ξερόβηξε καὶ εἶπε γκρινιάρικα :

— Ἡ κλοπὴ αὐτὴ μοῦ εἶχε δώσει στὰ νεῦρα! Καὶ εἶναι Χριστούγεννα σήμερα!...

Κύτταξε γύρω τὰ «γκί», ποὺ στόλιζαν τοὺς τοίχους καὶ τὶς σκάλες, μόρφασε καὶ φώναξε :

— Κατεβᾶστε τα ἀπὸ τοὺς τοίχους! Δὲν μπορῶ νὰ τὰ βλέπω ἄλλο! Κάψτε τα!

— Ὤ, ἀφῆστε τα, θεῖε, εἶπε ὁ Χένρυ Σέϊλ. Δὲν εἶνε σωστό...

— Σταθῆτε, ἐπενέβη ὁ Κόμφρεϋ. Ἂς κατεβάσουμε τὰ «γκὶ» μόνοι μας! Θὰ διασκεδάσουμε ἔτσι λίγο...

— Ναί! φώναξε ὁ Σὲρ Σέπτιμους. Ἀρχίστε ἀμέσως!

Ἅρπαξε ὁ ἴδιος ἕνα κλαδὶ «γκί», ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, καὶ τὸ πέταξε στὴ φωτιά.

— Ρῖξτε τα ὅλα στὴ φωτιά! οὔρλιαξε πάλι. Κατεβᾶστε τα ἀπὸ τὴ σκάλα, κατεβᾶστε τα ἀπὸ τοὺς τοίχους! Ἀδειᾶστε τὴν τραπεζαρία καὶ τὸ σαλόνι ἀπὸ τὰ «γκί»!

Ἡ συντροφιὰ σκορπίστηκε μὲ μικρὲς κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν «γκὶ» ἄρχισε.

Ὅταν ἡ δουλειὰ τελείωσε καὶ ἡ συντροφιὰ συγκεντρώθηκε στὸ χώλ, ὁ λόρδος Οὐΐμσεϋ ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μὲ ἀπάθεια τὸ κατέβασμα τῶν «γκί», πῆγε κοντὰ στὸν Τζὼρτζ Κόμφρεϋ, τὸ νεαρὸ ἐξάδελφο τῆς γυναίκας τοῦ Σὲρ Σέπτιμους.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ δώσετε τὰ μαργαριτάρια στὴ δεσποινίδα Μαργαρίτα; τοῦ εἶπε. Ξέρω ὅτι βρίσκονται στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ σας!

Ὁ Κόμφρεϋ ἔγινε χλωμὸς σὰν νεκρός. Τὸ χέρι του κινήθηκε ἀργά, μηχανικὰ καὶ χώθηκε στὴν τσέπη του. Ὅταν τὸ ξανάβγαλε, ἡ φοῦχτα του ἦταν γεμάτη μαργαριτάρια περασμένα σὲ μικρὲς λεπτὲς καρφίτσες, σὰν ἐκείνη ποὺ ὁ Οὐΐμσεϋ εἶχε βρῆ στὸ σαλόνι!

*

— Τὸ κόλπο ἦταν σχεδὸν μεγαλοφυές, εἶπε ὁ λόρδος Οὐΐμσεϋ, καὶ ὁ Κόμφρεϋ τὸ εἶχε προετοιμάσει πρὶν ἔρθη ἐδῶ γιὰ τὴ γιορτή. Ἤξερε ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα συνήθιζε νὰ βγάζη συχνὰ τὸ περιδέραιό της γιὰ νὰ τὸ δείχνη καὶ ὅτι, ἐξ ἴσου συχνά, τὸ ξεχνοῦσε ἐπάνω σὲ κανένα ἔπιπλο. Κατάφερε, λοιπὸν νὰ πάρη τὸ περιδέραιο ἀπὸ τὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανείς, καί, ξέροντας ὅτι ἡ συντροφιὰ συνήθως περιοριζόταν στὴν τραπεζαρία, πέρασε στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ ἔκοψε τὴ μεταξωτὴ κλωστὴ τοῦ περιδέραιου, τὴν πέταξε στὸ τζάκι καὶ κάρφωσε τὰ μαργαριτάρια ἐπάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ «γκὶ» μὲ τὶς λεπτὲς αὐτὲς καρφίτσες. Ὅπως βλέπετε, τὰ μαργαριτάρια μοιάζουν ἐκπληκτικὰ μὲ τὰ μικρὰ σβωλαράκια τοῦ «γκί». Τὸ ἔθιμο ἐπιβάλλει νὰ μὴν κατεβάζουμε τὰ «γκὶ» πρὶν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἔτσι, θὰ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ στὴ διάθεσί του νὰ μπῆ, στὴν κατάλληλη στιγμή, στὸ σαλόνι καὶ νὰ πάρη τὰ μαργαριτάρια. Δυστυχῶς γι' αὐτὸν ὅμως, τοῦ ἔπεσε μιὰ καρφίτσα καὶ τὴ βρῆκα. Αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν ἰδέα ὅτι κάποιος εἶχε ἴσως καρφώσει κάπου τὰ μαργαριτάρια. Φυσικά, δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τί εἶχε συμβῆ καὶ νὰ στήσω, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Σὲρ Σέπτιμους, μιὰ παγίδα στὸν κλέφτη. Ἔτσι τὸν εἴδαμε ὅταν ἔρριχνε μὲ τρόπο τὰ μαργαριτάρια στὴν τσέπη του... Ἦταν περίφημο καὶ πρωτότυπο τὸ κόλπο του. Μὰ μιὰ μικρὴ ἀπροσεξία του ἔφταισε γιὰ ν' ἀποκαλυφθῆ!

Ὁ Σὲρ Σέπτιμους Σέϊλ δὲν θέλησε νὰ παραδώση στὴν ἀστυνομία τὸν Κόμφρεϋ. Τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ δὲν τὸν ξαναδέχτηκε ἐκεῖ πιά.

ΝΤΟΡΟΘΥ ΣΑΙΗΡ

Ἡ γέννησις καὶ ἡ βάπτισις

Ἡ ζωὴ στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα

ΣΤΗΝ ἀρχαία Ἑλλάδα ὅταν γεννιόνταν τὰ παιδιὰ τἄλουζαν μὲ νερό, τὰ ἄλειφαν μὲ λάδι, τὰ τύλιγαν μὲ πανιά, ποὺ τἄλεγαν «σπάργανα» καὶ τἄβαζαν πάνω σὲ μιὰ ἀσπίδα ἤ, σὲ μερικὲς πόλεις, μέσα σ' ἕνα κόσκινο. Τὸ κόσκινο τὸ μεταχειρίζονταν, ὅπως ξέρουμε, γιὰ τὸ κοσκίνισμα τοῦ σταριοῦ καὶ ἡ τοποθέτησις τοῦ βρέφους σ' αὐτὸ ἦταν ἕνα προμάντεμα τῆς μελλοντικῆς εὐτυχίας του. Ἂν τὸ παιδὶ ἦταν ἀρσενικὸ συνήθιζαν νὰ κρεμοῦν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἕνα στεφάνι ἐληᾶς καὶ ἂν ἦταν θηλυκὸ μιὰ πλεξοῦδα μαλλιά.

Στὰς Ἀθήνας, τὸ πανὶ ποὺ περιτύλιγαν τὰ βρέφη εἶχε ἐπάνω τὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας, ἐπειδὴ τὸ κεφάλι αὐτὸ ἦταν χαραγμένο στὴν ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς προστάτιδος τῆς πόλεως. Ἔτσι πίστευαν πὼς ἔθεταν τὰ νεογέννητα ὑπὸ τὴν προστασία τῆς θεᾶς καὶ ἐμπότιζαν τὴν τρυφερὴ ψυχή τους μὲ τὴν εὐγενικὴ καὶ γενναία ὁρμή της.

Οἱ σκληροδίαιτοι Σπαρτιᾶτες ποτὲ δὲν σπαργάνωναν τὰ βρέφη καὶ ἀντὶ νεροῦ τἄλουζαν μὲ κρασί, γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴ δύναμι τοῦ ὀργανισμοῦ τους. Ἂν στὸ κρασόλουτρο αὐτὸ τἄπιανε σπασμὸς ἢ ἂν ἦσαν φιλάσθενα κι' ἄσχημα, τὰ γκρέμιζαν ἀπὸ τοὺς Ἀποθέτας. Οὔτε ὁ πατέρας ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ σώση τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του ἂν δὲν συγκέντρωνε τὰ προσόντα ἑνὸς μέλλοντος γεροῦ καὶ ὡραίου Σπαρτιάτη, σύμφωνα μὲ τοὺς σκληροὺς νόμους τῆς Σπάρτης.

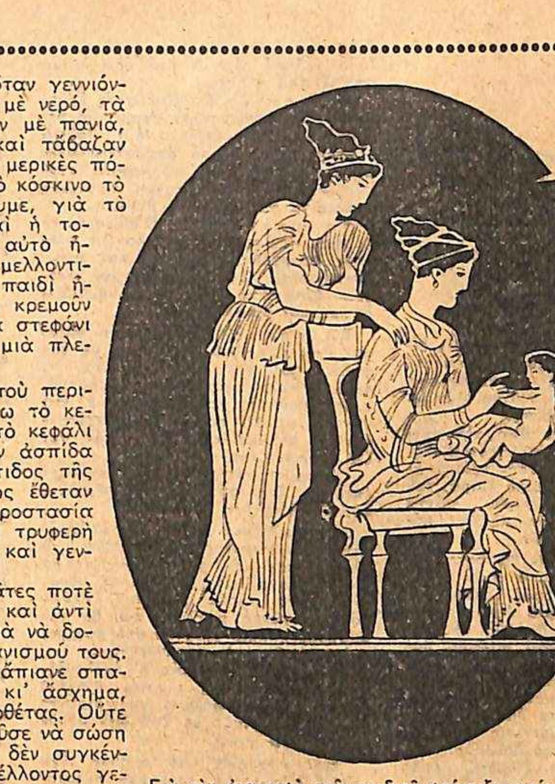

Γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ φρόντιζε κυρίως ἡ μητέρα... (Ἀπεικόνισις σὲ ἀθηναϊκὸ ἀγγεῖο).

Ἂν ὅμως τὰ παιδιὰ τὰ ἐκήρυτταν οἱ ἄρχοντες, ποὺ εἶχαν εἰδικὰ ἐξουσιοδοτηθῆ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, κατάλληλα γιὰ ζωή, τότε ἡ πολιτεία ἔδινε παραγγελίες γιὰ τὴν ἀνατροφή τους καὶ τοὺς χορηγοῦσε ἕνα μερίδιο χωραφιοῦ γιὰ τὴ διατροφή τους.

Τὴ σκληρὴ συνήθεια νὰ ἐκθέτουν ἢ νὰ σκοτώνουν τὰ φιλάσθενα παιδιὰ τὴν ἀνέχονταν, ἂν δὲν τὴν ἐνεθάρρυναν, οἱ νόμοι τῶν περισσοτέρων πολιτειῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐξαιροῦντο οἱ Θῆβες, ὅπου ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἐθεωρεῖτο κεφαλικὸν ἁμάρτημα. Ἐκεῖ, ὅσοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀναθρέψουν τὰ παιδιά τους ὤφειλαν νὰ τὰ δώσουν στοὺς ἄρχοντες, ποὺ φρόντιζαν γιὰ τὴν ἀνατροφή τους ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ἐξοφλοῦν τὰ ἔξοδα ποὺ ἔγιναν γι' αὐτὰ ὑπηρετῶντας κατόπιν ὡς δοῦλοι.

*

Τὴν πέμπτη ἢ καὶ ἕβδομη ἡμέρα μετὰ τὴ γέννησι τοῦ μωροῦ ἡ μαμμὴ ἢ ἡ τροφὸς τριγύριζε στὴν «ἑστία» ἔχοντας τὸ βρέφος καὶ λαμπάδες ἀναμμένες στὰ χέρια της. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὄθετε ὑπὸ τὴν προστασία τῶν Ἐφεστίων θεῶν. Ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐκαλεῖτο «ἀμφιδρόμια» καὶ εἶχε τὴν ἔννοια ἀπ' τὴν περιφορὰ γύρω στὸ βωμό, μὲ τὶς λαμπάδες, μιᾶς λαμπρῆς καὶ εὐχάριστης μελλοντικῆς ζωῆς.

Ἐπίστευαν ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πὼς αὐτὴ τὴν ἡμέρα θὰ ἐρχόντουσαν οἱ Μοῖρες καὶ θὰ μοίραιναν τὸ παιδί, θὰ ὥριζαν δηλαδὴ τὰ καλὰ ἢ κακὰ ποὺ ἔμελλε νὰ πάθη στὸ βίο του. Ὁ Ἀπολλόδωρος, στὴ διήγησί του γιὰ τὸ Μελέαγρο λέει πὼς ἦταν ἑφτὰ ἡμερῶν ὅταν πήγανε οἱ Μοῖρες καὶ εἶπαν πὼς τότε θὰ πεθάνη ὅταν κατακαῆ ὁ καιόμενος στὴν ἐσχάρα δαυλός...

Τὴ δέκατη ἡμέρα ἐτελεῖτο ἡ σπουδαιότερη γιορτή, ὅπου προσκαλοῦσαν καὶ πολλοὺς φίλους. Ἔδιναν στὸ παιδὶ τ' ὄνομά του. Συνήθως οἱ γονεῖς ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ὠνομάτιζαν τὸ παιδὶ καὶ κυρίως ὁ πατέρας. Τοὔδινε τ' ὄνομα ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἐνδόξους προπάππους του ἢ τοῦ πατέρα του ἢ ἑνὸς περίφημου συγγενοῦς του ἢ ἑνὸς θεοῦ ἢ ἥρωα, στοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς ἀνέθεταν τὴ σωτηρία καὶ φύλαξι τοῦ παιδιοῦ τους.

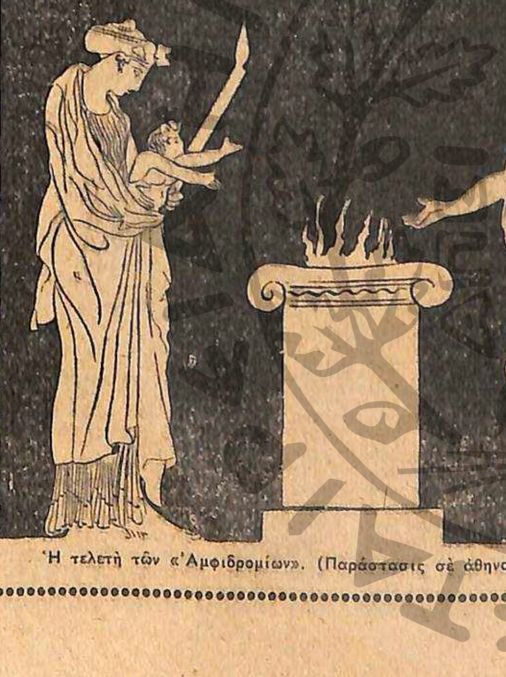

Ἡ τελετὴ τῶν «Ἀμφιδρομίων». (Παράστασις σὲ ἀθηναϊκὸ ἀμφορέα).

Κάποτε ἔδιναν στὸ παιδὶ ὄνομα σχετικὸ μὲ κάποιο κατόρθωμα τῶν γονέων του ἢ κάποιο γεγονός, ποὺ ἀναφερόταν στὸ ἴδιο τὸ μωρό. Ἔτσι ὠνομάσθηκε ὁ Οἰδίπους, γιατὶ εἶχε πρησμένα πόδια (οἰδεῖν τοὺς πόδας). Ἄλλοι ἔδιναν στὸ βρέφος ἕνα ὄνομα χαρακτηριστικὸ ἀρετῶν ἢ ἱκανοτήτων ποὺ εὐχόντουσαν ν' ἀποχτήση τὸ παιδὶ στὸ βίο του.

Ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι συγγενεῖς καὶ φίλοι, μὲ τοὺς ὁποίους συνεθυσίαζε ὁ πατέρας πρὸς τὴν Ἥρα τὴν Εἰλύθεια (ποὺ τὴν προσκαλοῦσαν ὅταν γεννοῦσαν οἱ γυναῖκες γιὰ νἄρθη βοηθὸς καὶ νὰ ἐλαφρώση τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ) καθόντουσαν σὲ κοινὸ ἑορταστικὸ τραπέζι καὶ δώριζαν στὸ μὲν παιδὶ παιχνίδια πήλινα καὶ μετάλλινα, στὴ δὲ μητέρα ὡραῖα ἀγγεῖα.

*

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄρχιζε ἡ ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, γιὰ τὴν ὁποία φρόντιζε κυρίως ἡ μητέρα. Αὐτὴ τὸ θήλαζε καὶ τὄτρεφε. Ἔπαιρναν ὅμως ἂν ἤθελαν καὶ θηλάστριες, τὶς ὁποῖες ἔλεγαν «τίτθας» ἢ «τιτθάς». Αὐτὲς ἦσαν δοῦλες ἢ ἀστὲς ποὺ ἀσκοῦσαν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα γιὰ λόγους ἀπορίας. Προτιμοῦσαν τὶς Λάκαινες τροφούς, γιατὶ ἦταν εὔρωστες καὶ ἐπιτήδειες στὴν περιποίησι τῶν παιδιῶν.

Ὅταν τὰ παιδιὰ νύσταζαν τἄβαζαν σὲ σκάφη καὶ συνηθέστερα σὲ πλεχτὲς μικρὲς κούνιες, γιὰ νὰ τὰ κοιμίσουν. Τὰ κουνοῦσαν καὶ τὰ νανούριζαν μὲ εἰδικὰ τραγούδια, τὰ «βαυκαλήματα», γιὰ νὰ κοιμηθοῦν εὐκολώτερα.

Γιὰ ἡσυχία ἢ γιὰ εὐχαρίστησι τῶν παιδιῶν εἶχαν διάφορα παιχνίδια, ὅπως τὴν «πλαταγή», ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλης, πήλινα εἴδωλα διαφόρων ζώων, ὅπως λαγούς, χελῶνες, πιθήκους καὶ ἄλλα. Συνήθιζαν νἄχουν καὶ κούρους (ἢ κόρες — κούκλες) πήλινους καὶ αὐτούς, ποὺ τοὺς χρωμάτιζαν καὶ τοὺς πουλοῦσαν στὴν ἀγορὰ ἐπιτήδειοι τεχνῖτες, οἱ «κοροπλάθοι».

Γιὰ νὰ σωφρονίσουν τ' ἄτακτα παιδιὰ ἔπλαθαν καὶ διηγοῦντο καμμιὰ φορὰ παραμύθια διάφορα, ὅπως τῆς Λάμιας, τῆς Μορμῶς, τῆς Γοργῶς, τοῦ Ἐφιάλτη καὶ τῆς Μορμολύκης. Γιὰ τὰ παραμύθια ὅμως αὐτὰ συμβούλευαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης νὰ προσέχουν πολὺ οἱ γρηὲς καὶ οἱ τροφοὶ γιὰ νὰ μὴ διαφθείρουν τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν.

Ὅταν ὅμως τὰ παιδιὰ δὲν ἔπαιρναν ἀπὸ νουθεσίες, δὲν δίσταζαν νὰ τὰ δέρνουν στοὺς γλουτοὺς μὲ τὸ σάνδαλο ἢ μὲ σχοινὶ ἢ λουρί... Σὲ μιὰ ἀγγειογραφία ἐμφανίζεται μάλιστα μιὰ τροφὸς νὰ δέρνη μ' ἕνα μαστίγιο ἕνα παιδάκι, γιατὶ ἀπὸ ἀπροσεξία του ἀναποδογύρισε ἕνα κοφίνι καὶ ἔχυσε τὰ μῆλα ποὺ περιεῖχε.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία χωρὶς νὰ ἐξαλείψη τὴν τελετὴ ποὺ γινόταν μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ καὶ κατὰ τὴν ὀνομασία του, πρόσθεσε τὸ βάπτισμα σὲ νερό, συγκερασμὸς νέας καὶ παλαιᾶς λατρείας.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

◆

Ἀνέκδοτα

Κάποτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρουένης παρακάλεσε τὸν ποιητὴ καὶ κριτικὸ Μαλέρμπ νὰ φάγη σπίτι του καὶ κατόπιν νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κήρυγμα ποὺ θὰ ἔκανε.

Ὁ Μαλέρμπ πῆγε, πράγματι. Ἔφαγε τόσο πολὺ ποὺ βάρυνε κι' ἀποκοιμήθηκε. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος σὰν ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἐκκλησία, σκούντησε τὸν Μαλέρμπ, ὑπενθυμίζοντάς του ὅτι ἦταν ὥρα γιὰ τὴν ἐκκλησία...

— Δὲν βαρυέσαι! τοῦ ἀπάντησε ὁ κριτικός. Ὑπάρχει λόγος νὰ σ' ἀκούσω νὰ ρητορεύης; Καλά... κοιμᾶμαι κι' ἐδῶ!

Ἡ σελὶς τῆς Γυναικὸς

Κουβεντοῦλες

Ἀρραβωνιασμένην Α. Δ.: Τὸ γράμμα σας ποὺ τὸ διάβασα μὲ μεγάλη προσοχὴ μοῦ δίνει νὰ καταλάβω πὼς εἶσθε μία μυαλωμένη μικροῦλα, ποὺ καταλαβαίνετε καλὰ πόση προσπάθεια χρειάζεται γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογενείας. Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιπλώσεως τοῦ νέου σας σπιτιοῦ παίζει κι' αὐτὸ σημαίνοντα ρόλο, γιατὶ πολὺ σωστὰ λέτε ὅτι ἂν δὲν κάμετε ὡραῖο καὶ εὐχάριστο τὸ σπίτι σας πῶς θὰ κάνετε καὶ τὸν ἄντρα σας νὰ τὸ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ βρίσκῃ εὐχαρίστησι μέσα σ' αὐτό; Δὲν χρειάζονται πάντως πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ κανεὶς αὐτό, μόνον γοῦστο, κόπος καὶ φροντίδα. Μετὰ τὴν ἐπίπλωσι ὅμως θὰ στρέψετε καὶ σὲ κάτι ἄλλο τὴν προσοχή σας. Στὸ νὰ κάνετε τὸ σπίτι σας εὐχάριστο ἐντευκτήριο τῶν φίλων τοῦ ἀντρός σας, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ τρέχῃ νὰ τοὺς βρίσκῃ ἔξω. Νὰ συνδεθῆτε μὲ τὶς γυναῖκες τῶν φίλων του γιὰ νὰ ἀποφεύγετε τὴν πλῆξι. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας ἄντρας θέλει νὰ βρῇ στὸ σπίτι του ὄχι μόνον ξεκούρασι, ἀλλὰ καὶ κάτι ποὺ θὰ τὸν κάνῃ νὰ ξεχάσῃ τὶς σκοτοῦρες του.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Τὰ φετεινὰ καπέλλα παρουσιάζουν πολλὲς μορφές. Βλέπομε καπέλλα τρελλὰ καὶ ἰδιόρρυθμα, σχεδὸν ἐξωφρενικά, ἀλλὰ σπεύδομε ἀμέσως νὰ προσθέσουμε ὅτι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ μειοψηφία. Τὰ πιὸ πολλὰ εἶνε κανονικὰ καὶ λογικά, δηλαδὴ «τόκες» πρακτικές, κομψὲς ποὺ φοριοῦνται βαθειὰ στὸ κεφάλι μὲ ἐλαφρὰ κλίσι πρὸς τὰ πίσω.

Οἱ «τόκες» τοῦ φετεινοῦ χειμῶνα ἔχουν διάφορα σχήματα: εἶνε μυτερές, στρογγυλὲς μὲ ψηλὸ ἢ χαμηλὸ τεπέ, στρογγυλὸν κι' αὐτὸν ἢ μυτερόν.

Τὰ ντραπαρίσματα σ' αὐτὲς τὶς τόκες δίνουν καὶ παίρνουν, κάποτε δὲ ἕνα ντραπάρισμα καμωμένο μὲ γοῦστο ἀποτελεῖ καὶ τὸ γαρνίρισμα τῆς τόκας.

Τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς τόκες εἶνε βελοῦδο, καστόρι, χοντρὸ μεταξωτό, πὰν καὶ μάλλινα ὑφάσματα μὲ συνδυασμὸ βελούδινο. Τὸ ἰδιαίτερό τους χαρακτηριστικὸ εἶνε ὅτι εἶνε πολὺ μαλακὰ καὶ ἀσύμμετρα.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο φοριοῦνται δὲν εἶνε πάντα ὁ ἴδιος, γιατὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς κάθε κυρίας, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ἀπὸ τὸν τύπο της γενικά.

Ἂν φορέσωμε λιγάκι στραβὰ τὴν «τόκα» μας δίνομε στὸ πρόσωπό μας μία ἔκφρασι τσαχπίνικη, ἂν τὴ φορέσωμε ὅμως ἴσια ἀποχτοῦμε κάτι τὸ σοβαρό, τὸ σχεδὸν σχολαστικό.

Τὸ χτένισμα ἐπίσης παίζει μεγάλο ρόλο, γιατὶ κάθε χτένισμα θέλει διαφορετικὰ φορεμένη τὴν τόκα. Ἕνα ἴσιο στρωτὸ χτένισμα τὴ θέλει φορεμένη πρὸς τὰ πίσω ἢ μὲ μία μικρὴ κλίσι στὸ ἕνα πλάϊ. Τὸ λιγάκι ἰδιόρρυθμο χτένισμα θέλει μία τόκα μὲ ἀσύμμετρο σχῆμα. Φοριέται τότε μᾶλλον ἐμπρός, μὲ μεγάλη κλίσι στὸ ἕνα πλάϊ καὶ μάλιστα μὲ τὸ γαρνίρισμα τοποθετημένο στὸ ἴδιο πλάϊ.

Τὰ βελάκια εἶνε σχεδὸν ἀπαραίτητα γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ἢ βραδυνὲς τόκες. Εἶνε τὰ βέλα αὐτὰ τούλινα, κεντημένα, πολλὲς φορὲς δὲ μὲ κλωστὲς μεταλλικὲς καὶ στολισμένα μὲ παγιέτες ἢ στράς.

Τὸ μάκρος τῶν βέλων δὲν εἶνε πάντοτε ὅμοιο. Βλέπομε βέλα ποὺ σκεπάζουν ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ ἄλλα ποὺ καλύπτουν τὸ ἐπάνω μόνον μέρος, ὅπως οἱ μισὲς μάσκες. Τὰ βελάκια αὐτὰ λέγονται «λού».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κεντήματα ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω ἔχομε καὶ βέλα καμωμένα ἀπὸ τοῦλι. Ἔχουν ἐπάνω ἀπλικασιὸν ἀπὸ βελοῦδο ἢ σατὲν ποὺ σχηματίζουν λουλούδια ἢ φύλλα ἢ πουά.

Χριστουγεννιάτικα

Ὅσο καὶ νὰ μὴν εἶσθε κοσμικὲς θὰ ἔχετε κάποια φιλικὴ χριστουγεννιάτικη πρόσκλησι. Ἑπομένως καλὸν εἶνε νὰ μιλήσωμε λίγο καὶ γιὰ τὸ ντύσιμό σας ἐκείνης τῆς βραδυᾶς.

Ἐξαρτᾶται βέβαια ἀπὸ τὴν ἐπισημότητα ποὺ θὰ ἔχῃ ἡ συγκέντρωσις. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀκολουθοῦμε τὸ εὐρωπαϊκὸ ἔθιμο τοῦ χριστουγεννιάτικου δέντρου πάντα σχεδὸν ἡ βραδυὰ αὐτὴ παίρνει κάπως ἐπίσημο χαρακτῆρα

Ἂν εἶσθε πολὺ νέα θὰ διαλέξετε εὔθυμα ἀνοιχτὰ χρώματα μπλὲ σιέλ, κίτρινο, βὲρ ἀμάντ, ρόζ, σερὶζ καὶ θὰ κάμετε μὲ αὐτὰ μιὰ ὡραία τουαλεττίτσα ντὲ στύλ. Δηλαδὴ ἐφαρμοστὸ κορσὰζ καὶ φούστα μακρυά, πολὺ πλατειά. Στὶς τουαλέττες ἐπιτρέπονται διάφοροι συνδυασμοὶ ὑφασμάτων καὶ χρωμάτων καὶ γιὰ νὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς ἰδέες θὰ σᾶς περιγράψωμε διάφορα μοντέλα τουαλεττῶν χριστουγεννιάτικης βραδυᾶς.

1ο μοντέλο: Κορσὰζ ἐφαρμοστὸ ἀπὸ μαῦρο ἢ μαρὸν βελοῦδο καὶ φούστα μακρυὰ ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ πλισεδωτὰ βολὰν ἀπὸ κίτρινο τοῦλι, τοποθετημένα τὸ ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Στὴ μέση μία ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο βελοῦδο, ποὺ καταλήγει σὲ φιόγκο. Ἡ τουαλέττα αὐτὴ φοριέται μὲ μαῦρα γκλασὲ γάντια καὶ συμπληρώνεται μὲ ἕνα μαντὼ ἀπὸ λοῦτρ ἢ μὲ ἕνα ντρὰ ἐπανωφόρι ἀμπιγιέ.

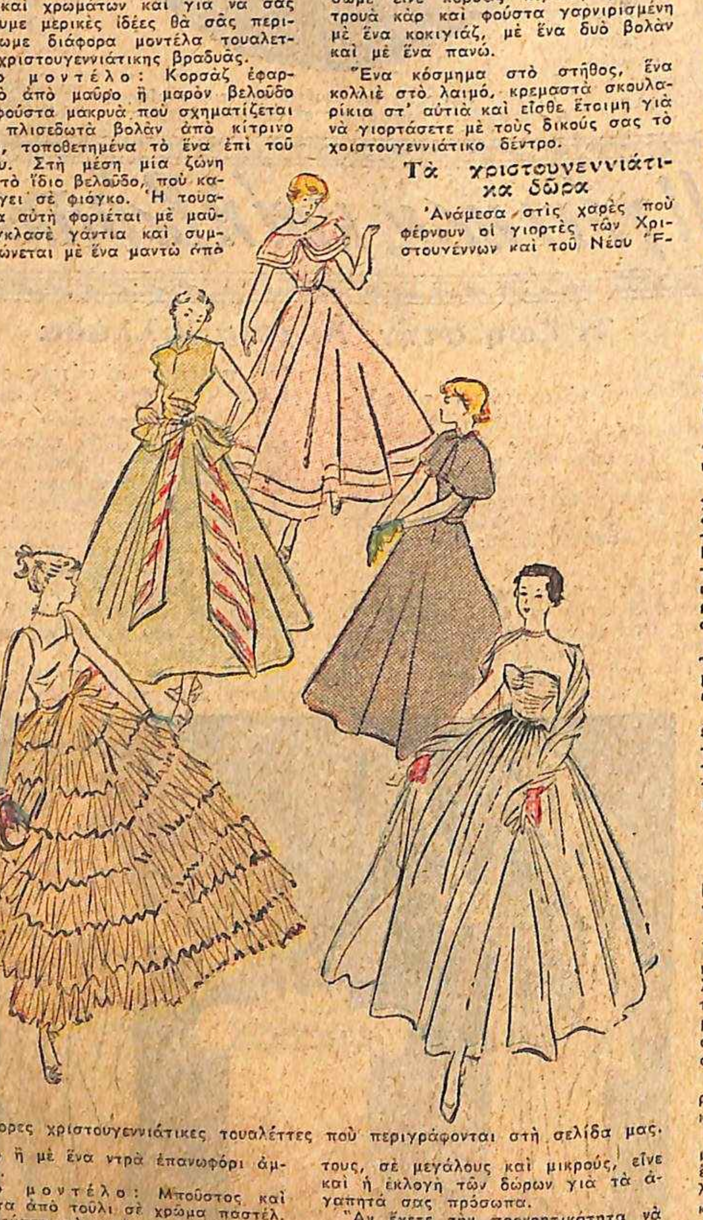

Διάφορες χριστουγεννιάτικες τουαλέττες ποὺ περιγράφονται στὴ σελίδα μας.

2ο μοντέλο: Μποῦστος καὶ φούστα ἀπὸ τοῦλι σὲ χρῶμα παστέλ. Ἡ φούστα πλατειά, μὲ πολλὲς σοῦρες εἶνε μονταρισμένη στὸ κορσάζ, ποὺ στέκεται χωρὶς μανίκια καὶ μπρετέλλες καὶ εἶνε ὅλο σταυρωτὸ μὲ ἀντίθετες σοῦρες ἀπὸ τὶς σοῦρες τῆς φούστας. Μία ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο τοῦλι καλύπτει τοὺς ὤμους, τυλίγεται στὸ ἕνα μπράτσο καὶ πέφτει μὲ ἀφέλεια, κάτω. Γιὰ ἀντίθεσι φορᾶτε κόκκινα γκλασὲ γάντια καὶ στὸ λαιμὸ κολλιὲ ἀπὸ πέρλες.

3ο μοντέλο: Μποῦστος ἐφαρμοστὸς καὶ φούστα ἀν φὸρμ ἀπὸ βελοὺρ ντὲ σουὰ μαῦρο. Μία βαθειὰ κουφόπιετα κόβει τὸ μπροστινὸ φύλλο τῆς φούστας καὶ τὸ κορσὰζ συμπληρώνεται μὲ μιὰ μικρὴ πρόσθετη μπελερίνα ἀπὸ τὸ ἴδιο βελοῦδο.

4ο μοντέλο: Ὁλόκληρο τὸ φόρεμα ἀπὸ ταφτὰ μὲ πλατειὰ φούστα, ἐφαρμοστὸ μποῦστο καὶ μανικάκια κοντά. Στὴ μέση ἔχει μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ φάϊγ ριγὲ κορδέλλα ἄσπρη καὶ κόκκινη.

5ο μοντέλο: Ὅλο τὸ φόρεμα καμωμένο ἀπὸ μουσλίνα, σὲ δυὸ τόνους ρὸζ καὶ ἀχνὸ πράσινο. Ἡ φούστα πολὺ πλατειὰ καὶ ὁ ἐφαρμοστὸς μποῦστος γαρνιρισμένος μ' ἕνα μεγάλο γιακά, ποὺ στὴν πραγματικότητα σχηματίζεται ἀπὸ δυό: τὸν ἕνα πράσινο, τὸν ἄλλον ρόζ.

Ἂν ἡ συγκέντρωσις εἶνε λιγώτερο ἐπίσημη ἕνα ἀπογευματινὸ ἀμπιγιὲ φόρεμα εἶνε ὅ,τι πρέπει.

Δὲν χρειάζεται οὔτε μακρυὰ φούστα, οὔτε ντεκολτὲ κορσάζ. Μόνον τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε θὰ εἶνε ἀνάλογο, εἴτε βελοὺρ ντὲ σουά, εἴτε σατέν, κρὲπ μαροκαίν, ἀκόμη καὶ ἕνα λεπτὸ μάλλινο, ποὺ θὰ τοῦ δώσουμε κάποιο σκέρτσο στὸ ράψιμο, γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ἀμπιγιὲ τόνο.

Ἡ γραμμὴ τὴν ὁποία θ' ἀκολουθήσωμε εἶνε κορσὰζ κιμονό, μανίκια τρουὰ κὰρ καὶ φούστα γαρνιρισμένη μὲ ἕνα κοκιγιάζ, μὲ ἕνα δυὸ βολὰν καὶ μὲ ἕνα πανώ.

Ἕνα κόσμημα στὸ στῆθος, ἕνα κολλιὲ στὸ λαιμό, κρεμαστὰ σκουλαρίκια στ' αὐτιὰ καὶ εἶσθε ἕτοιμη γιὰ νὰ γιορτάσετε μὲ τοὺς δικούς σας τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Τὰ χριστουγεννιάτικα δῶρα

Ἀνάμεσα στὶς χαρὲς ποὺ φέρνουν οἱ γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους, σὲ μεγάλους καὶ μικρούς, εἶνε καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν δώρων γιὰ τὰ ἀγαπητά σας πρόσωπα.

Ἂν ἔχετε τὴν προνοητικότητα νὰ φροντίσετε ἐγκαίρως μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μόνη σας ὡραιότατα πραγματάκια γιὰ νὰ στολίσετε τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο σας, δεδομένου ὅτι τὰ δῶρα αὐτὰ συνήθως δὲν εἶνε δῶρα ἀξίας, ἀλλὰ νόστιμα πραγματάκια διαλεγμένα μὲ γοῦστο. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φτιάξετε μιὰ ὄμορφη θήκη κλειδιῶν, μιὰ γραβάτα, μιὰ τσάντα, ἕνα πορτοφόλι, μιὰ σιγαροθήκη, μιὰ θήκη γιὰ μαντήλια καὶ ἄλλα παρόμοια.

Τὴ θήκη τῶν κλειδιῶν μπορεῖτε νὰ τὴ φτιάξετε ἀπὸ δέρμα γκλασὲ ἢ καστόρι, ποὺ θὰ κλείνῃ μὲ ἕνα ἐκλαὶρ ἢ μὲ μιὰ σοῦστα.

Τὴ γραβάτα τὴ φτιάνετε πλεχτὴ ἢ μεταξωτὴ καὶ κεντᾶτε ἐπάνω δυὸ-τρία μοτίφ. Τὴ θήκη μαντηλιῶν ἀπὸ ἕνα ὄμορφο μεταξωτό, τὴν τσάντα ἀπὸ καστόρι ἢ βελοῦδο ἢ μεταξωτὸ χοντρό, ἀναλόγως τῆς χρήσεως, γιὰ τὴν ὁποία τὴν προορίζετε.

Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ κάνετε καὶ μικρὰ ἀνθρωπάκια, πουλάκια, ζωάκια, ποὺ γίνονται μὲ μαλλιὰ σὲ διάφορα χρώματα καὶ συντελοῦν κι' αὐτὰ μαζὶ μὲ τὶς καμπανοῦλες καὶ τὶς χρωματιστὲς μπάλλες στὸ στολισμὸ τοῦ δέντρου.

Μιὰ ματιὰ στὶς βιτρίνες

Ὄμορφα λαινὰζ λεπτὰ γιὰ φορέματα ἀπογευματινά, χοντρὰ γιὰ ἐπανωφόρια, ζέρσεϋ, μουσλίνες, ταφτάδες, βελοῦδα, σατὲν καὶ πλάϊ τους ριγμένες ὄμορφες ἐσάρπες, γάντια ἰδιόρρυθμα, καπέλλα μὲ βελάκια, μπουτονιέρες, κοσμήματα πολύχρωμα γιὰ κάθε γοῦστο.

Μερικὲς βιτρίνες τραβοῦν ἰδιαίτερα τὴν προσοχή μας. Εἶν' αὐτὲς ποὺ παρουσιάζουν θαυμάσια γουναρικά. Ἕνα μαντὼ ἀπὸ ζιμπελίνα συναγωνίζεται μιὰ τρουὰ κὰρ ζακέττα ἀπὸ ἄγριο βιζόν. Ἕνα ἐπανωφόρι ριχτὸ ἀπὸ ἐρμίνα μᾶς μεταφέρει στὶς παληὲς ἐποχὲς τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαλοπρεπείας, μιὰ ἄσπρη ρενὰρ εἶνε ριγμένη στὸ πλάϊ μιᾶς σκούνξ, ἀλλὰ τὰ σκῆπτρα κατέχει πάντοτε ἡ ρενὰρ ἀρζαντέ, ποὺ χρησιμοποιεῖται, ὡς γνωστόν, σὰν γραβάτα.

Γιὰ ἐπανωφοράκια ἡ γοῦνα ποὺ χρησιμοποιεῖται πιὸ πολὺ ἐφέτος εἶνε ἡ ἄγρια βιζόν, ἀλλὰ εἶνε πανάκριβη. Γι' αὐτὸ λίγες κυρίες μποροῦν νὰ τὴν ἔχουν στὴν γκαρνταρόμπα τους.

Παιδικὰ σύνολα

Γιὰ ἀγοράκι 2-3 χρόνων κάνομε μιὰ ὄμορφη φουσκωτὴ κυλοττίτσα ποὺ κουμπώνει πάνω σὲ μιὰ μπλουζίτσα ὁμοιόχρωμη μὲ στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ φιόγκο. Ὅλο τὸ κοστοῦμι δὲν θέλει πάρα πάνω ἀπὸ 1 μέτρο καὶ 10 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὕφασμα, ὅταν τὸ ὕφασμα ἔχει φάρδος 1 μέτρο καὶ 30 ἑκατοστά.

Γιὰ ἐπανωφοράκια διαλέγουμε ἕνα χοντρὸ λαινὰζ ἢ μπὲζ καὶ τὸ ράβουμε σὲ σχῆμα ριχτό, μὲ κούμπωμα ὡς ἐπάνω καὶ μικρὸ στρογγυλὸ γιακά. Γιὰ κοριτσάκι 3-4 χρόνων διαλέγουμε ἕνα ὄμορφο λαινὰζ μπλὲ νατιὲ καὶ κάνομε ἕνα μονοκόμματο ριχτὸ φορεματάκι ποὺ τὸ γαρνίρομε μ' ἕνα ἄσπρο γιακαδάκι στρογγυλό.

Τὸ ἐπανωφοράκι γιὰ τὸ ἴδιο κοριτσάκι θὰ εἶνε ρεγκλάν, ἀπὸ λαινὰζ μπέζ, ποὺ ἔχει ἀρκετὲς λόξες γιὰ νὰ εἶνε ὅσο χρειάζεται πλατύ.

Συνηθίζονται ὅμως καὶ κάτι ἄλλα ἐπανωφοράκια ποὺ εἶνε λιγώτερο πλατειὰ καὶ ἔχουν ὡς συμπλήρωμα μία πρόσθετη πελερίνα στρογγυλή, πολὺ πρακτική, γιατὶ προφυλάει καὶ ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ βροχή.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Καν Δρούγα: Σᾶς ἀπάντησα ἰδιαιτέρως. Ἐλπίζω νὰ ἐλάβατε τὸ γράμμα μου.

Κοπέλλα τῆς Δράμας: Τὸ γράψιμό σας σᾶς δείχνει ἔξυπνη καὶ μορφωμένη. Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ σκεπτόσαστε ὅτι δὲν πρέπει νὰ παντρευθῆτε γιὰ τὸ λόγο ποὺ μοῦ ἀναφέρετε; Ἐλᾶτε στὰ συγκαλά σας κι' ἀφῆστε ἐλεύθερο τὸν ἑαυτό σας ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ.

Ἄνναν: Γυμναστικὴ τοῦ θώρακος καὶ ψυχρολουσίες. Τὸ καλοκαίρι θαλάσσια μπάνια.

Λουΐζαν Θ. Τ.: Ἀπ' ὅσα μοῦ λέτε σχημάτισα τὴ γνώμη ὅτι θὰ ἔχετε κρυώσει καὶ πρέπει νὰ φορέσετε λαστιχένια κάλτσα ἢ μπότες ἐλαστικές.

Λίλιαν Ἀστερόεσσαν: Μὴ τὰ φαντάζεστε τόσο εὔκολα ὅλα αὐτά. Γιὰ νὰ φτάσετε στὸ ἐπίπεδο τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων χρειάζονται πολλά. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε ἀπὸ ἕνα ἑλληνικὸ στούντιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ κόρη ἑνὸς ὑπουργοῦ ποὺ ἔγινε στὰρ

Ὑπάρχουν κινηματογραφικοὶ ἀστέρες ποὺ ἐπιβάλλονται στὸ κοινὸν ἀπὸ τὴ πρώτη κι' ὅλας ταινία τους, ὅπως ὑπάρχουν πάλι ἄλλοι — ἄνδρες καὶ γυναῖκες — ποὺ ἐνῶ ἔχουν παίξει σὲ ἀρκετὰ φίλμ, ἐξακολουθοῦν ὡστόσο νὰ μένουν ἄγνωστοι στὸν πολὺ κόσμο.

Σουζὰν
ΚΛΟΥΤΙΕ

Ἡ νεαρὴ στὰρ Σουζὰν Κλουτιὲ ἀνήκει ἀναμφισβήτητα στὴν πρώτη κατηγορία. Ἦταν ἀρκετὴ μιὰ καὶ μόνη ταινία της, ἡ ἐξαίρετη «Ἁμαρτωλὰ Κορίτσια», γιὰ νὰ τὴν κάνῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ὄχι μόνο γνωστὴ ἀλλὰ καὶ περιζήτητη στὰρ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου. Ἀλήθεια, ἂν εἴδατε τὸ φίλμ αὐτό, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξεχάσατε εὔκολα τὴ μικρὴ καὶ γοητευτικὴ Μαρία, τὴν ἄτυχη ἐρωτευμένη, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγαπημένο της ποὺ θὰ τὴν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ κόλασι τοῦ ἀναμορφωτηρίου.

Ὁ πρῶτος αὐτὸς ρόλος της, ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, συγκίνησι καὶ ἀλήθεια, τὸν ἑρμήνευσε ἡ νεαρὴ Σουζὰν μὲ μεγάλη κατανόησι καὶ τέχνη. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ἄστρο της λάμπει στὸ εὐρωπαϊκὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα μὲ τόση λάμψι, ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν πολλὲς παληὲς «βεντέτες».

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερα νὰ παίξω ἕνα τόσο δύσκολο ρόλο, σὰν τῆς ἄτυχης Μαρίας, μὲ τόση πειστικότητα καὶ ἀλήθεια, ἔλεγε ἐσχάτως μὲ ἀφέλεια ἡ Σουζάν. Φυσικὰ αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἄγρυπνη προσοχὴ τοῦ ἐμπνευσμένου σκηνοθέτη Ζουλιὲν Ντυβιβιέ. Ἴσως, ὅμως, νὰ ὀφείλεται καὶ στὴν ἐπίδρασι ποὺ εἶχε πάνω μου μιὰ παρόμοια σχεδὸν ἱστορία, ποὺ εἶχα κάποτε διαβάσει.... Πάντως εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μου. Βλέπω ὅτι οἱ σπουδές μου στὴ δραματικὴ τέχνη δὲν πῆγαν χαμένες. Μοναδική μου φιλοδοξία τώρα εἶνε νὰ παρουσιάζωμαι διαρκῶς καλλίτερη. Κι' ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν πατέρα μου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ γίνω καλλιτέχνις.

Ἡ Σουζὰν Κλουτιὲ γεννήθηκε στὴν Ὀττάβα τοῦ Καναδᾶ στὶς 14 Μαΐου τοῦ 1930. Πατέρας της εἶνε ὁ σημερινὸς Καναδὸς ὑπουργὸς τῶν Πληροφοριῶν Κὶνγκ Πρίντερ καὶ μητέρα της μιὰ ὄμορφη Γαλλίδα.

Μέχρι τὸ 1947 ἡ Σουζάν, ποὺ εἶχε μεγαλώσει στὸ μεταξὺ καὶ εἶχε γίνει μιὰ νόστιμη δεσποινιδοῦλα, εὐαίσθητη, ρωμαντική, μὲ ὄμορφο πρόσωπο καὶ μεγάλα ὀνειροπόλα μάτια, βρισκόταν βέβαια σὲ ἀνώτερο κοινωνικὸ ἐπίπεδο, ἀφοῦ ἦταν κόρη ὑπουργοῦ, ἀλλὰ δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι μόλις θὰ τελείωνε τὶς σπουδές της στὸ μοναστήρι «Μαργκερὶτ Μπουρζουᾶ» τῆς Ὀττάβας, θὰ γινόταν καλλιτέχνις καὶ μάλιστα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου!

—Ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας μου, ἔτσι κι' ἐγὼ θαύμαζα τοὺς ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου, ἀναφέρει ἡ ἴδια. Ἤθελα βέβαια νὰ γίνω στάρ, ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο; Ὁπωσδήποτε ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ ζητήσω πολὺ σύντομα τὴν ἀνεξαρτησία μου, γιὰ νὰ κερδίσω ὅπως ἤθελα ἐγὼ τὴ ζωή μου...

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ ἔρθῃ σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν πατέρα της. Ἐκεῖνος ἤθελε νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ Σουζὰν μιὰ ἐπιστημονικὴ καρριέρα. Μπροστὰ ὅμως στὴν ἐπιμονή της ὁ πατέρας ὑποχώρησε καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ν. Ὑόρκη ὑπὸ ἕναν ὅρο: ἂν σὲ ἕξη μῆνες δὲν γινόταν κάτι, θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ γυρίσῃ πάλι κοντά του καὶ τότε θὰ πήγαινε στὸ Πανεπιστήμιο.

Ἡ τύχη ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς Σουζάν. Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἄφιξί της στὴ Ν. Ὑόρκη προσελήφθη ὡς μαννεκὲν σ' ἕνα μεγάλο Οἶκο μόδας. Λίγο ἀργότερα ὅμως παράτησε τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς μοντέλλο σ' ἕναν γνωστὸ ζωγράφο - φωτογράφο. Ἔγινε δηλαδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ «κόβερ - γκέρλς», τὰ ὄμορφα ἐκεῖνα κορίτσια ποὺ οἱ φωτογραφίες τους στολίζουν τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἀμερικάνικων περιοδικῶν μεγάλης κυκλοφορίας.

Μιὰ τέτοια λοιπὸν καλλιτεχνική, ἀλλὰ καὶ ἐκφραστικὴ φωτογραφία της πρόσεξε ὁ διάσημος σκηνοθέτης Οὐΐλλιαμ Οὐάλλερ καὶ προσέλαβε τὴ Σουζάν. Τὴν «μεταμόρφωσε» λιγάκι καὶ κατόπιν τὴν πῆρε μαζί του στὸ Χόλλυγουντ, δίνοντάς της ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φίλμ «Πειρασμός», μὲ τὴν Μὲρλ Ὄμπερον. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Σουζὰν ἦταν σημαντικὴ ἀλλὰ χωρίς... συνέχεια. Δὲν μπόρεσε δηλαδὴ νὰ βρῇ ἕναν ἀκόμη ρόλο τῆς προκοπῆς.

Ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου ἀφοῦ μαθήτεψε κοντὰ στὸν ἠθοποιὸ καὶ σκηνοθέτη Λουΐ Ζουβέ, ἔπαιξε στὸ θέατρο καὶ κατόπιν τὸ ρόλο τῆς Μαρίας στὴν ταινία «Ἁμαρτωλὰ κορίτσια». Ἡ τέχνη της ἐνθουσίασε κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ διάσημο Ὄρσον Γουέλλες ποὺ τὴν προσέλαβε ἀμέσως ὡς πρωταγωνίστρια στὴ ταινία του «Ὀθέλλος» ποὺ γύρισε στὴν Ἰταλία.

Ἡ νεαρὰ στὰρ Σουζὰν Κλουτιὲ

Ἔτσι λοιπὸν ἔγινε στὰρ ἡ Σουζὰν Κλουτιέ.

Σήμερα ἡ νεαρὴ πρωταγωνίστρια βρίσκεται πότε στὸν Καναδᾶ, πότε στὴ Γαλλία καὶ πότε στὴν Ἰταλία. Φυσικὰ εἶναι ἀνύπαντρη καὶ φαίνεται ὅτι θὰ μείνῃ ἀκόμη, παρ' ὅλα ὅσα γράφονται γι' αὐτήν. Λένε π. χ. ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμη ποὺ γύριζε τὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς τῆς πρώτης ταινίας της μὲ τὸν συμπαθέστατο ἠθοποιὸ Σὲρζ Ρετζιανί, ἡ καρδιά της δὲν ἔμεινε ἀδιάφορη γι' αὐτόν. Οἱ ἐκδρομές τους, μὲ σκὶ στὶς χιονισμένες Ἄλπεις εἶχαν δώσει ἀφορμὴ γιὰ πολλὲς παρεξηγήσεις. Ὁ Σὲρζ ὅμως, εἶναι παντρεμμένος ἀπὸ χρόνια κι' ἔτσι, καθὼς φαίνεται, τὸ εἰδύλλιο τῆς Σουζὰν θὰ μείνῃ μόνο εἰδύλλιο...

Ἡ παρηγοριὰ ὅμως θὰ ἔλθῃ πολὺ γρήγορα...

Π. ΕΡΒΙΕ

Ἑλληνικὸ διήγημα

Ἡ γαλοπούλα τοῦ θανάτου

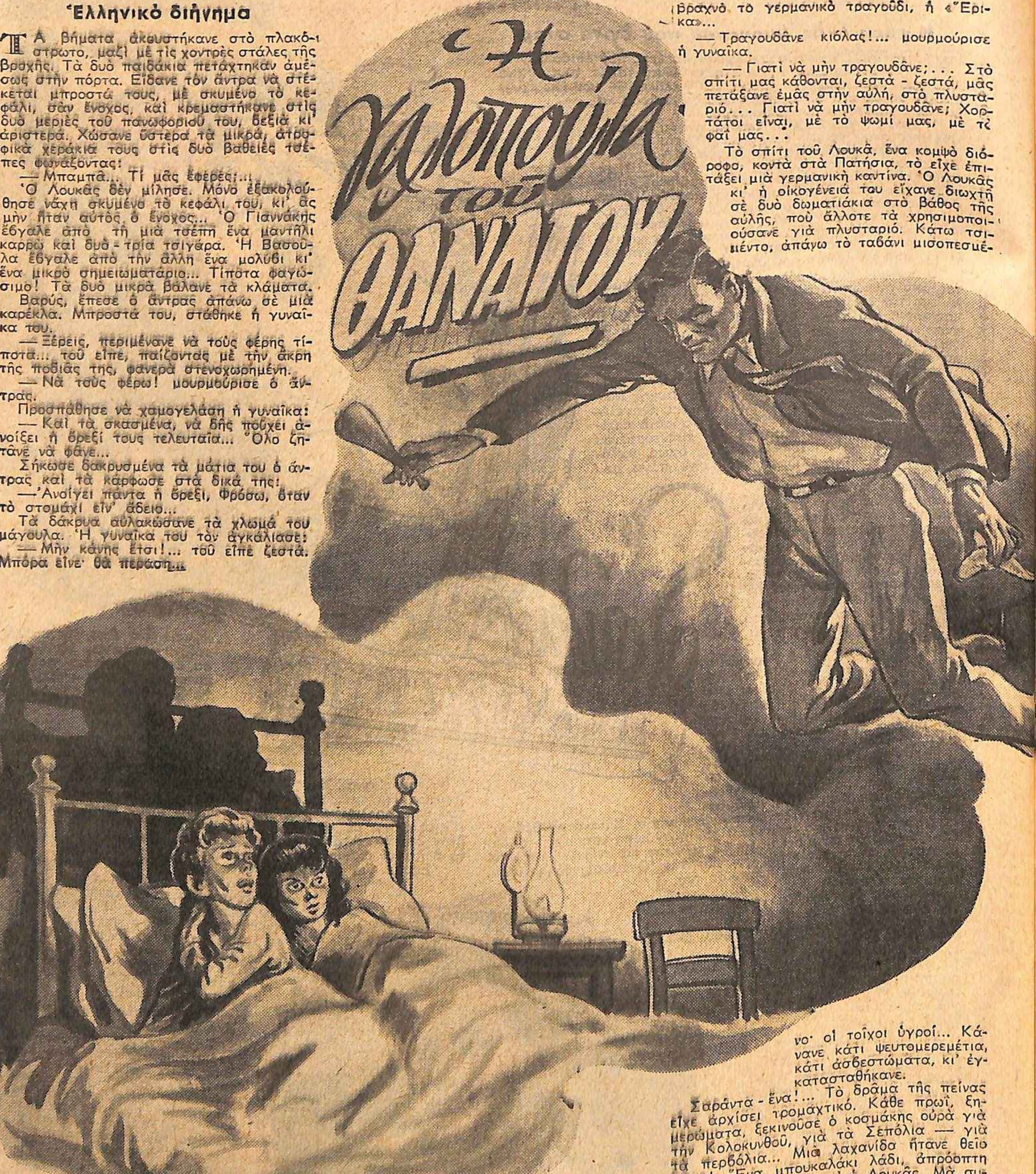

Τὰ δυὸ παιδάκια εἴχαν ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κρεββατιοῦ...

ΤΑ βήματα ἀκουστήκανε στὸ πλακόστρωτο, μαζὶ μὲ τὶς χοντρὲς στάλες τῆς βροχῆς. Τὰ δυὸ παιδάκια πετάχτηκαν ἀμέσως στὴν πόρτα. Εἴδανε τὸν ἄντρα νὰ στέκεται μπροστά τους, μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι, σὰν ἔνοχος, καὶ κρεμαστήκανε στὶς δυὸ μεριὲς τοῦ πανωφοριοῦ του, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Χώσανε ὕστερα τὰ μικρά, ἀτροφικὰ χεράκια τους στὶς δυὸ βαθειὲς τσέπες φωνάζοντας:

— Μπαμπᾶ... Τί μᾶς ἔφερες;...

Ὁ Λουκᾶς δὲν μίλησε. Μόνο ἐξακολούθησε νάχη σκυμένο τὸ κεφάλι του, κι' ἂς μὴν ἦταν αὐτὸς ὁ ἔνοχος... Ὁ Γιαννάκης ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μιὰ τσέπη ἕνα μαντῆλι καρρῶ καὶ δυὸ-τρία τσιγάρα. Ἡ Βασούλα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἕνα μολύβι κι' ἕνα μικρὸ σημειωματάριο... Τίποτα φαγώσιμο! Τὰ δυὸ μικρὰ βάλανε τὰ κλάματα.

Βαρύς, ἔπεσε ὁ ἄντρας ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Μπροστά του, στάθηκε ἡ γυναῖκα του.

— Ξέρεις, περιμένανε νὰ τοὺς φέρης τίποτα... τοῦ εἶπε, παίζοντας μὲ τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της, φανερὰ στενοχωρημένη.

— Νὰ τοὺς φέρω! μουρμούρισε ὁ ἄντρας.

Προσπάθησε νὰ χαμογελάση ἡ γυναῖκα:

— Καὶ τὰ σκασμένα, νὰ δῆς ποὔχει ἀνοίξει ἡ ὄρεξί τους τελευταῖα... Ὅλο ζητᾶνε νὰ φᾶνε...

Σήκωσε δακρυσμένα τὰ μάτια του ὁ ἄντρας καὶ τὰ κάρφωσε στὰ δικά της:

— Ἀνοίγει πάντα ἡ ὄρεξι, Φρόσω, ὅταν τὸ στομάχι εἶν' ἄδειο...

Τὰ δάκρυα αὐλακώσανε τὰ χλωμά του μάγουλα. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγκάλιασε:

— Μὴν κάνης ἔτσι!... τοῦ εἶπε ζεστά. Μπόρα εἶνε· θὰ περάση...

— Τὸ ξέρω, καὶ τὸ ἐλπίζω... Ἐμεῖς οἱ μεγάλοι μποροῦμε νὰ περιμένουμε· αὐτὰ τὰ μωρὰ ὅμως;... Δὲν τὰ βλέπεις;... Φέξανε...

Τὰ δυὸ παιδάκια εἴχανε ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κρεββατιοῦ, ἀπάνω στὴν κόκκινη φλοκωτὴ κουβέρτα. Εἴχανε πάψει νὰ κλαῖνε, καὶ μόνο κανένας λυγμὸς ἀνατάραζε ποῦ καὶ ποῦ τὰ στηθάκια τους...

Σήκωσε τὸ χέρι του κλεισμένο σὲ γροθιὰ ὁ Λουκᾶς, καὶ μούγκρισε:

— Ἄτιμοι!...

Σὰν ἀπάντησί του, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω βραχνὸ τὸ γερμανικὸ τραγοῦδι, ἡ «Ἔρικα»...

— Τραγουδᾶνε κιόλας!... μουρμούρισε ἡ γυναῖκα.

— Γιατὶ νὰ μὴν τραγουδᾶνε;... Στὸ σπίτι μας κάθονται, ζεστὰ-ζεστά, μᾶς πετάξανε ἐμᾶς στὴν αὐλή, στὸ πλυσταριό... Γιατὶ νὰ μὴν τραγουδᾶνε; Χορτάτοι εἶναι, μὲ τὸ ψωμί μας, μὲ τὸ φαΐ μας...

Τὸ σπίτι τοῦ Λουκᾶ, ἕνα κομψὸ διόροφο, κοντὰ στὰ Πατήσια, τὸ εἶχε ἐπιτάξει μιὰ γερμανικὴ καντίνα. Ὁ Λουκᾶς κι' ἡ οἰκογένειά του εἴχανε διωχτῆ σὲ δυὸ δωματιάκια στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ποὺ ἄλλοτε τὰ χρησιμοποιούσανε γιὰ πλυσταριό. Κάτω τσιμέντο, ἀπάνω τὸ ταβάνι μισοπεσμένο· οἱ τοῖχοι ὑγροί... Κάνανε κάτι ψευτομερεμέτια, κάτι ἀσβεστώματα, κι' ἐγκατασταθήκανε.

Σαράντα-ἕνα!... Τὸ δρᾶμα τῆς πείνας εἶχε ἀρχίσει τρομαχτικό. Κάθε πρωΐ, ξημερώματα, ξεκινοῦσε ὁ κοσμάκης οὐρὰ γιὰ τὴν Κολοκυνθοῦ, γιὰ τὰ Σεπόλια — γιὰ τὰ περβόλια... Μιὰ λαχανίδα ἦτανε θεῖο δῶρο! Ἕνα μπουκαλάκι λάδι, ἀπρόοπτη εὐτυχία... Ξεκινοῦσε κι' ὁ Λουκᾶς. Μὰ συχνὰ γύριζε μὲ τὰ χέρια του ἄδεια — νά, ὅπως ἀπόψε!... Καί, ξημερώνανε Χριστούγεννα...

Τὰ μικρά, νανουρισμένα ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά τους, εἴχανε κοιμηθῆ, τὸ ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου... Ζύγωσε ἡ Φρόσω, τὰ ξάπλωσε δίπλα-δίπλα, καὶ τὰ σκέπασε...

— Σιγὰ μὴν τὰ ξυπνήσης... ἔκανε βραχνὰ ὁ Λουκᾶς. Καὶ θυμηθοῦνε πάλι τὴν πεῖνα τους...

Τὸ κρύο ἦτανε τσουχτερὸ μέσ' στὴν καμαροῦλα. Τὸ ἕνα τζάμι ἦτανε σπασμένο, καὶ κολλημένο μ' ἐφημερίδα. Ἡ λαμπίτσα, γεμισμένη μὲ ἀκάθαρτο πετρέλαιο, κάπνιζε ἐλεεινά.

Πῆρε ὁ Λουκᾶς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ χῦμα τσιγάρα του, τ' ἄναψε σιωπηλὸς κι' ἔμεινε μὲ σκυμένο κεφάλι, πνιγμένος στοὺς πικροὺς συλλογισμούς του.

Τώρα, οἱ γερμανικὲς φωνὲς ἀπὸ τὸ μπρὸς σπίτι εἴχανε γίνει μιὰ βραχνὴ χορωδία. Πετάχτηκε ὀρθὸς ὁ Λουκᾶς, καὶ πάτησε μὲ λύσσα τὸ τσιγάρο του στὸ τσιμέντο.

— Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀκούω!... οὔρλιασε. Τὰ κτήνη! Τρῶνε καὶ πίνουνε μέσ' στὰ μάτια μας, τὶς σάρκες μας, τὸ αἷμα μας!...

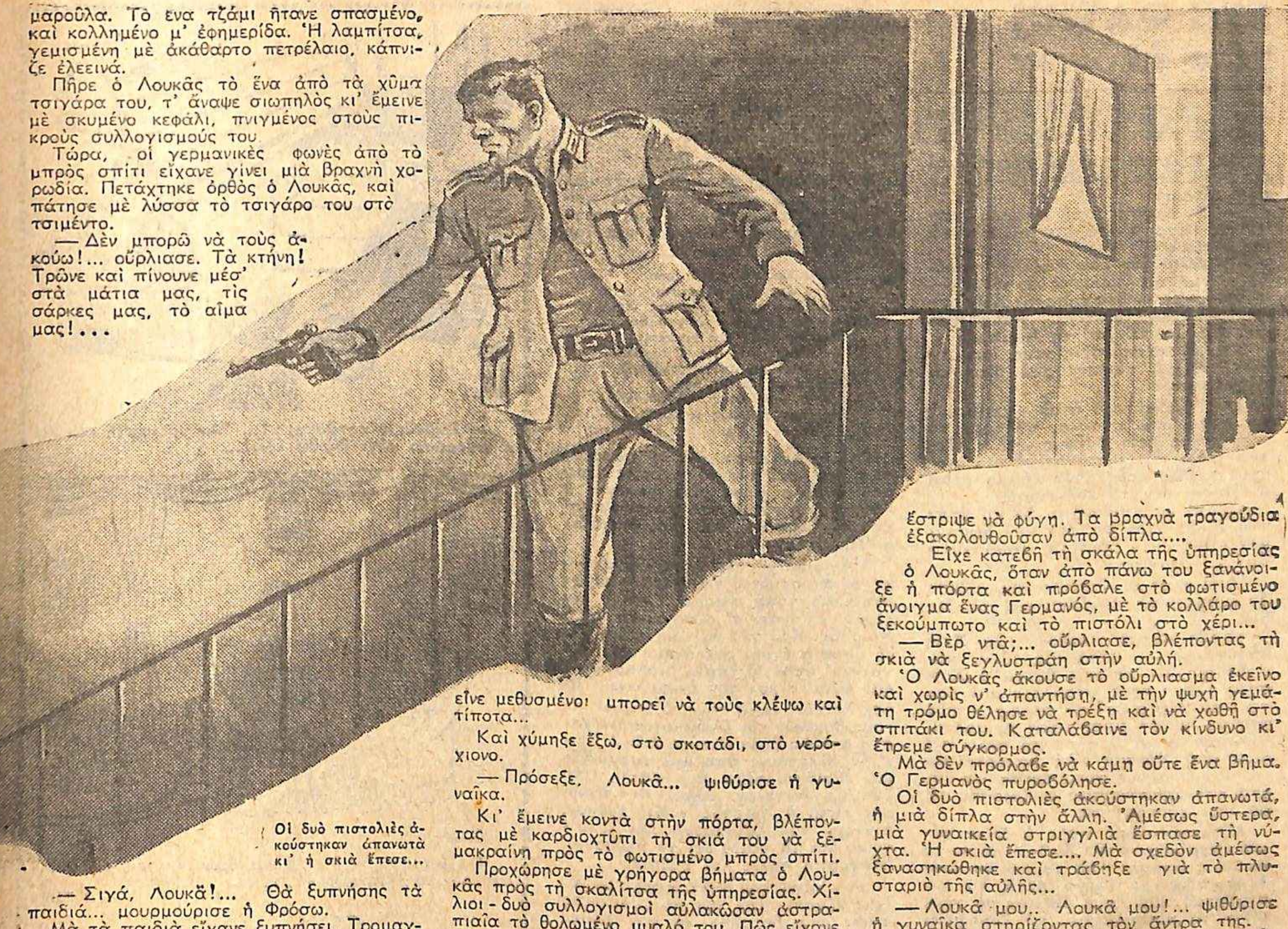

Οἱ δυὸ πιστολιὲς ἀκούστηκαν ἀπανωτὰ κι' ἡ σκιὰ ἔπεσε...

— Σιγά, Λουκᾶ!... Θὰ ξυπνήσης τὰ παιδιά... μουρμούρισε ἡ Φρόσω.

Μὰ τὰ παιδιὰ εἴχανε ξυπνήσει. Τρομαγμένα, κυττάζανε τὸν πατέρα τους ποὺ περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω, σκοτεινός, ἀπειλητικός..

— Χριστούγεννα, βλέπεις, γι' αὐτούς... Μόνο γι' αὐτούς...

Τὰ δυὸ παιδάκια εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξανακλαῖνε. Πῆγε κοντά τους ἡ μάνα τους, προσπάθησε νὰ τὰ ἡμερέψη.

— Τί πολεμᾶς ἄδικα, μωρὲ Φρόσω;... φώναξε ὁ Λουκᾶς. Πεινᾶνε!... Δὲν καταλαβαίνεις;... Τὸ ἄδειο στομάχι τους δὲν τ' ἀφήνει νὰ κοιμηθοῦνε!...

Ἡ γυναῖκα ἔκλαιγε σιγανά. Ψιλόβροχο τοῦ πόνου τὰ δάκρυά της, ἀσταμάτητο, ἐκνευριστικό...

Ὁ ἄντρας πῆγε ἀπὸ πάνω της, καὶ τὴν κούνησε δυνατά:

— Πᾶψε!...

Ἔπαψε ἡ γυναῖκα· πάψανε τρομαγμένα καὶ τὰ παιδιά...

— Καὶ ξημερώνουνε Χριστούγεννα... συνέχισε πιὸ σιγὰ ὁ ἄντρας. Χριστούγεννα γιὰ ὅλους, γιὰ ὅλη τὴ γῆ...

Ξανακούστηκε ἡ «Ἔρικα» μὲ μιὰ δυνατὴ κορῶνα στὸ τέλος...

— Ἀπόψε δὲν γεννιέται ὁ Χριστὸς παρὰ μονάχα γιὰ τοὺς Γερμανούς!... συνέχισε ὁ Λουκᾶς.

— Μὴ βλαστημᾶς, ἄντρα μου... ἔκανε ἡ γυναῖκα.

— Ναί, μ' αὐτοὶ τρῶνε! Δὲν καταλαβαίνεις;... Κάθονται στὸ καλοστρωμένο τους τραπέζι, μὲ τὰ ὀρεχτικά τους φαγιὰ ὅλα ἄφθονα... Αὔριο θὰ πετάξουνε τ' ἀποφάγια στὰ σκουπίδια... Οὔτε αὐτὰ δὲν θὰ τὰ χαροῦνε τὰ παιδάκια μας, Φρόσω...

— Σῶπα!... Μὲ τρελλαίνεις...

Τὰ παιδιὰ κλαίγανε τώρα μὲ σπαραχτικὰ ἀναφυλλητά. Κούμπωσε τὸ πανωφόρι του ὁ ἄντρας, καὶ τράβηξε ἀποφασιστικὰ γιὰ τὴν πόρτα.

— Ποῦ πᾶς;... τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του, καὶ πετάχτηκε δίπλα του.

— Πάω νὰ τοὺς ζητιανέψω κάτι... Ἂν εἶνε μεθυσμένοι μπορεῖ νὰ τοὺς κλέψω καὶ τίποτα...

Καὶ χύμηξε ἔξω, στὸ σκοτάδι, στὸ νερόχιονο.

— Πρόσεξε, Λουκᾶ... ψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

Κι' ἔμεινε κοντὰ στὴν πόρτα, βλέποντας μὲ καρδιοχτῦπι τὴ σκιά του νὰ ξεμακραίνη πρὸς τὸ φωτισμένο μπρὸς σπίτι.

Προχώρησε μὲ γρήγορα βήματα ὁ Λουκᾶς πρὸς τὴ σκαλίτσα τῆς ὑπηρεσίας. Χίλιοι-δυὸ συλλογισμοὶ αὐλακῶσαν ἀστραπιαῖα τὸ θολωμένο μυαλό του. Πῶς εἴχανε πέσει τόσο χαμηλά;... Νά, σὰ χτὲς ἀκόμα, τοῦ φαινότανε πὼς ζούσανε μέσα στὸ καλοζεσταμένο σπιτάκι του, ἐπιπλωμένο μὲ γοῦστο, μὲ τὴ γυναῖκα του, μὲ τὰ δυὸ παιδάκια του ποὺ παῖζαν ἀμέριμνα δίπλα, καλοντυμένα, χορτασμένα, ροδοκόκκινα... Οἱ δουλειές του πηγαίνανε καλά. Ἡ εὐτυχία εἶχε ροδίσει ἁπαλὰ τὴ ζωή τους. Καί, ξαφνικά, σὰν ἀστροπελέκι ξέσπασε ὁ πόλεμος!... Ἡ δυστυχία ἀγκάλιασε σιγὰ-σιγὰ τὴν Εὐρώπη. Τρύπωσε σὰ φρικιαστικὸ ἑρπετὸ κι' ὡς τὴν Ἑλλάδα, ὡς τὸ σπιτάκι τους... Μιὰ μέρα ἦρθαν οἱ Γερμανοὶ νὰ τὸ ἐπιτάξουνε. Τὰ ἔπιπλά τους, ποὔχανε γίνει μὲ τόσες προσπάθειες, μὲ τόσες στερήσεις, πεταχτήκανε μισοσπασμένα στὴν αὐλή. Κι' ἡ οἰκογένεια σύρθηκε μὲ τραυματισμένη βαθειὰ τὴν ψυχὴ ὡς τὸ μικρὸ πλυσταριὸ τῆς αὐλῆς... Πότε θὰ τέλειωναν ὅλ' αὐτά;... Φριχτὴ χρονιὰ ἡ φετεινή! Σωρὸς τὰ πτώματα κάθε μέρα μέσ' στὰ κάρρα τῆς Δημαρχίας. Στοὺς δρόμους, σὲ κάθε γωνιά, κι' ἀπὸ ἕνα φάντασμα σκελετωμένο, ποὺ ἅπλωνε τὰ χέρια του γιὰ ἐλεημοσύνη... Ποιός νὰ δώση, ὅμως;... Ποιός εἶχε;... Ἡ δυστυχία σκληραίνει τοὺς ἀνθρώπους. Κάνει πέτρα τὶς ψυχές. Πῶς νὰ δώση κανείς, ἅμα δὲν ἔχει ὁ ἴδιος;... Οἱ φυματικοὶ κάναν αἱμόπτυσι στὰ πεζοδρόμια... Κι' ἀπάνω στὸ αἷμα πατάγανε χωρὶς οἶκτο οἱ γερμανικὲς μπόττες...

... Μὲ προφύλαξι, ἀνέβηκε τὰ σιδερένια σκαλοπάτια τῆς ὑπηρεσίας ὁ Λουκᾶς. Φτάνοντας στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, κόλλησε τὸ πρόσωπό του στὸ τζάμι. Δὲν εἶδε κανέναν... Ἔσπρωξε τὴν πόρτα, καὶ μπῆκε. Ἡ μυρουδιὰ τῶν φαγητῶν τὸν ζάλισε. Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ μὴν πέση...

Στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη λαμαρίνα, βρισκόντουσαν δυὸ γαλοποῦλες, καλοψημένες, ροδοκόκκινες. Ἀποφασιστικά, ὁ Λουκᾶς ἔκοψε ὅ,τι μπόρεσε — ἕνα μπουτάκι, μιὰ φτεροῦγα. Κι' ἔστριψε νὰ φύγη. Τὰ βραχνὰ τραγούδια ἐξακολουθοῦσαν ἀπὸ δίπλα...

Εἶχε κατεβῆ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας ὁ Λουκᾶς, ὅταν ἀπὸ πάνω του ξανάνοιξε ἡ πόρτα καὶ πρόβαλε στὸ φωτισμένο ἄνοιγμα ἕνας Γερμανός, μὲ τὸ κολλάρο του ξεκούμπωτο καὶ τὸ πιστόλι στὸ χέρι...

— Βὲρ ντά;... οὔρλιασε, βλέποντας τὴ σκιὰ νὰ ξεγλυστράη στὴν αὐλή.

Ὁ Λουκᾶς ἄκουσε τὸ οὔρλιασμα ἐκεῖνο καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήση, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο θέλησε νὰ τρέξη καὶ νὰ χαθῆ στὸ σπιτάκι του. Καταλάβαινε τὸν κίνδυνο κι' ἔτρεμε σύγκορμος.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ κάμη οὔτε ἕνα βῆμα. Ὁ Γερμανὸς πυροβόλησε.

Οἱ δυὸ πιστολιὲς ἀκούστηκαν ἀπανωτά, ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη. Ἀμέσως ὕστερα, μιὰ γυναικεία στριγγλιὰ ἔσπασε τὴ νύχτα. Ἡ σκιὰ ἔπεσε... Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ξανασηκώθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ πλυσταριὸ τῆς αὐλῆς...

— Λουκᾶ μου.. Λουκᾶ μου!... ψιθύρισε ἡ γυναῖκα στηρίζοντας τὸν ἄντρα της.

Ἐκεῖνος περπατοῦσε τρικλίζοντας. Μπῆκε μέσα στὴν καμαροῦλα ἀφήνοντας πίσω του μουντὲς στάλες ἀπάνω στὶς λάσπες, κι' ὕστερα ἀπάνω στὸ τσιμέντο. Κρατοῦσε σπασμωδικὰ στὸ ἕνα χέρι τὴ φτεροῦγα, στὸ ἄλλο τὸ μπουτάκι τῆς γαλοπούλας. Ματωμένα ἀπ' τὸ αἷμα τὸ δικό του! Πῆγε στὸ κρεββάτι καὶ τάδωσε, τὸ ἕνα στὸ Γιαννάκη τ' ἄλλο στὴ Βασούλα. Κι' ὕστερα ἔπεσε. Γύρω του ἁπλώθηκε ἕνας μεγάλος ὁλοκόκκινος λεκές...

— Λουκᾶ!... στρίγγλισε ἡ γυναῖκα, πέφτοντας ἀπάνω του καὶ φιλῶντας σὰν τρελλὴ τὰ ματωμένα του μαλλιά.

Ἀπάνω στὸ κρεββάτι, τὰ δυὸ παιδάκια εἴχανε ἀρχίσει νὰ τρῶνε τὶς μερίδες ποὺ τοὺς εἶχε στείλει ἀπρόοπτα ἡ τύχη ἀπὸ τὴν χριστουγεννιάτικη γαλοποῦλα τοῦ θανάτου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

◆◆◆

Λαϊκὲς προλήψεις γιὰ τὰ δῶρα

Ὑπάρχουν μερικὰ δῶρα πού, ὅπως πιστεύεται, φέρνουν εὐτυχία σὲ κεῖνον ποὺ τὰ λαβαίνει, ὅπως ὑπάρχουν κι' ἄλλα ποὺ φέρνουν δυστυχία.

Λοιπόν, φέρνουν εὐτυχία ὅταν δίνωνται ἀπὸ ἄντρα σὲ γυναῖκα: Τὰ ρολόγια, μὲ διαφορὰ πώς, πρὶν τὰ δώση, νὰ χαράξη κάτι ἀπάνω. — Μιὰ δαχτυλήθρα ἀπὸ χρυσάφι ἢ ἀσήμι. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ τὴ φορέση στὸ μικρὸ δαχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του. — Ἕνα βιβλίο (πρέπει νὰ εἶναι δεμένο). — Ἕνα βάζο γιὰ ἄνθη (νὰ μὴν εἶναι πουθενὰ ραϊσμένο ἢ χτυπημένο).

Ἀπὸ γυναῖκα σὲ ἄνδρα: Ἕνα λεύκωμα. — Ἕνα βιολί. — Ἕνα πεννάκι (πρέπει νὰ τὸ πάρη μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι). — Μιὰ ζώνη πέτσινη.

Φέρνουν δυστυχία:

Ἀπὸ ἄνδρα σὲ γυναῖκα: Ἕνα καρνέ. — Μιὰ φωτογραφία (ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθῆ, πρέπει νὰ δοθῆ ἀπ' τὴν ἀνάποδη). — Μιὰ λίμα γιὰ τὰ νύχια. — Ἕνας καθρέφτης (σημαίνει ἀπιστία).

Ἀπὸ γυναῖκα σὲ ἄνδρα: Μιὰ φωτογραφία. — Μιὰ ξυριστικὴ μηχανή. — Ἕνας καθρέφτης. — Ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι μὲ τὰ ψηφία του. — Ἕνα κίτρινο ἄνθος. — Μιὰ κλωστή.

ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ τῶν ἀλόγων

Ποιὰ ζῶα βοήθησαν τὸν Θεάνθρωπο μετὰ τὴ γέννησί Του

Τὰ Χριστούγεννα οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ ζευνάδες συνηθίζουν νὰ λὲν μὲ περηφάνεια:

— Ὁ ἀφέντης τοῦ κόσμου γεννήθηκε μέσα σ' ἕνα μαντρί, σὰν τὰ δικά μας!

Γι' αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου παράξενο πὼς οἱ Ἕλληνες ἀγρότες — οἱ ξωμάχοι — θεωροῦνε τὰ Χριστούγεννα σκόλη μεγάλη, παραπάνω, γι' αὐτούς, κι' ἀπ' τὴ Λαμπρή.

Καὶ οἱ παραδόσεις τους, ποὺ μιλᾶν γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Μεσσία, ἀναφέρουν:

«Τὰ βώδια ποὺ ἦταν μαντρισμένα μέσα στὸ σταῦλο, γλύψανε τὸ νεογέννητο θεῖο βρέφος καὶ τ' ἀρνιά, πάλι, τὸ ζέσταιναν μὲ τὴν πνοή τους καθὼς ἦρθε στὸν κόσμο μέσα σ' ἐκείνη τὴν παγερὴ νύχτα.

»Μόνο τὰ γαϊδούρια, ἂν κι' ἦταν τοῦ ἴδιου σταύλου, δὲν τοῦ δώσανε τὴν παραμικρὴ βοήθεια, παρὰ γύρισαν κι' ἔφυγαν»!

Ἀπὸ τότε ὁ Χριστὸς συμπάθησε ξεχωριστὰ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βώδια.

«Κάθε νύχτα, λοιπόν, τῶν Χριστουγένων — κατὰ τὶς ἴδιες παραδόσεις — παίρνει βόλτα ὁ Χριστὸς ὅλους τοὺς σταύλους καὶ ρωτάει τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα πῶς περνᾶν κι' ἂν εἶναι καλὰ ταϊσμένα. Φοβισμένοι οἱ βοσκοὶ μὴ ποῦν τὰ ζῶα στὸ Χριστὸ πὼς κακοπερνοῦν τὰ παραταΐζουν γερὰ ἐκείνη τὴ νύχτα καὶ πηγαίνοντας ὁ Χριστὸς τὰ βρίσκει χορτασμένα.

»Ξημερώνοντας πάλι ἡ ἅγια μέρα πηγαίνουν στῶν βωδιῶν μέσα τὸ σταῦλο, ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο κράξιμο πετεινοῦ (λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα), καὶ τοὺς δίνουνε νὰ γλύψουν τὸ χριστόψωμο, τὸ ζυμωμένο ἀπ' τὴν παραμονή. Κι' ἂν δὲν τὸ δώσουν τῶν βωδιῶν νὰ τὸ γλύψουνε, τότε ἐκεῖνα φωνάζουν: Μεέέέ! καὶ τὸ ἀναζητοῦνε γιατὶ θυμοῦνται ποὺ γλύφανε καὶ τὸ νεογέννητο Χριστό».

Τὸ πραγματικὸ τραγοῦδι ποὺ πρέπει νὰ τραγουδᾶνε τὰ παιδιὰ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων δὲν εἶναι σύμφωνα μὲ τὶς παλιότερες παραδόσεις τὸ γνωστό:

> Καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντες,
> κι' ἂν εἶνε ὁρισμός σας κλπ.

Εἶναι ἕνα ἄλλο πολὺ λίγο γνωστό, ἀλλὰ ὡραιότατο ἀληθινά, ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

> Χριστούγεννα πρωτούγεννα,
> πρώτη γιορτὴ τοῦ κόσμου
> ὁποῦ γεννήθη ὁ Χριστὸς
> νὰ σώση τους ἀνθρώπους.
> Στὸ μέλι ἐγεννήθηκε,
> στὸ μέλι ἀναθράφτη
> . . . .

Καὶ τελειώνει μὲ τὴν ἔκκλησι τῶν παιδιῶν ποὺ «τὰ λένε» πρὸς τὸν νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ νὰ μὴ τσιγκουνευτῆ νὰ τοὺς πληρώση γιὰ τὸν κόπο τους καὶ τὶς εὐχές:

> Βάλε καὶ τὸ χεράκι σου
> στὴν ἀργυρῆ σου τσέπη.
> Ἂν εἶνε χίλιες δός μας τες,
> κι' ἂν εἶν' καὶ δυὸ χιλιάδες,
> ἂν εἶνε τρεῖς καὶ τέσσερες,
> κι' αὐτὲς μὴν τὶς λυπᾶσαι.
> Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὔρθαμε
> πέτρα νὰ μὴ ραΐση
> κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ
> χρόνους πολλοὺς νὰ ζήση.

★

Περίεργες εἶναι καὶ οἱ παραδόσεις τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ τί ἔγινε μέσα στὸ σταῦλο ὅπου εἶχε γεννηθῆ ὁ Χριστὸς τὴ νύχτα τῆς γενικῆς σφαγῆς τῶν νηπίων, ποὺ εἶχε διατάξει ὁ Ἡρώδης.

«Ἀγκαλὰ — λέει ἡ παράδοσι — κι' οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη εἶχαν σκοτώσει τόσα παιδιά, πάλι δὲν ξέρανε ἂν ἦταν σ' αὐτὰ μέσα κι' ὁ Χριστός. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς φύγη κάθε ὑποψία ἐγυρίζανε ἀκόμη καὶ πήγαιναν ὅπου βλέπανε παληόσπιτο καὶ σταῦλο καὶ τὸν ἐγυρεύανε. Ἔτσι λοιπόν, κατὰ τύχη, ὁ δήμιος μὲ τοὺς βοηθούς του ὅλους φτάσανε καὶ στὸ σταῦλο ὅπου εἶχε γεννηθῆ ὁ Χριστός. Βλέπουνε ἀπὸ μιὰ χαραμάδα καὶ θωροῦνε μέσα ἕνα παιδί, ποὺ ἔμοιαζε ἄγγελον. Λένε: «— Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστός!» Κι' ἀμέσως ρίχνουν τὴν ξυλόπορτα καὶ μπαίνουν. Μὰ τὸ παιδὶ δὲν τὸ βλέπουνε. Ἀστραπὴ ἦτανε καὶ χάθηκε!

»— Μωρὲ ποῦ πῆγε, μωρὲ ποῦ νᾆναι; λέγανε. Καὶ πῶς θὰ γυρίσουμε τώρα στὸ βασιλῆ νὰ τοῦ ποῦμε πὼς δὲν τὸν βρήκαμε;» Μὰ ποῦ τὸ ξέρανε, οἱ στραβοί, τί εἶχε γίνει! Μὲ τὸ ἔμπα τῶν δημίων ἔγινε μεγάλη ἀναταραχὴ τῶν ζωντανῶν μέσα στὸ σταῦλο. Οἱ ἀγελάδες ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἔχοντας ἀπὸ κοντὰ καὶ τὰ μοσχάρια. Τὸ ἴδιο κάνανε καὶ κάμποσα ἀπὸ τ' ἀρνιά. Γίνηκε λοιπὸν τὸ μάλε - βοάσε μ' ἐκεῖνο τ' ἀνεμοκοράκιασμά τους. Ὁ μπόγιας μὲ τοὺς συντρόφους του χτυποῦσαν τὰ ζωντανὰ ν' ἀνοίξουν δρόμο νὰ περάσουν, μὰ ὡς ποὺ νὰ τὸ καταφέρουν ὁ Χριστὸς ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ κοπάδι κρυμένος κάτω ἀπὸ τὴν οὐρὰ ἑνὸς ἀρνιοῦ.

» Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ ὁ Χριστὸς εἶχε πάει στὴν ἀρχὴ νὰ κρυφτῆ στὴν οὐρὰ ἑνὸς κατσικιοῦ, γιατὶ ἤξερε πὼς τὰ κατσίκια τρέχουν πιὸ γρήγορα. Μὰ τὸ κατσίκι σήκωσε τὴν οὐρά του ψηλὰ κι' ἔφυγε. Τότε γυρίζει τ' ἀρνὶ καὶ λέει τοῦ Χριστοῦ: « — Ἔλα νὰ σὲ κρύψω ἐγώ». Κι' ἔτσι ἔγινε καὶ σώθηκε ὁ Χριστός.

» Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶδε πὼς εἶχε γλυτώσει καὶ πὼς αὐτὸ τὸ χρωστοῦσε στὸ ἀρνί, καταράστηκε τὰ κατσίκια: «— Πηγαίνετε, εἶπε, ἑωσφόροι γιὰ ὅλο σας τὸ βιὸς νὰ τρῶτε φρύγανα στὰ ξερόβραχα καὶ νὰ ἔχετε παντοτεινὰ τὴν οὐρά σας ἀπάνω».

» Ἀπὸ τότε ἡ οὐρὰ τῶν κατσικιῶν ἔμεινε ψηλὰ καὶ ὅλοι τὰ μάχονται γιὰ τὸ φέρσιμο ποὺ κάνανε τοῦ Χριστοῦ καὶ βγάλανε ὁρισμὸ καὶ εἴπανε:

«Νὰ διώχνετε μὲ τὶς ξυλιὲς τὰ κατσίκια, σὰν τὰ βρίσκετε μέσα στὰ χτήματα καὶ τ' ἀρνιὰ νὰ τ' ἀφίνετε παντοῦ νὰ βοσκᾶνε καὶ νὰ μὴν τὰ πειράζετε γιατὶ εἶνε εὐλογημένα»...

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Γιὰ τὸ Θεό!

— Ὄχι, μπουγάδα μὲ ἄλλο εἶδος σαπουνιοῦ!

— Μόνο μὲ σαποῦνι μπουγάδας μάρκας ΑΡΝΙ.

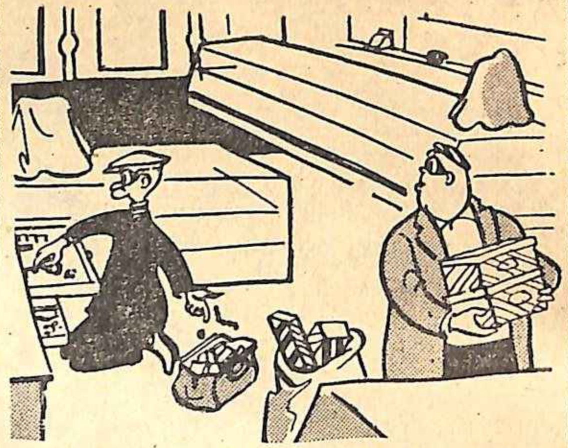

— Σπουδαῖο κατάστημα!... Ἂν χρειαστῆ κάποτε ν' ἀγοράσω κάτι θἄρθω ἐδῶ!...

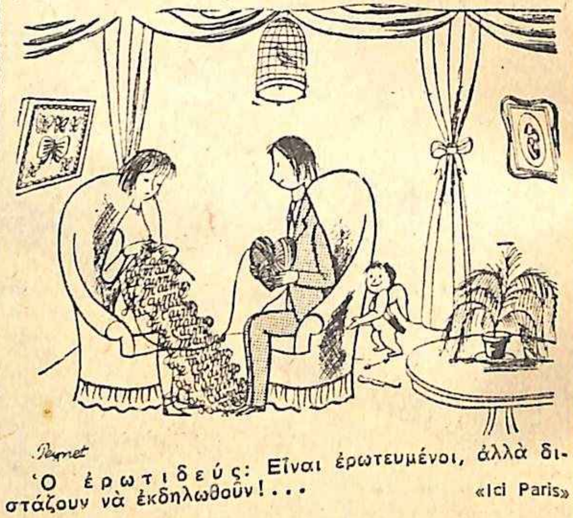

Ὁ ἐρωτιδεύς: Εἶναι ἐρωτευμένοι, ἀλλὰ διστάζουν νὰ ἐκδηλωθοῦν!...

«Ici Paris»

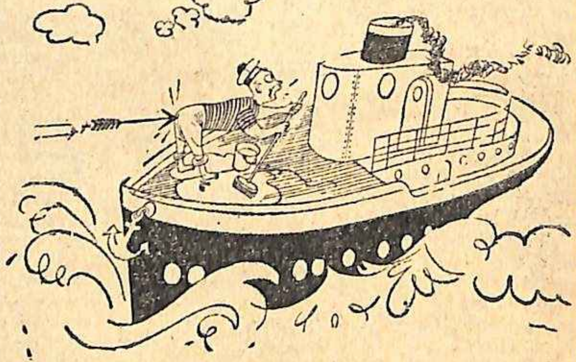

— Ξηρὰ ἐν ὄψει!...

«Ici Paris»

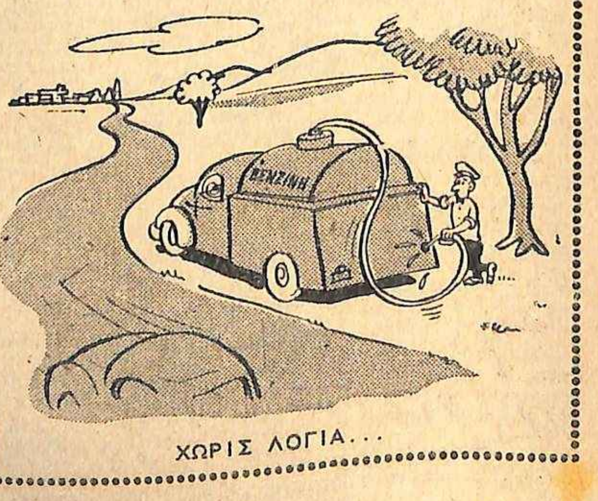

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ...

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ θηρία

Οἱ ψυχραιμότεροι θηριοδαμασταὶ

Τρεῖς φορὲς μέσα στοὺς τελευταίους μῆνες οἱ θεαταὶ ἑνὸς τσίρκου, στὸ Ἀμβοῦργο, πάγωσαν ἀπ' τὴ φρίκη, βλέποντας τὰ ἄγρια θηρία νὰ ἐπιτίθενται γιὰ νὰ κατασπαράξουν τοὺς δαμαστάς τους. Τὴν τρίτη φορὰ μάλιστα, τὸ παρ' ὀλίγον θῦμα ἦταν ὁ καλλίτερος θηριοδαμαστὴς τοῦ τσίρκου, ὁ Ὁλλανδὸς Ζὰν Μισόν. Ἕνα λιοντάρι ποὺ δὲν εἶχε «ἐργασθῆ» ἄλλοτε μαζί του, χύμηξε ξαφνικά, τὸν χτύπησε στὸ στῆθος καὶ τὸν πέταξε ἀνάσκελα. Εὐτυχῶς ὅμως, ἐπενέβη τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνας γενναῖος βοηθὸς τοῦ Μισὸν καί, χτυπῶντας τὸ θηρίο μ' ἕνα μαστίγιο, τὸ ἀνάγκασε νὰ ὑποχωρήση καὶ ν' ἀφίση τὸ θῦμα του.

Τέτοια δυστυχήματα ἀποτελοῦν κάτι τὸ συνηθισμένο στὴν ἐπικίνδυνη σταδιοδρομία τῶν θηριοδαμαστῶν. Ὁ «βασιλῆας τῶν τίγρεων» Ροῦντολφ Μάτις, γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ ψυχραιμία του, ἔχει ὁλόκληρο τὸ κορμί του σημαδεμένο ἀπ' τὶς φοβερὲς νυχιὲς τῶν θηρίων. Ὅπως λέει δὲ ὁ ἴδιος, κι' ὁ ἐπιδεξιώτερος ἀκόμη θηριοδαμαστής, μὲ 30 ἐτῶν πεῖρα, μπορεῖ νὰ κατασπαραχθῆ μιὰ μέρα ἀπ' τὰ ζῶα του.

Τὰ μαῦρα μαγνητικὰ μάτια τοῦ Μάτις ἐπιβάλλουν ὑποταγὴ στὰ ἄγρια θηρία. Ὄχι ὅμως πάντοτε... Κάποτε, μιὰ νέα τίγρις τοῦ ἐπετέθη καὶ τὸν πέταξε κάτω. Μιὰ ἄλλη τότε, πιὸ ἡλικιωμένη, χύμηξε πάνω στὴν πρώτη, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὸ δαμαστή. Ὁ Μάτις δὲν φρόντισε ἀμέσως ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὰ δυὸ θηρία ποὺ πάλευαν. Ἀπεναντίας, μπῆκε στὴ μέση γιὰ νὰ γλυτώση τὴν πρώτη τίγρι, καὶ τὸ κατώρθωσε πραγματικά. Γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξη τότε τὴν εὐγνωμοσύνη της, ἐκείνη.... ἔχωσε βαθειὰ τὰ νύχια της στὸ δεξιὸ μηρό του!

Λίγο μετὰ τὸν πόλεμο, τὸ τσίρκο τοῦ Μάτις ἔκανε μιὰ τουρνὲ στὴ Σουηδία. Κάποια βραδυὰ λοιπόν, μόλις οἱ τίγρεις εἶχαν μπῆ στὸν καγκελλόφραχτο στίβο, ἔσβυσαν ξαφνικὰ ὅλα τὰ φῶτα. Οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ στριγγλίζουν, πολλοὶ ἄναψαν σπίρτα, ἀναπτῆρες ἢ ἠλεκτρικὰ φανάρια. Κάποιος σφύριξε. Ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου φώναζε, δίνοντας διαταγές. Καί, μέσα σ' αὐτὴ τὴ γενικὴ ἀναστάτωσι, ὁ Μάτις ἔμενε ψύχραιμος, ἀνάμεσα σὲ 7 ἄγρια θηρία ποὺ τριγύριζαν ἀνήσυχα κοντά του — τόσο ποὺ ἔνοιωθε τὴ ζεστὴ πνοή τους...

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ περίπτωσι, σώθηκε χάρις στὴν αὐτοκυριαρχία του. Ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὰ κάγκελλα κι' ἄρχισε νὰ διαγράφη κύκλους μπροστά του μὲ τὸ ραβδὶ ποὺ κρατοῦσε, γιὰ νὰ μείνουν σ' ἀπόστασι οἱ τίγρεις. Τὰ δευτερόλεπτα ποὺ πέρασαν, τοῦ φάνηκαν χρόνια... Ξαφνικά, τὰ φῶτα ξανάναψαν. Οἱ τίγρεις πήδησαν τότε φρόνιμα - φρόνιμα πάνω στὰ σκαμνιά τους κι' ἐξετέλεσαν πειθήνια τὸ νούμερό τους.

Ἄφθαστο ἦταν τὸ θάρρος ἑνὸς ἄλλου θηριοδαμαστοῦ, τοῦ Λουΐ Κόλβακ. Μιὰ τίγρις τοῦ ἐπετέθη κάποτε καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ μπράτσο, ἀπ' τὸν ἀγκῶνα ὡς τὸν καρπό. Ἡ μυρωδιὰ τοῦ αἵματος ποὺ ἀνέβλυσε ἀπ' τὴν πληγή, ἐξαγρίωσε καὶ τὶς ἄλλες τίγρεις. Ἀλλὰ ὁ Κόλβακ, μὲ ἀπίστευτη ψυχραιμία, ἔστησε ἕνα ψηλὸ σκαμνὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὰ θηρία, ἔχωσε ὕστερα ἕνα μαντῆλι μέσα στὴν πληγή του καὶ τὸ ἔδεσε ἀπὸ πάνω μὲ τὸ λουρὶ τοῦ μαστιγίου του. Κατόπιν, μὲ τὸ ἕνα χέρι μόνο, ὑποχρέωσε τὰ θηρία νὰ περάσουν στὰ κλουβιά τους. Καὶ μόνον ὅταν τελείωσε τὸ νούμερό του, τὰ γόνατά του λύγισαν κι' ἔπεσε λιπόθυμος...

Ἡ ὡραία Βιεννέζα Σένιντ, ἡ πρώτη ποὺ παρουσίαζε στὸ κοινὸ πολλὰ μαζὶ θηρία, λιοντάρια, τίγρεις, ἀρκοῦδες καὶ πάνθηρες, ἔχωνε ἄφοβα τὸ κεφάλι της μέσα στὸ στόμα ἑνὸς λιονταριοῦ. Μιὰ βραδυὰ ὅμως, τὸ θηρίο ἔσφιξε τὰ δόντια του... Κι' οἱ βοηθοὶ κοπίασαν πολὺ γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴ θηριοδαμάστρια, σὲ φρικτὴ κατάστασι!

Ὅπως βεβαιώνει ἕνας γνωστὸς Τσέχος θηριοδαμαστής, στὸ ἐπάγγελμά του εἶνε ἀπαραίτητο νὰ προσέχη κανεὶς καὶ τὶς παραμικρότερες ἀκόμη λεπτομέρειες τῆς ἐξωτερικῆς του ἐμφανίσεως. «Μιὰ ἄστοχη χειρονομία — λέει — ἕνα ξυλωμένο κουμπὶ ἢ ἕνα χρυσὸ σειρῆτι μετατοπισμένο προκαλεῖ ἀμέσως τὴν προσοχὴ τοῦ λιονταριοῦ ἢ τῆς τίγρεως, καὶ τὴν ἐπίθεσί του πολλὲς φορές».

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκληρὴ καὶ ἐπικίνδυνη ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους μπαίνουν στὰ κλουβιὰ τῶν θηρίων ἀπ' τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς δὲν βγαίνουν ζωντανοί.

«ΙΚΡΕΚΑ»

Zinnia
Zinnia

Ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ πεῖρα συνειργάσθησαν διὰ νὰ παρουσιάσουν τὰ 2 αὐτὰ ἐκλεκτὰ προϊόντα.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς

ΚΑΘΑΡΑΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ

συνέβαλε πολὺ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιτυχίας.

Ὁ συνδυασμὸς τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς Πούδρας καὶ Κρέμας ΖΙΝΝΙΑ χαρίζει ΥΓΕΙΑ • ΩΜΟΡΦΙΑ

Zinnia

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ ρεβεγιὸν τῆς παρεας

Λίλα, Νένα, Νίτσα, Χρῆστος, Πίπης καὶ Στρατῆς. Ἦταν μιὰ εὔθυμη, ζωηρὴ καὶ θεότρελλη φοιτητοπαρέα ποὺ γλεντοῦσε τ' ἀμέριμνα νεανικὰ χρόνια της πρὶν «νὰ εἰσέλθη» — ὅπως ἔλεγε ὁ Πίπης — «εἰς τὴν δύσβατον λεωφόρον τῆς βιοπάλης!...» Φυσικά, τὰ φοιτητικὰ χρόνια δὲν εἶναι καὶ τόσο «ἀμέριμνα» ὅσο συνηθίσαμε νὰ τὰ λέμε: Ἔχουν «Ἀνατομίες», «Κληρονομικά», «Δικονομίες» καὶ «Ἱστορίες»... ὄχι πάντα «αἰσθηματικές». Ἀλλὰ ὅπως καὶ νᾆνε, τὰ Νειᾶτα βαδίζουν συνήθως μὲ τὸ κέφι ἀγκαζέ. Ἔτσι κι' ἡ «παρέα τῶν ἕξη», ὅπως τὴν ἔλεγαν, ρεφενὲ κάθε βράδυ — κορίτσια κι' ἀγόρια — πήγαιναν στὸ σινεμά, καθόντουσαν καὶ «φιλολογοῦσαν» στὸ πατάρι κάποιου συνοικιακοῦ ζαχαροπλαστείου ἢ τραβοῦσαν γιὰ κανένα γραφικὸ ταβερνάκι τῆς Πλάκας ὅπου ἐγίνετο «ἐμβριθὴς μελέτη» τοῦ καταλόγου καὶ κατόπιν... ψηφοφορία.

— Τὰ λεφτὰ ποὺ ἔχουμε βγαίνουν γιὰ τρία ψητὰ καὶ μιὰ ὀκὰ κρασί. Ἢ γιὰ ἕξη μερίδες γόπες, τυρὶ φέτα καὶ μῆλα. Ψηφίσατε!

Ἐψήφιζαν. Καὶ ἀναλόγως μὲ τὴ γνώμη τῆς πλειοψηφίας δινότανε καὶ ἡ παραγγελία. Στὴν ἰσοψηφία ἔπαιρναν ἕνα ψητὸ καὶ τρεῖς μερίδες γόπες! Γιατὶ κανέναν δὲν ἀναγνώριζαν γιὰ πρόεδρο τῆς παρέας, ὥστε νὰ «βαρύνη» ἡ ψῆφος του.

★

Καὶ ἡ ζωὴ κυλοῦσε ὁμαλὰ καὶ χαρούμενα. Ἀλλὰ τὰ οἰκονομικὰ ἤτανε πάντοτε πολὺ στενά. Ὁ πατέρας τοῦ Χρήστου — μεγαλοκτηματίας στὴ Θεσσαλονίκη — ἔστελνε τὰ περισσότερα λεπτὰ καὶ ἀπεκαλεῖτο ἀπὸ τὴν παρέα «Μάρσαλ». Τελευταίως ὅμως δὲν πῆγαν καλὰ οἱ δουλειές του καὶ... «περιέκοψε» κι' αὐτὸς τὴ «βοήθεια».

Κι' ἐρχόντουσαν Χριστούγεννα!

— Βρὲ παιδιά, ποῦ θὰ κάνουμε ρεβεγιόν; ρώτησ' ἕνα βράδυ ἡ Λίλα.

— Στὸ σπίτι μου, εἶπε ἡ Νένα. Σᾶς διαθέτω καὶ τὴ σάλλα καὶ τὴν κρεββατοκάμαρα. Ἡ μαμᾶ θὰ παίζη πινάκλ ὅπως συνήθως σὲ κάποια φίλη της. Δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήση κανείς.

Ὁ Στρατῆς ἐπενέβη:

— Ἔχουμε βέβαια τὴ στέγη. Ἀλλὰ οἱ μεζέδες; Τὰ γλυκά; Τὸ κρασί; Καὶ δὲν θὰ ἤθελα... τὴ μπανὰλ ἐκείνη ρετσίνα! Ἐπιθυμοῦσα ἐκλεκτὰ ποτά!

Ἡ ἀπειλὴ ἐλαφρᾶς φάπας τὸν ἔκανε νὰ σταματήση.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι σταμάτησαν τὸ γέλιο κι' ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται σοβαρά.

— Ποῦ θὰ βροῦμε λεφτά, βρὲ παιδιά; ρώτησε ὁ Πίπης. Ἔχει κανένας πίστωσι;

Τὸ σκληρὸν ἐρώτημα ἔμεινε ἀναπάντητον. Σὲ λίγο μίλησε ὁ Στρατῆς:

— Ἐγώ, εἶπε, μένω στὴ γωνία Ναυαρίνου καὶ Ἀσκληπιοῦ καὶ πάω σπίτι μου μέσον Ἀμ-

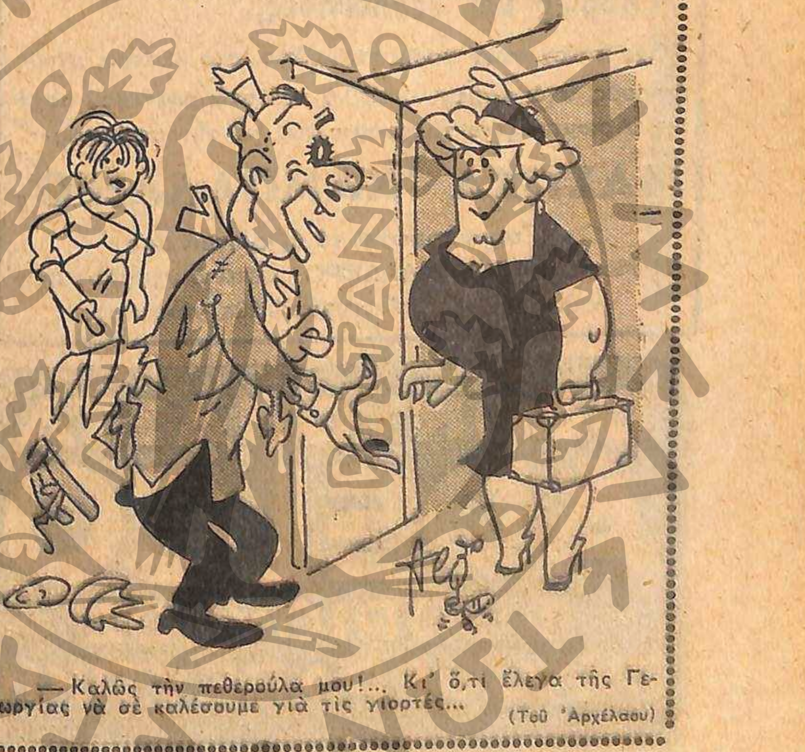

— Καλῶς τὴν πεθερούλα μου!... Κι' ὅ,τι ἔλεγα τῆς Γεωργίας νὰ σὲ καλέσουμε γιὰ τὶς γιορτές...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

πελοκήπων! Γιατὶ χρωστάω σ' ὅλα τὰ περίπτερα τῆς Νοτίου πρωτευούσης!

Μόνον ὁ Χρῆστος μειδιοῦσε ὑπεροπτικά

— Θὰ κάνουμε ρεβεγιὸν πολυτελές, εἶπε, ποὺ θὰ στοιχίση ἀπάνω ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια!

Πῆγε νὰ σηκώση τὸ χέρι του γιὰ ἠχηρὴ «ἐπιβράβευσι» τῆς αἰσιοδοξίας ὁ Στρατῆς, ἀλλὰ ὁ Χρῆστος τὸν ἀποπῆρε:

— Σοβαρὰ μιλάω! Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς στείλω στὰ σπίτια σας ὅλα τὰ πράγματα ποὺ μᾶς χρειάζονται. Καὶ τὸ βράδυ θὰ συναντηθοῦμε ὅλοι στῆς Νένας μὲ τὰ πακέττα στὸ χέρι.

— Καὶ γιατὶ δὲν τὰ στέλνεις ὅλα κατ' εὐθεῖαν στῆς Νένας;

— Ἄ!... Αὐτὸ εἶνε δικός μου λογαριασμός...

— Δηλαδή.... λογαριασμὸς ποὺ..θὰ τὸν πληρώσης;

— Κι' αὐτὸ εἶνε δικός μου λογαριασμός!

★

Ἔφτασε ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.

Στὶς δέκα τὸ πρωΐ, χτυπᾶ ἡ πόρτα τῆς Λίλας.

— Ἡ δεσποινὶς Λίλα Λιλᾶ;

— Ἡ ἴδια!

— Ἔχετε αὐτὸ τὸ καλάθι.

Ἕνας μπακαλόγατος μ' ἕνα τεράστιο κοφίνι τόμπασε μέσα. Σαμπάνιες γαλλικές, χαβιάρι μαῦρο, ζαμπόν, τυριά, λικέρ, οὐΐσκυ.

— Κι' αὐτὸ τὸ φακελλάκι! εἶπε πονηρὰ ὁ μπακαλόγατος.

Ἡ Λίλα ἄνοιξε τὸ φάκελλο:

«Χριστόφορος Κατσάμπας
Βιομήχανος
Καλὰ Χριστούγεννα»

Οὔτε τὸν εἶχε δῆ ποτὲ στὰ μάτια της τὸν κ. Κατσάμπα! Ἐν τούτοις... ἄρχισε νὰ πλάθη τολμηρὰ ὄνειρα! Ἂν εἶνε ἀνύπαντρος... γιατί ὄχι; Πρώτης τάξεως τύχη! Ἔκρυψε τὸ καλάθι ἐπιμελῶς! Δὲν βάλεγε λέξι στὴν παρέα. Γιὰ ποιό λόγο; Γιὰ ν' ἀρχίσουν κουτσομπολιὰ καὶ σχόλια;

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ Νένα, ἔπαιρνε δυὸ τεράστιες τοῦρτες μὲ τὶς κάρτες τῶν κ.κ. Μποδοσάκη - Ἀθανασιάδη καὶ Ι. Παπαστράτου! Ἔκρυψε κι' αὐτὴ τὶς κάρτες ἐπιμελῶς. Τὰ γλυκὰ θὰ τἄβγαζε, ἀλλὰ θἄλεγε πὼς τ' ἀγόρασε μὲ κάποιες οἰκονομίες ποὺ εἶχε.

Σὲ λίγο ἦρθε ἡ Νίτσα μὲ δυὸ γαλοποῦλες!

— Ἕνας θεῖος μου μοῦ τὶς ἔστειλε! εἶπε. Τὶς ἔφερα ἐδῶ νὰ τὶς μαγειρέψουμε γιὰ τὸ ρεβεγιόν!

★

Κι' ἔφτασε ἡ ὥρα ὀχτώ. Καὶ κατέπλευσαν οἱ ἄλλοι μὲ ἄδεια χέρια!

— Ἐν τάξει; εἶπ' ὁ Χρῆστος μπαίνοντας.

— Τί ἐν τάξει; Τίποτα δὲν ἔστειλες! Ἐγὼ ἀγόρασα δυὸ γλυκὰ κι' ἡ Νίτσα ἔφερε δυὸ γαλοποῦλες ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ θεῖος της.

— Τί;;; ἔκανε ὁ Χρῆστος. Καὶ τὰ χαβιάρια; Κι' οἱ σαμπάνιες; Καὶ τὰ ζαμπόνια; Καὶ τὰ οὐΐσκια; Καὶ τὰ φροῦτα;

Ἡ Λίλα πῆγε νὰ λιποθυμήση:

— Ἐσὺ τἄστειλες;

— Ἐγώ, βέβαια! Τύπωσα κάρτες «Κατσάμπας», «Μποδοσάκης» καὶ «Παπαστράτος» κι' ἀγόρασα ὅλη τὴν ἀγορά! Φαντάσου ὅτι στὸν ἑαυτό μου ἔστειλα ἔξη ἀρνιά! Καὶ τὰ μοίρασα στὴ γειτονιά!...

— Πάω νὰ τὰ φέρω! εἶπε ἡ Λίλα... μελαγχολικά. Ἀλλά... δὲν θἄχω κανένα κέφι νὰ διασκεδάσω!

— Οὔτ' ἐγώ! πρόφεραν κι' οἱ ἄλλες δυὸ μ' ἕνα στόμα.

Κι' ὁ Πίπης φιλοσόφησε:

— «Γυναῖκες τρελλές», εἶπε, «ποὺ πρῶτα κάνουν ὅρκους κι' ὕστερα ξεχνοῦν...»

Καὶ καθὼς πήγαινε γιὰ πολιτικός, ἄρχισε νὰ βγάζη ἕναν πύρινο λόγο ἐναντίον τῶν βιομηχάνων... Ἐνῶ ἡ αὐλαία τῆς ζωῆς, ἔκλεινε σιγὰ - σιγὰ πρὶν ἀρχίση τὸ πικρο - εὔθυμο ρεβεγιὸν τῆς τρελλοπαρέας...

ΕΨΙΛΟΝ

Κυρίες καὶ δεσποινίδες,

Ὄχι μόνον στὸν κινηματογράφο, στὸ θέατρο, στοὺς χορούς, στὰ πάρτυ... ἀλλὰ καὶ στὰ ραντεβοῦ σας!

Ἀρωματίζετε τὸ στόμα σας μὲ τὴν περίφημη

ΜΑΣΤΙΧΑ 'ΚΑΜΠΑΛΛΕΡΟ,

...συμπληρώνει τὰ θέλγητρά σας

Ἡ Μαστίχα «ΚΑΜΠΑΛΛΕΡΟ» εἶναι ὁ μεγάλος συντελεστὴς στὴν ἐπιτυχία κάθε γυναίκας.

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ADELCO
ΦΘΟΡΙΟΥΧΟΣ
ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Μπαλλαρίνα, Ἐνταῦθα: Ὁ Michel Auclair ἄρχισε στὴ Γαλλία τὸ γύρισμα ἑνὸς νέου φὶλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ κόκκινη βελόνα». Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: Productions Alcina, 49 Avenue de Villiers, Paris 17e, France. Νὰ τοῦ γράψετε γαλλικὰ γιατὶ δὲν ξέρει καλὰ τὰ ἀγγλικά. **Ἀθηναία Ν.**, Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομε τὴ διεύθυνσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε. 3. Κ. Κ. Κ., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Glenn Ford εἶνε: Stone Canyon Road 643, Bel Air, Los Angeles, Calif. U. S. A. Φροντῖστε πάντως νὰ ἔρθετε σ' ἐπαφὴ μαζί του, προτοῦ τοῦ στείλετε τὸ ἀντικείμενο ποὺ τοῦ προορίζετε. **Γεώργιον Μ. Βλοντάκην**, Χανιὰ - Κρήτης: Σᾶς ἀπεστάλη τὸ τεῦχος ποὺ μᾶς ζητήσατε. Πιστεύομε νὰ τὸ λάβατε ἤδη. **Γεώργιον Σίννην**, 72 Λ.Ο.Κ. Β.Σ.Τ. 903, **Νικόλαον Ταβουλάρην** 494 Τ. Δ. Σ.Τ.Γ. 917, **Διονύσιον Ζῆβαν**, 72 Λ.Ο.Κ. Β.Σ.Τ. 903, **Τρεῖς σμηνῖτες**, **Ἐλευθέριον Δάρραν**, Κ.Ε.Τ. Β.Σ.Τ. 902: Δὲν θὰ μπορέσωμε δυστυχῶς νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν ἐπιθυμία σας, γιατὶ δὲν δημοσιεύομε ἀγγελίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. **Κ. Μπάμπαλην**, Ν. Ἰωνία: Ὅπως δηλώσαμε ἤδη κατ' ἐπανάληψιν, παραμερίζομε τὰ μέτρια σταυρόλεξα γιὰ νὰ δημοσιεύσωμε τὰ καλύτερα ποὺ βρίσκονται στὰ χέρια μας. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ παραπονιέστε γιὰ τὴν καθυστέρησι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ σταυρολέξου σας, φροντῖστε νὰ μᾶς στείλετε κανένα ἀπολύτως καλό. **Ἀνθὴ Σαρακηνοῦ**, Κέρκυρα: Λυπούμεθα ποὺ θὰ σᾶς ἀπογοητεύσωμε, δὲν πρόκειται ὅμως περὶ φωτογραφίας, ἀλλὰ περὶ σχεδίου τοῦ καλλιτεχνικοῦ μας συνεργάτη. Συνεπῶς ἡ ὁμοιότης μὲ τὸ προσφιλές σας πρόσωπο εἶνε καθαρὰ συμπτωματική. **Δυὸ φίλους**: Ὁ Λέχαρ εἶνε ἀσφαλῶς ἐκεῖνος ποὺ πρέπει ν' ἀναφερθῆ πρῶτος. Βιογραφία τῆς Ἄβα Γκάρντνερ δημοσιεύσαμε στὸ ὑπ' ἀρ. 415 τεῦχος μας. Ἔχομε ἐπίσης δημοσιεύσει κατ' ἐπανάληψιν φωτογραφία της ἔγχρωμη ὁλοσέλιδη. **Ντέτεκτιβ Χ**, Βασιλικά: Δὲν ἔχομε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι τοῦ Ἔρρολ Φλύνν. Ἐξακολουθεῖ νὰ μένη πάντως μὲ τὸ γιὼτ του, στὰ ὕδατα τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβωμε τί θέλει νὰ πῆ ἡ γελοιογραφία σας. **Μαριάνα Γκούμα**, Ἐνταῦθα: Μιὰ κινηματογραφικὴ σελίδα ἀφιερωμένη στὸν ἀγαπημένο σας γόητα θὰ ἱκανοποιήση συντόμως κάθε σας ἐπιθυμία καὶ περιέργεια. **Τακτικὴ ἀναγνώστρια Μ. Ζ.**: Τὸ γράμμα σας γιὰ τὴ Σμαρούλα Γιούλη ἀπευθύνατέ το στὸ θέατρο «Παπαϊωάννου» Πατησίων καὶ Καποδιστρίου, Ἀθῆναι. **Ὡραία παντρεμμένη χωρὶς σύζυγο**, Τρίπολιν: Ἡ ἀπάντησις ποὺ δίνομε πιὸ πάνω στὸν Ντέτεκτιβ «Χ» ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς. **Μπέττυ Κωνσταντινίδου**, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Stewart Granger εἶνε σήμερα: Metro - Goldwyn Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City Calif U.S.A. Στεῖλτε τὸ γράμμα σας ἀεροπορικῶς, γιατὶ σύντομα θὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀγγλία. **Β. Χ. Κ.**, Θεσ)νίκη: Τὸ μόνο σχετικὸ μὲ τὸν κινηματογράφο βιβλίο ποὺ ἔχομε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπ' ὄψιν μας εἶνε μιὰ «Ἱστορία τοῦ κινηματογράφου» σὲ γαλλικὴ ἔκδοσι. Τὸ βιβλίο ἀνήκει στὴ σειρὰ «Que sais - je» καὶ ὁ γαλλικός του τίτλος εἶνε «Histoire du Cinema». Ζητῆστε το ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο Κάουφμαν, Σταδίου 28, Ἀθῆναι. **Δ. Τσιώρον**, Ἐνταῦθα: Ἡ λύσις τοῦ παιγνιδιοῦ σας δὲν εἶνε βέβαια πολὺ εὔκολη. Πάντως τὴν βρήκαμε καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας, στὴ σελίδα τῶν παιγνιδιῶν. Οἱ μαγικὲς εἰκόνες εἶνε πολὺ πιὸ εὔκολες. **Ἐμμανουὴλ Βρετάκην**, **Κωνστ. Καρακατάνην**, **Ἱπποκράτην Τσούρην**, Σ.Τ.Γ. 917 Β: Ὅπως θὰ διαβάσατε στὸ προηγούμενο τεῦχος μας, ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ καὶ ὁ Ἀλῆ Χὰν ἔφυγαν γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι ἀνὰ τὴν Μαύρη Ἤπειρο. Ἀγνοοῦμε λοιπόν, τὴν σημερινή τους διεύθυνσι. **Σπῦρον Δεσύλλαν**, Κέρκυρα: Δὲν γνωρίζομε ἂν ὑπάρχη στὴν Ἀθήνα εἰδικὸς γιατρὸς γιὰ τὴν ἀρρώστεια αὐτή. **Ἀλκίνοον Νικοκάβουραν**, Σφακερὰ - Κερκύρας: Τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ δὲν εἶνε τὰ μόνα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, εἶνε ὅμως ἐκεῖνα γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα δημιουργήθηκε περισσότερος θόρυβος. Ἔχουν παίξει μάλιστα καὶ στὸν κινηματογράφο. Δὲν γνωρίζομε τὴ διεύθυνσί τους. **Νικόλαον Γρηγοριάδην**, Θεσ)νίκην: Καλούτσικο τὸ ποίημά σας. Δυστυχῶς ὅμως ἐμεῖς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. **Νέλλη Δ.** Καλλιθέα: Ἡ διανομὴ τοῦ ἔργου «Τρεῖς Σωματοφύλακες» ἔχει ὡς ἀκολούθως: Λαίδη ντὲ Βίντερ: Λάνα Τάρνερ, Ντ' Ἀρτανιάν: Τζὶν Κέλλυ, Κωνστάνς: Τζιοὺν Ἄλλυσον, Ἄθως: Βὰν Χέφλιν, Πόρθος: Τζὶγκ Γιούγκ, Βασίλισσα Ἄννα: Ἀντζέλα Λάνσμπουρυ, Λουδοβῖκος XIII, Φρὰνκ Μόργκαν, Ρισελιέ: Βίνσεντ Πράϊς, Πλανσέ: Κῆναν Γουήν, Δοὺξ τοῦ Βούνκιγχαμ: Τζὼν Σοῦττον, Ἄραμις: Ρόμπερτ Κούτ, Τρεβίλ: Ρέτζιναλντ Ὤβεν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ John Sutton εἶνε: Metro - Goldwyn - Mayer Studior, 10202 W. Washington Blvd. Culver City California, U. S. A. **Ἰσαὰκ Παπαδόπουλον**, Σ. Τ. Γ. 918 Β.: Τὸ τιτλοφορεῖτε ποίημα, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυστυχῶς ποίημα αὐτὸ ποὺ μᾶς στέλνετε. Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

Τί νὰ τοὺ κάνουν καὶ αὐτὴ
πούχουν δουλιὰ πολὴ
γιατὴ ὁ ἐχθρὸς τοὺς τυράη
μὲ τὰ κιάλια καὶ τοὺς τουφεκάη.

Νῖκον Λινναῖον, Ξυλόκαστρο: Τὸ διήγημά σας «Ἀγάπη στὴν καταιγίδα» μέτριο χωρὶς μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀπόψεως ὑποθέσεως. Ἐμεῖς πάντως δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρετε αὐτὸ μιὰ καὶ εἶσθε παληὸς φίλος μας. Τὸ προηγούμενο γράμμα σας, ἂν ἐλήφθη, θὰ παραδόθηκε στὸ συνεργάτη μας, γιὰ τὸν ὁποῖον προοριζόταν. **Νικόλαον Καλλούσην**, Ἀταλάντη: Τὸ φάρμακο αὐτὸ μόλις τώρα πρόκειται νὰ διατεθῆ στὸ ἐμπόριο. Συνεπῶς ἡ ἄφιξίς του στὴ χώρα μας ἴσως καθυστερήση λιγάκι. **Ε. Τσεσμετζῆν**: Μερικὰ ἀπ' τὰ παιγνίδια σας εἶνε καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. **Τάκην Κολέτην**, Πειραιᾶ: Τὸ πρῶτο σας σταυρόλεξο εἶνε πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὰ δυὸ ἄλλα. Τὸ δεύτερο τὸ καταστρέφουν οἱ λέξεις ΝΙΞ, ΣΚΟΤΟΝΩ, ΟΧ, ΣΩΕ, ΡΙ κ. ἄ. Τὸ πρῶτο θὰ δημοσιευθῆ. **Πάνον Σκορδέλην**, Σ.Τ.Γ. 920Α: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Μιὰ λέξις στὶς δύο εἶνε ἀνύπαρκτες ἢ ἀνορθόγραφες. **Κωνστ. Σαλαπάταν**, Θεσσαλονίκην: Πολὺ καλὰ τὰ παιγνίδια σας. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. **Ἀθηναῖον Ε. Κ. Μ.**: Μερικὰ τετράστιχα εἶνε ἀρκετὰ καλά, ἐνῶ ἀντιθέτως ἄλλα εἶνε τελείως ἀποτυχημένα. **Κόκκινη ἀνεμώνη**, Ἐνταῦθα, **Κ. Α. Ἐλ.**, **Ἔρρολ ἐκ Κρήτης Φ.**, Ἐνταῦθα, **Γ. Κ. Κασσανδρινόν**, Καλάμας, **Εὔα Μπράουν**: Δὲν ἔχομε τὶς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητᾶτε. **Γιῶργον Πετρίδην**, Πάργα: Ἐλάβαμε καὶ τὰ δυὸ γιορτινὰ σταυρόλεξα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐχές σας καὶ σᾶς τὶς ἀνταποδίδομε. Εἴχαμε ὑπ' ὄψιν μας νὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξο ποὺ μᾶς στείλατε πέρυσι καὶ ἦταν συνεπῶς περιττὸ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε καὶ νὰ ὑποβληθῆτε στὸν κόπο νὰ συντάξετε νέες σημασίες τῶν λέξεων. **Χάλια στὴν Κορέα**: Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε καθόλου ἐπιτυχημένα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὸν κολακευτικὸ ἔμμετρο πρόλογό σας:

Δὲν ἔχω φίλο πιὸ πιστὸ
ἀπὸ τὸ φύλλο τὸ χρυσὸ
ὅπου τὸ λένε «Θησαυρὸ»
νὰ πῶ τὰ μυστικά μου.

Νὰ πῶ τὸ πόνο καὶ καϋμὸ
ποὺ ἔχω στὴν καρδιά μου!

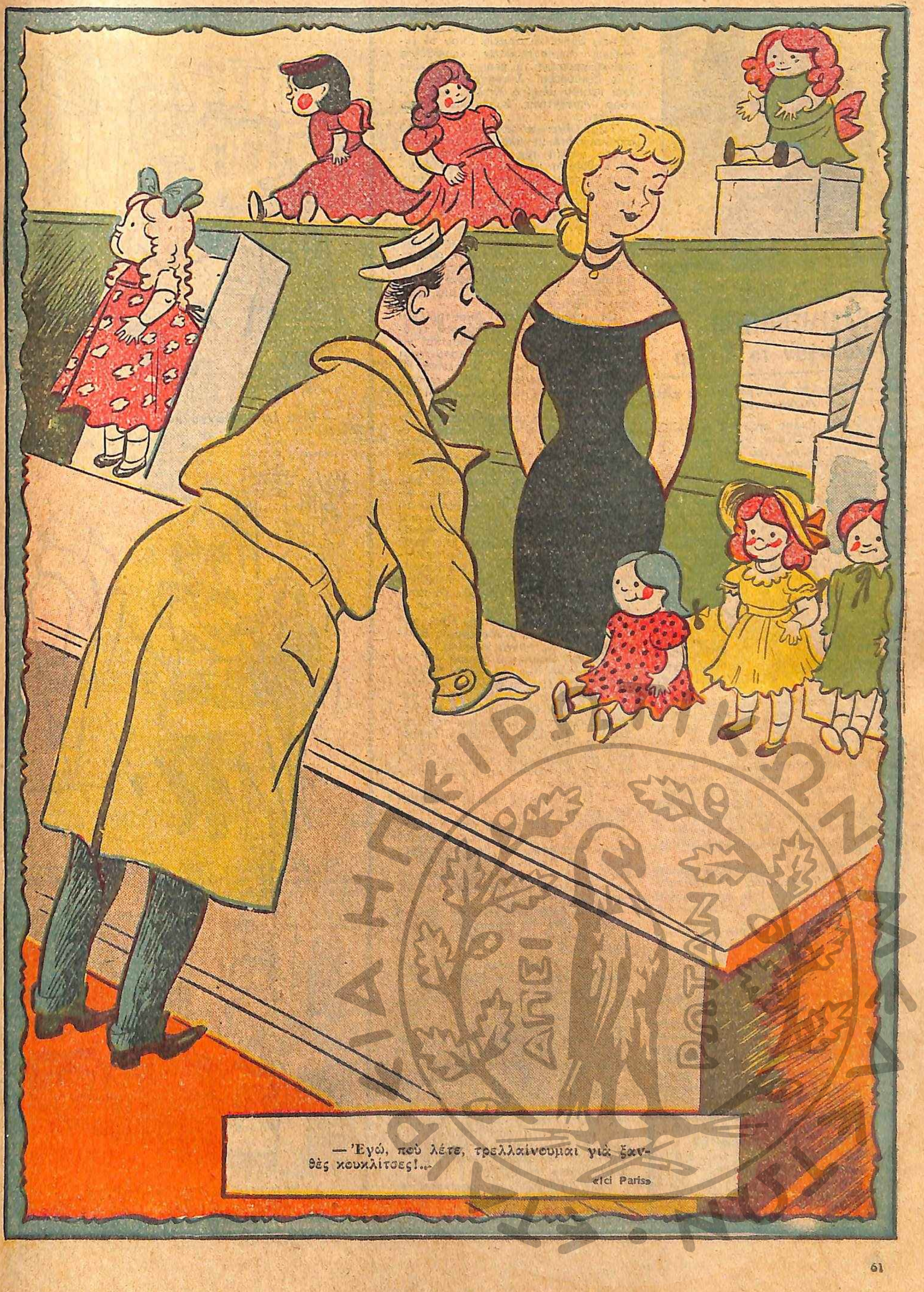

— Ἐγώ, ποὺ λέτε, τρελλαίνουμαι γιὰ ξανθὲς κουκλίτσες!...

«Ici Paris»

Ὁ ραδιαισθητικὸς Μπριοὺς Κόπεν κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς πειράματός του μὲ ράβδο.

ΟΙ ΡΑΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ ἀνακάλυψαν τὸ Χίτλερ

Βρίσκεται στὰ σύνορα Χιλῆς καὶ Ἀργεντινῆς

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Ἄνσερς» δημοσίευσε τὰ περὶ δραπετεύσεως τοῦ Χίτλερ —τὰ ὁποῖα μεταφράσαμε κι' ἐμεῖς σὲ προηγούμενο τεῦχος μας — ἔλαβε πολυάριθμες ἐπιστολὲς ἀναγνωστῶν του, ποὺ διατυπώνουν τὶς ἰδέες τους καὶ τὶς θεωρίες τους γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἕνας ἀπ' ὅλους λοιπόν, ὁ ραβδοσκόπος Μπριοὺς Κόπεν, ἔγραψε στὸ περιοδικό:

«Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ Χίτλερ εἶνε ζωντανός. Πρὸ 6 μηνῶν, πειραματίσθηκα ἀπὸ περιέργεια μὲ μιὰ φωτογραφία του, καὶ βεβαιώθηκα μὲ τὶς ραδιαισθητικές μου ἱκανότητες ὅτι ὁ Φύρερ ζῆ κι' ὅτι βρίσκεται τώρα κάπου κοντὰ στὰ σύνορα Ἀργεντινῆς καὶ Χιλῆς. Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων μάλιστα, ἀρρώστησε σοβαρὰ ἀπὸ βρογχίτιδα, ἀλλὰ σήμερα ἔχει γίνει καλά».

Ἕνας ρεπόρτερ τοῦ περιοδικοῦ πῆγε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸν Κόπεν, στὸ Μπράϊτον. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἀσχολεῖται ἐρασιτεχνικὰ μὲ τὴ ραδιαισθητικὴ ἀπὸ 3 χρόνια, στὶς ὧρες ποὺ τοῦ ἀφίνει ἐλεύθερες ἡ δουλειά του (εἶνε μηχανικὸς ραδιοφώνων). Μεταχειρίζεται γιὰ τὰ πειράματά του εἴτε μιὰ διχαλωτὴ ράβδο ἀπὸ δυὸ κόκκαλα φαλαίνης εἴτε ἕνα μικρὸ ἐκκρεμὲς ἀπὸ μιὰ ξύλινη ἢ μολυβένια μπαλίτσα κρεμασμένη σ' ἕνα σπάγγο.

Στὸ πείραμα τοῦ Χίτλερ χρησιμοποίησε τὸ ἐκκρεμές. Τὸ κράτησε πρῶτα πάνω ἀπὸ μιὰ φωτογραφία τοῦ Χίτλερ. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἡ μπαλίτσα ἄρχισε νὰ γυρίζη. Ὁ Κόπεν μέτρησε τὶς περιστροφές της, ποὺ ἀνταποκρίνονταν στὸ Χίτλερ.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ μετακινῆ σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐκκρεμὲς πάνω ἀπὸ ἕνα χάρτη τοῦ κόσμου. Παρατήρησε τότε ὅτι, ὅταν πλησίαζε στὴ Νότιο Ἀμερική, τὸ ἐκκρεμὲς ἐπανελάμβανε τὶς περιστροφές του, ἐνῶ συγχρόνως κάποια μυστηριώδης δύναμις ἔσπρωχνε τὸ χέρι του πρὸς τὴν Ἀργεντινή. Ἔτσι, βρῆκε τὸ σημεῖο ὅπου τὸ ἐκκρεμὲς περιστρεφόταν ζωηρότερα καὶ συγχρόνως τὸ χέρι του ἔνοιωθε μιὰ ξεκούρασι. Συνεπέρανε δὲ ὅτι ἐκεῖ κάπου μένει ὁ Χίτλερ, στὰ σύνορα Ἀργεντινῆς, Χιλῆς καὶ Παταγονίας.

Τώρα ἔχει παραγγείλει νὰ τοῦ στείλουν ἕνα μεγάλο καὶ λεπτομερέστερο χάρτη τῆς Ἀργεντινῆς, γιὰ νὰ καθορίση μὲ περισσότερη ἀκρίβεια τὴ σημερινὴ διαμονὴ τοῦ Φύρερ.

«Εἶμαι βέβαιος — κατέληξε — ὅτι ὁ Χίτλερ κι' ἡ Εὔα Μπράουν εἶνε ζωντανοί, στὴ Νότιο Ἀμερική».

Ὁ ρεπόρτερ ἐπεχείρησε τὸ ἴδιο πείραμα μὲ τὸ ἐκκρεμές, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία, γιατὶ δὲν εἶχε ραδιαισθητικὲς ἱκανότητες. Πράγματι, ἡ ἰδιότης αὐτὴ συναντᾶται μόνο σὲ λίγα ἄτομα, προικισμένα μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία.

Οἱ ραδιαισθητικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι μποροῦν νὰ ἐξακριβώσουν τί ἔχουν ἀπογίνει χαμένα πρόσωπα, νὰ διαγνώσουν τὴν ὑγιεινὴ κατάστασι διαφόρων ἀνθρώπων, καὶ γενικὰ νὰ πάρουν πληροφορίες κάθε εἴδους, ἀπ' τὶς κινήσεις τοῦ ἐκκρεμοῦς ἢ τῆς ράβδου των.

Γιὰ νὰ πείση τὸ ρεπόρτερ γιὰ τὴν ἱκανότητά του, ὁ Κόπεν ἔκαμε τὸ ἑξῆς πείραμα:

Τοῦ ζήτησε τὴ φωτογραφία ἑνὸς γνωστοῦ του, κι' ἐκεῖνος τοὔδωσε τὸ πορτραῖτο κάποιου συναδέλφου του, ποὺ ἡ ἰδιωτικὴ ζωή του τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη. Ὁ Κόπεν ἔπιασε τὴ ράβδο του ἀνάμεσα στὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο δάχτυλο τοῦ κάθε χεριοῦ του κι' ἔστρεψε τὴν ἄκρη της πρὸς τὴ φωτογραφία. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἡ ράβδος ἄρχισε ν' ἀνεβοκατεβαίνη σπασμωδικά, μὲ παράξενο τρόπο. Κι' ὁ Κόπεν ἔβγαλε τὰ πρῶτα συμπεράσματά του:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε, εἶνε ἢ παντρεμένος ἢ συνδεδεμένος μόνιμα μὲ μιὰ ὡρισμένη γυναῖκα.

Ὕστερα ἔκαμε μιὰ δοκιμὴ γιὰ τὴν ὑγιεινὴ κατάστασι τοῦ ἰδίου προσώπου, κρατῶντας τὴ ράβδο του πάνω ἀπ' τὸ σχέδιο μιᾶς ἀνθρώπινης παλάμης, ποὺ εἶχε σημειωμένα σὲ διάφορα μέρη της τὰ ὄργανα τοῦ σώματος. Ἡ ράβδος κινήθηκε ζωηρά, ὅταν βρέθηκε πάνω ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ ἀντιπροσώπευε τοὺς μῦς. Καί, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ ραδιαισθητικὸς δήλωσε:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑποφέρει ἀπ' τὰ πόδια του.

Τέλος, μ' ἕνα χάρτη τῆς Ἀγγλίας καὶ μὲ τὸ ἐκκρεμές του, καθώρισε ὅτι ὁ ἄγνωστός του δημοσιογράφος ἔμενε στὸ Λονδῖνο. Ὑπέδειξε δὲ σ' ἕνα χάρτη τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης τὸ μέρος τῆς διαμονῆς του, μὲ προσέγγισι 1 μιλίου.

—Ἂν ἦταν μεγαλείτερος αὐτὸς ὁ χάρτης, εἶπε, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς δείξω ἀκόμη καὶ τὸ δρόμο καὶ τὸ σπίτι του!

Ὅταν ὁ ρεπόρτερ γύρισε στὸ Λονδῖνο, φρόντισε νὰ ἐξελέγξη αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος. Διαπίστωσε λοιπὸν ὅτι ὁ συνάδελφός του ἔμενε πράγματι στὴ συνοικία ποὺ εἶχε ὑποδείξει ὁ Κόπεν, ὅτι εἶχε πάθει μιὰ θλάσι τῶν μυῶν του ποδιοῦ κι' ὅτι δὲν ἦταν παντρεμένος ἀλλὰ συζοῦσε μὲ μιὰ γυναῖκα.

Τὴν ἴδια ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία σημείωσε ὁ Κόπεν καὶ μὲ μικρὰ ἀτομικὰ ἀντικείμενα τῆς γυναίκας καὶ τῆς κόρης τοῦ ρεπόρτερ. Ἐξήγησε ὅτι, μολονότι ἡ ραδιαισθητικὴ εἶνε ἀρχαία τέχνη, οἱ συστηματικὲς ἐφαρμογές της βρίσκονται ἀκόμη στὸ πειραματικὸ στάδιο.

Πρὶν ἀποχαιρετήση τὸν ἐπισκέπτη του, τὸν βεβαίωσε καὶ πάλι ὅτι, κατὰ τὴν πεποίθησι τῶν περισσοτέρων ραδιαισθητικῶν, δὲν ἔχουν πεθάνει ὁ Χίτλερ κι' ἡ Εὔα Μπράουν.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΘΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 καὶ 4 — 6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ,
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ Ριζική, ταχεία ἐξαφάνισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανάνειωμα προσώπου. Πανάδες τριχόπτωσις, ρυτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα, οὐλές κλπ. Ἰατρὸς ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ ὁδὸς Βαλαωρίτου 12, ἀριθ. τηλεφώνου 33-039. ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

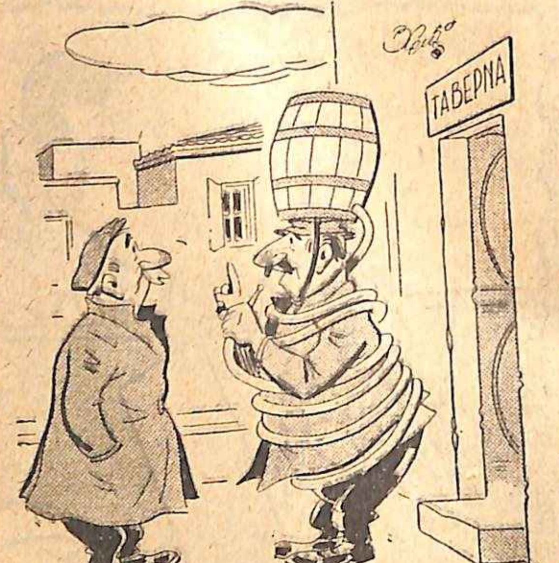

— Εἶχα ἔρθει, Βάγγο μου, νὰ γιομίσω τὸ καλοριφέρ!...

Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

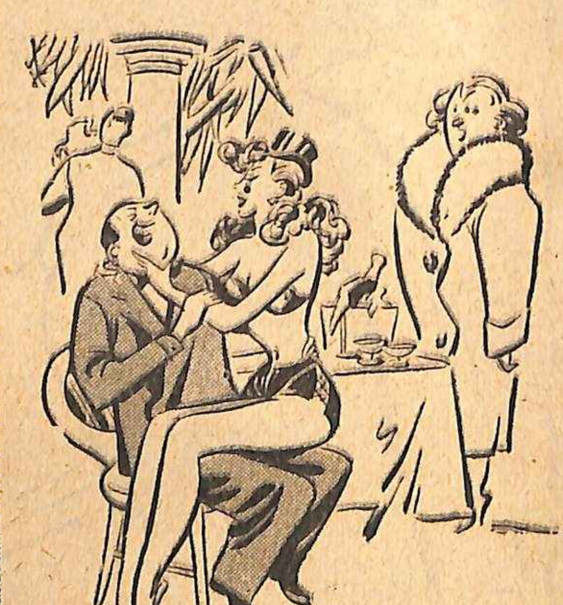

Ἡ σύζυγος: Ἐδῶ λοιπόν, μπερμπάντη, τσαλακώνεις τὰ παντελόνια σου, κι' ἐγὼ κάθομαι καὶ σοῦ τὰ σιδερώνω!...

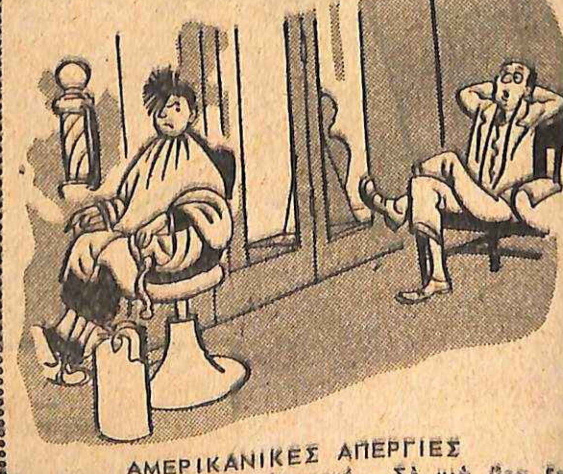

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

— Νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή... Σὲ μιὰ ὥρα ξαναπιάνουμε δουλειά!..

ΜΑΡΤΖΟΡΥ ΑΛΛΙΝΓΚΑΜ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Μιὰ λιποθυμία

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος παρακολουθεῖ ἕναν ἄλλον, ὅσο κι' ἂν εἶναι μεγάλη ἡ τέχνη κι' ἡ διακριτικότης του, τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ περάση ἀπαρατήρητο.

Τέσσερις τουλάχιστον ἄνθρωποι πρόσεξαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὅτι ἕνα ἄτομο κοντόχοντρο, μὲ ἀπεριποίητη ἐμφάνισι, ποὺ ἔδινε, ὡστόσο, τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε καλύτερες ἡμέρες, παρακολουθοῦσε τὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκώτλαντ Γυὰρντ Στανίσλαο Ὢτς, ποὺ προχωροῦσε κατὰ μῆκος τῆς Χὶγκ Χόλμπορν.

Ἕνας ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, γιὰ νὰ εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματός του, πρέπει νὰ ἔχη μάτια καὶ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Κι' ὁ Στανίσλαος Ὢτς εἶχε προικισθῆ ἀπὸ τὴ φύσι μ' αὐτὸ τὸ χάρισμα. Εἶχε «ἰδῆ», λοιπόν, αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ δὲν νόμισε πὼς ἔπρεπε ν' ἀνησυχήση.

Κι' ἄλλωστε, τὸ μόνο ποὺ σκεφτόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν πὼς εἶχε μουσκευθῆ ὡς τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὴν καταρρακτώδη βροχὴ ποὺ ἔπεφτε.

Θὰ ἦταν καλό, βέβαια, νὰ μπῆ κάπου γιὰ νὰ προφυλαχτῆ. Ἀλλὰ ποῦ; Ἕνας ἐπιθεωρητὴς δὲν μπαίνει σ' ἕνα μπὰρ ἢ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο κέντρο χωρὶς νἄχη κάποιο σοβαρὸ λόγο γι' αὐτό, οὔτε τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ στέκεται κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο. Αὐτὸ εἶνε «πολυτέλεια» γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ μικρὴ λάμψις φώτισε τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπό του. Λίγο πιὸ κάτω βρισκόταν κάποιο στενὸ πέρασμα, ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕνα παμπάλαιο κτίριο. Θυμήθηκε, λοιπόν, πώς, στὸ δεύτερο ὄροφο αὐτοῦ τοῦ κτιρίου, εἶχε τὸ γραφεῖο του ἕνας φίλος του, ποὺ ἦταν ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ ἢ καλύτερα ἕνας «ἐπαγγελματίας τῆς περιπετείας» ὅπως τοῦ ἄρεσε ν' αὐτοτιτλοφορῆται, γιατὶ ἐξασκοῦσε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα σὰν σπόρ, ὁ Ροῦντολφ Κάμπιον.

«Στ' ἀλήθεια, εἶμαι τυχερὸς ποὺ ἔχω φίλο τὸν Κάμπιον», σκέφτηκε ὁ Ὢτς.

Καὶ χώθηκε ἀποφασιστικὰ στὸ πέρασμα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ ντέτεκτιβ.

Ὁ Κάμπιον ἦταν ἕνας νέος ὡς τριάντα χρόνων, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ πολὺ καμψὴ ἐμφάνισι.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ὡστόσο, ὁ Ὢτς βρῆκε πὼς ὁ φίλος του ἦταν ντυμένος μὲ μεγαλύτερη ἐκζήτησι ἀπὸ ἄλλοτε. Πρόσεξε ἐπίσης πὼς εἶχε ἕνα μπουκέτο μὲ ὡραῖα λευκὰ τριαντάφυλλα πάνω στὸ τραπέζι του.

— Μήπως ἡ πελατεία σου ἀποτελεῖται ἀπὸ αἰσθηματικὲς νέες; ἀστειεύθηκε ὁ Ὢτς.

— Γιὰ σήμερα ναί, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Κάμπιον.

— Νὰ φύγω τότε, εἶπε ὁ Ὢτς.

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον. Περιμένω μιὰ νέα, ποὺ εἶναι μνηστὴ ἑνὸς καλοῦ φίλου μου. Σκέφτηκα, λοιπόν, πὼς ἕνα μπουκέτο μὲ λευκὰ τριαντάφυλα θὰ μετρίαζε κάπως τὸ αὐστηρὸ περιβάλλον αὐτοῦ τοῦ γραφείου.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔβγαλε τὸ ἀδιάβροχό του καὶ πῆγε κοντὰ στὴ σόμπα.

— Οἱ νέες ἔχουν συνήθως μεγάλη φαντασία, εἶπε ὁ Κάμπιον. Κι' αὐτὸ συμβαίνει στὴν περίπτωσι τῆς μὶς Τζόϋς Μπλοῦντ...

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Τζόϋς Μπλοῦντ; ρώτησε ὁ Ὢτς.

—Ἡ ἐπισκέπτρια ποὺ περιμένω. Εἶναι μνηστὴ τοῦ φίλου μου Μὰρκ Φῆρστον, ποὺ διευθύνει ἀπὸ κάμποσον καιρὸ τὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ πατέρα του, στὸ Καίμπριτς... Ὅπως ξέρεις, σπούδασα ἄλλοτε ἐκεῖ κι' ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ φιλία μας. Ἡ Τζόϋς ἔχει, λοιπόν, ἕνα θεῖο, τὸν Ἄντριου Σῆλυ, ποὺ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ μερικὲς μέρες κι' αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισις τὴν ἔκαμε νὰ φαντάζεται ἕνα σωρὸ μυθιστορηματικὲς περιπέτειες... Μεταξύ μας, νομίζω πὼς ὁ θεῖος της, ποὺ ἦταν μέθυσος καὶ ποὺ εἶχε κερδίσει τελευταῖα μερικὲς λίρες στὶς κοῦρσες, πῆγε νὰ τὶς φάη ἢ καλύτερα νὰ τὶς πιῆ μὲ τὴν ἡσυχία του... Περίμενε νὰ ἰδῆς τί ὡραῖα ποὺ θὰ τὴν ξαναστείλω στὸ Καίμπριτζ, ἀφοῦ τὴν κάμω νὰ καταλάβη πὼς ἡ πραγματικότης δὲν ἀντιγράφει ἐκεῖνα ποὺ γίνονται στὰ μυθιστορήματα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο.

— Νομίζω πὼς ἔρχεται, εἶπε ὁ Κάμπιον.

Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ τὴ νέα, ἐμφανίστηκε τὸ κοντόχοντρο ἄτομο, ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς Ὢτς εἶχε «ἰδῆ» μὲ τὰ «πίσω μάτια» τοῦ κεφαλιοῦ του νὰ τὸν παρακολουθῆ στὴ Χὶγκ Χόλμπορν.

— Λὲς κι' εἴχαμε δώσει ραντεβοῦ! μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ ἐπιθεωρητής.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπισκέπτου.

—Ἐμένα ζητᾶτε; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Ἔχω νὰ σᾶς δώσω μιὰ πολὺ σπουδαία πληροφορία, κύριε Ὢτς.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Πρόκειται γιά...

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

—Ἐμπρός, εἶπε ὁ Κάμπιον.

Στὸ ἄκουσμα ἐμφανίστηκε μιὰ χαριτωμένη νέα. Τὸ ὕφος της ἦταν ντροπαλὸ καὶ διστακτικό.

— Χαίρετε, κύριε. Εἶμαι ἡ μὶς Τζόϋς Μπλοῦντ, εἶπε.

Ὁ Κάμπιον σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ γνωρίζω τὴ μνηστὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Μάρκ, ἀπάντησε μὲ τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ χαμόγελά του.

Ἡ νέα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Κάμπιον. Καί, ξαφνικά, μιὰ ἔκφρασις ἀπερίγραπτου τρόμου ζωγραφίστηκε πάνω στὸ πρόσωπό της. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ἔχασε ὁλότελα τὸ χρῶμα της κι' ἅπλωσε τὰ χέρια της σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Ἂν ὁ Κάμπιον κι' ὁ Ὢτς δὲν ἔτρεχαν νὰ τὴν πιάσουν, θὰ σωριαζόταν στὸ πάτωμα.

Συνῆλθε, ὡστόσο, πολὺ γρήγορα καὶ χαμογέλασε.

—Ἦταν μιὰ ξαφνικὴ λιποθυμία, εἶπε, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω τίποτε... Ποῦ εἶναι;

Ὁ Κάμπιον κι' ὁ Ὢτς ἀναζήτησαν τὸν ἄγνωστο, ποὺ ἐννοοῦσε ἀσφαλῶς ἡ μὶς Μπλοῦντ μὲ τὴν ἐρώτησι ποὺ ἔκανε, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδαν πουθενά. Εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Ἕνα πτῶμα μέσα στὸ ποτάμι

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ δεσποινὶς Τζόϋς Μπλοῦντ ἦταν καθισμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Κάμπιον. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ὢτς εἶχε φύγει.

Τὸ ὕφος τῆς νέας ἦταν τώρα πολὺ ἤρεμο.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω, μὶς Μπλοῦντ, ρώτησε ὁ Κάμπιον, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ γιατὶ τρομάξατε μόλις τὸν εἴδατε;

—Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν τὸν πρόσεξα...

—Ὅταν συνήλθατε, ὡστόσο, ρωτήσατε: «Ποῦ εἶναι;»

— Κάνετε λάθος, ἀπάντησε ἡ νέα χωρὶς ἴχνος ταραχῆς. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο... Τρέχω ἀπὸ τὸ πρωῒ καὶ δὲν βρῆκα τὸν καιρὸ νὰ φάω τὸ μεσημέρι... Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ μ' ἔκαμε νὰ λιποθυμήσω...

Ὁ Κάμπιον ἄναψε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ ποῦρο του ποὺ εἶχε σβύσει.

— Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ μὴν τρώη κανεὶς στὴν ὥρα του, εἶπε μὲ δογματικὸ ὕφος.

Τράβηξε μερικὲς ρουφιξιὲς κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Εἶμαι ὅλος αὐτιά, μὶς Μπλοῦντ, γιὰ ν' ἀκούσω ὅ,τι πρόκειται νὰ μοῦ πῆτε.

—Ἦρθα γιὰ τὸ θεῖο μου Ἄντριου Σῆλυ, ἄρχισε ἡ νέα. Εἶναι γυιὸς τοῦ μικρότερου ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς κυρίας Καρολίνας Φαραντάϋ... Ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακή, χωρὶς ἀπὸ τότε νὰ δώση σημεῖα ζωῆς...

— Τί ἡλικίας εἶναι ὁ κύριος Ἄντριου Σῆλυ;

—Ὡς πενῆντα χρόνων... ἴσως κάτι περισσότερο...

— Τότε δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ αὐτοκτόνησε γιὰ αἰσθηματικοὺς λόγους, παρατήρησε γελῶντας ὁ Κάμπιον.

—Ὄχι, βέβαια...

— Μήπως βλέπετε ἄλλους

ἐκυκλοφόρησε

Δ. ΨΑΘΑ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΕΣ

Τὸ πιὸ σπαρταριστό, τὸ πιὸ κεφάτο βιβλίο ποὺ βγῆκε ποτὲ γιὰ τὴν Ἀμερική. Σελίδες 160. Δρ. 10.000.

Μπιρές Ἱστορίες

Ἀθῶα ἀπάτη

Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται.

Σὲ κάποιο γραφεῖο, τὴν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Ὁ ὑπάλληλος παρουσιάζεται στὸ διευθυντὴ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ λέει:

— Κύριε διευθυντά, σήμερα γιορτάζει ἡ γυναῖκα μου!

—Ἀλήθεια; Χρόνια πολλά, νὰ σοῦ ζήση!...

— Εὐχαριστῶ πολύ... Μόνο ποὺ θὰ ἤθελα μιὰ προκαταβολὴ νὰ ψωνίσω.

— Νὰ σοῦ δώσω. Ἀφοῦ ἔχετε γιορτή.

— Εὐχαριστῶ!...

— Πάρε μάλιστα στὸ τηλέφωνο τὴ γυναῖκα σου νὰ τῆς πῶ κι' ἐγὼ χρόνια πολλά.

— Μάλιστα.

Παίρνει τὸ τηλέφωνο κι' ἀπάνω στὴ χαρά του γιὰ τὴν προκαταβολή, ρωτάει:

— Μαρίκα, ἐσὺ εἶσαι; Πάρε τὸν κ. Διευθυντὴ νὰ σοῦ πῆ χρόνια πολλά.

Ὁ κ. Διευθυντὴς παίρνει τὸ ἀκουστικὸ χαμογελῶντας καλοκάγαθα.

— Κυρία Μαρίκα, ἐνόμιζα... πὼς σᾶς λένε Ἄννα καὶ ἤθελα νὰ σᾶς εὐχηθῶ γιὰ τὴ γιορτή σας. Δὲν πειράζει ὅμως... Χρόνια πολλά... γιὰ τὸ Δεκαπενταύγουστο!

Ἀφήνει κατόπιν τὸ ἀκουστικὸ καί... ἐγκρίνει τὴν αἰτηθεῖσα προκαταβολή...

Ἀθάνατε φτωχὲ Ρωμηέ, μὲ τὶς ἀθῶες «ἀπάτες» σου! Ἔτσι «τὰ βολεύεις» καὶ δὲν πεθαίνεις ποτέ!...

λόγους ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὑπόθεσι τῆς αὐτοκτονίας; ρώτησε ὁ Κάμπιον μ' ἀδιάφορο ὕφος.

—"Οχι, ἀπάντησε ἡ μὶς Μπλοῦντ.

— Μήπως ὑποπτεύεσθε τότε ὅτι ὁ θεῖος σας εἶναι θῦμα ἐγκλήματος;

—Ὑποπτεύομαι ἕνα σωρὸ πράγματα, κύριε Κάμπιον, ἀλλὰ θὰ ἦταν τρέλλα νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτά, ἀπάντησε ἡ νέα.

Φαινόταν νὰ διστάζη.

— Ζῶ ἀπὸ δέκα ὀχτὼ μῆνες στὸ σπίτι τῆς κυρίας Καρολίνας Φαραντάϋ, συνέχισε σὲ λίγο, καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ἐκεῖ πολὺ ἥρεμη... Κι' ὡστόσο, εἶχα πάντα τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποια μέρα ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ κάτι... Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ πῶ τί...

— Θέλετε νὰ πῆτε, τὴν διέκοψε ὁ Κάμπιον, πώς, μ' ὅλο ποὺ ἡ ζωὴ κυλάει ἥρεμα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶναι βαρειὰ κι' ἀποπνικτική;

— Ναί, νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι, ἀπάντησε ἡ Τζόϋς. Ὑπάρχει ἕνας ἀέρας μυστηρίου σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα ξυπνάω μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος μὲ παρακολουθεῖ μέσα στὸ σκοτάδι... "Αλλοτε πάλι ἀκούω στὸ διάδρομο βήματα, ποὺ σταματοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου.., Μένω τότε ἄγρυπνη ὥς τὸ πρωΐ, μὲ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόμο μέσα στὴν ψυχή...

—Ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντάϋ, εἶναι, ἂν δὲν κάνω λάθος, συγγενής σας...

— Ναί. Εἶναι ἀδελφὴ τῆς γιαγιᾶς μου. μ' ἄλλα λόγια, μεγάλη θεία μου... Ἀλλὰ τὴν φωνάζω πάντα κυρία Καρολίνα, γιὰ νὰ τὴν ξεχωρίσω ἀπὸ τὶς ἄλλες θεῖες μου... Μὲ πῆρε στὸ σπίτι της, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου...

— Μιλῆστε μου, σᾶς παρακαλῶ, γιὰ τοὺς ἐνοίκους αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, παρακάλεσε ὁ Κάμπιον.

—"Ας ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποινα, εἶπε ἡ Τζόϋς. "Οπως θὰ ξέρετε, ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντάϋ εἶναι χήρα τοῦ ἄλλοτε πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καΐμπριτζ. Παρέμεινε πάντοτε μεγάλη κυρία καὶ νομίζω πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μαζί της σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Βρίσκεται... πῶς νὰ ποῦμε... πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους... "Ολοι σκύβουν τὸ κεφάλι μπροστά της, ἀπὸ σεβασμό, ἀλλὰ κι' ἀπὸ φόβο ἐπίσης. Ἡ κυρία Καρολίνα εἶναι πολὺ τυπικὴ κι' ἔχει κανονίσει μιὰ γιὰ πάντα τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν ἀκρίβεια ρολογιοῦ. Εἶναι αὐστηρὴ καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα. Ἀπαγορεύει π.χ. τὸ γραμμόφωνο τὴν Κυριακὴ ἢ τὸ πρωϊνὸ τσάϊ. Μ' ὅλα τὰ ὀγδόντα χρόνια της, διευθύνει τὰ πάντα. Αὐτὴ διαχειρίζεται τὴ μεγάλη περιουσία της καθὼς καὶ κείνη ποὺ τῆς ἄφησε ὁ σύζυγός της. Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά της δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἐκθρονίση ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἀνήκει, ἄλλωστε, στὸν τύπο τῶν ἐξαιρετικῶν γυναικῶν...

»"Επειτα εἶναι ὁ θεῖος Οὐΐλλιαμ, ὁ γυιός της. Καταστράφηκε ἄλλοτε σὲ μιὰ ἐπιχείρησι καὶ γύρισε νὰ ξαναχωθῇ κάτω ἀπὸ τὰ φτερὰ τῆς μητέρας του, ποὺ τὸν μεταχειρίζεται σὰν παιδάκι δέκα ἑφτὰ χρόνων, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἑξῆντα.

»Ἡ θεία Ἰουλία, ἀδελφὴ τοῦ θείου Οὐΐλλιαμ, δὲν παντρεύτηκε ποτέ. Εἶναι ὥς πενῆντα χρόνων, ἀλλὰ μερικὲς φορὲς τὴ νομίζει κανεὶς μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ἡ μικρότερη ἀδελφή της, ἡ Κίττυ, εἶχε παντρευτῆ ἄλλοτε, ἀλλά, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ξαναγύρισε κοντὰ στὴ μητέρα της».

— Κι' ὁ "Αντριου Σῆλυ;

— Εἶναι γυιὸς τοῦ μικρότερου ἀπὸ τ' ἀδέρφια τῆς κυρίας Καρολίνας καὶ καταστράφηκε κι' αὐτὸς στὴν ἴδια ἐπιχείρησι, ποὺ ἐξανέμισε τὴν περιουσία τοῦ θείου Οὐΐλλιαμ. "Επειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν καταστροφή, ἡ κυρία Καρολίνα τὸν πῆρε στὸ σπίτι της.

»"Οπως σᾶς εἶπα, ἡ κυρία Καρολίνα ἔχει κανονίσει μὲ δεσποτικὸ τρόπο τὰ πάντα μέσα στὸ σπίτι. "Ολοι οἱ ἔνοικοι ὑποχρεοῦνται νὰ πηγαίνουν κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Πηγαίνομε μ' ἕνα παληὸ αὐτοκίνητο —μιὰ Ντάϊμλερ 1914! — ποὺ τὸ ξέρουν ὅλοι στὸ Καΐμπριτζ, ὅπως καὶ τὸ σωφέρ του, τὸ γέρο Κρίστμας, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἁμαξᾶς τῆς οἰκογενείας Φαραντάϋ.

»Τὴν περασμένη Κυριακή, πήγαμε, ὅπως πάντα, στὴν ἐκκλησία. Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἡ κυρία Καρολίνα μὲ κράτησε κοντά της γιὰ νὰ κάμωμε ἕναν περίπατο μὲ τὰ πόδια. Ἡ Ἰουλία κι' ἡ Κίττυ εἶχαν φύγει πρὶν ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ τὶς βρήκαμε στὸ σπίτι. Μᾶς εἴπανε ὅτι οἱ θεῖοι μου γύριζαν ἐπίσης μὲ τὰ πόδια. Ἀλλ' ἀργοῦσαν νὰ φανοῦν.

» Καθυστερήσαμε τὸ φαγητὸ ὥς μισὴ ὥρα, πρᾶγμα ποὺ δυσαρέστησε πολὺ τὴν κυρία Καρολίνα. Ὁ θεῖος Οὐΐλλιαμ φάνηκε, τέλος. Ἡ ἀπουσία τοῦ "Αντριους τὸν ἐξέπληξε. Μᾶς ἀφηγήθηκε μιὰ μπερδεμένη ἱστορία. Εἶχαν φύγει μαζὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, μᾶς εἶπε καὶ φιλονείκησαν στὸ δρόμο γιατὶ ὁ "Αντριου ἤθελε νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, πρᾶγμα ποὺ ἐξώργισε τὸν Οὐΐλλιαμ. Σὲ μιὰ στιγμή, ἄφησε τὸν "Αντριου καὶ γύρισε μόνος στὸ σπίτι. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δὲν ξαναείδαμε τὸν "Αντριου».

Ὁ Κάμπιον παρακολουθοῦσε τὴν ἀφήγησι τῆς Τζόϋς καὶ ταυτόχρονα ἔρριχνε ματιὲς στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες, ποὺ ὁ θυρωρὸς τοῦ γραφείου τοῦ εἶχε φέρει πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

Σήκωσε, ξαφνικά, τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

— Οὔτε θὰ τὸν ξαναϊδῆτε ποτέ, δεσποινίς.

— Φαντάζεσθε ὅτι αὐτοκτόνησε;

— Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι δὲν βρίσκεται πιὰ στὴ ζωή, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον.

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ «Μίρρορ». Ἡ Τζόϋς διάβασε στὴν πρώτη σελίδα μὲ χτυπητοὺς τίτλους:

«Ὁ ἀνεψιὸς ἑνὸς διασήμου ἐπιστήμονος βρέθηκε νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι».

Καὶ πιὸ κάτω:

«Σήμερα τὸ πρωΐ, ἀνασύρθηκε ἀπὸ τὸ ποταμὸ Γκράντα, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κολυβητήριο τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καΐμπριτζ, τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου μέσης ἡλικίας. Τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του ἦσαν δεμένα. Στὸ κεφάλι του διακρινόταν ἡ ὀπὴ μιᾶς σφαίρας, ποὺ εἶχε προκαλέσει, προφανῶς, τὸ θάνατό του. Ἐξακριβώθηκε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν "Αντριου Σῆλυ, ἀνεψιὸ τοῦ δόκτορος Φαραντάϋ, ἄλλοτε πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καΐμπριτζ. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πτώματος ὀφείλεται σὲ δυὸ Ἰνδοὺς φοιτητάς. Τὸ θῦμα εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ δέκα περίπου ἡμέρες, χωρὶς οἱ οἰκεῖοι του νὰ γνωρίζουν τίποτε σχετικῶς».

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Τζόϋς ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς εἰδήσεως.

— Φαίνεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψις ἔγινε μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου, εἶπε. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω ἀμέσως στὸ Καΐμπριτζ... "Ω, Θεέ μου! Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα θὰ τοὺς ἔχῃ ἀναστατώσει ὅλους καὶ πιὸ πολὺ τὴ θεία Καρολίνα...

Σκούπισε τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

— Τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ θείου "Αντριου λύθηκε, εἶπε μὲ ραγισμένη φωνή.

—"Οχι, ὅμως, καὶ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου του, παρατήρησε ὁ Κάμπιον, ποὺ εἶχε σηκωθῆ κι' αὐτός.

Καὶ πρόσθεσε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι:

—"Αν μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, θὰ σᾶς συνοδεύσω. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζει νὰ μ' ἐνδιαφέρη...

Ἡ Τζόϋς τοῦ ἔσφιξε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι.

— Εἴσαστε πολὺ εὐγενής, τοῦ εἶπε. Εἶμαι βέβαιη ὅτι ὁ Μὰρκ θὰ χαρῇ πολύ...

Μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψις

Ξεκίνησαν ἀμέσως μὲ τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο τοῦ Κάμπιον.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, βρίσκονταν στὸ Τράμμπινγκτων Ρόαντ, ὅπου ὑψωνόταν τὸ παληὸ σπίτι τῶν Φαραντάϋ. Ὁ Κάμπιον κατέβασε ἐκεῖ τὴν Τζόϋς καὶ κατόπιν συνέχισε τὴν πορεία του πρὸς τὸ Καΐμπριτζ, ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι τριῶν χιλιομέτρων πιὸ κάτω.

Ὁ Μὰρκ Φῆρστον τὸν δέχτηκε μὲ συγκίνησι. Εἶχαν νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ σπούδαζαν μαζὶ στὸ Καΐμπριτζ.

— Συνώδευσα ὥς ἐδῶ τὴ μνηστή σου. τοῦ ἐξήγησε ὁ Κάμπιον. "Επειτα ἀπὸ ὅ,τι συνέβη, σκέφτηκα πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ ξαναϊδῶ τὸ Καΐμπριτζ...

—"Α! Ξέρεις λοιπόν;...

— Ναί. Οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου μιλοῦν γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πτώματος τοῦ "Αντριου Σῆλυ..

— Εἶναι τρομερό, εἶπε ὁ Μάρκ. Καὶ κεῖνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ περισσότερο εἶναι τὸ ὅτι ἡ Τζόϋς βρίσκεται ἀνακατεμένη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—"Εχεις δίκηο. Ἀλλὰ πές μου πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα...

—"Εμαθα τὸ δυστύχημα σήμερα τὸ πρωΐ, λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Τζόϋς γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἄρχισε ὁ Μάρκ. Ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντάϋ ἔστειλε νὰ ζητήση τὸν πατέρα μου, ποὺ εὐτυχῶς ἀπουσίαζε. Πῆγα ἐγὼ στὴ θέσι του καὶ βρῆκα τὸ σπίτι ἄνω κάτω...

» Τὸ πανεπιστήμιο, ὅπως θὰ ξέρης, ἀνοίγει τὸν ἐρχόμενο μῆνα. Ἀλλά, κατὰ τὶς διακοπές, μένουν πάντοτε ἐδῶ μερικοὶ φοιτηταί. Δυὸ ἀπ' αὐτούς, Ἰνδοὶ τὴν καταγωγή, ποὺ ἔψαχναν νὰ βροῦν σπάνια ἔντομα στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Γκράντα ἀνακάλυψαν τὸ πτῶμα στὸ Γκράντσ στερ Μέντοους. Βρισκόταν μπλεγμένο ἀνάμεσα στὶς ρίζες μιᾶς ἰτιᾶς κι' ἦταν ἴσως ἀπὸ μέρες σ' αὐτὴ τὴ θέσι, Οἱ φοιτηταὶ αὐτοὶ εἰδοποίησαν ἀμέσως τὴν ἀστυνομία καὶ τὸ πτῶμα μετεφέρθηκε σὲ λίγο στὸ νεκροτομεῖο. Μέσα στὶς τσέπες τῶν ρούχων του βρέθηκε ἕνα ρολόγι, ποὺ εἶχε στὸ πίσω μέρος τὸ μονόγραμμα «Α.Σ.» κι' ἕνα πορτοφόλι, ποὺ περιεῖχε μερικὰ ἐπισκεπτήρια. Τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν ἄφηναν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν "Αντριου Σῆλυ. Ὁ Οὐΐλλιαμ, ἄλλωστε, τὸν ἀναγνώρισε... Στὴν ἀρχή, νομίσαμε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ πνιγμό... Ἀλλ' ὁ γιατρὸς ποὺ ἐξέτασε τὸ πτῶμα ἀνακάλυψε τὴν ὀπὴ μιᾶς σφαίρας στὸ κεφάλι... Ἡ σφαῖρα αὐτὴ εἶχε ριχτῆ ἐξ ἐπαφῆς... Τὸ καταπληκτικώτερο εἶναι ὅτι τὸ πτῶμα βρέθηκε μὲ δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια... Ὁ ἀστυνόμος τῆς περιοχῆς δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ ἔγκλημα.

— Βρέθηκε τὸ ὅπλο;

—"Οχι. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ ἰατροδικαστοῦ, τὸ πτῶμα ἔμεινε μέσα στὸ νερὸ τὸ λιγώτερο μιὰ βδομάδα...

— Εἶχε περιουσία ὁ "Αντριου Σῆλυ;

— Μερικὰ μικροχρέη ἴσως, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Μάρκ. Ζοῦσε εἰς βάρος τῆς κυρίας Καρολίνας Φαραντάϋ, ποὺ τὸν εἶχε πάρει στὸ σπίτι της, ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔπαθε σὲ κάποια ἐπιχείρησι...

— Ξέρω. Μοῦ μίλησε γι' αὐτὴν ἡ Τζόϋς.

— Δὲν βλέπω, λοιπόν, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ δικαιολογήση ἕνα ἔγκλημα εἰς βάρος του.

— Ξεχνᾶς, εἶπε ὁ Κάμπιον, ὅτι, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ "Αντριου Σῆλυ, ἡ μερὶς τῶν κληρονόμων τῆς κυρίας Φαραντάϋ θ' αὐξηθῆ...

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ Μάρκ. Ἀλλὰ ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντάϋ τροποποίησε τελευταῖα τὴ διαθήκη της κι' ἀποκλήρωσε τὸν "Αντριου Σῆλυ, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἤξεραν ὅλοι ὅπως κι' ὁ ἴδιος. Ἦταν, λοιπόν, ὑποχρεωμένος νὰ ζῇ στὸ μέλλον ἀπὸ τὴν προβληματικὴ εὐσπλαχνία τῆς ἐξαδέλφης του ἢ νὰ καταντήση ζητιᾶνος.

— Γιατί τὸν ἀποκλήρωσε;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τὸ λόγο. Ὁ "Αντριου Σῆλυ, ὅπως ὅλοι, ἄλλωστε, σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, ἦταν ἐκκεντρικὸς καὶ ἰδιότροπος... Φαντάζομαι πὼς θὰ στενοχώρησε σὲ κάτι τὴν κυρία Καρολίνα...

—Ὑποπτεύεσθε ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν σκότωσε;

— Δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμιὰ ὑπόθεσι. Νομίζω, ὡστόσο, ὅτι ἡ θέσις τοῦ Οὐΐλλιαμ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀξιοζήλευτη... "Οπως σοῦ εἶπα, ἦταν ὁ τελευταῖος ποὺ ἔμεινε κοντά του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν βήματα στὸν προθάλαμο. "Ενας ὑπηρέτης φάνηκε σὲ λίγο. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕναν ἀσημένιο δίσκο. Ὁ Μὰρκ πῆρε τὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ βρισκόταν πάνω σ' αὐτόν, καὶ διάβασε:

Οὐΐλλιαμ Ρ. Φαραντάϋ
Τράμπινγκτων Ρόαντ
Καΐμπριτζ

Ἀπὸ κάτω βρίσκονταν οἱ λέξεις:

«Θὰ σᾶς ἤμουν ὑπόχρεως ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ χαρίσετε μερικὰ λεπτά».

—Ὁδηγῆστε ἐδῶ τὸν κύριο Φαραντάϋ, εἶπε ὁ Μὰρκ στὸν ὑπηρέτη.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Φαραντάϋ φοροῦσε ἕνα σμόκιν παληοῦ συρμοῦ κι' εἶχε τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς τέλειου τζέντλεμαν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ροδοκόκκινο, ἀλλὰ γεμᾶτο ρυτίδες, ποὺ πρόδιδαν τὴν ἡλικία του.

Διέσχισε μὲ μεγάλα βήματα τὸ δωμάτιο, χαιρέτησε μὲ χειραψία τὸν Μὰρκ Φῆρστον καὶ περιωρίσθηκε νὰ κάμη μιὰ ἐλαφρὴ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάμπιον.

—Ὁ φίλος μου Ρούντολφ Κάμπιον, ὁ διάσημος ντέτεκτιβ, εἶπε ὁ Μάρκ. Εἶναι φιλοξενούμενός μου.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Φαραντάϋ χαιρέτησε πάλι μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ καὶ κατόπιν κάθησε στὴν πολυθρόνα ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ Μάρκ.

— Κατάγεσθε ἀπὸ δῶ, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε μιλῶντας στὸν Κάμπιον. Νομίζω πὼς ἡ μητέρα μου εἶναι φίλη μὲ τὴ δική σας, μ' ὅλο ποὺ τὶς χωρίζει μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας... Ὡς σήμερα τὸ πρωῒ δὲν θὰ σᾶς συνέχαιρα γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ διαλέξατε... Ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ νομίζω πὼς μπορεῖτε νὰ μᾶς φανῆτε χρήσιμος...

— Θὰ εἶμαι πάντοτε στὴ διάθεσί σας, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ περάση σὲ ἄλλο δωμάτιο.

Ἀλλ' ὁ Οὐΐλλιαμ Φαραντάϋ τὸν παρακάλεσε νὰ μείνη.

— Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα μυστικό, εἶπε. Ἦρθα νὰ μιλήσω στὸν κύριο Φῆρστον γι' αὐτὸ τὸ ἀξιοθρήνητο σκάνδαλο...

Ὁ Μὰρκ Φῆρστον θεώρησε ἀπαραίτητο νὰ δώση μερικὲς ἐξηγήσεις.

—Ἡ κυρία Καρολίνα, εἶπε, μὲ παρακάλεσε ν' ἀναθέσω σ' ἕναν ἄνθρωπο ἐμπιστοσύνης— σ' ἕνα τζέντλεμαν, ἦταν ἡ φράσις της — νὰ παρακολουθήση αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς φαίνονται ἀνυπόφοροι, ὅπως καὶ σὲ μένα, ἄλλωστε... Δὲν θὰ τολμοῦσα, βέβαια, ν' ἀπευθυνθῶ σ' ἕνα διάσημο ντέτεκτιβ, ὅπως ὁ φίλος μου Κάμπιον... Ἀλλ' ἦρθε μόνος του, ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωσι, ἐδῶ κι' ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μᾶς ἀφήση στὴ δύσκολη κατάστασι ποὺ βρισκόμαστε...

Ὁ Κάμπιον ξανακάθισε στὴ θέσι του, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε.

— Εἶνε στ' ἀλήθεια μιὰ ἐλεεινὴ ὑπόθεσις, ἄρχισε ὁ Οὐΐλλιαμ Φαραντάϋ. Σκεφθῆτε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ κράτησαν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ μοῦ κάμουν τὶς πιὸ ἀνόητες ἐρωτήσεις...

» "Ας τ' ἀφήσουμε, ὅμως, αὐτά... Ἦρθα ἐδῶ γιὰ τρεῖς λόγους, Μάρκ.

» Πρῶτα - πρῶτα, νομίζω πὼς εἶνε ἀπαραίτητο νὰ πείσετε τὴ Τζόϋς νὰ πάη νὰ μείνη γιὰ μερικὲς ἡμέρες στὸ σπίτι τῆς μικρῆς Ἀμερικανίδος φίλη της, πού, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ τὴ φιλοξενήση. Γιὰ τὴ στιγμή, ὁ ἀέρας τοῦ σπιτιοῦ μας εἶνε πολὺ ἀποπνικτικὸς γιὰ μιὰ νέα.

» Ἐπιθυμῶ, δεύτερον νὰ σᾶς κάμω γνωστὸ ὅτι ἡ ἀστυνομία βρίσκεται σὲ μεγάλη πλάνη σχετικὰ μὲ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ "Αντριου. Νομίζω, ὡστόσο, πὼς αὐτὸ εἶνε πολὺ σημαντικό, δὲν συμφωνεῖτε;

— Πολὺ σημαντικό, εἶπε ὁ Μάρκ παρεμβαίνοντας.

— Ἡ ἀστυνομία φαντάζεται πὼς ὁ "Αντριου πέθανε ἢ ὁπωσδήποτε ἔπεσε μέσα στὸ νερὸ στὴ μία καὶ 10' ἐπειδὴ τὸ ρολόγι του βρέθηκε σταματημένο σ' αὐτὴ τὴν ὥρα. Τοὺς φώναξα ὅτι αὐτὸ τὸ ρολόγι δὲν πήγαινε ποτὲ καλὰ κι' ὅτι ὁ "Αντριου τὸ εἶχε πεταγμένο ἀπὸ χρόνια σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου του, χωρὶς νὰ τὸ χρησιμοποιῇ. Μοῦ εἶνε μάλιστα ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσω γιὰ ποιὸ λόγο ὁ "Αντριου τὸ εἶχε πάρει κείνη τὴν ἡμέρα μαζί του.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς ἦταν δικό του αὐτὸ τὸ ρολόγι; ρώτησε ὁ Μάρκ.

— Ἀπόλυτα βέβαιος! Ἦταν ἕνα δῶρο τῆς ἑταιρείας ποὺ καταβρόχθισε τὴν περιουσία του, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὴ δική μου.

» Καὶ τώρα ἔρχομαι στὸ κυριώτερο, συνέχισε. Πρόκειται γιὰ τὸν ἐξάδελφό μας Τζὼρτζ Φαραντάϋ. Δὲν εἶπα λέξι γι' αὐτὸν στὴν ἀστυνομία.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Τζὼρτζ Φαραντάϋ; ρώτησε ὁ Κάμπιον.

— Εἶνε γυιὸς ἑνὸς ἀδελφοῦ τοῦ πατέρα μου. Δὲν τὸν θεωρήσαμε ποτὲ ὡς μέλος τῆς οἰ-

ΓΚΡΕΚΑ
Πλένετε καὶ σεῖς τὰ δόντια σας μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ λέει ἡ διάσημος ἠθοποιὸς ΤΖΑΝΝΕΤ ΛΗ
Καθαρίζει καλλίτερα
Προλαμβάνει τὴν καταστροφὴν τῶν
Δροσίζει τὸ στόμα
KOLYNOS DENTAL CREAM
Γεν. Ἀντ.
Δοι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61. 1ος ὄροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ» Τηλ. 28-407

ΓΚΡΕΚΑ
Μποβάρετε τὰ χέρια σας!..
... μὲ ρούς BOVARY γιὰ νὰ χαρῆτε τὰ φιλιά
Bovary
Ζητήσατε δειγματολόγιον ἀπὸ τὸν μυροπώλην σας

Colax LANOLINE CREAM
Colax SKIN CLEANSING MILK
"Οχι πειὰ ρυτίδες!
πανάδες, σκασίματα, μπιμπίκια,
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΘΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΝΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
Κρέμα καὶ Γαλάκτωμα
LANOLINE Colax RAW MAT PRO. IN U.S.A
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΑ ΕΦ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΞΗΡΩΝ & ΛΙΠΑΡΩΝ
● ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ λόγῳ τῆς εἰδικῆς κατασκευῆς της διὰ τὴν θεραπείαν καὶ τῶν πλέον προχωρημένων ρυτίδων καὶ τῆς μεγάλης μαλακτικῆς καὶ τονωθρεπτικῆς δυνάμεώς της, σᾶς ἐπιτρέπει ἀπὸ τὴν πρώτην χρῆσιν νὰ φαίνεσθε νεώτερα κατὰ 10 ἔτη.
● ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ εἶναι τὸ πλέον εἰδικὸν μαλακτικὸν καλλυντικὸν διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ δέρματος, ἐνῷ συγχρόνως προφυλάττει καὶ θεραπεύει πανάδες, μπιμπίκια, σκασίματα καὶ ἐξανθήματα τοῦ δέρματος

ΟΙΚΟΣ ΓΟΥΔΑ
Ἁγίου Ἀνδρέου 1
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ - ΑΘΗΝΑΙ
Ὁ μόνος οἶκος ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ ποὺ ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως τὴν ἐκμάθησιν τῶν μαθητριῶν του.
ΤΥΠΟΣ

κογενείας μας, λόγω τῆς διαγωγῆς του, μ' ὅλο ποὺ κάθε τόσο ἐπισκέπτεται τὴ μητέρα μου καί, ὅπως ὑποπτεύομαι, τῆς ἀποσπᾶ χρήματα... Εἶνε ἕνα ἐλεεινὸ ὑποκείμενο... Ὁ Τζὼρτς Φαραντάϋ εἶχε ἐπισκεφθῆ, λοιπόν, τὴν προηγουμένη τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ἄντριου τὴ μητέρα μου κι' ἔμεινε κλεισμένος μαζί της μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι περισσότερο ἀπὸ ὥρα. Ὅταν βγῆκαν κι' οἱ δύο ἀπὸ κεῖ ἔμοιαζαν σὰν κοκόρια, ποὺ εἶνε ἕτοιμα νὰ ὁρμήσουν τὸ ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου... Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ξαναεῖδα στὸ Καίμπριτζ, τὴν ὥρα ποὺ πηγαίναμε στὴν ἐκκλησία... Ἦταν μαζὶ μ' ἕναν ἀλήτη, ποὺ εἶχε κάμει συχνὰ τὴν ἐμφάνισί του σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ φαίνονταν μεθυσμένοι κι' οἱ δύο... Εὔχομαι νὰ εἶμαι ὁ μόνος ποὺ τὸν εἶδα καὶ νὰ μὴν βρεθῆ κανεὶς ποὺ νὰ καταθέση τίποτε γι' αὐτὸν στὴν ἀστυνομία.

— Εἶνε κοντόχοντρος, μὲ κοκκινωπὸ πρόσωπο, γαλανὰ μάτια, βαρειὰ φωνὴ καὶ κάτι ποὺ δείχνει πώς, μ' ὅλη τὴν ἐλεεινὴ ἐμφάνισί του, προέρχεται ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια; ρώτησε ὁ Κάμπιον.

Ὁ Οὐΐλλιαμ τὸν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ περιγράφετε, εἶπε, εἶνε ὁ Τζὼρτζ Φαραντάϋ. Ἀλλὰ πῶς τὸν ξέρετε;

— Δὲν τὸν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Κάμπιον. Ἀλλὰ φαντάστηκα πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ ἦταν...

Ἔλεγε ψέμματα. Ἡ ἰδέα ποὺ εἶχε περάσει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό του ἦταν ὅτι ὁ Τζὼρτζ Φαραντάϋ καὶ τὸ ἄτομο ποὺ ἔκαμε τὴ Τζόϋς νὰ λιποθυμήση στὸ γραφεῖο του, στὸ Λονδῖνο, ἀποτελοῦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο. Καὶ δὲν εἶχε κάμει λάθος.

— Αὐτοὶ εἶνε οἱ τρεῖς λόγοι ποὺ μ' ἔφεραν ἐδῶ ἀπόψε, ἀγαπητέ μου Μάρκ, εἶπε ὁ Οὐΐλλιαμ τελειώνοντας. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως νομίζετε καλύτερα τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς ἔδωσα. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, μὴν μὲ μπλέξετε μὲ τὴν ἀστυνομία... Μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης ὅτι ἡ μητέρα μου δὲν ἐπιτρέπει νὰ προφέρωμε οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Τζὼρτζ Φαραντάϋ μπροστά της.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτόν; παρακάλεσε ὁ Κάμπιον.

— Δὲν ξέρω πολλὰ πράγματα, ἀπάντησε ὁ Οὐΐλλιαμ. Ἤμαστε μαζὶ στὸ κολλέγιο πρὶν ἀπὸ τριανταπέντε χρόνια. Ἔμεινε πολλὲς φορὲς στὴν ἴδια τάξι καὶ δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερε νὰ πετύχη στὶς τελικὲς ἐξετάσεις. Ἐγγράφηκε κατόπιν στὴν ἰατρική, ἀλλὰ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο... Δοκίμασε ὕστερα στὸ στρατό, ἀλλ' οὔτε κι' ἐκεῖ εἶχε καλύτερη τύχη. Δὲν τοῦ ἔμεινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ δὲν θέλησε ν' ἀκούση λέξι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Τὸν θεωρῶ ἱκανὸ γιὰ ὅλα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι, μιλῶντας ἔτσι, θέλω νὰ κάμω κάποιον ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἄντριου...

Σηκώθηκε κατόπιν, χαιρέτησε τοὺς δύο νέους κι' ἔφυγε.

Τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ τσάϊ

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Μὰρκ πῆγε τὸν Κάμπιον στὸ σπίτι τῶν Φαραντάϋ γιὰ νὰ τὸν παρουσιάση στὴν κυρία Καρολίνα.

Ἡ ὑπηρέτρια τοὺς ὡδήγησε στὸ σαλόνι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ κι' ἡ Τζόϋς ἐμφανίστηκε στὸ κατῶφλι. Ἦταν κατακίτρινη κι' ἔμοιαζε περισσότερο μὲ φάντασμα παρὰ μὲ ζωντανὸ πλᾶσμα.

Ὁ Μὰρκ ἔτρεξε κοντά της καὶ τὴν βοήθησε νὰ προχωρήση μέσα στὸ δωμάτιο.

— Τί ἔχεις, ἀγαπημένη μου Τζόϋς; τὴ ρώτησε.

— Τίποτε... εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ νέα καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ Μὰρκ τὴν κύτταζε σαστισμένος.

— Πρόκειται γιὰ τὴ θεία Ἰουλία, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἡ Τζόϋς.

— Γιὰ τὴ θεία Ἰουλία;

— Ναί. Τὴν βρήκαμε νεκρή.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου ἔγινε, ξαφνικά, πολὺ βαρειά.

— Τὴ δυστυχισμένη! εἶπε ὁ Μάρκ. Ἡ καρδιά της δὲν ἄντεξε στὶς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Τζόϋς. Νομίζω ὅτι τὴ δηλητηρίασαν! Ἡ κυρία Καρολίνα μ' ἔστειλε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Radio PALLAS
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 4

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
Ἐργαστήριον
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 12Α ΤΗΛ. 53.674

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις. Ἐξαφάνισις πανάδων (στιγμάτων), ρυτίδων, οὐλῶν, στιγμάτων εὐλογίας καὶ θεραπεία τριχοπτώσεως.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα τοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀν. Κωνσταντίνου 12

γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα. Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση.

Μαχαιροπήρουνα...
Ἐπάργυρα ERCUIS παρέλαβε ὁ Διονᾶτος Φιλελλήνων 23 (ἐντὸς τῆς στοᾶς). Θὰ πάρετε πλῆρες σερβίτσιο γιὰ 12 ἄτομα σὲ τιμὴ ρεκλάμας.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ «ΜΩΡΑΛ»
Ὄλγας Μωραΐτου
ΟΔΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ 6 (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΪΖ

Η τρελλή με τα ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

20όν

— Ἀμνησία συνεπεία τραύματος!... μονολογοῦσε ἡ Κάρολ. Θεέ μου, εἶνε τρομερὸ νὰ χάνης ἔτσι ξαφνικὰ τὸ χθεσινὸ ἑαυτό σου... Νὰ γίνεσαι μιὰ μπεμπέκα εἴκοσι χρόνων! Θὰ θυμηθῶ μιὰ μέρα;...

Τοῦ κάκου ὅμως κατέβαλλε προσπάθειες νὰ σχίση τὰ σκοτάδια τοῦ παρελθόντος.

Μόνο τὸ βράδυ τῆς συνέβη κάτι ἀνεξήγητο. Ἄκουσε μιὰ νοσοκόμα νὰ φωνάζη στὸ διάδρομο κάποιο γιατρό:

— Στέβ! Στέβ!

Μόλις ἀντήχησε στ' αὐτιά της τὸ ὄνομα αὐτό, ἡ Κάρολ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σκιρτάη. Μιὰ βαθειὰ συγκίνησι τὴ συγκλόνισε. Κι' ἀναρωτήθηκε ἔκπληκτη:

— Τί μοῦ συμβαίνει; Γιατὶ χτυπάει ἔτσι ἡ καρδιά μου;...

Μισόκλεισε τὰ μάτια της καὶ σιγανοψιθύρισε:

— Στέβ!... Στέβ!...

Πόσο γλυκὸ τῆς φαινόταν τὸ ὄνομα αὐτό!

Ἄραγε νἆχε γνωρίσει κάποτε κάποιον ποὺ τὸν ἔλεγαν Στέβ; Ξανάχαν ἄραγε ψιθυρίσει τὰ χείλη της αὐτὸ τὸ ὄνομα; Ἦταν ὄνομα κάποιου λατρευτοῦ προσώπου; Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ πρόσωπο αὐτό, ποὺ ἡ ἀνάμνησί του χανόταν στὰ σκοτάδια τοῦ ὑποσυνειδήτου της;

Μάταια βασάνισε τὴ σκέψι της. Ἡ προσπάθειά της νὰ θυμηθῆ τὴν κούρασε.

Κι' ἀποκοιμήθηκε ψιθυρίζοντας:

— Θὰ μοῦ ποῦν, θὰ μοῦ τὰ ποῦν ὅλα, θὰ μάθω!

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρὸς μπῆκε στὸ δωμάτιό της συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν κύριο καὶ μιὰ κυρία, νέαν καὶ ὤμορφη.

Οἱ δυὸ ἐπισκέπτες προχώρησαν πρὸς τὸ κρεββάτι της κυττάζοντάς την χαμογελαστοί.

Ὁ γιατρὸς ποὺ τοὺς συνώδευε πλησίασε κι' αὐτὸς καὶ τοὺς σύστησε στὴν Κάρολ.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, σᾶς συνιστῶ δυὸ καλοὺς φίλους σας. Φυσικά, πρόσθεσε, αὐτὸ ποὺ λέω εἶνε πολὺ ἀκατανόητο. Δὲν συνιστᾶ κανεὶς τοὺς φίλους μεταξύ τους. Μὰ ἡ περίπτωσις ἡ δική σας εἶνε τέτοια, ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ κάμουμε κι' ἀλλοιῶς. Σᾶς συνιστῶ λοιπὸν τὸν κ. Μάγκαρθ, ρεπόρτερ καὶ διαχειριστήν, κατ' ἐντολήν σας, τῆς περιουσίας σας καὶ τὴ μνηστή του Βέντα.

Ἡ Κάρολ κύτταξε ἀρκετὰ δευτερόλεπτα τὸν Μάγκαρθ καὶ τὴ μνηστή του ἐπίμονα. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ θυμηθῆ αὐτὰ τὰ δυὸ φιλικὰ πρόσωπα ποὺ τῆς χαμογελοῦσαν. Μὰ δὲν κατώρθωσε τίποτα. Ὁ Μάγκαρθ καὶ ἡ Βέντα ἦσαν δυὸ ἄγνωστοι γι' αὐτήν.

Ἡ Βέντα τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ κουράζετε τὴ σκέψι σας, Κάρολ. Ἴσως ἀργότερα τὰ θυμηθῆτε ὅλα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο, εἶπε κι' ὁ Μάγκαρθ καθίζοντας πλάϊ στὸ κρεββάτι.

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε.

— Μὶς Κάρολ, εἶπε ὁ Μάγκαρθ, θὰ σᾶς διηγηθῶ μὲ λίγα λόγια ὅ,τι συνέβη ὡς σήμερα.

— Ναί, ναί, θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, εἶπε ἡ Κάρολ. Δὲν θὰ μὲ κουράσετε. Τραβῆξτε, σᾶς παρακαλῶ αὐτὴ τὴν τρομερὴ αὐλαία ποὺ σκεπάζει τὸ παρελθόν μου

Ὁ Μάγκαρθ ἄλλαξε μιὰ λοξὴ ματιὰ μὲ τὴ Βέντα.

Εἶχαν σχεδιάσει ἀπὸ πρὶν τί θὰ λέγανε στὴν Κάρολ καὶ τί θὰ τῆς κρύβανε. Θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ τῆς ἀφηγηθοῦν ὡρισμένες λεπτομέρειες τῶν τραγικῶν περιπετειῶν της.

Πραγματικὰ ὁ Μάγκαρθ τὰ κατάφερε μιὰ χαρά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Κάρολ κάρφωσε τὰ μάτια της πάνω του καὶ τὸν ρώτησε:

— Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, κάτι...

— Εὐχαρίστως, μὶς Κάρολ, τῆς ἀπάντησε ὁ ρεπόρτερ.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ φυσικὰ θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε πάλι ὁ Μάγκαρθ.

— Μοῦ ἀναφέρατε κ. Μάγκαρθ διάφορα πρόσωπα ποὺ ἀνεμίχθησαν στὴ ζωή μου! Ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα αὐτὰ βρισκόταν κανένα, ποὺ σᾶς διέφυγε ἴσως καὶ ποὺ ὠνομαζόταν Στέβ;

Ὁ Μάγκαρθ ἔνοιωσε ἕνα ἀπότομο σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἡ Βέντα γύρισε τὸ πρόσωπό της ἀλλοῦ στενοχωρημένη.

— Λοιπόν; ξαναρώτησε ἡ Κάρολ μὲ ἀνυπομονησία.

— Στέβ, εἴπατε; ρώτησε ὁ Μάγκαρθ.

— Ναί, Στέβ.

Ὁ ρεπόρτερ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Στὲβ... Στὲβ... ψιθύρισε.

Καὶ σηκώνοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι του πρόσθεσε:

— Δὲν θυμοῦμαι κανένα τέτοιο πρόσωπο, μὶς Κάρολ. Μπορῶ νὰ μάθω γιατὶ μοῦ κάνατε τὴν ἐρώτησι αὐτή;

— Εὐχαρίστως. Χτὲς τὸ βράδυ ἄκουσα στὸ διάδρομο μιὰ νοσοκόμο νὰ φωνάζη κάποιον μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ κι' ἔνοιωσα μιὰ βαθειά, μιὰ πολὺ βαθειὰ συγκίνησι. Γιατὶ μοῦ συνέβη αὐτό; Γιατὶ τὸ ὄνομα Στὲβ ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπήση τόσο δυνατά;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

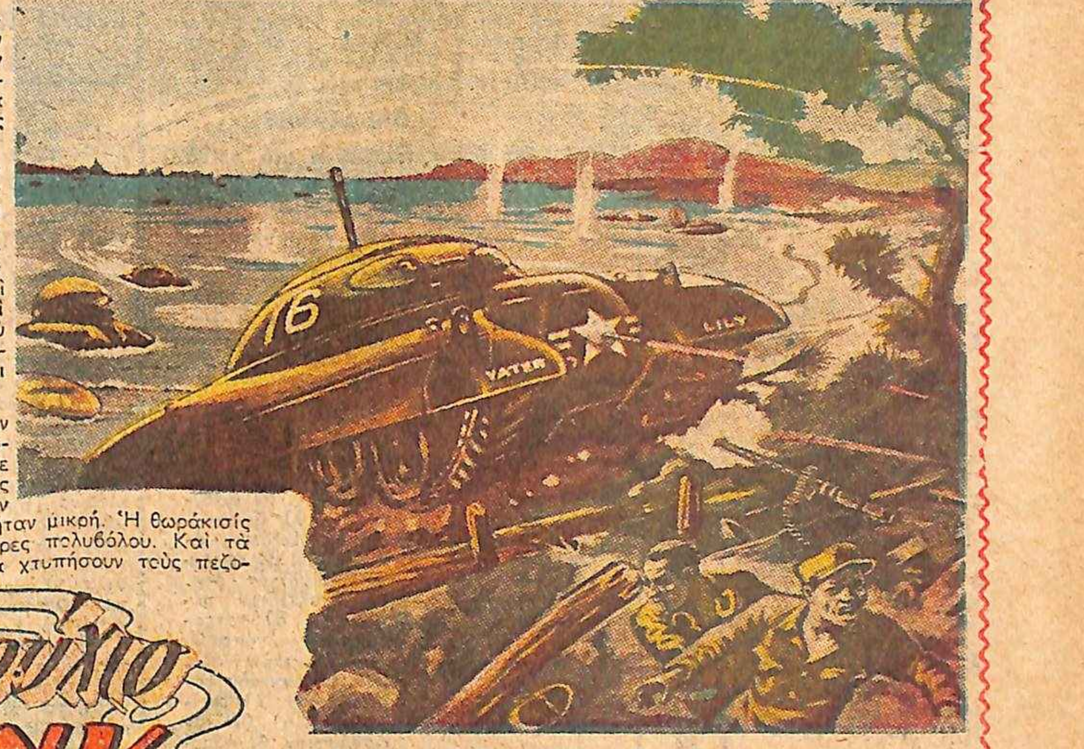

Οἱ ἀποβατικὲς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀμερικανῶν στὰ διάφορα νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, στὸ δεύτερο πόλεμο, ἔκαμαν ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς χρησιμοποιήσεως νέων μέσων ἀποβάσεως, ποὺ θὰ προφύλατταν τοὺς πεζοναῦτες ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες καὶ ὀβίδες.

Μιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ζωτικὸ πρόβλημα ἦταν ὁ «Ἀλλιγάτωρ», ἕνα ἀμφίβιο «τρακτέρ», ποὺ μποροῦσε νὰ κινηθῆ στὴ θάλασσα μὲ ἕλικα καὶ στὴν ξηρὰ μὲ ἀλυσσίδες σὰν τῶν τάνκς. Εἶχε ἐλαφρὰ θωράκισι — ἰσχυρότερη στὸ ἐμπρὸς μέρος του ποὺ περιεῖχε τὶς μηχανὲς καὶ τὸ πλήρωμα — μερικὰ πολυβόλα, καὶ στὴν πρύμνη ἕνα ἀνοιχτὸ καὶ πλατὺ χῶρο γιὰ 40 ἐξωπλισμένους πεζοναῦτες. Οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ εἶχαν βαφτίσει χιουμοριστικὰ «ταξὶ τῆς εἰσβολῆς».

Ἔπλεε στὸ νερό, προχωροῦσε στὴν ἀμμουδιὰ ἢ στοὺς βάλτους, ἄνοιγε δρόμο στὴ ζούγκλα... Μὲ λίγα λόγια, ἔκανε ἀρκετὰ καλὰ τὴ δουλειά του. Εἶχε ὅμως καὶ μειονεκτήματα: Στὸ νερό, γινόταν εὔκολος στόχος, γιατὶ ἡ ταχύτης του ἦταν μικρή. Ἡ θωράκισίς του δὲν ἀντεῖχε, παρὰ μόνο σὲ σφαῖρες πολυβόλου. Καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀβίδων μποροῦσαν νὰ χτυπήσουν τοὺς πεζοναῦτες, μέσα στὸ ἀνοιχτὸ «ἀμπάρι» του.

Τὸ ὑποβρύχιο ΤΑΝΚ

Δάδοχος τοῦ «Ἀλλιγάτορος» καὶ τοῦ «Νεροβούβαλου»

Τελειότερο σχετικῶς ἦταν τὸ «Νεροβούβαλο». Αὐτὸ δὲν προοριζόταν γιὰ τὴ μεταφορὰ ἀποβατικῶν δυνάμεων. Οἱ μόνοι ἐπιβάτες ἦσαν τὸ πλήρωμά του. Ἔμοιαζε μὲ τὰνκ κι' εἶχε βαρύτερη θωράκισι, ἕνα πυροβόλο τῶν 75 χιλ. σ' ἕνα περιστροφικὸ πυργίσκο καὶ δυὸ βαρέα πολυβόλα. Ἡ ἀποστολή του ἦταν νὰ καταστρέφη τὶς ἐπάκτιες ὀχυρώσεις καὶ φωλεὲς πολυβόλων, γιὰ νὰ γίνεται ὕστερα ἡ ἀπόβασις τῶν πεζοναυτῶν δίχως κίνδυνο. Μ' αὐτὸ κυρίως τὸ ὅπλο κέρδισαν οἱ Ἀμερικανοὶ τὴ μάχη τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Μὰ καὶ τὸ «Νεροβούβαλο» ἦταν βραδυκίνητο στὸ νερὸ καὶ τρωτὸ ἀπ' τὰ ἐχθρικὰ πυροβολεῖα. Ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ἐπιπλέη, εἶχε κατ' ἀνάγκην ἐλαφρότερη θωράκισι καὶ ὁπλισμὸ ἀπ' τὰ τὰνκς τῆς ξηρᾶς, καὶ κινδύνευε ἰδίως ἀπ' τὰ ἀντιαρματικὰ «μπαζοῦκας».

Ἔγινε ἀκόμη πρότασις νὰ μεταφέρωνται κοινὰ βαρειὰ τὰνκς μὲ εἰδικὰ ἀποβατικὰ σκάφη ὡς τὴν ἀκτή, ὅπου θ' ἀναλάμβαναν τὴν ἐπίθεσι. Αὐτὰ ὅμως τὰ σκάφη θὰ μποροῦσε νὰ χτυπηθοῦν ἀπ' τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ βυθισθοῦν, μαζὶ μὲ τὰ τὰνκς ποὺ θὰ μετέφεραν.

Ἡ καλλίτερη λοιπὸν λύσις εἶναι αὐτὴ ποὺ πρότεινε τελευταίως ἕνας Ἀμερικανὸς εἰδικὸς καὶ ποὺ θὰ ἐφαρμοσθῆ πιθανώτατα σὲ περίπτωσι τρίτου πολέμου: νὰ γίνουν ὑποβρύχια τὰ ἀμφίβια τάνκς, νὰ κυλᾶνε στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ σκαρφαλώνουν στὴν ἀκρογιαλιὰ ὅπου θὰ γίνη ἡ ἀπόβασις, γιὰ νὰ ξεπροβάλουν ξαφνικὰ ἀπ' τὸ νερό, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν ξηρά.

Μὲ τὸν «Ἀλλιγάτορα» καὶ τὸ «Νεροβούβαλο», ἀπεδείχθη ἤδη ὅτι μπορεῖ ἕνα στεγανὸ καὶ θωρακισμένο σκάφος νὰ κινηθῆ μὲ ἀλυσσίδες τάνκς. Ἐξ ἄλλου, τὰ τεχνικὰ προβλήματα τῆς ἀπόλυτης στεγανότητος, τοῦ ἐφοδιασμοῦ μὲ ἀέρα καὶ τῶν μετακινήσεων στὸ θαλάσσιο βυθὸ λύθηκαν ἤδη σ' ἕνα εἶδος «ὑποβρυχίου τάνκ», προωρισμένου γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῶν ὑγρῶν ἀβύσσων (ἔχομε γράψει ἄλλοτε λεπτομερῶς γι' αὐτό). Τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται ἀκόμη, εἶναι νὰ ἐφοδιασθῆ τὸ περίεργο αὐτὸ ὄχημα μὲ πυροβόλα, περιστροφικοὺς πυργίσκους, κλπ., γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς.

Τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα ἀφορᾶ τὸν πυργίσκο, ποὺ πρέπει νὰ περιστρέφεται ἐλεύθερα, πάνω σὲ «ρουλεμάν», πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ συγχρόνως νὰ μὴν ἀφήνη νὰ εἰσχωρῆ νερὸ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τάνκ. Ἐπίσης τὸ πυροβόλο του πρέπει ν' ἀνεβοκατεβαίνη, διαγράφοντας γωνία 90 μοιρῶν, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο.

Τὸ σχέδιο λοιπὸν ποὺ ἀναφέραμε, προβλέπει νὰ σκεπάζεται ὁλόκληρος ὁ πυργίσκος μ' ἕνα χοντρὸ ἡμισφαιρικὸ «θόλο» ἀπὸ διαφανῆ πλαστικὴ οὐσία, προσαρμοσμένον στεγανὰ στὴν ἐπάνω ἐπιφάνεια τοῦ τάνκ. Στὸ ἐσωτερικό του θὰ μπορῆ νὰ κινῆται ἐλεύθερα ἕνα περισκόπιο, γιὰ νὰ βλέπη ὁλόγυρα τὸ πλήρωμα, μέσα στὸ νερό.

Ὅταν τὸ ὑποβρύχιο τὰνκ θὰ βγαίνη ἀπ' τὴ θάλασσα, μιὰ μικρὴ ποσότης ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, μὲ ἠλεκτρικὴ ἀνάφλεξι, θὰ ἀποσπᾶ τὸ «θόλο» καὶ θὰ τὸν τινάζη μακρυά. Ἔτσι, τὸ πυροβόλο τοῦ πυργίσκου θὰ μένη πιὰ ἐλεύθερο νὰ ἐκπληρώση τὸν προορισμό του.

Τὸ πυροβόλο αὐτὸ (διαμετρήματος 105 χιλ.) θἆναι ἑνὸς νέου τύπου, ποὺ ἔχει μικρότερο βάρος καὶ κοντύτερο σωλῆνα καὶ δὲν «κλωτσάει» ὅπως τὰ συνηθισμένα. Τὸ στόμιό του θὰ προεξέχη ἐλάχιστα ἀπ' τὸν πυργίσκο — μόλις 4 - 5 πόντους — καὶ θὰ ἐκσφενδονίζη βλήματα τύπου ρουκέτας, μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ διατρητικὴ ἱκανότητα.

Ὁ ὑπόλοιπος ἐξοπλισμὸς τοῦ ὑποβρυχίου τὰνκ θ' ἀποτελῆται ἀπὸ ἕνα ἰσχυρὸ «φλογοβόλο» καὶ κάμποσα πολυβόλα ἐγκατεστημένα σ' ἕνα χωριστὸ περιστρεφόμενο τμῆμα.

Ἕνα πλοῖο ὁπλιταγωγὸ θὰ μεταφέρη τὰ τάνκς αὐτὰ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν ἐχθρικὴ ἀκτὴ καὶ θὰ τὰ κατεβάζη ὡς τὸ βυθό, γιὰ νὰ συνεχίσουν μὲ μόνα τους τὸ δρόμο πρὸς τὴν ξηρά.

Μόνο χρησιμοποιώντας τέτοια πρωτότυπα ὅπλα, μπορεῖ νὰ ἐλπίση ἡ Ἀμερικὴ ὅτι θὰ ἐξουδετερώση τὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῶν ἀντιπάλων της σὲ μιὰ μελλοντικὴ σύρραξι.

Ὅταν τὸ ὑποβρύχιο τὰνκ θὰ βγαίνη ἀπ' τὴ θάλασσα, ὁ «θόλος» του θ' ἀποσπᾶται καὶ τὸ πυροβόλο τοῦ πυργίσκου θὰ μένη ἐλεύθερο νὰ ἐκπληρώση τὸν προορισμό του...

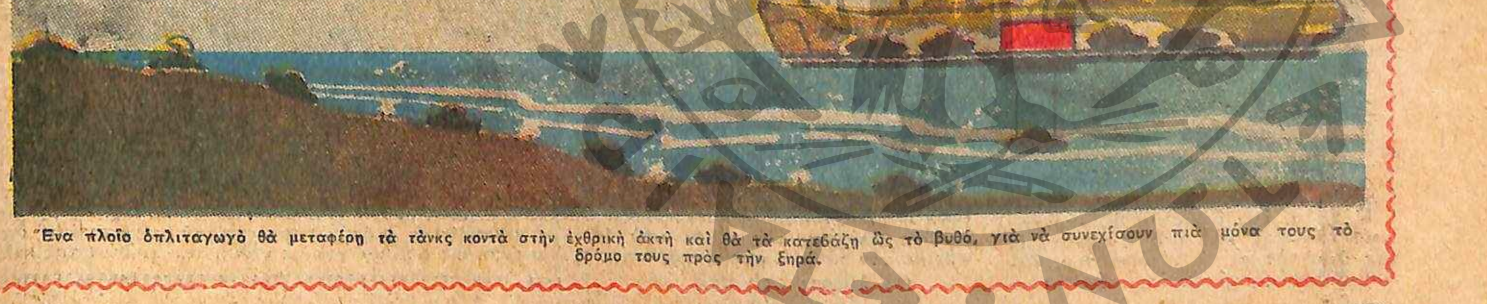

Ἕνα πλοῖο ὁπλιταγωγὸ θὰ μεταφέρη τὰ τὰνκ κοντὰ στὴν ἐχθρικὴ ἀκτὴ καὶ θὰ τὰ κατεβάζη ὡς τὸ βυθό, γιὰ νὰ συνεχίσουν πιὰ μόνα τους τὸ δρόμο τους πρὸς τὴν ξηρά.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ ὀνομασία τῶν διαφόρων προσώπων καὶ πραγμάτων ποὺ εἰκονίζονται στὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου μας καὶ τοποθετήστε μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τὸ ἀρχικὸ γράμμα τῆς ὀνομασίας αὐτῆς, τότε τὰ ἀρχικὰ αὐτὰ θὰ σχηματίσουν ὁριζοντίως καὶ καθέτως λέξεις μὲ τὶς ἀκόλουθες σημασίες:

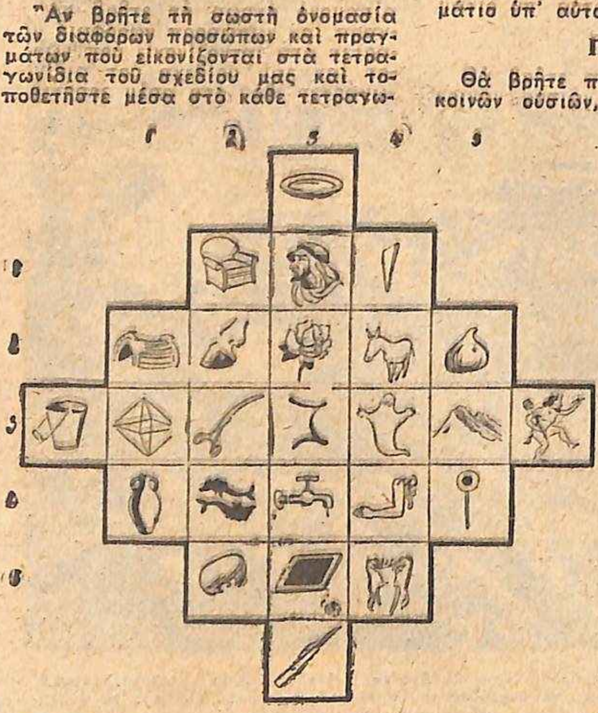

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ὁ καθένας.
2) Νεκρός.
3) Χτύπημα (καθ.).
4) Ζεστὸς ἄνεμος.
5) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πλ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Νότα.
2) Ἔχει ἀρκετὲς χιλιάδες κατοίκους.
3) Πρόχειρο χώρισμα.
4) Τουρκικὸ κάθισμα γιὰ πολλὰ πρόσωπα.
5) Κτητικὴ ἀντωνυμία.

ΣΠ. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Ἱστορικὲς ἐρωτήσεις

1) Ποιό ἐπεισόδιο ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν κήρυξι τοῦ Πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀμερικῆς;

2) Ποιό ἦταν τὸ ἀνώτερο ἀξίωμα ποὺ πῆρε ὡς πολιτικὸς ὁ δοὺξ τοῦ Οὐέλλινγκτον, ὁ νικητὴς τοῦ Ναπολέοντος;

3) Ὁ ἔνδοξος ναύαρχος Νέλσων ἦταν μονόφθαλμος καὶ μ' ἕνα μόνο χέρι. Ποιό μάτι καὶ ποιό χέρι τοῦ ἔλειπαν;

Μαγικὴ πρόθεσις

Στὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων προσθέσετε μιὰ πρόθεσι, πάντοτε τὴν ἴδια, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματιστοῦν πέντε νέαι λέξεις:

Στάσις — Στολὴ — Φορὰ — Πὲς — Ἄφορος.

Ἀπρόοπτα

Στὸ παιγνίδι αὐτό, δὲν λαμβάνεται φυσικὰ ὑπ' ὄψιν ἡ ὀρθογραφία:

1. Ποιὸ σημεῖο τῆς γῆς εἶνε καὶ ζῶο;
2. Ποιὸ ψάρι εἶνε καὶ βάρος;
3. Ποιὸ νησὶ βγαίνει... στὸ πόδι καὶ πονεῖ;

Οἱ συγγενεῖς

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο βρίσκονται ἕνας σύζυγος καὶ μιὰ σύζυγος, ἕνας ἀδελφὸς κι' ἡ ἀδελφή του, ἄλλος ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, ἕνας κουνιάδος μὲ τὸ γαμπρό του κι' ἕνας θεῖος καὶ μιὰ θεία μὲ τὸν ἀνηψιὸ καὶ τὴν ἀνηψιά τους. Πόσος εἶνε ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἀτόμων ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν μέσα στὸ δωμάτιο ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους;

Πῶς λέγονται;

Θὰ βρῆτε παρακάτω μιὰ σειρὰ κοινῶν οὐσιῶν, γνωστῶν στὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ μιὰν ἄλλη σειρὰ τῶν ἐπιστημονικῶν ὀνομασιῶν ποὺ ἔχουν οἱ οὐσίες αὐτὲς στὴ Χημεία.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τῆς κάθε οὐσίας;

1) Ἀσπιρίνη, 2) βόραξ, 3) ζάχαρη, 4) κιμωλία, 5) ἁλάτι μαγειρικό, 6) ξυδό, 7) καμφορά, 8) γῦψος, 9) ἀσβέστης, 10) ἄμμος.

α) Ὀξείδιον ἀσβεστίου, β) ἀκετυλοσαλικυλικὸν ὀξύ, γ) διοξείδιον πυριτίου, δ) τετραβορικὸν νάτριον, ε) τρυγικὸν ὀξύ, στ) ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, ζ) σακχαρόζη, η) θειϊκὸν ἀσβέστιον, θ) ὑδροχλωρικὸν πινένιον, ι) χλωριοῦχον νάτριον.

Λεξίγριφος

Κάποια νότα ἀπ' τὶς ἑπτὰ
πέφτει μέσα στὸν... κουβᾶ
καὶ δίνει τίτλο ἑνὸς μονάρχη
ποὺ σὲ μέγα κράτος ἄρχει.

Ἀναγραμματισμὸς

Πέτσινο λουρί, τὸ πιάνω,
τοῦ μπερδεύω τὰ στοιχεῖα
κι' ἀπ' τὸ λουρὶ σοῦ φτιάνω
κάποιο κράτος στὴν Ἀσία.

Αἴνιγμα

Ψάρι — τὸ λὲν κουτόψαρο —
τὸ ἀρσενικό μου,
καὶ φτωχικὸ κατάλυμα
τὸ οὐδέτερό μου.

Μανικὴ εἰκὼν

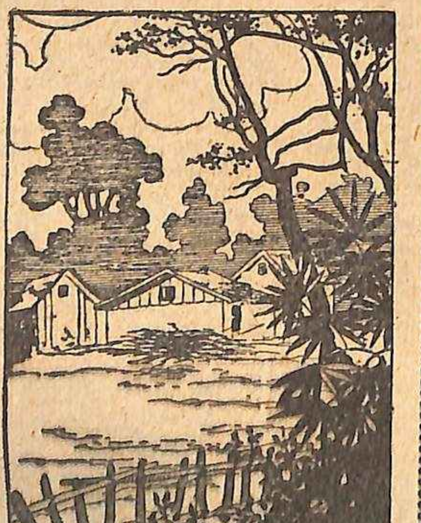

Μαθαίνοντας πῶς μιὰ τίγρις λυμαίνεται τὴν περιοχή, οἱ κάτοικοι ἐγκατέλειψαν τὰ σπίτια τους καὶ ἔφυγαν πρὸς διάφορες κατευθύνσεις. Μήπως βλέπετε τὴν τίγρι ποὺ ἔσπειρε τὸν πανικὸ στοὺς χωρικούς;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Ποιὰ παιχνίδια θ' ἀγοράσετε ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Τί συμβουλεύουν οἱ ἐπιστήμονες

Πόσοι γονεῖς δὲν σπάζουν τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ βροῦν τί παιχνίδι πρέπει νὰ πάρουν στὸ παιδί τους; Καί, συνηθέστερα, κάνουν τὴν ἐκλογή τους σύμφωνα μὲ τὸ δικό τους γοῦστο, ἐνῶ δὲν πρόκειται νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ νὰ κάμουν τὸ παιδί τους νὰ εὐχαριστηθῆ.

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν κάμει καὶ στὸν τομέα αὐτὸν ὡρισμένες ὑποδείξεις τὶς ὁποῖες σᾶς παρουσιάζουμε:

Πρώτη περίοδος.

Κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ἀκολουθεῖ τὴ γέννησι, ἡ ἀκοὴ κι' ἡ ὅρασις εἶνε ἐλάχιστα ἀνεπτυγμένες. Μόνον ἡ ἁφὴ παρουσιάζει κάπως μεγαλύτερη ἀνάπτυξι. Τὶς πιὸ ἔντονες ἐντυπώσεις του τὸ παιδὶ τὶς ἔχει ἀπὸ τὴ γλῶσσα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ φέρνει στὸ στόμα του κάθε τι ποὺ τοῦ πέφτει στὰ χέρια. Οἱ γονεῖς διαλέγουν συνήθως γαλάζια ἀντικείμενα ἂν εἶνε ἀγόρι ἢ ρὸζ ἂν εἶνε κορίτσι. Ἀλλὰ τὸ βρέφος δὲν διακρίνει τοὺς ἀδύνατους χρωματισμούς. Τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο (πρὸς τὸ λεμόνι) τὸ βοηθοῦν καλύτερα νὰ σχηματίση μιὰ ἰδέα γιὰ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Ἕνα μπαλλόνι ζωηροῦ κόκκινου χρώματος, ποὺ αἰωρεῖται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, εἶνε τὸ ἰδεῶδες παιχνίδι γι' αὐτὸ ὅπως καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ζῶα, πουλιά, στρατιωτάκια κτλ. ζωηροῦ κόκκινου χρώματος.

Ἀπὸ 1 - 2 χρόνων.

Κατὰ τὴν ἡλικία αὐτὴ τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ παιχνίδια ἐλαφρά, ζωηροῦ χρώματος, χωρὶς κοφτερὲς γωνιὲς ἢ αἰχμές. Π. χ. τὰ μικρὰ ξύλινα αὐτοκίνητα, τὰ τραῖνα χωρὶς ρόδες, τὰ καραγκιοζάκια ποὺ κάνουν διάφορες κινήσεις, τὰ ζῶα ποὺ βγάζουν φωνὲς μόλις τὰ πιέση κανεὶς κάπου κτλ.

Ἀπὸ 2 - 4 χρόνων.

Ὁ μικρὸς ἀνθρωπάκος, ποὺ τρίκλιζε ὡς προχτές, εἶνε σὲ θέσι τώρα νὰ ὁδηγήση διάφορα τροχοφόρα, φτιαγμένα εἰδικὰ γιὰ τὴν ἡλικία του: τρίκυκλα, αὐτοκινητάκια, καροτσάκια, ἀλογάκια κτλ.

Τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας βρίσκουν ἐπίσης εὐχαρίστησι στὶς κοῦκλες καὶ τοὺς ἀρέσει νὰ παίζουν μὲ κοριτσάκια παιχνίδια ὅπου παριστάνουν τὸν πατέρα κτλ. Μὴν τ' ἀποθαρρύνετε.

Ἀπὸ 4 - 6 χρόνων.

Κατὰ τὴν ἡλικία αὐτὴ πρέπει νὰ δώσετε στὰ παιδιὰ παιχνίδια ποὺ νὰ μποροῦν ν' ἀναπτύξουν τὶς δημιουργικές τους ἱκανότητες. Οἱ ζυγαριές, τὰ τηλέφωνα, τὰ λυόμενα σπίτια κτλ. εἶνε παιχνίδια ποὺ ταιριάζουν ἰδιαιτέρως σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Πρέπει, ἐπίσης, νὰ ἐνισχύσετε τὶς τάσεις ποὺ ἐκδηλώνει τὸ παιδί σας γιὰ τὰ μηχανικὰ παιχνίδια, τὴ ζωγραφικὴ κτλ. Προκειμένου γιὰ τὴ ζωγραφική, ὅλοι οἱ παιδαγωγοὶ καταδικάζουν τὰ λευκώματα μὲ σχέδια, γιατὶ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει νὰ κάμη τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὰ χρωματίση. Ἡ πρωτοβουλία του εἶνε, συνεπῶς, περιωρισμένη καὶ γι' αὐτὸ δὲν βρίσκει μεγάλη εὐχαρίστησι σὲ παρόμοια παιχνίδια. Εἶνε πιὸ ἀξιοσύστατα τὰ παιχνίδια συναρμολογήσεως, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ παίξη κάποιο ρόλο δημιουργοῦ.

Ἀπὸ τὰ 6 - 10 χρόνια.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ ἔχη κάποιες κλίσεις. Σεβασθῆτε τις καὶ ἀγοράστε του παιχνίδια ἀνάλογα μ' αὐτές. Τὰ κορίτσια ἰδίως ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ εἴδη τοῦ νοικοκυριοῦ ἢ τὰ βιβλία μὲ παραμύθια, ἐνῶ τὰ ἀγόρια προτιμοῦν τὰ παιχνίδια ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ τὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν κι' ὄχι τὰ αὐτόματα. Ἕνα μικρὸ ποδήλατο ἢ ἕνα αὐτοκινητάκι π.χ. ποὺ νὰ μπορῆ τὸ παιδάκι νὰ τὸ ὁδηγῆ μόνο του εἶνε τὸ καλύτερο παιχνίδι αὐτῆς τῆς ἡλικίας.

Προκειμένου γιὰ τὰ ὅπλα, οἱ ἐπιστήμονες διαφωνοῦν μεταξύ των. Ὁ δόκτωρ Βενιαμὶν Σπόκ, ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι τὰ ὅπλα δὲν πρέπει ν' ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας, παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

«Τὸ παιδάκι ποὺ «σκοτώνει» ἢ ποὺ «πληγώνει» μὲ τὸ μικρὸ ὅπλο του θὰ γίνη πιὸ κοινωνικὸ καὶ φιλειρηνικὸ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ποὺ κρύβει στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τὴ φυσικὴ ἐπιθετικότητά του. Τὸ δεύτερο μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ σὲ ἄνθρωπο ἀντικοινωνικὸ καὶ μοχθηρό».

Ἀπὸ τὰ 10 καὶ ἄνω.

Ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ τὸ παιδάκι ἀρχίζει νὰ ξέρη τί θέλει. Οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καταπολεμοῦν τὶς κλίσεις του, παρὰ μόνον ὅταν εἶνε ἐπιβλαβεῖς ἢ ἐπικίνδυνες. Δὲν θὰ δώσετε π.χ. στὸ γυιό σας ἕνα ἀληθινὸ περίστροφο, οὔτε στὴν κόρη σας ἕνα ψαλλίδι γιὰ νὰ κόψη ἕνα φόρεμα πάνω σ' ἕνα ὕφασμα ποὺ τῆς ἀγοράσατε. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαγορεύσετε στὸ γυιό σας νὰ μάθη π.χ. ποδήλατο ἢ σκοποβολὴ ἢ στὴν κόρη σας νὰ καταστρέψη ἕνα παληό της φόρεμα γιὰ νὰ ντύση τὴν κοῦκλα της κτλ.

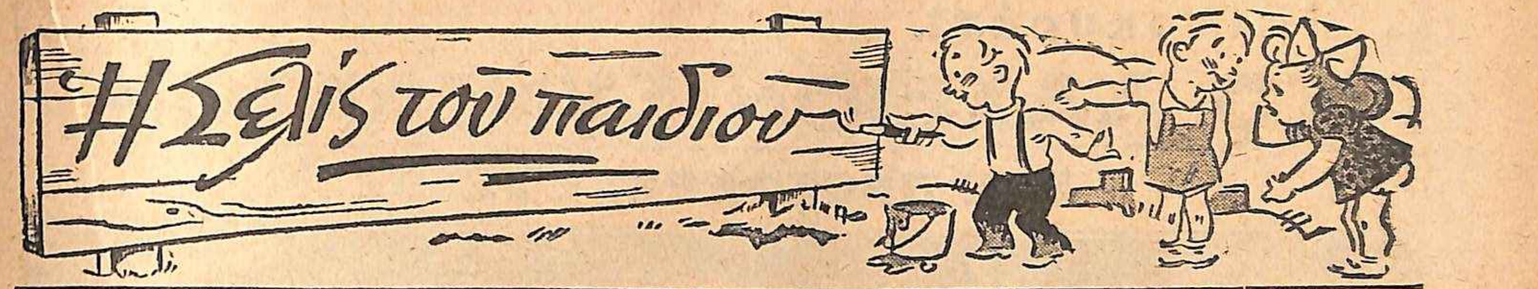

Τὰ χρυσάνθεμα τοῦ Σουλτάνου

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε στὴν Περσία ἕνας πολὺ γέρος Σουλτᾶνος ποὺ τὸν ἔλεγαν Χαφίζ. Τὸ παλάτι του ἦταν μεγάλο καὶ περιτριγυρισμένο ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς μὲ ὡραῖα βαθυκόκκινα, μώβ, καὶ κίτρινα χρυσάνθεμα.

Ἕνα πρωϊνὸ ὁ Χαφὶζ ξύπνησε πολὺ νωρίς. Εἶχε κοιμηθῆ ἄσχημα ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἦταν ὁλομόναχος στὸ παλάτι του, χωρὶς γυναῖκα καὶ χωρὶς παιδιά.

Ἐκεῖ ποὺ ἔκανε βόλτες στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ του, ἄκουσε θόρυβο ἀπὸ περπατησιές. Ξαφνιασμένος ζύγωσε στὸ παράθυρο καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι του. Τί νὰ δῆ τότε; Ἕνα χαριτωμένο, ἀλλὰ κουρελιασμένο κοριτσάκι καταγινότανε νὰ γεμίζη τὸ πανεράκι του μὲ τὰ ὡραῖα χρυσάνθεμα τοῦ περιβολιοῦ του.

Μ' ὅλα τὰ κουρέλια του τὸ κοριτσάκι ποὺ θὰ ἦταν ὡς δέκα χρονῶν, ἔμοιαζε σβέλτο κι' ἔξυπνο. Ὡς ποὺ νὰ πῆς δυό, ἔκοψε ἕνα ὡραῖο μπουκέτο καὶ χάθηκε σὰν νεράϊδα, λὲς καὶ δὲν ἄγγιξε μὲ τὰ γυμνὰ ποδαράκια του οὔτε τὸ χόρτο τοῦ περιβολιοῦ.

Τόσο ξαφνικὰ ἔγιναν ὅλα αὐτὰ καὶ τόσο θυμὸ εἶχε ὁ Χαφίζ, ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ βγάλη οὔτε μιὰ φωνή.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ Σουλτᾶνος σηκώθηκε πιὸ πρωΐ κι' ἔστησε καρτέρι. Ἦταν σίγουρος πὼς τὸ κοριτσάκι θὰ ξαναφαινόταν. Καὶ δὲν γελάστηκε, γιατὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ μικρὴ μὲ τὸ πανέρι στὸ χέρι κι' ἄρχισε πάλι νὰ τὸ γεμίζη μὲ τὰ ὄμορφα χρυσάνθεμα.

— Θὰ μάθω γιατὶ μοῦ ξεγυμνώνει ἔτσι τὸ περιβόλι μου, μουρμούρισε ὁ Χαφίζ.

Κι' ἀκουμπῶντας στὸ ραβδί του πῆρε ξοπίσω τὴ μικρούλα ποὺ ἔτρεχε, ἔτρεχε, ὢ Θεέ μου, τί τρεχάλα! Ὁ Χαφίζ, ποὺ δὲν ἄντεχαν πιὰ τὰ πόδια του, σκέφθηκε νὰ σταματήση τὸ κυνηγητό. Μὰ ἔλα πάλι ποὺ ἤθελε νὰ μάθη γιατὶ ἡ μικρούλα τοὔκοβε τὰ χρυσάνθεμα.

Τὸ κοριτσάκι τραβοῦσε γιὰ τὸ κέντρο τῆς πολιτείας. Οἱ δρόμοι τὴν ὥρα κείνη ἦσαν γεμᾶτοι διαβάτες ποὺ πήγαιναν στὶς δουλειές τους. Ἔτσι ἡ μικρούλα ἀναγκάστηκε νὰ κόψη λίγο τὴ φόρα τοῦ δρόμου της. Κι' ὁ Χαφὶζ τὰ κατάφερε νὰ τὴν πλησιάση.

Τὸ κοριτσάκι τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε σταματήσει μιὰν ὄμορφη καὶ καλοντυμένη κυρία.

— Ἀγοράστε αὐτὰ τὰ ὄμορφα λουλούδια, τῆς ἔλεγε παραπονιάρικα.

Ἡ μεγάλη κυρία πῆρε τὰ χρυσάνθεμα καὶ πλήρωσε τὴ μικρούλα.

Ὕστερα ἡ μικρὴ προχώρησε σ' ἕνα ἐμπορικὸ ποὺ πουλοῦσε ὡραῖα ροῦχα.

— Μπᾶ, τὴ φιλάρεσκη!... μουρμούρισε ὁ Χαφίζ, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

Σὲ λίγο ἡ μικρούλα μπῆκε σ' ἄλλο μαγαζὶ ποὺ πουλοῦσαν τηγανίτες ζεστὲς μὲ μέλι.

— Μπᾶ, τὴ λαίμαργη!... μουρμούρισε πάλι ὁ Χαφίζ.

Ἡ μικρή, ἀφοῦ ψώνισε ὅ,τι ἤθελε, ἔφυγε καὶ χώθηκε σὲ κάτι στενοσόκακα. Σὲ μιὰ ἄκρη ἐκεῖ βρισκόταν μιὰ μισογκρεμισμένη καλύβα.

— Ἆ, τὴ λαίμαργη, τὴν κοκέττα, τὴ λιχούδα, τὴν κλέφτρα! μουρμούριζε μὲ θυμὸ ὁ Χαφίζ.

Ὅταν μπῆκε στὴν καλύβα ἡ μικρή, ὁ Σουλτᾶνος πῆγε καὶ κόλλησε τὸ μάτι του σὲ μιὰ χαραμάδα. Καὶ τότε τὴν ἄκουσε νὰ λέη σὲ μιὰ ἄρρωστη γυναῖκα:

— Σήκω ἀπάνω. Κύτταξε τί σοὔφερα... Πρῶτα - πρῶτα θὰ φᾶς τὶς τηγανίτες γιὰ νὰ ξαναπάρης δύναμι κι' ὕστερα θὰ βγάλης τὸ παληὸ τσουβάλι ποὺ φορεῖς... Σοῦ ἀγόρασα ἕνα ὡραῖο φόρεμα. Κύττα τί χτυπητὰ χρώματα ποὺ ἔχει!...

Σὲ λίγο τὸ κοριτσάκι βγῆκε ἔξω κι' ὁ Χαφὶζ τὸ σταμάτησε.

— Πῶς σὲ λένε, μικρούλα μου; τὸ ρώτησε.

— Δώνια, κύριε, ἀπάντησε.

— Ποιά εἶν' αὐτὴ ποὺ εἶνε στὸ κρεββάτι; Ἡ μητέρα σου;

— Ἄ! ὄχι, εἶμαι ὀρφανή, κύριε.

— Εἶνε συγγενής σου, φίλη σου;

— Δὲν ἔχω κανέναν στὸν κόσμο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Δώνια. Προχθὲς συνάντησα τὴ γυναῖκα αὐτὴ στὸ δρόμο. Κόντευε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ μάζεψα στὸ φτωχὸ καλύβι μου. Δυὸ μέρες τὴν ταΐζω.

— Καὶ ποῦ βρίσκεις τὰ λεφτά, φτωχὴ τῶν φτωχῶν;

— Ἔκοψα κάτι χρυσάνθεμα ἀπὸ ἕνα μεγάλο περιβόλι καὶ πῆγα καὶ τὰ πούλησα.

— Τὰ χρυσάνθεμα ἦσαν δικά μου καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ κόψης χωρὶς τὴν ἄδειά μου.

— Αὐτὸ ποὺ ἔκανα ἦταν μεγάλο κακό, κύριε, μὰ ἀλλοιῶς πῶς θὰ βοηθοῦσα τὴ φτωχή μου;

Ὁ Χαφὶζ συγκινήθηκε μὲ τὰ λόγια τῆς Δώνιας. Τῆς πῆρε τὰ χεράκια της μέσα στὰ δικά του, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔχεις χρυσῆ καρδιά, μικρούλα μου. Ἀπὸ σήμερα θὰ γίνης κόρη μου. Θἄρθης νὰ κατοικήσης στὸ παλάτι μου καὶ τὸ περιβόλι μὲ τὰ χρυσάνθεμα θἆνε πιὰ στὴ διάθεσί σου γιὰ νὰ φροντίζης τοὺς φτωχοὺς καὶ πεινασμένους. Ὅσο γιὰ τὴ φτωχή σου θὰ τὴ φροντίσω ἐγώ.

Ἔτσι ὁ Χαφὶζ πῆρε τὴ Δώνια στὸ παλάτι του, τὴν ἀνάθρεψε σὰν παιδί του, τὴ σπούδασε σὰν ἀρχοντοποῦλα κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χριστούγεννα

Τὸ ποιηματάκι σας

Μαῦρος ὁ οὐρανός, κατάσπρη ἡ γῆ.
Χαρούμενα ἡ καμπάνα ποὺ χτυπᾶ!
Γεννήθηκε ὁ Χριστός! Ἡ Παναγιὰ
γυρμένη πάνωθέ του τὸν κυττᾶ.

★

Νὰ τὸ φυλάξουν ἀπ' τὴν παγωνιὰ
σκεπάσματα δὲν ἔχει τὸ μωρό,
καὶ μόνο ἀπ' τὰ δοκάρια τῆς σκεπῆς
κρέμουντ' ἀράχνες γύρω του σωρό.

★

Καὶ τρέμει ἐκεῖ στὴν ψάθα τὴν ὑγρὴ
τὸ πολυαγαπημένο τὸ παιδί,
κι' ὅλο ἀνασαίνουνε τὰ βώδια καὶ φυσοῦν
νὰ τοῦ ζεστάνουν λίγο τὸ κορμί.

★

Τὸ χιόνι στὴν καλύβα τριγυρνᾶ
μὰ στὴ σκεπὴ ἀνοίγει ὁ οὐρανός,
καὶ κάτασπρ' ἀγγελούδια τραγουδοῦν:
«Γεννήθηκε ὁ Χριστός μας, ὁ Χριστός!»

Θ. ΓΚΩΤΙΕ
(Μετάφρ. ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ)

Ὁ ἀγέλαστος

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Ὁ περίφημος Γάλλος ἱστορικὸς καὶ πολιτικὸς Γκυζώ, συνήθιζε νὰ διηγῆται στὰ ἐγγονάκια του διάφορες παληὲς ἱστορίες. Ἕνα βράδυ, κοντὰ τὰ Χριστούγεννα, ποὺ χιόνιζε ἔξω, ὁ γέρο - Γκυζὼ τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ βασιληᾶ τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου τοῦ πρώτου, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου του παιδιοῦ, δὲν γέλασε σ' ὅλη του τὴ ζωή, ὡς ποὺ κατέβηκε κι' αὐτὸς στὸν τάφο.

Μὰ τὰ παιδιὰ εἶναι ἀφελῆ. Κι' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια του, ρώτησε μὲ ἀπορία τὸν γέρο - Γκυζώ:

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτό, παπποῦ; Ποτέ, ποτὲ δὲν γέλασε ὁ βασιληᾶς Ἐρρῖκος;

— Ποτέ, μικρούλη μου. Ὅταν μεγαλώσης θὰ τὸ διαβάσης καὶ μόνος σου στὴν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας.

— Καλά. Κι' ὅταν τὸν γαργαλοῦσαν, τί ἔκανε ὁ βασιληᾶς τῆς Ἀγγλίας;

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Φιφίκα;
— Βάφω τὴν κοῦκλα μου κόκκινη.
— Καὶ μὲ τί τὴν βάφεις κόκκινη;
— Μὲ κρασί, κὺρ Παντελῆ.
— Μὲ κρασί! Τί λές; Πῶς μπορεῖ τὸ κρασὶ νὰ βάψη τὴν κοῦκλα σου;
— Πολὺ ὡραῖα μάλιστα! Ἄκουσα τὴ μαμά, χτὲς τὸ βράδυ ποὺ εἶπε πὼς ἡ μύτη σου, κὺρ Παντελῆ, ἔγινε κόκκινη ἀπ' τὸ κρασί!

★

Ὁ Κωστάκης ἀνάβει τὸ μεσημέρι τὸ φῶς.

Ἡ μητέρα του τὸν ρωτάει:

— Γιατί, Κωστάκη, ἄναψες τὸ φῶς;

— Δὲν μοῦ εἶπες, μαμᾶ, χθὲς ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἔρχεται ὅταν ἀνάβουμε τὸ φῶς; Τὸ ἄναψα λοιπὸν γιὰ νὰ ἔρθη γρήγορα νὰ μοῦ φέρη τοὺς βώλους!

✪ ✪ ✪

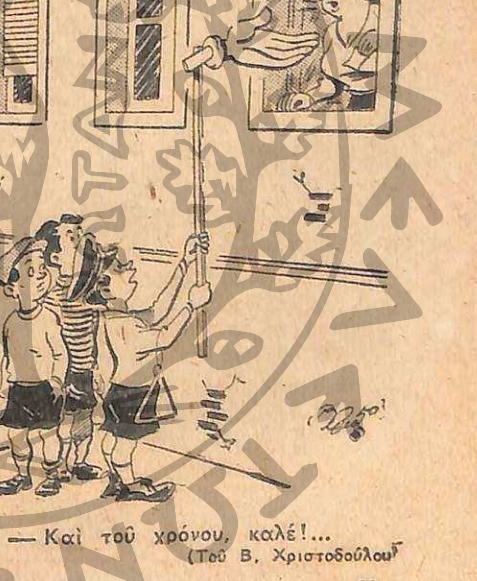

— Καὶ τοῦ χρόνου, καλέ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Νοικοκυρές!

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΦΕΤΟΣ

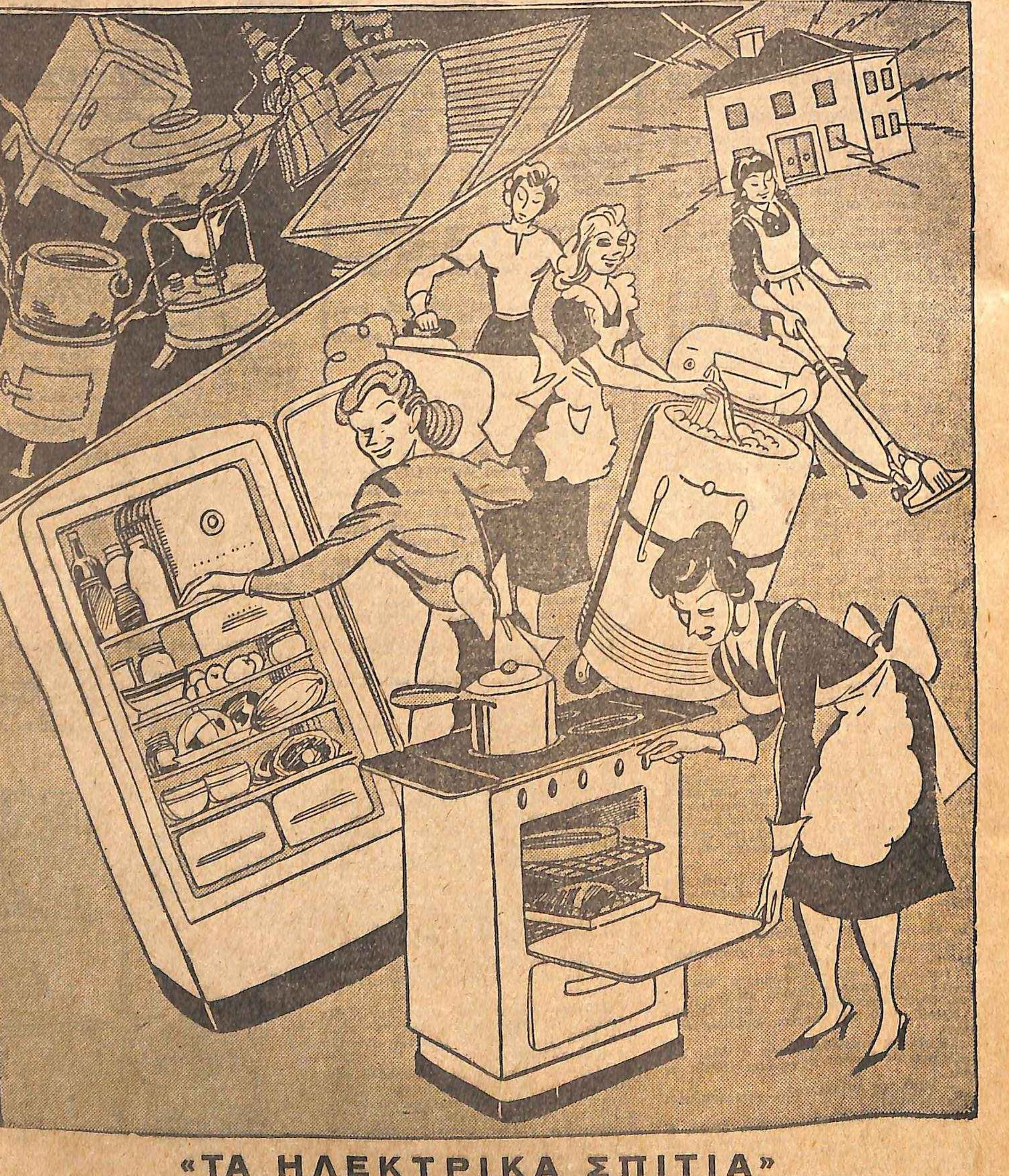

«ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ»

ΜΕ 20.000 ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΟΝΟΝ

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Πλοῦτος καὶ ἔρωτας

Ἑρμῆν Τεγεάτην, Λουτράκι: Τὸ γράμμα σας φανερώνει ἄνθρωπο εὐαίσθητο καὶ στοχαστικὸ πάνω στὰ πράγματα τῆς ζωῆς. Μὰ τὰ ἐρωτήματά σας, μὲ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ τὰ προβάλλετε, εἶνε ἀφελέστατα. Καὶ φυσικὰ δυσκολεύομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ὅπως μοῦ ζητᾶτε, καμμιὰ ἐπίσημη «στατιστικὴ» γιὰ νὰ δώσω «μὲ ἀριθμοὺς σὲ τί ποσοστὸ ἀνέρχεται ἡ τάξις τῶν πλουσίων ἢ τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν». Ἀσφαλῶς ὅμως ὑπερτερεῖ ἡ δεύτερη. Τὸ κοινωνικὸ ἐπίπεδο πάλι, τὸ κατακτᾶ ὁ ἄνθρωπος ὄχι μὲ τὸν πλοῦτο ἢ τὴν προῖκα, ἀλλὰ μὲ τὴν προσωπική του ἀξία, τὴν τιμιότητα, τὸ πνεῦμα του, τὴν ἱκανότητά του. Ὁ πλοῦτος ὑποβοηθεῖ ἁπλῶς στὴν ἐξασφάλισι τῶν ἀποκτημένων βάσεων καὶ ἡ καλὴ ἢ κακὴ χρῆσις του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀντίληψι πάλι τοῦ ἀνθρώπου, ἀνάλογα μὲ τὸ χαρακτῆρα του. Στὸ γάμο ἐπίσης ἡ σημασία τῆς προίκας εἶνε ἀνάλογη μὲ τὸ χαρακτῆρα ἐκείνης ποὺ τὴ διαθέτει, ἀλλὰ καὶ τὴν νοοτροπία ἐκείνου ποὺ τὴν παίρνει. Σὲ ἕναν ἔντιμο καὶ σταθερῶν ἀρχῶν ἄνθρωπο πάντως, οὔτε ἡ προῖκα οὔτε ὁ πλοῦτος μποροῦν νὰ παίξουν ρόλο τέτοιο ποὺ νὰ τοῦ χαλάσουν τὸ χαρακτῆρα. Τέλος ἀπαντῶ στὸ τελευταῖο σας ἐρώτημα: Ἀσφαλῶς πρέπει κανεὶς νὰ γνωρίση καὶ νὰ ψυχολογήση βαθειὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἡ ἀγάπη τὸν συνδέει μαζί του. Πόσο καιρὸ πρέπει νὰ κρατήση αὐτὴ ἡ «δοκιμή», ἐξαρτᾶται καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ εἰλικρινής, ὁ εὐθύς, ὁ ἄξιος φανερώνεται καὶ κρίνεται εὔκολα, ἀντίθετα πρὸς τὸν διαφορετικό, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποκριθῆ καὶ νὰ κρυφτῆ γιὰ νὰ ξεγελάση. Ὅσο γιὰ τὸ «δίλημμά» σας — ἂν ὁ ἔρωτας ὠφελῆ ἢ καταστρέφη — αὐτὸ εἶνε ὅπως τὸ πάρετε! Ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ πῶς τὸν νοιώθει καὶ πῶς τὸν αἰσθάνεται κανένας. Ἀπόλυτα δὲν μπορεῖ νὰ κριθῆ ὁ πλοῦτος, παρὰ μονάχα ἀπὸ τὴ χρῆσι ποὺ τοῦ γίνεται ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὸ μαχαίρι.

Σκλάβον μιᾶς ξανθειᾶς, Κέρκυρα: Ἀφοῦ εἶσθε τόσο ἄτυχος, ἀγαπητέ μου, καὶ τὴ μιὰ φορὰ ποὺ τολμήσατε νὰ μιλήσετε μὲ τὴν καλή σας σᾶς τσάκωσαν καὶ τὴ δεύτερη ποὺ τῆς γράψατε τὸ γράμμα «ἐσυνελήφθη», τότε, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε ν' ἀποτραβηχτῆτε. Γιατὶ ἐσεῖς μὲν δὲν διακινδυνεύετε τίποτε σχεδόν, στὸ κορίτσι ὅμως φέρνετε μεγάλες φασαρίες, ἀφοῦ κάθε φορὰ τὴν ξυλοφορτώνουν οἱ δικοί της ἐξ αἰτίας σας, καὶ τελευταῖα ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὸ ξύλο, ὅπως λέτε! Δὲν τὴν λυπόσαστε λοιπόν; Γιατὶ δὲν τὴν ἀφίνετε ἥσυχη;... Κι' ἀργότερα μπορεῖ τὰ πράγματα νὰ σᾶς ἔρθουν πιὸ εὐνοϊκὰ καὶ βολικὰ καὶ νὰ τὰ καταφέρετε καλύτερα.

Β. Ξανθ., Ἰωάννινα: Λυποῦμαι εἰλικρινὰ ποὺ γιὰ λόγους ἀρχῆς δὲν ἀπαντῶ ἰδιαιτέρως σὲ κανέναν ἐπιστολογράφο μου. Ἔπειτα δὲν ὑπάρχει λόγος στὴν περίπτωσί σας. Σχετικὰ λοιπὸν μὲ τὴ στιχουργική σας ἐνασχόλησι, βρίσκω πολὺ δικαιολογημένη τὴ λαχτάρα σας νὰ γράψετε κάτι ὡραῖο καὶ νὰ «ἐπιτύχετε». Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε εὔκολο. Δὲν εἶνε μιὰ ἁπλῆ ἐπαγγελματικὴ ἐπίδοσι. Χρειάζεται κάποια ἔμφυτη προδιάθεσι, τὸ ταλέντο, κι' ἐπίσης αἰσθητικὴ καλλιέργεια, μελέτη καὶ γνῶσις τῶν ποιητικῶν νόμων καὶ σπουδή. Ἔχετε ὑπομονὴ καὶ δυνατότητα γιὰ ὅλ' αὐτά; Τὸ δεῖγμα ποὺ μοῦ στείλατε φανερώνει βέβαια ὅτι ἔχετε λεπτὴ αἴσθησι. Μά, ὡς σύνολον, ἀπὸ τὴν καλλιτεχνική του ἄποψι, ὑστερεῖ.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Ζητῶντας τὴν ἀγάπη τῆς Λέλας: Μιὰ κι' ἔφτασε σὲ μένα τὸ γράμμα σας, ἀπαντῶ ἐγὼ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ συνεργάτου μας στὸ ἐρώτημά σας: Ἂν ἀγαπᾶτε τὴν κοπέλλα ἀληθινὰ καὶ μὲ σοβαρὸ σκοπὸ — ὄχι δὲ μονάχα ἀπὸ καπρίτσιο — κι' ἂν ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κι' ἐκείνη σᾶς συμπαθεῖ εἰλικρινὰ καὶ μὲ ἱκανοποίησι θὰ δεχόταν τὸ αἴσθημά σας, τότε μόνο, μπορεῖτε νὰ τῆς γράψετε ἕνα θερμό, λεπτὸ καὶ πολιτισμένο γράμμα, ὅπου νὰ τῆς ἐκθέτετε ὅ,τι αἰσθάνεσθε, καὶ νὰ τῆς προτείνετε τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς ὡραίου καὶ ἁγνοῦ δεσμοῦ μεταξύ σας. Ἂν ὅμως ἔχετε καὶ τὴν παραμικρὴ ἔστω ἀμφιβολία τότε, εἶνε προτιμώτερο ν' ἀποσιωπήσετε τὴν ἀγάπη σας, γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῆτε καὶ χάσετε τελικὰ καὶ τὴ φιλικὴ ἐκτίμησι τῆς νέας.

Μαραμένο γιασεμί, Ε. Τ. Μ.: Κάτι ἀνάλογο ἔχω νὰ συστήσω καὶ σὲ σᾶς, ἀγαπητή μου: Εἶσθε βέβαιη, ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν νέο καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἀνταποκρίνεται στὸ αἴσθημά σας; Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε ἄξιος νὰ γίνη σύντροφος τῆς ζωῆς σας μὲ γάμο; Τότε νὰ τοῦ γράψετε τὴν ἀλήθεια: ὅτι οἱ γονεῖς σας θέλουν νὰ σᾶς παντρέψουν μὲ ἄλλον, μὴν ξέροντας τὸν δικό σας δεσμό, καὶ ὅτι ἂν ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴν κοινή σας εὐτυχία θὰ πρέπη νὰ γράψη στοὺς οἰκείους σας, ὅτι τρέφει ἀπέναντί σας ἕνα βαθὺ καὶ σοβαρὸ αἴσθημα καὶ θέλει νὰ σᾶς παντρευτῆ, μόλις ἐκπληρώση τὶς ἄλλες του ὑποχρεώσεις. Στὸ μεταξὺ καὶ σεῖς θὰ πρέπη, ἂν σᾶς πιέσουν περισσότερο, νὰ ἐμπιστευθῆτε τὸ μυστικό σας στὴ μητέρα σας, ἡ ὁποία θὰ σᾶς καταλάβη καὶ θὰ σᾶς βοηθήση, ἐλπίζω, νὰ πραγματοποιήσετε ἐν καιρῷ τὸ ὄνειρό σας. Αὐτὰ λοιπὸν νὰ κάνετε καὶ νὰ μὴν μαραζώνετε ἀδρανὴς στὴ σιωπὴ καὶ στὴν ἀπελπισία.

Ἄνθος στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, Θεσσαλονίκη: Ἀφοῦ ἐκτιμᾶτε τόσο τὴ γνώμη μου, θὰ εἶχα νὰ σᾶς παρακαλέσω ν' ἀκούσετε προσεκτικὰ καὶ τὰ λόγια μου αὐτά: Λοιπόν, χωρὶς ν' ἀφήσετε τὴν καρδιά σας καὶ τὸ μυαλό σας νὰ βασανίζωνται μὲ ἀπελπισίες, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ συναντηθῆτε προσωπικὰ μὲ τὴν κοπελλίτσα καὶ νὰ ἐξηγηθῆτε σοβαρὰ μαζί της, λέγοντάς της καὶ γιὰ τὶς ὑποψίες ποὺ ἔχετε, ἀλλὰ μὲ τρόπο εὐγενικὸ καὶ δίχως νὰ τὴν προσβάλετε. Ἂν πεισθῆτε ἀπὸ τὴ συζήτησι ὅτι κάτι σᾶς κρύβει καὶ ἔχει ἀλλάξει ἀπέναντί σας, τότε χωρὶς μαλώματα καὶ φωνὲς νὰ τὴν ἀφήσετε ἐλεύθερη ν' ἀποφασίση. Καὶ σεῖς νὰ φανῆτε ἀξιοπρεπὴς καὶ νὰ μὴ τὸ πάρετε διόλου κατάκαρδα. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους σας, ὅπως καὶ σεῖς τὸ ἀντιλαμβάνεσθε, δὲν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Φοβοῦμαι πὼς εἶνε μιὰ ἐνασχόλησις ποὺ δὲν σᾶς ταιριάζει καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀξίζει νὰ ματαιοπονῆτε.

Πληγωμένον μαθητήν, Θεσσαλονίκην: Ἀφοῦ εἴσαστε μικρὸς ἀκόμα καὶ πιὸ μικρὴ ἡ κοπελλίτσα, γιατὶ πᾶτε «φιρὶ - φιρὶ» νὰ μπῆτε στὰ βάσανα τοῦ ἔρωτος, ἄπειρα ἐσεῖς παιδιά; Δὲν σᾶς τὸ συνιστῶ καθόλου νὰ ξανασκεφτῆτε ἕνα τέτοιο θέμα, τουλάχιστον γιὰ τώρα, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη σας εἶνε ἄρρωστη καὶ στενοχωρημένη, γιατὶ μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά σας νὰ τῆς στείλετε τὸ γράμμα μαρτυρηθήκατε καὶ βρῆκε τὸ μπελᾶ της δίχως αἰτία. Κυττᾶξτε, λοιπόν, τὰ ἄλλα σας καθήκοντα, ἀφοσιωθῆτε στὶς σπουδές σας καὶ κάνετε ὑπομονή, ὥσπου νὰ μεγαλώσετε. Τότε θὰ μπορέσετε ν' ἀντιμετωπίσετε καὶ τὰ αἰσθηματικὰ προβλήματα μὲ μεγαλύτερη πεῖρα καὶ δεξιότητα...

Δυστυχισμένον δίχως διέξοδο: Συμπονῶ ἀπόλυτα τὴν κατάστασί σας καὶ καταπλήσσομαι εἰλικρινὰ γιὰ τὴν ἄγρια καὶ βάρβαρη συμπεριφορὰ τῆς πεθερᾶς σας, τῆς τόσο αὐθαίρετης κι' ἀκαταλόγιστης! Γι' αὐτό, ἀγαπητέ, πρέπει — ἀφοῦ μὲ τὴ γυναῖκα σας εἶσθε ἀγαπημένοι — νὰ συνεννοηθῆτε τὸ γρηγορώτερο μαζί της καὶ νὰ βρῆτε ἕνα ἄλλο σπιτάκι, νὰ μείνετε χωριστά, γιατὶ ἡ συνοίκησι μὲ τὴν πεθερά σας θ' ἀποβῆ στὸ τέλος προβληματική, κι' ἴσως νάχη καὶ ἄσχημες συνέπειες. Ἀντιλαμβάνομαι, πὼς αὐτὸ ποὺ σᾶς ὑποδεικνύω, εἶνε δαπανηρό. Ἀλλά, ἀγαπητέ μου, αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ λογικὴ καὶ σίγουρη λύσις. Καλύτερα νὰ ζῆ κανεὶς κάπως φτωχικώτερα, ἀλλὰ μὲ ἥσυχο μυαλὸ κι' ἀλαφρὴ καρδιά. Αὐτὸ νὰ κάνετε καί, στὸ μεταξύ, νὰ φροντίσετε γιὰ τὴν ὑγεία σας γιὰ νὰ προλάβετε ὅ,τι δήποτε σοβαρώτερο.

Ἄτυχη νέαν: Τὸ σφάλμα εἶνε ὅλο δικό σας, γιατὶ φερθήκατε κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο. Ἀντὶ νὰ πηγαίνετε στὰ καμπαρὲ μὲ τὸ γιατρὸ καὶ στὸ τέλος νὰ βρίσκεσθε νεγκλιζὲ μαζί του καὶ τὰ παρεπόμενα... — μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ξεκόψετε τάχα, ὅπως λέτε — μπορούσατε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ μόνο μ' ἕνα λόγο. Τώρα ὅμως, ἀφοῦ μπλεχτήκατε ἔτσι, δὲν νομίζω ὅτι θἆνε τίμιο νὰ ἐνδιαφερθῆτε πάλι γιὰ τὸν ἄτυχο νέο, ποὺ σᾶς ἀγαποῦσε ἀληθινά. Μὲ τί ἠθικὰ φόντα θὰ ἐμφανισθῆτε μπροστά του; Καὶ ἂν μὲν εἶνε τόσο βλακωδῶς γενναιόφρων, ὥστε νὰ σᾶς συγχωρήση, μπορεῖτε, ἀφοῦ βέβαια, μετανοιώσετε εἰλικρινὰ νὰ τοῦ τὰ ὁμολογήσετε ὅλα. Ἂν ὅμως αὐτός, καὶ μὲ τὸ δίκηο του, σᾶς περιφρονήση;... Τί νὰ σᾶς συστήσω κι' ἐγώ, μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ μπέρδεμα ποὺ προκάλεσε ἡ ἐπιπολαιότης σας; Ὁπωσδήποτε ἐνεργήσετε ὅ,τι φρονεῖτε καλύτερο, μὲ ψυχραιμία. Στὸ κάτω - κάτω μὴν ξεχνᾶτε νὰ ἐπωφεληθῆτε τουλάχιστον ἀπὸ τὸ γιατρὸ καὶ νὰ ζητήσετε νὰ σᾶς ἀποκαταστήση νομίμως — ἀφοῦ σᾶς φέρθηκε ὅπως τὰ καταφέρατε καὶ σεῖς νὰ σᾶς φερθῆ!...

Ἀνήσυχο φανταράκι 507. Τ. Π.: Τὸ ἀνώνυμο γράμμα ποὺ πήρατε δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ σοβαρὸ ἄνθρωπο. Μᾶλλον γιὰ νὰ σᾶς πειράξουν σᾶς τὸ ζστειλαν. Ἄλλωστε ἂν ὑπῆρχε μιὰ σοβαρὴ ἀπόδειξις, θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὴν γνωρίζατε σεῖς ὁ ἴδιος. Πῶς μπορεῖ νὰ σᾶς γράφουν γιὰ «κάποια κρυφὴ κι' ἀλησμόνητη περιπέτεια τοῦ παρελθόντος!...» δίχως νὰ τὴν ἔχετε οὔτε... ὀνειρευτῆ; Σχῖστε το λοιπόν, ἀγαπητέ μου, καὶ μὴ δίνετε καμμιὰ σημασία. Κι' ἂν ὑπάρχη καμμιὰ γειτονοποῦλα σας — ὅπως ὑποθέτετε — ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς, ἀφῆστε την νὰ σᾶς τὸ φανερώση μὲ κάποιον ἄλλο πιὸ σοβαρὸ καὶ ἀξιοπρεπῆ τρόπο, κι' ὄχι μὲ ἀνώνυμα γράμματα!

ΕΡΗ

✪ ✪

Ὁ καλλίτερος σύζυγος

Ἡ ἀναγνώστριά μας **Θεοδούλη Κ.** ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι μ' ἐρωτᾶ: «Ποιὸς κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε ὁ καλύτερος σύζυγος προκειμένου νὰ κάνη τὴν ἐκλογή της μιὰ κοπέλλα;»

Καὶ τῆς ἀπαντοῦμε: πὼς ὁ καλύτερος σύζυγος εἶνε ἀσφαλῶς ἐκεῖνος, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας καὶ πρὶν μάλιστα ἀπ' τὴν ἀγάπη μας κερδίζει τὴν ἐκτίμησί μας. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει ἐλαττώματα, ποὺ μᾶς ἀφοσιώνεται, ποὺ εἶνε τρυφερὸς χωρὶς νὰ πάψη νὰ εἶνε ἄντρας. Ἕνας καλὸς σύζυγος δὲν ἀρχίζει ποτὲ ἀπὸ ραντεβοῦ, γιατὶ σέβεται τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ θὰ γίνη σύντροφος τῆς ζωῆς του.

Ἔφφην Κ. Κ.: Οὔτε τὰ μαθήματα νὰ διακόψετε οὔτε νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά σας περισσότερο. Νὰ τὸν βλέπετε μὲ συμπάθεια, ἀλλὰ ὄχι καὶ μὲ κανένα ἄλλο σκοπό. Γιατὶ εἶνε πολὺ νέος. Δὲν εἶνε ἀνεξάρτητος. Εἶνε ἀδημιούργητος. Θὰ πάη στρατιώτης. Καὶ τέλος, κατὰ βάθος, δὲν ξέρετε τὸ χαρακτῆρα του. Γιατί, λοιπόν, νὰ βάλετε στὴν ἤρεμη καὶ εὐχάριστη ζωή σας καινούργιες ἔγνοιες;

«Ἀγριολούλουδο Ε.»: Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀρραβωνιάστηκε θἄπρεπε νὰ τὸν ξεχάσετε γιατὶ δὲν ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης σας. Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ τὸν περιφρονήσετε.

«Ἕναν νέον Μ. Θ.»: Ἐπερίμενα ἀπὸ σᾶς, ἕνα νέο μορφωμένο καὶ ἐργαζόμενο, περισσότερο ἀνδρικὸ σθένος καὶ λογική. Δυστυχῶς μὲ τὴν ἀδυναμία τὴ δική σας παρασύρατε κι' ἐκείνην, ἀντὶ νὰ τῆς ὑποδείξετε τὸ κακό. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ σκέπτεσθε τὸ θάνατο. Κι' αὐτὸ εἶνε ἔνδειξις ἀδυναμίας. Καὶ μάλιστα ὅταν θέλετε νὰ παρασύρετε κι' ἐκείνη στὸν ὄλεθρο. Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶνε ἔγκλημα! Πάντως, ἐπειδὴ δὲν εἶσθε οὔτε οἱ πρω-

ΟΙ ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὸ Χόλλυγουντ διάλεξε δυὸ χαριτωμένες στάρλετ του, τὴν Πέννυ Ἔντουαρντς καὶ τὴν Τζέραλντιν Μπρούκς γιὰ νὰ στείλη μ' αὐτές, σ' ὅλο τὸν κόσμο τὶς καλύτερες εὐχές του γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Στὴ φωτογραφία μας οἱ δυὸ στάρλετ λένε τὰ χριστουγεννιάτικα κάλλαντα.

Ε. ΕΡΜΗΣ

Ὁ μοναδικὸς Οἶκος Κοπτικῆς & Ραπτικῆς

Μὲ τελειότατα συστήματα σᾶς ἐγγυᾶται ταχεία & πλήρη ἐκμάθηση

Ν. ΤΣΙΑΝΤΗ

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 15 (Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 60 τηλ. 40.846

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἐλπὶς Παυλάτου

Βραβεῖον Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁδὸς Κρήτης 6 (πάροδος Λιοσίων πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνο 52-869.

ΕΠΙΧΡΥΣΩΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ, ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ Κ.Λ.Π.
ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ DOUBLÉ
ΕΦΑΜΙΛΛΟΙ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΕΠΑΡΓΥΡΩΣΕΙΣ
Λ. ΠΟΛΛΑΤΣΕΚ. ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 25
(ΣΤΟΑ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ)

ΓΑΛΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
KISS-ME
VITAMIN D

ΗΛΕΚ. ΚΟΥΖΙΝΑ
FAROS
ΟΛΗ ΕΜΑΓΕ
MOD. 1951
3 ΕΣΤΙΕΣ, 2 ΦΟΥΡΝΟΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΡΕΥΜ. 25%
ΕΓΓΥΗΣΙΣ 10 ΕΤΩΝ

τοι οὔτε οἱ τελευταῖοι, νομίζω ὅτι θὰ βρεθῆ τρόπος νὰ πάρετε μιὰ ἄδεια νὰ παντρευθῆτε... γιὰ νὰ λείψουν οἱ.... θάνατοι!

«**Πόνος γιὰ δυὸ πράσινα μάτια κ.τ.λ.**»: Ὅλες ἐσεῖς οἱ κοπέλλες ποὺ μπλέκετε μὲ νέους 18-19 ἐτῶν δὲν ἔχετε καταλάβει ἕνα πρᾶγμα: ὅτι οἱ νέοι αὐτοὶ εἶνε ἐπιπόλαιοι καὶ ὅσα λένε, ὅσα ὑπόσχονται προέρχονται ἀπὸ νεανικὸ μόνον ἐνθουσιασμό. Ν' ἀρραβωνιασθῆτε, λοιπόν, μ' αὐτὸν ποὺ σᾶς δίνουν οἱ γονεῖς σας καὶ οὔτε νὰ τοῦ τηλεφωνήσετε, οὔτε νὰ τοῦ ζητήσετε φωτογραφία. Δὲν ὑπάρχει λόγος.

«**Διστακτικὸν καὶ δύστροπον**»: Ἡ βάσις ἑνὸς εὐτυχισμένου γάμου δὲν εἶνε ἡ «ἀγάπη» ἀλλὰ ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλο. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ θαρθῆ καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη. Προχωρήσετε, λοιπόν, χωρὶς δισταγμό, καὶ μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμό, ἀρκεῖ νὰ βρῆτε ὅλους σύμφωνους σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

«**Γαλάζιον ἀετόν**»: Τὸ ἐλάττωμα ποὺ ἔχετε δὲν εἶνε ἔμφυτο. Εἶνε ἴσως ἔλλειψις κοινωνικῆς ἀγωγῆς. Αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψη καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ φροντίσετε νὰ διδαχθῆτε ὅ,τι χρειάζεται σ' ἕνα νέο γιὰ νὰ κινηθῆ στὴ ζωή.

«**Ἡ ὄμορφη ποὺ ἀναστενάζει**»: Δὲν πῆγαν χαμένα τὰ δυὸ χρόνια τῆς γνωριμίας σας. Ἀποχτήσατε ἀρκετὴ πεῖρα καὶ εἴδατε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς ἐμπιστοσύνη σὲ νέους 17-18 ἐτῶν, ποὺ περηφανεύονται γιὰ τὶς κατακτήσεις τους. Γιατὶ νὰ πᾶτε, λοιπόν, νὰ τοῦ μιλήσετε;

«**Μικρὴν ἀπελπισμένην Δ. Π.**»: Αὐτὰ ὅλα τὰ καμώματα δὲν λέγονται ἀγάπη. Πότε αὐτὸς συμπαθεῖ μιὰ ἄλλη, πότε ἐσεῖς κάποιον ἄλλο, σμίγετε, χωρίζετε, τὰ ξαναφτιάνετε. Οὔτε σεῖς σκέπτεσθε σοβαρά, οὔτ' ἐκεῖνος. Περνᾶτε τὸν καιρό σας εὐχάριστα; Ἂν ναί, γιατὶ μὲ ρωτᾶτε;

«**Πονεμένη καρδιά**»: Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοῦ γράψετε γιὰ νὰ σᾶς λυπηθῆ καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήση. Αὐτὸς ἐκεῖ ποὺ εἶνε θὰ ζῆ εὐχαριστημένος.

«**Ἀπελπισμένην καρδιά**»: Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξευτελίζεσθε σὲ τέτοιο βαθμό, γιατὶ αὐτὸς εἶνε ἐπιπόλαιος. Θὰ τὸν περιφρονήσετε καὶ θὰ στρέψετε τὴ σκέψι σας κάπου ἀλλοῦ. Μὴ νομίσετε ὅτι ἡ ἄλλη εἶνε τρισευτυχισμένη, ὅπως λέτε. Ὄχι. Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔχη κι' ἡ ἄλλη τὰ ἴδια τὰ δικά σας.

«**Μ. Β. Ὀκτώβριος**»: Νὰ μὴν λάβετε ὑπ' ὄψι σας τὶς πράξεις της. Ἐσεῖς φανήκατε τίμιος καὶ ἁγνὸς μαζί της. Ἐκ τῶν ὑστέρων καταλαβαίνετε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνη μιὰ καλὴ σύζυγος καὶ πιστὴ σύντροφος. Σὰν ἄντρας, λοιπόν, νὰ τῆς δώσετε ὅλα τὰ γράμματά της εὐγενικὰ καὶ χωρὶς κουβέντες καὶ νὰ τὴν περιφρονήσετε.

«**Μπομπού**»: Εἴσαστε πολὺ ρωμαντικὴ καὶ ἐκθέτετε τὸν ἑαυτό σας σὲ κίνδυνο. Πολλοὶ τέτοιοι νέοι θὰ παρουσιαστοῦν στὴ ζωή σας ὥσπου νὰ παντρευθῆτε. Νομίζω, λοιπόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ σπαταλᾶτε τὶς ὧρες σας σὲ τέτοια ἐφήμερα αἰσθήματα. Νὰ τελειώσετε τὶς σπουδές σας καὶ νὰ ἀποκατασταθῆτε παίρνοντας ἕνα σοβαρὸ ἄντρα καὶ νὰ φτιάσετε μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμός σας!

«**Ἀπογοητευμένην μαθήτριαν Κ. Π.**»: Καὶ σεῖς πιστέψατε ὅτι θὰ τρελλαθῆ; Πιστέψατε στὰ λόγια του; Ἔτσι μιλοῦν συνήθως οἱ ἐρωτευμένοι. Συλλογισθῆτε λοιπὸν τὰ λόγια μου καὶ μὴν κάνετε κουταμάρες.

«**Πονεμένην μαθητριοῦλαν 15**»: Ἐκάνατε καλὰ ποὺ μοῦ γράψατε. Δὲν ξέρω γιὰ τὴ φωνή σας, ἀλλ' ἀφοῦ πηγαίνετε στὸ Ὠδεῖο, ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ σᾶς εἶπαν τί μπορεῖ νὰ κάνετε. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ποιηματάκια ποὺ μοῦ στείλατε εἶνε πολὺ ὡραῖα ὡς ἰδέες. Τοὺς λείπει ὅμως ἡ τεχνική. Τὸ πᾶν δὲν εἶνε ἡ ὁμοιοκαταληξία. Διαβᾶστε Πορφύρα, Μαλακάση κι' ἄλλους Ἕλληνας ποιητάς.

«**Δυστυχισμένον Ἐλασσονίτην τοῦ 5656**»: Δὲν αὐτοκτονεῖ ποτὲ κανεὶς γιατὶ ἔχει ἕνα μῆνα νὰ τοῦ γράψη ἡ κοπέλλα του. Ἀλλοίμονο ἂν αὐτοκτονοῦσαν οἱ ἄνθρωποι ἔτσι εὔκολα!

ατινον Κράβιραν: Πολὺ μὲ λύπησε ἡ ἱστορία σας. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ βάσανά του. Ἄλλοι ἔχουν χειρότερα. Παρηγορηθῆτε. Βιβλία θὰ σᾶς στείλω.

«**Ἀπαγορευμένο αἴσθημα**»: Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἀπαγορεύεται αὐτὸς ὁ γάμος. Τώρα, βέβαια, σὲ περιπτώσεις ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀλλοιῶς, κι' ὅταν οἱ συγγενεῖς θέλουν, γίνεται κι' αὐτό. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ συνεχίσετε αὐτὸ τὸ αἴσθημα.

«**Οἱ δύο κρύες**»: Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶνε ἄσχημο. Μὴ βάζετε στὸ νοῦ σας τὸ ἴδιο πρόσωπο. Πάντως, ἡ ἐκλογὴ πρέπει νὰ γίνη μὲ λογική, μὲ προσοχὴ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχω ἀκόμη νὰ σᾶς συμβουλέψω, εἶνε νὰ καθιστᾶτε ἐνήμερους καὶ τοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὸ καλό σας.

«**Ἀναποφάσιστον 73ον Τ. Π.**»: Ἡ συμβουλή μου παραμένει ἡ ἴδια. Θὰ σᾶς εἶνε δύσκολο νὰ τὴν πραγματοποιήσετε τώρα στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ χρειάζεται καλὴ θέλησις καὶ προσπάθεια. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς παρασέρνη ὁ σημερινὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ οἱ εὐχάριστες στιγμὲς ποὺ περνᾶτε. Θὰ εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ φρικτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἂν δὲν προλάβετε τὸ κακό.

Ε. Ν. Π., Λάρ.: Ἀρχίσατε πολὺ ἄσχημα τὴ ζωή σας. Ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐξασφαλίσετε τὴ γνώμη τῶν γονέων σας κι' ἔπειτα ὅλα τὰ ἄλλα. Μήπως ἐκεῖνος ἀποφεύγει νὰ σᾶς ζητήση; Μήπως τὸν ἐμποδίζετε σεῖς; Κι' ἂν ἀρνηθοῦν οἱ γονεῖς σας; Βλέπετε τὶ μπερδεψοδουλειὲς ἑτοιμάσατε μὲ τοὺς ἐνθουσιασμούς σας; Καὶ δὲν φτάνει αὐτό, μὰ τὸν παιδεύετε μὲ ἀνόητες πράξεις καὶ λόγια. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἔχη ἐμπιστοσύνη; Ἂν οἱ γονεῖς σας ἦσαν ἐνήμεροι καὶ σεῖς δὲν θὰ τρωγώσαστε μὲ τὰ ροῦχα σας, θὰ κάνατε τὸ γάμο πρὶν πάη στρατιώτης καὶ δὲν θάχατε νὰ περιμένετε τρία χρόνια. Ἂν φύγη ἔτσι φοβοῦμαι πῶς στὸ διάστημα ποὺ θὰ λείψη θὰ συμβοῦν πολλὰ ἀπρόοπτα. Εἴθε νὰ διαψευσθῶ.

«**Μαραμένην καρδιά**», Ἀμφιάλη: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε βγάζω τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔχετε πάρει τὴ ζωὴ πολὺ ἐπιπόλαια καὶ ἀφήσατε τὸν ἑαυτό σας νὰ παρασυρθῆ, χωρὶς νὰ συλλογισθῆτε ποτὲ οὔτε τὶς ὑποχρεώσεις, οὔτε τὶς εὐθύνες ποὺ ἔχετε ὡς γυναῖκα στὸν ἑαυτό σας πρωτίστως. Ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ πῶς μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ὑπεύθυνες συμβουλές; Συμβουλευθῆτε ἕνα δερματολόγο. Γράψτε στὸ γιατρό μας τὸν κ. Λαδᾶ ποὺ πρόθυμα θὰ σᾶς ἀπαντήση.

«**Τὴν ἀγαπῶ ἢ ὄχι; Κ.**»: Τὰ νὰ ὑπογράφη κανεὶς μιὰ ἐπιστολὴ βάζοντας πρὶν ἀπὸ τ' ὄνομά του τὶς λέξεις «Μὲ ἀγάπη», αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ εἶνε κι' ἐρωτευμένος. Μεταξύ σας ὑπάρχει μιὰ ἀμοιβαία φιλία καὶ ἐκτίμησι ποὺ θὰ ἐξελιχθῆ ἴσως σὲ ἔρωτα ὅταν γνωρισθῆτε καὶ προσωπικῶς. Μὲ τὰ γράμματα δὲν φαίνεται οὔτε ὁ χαρακτῆρας, οὔτε τὰ ἐλαττώματα. Ἡ φωτογραφία εἶνε ἕνα ἄψυχο χαρτί. Μὴ βιάζεσθε, λοιπόν, περιμένετε νὰ τὴν δῆτε, νὰ τὴ γνωρίσετε, νὰ μιλήσετε μαζί της, νὰ μάθετε ποιὰ εἶνε καὶ τότε νὰ πάρετε ἀποφάσεις.

«**Ζώγια**»: Εἴσαστε πολὺ λογικὸ κορίτσι. Κι' ἐπειδὴ ἔχετε αὐτὲς τὶς ἀμφιβολίες — πολὺ δικαιολογημένες ἄλλωστε — τὸ καλύτερο εἶνε πρὶν δώσετε συνέχεια στὴ σχέσι νὰ τοῦ ἐπιτρέψετε πρῶτα νὰ δῆ τὸ μπαμπᾶ σας, ἀφοῦ τὸ θέλη, καὶ μάλιστα, πρὶν νὰ πάη στὴ Σχολή.

«**Μικρὴν ἐρωτευμένη Ν. Γ. Χ.**»: Μὲ τὸ νὰ μοῦ γράφετε πὼς τὸν ἀγαπᾶτε τρελλὰ καὶ πὼς θὰ γίνετε δυστυχισμένη ἂν δὲν τὸν πάρετε, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, ἂν δὲν ἐξασφαλίσετε τὴ συγκατάθεσι τῶν δικῶν σας. Ἐκάνατε μεγάλο σφάλμα ποὺ περιφρονήσατε τὴ γνώμη τῶν γονέων σας. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ φύγετε καὶ νὰ καταφύγετε σὲ ἐκβιασμὸ ὅταν βρεθοῦν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος. Ἔτσι, τὶς πετάξατε ἐσεῖς ὑποχρεώσεις, εὐθύνες καὶ τρέχετε στὸ ἄγνωστο, χωρὶς νὰ ρωτήσετε τοὺς δικούς σας; Μεγάλο σφάλμα.

«**Πονεμένο ἀγγελουδάκι**»: Τρέμετε σὰν ἔνοχη μὴν τὸ μάθη ἄλλος, καὶ μήπως σᾶς τὸν πάρη ἡ ἄλλη. Περίεργη κατάστασις! Ἀφῆστε ν' ἀπολυθῆ, πῆτε του νὰ σᾶς ζητήση κι' ἂν τὸ κάνη, τότε παντρευθῆτε τον.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Γιατί τὸ μυστικὸ τῆς ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΕΧΕΙ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ;

Διότι δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη ἀκόμη καὶ ἂν τὸ σκουπίσετε

ΔΙΑΝΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις προσώπου κλπ. διὰ νεωτάτου μηχανήματος βραχέων κυμάτων ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ἰατροῦ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Κολοκοτρώνη 64α
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. 41-016
(Ὄπισθεν Δημ. Θεάτρου)

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον 51-15
Ἀπὸ 40.000-65.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΑΛΜΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝ. ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὁ κ. ΟΡΕ ἐπιστρέψας ἐκ Παρισίων φέρει ὅλες τὶς χειμερινές του συλλογὲς μὲ τὶς τελευταῖες Παριζιάνικες nouveauté τῆς Haute Couture

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
ΤΗΛ. 26-399

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀποντήσεις ἐπιστολῶν

Μαίρη, Κρήτην: Διάβασα ἐπισταμένως τὸ γράμμα σας καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγο τῆς τόσης μεγάλης ἀπελπισίας, ποὺ σᾶς κάνει «νὰ πονᾶτε τόσο πολύ». Δυστυχῶς ἡ πλήρης ἀμηνόρροια προκαλεῖ καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα, ὡς καὶ τὴν ἀτροφία τοῦ στήθους. Χρειάζεται μακρὰ καὶ ἐπισταμένη θεραπεία καὶ ὄχι πέντε καὶ δέκα ἐνέσεις. Ὑπάρχουν ὀργανικὲς βλάβες τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, τῶν ὁποίων σύμπτωμα εἶναι ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου ἢ ἡ τελεία ἔλλειψίς της, ὅπως π. χ. συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ρθῆτε στὰς Ἀθήνας, κάλλιστα μπορεῖτε νὰ ὑποβληθῆτε καὶ ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐπιμελημένη, τακτικὴ καὶ μακρὰ ὁρμονοθεραπεία ἀπὸ ἕνα γυναικολόγο. Πάντως ὅμως μὴν περιμένετε τὸ τριήμερο θαῦμα! Χρειάζεται λιγάκι ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή.

Μικροπωλητήν, Ἐνταῦθα: Ἡ θεραπεία ποὺ τόσο λεπτομερῶς μοῦ περιγράφετε εἶναι πλήρης καὶ κανονική. Δὲν γνωρίζουμε ὅμως ἂν ἡ τότε μόλυνσι ἦταν μόνον τοπικὴ ἢ εἶχε μεταδοθῆ καὶ στὸ αἷμα. Αὐτὸ θὰ τὸ ξέραμε ἂν εἴχατε κοντρολάρει μὲ σύγχρονο ἐξέτασι καὶ τὸ αἷμα, καὶ ὄχι μόνο τὸ ἔκκριμα τοῦ ἕλκους. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω τώρα ποὺ ἔχουν περάσει τέσσερα χρόνια ἀπὸ τῆς θεραπείας νὰ κάνετε μιὰ ἐξέτασι τοῦ αἵματος καὶ ἔστω ἂν βρεθῆ ἀρνητική, νὰ κάνετε καθ' ἑξάμηνον ἐπὶ δυὸ χρόνια ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἐκ δώδεκα ἐνέσεων βισμουθίου ἐν συνδυασμῷ μὲ ἓξ ἑκατομμύρια μονάδες πενικιλλίνης. Ἐὰν ὅμως βρεθῆ, ὅπερ ἀπεύχομαι, οὔτε καὶ πιστεύω, θετική, τότε ν' ἀκολουθήσετε πλέον ἔντονη καὶ μακρὰ θεραπεία. Τὸ κοντρολάρισμα τοῦ αἵματος κατὰ τὴ διαδρομὴ τῆς θεραπείας εἶναι ἐπιβεβλημένο γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους καὶ ἐκάνατε πολὺ κακὰ σὲ μιὰ τόσο μακρὰ θεραπεία νὰ μὴν παρακολουθῆτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μικροβιολογικῶς τὸ αἷμα, ὁπότε θὰ ἔλειπαν οἱ σημερινὲς ἀπορίες.

Α. Ἀνταρτόπληκτον: Δυστυχῶς χωρὶς ἐξέτασι δὲν μπορῶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε καὶ ἰδίως τὰ ἀλχημικὰ νὰ κατατοπισθῶ ἐπὶ τῆς παθήσεώς σας. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ, ἐφ' ὅσον εἶσθε καὶ κληρικός, γιατὶ αὐτὸ εἰκάζω ἀπὸ τὸ γράμμα σας, νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο μου Ἀκαδημίας 35 καὶ ἀπὸ τὶς 9 π. μ. ὡς τὶς 3 μ. μ. καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω τελείως ἀφιλοκερδῶς, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ὅλως ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως.

Σ. Ἰω., Θεσσαλονίκη: Δυστυχῶς βρίσκεσθε καὶ σεῖς μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ ἔχουν τὸ ἀτύχημα τῆς ψυχρότητος. Μολαταῦτα ἡ ἔλλειψις τῆς «ἱκανοποιήσεως» δὲν ἐμποδίζει καθόλου τὴν τεκνοποίησι. Πολλὲς εἶναι οἱ αἰτίες, γνωστὲς καὶ ἄγνωστες, ποὺ προκαλοῦν τὴν γυναικεία ἀναφροδισία. Εὐτυχῶς ὅμως λίγες εἶναι οἱ περιπτώσεις ποὺ δὲν θεραπεύονται. Στὴν περίπτωσί σας ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν καὶ ὀργανικὲς βλάβες τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, χρειάζεται μιὰ ἐπισταμένη ὁρμονοθεραπεία ἐν συνδυασμῷ μετὰ βιταμινῶν Ε. Αὐτὰ ὅλα θὰ σᾶς τὰ καθορίση ἕνας γυναικολόγος γιατρός, ποὺ θὰ κάνη καὶ τὴν τοπικὴ θεραπεία. Ἄλλη φορὰ νὰ χρησιμοποιῆτε ψευδώνυμο καὶ ὄχι τὸ ὄνομά σας.

Γ. Σ. Ἀχιλλέως, Πειραιᾶ: Οὐδέποτε φίλτατέ μου, ἔγραψα ἐγὼ γιὰ ἕνα τέτοιο ζήτημα. Πᾶν ὅ,τι γράφω καὶ κάθε θέμα ποῦναι δικό μου, φέρει ἀπὸ κάτω φαρδειὰ πλατειὰ καὶ τὴν ὑπογραφή μου. Πολὺ καλὰ ἐκάνατε καὶ εἴπατε, τὰ ὅσα εἴπατε, περὶ στηθοδέσμων στὰ κορίτσια σας. Ὁ στηθόδεσμος οὐδέποτε πρέπει νὰ φοριέται τὴ νύχτα. Αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα πολὺ ἀνθυγιεινὸ κι' ἐπικίνδυνο. Ὁ σκοπὸς τοῦ στηθοδέσμου εἶναι νὰ συγκρατῆ τὸ βάρος τοῦ σάκκου, ὅταν ἡ γυναῖκα βρίσκεται ὀρθία, οὕτως ὥστε νὰ μὴ χαλαρώνεται ὁ μαστός. Ὅταν ὅμως ἡ γυναῖκα βρίσκεται στὸ κρεββάτι, τοὐναντίον πρέπει νὰ βγαίνη ὁ στηθόδεσμος γιὰ νὰ γίνωνται ἐλεύθερα οἱ ἀναπνευστικὲς κινήσεις τοῦ θώρακος καὶ γιὰ νὰ μὴν συμπιέζωνται ἐπικινδύνως οἱ ἀδένες τῶν μαστῶν. Οἱ στηθόδεσμοι δὲν διαμορφώνουν τὸ στῆθος ἀλλὰ τὸ συγκρατοῦν προληπτικῶς γιὰ τὴν χαλάρωσι, ἀλλ' ὅταν φοριοῦνται καὶ τὴ νύχτα τὸ καταστρέφουν καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ τὴν ὑγεία.

C. Dal., Ταγκανίκα Ἀφρικῆς: Γιὰ τὶς ἀκμὲς καὶ τὴ θεραπεία τους, ἔγραψα τρία λεπτομερέστατα σημειώματα στὰ ὑπ' ἀρ. 624, 625 καὶ 626 τεύχη τοῦ Νοεμβρίου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὰ ἐδιαβάσατε ἀφοῦ εἶσθε τακτικὸς ἀναγνώστης μας καὶ ὡς ἐκ τούτου περιττεύει κάθε ἄλλη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπάντησι.

Ἄνθρωπον πρὸς ἀνθρώπους Σ. 32 καὶ Α.Π.Ε.Κ. 132, Βόλον: Νὰ κάνετε ἀπὸ τρεῖς ἐνέσεις τὴν ἑβδομάδα Juv[illegible]ine ἢ Teston τῶν 25 mg., ἐνδομυϊκῶς, ἐν ὅλῳ 10 ἐνέσεις. Κατόπιν νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θεραπεία αὐτὴ ἐπὶ δίμηνον μὲ καταπότια τῶν ἰδίων φαρμάκων, παίρνοντας τρία ἡμερησίως, ἀνὰ ἓν πρὸ τῶν γευμάτων. Μετὰ διακοπὴν ἑνὸς μηνὸς ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἴδια σειρὰ θεραπείας. Καὶ μετὰ νέα δίμηνον διακοπὴ κάνετε καὶ τρίτη σειρὰν θεραπείας.

Ἄτυχον νέον Θεσσαλονίκην καὶ Ἕναν δυστυχισμένον σύζυγον, Θεσσαλονίκη: Δυστυχῶς αἱ ἀπαντήσεις λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν λαμβανομένων ἐπιστολῶν καθυστεροῦν πολύ. Κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ ἐξυπηρετῶ ταχύτερα. Νὰ ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς τὴ θεραπεία ποὺ συμβουλεύω παραπάνω στὸν «Ἄνθρωπον πρὸς Ἀνθρώπους κλπ.». Ἐννοεῖται ἂν μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς δευτέρας σειρᾶς θεραπείας ἔχετε ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα, νὰ μὴν κάνετε καὶ τὴν τρίτη σειρά.

Ἀρην, Θεσσαλονίκην: Ἡ πενικιλλίνη στὴν θεραπεία τῆς νόσου αὐτῆς εἶναι ἀκόμα ἕνα ὅπλο πολύτιμο στὰ χέρια τοῦ γιατροῦ, ἐφαρμοζόμενον ὅμως ὡς συμπλήρωμα τῆς κλασσικῆς καὶ δοκιμασμένης σ' ἀποτελέσματα, παλαιᾶς μικτῆς μεθόδου. Σεῖς, ἐφ' ὅσον ἔχετε ὑποστῆ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς παλαιᾶς μικτῆς θεραπείας, πολὺ καλῶς ἐφαρμόζετε ἤδη καὶ τὴν πενικιλλινοθεραπεία, ἡ ποσότης τῆς ὁποίας ὅμως πρέπει νὰ εἶναι ὀχτὼ ἑκατομμύρια μονάδες. Ἄριστα κάνετε ποὺ ἐλέγχετε, ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, τὴν κατάστασι ἐργαστηριακῶς. Μετὰ τὴν πλήρη διαπίστωσι τῆς ἀποστειρώσεως τοῦ αἵματος, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε τίποτε. Ἔχετε κάνει πολὺ ἐπιμελημένη καὶ τακτικὴ θεραπεία, ποὺ συμπληρωμένη ἤδη διὰ σειρῶν πενικιλλινοθεραπείας, θὰ γίνη τελεία.

Un espoir revit, Τρίκκαλα: Τὸ φάρμακο «ἀρτὰν» γιὰ τὸ ὁποῖο μοῦ ζητᾶτε πληροφορίες, κυκλοφορεῖ ἤδη στὰ φαρμακεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν εἶναι ἐνέσεις, ἀλλὰ ταμπλέττες. Εἶναι ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὴν πάθησί σας. Πάντως, πρέπει γιὰ τὴ λῆψι του νὰ συμβουλευθῆτε εἰδικὸ νευρολόγο γιατρό, ποὺ ἀναλόγως τῆς καταστάσεώς σας, θὰ σᾶς καθορίση τὶς κατάλληλες δόσεις.

Ἄγνωστον Λαμιώτην: Σᾶς, καὶ ὅλους ὅσους δι' ἐπιστολῶν των, μοῦ ζητοῦν τὴν συμβουλή μου γιὰ τὶς «ἀκμὲς» καὶ τὰ διάφορα ἐξανθήματα τοῦ προσώπου των, παραπέμπω στὰ δημοσιευθέντα ὑπ' ἀρ. 624, 625 καὶ 626 τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ», τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου λεπτομερῆ ἐκλαϊκευτικὰ σημειώματά μου. Μὴν περιμένετε, λοιπόν, ἰδιαίτερη ἀπάντησι, γιατὶ λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν καὶ τοῦ ἀνεπαρκοῦς χώρου, καθυστεροῦνται ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν μ' ἐπείγοντα καὶ σοβαρώτερα περιστατικά.

Ἔντα Γκάμπλερ Β.Β.Β.: Ὑπάρχουν πολλὲς φορὲς βλάβες τοῦ γεννητικοῦ συστήματος τῶν ὁποίων σύμπτωμα εἶναι ἡ ἀταξία τῆς περιόδου. Ἡ ψυχρότης, οἱ ἀϋπνίες καὶ ἡ κόπωσι εἶναι καὶ αὐτὰ συμπτώματα τῆς ἀνεπαρκείας. Χρειάζεται νὰ ὑποβληθῆτε σὲ μιὰ συστηματικὴ καὶ μακρὰ ὁρμονοθεραπεία ἐν συνδυασμῷ μὲ βιταμίνες Ε, ποὺ νὰ βρίσκεται ὅμως ὑπὸ τὴν παρακολούθησι ἑνὸς γυναικολόγου γιατροῦ, ὥστε ν' αὐξομειοῦνται οἱ δόσεις καὶ ν' ἀλλάζη τὸ εἶδος τῶν ὁρμονῶν, ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ συμπτωμάτων.

Ἀνυπόμονη, Λάρισσα: Μὲ μεγάλη προσοχὴ διάβασα τὸ γράμμα σας καὶ λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Ἐν πρώτοις ἀποφεύγω κατ' ἀρχὴν νὰ δίνω ὑπεύθυνο συμβουλὴ γιὰ παθήσεις ξένας τῆς εἰδικότητός μου καὶ κατὰ δεύτερο λόγο καὶ νευρολόγος ἂν ἤμουν πάλιν ἄνευ προσωπικῆς ἐξετάσεως — καὶ μάλιστα πολυημέρου κλινικῆς παρακολουθήσεως — δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποφανθῶ. Τὸ εἶδος τῆς παθήσεώς σας εἶναι τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις νὰ μορφώση ἄμεσο γνώμη, παρὰ μόνο κατόπιν ἐπισταμένης παρατηρήσεως. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ταχύτερον ἕνα καλὸ νευρολόγο γιατρὸ γιὰ μιὰ ἐπισταμένη ἐξέτασι καὶ παρακολούθησι, πρὸς πρόληψιν δυσαρέστων ἀγγειοκινητικῶν διαταραχῶν.

Μ. Α. Σ.' Ἐνταῦθα: Ἐφ' ὅσον βρίσκεσθε ἐδῶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην συμβουλῶν δι' ἀλληλογραφίας. Ὑπάρχουν εὐτυχῶς δερματολογικὰ τμήματα σ' ὅλα τὰ Δημόσια Νοσοκομεῖα, ὅπου μπορεῖ ὁ καθεὶς ν' ἀποταθῆ ἀνεξόδως. Ἡ κατάστασίς σας ἔχει ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξετάσεως καθορισμὸν ἀκριβοῦς διαγνώσεως καὶ ἀναλόγου θεραπείας. Ἡ φαγοῦρα εἶναι τὸ συνηθέστερο σύμπτωμα πολλῶν δερματικῶν παθήσεων, καὶ γιὰ νὰ παύση πρέπει νὰ θεραπευθῆ κυρίως ἡ προκαλοῦσα ταύτην αἰτία. Ἐκ τῶν γραφομένων σας μᾶλλον εἶναι ἀλλεργικῆς αἰτίας, ἀλλ' ἐπὶ ὑποθέσεων ἀποφεύγω νὰ δίνω συμβουλές. Πάντως, σταματῆστε τὴν χρῆσι τοῦ φαρμάκου ποὺ μοῦ γράφετε, διότι θὰ ἐπιδεινώσετε τὴν κατάστασί σας. Ὡσαύτως ν' ἀποφεύγετε τὶς πλύσεις τοῦ σώματος μὲ νερὸ καὶ ἰδίως μὲ σαπούνι. νὰ κάνετε ἐπαλείψεις τῶν μερῶν μ' ἀμυγδαλόλαδο καὶ νὰ πουδράρετε μὲ σκόνη Pyosan.

Μαῦρον Καβαλλάρη Β.Σ.Τ.: Γιὰ τὴ «δυσοσμία τοῦ στόματος» ἔγραψα στὸ ὑπ' ἀρ. 623 τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» τῆς 5ης Νοεμβρίου. Γιὰ «τὶς παθήσεις καὶ τὰ ἐλαττώματα» ποὺ ἀναπτύσσω σ' ἐκλαϊκευτικὰ λεπτομερῆ σημειώματα, δὲν δίνω καὶ ξεχωριστὲς ἀπαντήσεις ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ καθυστεροῦνται ἐπὶ πολὺ οἱ ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν.

Νεαρὸν ἀδαῆ: Ἐὰν εἶνε χαλαρὴ ἡ πόσθη δὲν συντρέχει κανεὶς λόγος γιὰ νὰ κοπῆ ὁ χαλινός, ἐὰν ὅμως ὄχι, τότε πρέπει δι' ἠλεκτροπηξίας νὰ κοπῆ ὥστε νὰ μὴν σᾶς ἐμποδίζη σ' ὡρισμένες περιπτώσεις. Πολλὲς φορὲς ὅταν κατόπιν μεγάλης πιέσεως αὐτομάτως κοπῆ, προκαλεῖται αἱμορραγία. Ὥστε μόνον ἐὰν ἐμποδίζη πρέπει νὰ κοπῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

Μεγάλη ποικιλία χρωμάτων ΜΑΛΛΙΩΝ χειροπλεκτικῆς
καὶ
πλουσία συλλογὴ μοντέρνων σχεδίων
ΕΤΟΙΜΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ
θὰ βρῆτε:
Στὸ νέον
Κατάστημα
τῆς ἐμπιστοσύνης
ΜΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 27

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἶκον ἐμπιστοσύνης
"ΠΟΛΥΞΕΝΗ"
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
(Πλατ. Ὁμονοίας)
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α
ΤΗΛ. 51.051
Διὰ θύματα πολέμου, ἀπόρους, πολυτέκνους κλπ. δίδακτρα ἠλαττωμένα
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγουρίνια
Δεχόμεθα καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
-ΑΘΑΝ-
ΔΕΧΟΜΕΘΑ καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΣ
ΚΗΦΙΣΙΑΣ 134
Τέρμα Ἀμπελοκήπων

ΩΡΟΛΟΓΙΑ - ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Θέλετε νὰ κάμετε ἕνα δῶρον κατὰ τὶς ἑορτὲς ποὺ νὰ εἶναι ἀξέχαστο;
Πάρτε μὲ δόσεις ἕνα Ἑλβετικὸν ὡρολόγιον ἢ ἕνα κόσμημα ἀρίστης τέχνης χρυσοῦν ἀπὸ τὸν ΝΙΚ. ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ Αἰόλου 59 καὶ Βύσσης 3ος ὄροφος, ἄνωθεν Ζαχαροπλαστείου.
ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ • ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ βομβαρδισμὸς

—Ἐχθρὸς ἐν ὄψει! Σίγουρα θἄχουμε ντοῦ! εἶπε ὁ φουρνάρης τοῦ μαχαλᾶ, σὰν εἶδε τσοὶ δυὸ φεργάδες, τὴν Ἐφταλία μὲ τὴν κουμπάρα τση, νὰ «πλέουν ἤρεμα» καὶ μὲ «σβυσμένα φῶτα» στὸ τεζιάκι του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ γυναικογειτονιὰ ποὺ περίμενε τσοὶ ταβάδες μὲ τὰ φοινίκια καὶ τὰ σεκὲρ - λουκούμια τση, εἶχε ντουζτίσει μεγάλη κονταδοῦρα γιὰ τὸ βομβαρδισμὸ τσῆ Κορέας.

— Τὴ ρίξανε;... Θὰ τὴ ρίξουνε;... ρωτοῦσε ἡ μιά.

— Καλέ, εἶπε μιὰ ἄλλη, ποὔτανε ἐπὶ κεφαλῆς στὸ πολεμικὸ συμβούλιο, σίγουρα τώρα πιὰ θὰ τὴν ἔχουνε ρίξει.

—Ἄχ ἐμεῖς στὴ Σμύρνη, εἶπε ἡ Ἐφταλία μικρές, σὰν κι' ἀπόψε κάναμε πολεμικὰ συμβούλια, ἀλλὰ μὲ μολυβένιοι στρατιῶτες, κανόνια ἀπὸ τενεκὲ κι' ὅπλα μὲ φελλό, ἀντὶς κουρσούμια. Φανφάρες, ὀργανάκια, παιδιὰ μὲ τουμπελέκια, νταούλια, ζουρνάδες, κουλαντρίζανε ἀπὸ νωρὶς καὶ τὴ νύχτα οἱ Χριστιανοὶ ἀγκουροξυπνημένοι ἀπ' τσοὶ ζαγκώτηδες — τὰ σβεγιαρίνια τσῆ Σμύρνης — πηγαίνανε γκουστοῦρι στσ' ἐκκλησιὲς μὲ τὰ φαναράκια στὸ χέρι,

— Μὴ σοῦ κακοφανῇ, Ἐφταλία μου, ἀλλὰ εἶσαι ἀντίκα, τῆς εἶπε μιὰ γραμματιζούμενη. Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε ἄλλα γκελίρια, κι' ἀβάντες. Μ' αὐτὰ ποὺ σκαρφιστήκανε οἱ τζινιέρηδες, κι' οἱ φάμπρικες βγάλανε νάμι! Σκέψου ἱπτάμενοι δίσκοι μᾶς φωτίζουνε, ραντὰρ κουλαντρίζουνε, ἐκδρομὲς στὸ φεγγάρι ντουζτίζουνε, Τεχνητὲς βροχές, τεχνητὲς καρδιές. Κι' ἔτσι, σιγὰ - σιγά, κι' οἱ χασταχανέδες θὰ ποῦνε «μπαϊντὸς» μπρὸς στὴν κλωτσιὰ ποὔδωκε ἡ ἐπιστήμη.

— Μωρή, οὖλα αὐτὰ εἶναι γιαμπανᾶ, πᾶνε ἀμόντε, φώναξε ἡ Ἐφταλία.

Κι' ὅπως εἶχε ἕτοιμο τὸ σχέδιό τση γιὰ νὰ τσοὶ νταλντίση ξακολούθησε:

— Τί νὰ τὰ κάνω; Ἀφοῦ θἄχουμε καινούργιες λαχτάρες, σειρῆνες, καταφύγια, μπλόκα, μαύρη ἀγορά, «πεινῶ», κουκουτσάλευρο καὶ γιὰ φινάλε τὴν μπόμπα ποὺ θὰ μᾶς σιχτιρντίση οὖλες;

Μὰ οἱ ἄλλες φωνάζανε γινατινὰ πὼς πρέπει ὁ Ἀμερικάνος νὰ τὴ ρίξη.

— Μωρὴ κακοῦργες, τί καράζι εἶναι αὐτό; ξεφώνισε πάλι ἡ Ἐφταλία. Ἐμένα νὰ μοῦ τρυποῦνε τὴ μύτη σίγουρα ἐδῶ ὑπάρχει ξένος δάχτυλος.

— Δάχτυλος!... Ὅρσε πέντε δάχτυλα, γιὰ νὰ βλέπης πιὸ καθαρά!...

— Πῦρ! φώναξε ἡ Ἐφταλία στὴν κουμπάρα τση.

Κι' ἀμέσως τραπέζια, ταβάδες, καρέγλες, χοροπηδήσανε.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη φασαρία, ἕνας περαστικὸς πολιτσμᾶνος ρώτησε:

— Τί εἶναι;... Τί τρέχει;... Ἦρθε καμμιὰ εἴδησι;... ...Μπᾶς βομβαρδίσανε τὴν Κορέα;

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ φουρνάρης. Ξέρω μονάχα πὼς ἐδῶ βομβαρδίσανε!

Κι' ἤδειξε τὸ μπεζγιαχτά του ποὺ πῆγε στσοὶ τσερτσεβέδες, καὶ τὸ χοτζερέ του στὸ γκιοὺλ - χάνι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ φεργάδες, ἡ Ἐφταλία μὲ τὴν κουμπάρα τση, τὰ δυὸ θωρηκτὰ ἔπλεαν ὁλοταχῶς γιὰ τὴ βάσι τους μὲ μπερικέτι τὰ λάφυρα ἀπ' τὴν ἐπίθεσι. Κι' ἡ Ἐφταλία, σκασμένη στὰ γέλια ποὺ πέτυχε τὸ κόλπο τση, ἤλεγε στὸ Νικολάκη τση:

— Καὶ τοῦ χρόνου νἄμαστε καλά! Θὰ φᾶμε κι' ἐφέτος σεκὲρ - λουκούμια καὶ φοινίκια μοῦχτι, μπόλικα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ια βάσανα του Καραυπὲτ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Φίλος μου Ἀντωνάκης λαχεῖα παίρνει. Ἐγὼ χὶτς λαχεία ντὲν παιρνω, ἄμμμα κορoιντος ντεν ινομαι. Λαχειο παιρνεις, παρα δινεις, λαχειος κληρωμένος ενεται, χιτς τίποτα ντεν ιπαιρνεις. Νευριασμενος ενεσαι, λαχειο ισκίζεις, κεφι σου χαλασμενος ικανεις. Παρα εχεις, παστουρμᾶ αγοραζεις, στιραγάλια ιπαιρνεις. Καραμπετ χὶτς λαχεια παρὰ πεταμένο ντεν εκανει. Ἀναντίν;

Ἅμα φιλος μου Ἀντωνάκης μεγάλο μπουνταλᾶς ενεται, ὅλο λαχεῖα αγορασμενος εκάνει, ἰφημερίδες κυτταζει. Ἐγω πολὺ χαζι εκανω.

— Ἀντωνάκη, κερδισμένος ενεσαι;

Ἀντωνάκης μουτρα κατεβάζει, λαχεῖο ἰσκίζει, βιριζει, ορκος ἰπαίρνει, χὶτς λαχειο χέρια του ντὲν θα ιπιάση. Ἅμα κολήρωσις ἔρχεται, πάλι στὰ χέρια του λαχεια ἰβλέπω. Πολὺ - πολυ φουμαρισμένος ἔνεται.

Ἰπροχτές, γιάβρουμ, πολλὰ γέλια ἐκάναμε. Ἀντωνάκης νούμερος μοῦ ἔδειξε, νούμερος σημειωμένος ἔκανα.

— Κάρντας, λέω, Ἀντωνάκης φάρισα νὰ κάνουμε, λαχεῖος του κερδισμένος νὰ λέμε. Νούμερος σημειωμένος ἔκανα.

Παρέα φωνάζει:

— Μπραβο, Καραμπετιά!

«Ἅ, μωρὴ ἀλεποῦ Ἀρμενία!» Ἐμένα παρέα μου Καραμπετιὰ λέει, Ἀρμενία λέει, ζιζάνιον - μιζάνιον, πιραχτῆρι - μιραχτῆρι, ἅμα χίτς, μὰ τὸ Θεὸς σοῦ λέω, θυμωμένος ντὲν ἔνομαι. «Κεπόγλου κιοπεκλέρ, λέω, πάλι στὰ γέλια ἰσκασμένος νὰ σας ἰκάνω...».

Καφενεδάκι καθόμαστε, βιραδάκι εἶνε, Ἀντωνάκης ἔρχεται, ἐφημερίδα βγάζω:

— Βάϊ - βάϊ, λέω, βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ! Τοῦτο τὸ νούμερος τιριακόσια ἰκατομμύρια κερδισμένος ἐκάνει!...

Νούμερος Ἀντωνάκη εἶνε, ἄμμμα ψέμματα λέω. Φίλος μου Ἀντωνάκης πιστεμένος ἐκάνει, ἀπάνω πηδημένος ἔνεται.

—Ἀμάν! φωνάζει. Πέστο πάλι.

Ἰφημερίδα κυττάζω, ψεύτικος νούμερος πάλι λέω. Ἀντωνάκη χέρια του τιρέμουνε, μοῦτρος του κιτρινίζει, πόδια του τιρέμουνε, μάτιας του γουρλώνουνε, λαχεῖο του βγάζει, κυτταγμένος ἐκάνει:

— Ἀμάν! φωνάζει. Κέρδισα, κέρδισα! Πῆρα τὰ τρακόσα ἑκατομμύρια! Ζήτωωω! Πῆρα τὰ ἑκατομμύρια!

Πιρόσωπό του σὰν τιρελλὸς ἔνεται, μάτιας του ἀστιραπὲς πετᾶνε, στόμας του ἀνοιγμένος ἔνεται, παλαβὸς - μαλαβὸς ἔνεται:

— Τὴν ἐφημερίδα! Δόμου τὴν ἐφημερίδα! φωνάζει.

Ἅμα ἐγὼ φουμαρισμένος ἐκάνω:

— Ὄχι λέω. Κερασμένος νὰ μᾶς ἐκάνης.

— Ἰκαρσόν! Ἰκαρσόν! φωνάζει. Φέρε πιοτά. Ὅλους κερνάω! Κέρδισα τὰ τρακόσια ἑκατομμύρια!

Βάϊ - βάϊ τί ἔνεται!... Τέτοιο πιρᾶμα ἄλλοτες ντὲν εἴδαμε, κούζουμ. Τιρακόσια ἰκατομμύρια ἄντιρωπο κατακέφαλα χτυπᾶνε, χορεύει, πηδάει. φωνάζει, ἄντιρωπος ἰγκαλιασμένος ἰκάνει, πιλάτες φιλάει, ἰφημερίδα θέλει, νούμερος νὰ δῆ, ἅμα ἐμεῖς φουμαρισμένος ἐκάνομε, ἰφημερίδα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο δίνει.

— Βρέ, βρὲ κερδίζει!...

Ὅλοι τὸ ἐφημερίδα στὰ χέρια τους ἰπαίρνουνε, ἄμμα μόνο τὸ φουκαρᾶ τὸ Ἀντωνάκης ντὲν ἠμπορεῖ νὰ παίρνη.

— Νὰ δῶ, μωρέ! Νὰ δῶ καὶ νὰ πεθάνω! φωνάζει.

— Στάσου μιὰ στιγμή.

Ὅλοι τὸ ἐφημερίδα ἰβλέπουνε ἅμα μόνο τὸ Ἀντωνάκης ντὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰβλέπη. Φασαρία ἔνεται, καφέδες ἔρχονται, οὖζα - μοῦζα, λουκουμάκια, ὑποβιρύχια - μιποβιρύχια ὅλο τὸ καφενὲς κερασμένος ἔνεται, «μπράβο», λένε, «σὲ καλὴ μεριά, Ἀντωνάκη», «ηὐχαριστῶ - ηὐχαριστῶ», λέει Ἀντωνάκης, ὕστερα ἰφημερίδα δίνομε. Μάτια του γουρλωμένος ἰφημερίδα ρίχνει, πιράσινος ἔνεται. Νούμερος κυττάζει ἅμα νούμερος ντικός του δὲν εἶνε.

— Βρὲ Ἀρμενία! Μοῦ τὴν ἔσκασες;

— Παρδόν, Ἀντωνάκη, λιγάκι ἀστεῖα ἰκάναμε, πῶς νὰ ἐλάσουμε;

Βάϊ - βάϊ κεπόγλου ἐσέκ. Τιρελλὸς εἶνε. Ποτῆρι ἀρπάζει, ἰπάνω κιφάλι μου σπασμένος ἰκάνει. Φαρμακεῖο μὲ πηαίνουνε, δεμένος μὲ ἐκάνουνε. Ἅμα ηὐχαριστημένος εἶμαι. Πολλὰ γέλια ἰκάναμε!..

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

«Ἐγώ!»

Χτυπᾶς τὴν πόρτα. Ἔχει καλῶς. Κι' ἐγώ, πολὺ πολὺ φυσικά, ἔχω κλειδωμένα ἀπὸ μέσα, γιατὶ μόνο ἅμα ἔχω κλειδωμένα ἀπὸ μέσα αἰσθάνομαι κάπως ἀσφαλῆ τὸν ἑαυτό μου. Καὶ λοιπόν, χτυπᾶς τὴν πόρτα, ὅπως εἴπαμε. Κι' ἐγὼ ρωτῶ ἀπὸ μέσα, «ποιὸς εἶναι» πρὶν ἀνοίξω. Γιατὶ πάντα ρωτῶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μοῦ χτυπᾶ τὴν πόρτα, νὰ πληροφορηθῶ ποιὸς εἶναι γιὰ νὰ κρίνω ἂν πρέπη νὰ τοῦ ἀνοίξω, ἂν εἶναι ἄνθρωπος ἄξιος νὰ πατήση τὸ πόδι του στὸ χαλί μου, ἢ εἶναι κανένα μισητὸ παλιόμουτρο ποὺ δὲν τυγχάνει τῆς ἀρεσκείας μου ἢ τῆς ἀνοχῆς μου καὶ ἀπαντάω. «Δὲν εἶμ' ἐδῶ!» καὶ πάει ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθε.

Καὶ χτυπᾶς, λοιπόν, τὴν πόρτα, ὅπως εἴπαμε. Κι' ἐγὼ ρωτῶ «ποιὸς εἶναι», ὅπως ξαναείπαμε. Κι' ἐσὺ τί πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσης; Ἐσὺ πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσης ποιὸς εἶσαι, νὰ μοῦ δηλώσης προφορικὰ τὴν ταυτότητά σου, νὰ μοῦ ἀναφέρης ὄνομα καὶ ἐπίθετο. Κι' ἐσὺ τί μοῦ ἀπαντᾶς; «Ποιὸς εἶναι;» ρωτῶ, κι' ἐσὺ μοῦ ἀπαντᾶς:

—Ἐγώ!

Ποιὸς «ἐγὼ» βρέ; Ποιὸς εἶσαι σύ, ποὺ λὲς «ἐγώ;» Ὄνομα δὲν ἔχεις; Ποιὸς εἶσαι, λέω; Ὁ Ἀποστόλης ὁ Πρασονέρης, ὁ Γιῶργος ὁ Παπαδόπουλος, ὁ Στέλιος ὁ Τρυποκαρύδης, ὁ Βαγγέλης ὁ Ψιλοχοντρόπουλος, ὁ Μανώλης ὁ Μακροστούπης, ἢ ὁ Γιάγκος ὁ Καρπουζόπουλος; Ποιὸς ἀπ' ὅλους ποὺ ἔχω τὴ δυστυχία νὰ γνωρίζω; Εἶσαι συγγενής μου, φίλος μου, γνωστός μου, ἢ γείτων;

Ἀκούω, βέβαια, μιὰ φωνή. Μιὰ φωνὴ χονδροειδή, ἀντιπαθητική, διαπεραστική, ἐνοχλητική, ἀναιδή, γαϊδουρινή, μιὰ φωνή, ποὺ ἂν τὴν εἶχα ἐγώ, θὰ ἔπαυα νὰ τὴ μεταχειρίζωμαι γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῶ τοὺς πλησίον μου. Λοιπόν; Τέτοιες ἀντιαισθητικὲς φωνὲς ἔχουν πολλοί. Γιατὶ ἐγώ, ὅπως καὶ κάθε μέλος τῆς ἀπολιτίστου αὐτῆς κοινωνίας, ἔχω νὰ κάνω μὲ πολλὰ νούμερα καὶ ἀκούω διακοσίων εἰδῶν φωνὲς κάθε μέρα. Πῶς ἔχεις τὴν ἀπαίτησι νὰ ξεχωρίσω τὴ δική σου καὶ νὰ καταλάβω μὲ τὸ πρῶτο ὅτι εἶσαι ὁ Γιάννης ἢ ὁ Γιῶργος, ὁ Θόδωρος ἢ ὁ Κοσμᾶς, ὁ Ἀνάργυρος ἢ ὁ Θανασάκης, ὁ Νικολάκης ἢ ὁ Θεόδουλος, ὁ Θεόφιλος ἢ ὁ Τριαντάφυλλος, ὁ Ἡρακλῆς ἢ ὁ Σόλων, ὁ Φανούριος.

—Ἐγώ!

Ποιὸς ἐσὺ βρέ; Ποιὸς εἶσαι σύ, λέω, ποὺ ἔχεις τὸν θρασύτατο αὐτὸ ἐγωϊσμὸ νὰ πιστεύης ὅτι ὁ Πελοπίδας θὰ σὲ θυμᾶται ἀπὸ τὴ φωνή σου;

—Ἐγώ!

Καὶ τὸ τονίζεις μ' ἕναν τρόπο, σὰν νὰ εἶσαι καμμιὰ διάσημη προσωπικότης, κανένα σπουδαῖο νούμερο τῆς κοινωνίας, ποὺ θεωρεῖ περιττὸν κόπο νὰ πῆ ὄνομα καὶ ἐπίθετον, γιατὶ τὸ θεωρεῖ ὡς μείωσιν τοῦ ἑαυτοῦ του! «Ἐγὼ» λέει ὁ ἠλίθιος, σὰν νὰ χτυπάη τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Κι' ἐγώ, λοιπόν, σοῦ ἀπαντῶ: Τὸν κακό σου τὸν καιρό, βλάξ! Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, νὰ πᾶς νὰ μάθης πρῶτα τὰ στοιχειώδη καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ χτυπάει τὶς ξένες πόρτες κι' ἔπειτα νὰ λάβης τὸ θάρρος νὰ χτυπήσης τὴ δική μου. Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, βρέ, δὲν σοῦ ἀνοίγω καὶ βρόντα ὅσο θέλεις.

—Ἐγώ!

Ἄμε στὸ διάολο, λοιπόν, ποὺ ἦρθες βραδυάτικα νὰ μὲ ταράξης μέσα στὸ σπίτι μου. Μουλάρι ξεκαπίστρωτο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χριστουγεννιάτικο διήγημα

Ἡ συμφιλίωσι

Τὸ αὐτοκίνητο γλυστροῦσε σὰν ἀστραπή, μέσα στὴν κρύα νύχτα. Ὁ Πιὲρ Βαλάνς, καθισμένος στὸ βολάν, κύτταζε μὲ συγκίνησι τὰ γνωστά του τοπία ποὺ περνοῦσαν δίπλα του, Τὸν εἶχαν πλημμυρίσει οἱ ἀναμνήσεις, καὶ δὲν ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὶς διώξη.

Ἀναπολοῦσε τὴ Σολάνζ... τὸν ἔρωτά τους... τὸ γάμο τους στὸ χωριάτικο ἐκκλησάκι... τὶς γοητευτικὲς πρῶτες μέρες ποὺ εἶχαν περάσει στὸν παληὸ οἰκογενειακό τους πύργο... τὴ γέννησι τοῦ μικροῦ Μπερνάρ, τοῦ γυιοῦ τους... τὰ πρῶτα σύννεφα στὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τους... τὴν ἀδικαιολόγητη ζήλεια τοῦ ἑνός, τὸν ἐγωϊσμὸ τῆς ἄλλης, τὰ πικρόλογα, τὸ ξύσιμο μιᾶς πληγῆς ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γιατρευτῆ εὔκολα...

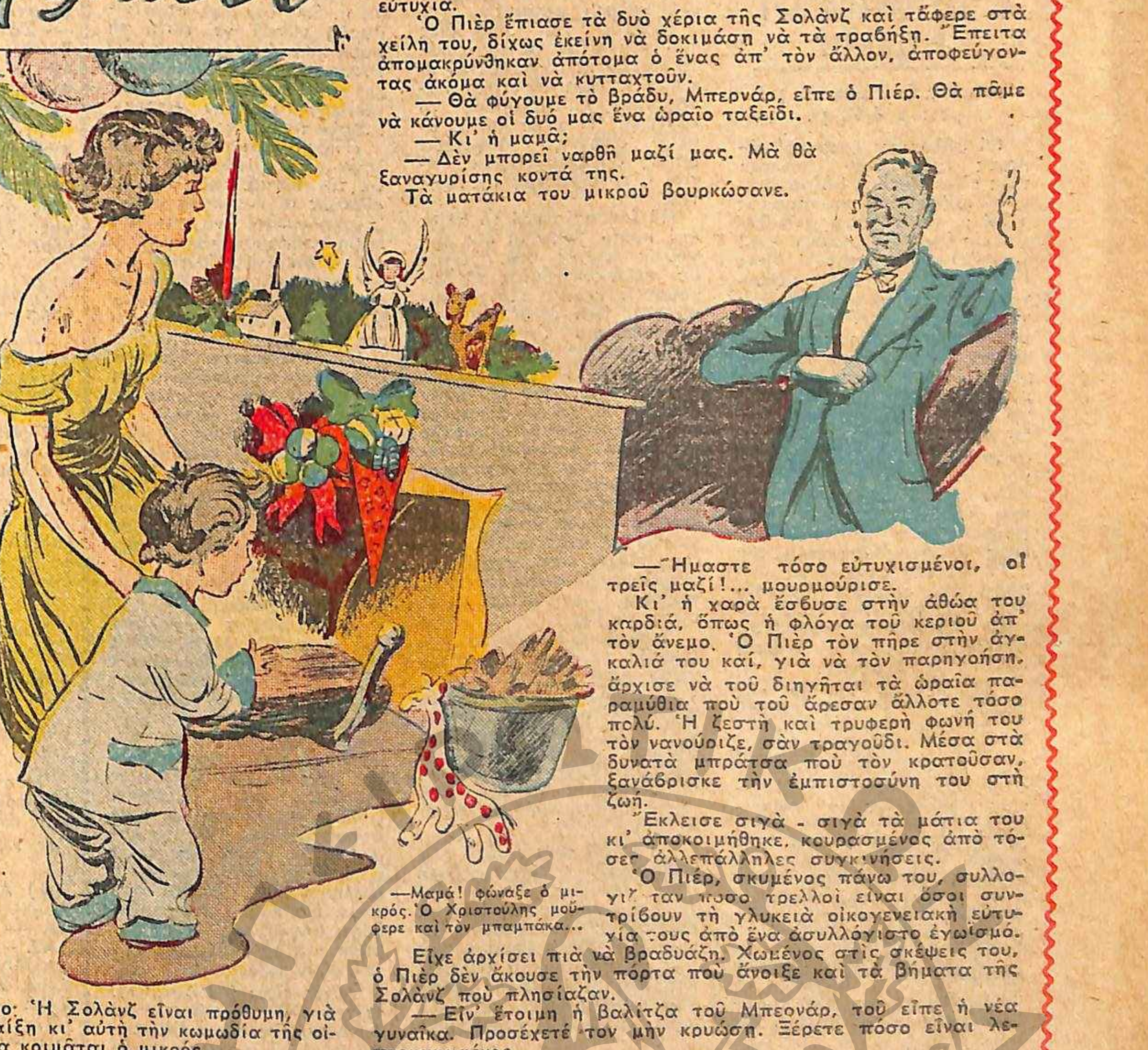

Ὁ χωρισμὸς κι' ἡ αἴτησις διαζυγίου ἀποτελοῦσαν τὰ τελευταῖα κεφάλαια τῆς ἱστορίας τους... Βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὁ Πιὲρ ἔφτασε δίχως νὰ τὸ καταλάβη μπροστὰ στὸν πῦργο. Βρῆκε τὴν καγκελλόπορτα ἀνοιχτή, σὰν ἄλλοτε. Μήπως τὸν περίμεναν; Μήπως ἡ καλὴ κ. Ὠμπρύ, ἡ γιαγιὰ τῆς Σολάνζ εἶχε μαντέψει πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περάση τὴ νύχτα αὐτὴ τῶν Χριστουγέννων. χωρὶς νὰ φέρη τὰ δῶρα του στὸ παιδί του;

Μὰ ἴσως νὰ νόμιζαν πὼς θἄφτανε τ' ἄλλο πρωΐ, γιὰ νὰ πάρη τὸ Μπερνὰρ καὶ νὰ τὸν κρατήση δυὸ βδομάδες, σύμφωνα μὲ τὴν προσωρινὴ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου.. Χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἄνοιξε καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι. Σὲ λίγο, παρουσιάστηκε ἡ κ. Ὠμπρύ.

— Σᾶς εὐχαριστοῦμε ποὺ ἤρθατε, τοῦ εἶπε ἁπλᾶ. Ὁ Μπερνὰρ δὲν ξέρει τὴν ἀλήθεια. Νόμιζε πὼς λείπατε σὲ ταξεῖδι, καὶ θὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά του ὅταν σᾶς δῆ αὔριο: Ἡ Σολὰνζ εἶναι πρόθυμη, γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ της, νὰ παίξη κι' αὐτὴ τὴν κωμωδία τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας... Τώρα κοιμᾶται ὁ μικρός.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν δῶ; Ἔμεινα ἔξη μῆνες μακρυά του!

Ἡ καλὴ γιαγιὰ ὡδήγησε τὸν Πιὲρ στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ του. Τὸ παιδάκι κοιμόταν χαμογελαστὸ στὸ κρεββατάκι του. Κι' εἶχε ἀφίσει μπρὸς στὸ τζάκι τὰ παπούτσια του γιὰ νὰ ρίξη μέσα τὰ δῶρα του ὁ Χριστούλης...

Ὁ μπαμπᾶς ἔβαλε ἀθόρυβα ἐκεῖ μέσα τὰ παιγνίδια ποὺ εἶχε φέρει. Καθὼς ξανάβγαινε ἀπ' τὸ δωμάτιο, πατῶντας στὰ νύχια, σκόνταψε σχεδὸν πάνω στὴ γυναῖκα του, ποὺ ἐρχόταν κι' αὐτὴ φορτωμένη παιγνίδια.

Ὑποκλίθηκε, ἀμίλητος. ἐνῶ ἐκείνη περνοῦσε μπροστά του κατάχλωμη. Περίμενε ὕστερα, συγκινημένος, γιὰ νὰ τὴν ξαναδῆ ὅταν θἄβγαινε. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε, κι' ἡ Σολὰνζ δὲν παρουσιαζόταν. Ἐπιτέλους, κατάλαβε ὁ Πιὲρ πὼς ζητοῦσε νὰ τὸν ἀποφύγη. Καί, μὲ βαρειὰ καρδιά, τράβηξε πρὸς τὸ δωμάτιο ποὺ τοὔχαν ἑτοιμάσει.

★

— Καλημέρα, μαμάκα! φώναξε μιὰ κρυστάλλινη φωνίτσα.

— Καλημέρα, χρυσό μου! ἀπάντησε χαρούμενα ἡ Σολάνζ. Καλὰ Χριστούγεννα!

Ὁ μικρὸς κύτταξε πρὸς τὸ τζάκι, εἶδε τὰ παιγνίδια καὶ πετάχτηκε ὄρθιος. Τότε μόνο ἀντελήφθη τὸν πατέρα του, ποὺ στεκόταν μπρὸς τὴν πόρτα καὶ τὸν κύτταζε μὲ ἄπειρη στοργή.

— Μαμᾶ! φώναξε. Ὁ Χριστούλης μοὔφερε καὶ τὸ μπαμπάκα!

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κατασυγκινημένου Πιέρ, χώνοντας τὸ πρόσωπό του στὸ στῆθος του. Ἡ Σολὰνζ κύτταζε, ἀμίλητη, τὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο σύμπλεγμα. Κάποια στιγμή, ἡ ματιά της συναντήθηκε μὲ τοῦ συζύγου της. Καὶ κατάλαβαν κι' οἱ δυό τους πὼς ὑπάρχουν δεσμοὶ ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς σπάση...

Τὸ μεσημέρι, ὁ Μπερνὰρ βρῆκε ἐξαίρετα τὸ ψητὸ γάλο καὶ τὴν τοῦρτα. Τοὔδωσαν καὶ λίγη σαμπάνια. Μετὰ τὸ φαγητό, πέρασαν ὅλοι στὸ σαλόνι, ὅπου κρεμόταν ἀπ' τὸ ταβάνι ἕνα κλαδὶ γκύ. Ὁ Πιὲρ κι' ἡ Σολάνζ, κρατῶντας ἀπ' τὰ χέρια τὸ παιδί τους, διευθύνθηκαν πρὸς τ' ἀναμένο τζάκι.

— Πρέπει νὰ φιληθῆτε! τοὺς φώναξε ἔξαφνα ὁ μικρός. Περνᾶμε κάτω ἀπ' τὸ γκύ... Ἡ γιαγιὰ λέει πὼς αὐτὸ φέρνει εὐτυχία.

Ὁ Πιὲρ ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια τῆς Σολὰνζ καὶ τἄφερε στὰ χείλη του, δίχως ἐκείνη νὰ δοκιμάση νὰ τὰ τραβήξη. Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκαν ἀπότομα ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, ἀποφεύγοντας ἀκόμα καὶ νὰ κυτταχτοῦν.

— Θὰ φύγουμε τὸ βράδυ, Μπερνάρ, εἶπε ὁ Πιέρ. Θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε οἱ δυό μας ἕνα ὡραῖο ταξεῖδι.

— Κι' ἡ μαμᾶ;

— Δὲν μπορεῖ νἄρθῆ μαζί μας. Μὰ θὰ ξαναγυρίσης κοντά της.

Τὰ ματάκια του μικροῦ βουρκώσανε.

— Ἤμαστε τόσο εὐτυχισμένοι, οἱ τρεῖς μαζί!... μουρμούρισε.

Κι' ἡ χαρὰ ἔσβυσε στὴν ἀθώα του καρδιά, ὅπως ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ ἀπ' τὸν ἄνεμο. Ὁ Πιὲρ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καί, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὰ ὡραῖα παραμύθια ποὺ τοῦ ἄρεσαν ἄλλοτε τόσο πολύ. Ἡ ζεστὴ καὶ τρυφερὴ φωνή του τὸν νανούριζε, σὰν τραγοῦδι. Μέσα στὰ δυνατὰ μπράτσα ποὺ τὸν κρατοῦσαν, ξανάβρισκε τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴ ζωή.

Ἔκλεισε σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια του κι' ἀποκοιμήθηκε, κουρασμένος ἀπὸ τόσες ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις.

Ὁ Πιέρ, σκυμένος πάνω του, συλλογιζόταν πόσο τρελλοὶ εἶναι ὅσοι συντρίβουν τὴ γλυκειὰ οἰκογενειακὴ εὐτυχία τους ἀπὸ ἕνα ἀσυλλόγιστο ἐγωϊσμό.

—Μαμά! φώναξε ὁ μικρός. Ὁ Χριστούλης μοὔφερε καὶ τὸν μπαμπάκα...

Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ βραδυάζη. Χωμένος στὶς σκέψεις του, ὁ Πιὲρ δὲν ἄκουσε τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε καὶ τὰ βήματα τῆς Σολὰνζ ποὺ πλησίαζαν.

— Εἶν' ἕτοιμη ἡ βαλίτζα τοῦ Μπερνάρ, τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Προσέχετέ τον μὴν κρυώση. Ξέρετε πόσο εἶναι λεπτοκαμωμένος..

— Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ φύγη! ἀπάντησε σιγανὰ ὁ πατέρας. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸν βγάλω ἔξω, στὸ κρύο καὶ στὴ νύχτα, τώρα ποὺ ἀποκοιμήθηκε. Ἐπιτρέψατέ μου μόνο, πρὶν φύγω, νὰ τὸν βάλω στὸ κρεββάτι του.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, πρόφερε ἁπλᾶ ἡ Σολάνζ. Ἐλᾶτε μαζί μου.

Ὁ Πιὲρ κουβάλησε τὸ παιδάκι, στὴν ἀγκαλιά του, ὡς τὸ κρεββατάκι του. Κάθησε σὲ μιὰ χαμηλὴ καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ τὸ γδύνη. Μὰ τὰ ἀδέξια χέρια του ἀργοῦσαν πολύ. Ἡ Σολὰνζ ἔσκυψε νὰ τὸν βοηθήση. Ἔγδυσε τὸ Μπερνάρ, μὲ γρήγορες κι' ἐλαφρὲς κινήσεις.

Ἔξαφνα, τὰ χέρια τους συναντήθηκαν πάνω στὴν ἁπαλὴ σάρκα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἀπ' τὸν ἔρωτά τους. Ἀνατρίχιασαν κι' οἱ δυὸ γλυκά. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τοὺς ἔσπρωξε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο, ἐνῶ ὁ Μπερνὰρ — ποὺ τὸν εἶχαν ξυπνήσει τὰ φιλιὰ τῆς μητέρας του — μουρμούριζε μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα:

— Τί ὤμορφα Χριστούγεννα!...

★

Ἡ συνεδρίασι τοῦ δικαστηρίου ἄρχισε. Ὁ πρόεδρος διάβασε τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων διαδίκων:

— Πιὲρ Βαλάνς, κατὰ τῆς συζύγου του. Αἴτησις διαζυγίου.

—Ἀποσύρεται! δήλωσε χαμογελῶντας ἕνα δικηγόρος.

ΛΟΥΣΙΛ ΤΙΝΟΡ

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

Ο ΠΑΣΤΩΡ ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΙΤΣΑΡΝΤΣ

Ἅλτης ἐπὶ κοντῷ μὲ ρεκὸρ 4,42 μ.

Οἱ ἀθλητικοὶ ἐμπειρογνώμονες ἔχουν τὴν ἀντίληψι πὼς εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο ἕνας ἀθλητὴς ἀναστήματος 1.77 μ. νὰ πηδήση στὸ ἅλμα εἰς ὕψος ἐπὶ κοντῷ 4.42 μ. Ὁ περίφημος Ντὶκ Γκάνσλεν, μάλιστα, αὐθεντία στὰ τεχνικὰ προβλήματα τοῦ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ, σὲ μιὰ εἰδικὴ μελέτη του ἔγραψε κατηγορηματικὰ πὼς τὸ ρεκὸρ ἑνὸς ἀθλητοῦ στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ εἶναι ἀνάλογο μὲ τὸ ἀνάστημά του. Ἕνας ἀθλητὴς χαμηλὸς στὸ ἀνάστημα δὲν μπορεῖ νὰ κάνη λαβὴ στὸ κοντάρι του πολὺ ὑψηλά. Ἡ ἔλλειψις λοιπὸν κατάλληλης ἐνεργείας μοχλοῦ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἕνας ἀθλητὴς ἀναστήματος 1.77 μ. δὲν μπορεῖ νὰ πηδήση στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ὅσο ἕνας ἀθλητὴς 1.82 μέτρων. Ὁ ἀθλητὴς τοῦ 1.82 ἀντιθέτως μπορεῖ νὰ φτάση καὶ τὰ 4.50 μέτρα.

Σὲ πεῖσμα λοιπὸν τῆς θεωρίας αὐτῆς τοῦ Γκάνσλεν ὁ αἰδεσιμώτατος Ρόμπερτ Ρίτσαρντς, βοηθὸς πάστωρ στὴν ἐκκλησία τῆς Βηθλεὲμ στὴν Οὐρμπάνα τοῦ Ἰλλινόϊς (Ἡνωμ. Πολιτ. Ἀμερικῆς), 21 μόλις ἐτῶν, πήδησε στοὺς ἀγῶνες τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Κολόμβου, σὲ κλειστὸ στίβο τῆς Βοστώνης 4.42 μ. στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ἂν καὶ εἶναι μόλις 1.77 μ. στὸ ἀνάστημα!

Ὁ νεαρὸς βοηθὸς πάστωρ ἀγάπησε ἀπὸ μικρὸς τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ. Καὶ συναγωνίζοταν μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς του γιὰ νὰ πηδήση μ' ἕνα πρωτόγονο κοντάρι φράχτες καὶ σχοινιὰ στερεωμένα πρόχειρα σὲ καλάμια. Διακαὴς πόθος του ἦταν ν' ἀποχτήση ἕναν πραγματικὸ ἀθλητικὸ κοντό, ἕνα καλάμι μπαμποῦ.

Μάζευε τὶς οἰκονομίες του καὶ ὅταν συγκέντρωσε τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζόταν ἔτρεξε σ' ἕνα ἀθλητικὸ κατάστημα κι' ἀγόρασε τὸ κοντάρι. Ἡ μέρα αὐτή, ὅπως ἀφηγεῖτο ἀργότερα στοὺς δημοσιογράφους, ἦταν ἡ εὐτυχέστερη τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ἦσαν οἱ δυὸ μεγάλοι ἔρωτές του. Ὅταν δὲν παρακολουθοῦσε τὴ λειτουργία ἔτρεχε στὸ γυμναστήριο. Καὶ ὅταν δὲν εἶχε γυμναστήριο ἔτρεχε στὴν ἐκκλησία.

Ἂν καὶ τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἀνάστημά του δὲν ἦσαν κατάλληλα γιὰ τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ὁ Ρίτσαρντς τὄβαλε πεῖσμα νὰ διακριθῇ! Μελέτησε φιλότιμα καὶ προπονήθηκε συστηματικὰ μέχρις ὅτου κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ φτάση τὰ 4.25 μ. Ὅσο κι' ἂν ἐπέμενε στὴν προπόνησι δὲν θἄταν δυνατὸν νὰ ὑπερπηδήση περισσότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος.

Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ γυμνασθῇ μὲ βάσι τὰ «στοιχεῖα» ἑνὸς ἀθλητοῦ τῶν 1.82 μ. Καὶ βρῆκε πὼς μονάχα ἂν ἔπιανε τὸ κοντάρι στὴ λαβὴ ποὺ τὸ πιάνει ὁ ἀθλητὴς τοῦ 1.82 μ., τότε μονάχα, θἄχε πιθανότητες νὰ ξεπεράση τὰ ὅρια καὶ νὰ πηδήση πάνω ἀπὸ 4.40 μ.

Ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ στὰ καθιερωμένα σχολιάσθηκε ἀπὸ μερικοὺς ζωηρὰ καὶ πολλοὶ ὑποστήριξαν πὼς θὰ ἀποτύχη. Ὁ Ρίτσαρντς ὅμως ἐργάσθηκε ὑπομονετικὰ γιὰ νὰ καλύψη τὰ «μειονεκτήματα» τῆς ὑψηλῆς λαβῆς του. Προπονήθηκε μὲ ἰδιαίτερη μέθοδο, γυμνάστηκε περισσότερο στὶς ἐνόργανες ἀσκήσεις, εἰδικεύθηκε στὸ μονόζυγο καὶ στὴν «ἀναρρίχησι ἐπὶ κάλου» καὶ μέσα σὲ 6 μῆνες παρουσίασε τὴ μεγάλη ἔκπληξι!

Οἱ συναθληταί του ἔμεκναν κατάπληκτοι σὰν τὸν εἶδαν νὰ πιάνη τὸ κοντάρι πολὺ ψηλότερα τοῦ ἀναστήματός του καὶ νὰ περνάη μ' εὐκολία τὸ 4.32, τὸ 4.37, τὸ 4.42 ἢ ὅπως συνηθίζεται στὴν Ἀμερική, τὰ 14 πόδια 4 ἴντζες, τὰ 14 πόδια 6 ἴντζες (4.42 μ.). Ἡ λαβή του ἦταν γιὰ ἅλτη ἐπὶ κοντῷ ἀναστήματος 1.82 μ. Ἂν δὲν εἶχε προετοιμασθῇ εἰδικὰ γι' αὐτὴ τὴ λαβὴ θὰ ἀποτύγχανε. Ὁ Ρίτσαρντς ὅμως θριάμβευσε καὶ κατέπληξε ὅλους τοὺς τεχνικοὺς μὲ τὴν «ἐπανάστασί» του.

«Πιᾶστε τὸ κοντάρι, ἀνάλογα μὲ τ' ἀνάστημά σας, μὲ τὴν παλιὰ λαβὴ καὶ θὰ φθάσετε σ' ἕνα καλὸ ρεκόρ. Ἐξακολουθῆτε νὰ πιάνετε λαβὴ τουλάχιστον ὅσο κανονικὰ πιάνει ἕνας ἀθλητής, κατὰ πέντε πόντους ψηλότερά σας ,καὶ θὰ γίνετε πρωταθλητής», συμβούλεψε ὁ νεαρὸς πάστωρ.

Ὁ Ρίτσαρντς ἐξήγησε πὼς πρὶν πρωτοδοκιμάση τὴν ὑψηλὴ λαβὴ γυμνάσθηκε ἐπὶ τρεῖς μῆνες σκληρά, ἀκόμη καὶ μὲ ἄρσι βαρῶν. Κατόπιν ἄρχισε συνδυασμένη προπόνησι μὲ ψηλὴ λαβὴ στὰ χαμηλὰ ὕψη καὶ ἐντατικὴ προπόνησι στὰ ὄργανα. Μέσα σὲ 6 μῆνες πήδησε τὸ 4.42 μ. ὕψος ποὺ κανένας στὸν κόσμο στὸ ἀνάστημα τοῦ 1.77 δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ πλησιάση.

Ὁ Ρίτσαρντς μεγάλωσε στὸ Σαρπέϊν, λίγα μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Οὐρμπάνα καὶ ἄρχισε τὶς θεολογικὲς σπουδές του στὸ Μπριτζγουῶτερ Κόλλετζ τῆς Βιργινίας πρὸ πενταετίας. Εἶνε ὁ πιὸ πολυάσχολος βοηθὸς πάστωρ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μέρα πρέπει νὰ προπαρασκευάζεται γιὰ τὸ κήρυγμά του τῆς Κυριακῆς, νὰ προετοιμάζη τὴ χορωδία τῆς ἐκκλησίας, ν' ἀσκῆται στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ, νὰ γυμνάζεται σηκώνοντας ἀκόμη καὶ βάρη γιὰ τὸ δυνάμωμα τῶν ραχιαίων μυῶν του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ρίτσαρντς, τρίτος Ὀλυμπιονίκης τοῦ Λονδίνου στὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ μὲ 4.20 μ., ἀλλὰ μὲ ἀτομικὸ ρεκὸρ 4.42 μ. σὲ κλειστὸ στίβο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

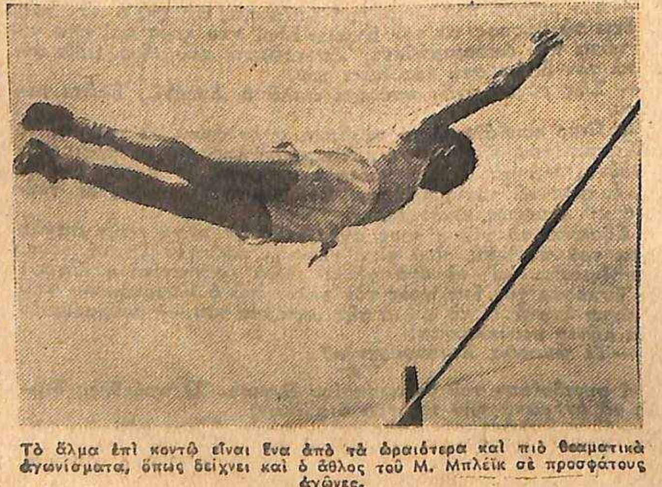

Τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ πιὸ θεαματικὰ ἀγωνίσματα, ὅπως δείχνει καὶ ὁ ἄθλος τοῦ Μ. Μπλέϊκ σὲ πρόσφατους ἀγῶνες.

Ἕνας γενναιόδωρος θαυμαστὴς

Ἕνας λιμενεργάτης τοῦ Σὰν Φραντζίσκο, ὁ Δαυῒδ Τζόνσκυ, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο τῆς πόλεως, ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία του, ποὺ ἀνερχόταν σὲ ἕνα σημαντικώτατο ποσόν, στὴ διάσημη ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Ἂν Σέρινταν. Ὁ Τζόνσκυ δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ πουθενὰ ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀθόνη. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου ὅπου ἔμενε ἦσαν σκεπασμένοι, ὡς τὸ ταβάνι σχεδόν, μὲ φωτογραφίες τῆς ἠθοποιοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΣ, 2) ΣΟΡΟΣ, 3) ΚΟΛΑΦΟΣ, 4) ΛΙΒΑΣ, 5) ΣΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΟΛ, 2) ΠΟΛΙΣ, 3) ΠΑΡΑΒΑΝ, 4) ΣΟΦΑΣ, 5) ΣΟΣ.

Οἱ λέξεις αὐτὲς σχηματίζονται μὲ τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ὀνομασιῶν:

Πιάτο. 1) Πολυθρόνα — Ἄραψ — Σφῆνα. 2) Σάγμα — Ὁπλὴ — Ρόδον — Ὄνος — Σῦκο. 3) Κάδος — Ὀκτάεδρον — Λαβὶς — Αἰγόκερως (Ἀστερισμὸς) — Φάντασμα — Ὄρη — Σάτυρος. 4) Λάγηνος — Ἰχθύες — Βρύση — Ἀνάθημα — Σῆμα. 5) Σαρίκι — Ἀβάκιον — Σουπιὰ καὶ Νυστέρι.

Ἱστορικὲς ἐρωτήσεις

1) Τὸ κλείσιμο τοῦ λιμένος τῆς Βοστώνης ἀπ' τοὺς Ἄγγλους ὡς ἀντίποινα γιατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν πετάξει στὴ θάλασσα τὸ φορτίο τσαγιοῦ ἑνὸς ἀγγλικοῦ πλοίου. 2) Πρωθυπουργός. 3) Τὸ δεξιὸ μάτι καὶ τὸ δεξιὸ χέρι.

Μαγικὴ πρόθεσις

ΔΙΑστασις — ΔΙΑστολὴ — ΔΙΑφορὰ — πεΔΙΑς — ἀΔΙΑφορος.

Ἀπρόοπτα

1) Πόλος — Πῶλος. 2) Τόννος. 3) Τῆλος — Τύλος (κάλος).

Οἱ συγγενεῖς

Πέντε ἄτομα: Οἱ δυὸ σύζυγοι, ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου καὶ τὰ δυὸ ἀνήψια τους.

Πῶς λέγονται;

Ἡ ἀντιστοιχία τῶν οὐσιῶν μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς ὀνομασίες τους εἶνε: 1—β, 2—δ, 3—ζ, 4—στ, 5—ι, 6—ε, 7—θ, 8—η, 9—α, 10—γ.

Λεξίγριφος

Μικάδος (Μὶ — κάδος).

Ἀναγραμματισμὸς

ΙΜΑΣ — ΣΙΑΜ.

Αἴνιγμα

Ὁ χάνος — Τὸ χάνι.

Μαγικὴ εἰκὼν

Ἡ τίγρις σχηματίζεται ὁλόκληρη, ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν δυὸ δέντρων στὴν ἄνω δεξιὰ γωνία.

Ἡ λύσις τοῦ 307ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΤΕΛΕΙΑ — ΡΗΝΑΝΙΑ. 2) ΟΡΑΜΑ — ΣΙΔΩΝ — ΝΤΑΜΑ. 3) ΝΩΠΑ — ΣΗΣ — ΕΜΟΝ. 4) ΩΜΑ — ΔΑΣ — ΦΟΝ — ΑΝΑ. 5) ΡΑ — ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ — ΙΝ. 6) ΚΟΛΑΞ — ΣΗΣΙΣ. 7) ΟΑ — ΕΤΙ — ΣΙΑ — ΣΟΣ — ΜΑ. 8) ΣΚΙ — ΑΠΑΙΣ — ΙΟΣ. 9) ΑΝΩΝΥΜΑ — ΣΟΛΟΜΩΝ. 10) ΑΡΩ — ΑΝΑΙΑ — ΝΑΣ. 11) ΜΙ — ΑΣΤ — ΑΡΑ — ΑΕΙ — ΣΑ. 12) ΕΡΜΗΣ — ΟΠΙΟΝ. 13) ΣΕ — ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ — ΚΑ. 14) ΕΝΑ — ΣΟΝ — ΩΟΝ — ΛΑΝ. 15) ΙΕΡΑ — ΕΙΣ — ΚΟΡΑ. 16) ΑΚΟΠΑ — ΑΣΩΤΑ — ΔΑΤΙΣ. 17) ΑΝΟΣΜΙΑ — ΑΡΤΗΡΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΝΩΡΙΟΣ — ΑΜΑΣΕΙΑ. 2) 2) ΑΡΩΜΑ — ΑΚΑΡΙ — ΕΝΕΚΑ. 3) ΤΑΠΑ — ΙΝΩ — ΑΡΟΝ. 4) ΕΜΑ — ΠΟΕ — ΑΡΜ — ΑΠΟ. 5) ΛΑ — ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ — ΑΣ. 6) ΚΑΛΑΙ — ΤΗΝΟΣ. 7) ΙΣ — ΣΑΞ — ΑΜΑ — ΣΑΝ — ΑΙ. 8) ΑΙΣ — ΣΠΑΝΑ — ΕΣΑ. 9) ΔΗΜΟΣΙΑ — ΑΡΟΤΡΙΩ. 10) ΡΩΣ — ΑΙΣΙΑ — ΣΤΑ. 11) ΗΝ — ΦΟΣ — ΣΟΑ — ΟΡΩ — ΑΡ. 12) ΔΟΓΗΣ — ΑΠΙΟΝ. 13) ΑΝ — ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ — ΔΗ. 14) ΝΤΕ — ΣΙΣ — ΙΟΝ — ΚΑΡ. 15) ΙΑΜΑ — ΙΩΝ — ΛΟΤΙ. 16) ΑΜΟΝΙ — ΜΟΝΑΣ — ΚΑΡΙΑ. 17) ΑΝΑΝΙΑΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ δέντρα στὴν Ἀγγλία

Μιὰ ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις

Τὸ ἔθιμο τοῦ Χριστουγεννιάτικου δέντρου εἶναι ἀρχαιότατο καὶ συμβολίζει μιὰ ἀποφασιστικὴ καμπή, ὄχι μόνο στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ στὸ φυσικὸ κόσμο.

Ἀνάμεσα στὶς συνήθειες τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους ἦταν κι' ὁ στολισμὸς τοῦ σπιτιοῦ τους μὲ κλαδιὰ κωνοφόρων δέντρων. Θεωροῦσαν ὅτι ἐξευμένιζαν ἔτσι τοὺς θεούς τους, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἥλιος εἶχε φτάσει στὸ χαμηλότερο σημεῖο τῆς διαδρομῆς του στὸν οὐρανὸ κι' ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς του, ξαναφέρνοντας τὴ ζωὴ καὶ τὴ θερμότητα στὴ γῆ.

Ὅσο γιὰ τὸ ἔθιμο τοῦ κρεμάσματος παιχνιδιῶν στὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο ἔχει θρησκευτικὴ προέλευσι. Ἀνάγεται στοὺς ἀρχαίους Δρυΐδες, ποὺ ζοῦσαν στὰ πυκνὰ δάση κι' ἐξαρτοῦσαν ἀπ' τὰ δέντρα ὅλες τὶς ἀνάγκες τους — τὸ ντύσιμο, τὴ θέρμανσι, τὴν κατοικία τους...

Κατὰ τὴ θρησκεία τῶν Δρυΐδῶν, ὑπῆρχε μιὰ μυστηριώδης σχέσις μεταξὺ δέντρων καὶ ἀνθρώπινης ζωῆς. Κρεμοῦσαν λοιπὸν στὰ κλαδιά τους στεφάνια, κορδέλλες ἢ πανιά, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θεράπευαν ἔτσι τοὺς ἀρρώστους, μεταβιβάζοντας τὶς ἀσθένειές τους στὰ δέντρα, ἢ ὅτι ἐξασφάλιζαν τὴν εὔνοια τῆς τύχης.

Περισσότερο ἀπὸ παντοῦ ἀλλοῦ, τὸ ἔθιμο τοῦ Χριστουγεννιάτικου δέντρου εἶναι διαδεδομένο στὴν Ἀγγλία — ἴσως γιατὶ οἱ Ἄγγλοι μένουν προσηλωμένοι πάντα στὶς παραδόσεις τους. Ὑπάρχουν μάλιστα κτήματα, ὅπου καλλιεργοῦνται ἔλατα, σὲ μεγάλον ἀριθμό, γιὰ νὰ πουληθοῦν τὰ Χριστούγεννα σὲ καλὲς τιμές. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιχείρησι εὔκολη, ἀσφαλὴ κι' ἐπικερδῆ. Ὁ μόνος σοβαρὸς κίνδυνος εἶναι οἱ κλέφτες, ποὺ εἰσχωροῦν τὴ νύχτα στὰ μικρὰ αὐτὰ δάση καὶ τὰ ἀποδεκατίζουν.

Ἑκατοντάδες χιλιάδων ἔλατα πωλοῦνται κάθε Χριστούγεννα στὶς διάφορες ἀγγλικὲς πόλεις. Κι' ἡ ζήτησις μεγαλώνει ὁλοένα, ἰδίως ἀφ' ὅτου σταμάτησε ἡ εἰσαγωγὴ Χριστουγεννιάτικων δέντρων ἀπὸ ἄλλες χῶρες γιὰ νὰ προστατευθοῦν τὰ δάση τῆς Ἀγγλίας ἀπ' τὶς ἀσθένειες καὶ τὰ παράσιτα.

Προηγουμένως, ὡς τὸ 1933, οἱ Ἄγγλοι προμηθεύονταν τὰ δέντρα τους γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἀπ' τὸ Μέλανα Δρυμὸ τῆς Γερμανίας ἢ ἀπ' τὴν Ὁλλανδία.

Τὸ σταμάτημα τῆς εἰσαγωγῆς εὐνόησε, φυσικά, τὶς ἐπιχειρήσεις τῆς καλλιεργείας αὐτῶν τῶν δέντρων. Τὰ φυτώρια δημιουργοῦνται μὲ τοὺς σπόρους ποὺ περιέχουν οἱ κουκουνάρες. Πρέπει ὅμως νἆναι καλὰ ὥριμες αὐτὲς οἱ κουκουνάρες καὶ νὰ προέρχωνται ἀπὸ ψηλὰ καὶ γερὰ δέντρα. Γιὰ νὰ τὶς μαζέψουν, οἱ καλλιεργηταὶ μεταχειρίζονται σκάλες ὕψους 10 μέτρων. Τοὺς εὐχαριστεῖ ὡστόσο ἡ δουλειὰ αὐτή, γιατὶ βρίσκουν ὅτι τοὺς «ζωογονεῖ» ἡ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὰ ἔλατα κι' ἡ εἰσπνοὴ τοῦ λεπτοῦ ἀρώματος τῆς «ἐλατόπισσας» (ποὺ χρησιμοποιεῖτο ἄλλοτε πολὺ στὴν ἰατρικὴ καὶ στὴν ἀρωματοποιΐα).

Οἱ σπόροι φυτεύονται σὲ ἔδαφος ἄνυδρο κι' ἀκατάλληλο συνήθως γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη καλλιέργεια. Τὰ δεντράκια ἁπλώνουν τὶς ρίζες τους ὁριζόντια καὶ τὶς μπλέκουν μεταξύ τους, γιὰ νὰ προστατεύωνται καλλίτερα ἀπ' τὶς θύελλες. Ἀργοῦν πολὺ ν' ἀναπτυχθοῦν. Μεγαλώνουν τὸ πολὺ 30 πόντους τὸ χρόνο. Χρειάζονται δὲ ἔμπειρες φροντίδες γιὰ νὰ γίνουν καλοσχηματισμένα, ὅπως τὰ ζητοῦν οἱ ἀγορασταί, μὲ πολλὰ καὶ φουντωτὰ κλαδιὰ ὁλόγυρά τους.

Μιὰ περίεργη ἰδιότης τους εἶναι ὅτι δὲν τὰ χτυπάει ποτὲ κεραυνός, γιατὶ διασκαρπίζουν τὸν ἠλεκτρισμό. Ἔτσι βεβαιώνουν τουλάχιστον οἱ καλλιεργηταί τους.

Οἱ Ρῶσοι λάτρευαν ἄλλοτε τὰ Χριστουγεννιάτικα δέντρα. Τὰ Σοβιὲτ προσπάθησαν νὰ καταργήσουν αὐτὸ τὸ ἔθιμο, ἀναγκάσθηκαν ὅμως νὰ ὑποχωρήσουν ἐμπρὸς στὴν πίεσι τῆς κοινῆς γνώμης. Ἔτσι, στήνονται τώρα σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ μεγάλα δέντρα μὲ ὁμοιώματα τοῦ «Μπάρμπα - Παγωνιᾶ» (τοῦ Ρώσου Ἅη - Βασίλη).

Τὰ πιὸ παράξενα σπὸρ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ διασκεδαστικὰ θεάματα στὴν ἐποχή μας εἶναι καὶ οἱ «κροταλιοδρομίες», ποὺ γίνονται κάθε χρόνο στὸ Κάρλσμπαντ τοῦ Νέου Μεξικοῦ, μὲ πολλὲς χιλιάδες θεατάς. Στὸ κέντρο ἑνὸς στίβου βρίσκονται μερικοὶ κροταλίες, μὲ τὴν οὐρά τους ἀκουμπισμένη σ' ἕνα μετάλλινο ἔλασμα. Μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς κουμπιοῦ ἀπ' τὸν «ἀφέτη», διοχετεύεται ἠλεκτρισμὸς στὸ ἔλασμα, καὶ τὰ φείδια σπεύδουν τότε ν' ἀπομακρυνθοῦν ἕρποντας. Ὅποιο φτάση πρῶτο στὴν περιφέρεια τοῦ στίβου, ἀνακηρύσσεται νικητής.

Στὴ Βενετία (ὄχι τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ τῆς Καλιφορνίας) διοργανώνονται ἀγῶνες δρόμου μὲ γουρουνάκια, ποὺ τὰ καθοδηγοῦν καλλονὲς μὲ μαγιῶ. Καί, στὸ Μαϊάμι, κοπέλλες-τζόκεϋ, καθισμένες πάνω σὲ πελώριες χελῶνες, προσπαθοῦν νὰ τὶς ὁδηγήσουν πρὸς ἕνα ὡρισμένο τέρμα. Κάποτε μάλιστα κάθονται δυὸ κοπέλλες μαζὶ πάνω στὴν ἴδια... τυχερὴ χελῶνα!

Οἱ Ἀγγλοσάξωνες, γενικῶς, ἔχουν τόση μανία μὲ τὰ σπόρ, ὥστε ἐπινοοῦν διαρκῶς καινούργια, ὅπου κι' ἂν βρεθοῦν. Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο π. χ., στὴν Αἴγυπτο, οἱ Ἄγγλοι ὑπαξιωματικοὶ τοῦ ἱππικοῦ διοργάνωναν τακτικὰ «καμηλοδρομίες».

Στὸ Θιβὲτ γίνονται κάθε χρόνο κοῦρσες, ὄχι μὲ ἄλογα (τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι σπάνια στὴ χώρα τῶν λάμα), ἀλλὰ μὲ «γιάκ», δηλαδὴ ἕνα εἶδος βωδιοῦ. Οἱ «τζόκεϋ» βρίσκουν τὸ διάβολό τους γιὰ νὰ διευθύνουν τὰ ἀτίθασα αὐτὰ ὑποζύγια, καὶ κινδυνεύουν κάθε στιγμὴ νὰ πέσουν ἀπ' τὴν πλάτη τους καὶ νὰ ποδοπατηθοῦν.

Οἱ Κινέζοι, τέλος, ἔχουν ἀνέκαθεν ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ σπὸρ μὲ ἔντομα. Κάποιος παληὸς αὐτοκράτωρ τους περνοῦσε τὴν ὥρα του μὲ «κατσαριδοδρομίες».

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ «πεταλοῦδα»

Ὄρθιος δίπλα στὴ Μάμπελ Χάβιλαντ, ὁ Τζὰκ Μπέρεσφορτ τῆς γύριζε τὰ φύλλα τοῦ μουσικοῦ κομματιοῦ. Ἔξαφνα μπῆκε ὁ ἄντρας της. Βλέποντάς τον, ἡ νέα γυναῖκα χλώμιασε. Τὰ δάχτυλά της ἀκινήτησαν πάνω στὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου.

— Μπᾶ, μὲ φοβᾶσαι; τῆς εἶπε ἐκεῖνος σαρκαστικά. Εἶσαι πολὺ νευρικὴ σήμερα, μικρή μου πεταλοῦδα!

— Ὤ, μὴ μὲ λὲς ἔτσι! τὸν παρακάλεσε ἡ Μάμπελ.

— Γιατί;... Πῶς ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ ὀνομάση χαϊδευτικὰ τὴ γυναῖκα σου ἕνας ἐντομολόγος;... Εἶσαι ἡ ὡραιότερη ἀπ' τὶς τρεῖς χιλιάδες πεταλοῦδες τῆς συλλογῆς μου.

Ἡ Μάμπελ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, ἀμίλητη. Ἀντιλαμβανόταν κάποια εἰρωνικὴ ἀπειλή, κρυμμένη στὰ λόγια τοῦ συζύγου της, καθὼς τὴν παρομοίαζε μὲ τὰ δυστυχισμένα ἔντομα ποὺ κάρφωνε ἄσπλαγχνα μὲ μιὰ καρφίτσα πάνω σ' ἕνα φελλό...

— Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σᾶς διέκοψα τὴ μουσικὴ ἀπόλαυσι, ἐξακολούθησε ὁ ἐντομολόγος. Μὰ ἤθελα νὰ σοῦ δείξω αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβα...

Ἡ Μάμπελ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ χαρτὶ ποὺ τῆς ἔδειχνε.

— Πίστεψέ με, Ἔντγκαρ, τοῦ εἶπε, χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου.

— Μπᾶ, μὴ λὲς ψέμματα! Σ' ἀφίνει τελείως ἀδιάφορη τὸ ὅτι ὁ μεγαλείτερος ἐκδοτικὸς οἶκος τῆς Ν. Ὑόρκης ἀποφάσισε νὰ ἐκδώση τὸ ζωολογικὸ λεξικό μου; Ξέρω ὅτι σ' ἐνδιαφέρουν ἡ ποίησις κι' ἡ μουσική!

Ὁ Χάβιλαντ τόνισε ἰδιαιτέρως τὴν τελευταία λέξι. Ὁ Τζὰκ τὸν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, Ἔντγκαρ; τὸν ρώτησε.

— Ἄ, τίποτε!... Ἡ μουσικὴ εἶναι γιὰ τὶς νέες γυναῖκες ὅ,τι τὰ λουλούδια γιὰ τὶς πεταλοῦδες: ἕνας πειρασμός, μιὰ ἡδονή, ἕνας σκοπὸς τῆς ζωῆς!

Ὕστερα ὁ Χάβιλαντ πρόσθεσε, ἀλλάζοντας τόνο:

— Θὰ φύγω γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη αὔριο, στὶς 7.50΄. Σὲ παρακαλῶ, Μάμπελ, φρόντισε γιὰ τὶς βαλίτσες μου...

★

Ἦταν νύχτα. Ἡ Μάμπελ προχώρησε διστακτικὰ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ παραλιακοῦ δρόμου.

— Εἶσ' ἐδῶ, Τζάκ; μουρμούρισε.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ σπηλιὰ στὸ βράχο. Ἕνας ἄντρας βγῆκε ἀπ' αὐτὴν κι' ἀγκάλιασε τὴ νέα γυναῖκα. Ἦταν ὁ Μπέρεσφορτ.

— Ἔφυγε;... τὴ ρώτησε.

— Ναί! Τί ἀπολύτρωσι!...

— Τὸν μισεῖς λοιπὸν τόσο πολύ;

— Ναί... Ὅσο ἀγαπῶ ἐσένα!... Τὸν συχαίνομαι γιατὶ εἶναι ὕπουλος καὶ σκληρός. Χαίρεται νὰ κάνη τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα νὰ ὑποφέρουν. Ἐνῶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί του σκοτώνουν μὲ μιὰ σταγόνα ὀξὺ τὶς πεταλοῦδες, πρὶν τὶς καρφώσουν στὸ φύλλο, αὐτὸς εὐχαριστεῖται παρατείνοντας τὴν ἀγωνία τους! Τὶς τρυπάει ζωντανὲς καὶ τὶς ἀφίνει νὰ ξεψυχήσουν σιγὰ - σιγά... Καταλαβαίνεις τώρα γιατὶ ἀνατριχιάζω, ὅταν μὲ λέει «πεταλοῦδα» του;...

— Θὰ σ' ἀπαλλάξω, Μάμπελ, ἀπ' τὸ μαρτύριό σου. Ἔννοια σου!... Ἔλα τώρα, ἂς ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' τὴν ἀπουσία τοῦ συζύγου σου γιὰ νὰ δοκι-

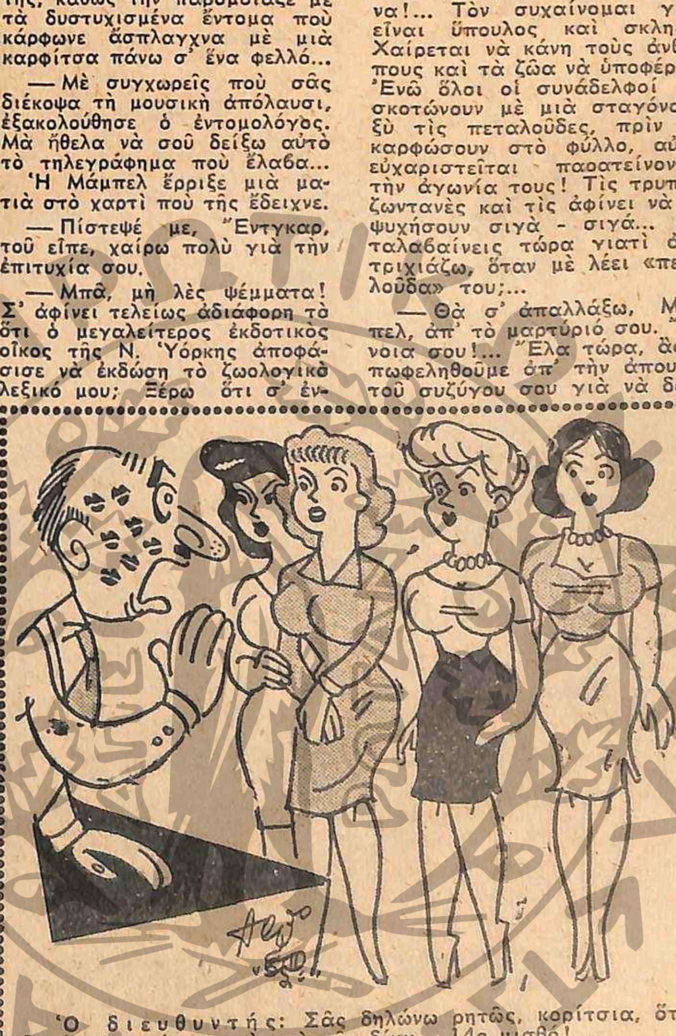

Ὁ διευθυντής: Σᾶς δηλώνω ρητῶς, κορίτσια, ὅτι εἶνε ἡ τελευταία χρονιὰ ποὺ σᾶς δίνω... 14ο μισθό!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

μάσουμε αὐτὴ τὴν καινούργια βενζινάκατο ποὺ μοῦ παρέδωσαν σήμερα τὸ πρωΐ.

Κάθε ἀγάπη στὴν ἀρχή της, κλείνει μιὰ ἐλπίδα δραπετεύσεως. Ὅταν λοιπὸν ὁ Τζὰκ ἔβαλε σὲ κίνησι τὸ μοτὲρ τῆς βενζινακάτου, ἡ Μάμπελ νόμισε πὼς τὸ κομψὸ καὶ γρήγορο ἐκεῖνο σκάφος τὴν ὁδηγοῦσε σὲ κάποιον κόσμο ἄγνωστο, ὅπου τὴν περίμενε μιὰ καινούργια ζωή... Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα εἶχε ἐγκαταλειφθῆ στὸ ὑπερκόσμιο μεθῦσι της...

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνας στριγγὸς ἦχος σειρῆνας καὶ τρεῖς κόκκινες ἀναλαμπὲς ἔσκισαν τὸ σκοτάδι. Ὁ Μπέρεσφορτ ἔσβυσε ἀμέσως τὸ μοτέρ. Ἡ βενζινάκατος σταμάτησε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Μάμπελ, μ' ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος.

— Τελωνοφύλακες! Διέταξαν νὰ σταθοῦμε! τῆς ἐξήγησε ὁ Τζάκ.

— Ὤ, Θεέ μου! Δὲν πρέπει νὰ μὲ δοῦν... Θἆταν τρομερὸ ἂν τὸ μάθαινε ὁ ἄντρας μου!...

Ὁ Τζὰκ σήκωσε ἕνα μουσαμᾶ ποὺ σκέπαζε τὰ δοχεῖα τῆς βενζίνης, στὴν πρύμνη.

— Κρύψου ἐδῶ ἀπὸ κάτω! εἶπε. Γρήγορα!... Ὡραῖα! Τώρα μπορεῖ ναρθοῦν...

Τὸ περιπολικὸ τοῦ τελωνείου πλεύρισε σὲ λίγο τὴ βενζινάκατο. Μερικοὶ τελωνοφύλακες πήδησαν μέσα στὸ μικρὸ σκάφος καὶ ζήτησαν τὰ χαρτιὰ τοῦ Μπέρεσφορτ.

— Τί γυρεύετε τέτοια ὥρα στ' ἀνοιχτά; τὸν ρώτησε ὕστερα ὁ ἐπικεφαλῆς.

— Κάνω τὸν περίπατό μου! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ τελωνοφύλακας γέλασε.

— Πολὺ ἀδύνατη φαντασία ἔχετε, νέε μου! τοῦ εἶπε εἰρωνικά.

Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα λεπτό, μακρὺ καὶ μυτερὸ σίδερο, ἀπ' αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα τρυπᾶνε συνήθως τὰ ὕποπτα δέματα οἱ Ἀμερικανοὶ ὑπάλληλοι τῆς καταδιώξεως τοῦ λαθρεμπορίου...

— Στοιχηματίζω, πρόσθεσε, ὅτι ἔχετε κρυμμένα ἐδῶ ἀπὸ κάτω τὰ ναρκωτικά!

Καί, σηκώνοντας τὸ μυτερὸ σίδερο, τὄχωσε μὲ ὁρμὴ στὸ μουσαμᾶ τῆς πρύμνης. Ἀκούστηκε ἀμέσως ἕνα φοβερὸ οὔρλιασμα. Ὁ τελωνοφύλακας ἔμεινε ἀπολιθωμένος.

Ὁ Μπέρεσφορτ ὥρμησε σὰν τρελλὸς κι' ἀνασήκωσε τὸ μουσαμᾶ.

Τὸ κορμὶ τῆς Μάμπελ ἦταν καρφωμένο, αἱμόφυρτο, στὸ βάθος τοῦ σκάφους, σὰν πεταλοῦδα στὸ φελλό!...

— Τί κάνατε, δυστυχισμένε; φώναξε ὁ Τζάκ.

— Φταίει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, δικαιολογήθηκε ὁ τελωνοφύλακας, ποὺ μᾶς εἶπε πὼς εἴχατε ναρκωτικὰ στὴ βενζινάκατό σας...

Κι' ἔδειξε μιὰ σιλουέττα, σκυμένη πάνω ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ καταστρώματος τοῦ περιπολικοῦ.

— Εἶναι ὁ Ἔντγκαρ Χάβιλαντ, πρόσθεσε.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτὸ μὲ τὴ ζωή σου, Χάβιλαντ! οὔρλιασε ὁ Τζάκ.

Μὰ ὁ ἐντομολόγος δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἔκλαιγε ἀπελπισμένα καὶ τραύλιζε μέσ' στοὺς λυγμούς του:

— Ἀγαπημένη πεταλοῦδα μου!... Μικρή μου πεταλοῦδα!..

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Μέντιουμ Κα Δάφνη

Ἑταιρείας Ψυχ. Ἐρευνῶν

ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως
ὁδὸς Κυψέλης 34β. Ὧραι ἐπισκέψεως
9 - 6. Τηλέφωνον 82 - 529 Ἀθῆναι

ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ
ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ
ΨΗΣΙΜΟ
ΣΙΔΕΡΩΜΑ
ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ
ΓΚΑΖΙΕΡΑ
ΜΟΝΤΕΛΟ 1950
ΠΥΡΣΟΣ
ΠΥΡΣΟΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΒΟΛΟΥ

Τό ἔλατο τῶν Χριστουγέννων

Ποιητικὲς παραδόσεις καὶ δοξασίες

Μιὰ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι τὸ ἔλατο ἦταν μιὰ λυχνία χρυσῆ, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ πρόσφεραν οἱ Μάγοι Βασιλεῖς γιὰ δῶρο στὸ Χριστό!

Κι' οἱ Σέρβοι τῆς Κροατίας διηγοῦνται πὼς ὅταν ἔφυγε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ἡ λυχνία λησμονήθηκε στὴ φάτνη. Ἕνας περαστικὸς διαβάτης τὴν εἶδε τότε καὶ τὴν πῆρε. Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νύχτωσε σ' ἕνα βουνὸ κι' ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ποὺ τοὔλεγε νὰ ἐπιστρέψη τὴ λυχνία ἐκεῖ ἀπ' ὅπου τὴν πῆρε. Ὁ διαβάτης δὲν ὑπάκουσε. Ἐπειδὴ ὅμως εἶδε νὰ ἔρχωνται ἀπὸ μακρυὰ λησταὶ τὴν ἔχωσε κρυφὰ σ' ἕνα μέρος. Κι' ὅταν μετὰ καιρὸ πῆγε γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρη, τὴν βρῆκε μεταμορφωμένη σ' ἕνα ἔλατο. Τότε τὸ ἔκοψε, τὸ πῆγε στὴν ἐκκλησία καὶ κόλλησε λαμπάδες πάνω στοὺς κλώνους του. Ἀπὸ τότε ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα στήνουν ὅλα τὰ σπίτια δέντρα Χριστουγεννιάτικα, καταστόλιστα, λαμπροφώτιστα, γεμάτα κεριὰ καὶ λαμπάδες.

★

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὸ ἔλατο τὸ θεωροῦσε ὡς σύντροφο τῶν ἁρματωλῶν καὶ τῶν κλεφτῶν, ἀργότερα δὲ τὸ χρησιμοποίησε γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Ὁ λαὸς ποὺ στὸ θρησκευτικό του αἴσθημα ἔχει βαθειὰ τὶς ρίζες του τὸ ἔλατο, ὡς δέντρο Χριστουγεννιάτικο εἶναι ὁ Γερμανικός.

Οἱ Οὖγγροι πίστευαν ἄλλοτε πὼς τὸ ἔλατο θὰ ἐπιζοῦσε καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου. Τόση μεγάλη ἐμπιστοσύνη εἶχαν στὴ δύναμι καὶ τὴν ἀντοχὴ αὐτοῦ τοῦ δέντρου!...

Στὴ Βαυαρία πιστεύουν ὅτι μέσα στὰ ἔλατα κατοικοῦν τὰ καλὰ πνεύματα, ποὺ προστατεύουν τὴν οἰκογένεια. Τὰ πνεύματα αὐτὰ ὅμως τιμωροῦν ἐκείνους ποὺ καταστρέφουν τὰ δέντρα αὐτά.

Ἀκόμα καὶ στὰ κουκουνάρια τοῦ ἔλατου ἀποδίδουν στὴ Βαυαρία ἰδιότητες θαυματουργές. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ κόψη κουκουνάρι ἀπὸ ἔλατο τὸ πρωΐ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πρὶν ἀνατείλη ὁ ἥλιος, κι' ἀπὸ τὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ δέντρου καὶ θὰ τὸ κρατήση στὸν κόρφο του ἐπὶ 24 ὧρες, δὲν πληγώνεται, οὔτε σκοτώνεται ἀπὸ σφαῖρα!

Ἐπίσης ἐκεῖνος ποὺ τρώει, κάθε πρωΐ ἕνα σπόρο ἀπ' τὸ κουκουνάρι καὶ πάει κυνῆγι, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ ἀπὸ κυνηγετικὸ δυστύχημα.

Ἀκόμη ὁ λαὸς πιστεύει πὼς τὸ κουκουνάρι τοῦ ἔλατου ἂν κοπῆ καὶ τοποθετηθῆ σὲ μιὰ ἐκκλησία, γιατρεύει ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸ τοποθετήση, ἂν ὑποφέρη ἀπὸ ἀρθρίτιδα.

Τέλος, ὅποιος κρατάει πάνω του λειτουργημένο ἔλατο τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων μπορεῖ νὰ δῆ τὶς νεράϊδες ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους.

★

Στὴν Αὐστρία ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι μέσα στὰ ἔλατα κατοικοῦν μάγισσες. Ἀπὸ τὰ κλαδιά τους φτιάνουν τὰ μαγικὰ σάρωθρα, ποὺ τὰ καβαλλικεύουν τὶς νύχτες καὶ πᾶνε στ' ἄστρα!..

Ἡ δύναμις αὐτὴ τῶν μαγισσῶν ἐξουδετερώνεται μετὰ τὰ μεσάνυχτα τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ὅλα τὰ δέντρα καὶ τὰ ἔλατα λειτουργηθοῦν.

Στὴ νότιο Αὐστρία πιστεύουν ὅτι σὲ ἔλατα εἶχαν μεταμορφωθῆ ἄλλοτε ἀπὸ τὶς μάγισσες πολλὰ ὄμορφα κορίτσια.

Τὸ ψηλὸ καὶ λυγερὸ ἀνάστημα τοῦ ἔλατου συντέλεσε κυρίως στὴν πρόληψι αὐτή. Πιστεύουν ἀκόμα ὅτι τὰ κορίτσια ποὔγιναν ἔλατα, τιμωρήθηκαν γιὰ τὴν περηφάνεια τους!...

Ὅποιος νέος κατορθώση νὰ κόψη τὴ ψηλότερη κορυφὴ τῶν στοιχειωμένων ἔλατων τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν πάη στὴν Ἁγία Τράπεζα γιὰ νὰ λειτουργηθῆ ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς μέρες, τότε τὰ μάγια λύνονται καὶ στὴ θέσι τοῦ ἔλατου παρουσιάζεται ἡ ὄμορφη κόρη, ποὺ ἀνήκει πιὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἐλευθέρωσε...

Σ' ὅλα τὰ Γερμανικὰ τραγούδια τὸ ἔλατο ἐξυμνεῖται γιὰ τὴ δροσιά του. Νέοι, κυνηγοί, ἐρωτευμένοι, νειόνυφοι, στρατιῶτες, ὅμιλοι λαοῦ στὰ πανηγύρια, στολίζονται μ' ἔλατα. Ἡ πρασινάδα του εἶναι τὸ σύμβολο τῆς αἰώνιας νιότης, τῆς αἰώνιας ἀγάπης. Μὲ ἔλατο στολίζοταν κι' ὁ ἱππότης ὅταν πήγαινε τὴ νύχτα ν' ἀνεβῆ στὸ παραθύρι τῆς ὡραίας του.

Στὶς γιορτές, στὰ πανηγύρια, στὶς ὑποδοχές, τὰ σπίτια κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ δρόμοι στολίζονται μὲ ἔλατα. Τὸ ἔλατο εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ χειμῶνα, σύμβολο αἰώνιας ζωῆς καὶ βλαστήσεως τῆς φύσεως. Ἀκόμα κι' ὅταν βάζουν τὴ σκεπὴ ἑνὸς σπιτιοῦ, τὴ στολίζουν μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἔλατα, γιατὶ τὸ θεωροῦν δέντρο τῆς εὐτυχίας.

★

Στὴ νοτιοδυτικὴ Μακεδονία πιστεύουν πὼς τὸ ἔλατο «πιάνει» τὶς βουνοκορφὲς γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸ χειμῶνα καὶ τὰ χιόνια νὰ κατεβοῦνε πιὸ κάτω, μήπως κάψουν μὲ τὸν πάγο τους τὶς ἀγαπημένες του ὀξυές, ποὺ φυτρώνουν πάντοτε κοντά του...

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

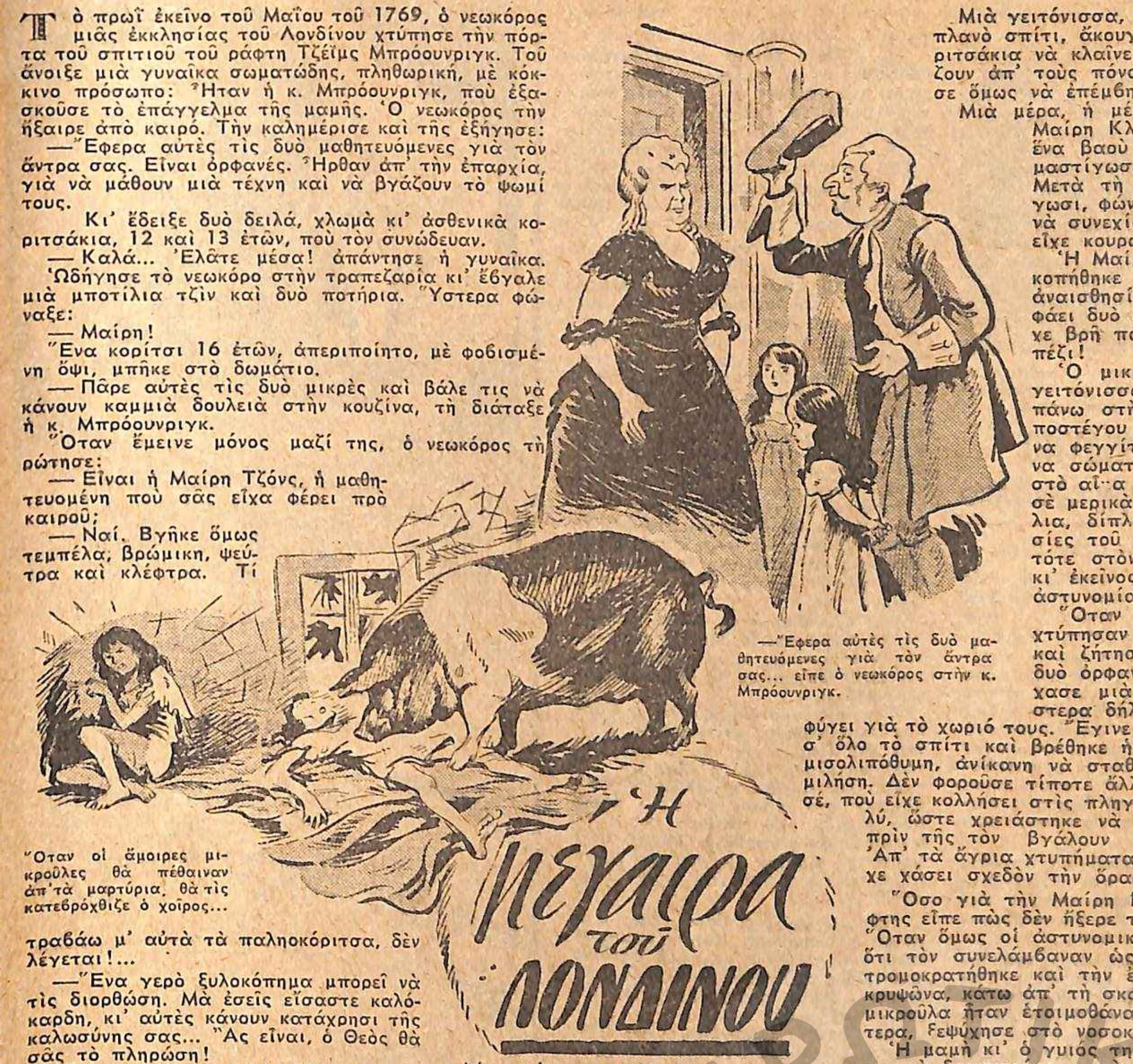

—Ἔφερα αὐτὲς τὶς δυὸ μαθητευόμενες γιὰ τὸν ἄντρα σας... εἶπε ὁ νεωκόρος στὴν κ. Μπρόουνριγκ.

Ὅταν οἱ ἄμοιρες μικροῦλες θὰ πέθαιναν ἀπ' τὰ μαρτύρια, θὰ τὶς κατεβρόχθιζε ὁ χοῖρος...

Ἡ μέγαιρα τοῦ Λονδίνου

Μαρτύρια καὶ μαστιγώσεις μέχρι θανάτου

Τὸ πρωΐ ἐκεῖνο τοῦ Μαΐου τοῦ 1769, ὁ νεωκόρος μιᾶς ἐκκλησίας τοῦ Λονδίνου χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ράφτη Τζέϊμς Μπρόουνριγκ. Τοῦ ἄνοιξε μιὰ γυναῖκα σωματώδης, πληθωρική, μὲ κόκκινο πρόσωπο: Ἦταν ἡ κ. Μπρόουνριγκ, ποὺ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τῆς μαμῆς. Ὁ νεωκόρος τὴν ἤξαιρε ἀπὸ καιρό. Τὴν καλημέρισε καὶ τῆς ἐξήγησε:

— Ἔφερα αὐτὲς τὶς δυὸ μαθητευόμενες γιὰ τὸν ἄντρα σας. Εἶναι ὀρφανές. Ἦρθαν ἀπ' τὴν ἐπαρχία, γιὰ νὰ μάθουν μιὰ τέχνη καὶ νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους.

Κι' ἔδειξε δυὸ δειλά, χλωμὰ κι' ἀσθενικὰ κοριτσάκια, 12 καὶ 13 ἐτῶν, ποὺ τὸν συνώδευαν.

— Καλά... Ἐλᾶτε μέσα! ἀπάντησε ἡ γυναῖκα.

Ὡδήγησε τὸ νεωκόρο στὴν τραπεζαρία κι' ἔβγαλε μιὰ μποτίλια τζὶν καὶ δυὸ ποτήρια. Ὕστερα φώναξε:

— Μαίρη!

Ἕνα κορίτσι 16 ἐτῶν, ἀπεριποίητο, μὲ φοβισμένη ὄψι, μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Πᾶρε αὐτὲς τὶς δυὸ μικρὲς καὶ βάλε τις νὰ κάνουν καμμιὰ δουλειὰ στὴν κουζίνα, τὴ διάταξε ἡ κ. Μπρόουνριγκ.

Ὅταν ἔμεινε μόνος μαζί της, ὁ νεωκόρος τὴ ρώτησε:

— Εἶναι ἡ Μαίρη Τζόνς, ἡ μαθητευομένη ποὺ σᾶς εἶχα φέρει πρὸ καιροῦ;

— Ναί. Βγῆκε ὅμως τεμπέλα, βρώμικη, ψεύτρα καὶ κλέφτρα. Τί τραβάω μ' αὐτὰ τὰ παληοκόριτσα, δὲν λέγεται!...

— Ἕνα γερὸ ξυλοκόπημα μπορεῖ νὰ τὶς διορθώση. Μὰ ἐσεῖς εἴσαστε καλόκαρδη, κι' αὐτὲς κάνουν κατάχρησι τῆς καλωσύνης σας... Ἂς εἶναι, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τὸ πληρώση!

Ὁ νεωκόρος ἤπιε τὸ τζίν του, χαιρέτησε τὴν κ. Μπρόουνριγκ κι' ἔφυγε, ἱκανοποιημένος. Μιὰ γειτόνισσα, ποὺ τὸν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρό της, εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι της:

— Κι' ἄλλα σκλαβάκια ἀπόχτησαν οἱ Μπρουνριγκ! Τὰ δύστυχα τὰ ὀρφανά!... Δυὸ ἀπ' αὐτὰ πέθαναν, μέσα σὲ 3 χρόνια... Ἡ μαμὴ τοὺς δίνει περισσότερο ξύλο, παρὰ ψωμί... Μὰ τί θέλω 'γὼ κι' ἀνακατεύομαι σὲ ξένες ἔγνοιες; Ἂς κυττάξω τὴ δουλειά μου.

Ἔτσι, οἱ δυὸ δυστυχισμένες μικροῦλες, ἡ Μαίρη Κλίφορντ κι' ἡ Μαίρη Μίτσελ, μπῆκαν στὸ σπίτι τῶν Μπρόουνριγκ... ἀπ' ὅπου δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ ξαναβγοῦν ζωντανές.

Ἡ κ. Μπρόουνριγκ εἶχε 3 παιδιά. Ὁ μεγαλείτερος γυιός της, ὁ Τζών, ζοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὴ δουλειά του καὶ τὴ μητέρα του στὶς ἀπίστευτες σκληρότητές της.

Οἱ δυὸ ὀρφανὲς κοιμόντουσαν κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο τῆς αὐλῆς, σ' ἕνα σωρὸ κουρέλια. Ἡ μαμὴ δὲν τοὺς ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ σπίτι.

Ὅσο γιὰ τὴ Μαίρη Τζόνς, τὸ κρεββάτι της ἦταν... μιὰ ντουλάπα τῆς κρεββατοκάμαρας τῶν Μπρόουνριγκ. Ἡ μαμὴ τὴν εἶχε γιὰ ὑπηρέτριά της καὶ τὴν ἔδερνε ἀλύπητα. Μιὰ νύχτα λοιπόν, 3 μῆνες μετὰ τὴν ἄφιξι τῶν καινούργιων μαθητευομένων, κατάφερε νὰ δραπετεύση, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόνταν οἱ Μπρόουνριγκ, καὶ ζήτησε ἄσυλο σ' ἕνα γειτονικὸ νοσοκομεῖο. Ὅλο της τὸ κορμὶ ἦταν γεμᾶτο πληγές, καὶ τὸ μάτι της μαυρισμένο ἀπὸ μιὰ γροθιά. Ὡστόσο οἱ Μπρόουνριγκ κατώρθωσαν νὰ τὰ «μπαλώσουν» καὶ νὰ ξεμπλέξουν ἀπ' τὴν ἄσχημη ἐκείνη ἱστορία. Κι' ἡ μαμὴ ἐξακολούθησε νὰ βασανίζη τὰ δυὸ ἄλλα θύματα ποὺ εἶχαν μείνει σπίτι της... Τὰ ἔτρεφε μόνο μὲ ψωμὶ καὶ νερό, τ' ἄφινε γυμνὰ καὶ τὰ μαστίγωνε ὡς ὅτου ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους γινόταν μιὰ πληγή...

Τὸν Ἰούλιο, ὁ ράφτης ἀγόρασε ἕνα χοῖρο καὶ τὸν ἐγκατέστησε στὸ ὑπόστεγο τῆς αὐλῆς, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ κοριτσάκια. Ἡ γυναῖκα του βρῆκε περίφημη τὴν ἰδέα του. Ἔτσι, ὅταν οἱ ἄμοιρες μικροῦλες θὰ πέθαιναν ἀπ' τὰ μαρτύρια, θὰ τὶς καταβρόχθιζε ὁ χοῖρος, καὶ θὰ τὴν ἔβγαζε ἀπ' τὸν κόπο ν' ἀναφέρη καὶ νὰ δικαιολογήση τὸ θάνατό τους!...

Μιὰ γειτόνισσα, ποὔμενε στὸ διπλανὸ σπίτι, ἄκουγε συχνὰ τὰ κοριτσάκια νὰ κλαῖνε καὶ νὰ οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς πόνους, δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ ἐπέμβη.

Μιὰ μέρα, ἡ μέγαιρα ἔδεσε τὴ Μαίρη Κλίφορντ πάνω σ' ἕνα βαρὺ ἔπιπλο καὶ τὴ μαστίγωσε δυὸ φορές. Μετὰ τὴ δεύτερη μαστίγωσι, φώναξε τὸ γυιό της νὰ συνεχίση, γιατὶ αὐτὴ εἶχε κουραστῆ...

Ἡ Μαίρη Μίτσελ ξυλοκοπήθηκε κι' αὐτὴ μέχρι ἀναισθησίας, ἐπειδὴ εἶχε φάει δυὸ κάστανα ποὺ εἶχε βρῆ πάνω σ' ἕνα τραπέζι!

Ὁ μικρὸς γυιὸς τῆς γειτόνισσας σκαρφάλωσε πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ ὑποστέγου κι' εἶδε ἀπὸ ἕνα φεγγίτη δυὸ ἀνθρώπινα σώματα, βουτηγμένα στὸ αἷμα καὶ σωριασμένα σὲ μερικὰ βρώμικα κουρέλια, δίπλα στὶς ἀκαθαρσίες τοῦ χοίρου. Τὸ εἶπε τότε στὸν πατέρα του, κι' ἐκεῖνος εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ χτύπησαν τὴν πόρτα της καὶ ζήτησαν νὰ δοῦν τὶς δυὸ ὀρφανές, ἡ μαμὴ τάχασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα δήλωσε ὅτι εἶχαν φύγει γιὰ τὸ χωριό τους. Ἔγινε τότε μιὰ ἔρευνα σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ βρέθηκε ἡ Μαίρη Μίτσελ, μισολιπόθυμη, ἀνίκανη νὰ σταθῆ ὄρθια καὶ νὰ μιλήση. Δὲν φοροῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα κορσέ, ποὺ εἶχε κολλήσει στὶς πληγές της τόσο πολύ, ὥστε χρειάστηκε νὰ τὸν μουσκέψουν πρὶν τῆς τὸν βγάλουν στὸ νοσοκομεῖο. Ἀπ' τὰ ἄγρια χτυπήματα στὸ κεφάλι, εἶχε χάσει σχεδὸν τὴν ὅρασί της.

Ὅσο γιὰ τὴν Μαίρη Κλίφορντ, ὁ ράφτης εἶπε πὼς δὲν ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει. Ὅταν ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ δήλωσαν ὅτι τὸν συνελάμβαναν ὡς δολοφόνο της, τρομοκρατήθηκε καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ κρυψῶνα, κάτω ἀπ' τὴ σκάλα. Ἡ τραγικὴ μικροῦλα ἦταν ἑτοιμοθάνατη. Λίγο ἀργότερα, ξεψύχησε στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ μαμὴ κι' ὁ γυιός της εἶχαν καταφέρει νὰ δραπετεύσουν, τὴν ὥρα τῆς ἐρεύνης. Σκόπευαν νὰ φύγουν κρυφὰ γιὰ τὴν Ἀγγλία. Στὸ μεταξύ, μεταμφιέσθηκαν καὶ κρύφτηκαν σὲ μιὰν ἄλλη γειτονιά, ὅπου περνοῦσαν ὡς ἀντρόγυνο. Κάποιος ὅμως τοὺς ἀναγνώρισε, ἀπ' τὶς περιγραφὲς ποὺ δημοσίευαν οἱ ἐφημερίδες, καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν τὴν ἴδια νύχτα στὸ σπίτι τῆς μέγαιρας καὶ τοῦ γυιοῦ της.

Ἡ κ. Μπρόουνριγκ δὲν τὰ ἔχασε. Ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ διαμαρτύρεται:

— Πῶς τολμᾶτε νὰ ἐνοχλῆτε ἕνα φιλήσυχο ἀντρόγυνο; Θὰ παραπονεθῶ στοὺς ἀνωτέρους σας!...

Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν δώσανε σημασία στὶς διαμαρτυρίες τῆς ἀπαίσιας ἐκείνης γυναίκας. Καὶ τὴν ὁδήγησαν, μαζὶ μὲ τὸ γυιό της στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμῆμα.

Σὲ λίγο καιρό, ἔγινε ἡ δίκη τῆς ἐγκληματικῆς οἰκογενείας. Ὁ ράφτης κι' ὁ γυιός του ἀπαλλάχθηκαν, ὄχι γιατὶ βρέθηκαν ἀθῶοι, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα τυπικὸ δικονομικὸ λάθος. Ἡ μέγαιρα καταδικάσθηκε σὲ θάνατο κι' ἀπαγχονίσθηκε στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1767. Σ' ὅλη τὴ διαδρομή, ἀπ' τὴ φυλακὴ ὡς τὴν ἀγχόνη, ὁ λαὸς τὴ γιουχάϊζε καὶ τῆς πετοῦσε πέτρες κι' ἀκαθαρσίες. Πολλοὶ δὲ ἀπ' τοὺς θεατὰς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως εἶχαν γονατίσει καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ στείλη γιὰ πάντα στὴν Κόλασι τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρωπόμορφου ἐκείνου θηρίου...

⁂

Τὸν γλύτωσαν τὰ γεράματα

Στὸ Σικάγο, ἕνας 98ετής, ὁ Θεόδωρος Λάντρουμ, καταδικάστηκε σὲ πενταετῆ φυλάκισι γιὰ κλοπή. Μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριο τοῦ χορήγησε ἀναστολὴ ἐκτίσεως τῆς ποινῆς.

— Δὲν μποροῦμε νὰ στείλωμε στὴ φυλακὴ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν διεκδικεῖ ὁ θάνατος! εἶπε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ Λάντρουμ ἔχει καταδικασθῆ ὡς σήμερα ἄλλες ἑπτὰ φορὲς γιὰ κλοπές, διαρρήξεις, κλπ.

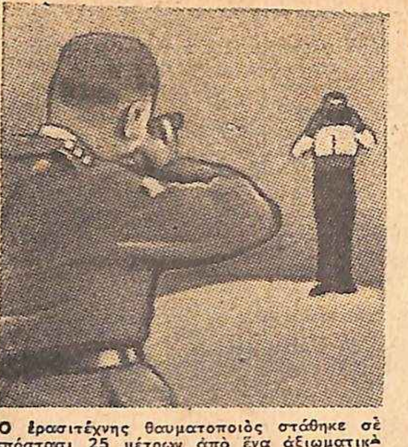

Ὁ ἐρασιτέχνης θαυματοποιὸς στάθηκε σὲ ἀπόστασι 25 μέτρων ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸ πού τὸν σημάδεψε στὸ στόμα...

ΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ταχυδακτυλουργικὸ κόλπο

Πιάνουν σφαῖρες στὸν ἀέρα

Στὸ πρόσφατο συνέδριο τῆς «Διεθνοῦς Ἀδελφότητος Μάγων καὶ Ταχυδακτυλουργῶν», ποὺ ἔγινε στὸ Χαρρογκέϊτ τῆς Ἀγγλίας, ἕνας ἐρασιτέχνης «θαυματοποιὸς» κατέπληξε 1500 θεατὰς μὲ τὴν ἑξῆς ἐπίδειξι τῆς τέχνης του: Στάθηκε σὲ ἀπόστασι 25 μέτρων ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικό, ποὺ τὸν σημάδεψε στὸ στόμα μ' ἕνα στρατιωτικὸ τουφέκι τῶν 303. Κι' ὅταν ἔπεσε ὁ πυροβολισμός, κλονίσθηκε καὶ προχώρησε παραπατῶντας μερικὰ βήματα, κρατῶντας μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ δόντια του!

Δὲν εἶναι νέο αὐτὸ τὸ «τρύκ», θεωρεῖται ὅμως τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο στὴν τέχνη τῶν θαυματοποιῶν. Δέκα ἢ δώδεκα ἄτομα ὡς τώρα τὄχουν πληρώσει μὲ τὴ ζωή τους.

Ὅσο γιὰ τὴν προέλευσί του, διηγοῦνται τὴν ἑξῆς ἱστορία: Στὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ ἐρασιτέχνης ταχυδακτυλουργὸς Φίλιπ Ἄστλεϋ ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ καὶ βρισκόταν στὴ Γερμανία. Ἔτυχε λοιπὸν νὰ τὸν διαλέξουν ὡς μάρτυρα γιὰ μιὰ μονομαχία μεταξὺ δυὸ συναδέλφων του ἀξιωματικῶν. Θέλοντας τότε ν' ἀποφύγη τὴν αἱματοχυσία, κατάφερε νὰ δώσουν σ' αὐτὸν τὰ πιστόλια γιὰ νὰ τὰ γεμίση. Ἔκαμε αὐτὴ τὴ δουλειὰ μπροστὰ στοὺς δυὸ ἀντιπάλους καὶ στοὺς ἄλλους μάρτυρες. Κι' ὅμως ἐπέτυχε νὰ ἀλλάξη κρυφὰ τὶς σφαῖρες ποὺ εἶχε βάλει μέσα στὰ πιστόλια, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς. Ἔτσι, οἱ μονομάχοι ἀντήλλαξαν τρεῖς βολές... ἄσφαιρες, δίχως νὰ ὑποπτευθοῦν τὴν ἀλήθεια, καὶ τὸ ἐπεισόδιο ἐθεωρήθη λῆξαν!

Μὲ κάποιο τέτοιο κόλπο λοιπὸν ἀφαιροῦν κι' οἱ σύγχρονοι θαυματοποιοὶ τὶς σφαῖρες ἀπ' τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ «τρὺκ» ποὺ περιγράψαμε στὴν ἀρχή. Φαίνεται ὅμως ὅτι γίνονται κάποτε μοιραῖα λάθη, μὲ τραγικὲς συνέπειες. Ἔτσι, τὸ 1818, ὁ «μάγος» Ρὰνκ Τάϊ σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἐπίδειξι τοῦ «κόλπου τῆς σφαίρας», στὸ Δουβλῖνο.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, κάποια κυρία ντὲ Λύνσκυ ἔδωσε μιὰ παράστασι στὸ Ἄρνσταντ τῆς Γερμανίας, ποὺ τὴν παρακολούθησαν καὶ τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὁ ἄντρας της καὶ συνεργάτης της φρόντισε γιὰ τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, ποὺ θὰ πυροβολοῦσε ἐναντίον της. Συμβούλεψε πρωτίστως τοὺς στρατιῶτες ν' ἀφαιρέσουν τὴν τελευταία στιγμὴ μὲ τὰ δόντια τους τὶς σφαῖρες ἀπ' τὰ φυσίγγια τους καὶ νὰ τὶς κρύψουν μέσα στὸ στόμα τους, ἀφήνοντας ἄσφαιρα τὰ φυσίγγια. Μετὰ τὴν ὁμοβροντία, ἡ κ. ντὲ Λύνσκυ θὰ ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἔπιανε τὶς σφαῖρες στὸν ἀέρα μὲ τὸ χέρι της καὶ θἄδειχνε μιὰ ἀπ' αὐτές, κρυμμένη ἀπὸ πρὶν μέσα στὴ φοῦχτα της.

Ἕνας στρατιώτης ὅμως ἀμέλησε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ντὲ Λύνσκυ, κι' ἡ σφαῖρα του πλήγωσε θανάσιμα τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, ὁ Γάλλος ἀριστοκράτης καὶ γιατρὸς Ἐντμὸν ντὲ Γκριζὺ εἶχε τὸ πάθος τῆς ταχυδακτυλουργίας. Σ' ἕνα ἀπ' τὰ κόλπα του λοιπόν, πυροβολοῦσε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα μῆλο, στημένο πάνω στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του. Ὕστερα ἔκοβε τὸ μῆλο κι' ἔβγαζε ἀπὸ μέσα τὴ σφαῖρα — ποὺ τὴν εἶχαν μάλιστα σημαδέψει ἀπὸ πρὶν οἱ θεαταί.

Κάποια βραδυὰ ὅμως, ἀπὸ μιὰ μοιραία παράλειψι, ἔφυγε πραγματικὰ ἀπ' τὸ ὅπλο του μιὰ σφαῖρα ποὺ βρῆκε στὸ κεφάλι τὸ παιδί του, ἐμπρὸς στοὺς περίτρομους θεατὰς καὶ τὸ σκότωσε!

Τὸ 1840 ὁ Σκωτσέζος Τζὼν Ἄντερσον ἐκτελοῦσε στὸ Λονδῖνο μ' ἐπιτυχία καὶ δίχως κίνδυνο τὸ ἴδιο κόλπο, ἀλλὰ κάπως τροποποιημένο: Ἀφοῦ οἱ θεαταὶ σημάδευαν τὴ μολυβένια σφαῖρα, αὐτὸς τὴν ἀντικαθιστοῦσε κρυφὰ μὲ μιὰν ἄλλη, φτιαγμένη ἀπὸ κασσίτερο καὶ ὑδράργυρο. Τὸ μαλακὸ αὐτὸ κρᾶμα ἦταν ἀνίκανο νὰ τρυπήση τὰ ροῦχα του, ὅταν ἡ σφαῖρα τὸν χτυποῦσε στὸ στῆθος. Κι' ὁ Ἄντερσον ἔδειχνε ὕστερα στοὺς ἔκθαμβους θεατὰς τὴ σημαδεμένη σφαῖρα.

Τὸ 1918, ἕνας ἀκόμη ταχυδακτυλουργὸς βρῆκε τὸ θάνατο σ' αὐτὴ τὴν ἐπίδειξι. Λεγόταν πραγματικὰ Οὐΐλλιαμ Ρόμπινσον, εἶχε πάρει ὅμως τὸ κινέζικο ψευδώνυμο Τσοὺνγκ Λὶνγκ - Σού. Εἶχε ἐκτελέσει πολλὲς φορὲς ὡς τότε τὸ «κόλπο τῆς σφαίρας». Ἕνας βοηθός του τὸν πυροβολοῦσε δυὸ φορὲς ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σκηνῆς, κι' αὐτὸς «ἔπιανε» τὶς σφαῖρες μέσα σ' ἕνα πιάτο. Τὶς εἶχαν σημαδέψει προηγουμένως οἱ θεαταί, ἀλλὰ τὶς εἶχε κρύψει ὁ βοηθὸς τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ, καθὼς τοῦ τὶς πήγαινε στὴ σκηνή.

Κανεὶς δὲν ξέρει τί λάθος ἔγινε, τὸ βράδυ τῆς 23ης Μαρτίου 1918. Πάντως, μὲ τὸν πρῶτο πυροβολισμό, ὁ Τσοὺνγκ - Λὶνγκ - Σοὺ σωριάστηκε κάτω, χτυπημένος θανάσιμα. Τὸ περιεργότερο δὲ εἶνε ὅτι, τὴ βραδυὰ ἐκείνη, ὁ ταχυδακτυλουργὸς εἶχε γεμίσει γιὰ πρώτη φορὰ μόνος του τὸ ὅπλο.

Ἀπὸ τότε, ὑπέστη πολλὲς τροποποιήσεις τὸ «κόλπο τῆς σφαίρας» καὶ διατηρεῖται μέχρι σήμερα

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ
ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΑΣ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΟΙΚΤΗ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

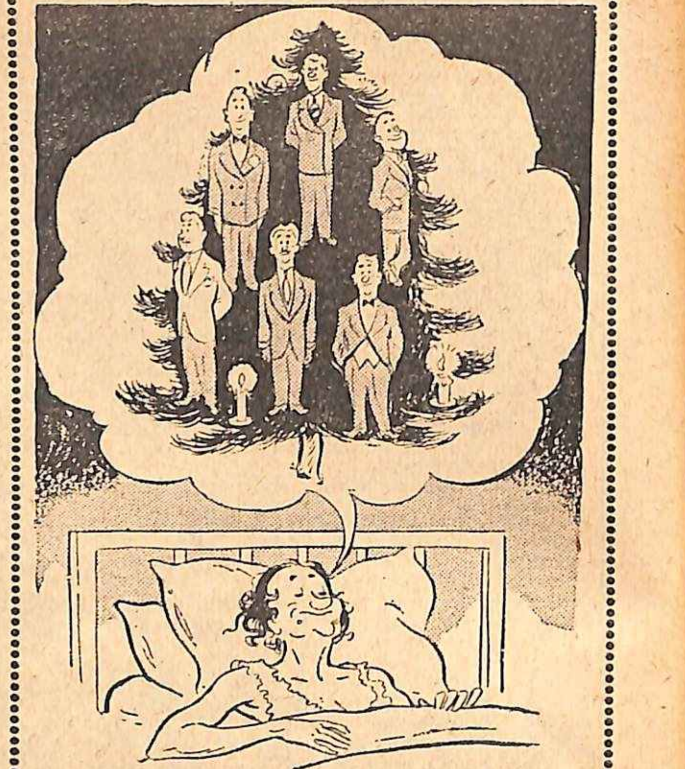

Χριστουγεννιάτικο ὄνειρο...
(Τοῦ κ. Μ. Γάλλια)

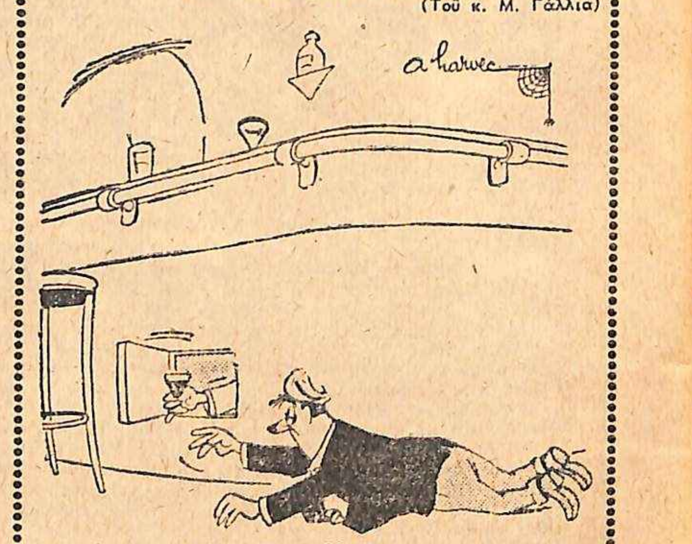

Εἰδικὸ σερβίρισμα...
«Ici Paris»

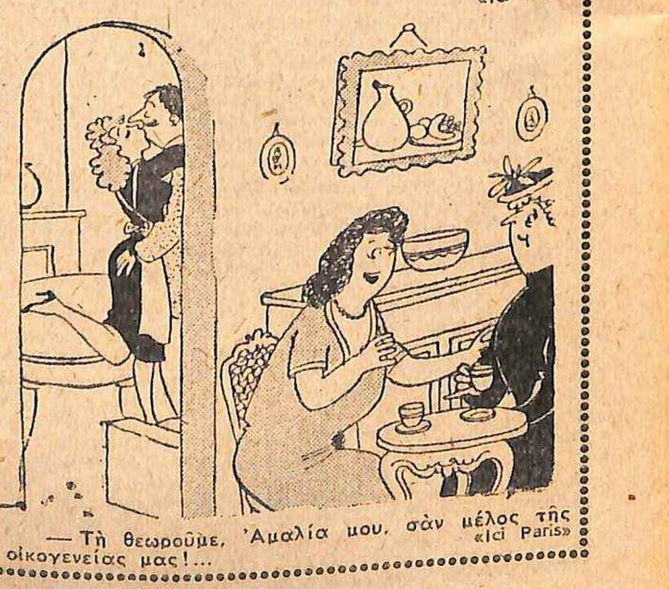

— Τὴ θεωροῦμε, Ἀμαλία μου, σὰν μέλος τῆς οἰκογενείας μας!...
«Ici Paris»

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ δῶρο τῶν Χριστουγέννων

Ὁ κύρ' Μάρκος Βουγᾶς, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα τοῦ χτήματός του στὰ Πατήσια, μὲ τὸν σύρτη, μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Ἡ Χριστουγεννιάτικη ἐκείνη νύχτα ἦταν πολὺ κρύα καὶ τὸ γεροντοπαλλήκαρο εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ βγῆ ἔξω. Ἀπόψε δὲν εἶχε κέφι νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς φίλους του. Χίλιες πένθιμες σκέψεις τὸν βάραιναν καὶ θεώρησε φρόνιμο νὰ μείνη κοντὰ στὴ θαλπωρὴ τοῦ τζακιοῦ του.

Ὁ ὑπηρέτης του, στὸν ὁποῖο εἶχε δώσει ἄδεια ἐξόδου, εἶχε πάει στὴν ἐκκλησία.

Τὸ βράδυ αὐτὸ οὔτε τὰ ἀγαπημένα του βιβλία τὸν τραβοῦσαν. Ἡ σκέψι του πετοῦσε στὰ περασμένα... Κι' ὁ κύρ' Μάρκος εἶδε τὸν ἑαυτό του μικρὸ παιδάκι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του κοντὰ στὶς ἀδελφές του καὶ τὸν ἀδελφό του νὰ περιμένη ἀνυπόμονα τὰ δῶρα τοῦ μικροῦ νεογέννητου Χριστοῦ. Ἕνα - ἕνα ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του ξανάρχονταν ἔτσι στὸ νοῦ του...

Εἶδε τὸν ἑαυτό του ὅταν νέος πιὰ πρωτόβγαινε στὸν κόσμο καὶ στὴ βιοπάλη. Θυμήθηκε τὶς ἐξετάσεις του στὸ Πανεπιστήμιο κι' ὕστερα τοὺς γάμους τῶν ἀδελφῶν του. Κατόπιν ἦρθαν οἱ θάνατοι, οἱ θάνατοι τῶν δικῶν του.

Οἱ τραγικὲς σκηνὲς τοῦ μοιράσματος τῆς οἰκογενειακῆς περιουσίας παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὰ μάτια του μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ μὲ τὴ σκέψη του ξανάζησε τοὺς δυσάρεστους συμφεροντολογικοὺς καυγάδες καὶ τὴν ἀναχώρησί του ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι, ποὺ ἔκλεινε παντοτεινὰ γι' αὐτόν... Τοῦ ἀδελφοῦ του τὰ ἴχνη τὰ ἔχασε μετὰ λίγον καιρό. Τί ν' ἀπόγινε;... Δυστυχοῦσε ἢ μήπως ἦταν εὐτυχισμένος, πλούσιος, σεβαστὸς καὶ τιμημένος πατέρας πολυμελοῦς οἰκογενείας; Αὐτὴ τὴν ὥρα ,ἂν ζοῦσε ἀκόμη, θὰ γιόρταζε κι' αὐτὸς εὔθυμα τὰ Χριστούγεννα... Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπόψε ὁ κύρ' Μάρκος δοκίμαζε τὴν ἀγωνία ποὺ φέρνει ἡ μοναξιά... Ὁπωσδήποτε, ἂν ἦταν ἔτσι ἐγκαταλελειμένος ἀπ' ὅλους δὲν ἔπρεπε νὰ κατηγορῆ κανέναν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος τὸ θέλησε νὰ ζῆ ὁλομόναχος...

«Ποιός ξέρει, σκεφτόταν, τί νὰ κάνη ὁ ἀδελφός μου ὁ Γιάννης, ἡ γυναῖκα του ἡ Λουκία, ἡ μικρή του Μαρίτσα;... Ἔχουν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται; Τί κουτὸ πρᾶγμα ἀλήθεια ποὺ εἶνε οἱ οἰκογενειακοὶ καυγάδες. Δὲν ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε ἔτσι... γιὰ μικροδιαφορὲς οἰκονομικές».

Σιγὰ - σιγὰ ὁ κύρ' Μάρκος κουράστηκε νὰ σκέφτεται, ἔγειρε τὸ κεφάλι του κι' ἀποκοιμήθηκε...

Ἕνας περίεργος κρότος τὸν ξύπνησε. Ἕνας κρότος βημάτων ποὺ σερνόντουσαν στὸ μαρμάρινο πλακόστρωτο τοῦ κήπου. Δὲν ἔκανε λάθος. Ἀλλὰ ποιός μποροῦσε νὰ ἦταν; Μήπως κανένας κλέφτης;

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἄφησε τὸ δωμάτιό του, ἄναψε τὸ φῶς τῆς εἰσόδου καὶ παίρνοντας τὸ μπαστοῦνι του βγῆκε στὸν κῆπο. Παντοῦ βασίλευε ἡσυχία. Ἔψαξε σ' ὅλες τὶς γωνιές, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τοιμαζόταν νὰ γυρίση πίσω, ὅταν σὲ μιὰ γωνιά, ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες γλάστρες, εἶδε κουβαριασμένο ἕνα κοριτσάκι ὡς δώδεκα χρονῶν. Δυὸ δάκρυα φαινόντουσαν στὰ μάγουλά του.

Ὁ κύρ' Μάρκος συγκινημένος ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτό, ἔσκυψε καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ σκούντημα τοῦ χεριοῦ του ἔκαμε τὸ κοριτσάκι ν' ἀνοίξη τὰ κλεισμένα μάτια του.

— Ποιὸς εἶναι; φώναξε τρομαγμένη ἡ μικροῦλα.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε ὁ κύρ' Μάρκος. Τί κάνεις ἐδῶ τέτοια ὥρα μὲ αὐτὸ τὸ κρῦο; Πῶς μπῆκες μέσα στὸ χτῆμα;

— Ὢ! κύριε, συγχωρέστε με, εἶπε ἡ μικροῦλα. Δὲν εἶμαι καμμιὰ κλέφτρα. Πέρασα ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ὑπάρχει στὸ φράχτη, γιατὶ εἶχα κουραστῆ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ περπατάω ἄλλο...

— Ἂς μποῦμε μέσα στὸ σπίτι, μικροῦλα μου, τῆς εἶπε ὁ κύρ' Μάρκος, δὲν εἶνε καλὸ νὰ μένουμε ἔξω μ' αὐτὴ τὴν παγωνιά. Ἔλα μαζῆ μου, θὰ βρῆς μιὰ καλὴ φωτιά.

Ὅταν συνῆρθε ἐντελῶς καὶ ζεστάθηκε καλὰ ἡ μικροῦλα διηγήθηκε τὴν ἱστορία της:

— Ἡ μητέρα μου πέθανε πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν στὴν Κόρινθο. Εἴμαστε τόσο φτωχοί, ποὺ γιὰ τὴ κηδεία της ξοδέψαμε ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ εἴχαμε πάρει ἀπὸ τὸ πούλημα τῶν παληῶν ἐπίπλων μας. Ὁ μπαμπᾶς μου πρῶτα εἶχε πολλὰ λεφτά, τὰ ἔχασε ὅμως στὶς δουλειές του. Ἡ στενοχώρια του κι' ἡ λύπη του γι' αὐτὸ τὸν ἔφεραν στὸν τάφο!...

»Πρὶν πεθάνη ἡ μητέρα μου μὲ κάλεσε κοντά της καὶ μοῦ εἶπε νὰ ἔρθω ἐδῶ γιὰ νὰ βρῶ τὸ θεῖο μου... τὸν μόνο ἀδερφὸ τοῦ καϋμένου τοῦ μπαμπᾶ μου. Εἶνε ἀπὸ χρόνια τσακωμένος μὲ τοὺς δικούς μου, ἀλλὰ ἡ μητέρα μου μὲ βεβαίωσε πὼς ὁ θεῖος μου αὐτὸς εἶνε πολὺ καλός. Τότε, μὲ τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ εἶχα, μπῆκα σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' ἔφτασα στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὸν βρῶ. Γυρίζω ὧρες καὶ ψάχνω... Κουράστηκα... Τὰ πόδια μου δὲν εἶνε συνηθισμένα σὲ πορεῖες. Ἔτσι μπῆκα ἐδῶ καὶ περίμενα νὰ ξημερώση γιὰ νὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ σπίτι του... Δὲν ἔκανα τίποτε κακό, κύριε...

Ὁ κύρ' Μάρκος εἶχε βαθειὰ συγκινηθῆ.

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε.

Ἡ μικροῦλα ἀπάντησε:

— Μαρίτσα, κύριε κι' ὁ θεῖος μου εἶνε ὁ...

—... Ὁ Μάρκος Βουγᾶς, δὲν εἶν' ἔτσι; Παιδί μου... μικρό μου κοριτσάκι, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω. Εἶμαι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο στήριξες ὅλες τὶς ἐλπίδες σου, ὅταν ἐρχόσουνα ἐδῶ... Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος...

Καὶ σφίγγοντας τὸ κοριτσάκι πάνω στὴν καρδιά του δάκρυσε.

Ὅταν γύρισαν οἱ ὑπηρέτες ἀπ' τὴ Χριστουγεννιάτικη λειτουργία, βρῆκαν τὸν κύριό τους νὰ δείχνη τὸ σπίτι στὴ Μαρίτσα. Καὶ καθὼς ἔστεκαν ἔκπληκτοι βλέποντας τὴ μικροῦλα ἐπισκέπτρια, ὁ κύρ' Μάρκος τοὺς εἶπε:

— Εἶνε τὸ Χριστουγεννιάτικο δῶρο ποὺ μοῦ ἔστειλε ἀπόψε ὁ καλὸς Θεός! Ἀπὸ σήμερα ἡ μικρὴ θὰ μένη στὸ σπίτι μου... Εἶνε ἡ κορούλα μου...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς

Κατάλληλο γιὰ ὅλα τὰ δέρματα

Εἶναι ἀρκετὲς οἱ γυναῖκες ποὺ ξέρουν τὴν ἀξία τοῦ νεροῦ τῆς βροχῆς γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα τους. Ἐκεῖνο ποὺ ἀγνοοῦν εἶναι ὁ τρόπος τῆς χρησιμοποιήσεώς του γιὰ τὴν βελτίωσι τῆς καλλονῆς τους. Τὸ βροχόνερο, εἶναι ἕνα ἄριστο μέσον γιὰ τὸν καθαρισμό, τὴν περιποίησι καὶ τὴν τόνωσι τοῦ δέρματος καὶ μπορεῖ νὰ προσφέρη ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ἐπιδερμίδος τους.

Νὰ τώρα μερικὲς ἐνδείξεις γιὰ τὴ χρησιμοποίησί του.

1. Ἂν ἔχετε λιπαρὸ δέρμα καὶ διεσταλμένους πόρους.

Μαζέψετε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο νερὸ τῆς βροχῆς, προσθέστε σ' αὐτὸ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ πλύνετε μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας. Θὰ τὸ ἀφήσετε νὰ στεγνώση μόνο του χωρὶς νὰ σκουπισθῆτε. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, θὰ ξεπλυθῆτε ἢ μὲ βρόχινο νερὸ (ποὺ πρέπει νὰ μαζέψετε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ὄχι νὰ τὸ ἔχετε ἀπὸ πρὶν) ἢ μὲ λίγο χλιαρὸ νερό.

Τὸ βροχόνερο ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε πρέπει νὰ εἶναι καθαρό. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, μπορεῖτε νὰ τοῦ κάμετε ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ φιλτράρισμα. Π. χ. νὰ τὸ περάσετε ἀπὸ ἕνα πολὺ ἁπαλὸ στρῶμα βαμβακιοῦ ἢ μιὰ γάζα, ὄχι πολὺ πυκνή. Ἐπαναλαμβάνομε ὅτι τὸ φιλτράρισμα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρό, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἀπαλλάξετε τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ ποὺ περιέχει. Τίποτε περισσότερο. Τὸ ὑπερβολικὸ φιλτράρισμα στερεῖ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς ἀπὸ τὶς πολύτιμες ἰδιότητές του.

Θὰ ἦταν καλύτερο, ὅταν βρέχη καὶ κατὰ προτίμησι ὅταν ἡ βροχὴ εἶναι ἀρκετὰ δυνατή, νὰ προφυλάξετε καλὰ τὸ σῶμα σας καὶ ν' ἀφήσετε τὸ πρόσωπό σας ἐκτεθειμένο στὸ βροχόνερο ἐπὶ πέντε ἢ δέκα λεπτά. Τὸ τοπικὸ αὐτὸ λουτρό, ποὺ συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἕνα αὐτόματο μασσάζ, εἶναι τὸ καλύτερο τονωτικὸ γιὰ τὸ δέρμα.

2. Ἂν ἔχετε ξηρὸ δέρμα.

Θὰ μαζέψετε μέσα σὲ μιὰ φιάλη βρόχινο νερὸ καὶ θὰ τὴν διατηρήσετε καλὰ σφραγισμένη. Ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ θὰ παίρνετε κάθε βράδυ ἕνα κουτάλι τῆς σούπας καὶ θὰ τὸ ἀναμιγνύετε μ' ἕνα κουτάλι φρέσκο καὶ ὄχι βρασμένο γάλα κι' ἄλλο ἕνα κουτάλι χυμὸ ἀγγουριοῦ ἢ κίτρινου πεπονιοῦ. Μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα θὰ ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας. Τὸ πρωΐ, θὰ ξεπλυθῆτε μὲ χλιαρὸ νερό.

3. Ἂν ἔχετε μαραμένο δέρμα.

Βάλτε μέσα σὲ ἕνα κιλὸ βρόχινου νεροῦ φύλλα ἀπὸ μαροῦλι καὶ μολόχα καὶ ἀφῆστε τα νὰ βράσουν ὥσπου τὸ νερὸ νὰ περιοριστῆ στὸ μισό. Θὰ προσθέσετε κατόπιν 1½ κουταλιὰ τῆς σούπας μέλι καὶ ἄλλο τόσο ἀλεῦρι ἄχνη. Αὐτὸ τὸ ἀλεῦρι θὰ τὸ διαλύσετε μέσα σὲ βρόχινο νερὸ προτοῦ τὸ ἀναμίξετε μὲ τὸ παρασκεύασμά σας. Βυθίστε κατόπιν σ' αὐτὸ μιὰ μικρὴ πετσέτα καὶ βάλτε την πάνω στὸ πρόσωπό σας ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Θὰ ξεπλυθῆτε μὲ βρόχινο νερό, ποὺ πρέπει νὰ τὸ μαζέψετε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἢ μὲ χλιαρὸ νερό.

Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

4. Ἂν ἔχετε κανονικὸ δέρμα.

Βάλτε ἕνα σακκουλάκι μὲ 3 ἢ 4 φοῦχτες πίτουρου νὰ μουσκέψη ἐπὶ δυὸ ὧρες μέσα σ' ἕνα κιλὸ βρόχινου νεροῦ. Βγάλτε κατόπιν τὸ σακκουλάκι ἀφοῦ τὸ στίψετε καλὰ καὶ ἀδειάστε τὸ νερὸ μέσα σὲ μιὰ φιάλη. Θὰ παίρνετε ἀπ' αὐτὸ ἕνα φλυτζάνι τοῦ καφέ, θὰ προσθέσετε 3 - 4 σταγόνες βάμματος βενζόης, ποὺ μπορεῖτε νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ φαρμακοποιό σας καὶ θὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας. Θὰ τὸ ἀφήνετε νὰ στεγνώση μόνο του καὶ θὰ ξεπλένεσθε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα μὲ φρέσκο βρόχινο νερὸ ἢ μὲ συνηθισμένο νερό, ἀφοῦ τὸ ζεστάνετε λίγο.

Ὅπως βλέπετε, τὸ νερὸ τῆς βροχῆς εἶναι κατάλληλο γιὰ ὅλα τὰ δέρματα. Δὲν στοιχίζει, ἄλλωστε, τίποτε. Ἐπωφεληθῆτε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἐξαίρετο αὐτὸ καλλυντικὸ ποὺ σᾶς ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν οὐρανό.

* * *

Πρακτικὲς γυναῖκες

Ὁ πόλεμος στὴν Κορέα εἶχε καὶ τὰ εὐχάριστα ἐπακόλουθά του. Ὅπως ἐδήλωσε ὁ δικαστὴς Σαρτόριους, τοῦ Σαὶν Λιούϊς, 80% τῶν γυναικῶν, ποὺ εἶχαν ὑποβάλει αἰτήσεις διαζυγίου, τὶς ἀπέσυραν. Ἐξήγησε, ὡστόσο, ὅτι δὲν τὸ ἔκαναν ἀπὸ τὴ συναίσθησι τῶν κινδύνων ποὺ ἀπειλοῦσαν τοὺς συζύγους των, ἀλλὰ ...γιὰ νὰ παίρνουν τὰ στρατιωτικὰ ἐπιδόματα, ποὺ θἄδινε ἡ κυβέρνησις σὲ περίπτωσι ἐπιστρατεύσεώς των.

Ἐξωτικὲς Ἱστορίες

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἕνας Μεξικάνος ἀξιωματικὸς τοῦ παραμεθορίου φυλακίου ἀνακάλυψε πὼς τὸ διαβατήριο καὶ τὰ ἄλλα πιστοποιητικὰ ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ Ἀμερικάνος Τζὼρτζ Λάντσον ἦσαν πλαστὰ καὶ διάταξε τὴν σύλληψί του.

Γιατὶ ὁ νεαρὸς αὐτὸς Λάντσον εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ περάση κρυφὰ στὸ Μεξικανικὸ ἔδαφος; Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ἦταν κατάσκοπος. Θὰ ἤθελε νὰ κατασκοπεύση γιὰ λογαριασμὸ ἐκείνων ποὺ εἶχαν συμφέρον ν' ἀναμιχθοῦν στὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τοῦ Μεξικοῦ καὶ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀντιπάλους τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ Τζὼρτζ Λάντσον κλείστηκε στὴ φυλακὴ τοῦ Γκουάχο περιμένοντας νὰ κριθῆ ἡ τύχη του. Ἤξερε πὼς οἱ δικασταί του δὲν θὰ ἔδειχναν καμμιὰ ἐπιείκεια καὶ πὼς θὰ τὸν καταδίκαζαν σὲ τυφεκισμό.

Τὸ κελλί του ποὺ βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα τῆς φυλακῆς εἶχε χοντροὺς τοίχους χοντρὰ σίδερα στὰ παράθυρα καὶ μιὰ γερὴ πόρτα.

Τὸ δεσμοφύλακά του βοηθοῦσε συχνὰ στὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας του ἡ χαριτωμένη μοναχοκόρη του Καρμεντσίτα.

Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ Γκουάχο ἦσαν ἐρωτευμένοι μαζί της, ἀλλὰ πιὸ ἐπίμονα καὶ ζηλότυπα τὴν ἀγαποῦσε ὁ Πέντρο Κόντσο, ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ διοικοῦσε τὴ φρουρὰ τῆς φυλακῆς.

Ὁ Τζὼρτζ Λάντσον ἦταν ὡραῖος νέος καὶ εἶχε στὴ μορφὴ καὶ στοὺς τρόπους κάποια ξεχωριστὴ εὐγένεια ποὺ ἡ Καρμεντσίτα δὲν εὕρισκε στοὺς ἀνθρώπους ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ζοῦσε.

Ἡ ὡραία νέα, ποὺ ὡς τότε δὲν εἶχε χαρίσει τὴν καρδιά της σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ τὴν τριγύριζαν, ἔνοιωσε ἀμέσως ἕνα βαθὺ καὶ γλυκὸ αἴσθημα γιὰ τὸν φυλακισμένο αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε παρὰ λίγες μέρες ζωῆς.

Μὲ διάφορα προσχήματα ἔμπαινε στὸ κελλί του καὶ συχνὰ ἔκανε συζήτησι μαζί του, ἐπωφελούμενη ἀπ' τὴν ἐλευθερία ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ πατέρας της. Αὐτὸ ὅμως δὲν ξέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ Πέντρο Κόντσο, ποὺ ἔκανε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ στὴν Καρμεντσίτα καὶ τὴν ἀπείλησε στὸ τέλος πὼς θὰ τὴν ἐκδικηθῆ.

— Δὲν σὲ φοβᾶμαι! τοῦ ἀπάντησε περιφρονητικὰ ἡ νέα. Ὅλοι ξέρουν πὼς βοηθῶ τὸν πατέρα μου στὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας του καὶ χαρίζω λίγη παρηγορία στοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ποὺ ἔχουν χάσει τὴν ἐλευθερία τους καὶ συχνὰ περιμένουν τὸ θάνατο.

Ὁ Πέντρο ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Κι' ἔξαφνα ἕνα πρωῒ στὴ φυλακὴ τοῦ Γκουάχο σήμανε τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Ὁ φυλακισμένος Τζὼρτζ Λάντσον εἶχε δραπετεύσει.

Μέσα στὸ κελλί του εἶχαν βρῆ τὴν Καρμεντσίτα λιποθυμισμένη, φιμωμένη καὶ δεμένη σφιχτὰ μὲ λουρίδες, ποὺ ὁ Λάντσον εἶχε κόψει ἀπ' τὰ ροῦχα του. Τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε συνήθως ἡ νέα, κόκκινο φουστάνι, πράσινη βελουδένια ζακέττα καὶ μπλὲ μαντῆλι, ἔλειπαν.

Ὁ φυλακισμένος ἐπωφελούμενος ἴσως ἀπ' τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει στὴν Καρμεντσίτα, τῆς ἐπετέθη ξαφνικά, τὴ ζάλισε μὲ μιὰ γροθιά, μόλις μπῆκε στὸ κελλί του γιὰ νὰ τοῦ φέρη τὸ φαΐ του καὶ τὴν ἔδεσε, ἀφοῦ τῆς πῆρε τὰ ροῦχα.

Φόρεσε κατόπιν τὰ ροῦχα της καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι, κατώρθωσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴ φυλακὴ μεταμφιεσμένος.

Ἡ ἐξήγησις ὅμως αὐτὴ ποὺ ἔδωσαν ὅλοι στὴν ἀπόδρασι, δὲν ἱκανοποίησε καθόλου τὸν Πέντρο Κόντσο.

«Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι παρὰ μιὰ καλοπαιγμένη κωμωδία, σκέφτηκε. Ὁ φυλακισμένος δραπέτευσε μὲ τὴ συνενοχὴ τῆς Καρμεντσίτας ποὺ θὰ σπεύση νὰ τὸν συναντήση, μόλις ἐκεῖνος ἐκπληρώση τὴν μυστηριώδη ἀποστολή του, καὶ θὰ φύγη μαζί του ἀπὸ τὸ Μεξικανικὸ ἔδαφος».

Μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπ' τὴν μανία τῆς ἐκδικήσεως, ὁ Πέντρο παρουσιάστηκε στοὺς ἀνωτέρους του καὶ ἐξέθεσε λεπτομερῶς τὶς ὑποψίες του.

Ἡ ἀμφιβολία εἶχε ἤδη γεννηθῆ στὴ σκέψι τῶν ἀρχῶν καὶ τὰ λόγια τοῦ Πέντρο Κόντσο, πειστικὰ καὶ λογικώτατα μετέβαλαν τὴν ἀμφιβολία αὐτὴ σὲ βεβαιότητα.

Ἡ Καρμεντσίτα συνελήφθη καὶ παραπέμφθηκε στὸ στρατοδικεῖο μὲ τὴν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Στὴ δίκη της λύγισε τὸ θάρρος της κι' ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση κλαίοντας τὴν ἐνοχή της.

— Δὲν ἔκανα ὅμως κανένα ἔγκλημα κατὰ τῆς πατρίδος μου, εἶπε σηκώνοντας ψηλὰ μὲ ὑπερηφάνεια τὸ ὡραῖο της κεφάλι. Ὁ Τζὼρτζ Λάντσον εἶναι ἀθῶος. Ἦρθε στὸ Μεξικὸ κρυφά, ὄχι γιὰ νὰ ἐνεργήση κατασκοπεία εἰς βάρος μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ συναντήση κάποιο ἀγαπημένο του πρόσωπο ποὺ ζῆ στὸν τόπο μας μὲ ψεύτικο ὄνομα γιὰ νὰ διαφύγη τὴν καταδίωξι ἀμειλίκτων ἐχθρῶν του.

»Ἂν ὁ Τζὼρτζ ἀποκάλυπτε τὸ μυστικό του, θὰ γινόταν αἰτία τοῦ χαμοῦ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ θυσιαστῆ ὁ ἴδιος. Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλησα νὰ πεθάνη καὶ γι' αὐτὸ τὸν βοήθησα νὰ δραπετεύση. Τώρα κάνετέ με ὅ,τι θέλετε.

Ἡ Καρμεντσίτα εἶχε μιλήσει μὲ τὴ φωνὴ τῆς εἰλικρινείας. Δὲν τὴν πίστεψαν ὅμως καὶ τὴν καταδίκασαν σὲ θάνατο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὡδήγησαν τὴν Καρμεντσίτα στὴν πλατεία τοῦ Γκουάχο ὅπου εἶχε παραταχθῆ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Θέλησαν νὰ τῆς δέσουν τὰ μάτια, ἀλλ' ἐκείνη ἀρνήθηκε καὶ στύλωσε περήφανα τὸ νεανικὸ κορμί της μπροστὰ στὰ προτεταμένα ὅπλα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ δώση τὴ διαταγὴ «Γιῦρ!», ὅταν ἕνας θόρυβος ἀκούστηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κι' ἕνας νέος, ὁ Τζὼρτζ Λάντσον, παραμερίζοντας τοὺς στρατιῶτες ὥρμησε πρὸς τὴν Καρμεντσίτα καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ πάθος, σὰν τρελλός.

— Θὰ κάνατε ἕνα τερατῶδες ἔγκλημα! φώναξε στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν. Ἡ νέα αὐτὴ εἶναι τελείως ἀθώα. Ἐγὼ εἶμαι καὶ πάλι στὴ διάθεσί σας. Δὲν δραπέτευσα ἀλλὰ εἶχα ἀνάγκη ν' ἀπουσιάσω μερικὲς μέρες. Τουφεκῖστε με, ἂν τὸ φταίξιμο αὐτὸ ἀξίζει μιὰ τόσο σκληρὴ τιμωρία.

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ματαιώθηκε καὶ ὁ Τζὼρτζ Λάντσον παραπέμφθηκε σὲ δίκη. Ἐκεῖ δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀποδείξη πὼς δὲν εἶχε κάνει καμμιὰ ἐχθρικὴ ἐνέργεια κατὰ τοῦ Μεξικοῦ καὶ πὼς δὲν ἀναζητοῦσε παρὰ τὸν πατέρα του, πολιτικὸ φυγάδα, ποὺ τώρα βρισκόταν ἀσφαλὴς σὲ ἄλλη χώρα.

Δόθηκε, κατόπιν αὐτοῦ χάρι, τόσο σ' αὐτὸν ὅσο καὶ στὴν Καρμεντσίτα, καὶ οἱ δυὸ νέοι εἶναι σήμερα δυὸ τρισευτυχισμένοι σύζυγοι.

ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

—...Ἂν δὲν εἶχε ὁ μπακάλης νὰ πήγαινες ἀλλοῦ! ΕΓΩ μόνο μὲ σαπούνι «ΣΑΝΤΕ» πλένω τὰ ρουχαλάκια τοῦ παιδιοῦ, ὅπως κάνουν ὅλες οἱ μητέρες.

Ο ΟΙΚΟΣ ΓΟΥΔΑ

διαθέτει πρὸς πώλησιν τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ πλέον μοντέρνα Παρισινὰ κλὶπς καὶ μαντήλια. Εἶνε τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ πλέον χρήσιμα δῶρα γιὰ κάθε κομψὴ κυρία.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ἐξυπνάδα του λαοῦ

Ὁ Σουλτᾶνος καλοῦσε πολὺ συχνὰ τὸν Ναστραδὶν Χότζα στὸ σαράϊ, μιλοῦσε μαζί του καὶ διασκέδαζε μὲ τὶς ἔξυπνες ἀπαντήσεις του.

— Ἐξυπνότεροι ἄνθρωποι τοῦ βασιλείου μου εἶνε χωρὶς ἄλλο οἱ γραμματισμένοι, εἶπε μια μέρα ὁ Σουλτᾶνος.

— Λάθος κάνεις, πολυχρονεμένε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν. Ὁ λαὸς εἶνε ἔξυπνος κι' ὄχι οἱ καλαμαράδες.

— Ἂν δὲν μοῦ τὸ ἀποδείξης αὐτὸ ποὺ εἶπες, Ναστραδίν, θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

— Εὔκολο πρᾶγμα, πολυχρονεμένε μου, ἀπάντησε ὁ Χότζας. Φτάνει νὰ διατάξης νὰ βράσουν ἕνα μεγάλο τσουκάλι πιλάφι καὶ νὰ φτιάξουν δυὸ ξύλινα κουτάλια, ποὺ νὰ ἔχουν μάκρος τρία μέτρα τὸ καθένα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἑτοιμάστηκαν τὰ σύνεργα ποὺ ζήτησε ὁ Χότζας, στάθηκε στὸ παράθυρο μὲ τὸ Σουλτᾶνο καὶ κύτταζαν στὸ δρόμο.

Σὲ λίγο πέρασαν δυὸ Τοῦρκοι κατῆδες μὲ τὶς μακρυὲς ἀσημένιες καλαμαριὲς στὴ ζώνη τους.

— Νά δυὸ γραμματισμένοι! εἶπε ὁ Σουλτᾶνος. Τί θὰ κάνης τώρα;

Ὁ Ναστραδὶν φώναξε ἀπάνω τοὺς κατῆδες, τοὺς ἔδειξε τὸ τσουκάλι μὲ τὸ πιλάφι καὶ τὰ δυὸ μακρυὰ κουτάλια καὶ τοὺς εἶπε:

— Τζάνουμ, μπορεῖτε νὰ φᾶτε ἀπ' αὐτὸ τὸ πιλάφι ὅσο θέλετε μ' αὐτὰ τὰ κουτάλια.

Οἱ κατῆδες πιάσανε τὰ κουτάλια ἀπ' τὴν ἄκρη, μὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ φᾶνε μ' αὐτά, γιατὶ ἡ ἄλλη ἄκρη τους βρισκόταν τρία μέτρα μακρυά.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δήλωσαν πὼς εἶνε ἀδύνατον νὰ φάη κανεὶς μὲ τέτοια κουτάλια, κι' ἔφυγαν.

Σὲ λίγο ὁ Σουλτᾶνος κι' ὁ Χότζας πῆγαν καὶ στάθηκαν πάλι στὸ παράθυρο. Κι' ὅταν εἶδαν νὰ περνοῦν ἀπὸ κάτω δυὸ φτωχοὶ ψαράδες, ὁ Χότζας τοὺς φώναξε ἀπάνω, τοὺς ἔδειξε τὸ πιλάφι καὶ τὰ κουτάλια καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἂν μπορέσετε νὰ φᾶτε μὲ τὰ κουτάλια αὐτά, χαλάλι σας, ὅλο τὸ πιλάφι εἶνε δικό σας.

Οἱ δυὸ ψαράδες, ποὔτυχε νᾶνε καὶ Ρωμηοί, κύτταξαν καλὰ - καλὰ τὰ κουτάλια κι' ἔπειτα πῆγαν καὶ στάθηκαν ἀντικρυστὰ σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι, ἔχοντας τὴ χύτρα στὴ μέση. Πῆραν ὕστερα τὰ κουτάλια στὰ χέρια τους καὶ φώναξαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

— Μπρέ, Μανώλη, τὰ μάτια σου τέσσερα. Ἐγὼ θὰ ταΐζω ἐσένα κι' ἐσὺ ἐμένα. Ἐμπρός, λοιπόν!...

Πραγματικά, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ταΐζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κατόρθωσαν νὰ φᾶνε τὸ πιλάφι ὁλόκληρο παρ' ὅλο τὸ μάκρος τῶν κουταλιῶν.

Ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ Σουλτᾶνος γύρισε καὶ εἶπε στὸ Χότζα:

— Μπράβο, Ναστραδίν, εἶχες δίκηο.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκῖσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ...... Δρχ. 180.000
» Ἑξάμηνος .... » 90.000
» Τρίμηνος .... » 45.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ποὺ ἐπιστρέφει

Παράξενο διήγημα

Μιὰ πρόωρη φθινοπωρινὴ χιονοθύελλα εἶχε βρῆ δυὸ δασονόμους, τὸν Τσὰλς Κάρνεϋ καὶ τὸν Στέφεν Ἐστέλοου, παληοὺς συντρόφους στὴ δουλειὰ καὶ στενοὺς φίλους, ἀπροετοίμαστους μέσα στὴν καρδιὰ τῶν ἄγριων καὶ ἀφιλόξενων βουνῶν Ἀντίρονταξ.

Τὸ βράδυ πλησίαζε καὶ οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζωνται, ὅταν ὁ Ἐστέλοου ἄφησε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

— Τὸ σύρμα!, φώναξε. Τὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου! Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ ὑπάρχη καταφύγιο!

— Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω ἄλλο! μουρμούρισε ὁ ἐξαντλημένος Κάρνεϋ.

Μὰ ὁ Ἐστέλοου, σέρνοντάς τον σχεδόν, συνέχισε ἀποφασιστικὰ τὸ δρόμο του καὶ μισὴ ὥρα ἀργότερα ἔφτασε στὸ τέρμα τοῦ σύρματος, σὲ μιὰ μεγάλη καλύβα ἀπὸ κορμοὺς δέντρων, ἐφωδιασμένη μὲ συσκευὴ τηλεγράφου. Χρησίμευε ὡς καταφύγιο στοὺς δασονόμους καὶ στοὺς κυνηγοὺς ποὺ τύχαινε νὰ νυχτωθοῦν στὰ βουνά.

Ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα μιὰ σόμπα κι' ἄφθονα ξύλα.

Ὁ Κάρνεϋ ἦταν πιὰ ἄρρωστος κι' ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετό. Ἀφοῦ ἄναψε τὴ σόμπα, ὁ Ἐστέλοου ξάπλωσε τὸ σύντροφό του στὸ κρεββάτι, στὸ μέσα δωμάτιο τῆς καλύβας, καὶ τὸν σκέπασε μὲ κάτι προβιὲς ποὺ βρῆκε ἐκεῖ. Ἔπειτα, κάθησε μπροστὰ στὴ συσκευὴ τοῦ τηλεγράφου κι' ἔστειλε ἕνα μήνυμα, μιὰν ἔκκλησι γιὰ βοήθεια.

Ἡ ἀπάντησις ἦρθε σχεδὸν ἀμέσως:

«Ἐδῶ Νὸρθ Κρήκ. Ἀδύνατος ἀποστολὴ βοηθείας ἐφ' ὅσον θύελλα διαρκεῖ. Καλὴ τύ...».

Ἐκεῖ σταμάτησε ἡ ἀπάντησις τοῦ τηλεγραφικοῦ κέντρου τοῦ Νὸρθ Κρήκ. Ἡ θύελλα εἶχε κόψει τὸ σύρμα καὶ εἶχε ἀπομονώσει τοὺς δυὸ φίλους ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ θύελλα συνεχίστηκε μὲ τὴν ἴδια ἔντασι. Ὁ Κάρνεϋ εἶχε χειροτερέψει πολύ. Κοντὰ τὸ βράδυ, σηκώθηκε τρεκλίζοντας ἀπὸ τὸ κρεββάτι, πῆγε καὶ κάθησε στὸ τραπέζι τοῦ τηλεγράφου καὶ εἶπε στὸν Ἐστέλοου μὲ πιασμένη ἀνάσα:

— Στέφεν, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω... Μά, σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ θάψης, πρὶν βεβαιωθῆς ὅτι εἶμαι πραγματικὰ νεκρός. Μὴ μὲ θάψης ζωντανό, Στέφεν!...

Ὁ Ἐστέλοου, μὲ σφιγμένη τὴν ψυχή, ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ζητοῦσε ὁ φίλος του.

Αὐτὰ ποὺ ἐπακολούθησαν τὶς ἑπόμενες μέρες τὰ περιέγραψε ὁ Ἐστέλοου στὸ ἡμερολόγιό του μὲ ἀνατριχιαστικὴ ἀκρίβεια. Ὁ Κάρνεϋ πέθανε τὸ ἴδιο βράδυ, καθισμένος ὅπως ἦταν στὸ τραπέζι τοῦ τηλεγράφου. Ἀφοῦ δοκίμασε τὸ σφυγμό του καὶ ἔβαλε ἕνα καθρεφτάκι μπροστὰ στὸ στόμα τοῦ φίλου του, ὁ Ἐστέλοου τὸν κουβάλησε ἔξω, ἄνοιξε μὲ τὸ φτυάρι τῆς σόμπας μιὰ τρύπα στὸ χιόνι, ἔβαλε ἐκεῖ τὸ πτῶμα, τὸ σκέπασε μὲ χιόνι καὶ γύρισε στὴν καλύβα.

Πέρασε μιὰν ἄσχημη νύχτα, γεμάτη ἀπαίσια ὄνειρα. Τὸ πρωΐ, ὅταν σηκώθηκε καὶ πέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο γιὰ ν' ἀνάψη τὴ σόμπα, εἶδε μὲ φρίκη τὸν Κάρνεϋ καθισμένο μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἀσάλευτο, μὲ μάτια ἀπλανῆ... Πῶς ἔγινε αὐτό; Ἔντρομος ὁ Ἐστέλοου φορτώθηκε πάλι τὸ πτῶμα τοῦ Κάρνεϋ καὶ τὸ ξαναπῆγε στὸν τάφο του. Ὕστερα πλάγιασε.

Τὸ ἑπόμενο πρωϊνό, μόλις ξύπνησε, ἔμεινε ἕνα ὁλόκληρο λεπτὸ ἀναποφάσιστος, τρέμοντας, πρὶν τολμήση ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ πλαϊνοῦ δωματίου.

Τί φρίκη!...

Ὁ Κάρνεϋ ἦταν πάλι ἐκεῖ, καθισμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι!...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀλλόφρονη περιπλάνησι στὰ γύρω δάση, μέσα στὴ χιονοθύελλα, ὁ Ἐστέλοου γύρισε στὴν καλύβα. Ἴσως ὅλα αὐτὰ νὰ μὴν ἦταν παρὰ αὐταπάτες, δημιουργήματα τῆς ἐρεθισμένης φαντασίας του, σκεφτόταν καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς καλύβας. Μὰ ὄχι...

Ὁ Κάρνεϋ ἦταν πάντα ἐκεῖ!

«Θὰ τὸν ξαναθάψω — ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιο — κι' ἂν ξαναγυρίση, ξέρω τί θὰ κάνω!»

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρίτη ταφή, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ἐστέλοου φοβήθηκε νὰ πλαγιάση στὸ κρεββάτι. Κάθησε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ τραπεζιοῦ, ἀπέναντι στὴν καρέκλα, ὅπου λίγο πρὶν ἦταν καθισμένο τὸ πτῶμα τοῦ Κάρνεϋ. Προσπάθησε νὰ μείνη ἄγρυπνος, μὰ δὲν μπόρεσε. Ἡ ἐξάντλησις τὸν νίκησε...

Ἡ γκρίζα αὐγὴ τὸν ξύπνησε. Μέσα στὸ θαμπόφωτο εἶδε ἄξαφνα τὸν Κάρνεϋ καὶ πάλι καθισμένο ἀπέναντί του.

«Ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του!» Αὐτὲς ἦσαν οἱ τελευταῖες λέξεις στὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἐστέλοου.

Ὅταν ἡ ὁμὰς διασώσεως — δυὸ δασοφύλακες, ἕνας γιατρὸς κι' ἕνας χωριάτης — μπῆκε στὴν καλύβα, βρῆκε ἐκεῖ δυὸ νεκροὺς ἄντρες καθισμένους στὸ τραπέζι.

Εἶχαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ ἕνα τραῦμα μὲ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Ὁ Ἐστέλοου ἦταν γερμένος πάνω στὸ τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι μέσα σὲ μιὰ λιμνοῦλα ἀπὸ πηγμένο αἷμα. Ὁ Κάρνεϋ ἦταν καθισμένος στητὰ στὴν καρέκλα του, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ καὶ ἀπλανῆ.

— Δολοφονία καὶ αὐτοκτονία!... μουρμούρισε ἕνας ἀπὸ τοὺς δασοφύλακες.

Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν πρόκειται γιὰ δολοφονία, εἶπε δείχνοντας τὸ μέτωπο τοῦ Κάρνεϋ. Δὲν ἔτρεξε καθόλου αἷμα ἐδῶ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν κιόλας νεκρὸς ὅταν ἡ σφαῖρα τρύπησε τὸ κρανίο του!

Ἐπάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἀκουμπισμένο τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἐστέλοου. Ὁ γιατρὸς τὸ πῆρε, τὸ διάβασε ἀργά, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα κι' ἔπειτα βγῆκε ἔξω καὶ σταμάτησε σ' ἕνα μέρος ὅπου τὸ χιόνι ἦταν σκαμμένο βαθειά. Ὅταν ξαναγύρισε στὴν καλύβα, τὸ πρόσωπό του εἶχε ἕνα ὕφος σοβαρὸ καὶ σκυθρωπό.

— Τί... Τί νομίζετε ὅτι συνέβη, γιατρέ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς δασοφύλακες, κυττάζοντας τὴ βαθειά, χωρὶς αἷμα, πληγὴ τοῦ Κάρνεϋ.

Ὁ γιατρὸς ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ σκεπτικός. Ἔπειτα εἶπε ἀργά:

— Φαίνεται ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Κάρνεϋ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, ἐνῶ γύρω ἡ χιονοθύελλα λυσσομανοῦσε, ἐκλόνισε τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ Ἐστέλοου καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀρχίση νὰ ὑπνοβατῆ. Ἴσως γιατὶ φοβόταν ὑποσυνείδητα νὰ μείνη μόνος, ἴσως γιατὶ φοβόταν μήπως εἶχε θάψει ζωντανὸ τὸν φίλο του, ὁ Ἐστέλοου — χωρὶς νὰ τὸ ξέρη ὁ ἴδιος — σηκωνόταν τὶς νύχτες στὸν ὕπνο του, ξέθαβε τὸν Κάρνεϋ, τὸν μετέφερε πίσω στὴν καλύβα καὶ ξαναπλάγιαζε. Ἔτσι, τὸ πρωΐ, ὅταν ξυπνοῦσε, ἀντίκρυζε μὲ φρίκη τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται πὼς ὁ ἴδιος τὸ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸν τάφο του. Στὸ τέλος, τὸ μυαλό του δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξη. Θέλοντας ν' ἀπαλλαγῆ, μιὰ γιὰ πάντα, ἀπὸ αὐτὸ τὸ φριχτὸ βραχνά, τράβηξε τὸ πιστόλι του, πυροβόλησε τὸ πτῶμα καὶ αὐτοκτόνησε!...

ΣΑΜΟΥΕΛ ΑΝΤΑΜΣ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η παχυσαρκία

Στὸ προηγούμενο σχετικὸ σημείωμα μίλησα γενικὰ γιὰ τὴν κανονικὴ διατροφὴ καὶ ἀνέπτυξα λεπτομερῶς τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ παχυσαρκία δὲν ὀφείλεται μόνο στὸν ὑπερσιτισμό, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλα αἴτια, ἰδίως σὲ διαταραχὲς τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως, ποὺ σπουδαιότερός τους εἶνε ὁ θυρεοειδής.

Σήμερα θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὰ προληπτικὰ καὶ τὰ μέσα καταπολεμήσεως τῆς παχυσαρκίας.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχει μιὰ φυσιολογικὴ βαθμίδα, δηλαδὴ μιὰ ἀναλογία τοῦ κανονικοῦ βάρους τοῦ σώματος πρὸς τὸ ὕψος, τὸ γένος, τὴν ἡλικία, τὴν περίμετρο τοῦ θώρακος καὶ τῶν ἰσχίων. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ πρέπει νὰ διατηρῆται σχετικὴ μὲ μιὰ κανονικὴ διατροφή, ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία του. Ὑπάρχουν πολλοὶ πίνακες ποὺ καθορίζουν τὸ κανονικὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου, ἀναλόγως τοῦ ὕψους κλπ. ἀπὸ τὴν βρεφικὴ ἡλικία ὡς τὴν τέλεια ἀνάπτυξι. Σπουδαιότεροι εἶνε οἱ πίνακες τοῦ Κάμερερ καὶ τοῦ Βιεννέζου καθηγητοῦ Γουσταύου Γκέρτνερ. Τὸ συμπέρασμα καὶ τῶν δύο αὐτῶν εἶνε ὅτι τὸ κανονικὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νᾶνε τόσα κιλά, ὅσα ἑκατοστὰ ἔχει ὕψος παραπάνω ἀπὸ τὸ ἕνα μέτρο. Δηλαδή, ἕνας ποὺ ἔχει ὕψος 1,70 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου πρέπει νὰ ζυγίζη 70 — 75 κιλά, ἕνας ἄλλος ποὺ ἔχει ὕψος 1.80 ἑκ. πρέπει νὰ ζυγίζη 80 — 85 κιλὰ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι γιὰ τὶς γυναῖκες πρέπει ν' ἀφαιροῦνται 2 κιλὰ μέχρι τῶν 40 ἐτῶν, νὰ προστίθενται δὲ 4—5 κιλὰ ἄνω τῶν 40 ἐτῶν, καὶ τοῦτο γιατὶ κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ 40—50 ἐτῶν καὶ ἰδιαιτέρως οἱ γυναῖκες περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, στὴν ἡλικία αὐτὴ παρουσιάζουν μιὰ φυσιολογικὴ αὔξησι τοῦ βάρους των ἀπὸ τὴν συσσώρευσι λίπους ποὺ γίνεται ἰδίως στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς καὶ στὴ ράχη. Ἡ κατὰ τὴν περίοδο, λοιπόν, αὐτὴ τῆς ἐμμηνολήξίας ἀπόκτησις ὀλίγων κιλῶν, σύμφωνα πάντοτε μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ κάναμε, χαρακτηρίζεται ὡς φυσιολογική, καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ προκαλῇ τὴν ἀνησυχία τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τὴν λῆψιν μέτρων, δίχως κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα.

Τώρα, πῶς προλαμβάνεται ἡ παχυσαρκία;

Ἂν ἡ παχυσαρκία εἶνε ὑπερβολικὴ καὶ ὀφείλεται σὲ πάθησι ἐσωεκκριτική, δηλαδὴ σὲ διαταραχὴ τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως, κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ κληρονομικό, χρειάζεται, ἐκτὸς τῆς διαίτης, καὶ εἰδικὴ κι' ἐπιμελημένη φαρμακοθεραπεία, τὸ εἶδος καὶ τὰς δόσεις τῆς ὁποίας, πρέπει νὰ καθορίζη πάντοτε ὁ κουράντες γιατρός, ἀναλόγως τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς ἀνοχῆς καὶ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν καὶ συμπτωμάτων τοῦ πάσχοντος. Ἀπαραίτητα πάντως στοιχεῖα γιὰ τὸν καθορισμὸ μιᾶς τοιαύτης φαρμακοθεραπείας εἶνε ἡ καταμέτρησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως καὶ ὁ βασικὸς μεταβολισμός. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς φαρμακοθεραπείας ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς ταύτην πρέπει νὰ παρακολουθῆται ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ γιατροῦ του, ὅστις ἀναλόγως τῶν ἐνδείξεων θ' αὐξομειώνη τὶς δόσεις τῶν φαρμάκων ἢ θὰ συνιστᾷ τὴν παῦσιν των.

Ἡ ἄμετρη καὶ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου χρῆσις ἀπισχναντικῶν φαρμάκων μὲ βάσι τὴν θυρεοειδίνη γιὰ μιὰ συνηθισμένη παχυσαρκία μὲ σκοπὸ ἀπότομης καὶ ταχείας ἀπωλείας πολλῶν κιλῶν, εἶνε καθαρὴ αὐτοκτονία. Τὶς προκαλούμενες δ' ἐκ τῆς ἀλογίστου χρήσεως των γενικὲς διαταραχές, περιέγραψα λεπτομερῶς στὸ προηγούμενο σημείωμα. Ἄν, ὅμως, ἡ παχυσαρκία ὀφείλεται σὲ ὑπερσιτισμό, τότε χρειάζεται ἀπαραιτήτως μιὰ σχετικὴ διαιτοθεραπεία μὲ τὴν ὁποία αὐτὴ θὰ ὑποχωρήση ἀσφαλῶς καὶ κανονικά. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἐνίοτε, χωρὶς ὁ παχύσαρκος νὰ τὸ θέλη, ἀντιδρᾷ ὁ ὀργανισμός του στὴν ἀρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διαίτης. Πῶς ἐκδηλοῦται ἡ ἀντίδρασις αὐτή; Ὁ ὀργανισμὸς ἦταν συνηθισμένος μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς διαίτης, στὴν λῆψι ὅλων ἐν γένει τῶν τροφῶν σ' ἀρκετὴ ποσότητα καὶ ἐξακολουθεῖ κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς λήψεώς των. Ἐὰν ἡ ἀνάγκη αὐτὴ δὲν ἱκανοποιηθῆ, τότε ἀρχίζει νὰ διαμαρτύρεται ὁ ὀργανισμός, τὴν δὲ διαμαρτυρίαν του ἐκδηλώνει μὲ διάφορα συμπτώματα, τὰ συνηθέστερα τῶν ὁποίων εἶνε: τὸ χασμουρητό, ὁ πονοκέφαλος, ἡ ἀκεφιά, τὸ βούϊσμα τῶν αὐτιῶν καὶ οἱ κομάρες. Πολλὲς φορὲς ὅμως παρουσιάζονται καὶ ἐντονώτερα συμπτώματα: Ἴλιγγοι, ζαλάδες, ψυχροὶ ἱδρῶτες, παγωμένα χέρια καὶ πόδια, τάσις πρὸς λιποθυμία, ρίγη.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι πρέπει νὰ σταματᾷ ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τῆς διαίτης καὶ νὰ προσθέτη κανεὶς κάτι περισσότερο μέχρις ὅτου συνηθίση. Ἡ φράσις μου «θὰ συνηθίση», ἴσως ἐξένισε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μου καὶ θὰ διερωτῶνται: «Μὰ τί κουβέντα εἶνε αὐτή; Συνηθίζει κανεὶς στὴν πεῖνα;» Μάλιστα, ἀρκεῖ νὰ γίνη ἡ ἀρχὴ καὶ ν' ἀποφεύγη συστηματικῶς, γιὰ λίγο καιρό, τὴν ὑπερβολικὴ ποσότητα φαγητῶν καὶ τὴν λῆψι ὡρισμένου εἴδους ἐξ αὐτῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁ ὀργανισμὸς ἐξοικειοῦται μὲ τὴν νέα κατάστασι, καὶ παύει πλέον νὰ αἰσθάνεται ἀπόλυτα τὴν ἔλλειψίν των. Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ μιᾶς διαιτοθεραπείας, πρέπει ὁ ὑποβαλλόμενος σ' αὐτὴ νὰ παρακολουθῆ τακτικὰ τὸ βάρος τοῦ σώματός του ὥστε τοῦτο νὰ μὴν πέση πολὺ ἀπότομα καὶ κάτω τοῦ κανονικοῦ. Ὅταν παρατηρηθῆ ἀπότομος ἐλάττωσις τοῦ βάρους, περισσότερο δηλαδὴ τῶν 3—4 κιλῶν κατὰ μῆνα, τότε ἀπαραιτήτως χρειάζεται μιὰ ἐπαύξησι τῆς ποσότητος καὶ τοῦ εἴδους τῆς τροφῆς. Ὅταν, τέλος, τὸ σωματικὸ βάρος πλησιάζει στὸ κανονικό, τότε πρέπει νὰ χαλαροῦται ἐλαφρῶς ἡ δίαιτα καὶ νὰ παρακολουθῆται τὸ βάρος, ὥστε ἐν δεδομένη στιγμῇ καὶ πάλιν αὐξήσεώς του νὰ ἐπαναρχίζη αὐτή.

Στὸ ἑπόμενον: Διαιτοθεραπεία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

Θησαυρός

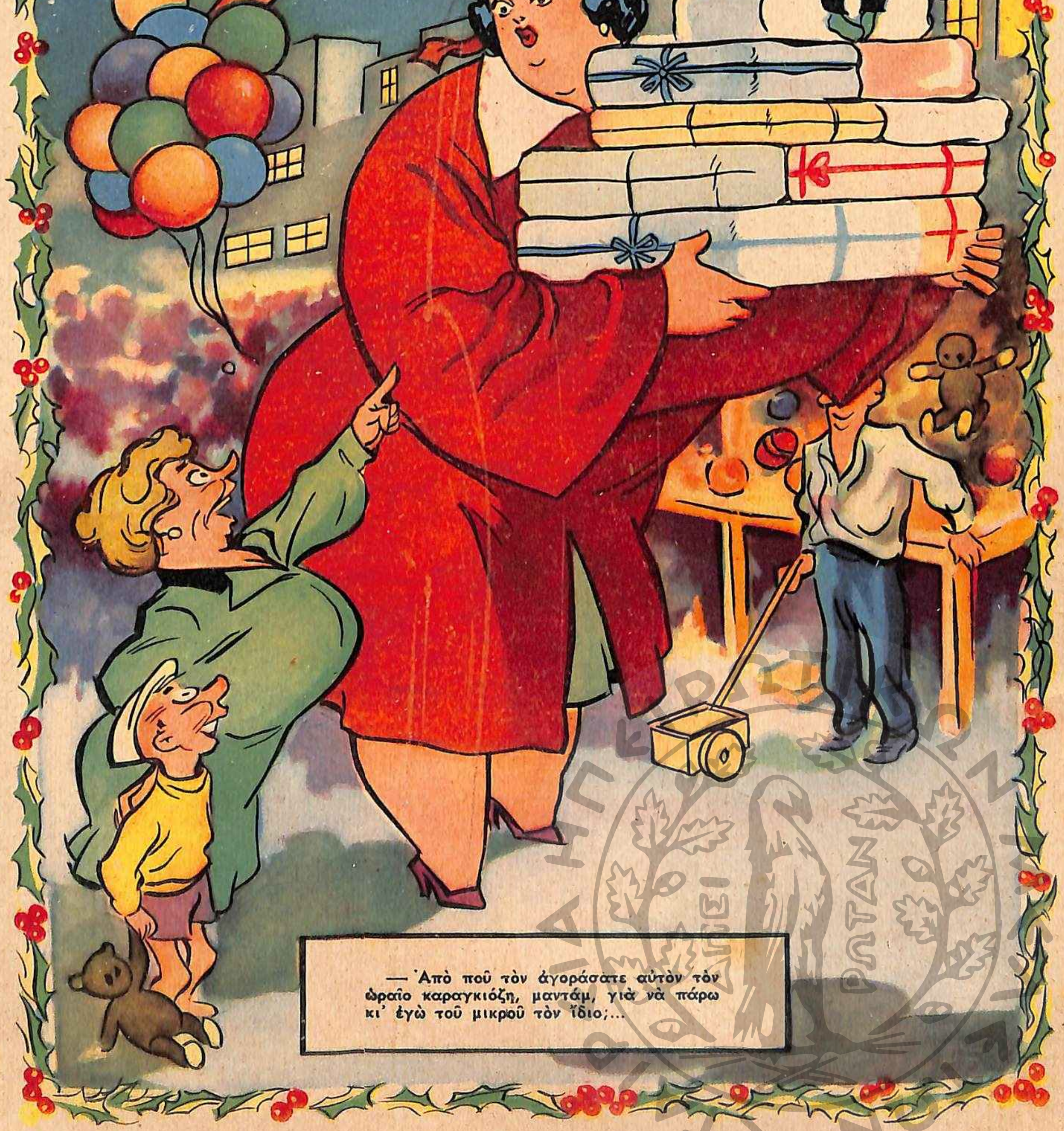

— Ἀπὸ ποῦ τὸν ἀγοράσατε αὐτὸν τὸν ὡραῖο καραγκιόζη, μαντάμ, γιὰ νὰ πάρω κι' ἐγὼ τοῦ μικροῦ τὸν ἴδιο;...